305

ச்ராத்த காண்டம்

(தமிழுரையுடன் கூடியது)

பூர்வபாகம்.

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,

கும்பகோணம்.

விலை ரூ 10—0—0

R4
N53
97139.

308
A 15

உ

ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் அவர்களால் இயற்றப்பட்ட

ஸ்ம்ருதி முக்தாபலம்

என்னும் தர்ம சாஸ்த்ர க்ரந்தத்தின்

நான்காவது பரிச்சேதமாகிய

ச்ராத்த காண்டம்

பூர்வபாகம் தமிழுரையுடன் கூடியது.

இஃது

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி அவர்களின்

ஆஜ்ஞையை முன்னிட்டு

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால்

கும்பகோணம்

சாரதா விலாஸ பிரஸ்ஸில்

அச்சிடப்பட்டு கும்பகோணத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

விலை] 1953 [ரூ. 10-0-0

Copyright Registered.

R4
N53

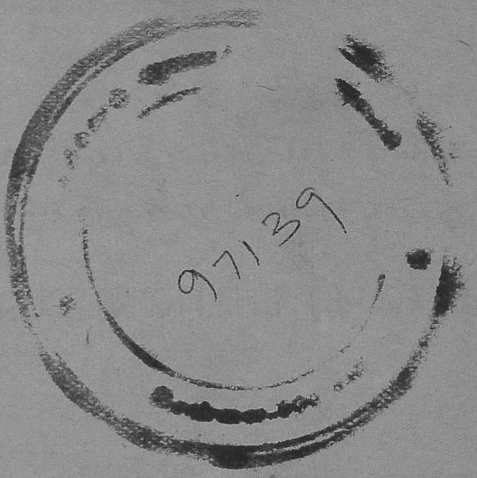

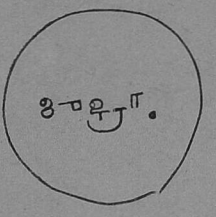

॥ ஶ்ரீஃ ॥

ஶ்ரீமத்³ரமாஹ்ருʼத³யாப்³ஜகோஶாயாயுʼதாயுʼ
ஶ்ரீமத்³ருʼக்³யஜுʼஃஸாமாத²ர்வதி³வ்யாயுʼதா⁴ய
ஶ்ரீகாஞ்சீகாமகோடிபீடா²யிவ ஜக³த்³கு³ரவே
ஶ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³ரமானுஜமுனிப்ரஸீதா³தி³தே³ஶிகாய
நமோ நாராயணாய்ய யதீ³ஃ ॥

ஸ்ரீமத்³வேத³வேதா³ங்க³விது³ஷாம் யதீ³ஶ்வராணாம் ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ராணாம் ஸ்ரீமத³ஹோபி³லமடா²தீ⁴ஶ்வராணாம் ஸ்ரீமத³ழகியஸிங்க³ர்யாராத்⁴யாணாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸார்வபௌ⁴மாணாம் ஸ்ரீமத்³வேங்கடேஶமஹாதே³ஶிகாணாம் ஸ்ரீமத்பாதா³ரவிந்த³ம் ஸ்ரீவைஷ்ணவஜனாஶ்ரயணீயம் ஸ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³ராமானுஜதி³வ்யாஜ்ஞாவர்திதாஸ்மத்³வம்ஶ்யாஃ ஸ்ரீவைஷ்ணவஸார்வபௌ⁴மாஃ ஸ்ரீமத்³வேங்கடேஶமஹாதே³ஶிகாஃ ஸ்ரீமத்³வேங்கடேஶாபி⁴தா⁴நாஃ

முத்ரை.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய, ஸ்ரீமச் சங்கர பகவத்பாத ப்ரதிஷ்டித, ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு

ஸ்ரீமச் சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீபாதை:

செய்யப்படுகிறது.

நாராயண ஸ்மரணம்.

ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களால் ஸித்தித்துள்ள தர்மங்களை ஸ்ம்ருதி முதலியவைகளில் மத பேதத்தால் பலவிதமாய், தோன்றுகின்றவைகளை அதிகாரி பேதத்தைக்கொண்டு ப்ரமாணங்களை முதலில் காண்பிவிப்பதுடன் நிர்ணயித்துத் தெரிவிப்பதற்கு ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலம் என்கிற உயர்ந்த நிபந்தத்தை ஆறு காண்டங்களுடையதாய் ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் அவர்கள் செய்தார் என்பது ஆஸ்திகர்களின் ஸமூஹத்திற்கு அறியப்படாததல்ல. இதற்குள் அடங்கியதும், பித்ரு ப்ரஸாதத்தைச் செய்வதால் ஆஸ்திகர்களுக்கு மிகவும் உபகாரத்தைச் செய்வதும், தேவபாஷா பரிசயம் இல்லாதவர்க்கும் ஸுலபமாய் அறிவதற்குத் தமிழ் பாஷை மொழி பெயர்ப்புடன் கூடியதுமாகிய ச்ராத்தகாண்டத்தை வேத தர்ம சாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால் அச்சிடப்பட்டதை நம் முன்னில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து மிகவும் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். இந்த க்ரந்தத்தைப் பரிசீலனம் செய்வதால் ச்ராத்த தத்வங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களாய், ஆஸ்திகர்கள் அவரவர்களின் அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபடி ச்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதால் ஸர்வேச்வரனை ஆராதிப்பவர்களாய் ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வர க்ருபையால் ச்ரேயஸ்ஸுகளை அடையவேண்டும் எனக் கோருகிறோம்.

முகாம்-ஸ்ரீ காஞ்சீ நகரம்,
விஜயஸம், பாத்ரபத
சுக்லாஷ்டமீ, புதவாரம்.

நாராயண ஸ்ம்ருதி:

முகவுரை

நமது தக்ஷிண பாரத தேசத்தில் ஸுப்ரஸித்தமாக விளங்கி வருகிற வைத்ய நாத தீக்ஷிதீயமென்கிற ஸ்ம்ருதி முக்தாபல நிபந்தன க்ரந்தத்தின் ஆன்ஹிக காண்ட பாகமானது வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையால் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் ஏற்கனவே ப்ரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போது ச்ராத்த காண்ட மென்கிற பெரிய முக்ய பாகமானது தார்மிக ஸமூஹ உபகாரார்த்தமாகத் தமிழில் வெளியிடப்படுகிறது. தற்காலம் நமது தேசத்தில் காலச் சீர்கேடு காரணமாக நமது தர்மங்களும் ஆசாரங்களும் அநுஷ்டானங்களும் மறைந்தும் குறைந்தும் போய்விட்ட துரதிர்ஷ்ட நிலைமையில் ச்ராத்த தர்மம் ஒன்றுதான் எப்படியோ சிறிது உயிர் தரித்து நிற்கிறது. அதற்கு வலுவூட்டி நல்ல நிலைமையில் நீடித்து வாழச்செய்யும் கைங்கர்யத்தில் வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையானது தனது உயரிய கடமையை இதன் மூலம் செய்திருப்பது ஆஸ்திக ஸமூஹத்தின ரால் நன்றியுடன் வரவேற்கப்படும்.

தேச க்ஷேமத்திற்கும், வம்சக்ஷேமத்திற்கும், ஆத்ம க்ஷேமத்திற்கும் இன்றி யமையாத முக்ய ஸாதனமாக நமது ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணேதி சாஸ்த்ரங்கள் ஹிதமாகப் போதித்த பித்ரு கார்ய தர்மங்கள் இக் க்ரந்த உதவி மூலம் ஸம்சய விபர்யயாதிகளும், குழப்பமும் நீங்கி, தெளிவு பட்டு, சுத்தமாகவும், நன்முகவும் அதிகமாயும் ச்ரத்தையுடன் நடத்த இக்கார்யம் உதவியாயிருக்கும். இதன் மூலம் தர்மானுஷ்டானங்களுக்குப் புதிய சக்தி ஏற்பட ஹேதுவுண்டு.

தீக்ஷிதீயத்தின் உயர்வும் உபகாரமும்

நிபந்தன க்ரந்தங்கள் எந்த நோக்கத்துடன் ஏற்பட்டனவோ அந்தக் கார்யத்தைத் தீக்ஷிதீயமானது வெகு திறமையுடன் நிறைவேற்றியிருக்கிறது. அதனாலேயே இந்த நிபந்தனத்துக்கு நம் தேசத்தில் மிகுந்த மதிப்பு ஏற்பட்டிருக் கிறது. வைதிக மதத்தில் நிபந்தன க்ரந்தங்கள் அத்யந்தம் அபேக்ஷிதங்கள். நிபந்தன க்ரந்தங்கள் தோன்றுவிடில் தர்மா தர்ம வ்யவஸ்தைகளையும், அனுஷ் டான நியமங்களையும் தார்மிகர்கள் யதாவத்தாக அறிந்து அனுஷ்டிக்க முடியாது. குழப்பமே ஏற்படும். ஸ்ம்ருதிகள் தர்மா தர்ம வ்யவஸ்தைகளைச் செய்திருந்த போதிலும் ஸ்ம்ருதிகளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு அநுஷ்டான நிர்ணயம் செய்வது ஸாத்யமாகாது. ஸ்ம்ருதிகள் பலவிதங்கள். ஒவ்வொன்றும் குறிப்பாக ஒரு சில விஷயத்தை மட்டும் ப்ரஸ்தாபித்து நின்று விட்டன. பூர்ணோபதேசம் காணப்படவில்லை. சில ஸ்ம்ருதிகளில் ஸந்த்யாவந்தன ப்ரயோகம் சொல்லப் படவில்லை. சிலவற்றில் ச்ராத்த ப்ரஸ்தாவமில்லை. ஆசௌசாதி வேறு பல முக்ய விஷயங்களும் சிலவற்றில் காணப்படவில்லை. ஆனால் இவை வேறு சில ஸ்ம்ருதி களில் காணப்படுகின்றன. மேலும் ஒரே விஷயத்தைப் பற்றி ஸ்ம்ருதிகள் பரஸ்பர விரோதம் உள்ளவை போலும் தோன்றக்கூடியவை. ஆகையால் வைதிக மதத்தில் இருக்கிற ஸகல ஸ்ம்ருதிகளையும் பார்த்து ஸந்த்யா, ச்ராத்தாதி

ப்ரயோகங்களை க்ரோடீகரித்து ஸ்வரூபப்படுத்துவது நிபந்தன க்ரந்தங்களின் கார்யமாகும். பரஸ்பரம் விருத்தம்போல் தோன்றும் ஸ்ம்ருதி வசனங்களுக்கும், கால, தேச, அதிகாரி பேதமாக விஷய வ்யவஸ்தை செய்து விரோதங்களைப் பரிஹரித்து அநுஷ்டானத்தை நிர்ணயிப்பதும் நிபந்தனங்களின் மிகப்பெரிய பொறுப்பாயிருக்கிறது. மனு, யாஜ்ஞவல்க்யாதி ஸ்ம்ருதிகளுக்கு வ்யாக்யானம் செய்த மேதாதிதி, விஜ்ஞானேச்வராதி மஹான்களும் நிபந்தனம் செய்துள்ளார் களாயினும், அவர்கள் மூல ஸ்ம்ருதி வசனத்தையனுஸரித்து வ்யாக்யான க்ரந்த மெழுதியதால் அவர்களுடைய க்ரந்தங்களும் அபூர்ணங்களே. அதாவது வைதிக மதத்திற்கு அபேக்ஷிதங்களான எல்லா விஷயங்களையும் அவைகளிலிருந்து அறிந்து கொள்ள முடியாது. ஆகையால், வர்ண தர்மங்கள், நான்கு ஆச்ரம தர்மங்கள், அபர ஸம்ஸ்காரம், ஆசௌசம், ச்ராத்தம், ப்ராயச்சித்தம், ஸ்த்ரீ தர்மம், தாயபாகம், த்ரவ்யசுத்தி போன்ற ஸகல வைதிக தர்மங்களையும் ஒன்று விடாமல் ஸகல ஸ்ம்ருதிகளையும் பார்த்து வரிசைப்படுத்தி நிர்ணயிக்கும் நிபந் தனம் தான் பூர்ண நிபந்தனமாகும். ஹேமாத்ரி போன்ற அதிப்ராசீன நிபந் தனங்கள் சில இந்த வழியில் சிறந்து விளங்குகின்றனவாயினும் தீக்ஷிதீயம் அவை களையும்விடப் பல அம்சங்களில் முன்னேறி நிற்பதைத் தர்மசாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் அறியமுடியும். தீக்ஷிதீயமானது, ஆப்ததமமான ப்ரமாண கோடியில் சேர்ந்த நிபந்தனங்களுள் ஒன்றுகக் கடைசியில் அவதரித்ததாகையால், இதில் ப்ராசீன நிபந்தனங்களையும் நன்கு ஆராய்ந்தும், அவைகளில் காணக்கூடிய குறைவு நிறைவு களை ஸமீகரணம் செய்தும், அவைகள் செய்துள்ள வ்யவஸ்தைகளையும், நிர்ணயங் களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தும் லோக ஹிதமான வ்யவஸ்தைகளைச் செய்ய முடிந் திருக்கிறது. ஆதலால் தீக்ஷிதீயமானது ஸகல விஷயங்களிலும் பூர்ணோபதேசம் செய்துள்ள பூர்ண க்ரந்தமாயிருக்கிறதால் இதற்கு உயர்வும், ஆதரவும் நம் தேசத்தில் அதிகமானது.

தீக்ஷிதீயத்திற்கு இந்த ஏற்றமிருப்பதால்தான் தக்ஷிண தேச வைதிக ஸமூஹத்தினரால் ஸம்ப்ரதாய பேதமின்றி இது அனுஷ்டாபக ப்ரமாண க்ரந்த மாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. தீக்ஷிதீயத்திற்கு முன்பாகத் தென் தேசத்தில் தோழப்பர் க்ரந்தம் சிலரிடம் ப்ரசாரத்திலிருந்த போதிலும் அதுவும் அபூர்ணமான நிபந்தனமாகவே இருந்தது. அந்த க்ரந்தத்தில் ச்ரௌத தர்மங்கள், ப்ராயச்சித்தங்கள் போன்ற பல அம்சங்கள் விரிவாகச் சொல்லப்படவில்லை. ப்ரத்யக்ஷ வேத விஹிதங்களான நித்யங்களான ச்ரௌத யஜ்ஞாக்நிஹோத்ராதி அநுஷ்டானங்களைத் தோழப்பர் க்ரந்தம் வற்புறுத்தாததற்குக் காரணம் தெரிய வில்லை. தீக்ஷிதீயத்திலோ இது வெகு விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

தென் தேசத்தில் தீக்ஷிதீயத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள ஏற்றத்துக்கு ஒரு உதா ஹரணம் மாத்திரம் காட்டுவோம். வைஷ்ணவ முனித்ரய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ப்ரவர்த்தகராயும், ஒரு பெரிய பிரிவினரால் மஹாசாரியனாகக் கொண்டாடப் படுகிறவருமான சிஷ்டச்ரேஷ்டர் "ஸ்ரீ கோபாலார்ய மஹாதேசிகன்" என்கிற ஆசார்யர் "ச்ராத்த ப்ரயோகம்" என்கிற க்ரந்தம் செய்துள்ளார். அதன் ஆரம் பத்தில் "வைத்யநாதீய நிபந்தன க்ரந்தத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இதை எழுதுகிறேன்" என்று வெளுநாயீபாவு நிவாலுநழி என்பதால் கூறு கிறார். அந்த ஆசார்யன் இப்படிக் கூறுவதை ஊன்றிக் கவனிக்கவேண்டும்.

தமது ச்ராத்த ப்ரயோக க்ரந்தமானது தீக்ஷிதீயத்தை அநுஸரித்திருக்குமென்று சொல்லி, அதன் மூலம் ஓர் ஏற்றத்தையும், அதன் காரணமாக எல்லா வைதிக சிஷ்டர்களும் தமது க்ரந்தத்தை ஆதரிக்கக்கூடுமென்பதையும், தீக்ஷிதீயத்திற்கு விரோதமாயிருந்தால் ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரிக்க மாட்டார்களென்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். அக்காலத்தில் வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களிடமும் தீக்ஷிதீயம் அநுஷ்டாபக க்ரந்தமாக ஊன்றியிருந்தது இதனால் தெளிவாகிறது.

ஸ்ரீ பாதுகாஸேவக ராமானுஜஸ்வாமி என்கிற மஹாவித்வானான யதியும் தாம் எழுதிய "அபிநவாசௌச ஸங்க்ரஹம்" என்ற க்ரந்தத்தில் தீக்ஷிதீய நிர்ணயங்களை வெகுவாக வெளியிட்டிருக்கிறார். வைஷ்ணவத்தில் பெரிய ஆசார்ய ஸ்தானம் வஹித்தவர்களே இவ்வாறு தீக்ஷிதீயத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்கள். வேறு பல வைஷ்ணவ வித்வான்கள் எழுதிய சிற்சில துண்டுப் புஸ்தகங்களிலும் தீக்ஷிதீய விசார நிர்ணயாதிகளை ப்ரமாணமாக எடுத்துக் காட்டியிருப்பதையும் பார்க்கிறோம். ஆதலால் தீக்ஷிதீயம் தோன்றியது முதல் ஸம்ப்ரதாய பேதமின்றி ஸகலராலும் ப்ரமாண க்ரந்தமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு இன்று வரையில் அது ச்ரேஷ்டமாக விளங்கி வருகிறது.

உயர்வுக்குக் காரணமென்ன?

தீக்ஷிதீயத்திற்கு வைதிக ஸமூஹத்தில் மிகுந்த ஆதரவு ஏற்பட்டதின் காரணமென்ன? தீக்ஷிதருடைய நிஷ்பக்ஷபாதமானதும், ப்ரமாண, ந்யாயாநுஸாரியாயுமுள்ள விசார, நிர்ணயத் திறமைதான். நிபந்தன க்ரந்தங்கள் வைதிக மதத்தில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் போல் ஸ்வத: ப்ரமாணங்களல்ல. அவைகளை ப்ரமாணங்களாக ஒருவர் அங்கீகரித்தே ஆக வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஆயினும் நிபந்தனக்காரர் சிஷ்டராயும், ஆப்தராயும், லாபலோபமற்றவராயும், மீமாம்ஸாதி ப்ரமாணங்களையும், ந்யாயங்களையும், சிஷ்டாசாரங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டே தங்களுடைய நிர்ணயங்களைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். இல்லையேல் அவைகள் வித்வான்களால் தள்ளப்படலாம். தீக்ஷிதர் பரம சிஷ்டராயும், யஜ்ஞாதி வைதிக தர்மானுஷ்டான நிரதராயுமிருந்து மீமாம்ஸா சாஸ்த்ர ப்ரமாணத்தைக் கொண்டும் ஸத்நியாயங்களைக் கொண்டும் நிர்ணயங்கள் செய்கிறார். சில நிபந்தனகாரர்களைப்போல் "தூளிப்ரக்ஷேபம்" "கண்ணில் மண்ணைத்தூவி ஏமாற்றுவதற்கு மீமாம்ஸை உபயோகப்படுகிறது" என்று மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்தை நிந்திக்காமலும் அதற்கு உள்பட்டும் நிர்ணயங்களை வெளியிட்டிருப்பதாலேயே எல்லா ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் தீக்ஷிதீய நிர்ணயங்களைப் புறக்கணிக்க முடியாமல் த்ருப்தியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள். மேலும், தீக்ஷிதர் சில மூரட்டு நிபந்தனகாரர்களைப்போல் தமது நிர்ணயங்களை நிர்ப்பந்தமாக நம்மீது திணிப்பதில்லையென்ற பெருந்தன்மையுமுள்ளது. சாஸ்த்ரம் விகல்பித்துக் கூறுமிடங்களில் "தேசாசாரப்படி வ்யவஸ்தை" "உசிதம் போல் க்ரஹிக்கவும்" "சிஷ்டாசாரப்படி இதில் வ்யவஸ்தை" என்று சொல்வதை எங்கும் காணலாம்.

புருஷாஹுதி ஸம்ஸ்காரம்

இனி இந்த ச்ராத்த காண்டத்தில் இரண்டு பாகங்கள் உண்டு. முதல் பாகத்தில் அபரகார்யங்கள் என்கிற சரீர ஸம்ஸ்கார விதிகள், கர்த்ருக்ரமம், அக்நி

நிர்ணயம் போன்ற பற்பல முக்ய விஷயங்கள் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவது பாகத்தில் பற்பலவித நித்ய நைமித்திக காம்ய ச்ராத்தங்கள் முதலியவைகளும் விரிவாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

வைதிக மதத்தில் ஜாதகர்ம, நாமகரண, சௌள, உபநயநாதி ஸம்ஸ்காரங்களைப்போல் அபரகார்யமும் ஓர் சரீர ஸம்ஸ்கார தர்மமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிறவி முதல் தர்ம ஸாதனமாயிருந்து தேவபித்ரு கார்யங்களையும் பகவத் பக்தியையும் செய்து தெய்வத்தன்மையடைந்த இந்தப் புனித மனித சரீரத்தை வெறும் உடலென்று அலக்ஷ்யமாக எறிந்துவிடமுடியாது. ஆகையால் அதைச் சாஸ்த்ர விதிப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டுமென்று நமது வைதிகமதம் நிர்ணயித்து அதற்கான ப்ரயோக திட்டங்களையும் வகுத்துக் கொடுத்திருக்கிறது. ஸம்ஸ்காரங்களை "நிஷேகாதி-தஹநாந்தங்கள்" என்று நமது சாஸ்த்ரங்கள் அபரஸம்ஸ்காரத்தையும் சேர்த்தே வ்யவஹரிக்கின்றன.

வைதிகைஃ கர்மபிஃ பூணை்யஃ நிஷேகாதை்யஃ
தி்ஜந்மநாம் । கார்யஃ ஶரீரஸம்ஸ்காரஃ பூத்ய வெஹ வ
பாவநஃ ॥

என்று மனு வசனத்திற்குத் தீக்ஷிதர் விவரணம் கூறுகையில்

'நிஷேகாதை்யஃ = ஶ்மஶாநபர்யந்தைரித்யர்த்தஃ'

என்பதால் அபரஸம்ஸ்காரமானது பரமபாவன மென்பதைக் காட்டினார். ப்ராம்ஹணாதிகளுக்கு ஏற்பட்ட சாஸ்த்ரீய சரீர ஸம்ஸ்காரங்களில் கடைசியான ஸம்ஸ்காரம் இது. இதைத் தெய்வ ஸம்ஸ்காரமென்று தீக்ஷிதர் நிரூபித்து, இதனால் தேவர்களுடைய ஸாம்யத்தையும் ஸாயுஜ்யத்தையும் இறந்தவன் பெறுகிறானென்று காட்டியுள்ளார்.

இந்த ஸம்ஸ்காரத்தை "புருஷாஹுதி:" என்று நமது ச்ருதியே கொண்டாடுகிறது. க்ருஹஸ்தன் யாவஜ்ஜீவம் பற்பல தேவ பித்ரு யாக ஹவிஸ்ஸுக்களால் தான் உபாஸித்து வந்த அக்நி ஹோத்ர-ஔபாஸனாதி அக்நிகளில், கடைசியில் தனது சரீரத்தையே ஹவிஸ்ஸாக ஹோமம் செய்வது புருஷாஹுதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

'பூருஷாஹுதிர்ஹ்யஸ்ய ப்ரியதமா'

என்ற தைத்ரீய ச்ருதியானது புருஷாஹுதியே பகவானுக்கு ப்ரியதமம் என்று கொண்டாடுகிறது. ஆபஸ்தம்பரும் தமது பித்ருமேதஸூத்ர ஆரம்பத்தில்

'பூருஷாஹுதிர்ஹ்யஸ்ய ப்ரியதமேதி விஜ்ஞாயதே'

என்ற ஸூத்ரத்தில் புருஷாஹுதியைத் தைத்ரீயச்ருதி கொண்டாடுவதாக ப்ரஸ்தாபித்து அந்த விதியை விவரிக்கிறார். ஆகையால் தஹன ஸம்ஸ்காரமானது ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதி மூலகமாயிருப்பதால் ப்ரபலமென்றும், அதிக மஹிமை பொருந்தியதென்பதும் ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷியின் அபிப்ராயமாக நிற்கிறது.

ஆபஸ்தம்பர் மேலும் இந்தப் புருஷஸம்ஸ்கார மஹிமையை விளக்குகிறார்.

யத்ர ஸ்ருஷ்டிரேவ தத நாநாகரிஷணாமேஷோऽதே
வர்ஷஸஂஸ்தாரோ வியீயதே। ததः வரிஷத்ரயं
மஹம் க்ருத்ஸ்நம் ப்ரவர்தயதே' என்று.

"க்ருஹஸ்தனுக்குக் கடைசியாகச் சொல்லப்படுகிற ச்மசானகர்மம் என்கிற அபர கர்மாவானது, யாவஜ்ஜீவம் அக்நிஹோத்ர ஔபாஸனயஜ்ஞாதி நாநாவித கர்மாக்களைச் செய்த பின் கடைசியான புருஷ ஸம்ஸ்கார கர்மாவாக விதிக்கப் பட்டுள்ளது. இந்தப் புருஷ ஸம்ஸ்காரத்திற்குப் பிறகு எல்லையற்ற புண்யமும் ஸ்வர்க்க சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிற மோக்ஷ பலனும் கிடைப்பதாக ச்ருதி களில் காணப்படுகிறது" என்கிறார் தீக்ஷிதர்.

ப்ரம்ஹஸாயுஜ்யம்-மோக்ஷம்

இந்தப் புருஷ ஸம்ஸ்காரத்தில் ப்ரம்ஹமேதம், பித்ருமேதம் என்ற இரண்டு பிரிவுகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டும் மிகுந்த உத்க்ருஷ்டங்களென்றும், நற்கதிக்கு ஸாதனமென்றும், ஈச்வர ஸாயுஜ்யம் பெற ஹேதுவென்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் உபதேசிக்கின்றன. இவ்விரண்டு ஸம்ஸ்காரங்களும் புருஷோத்தமனை பகவானை அடைவதற்கு ஸாதனமென்று 'வைஷ்ணவம் வர்ஷோத்தரம்' என்பதால் சொல்லி 'க்ருதயுகாதிஷு க்ருதாதிஷு' என்று ஸகல யாகங் களையும் விட உயர்ந்த யாகம் இந்தப் புருஷாஹுதி யாகமென்பதைத் தீக்ஷிதீயம் நிரூபிக்கிறது. இந்த உயர்ந்தஸம்ஸ்காரத்தினால் அல்ப அஸ்த்ரகாம்யமான ஸ்வர்க்க பலன்தான் ஏற்படுமென்ற சிலருடைய ஸம்சயத்தையும் தீக்ஷிதீயம் நிவ்ருத்தி செய்து மோக்ஷம் தான் பலன் என்பதையும் ஸ்திரப்படுத்தியது.

கவயஶ்ச - சோக்ஷः, ஸ்ருக் ஆதி கெவிக், தஜ்ஜாதீய என்று. மேலும் ஒரு ச்ருதியானது 'ஸ வஷः யஜ்ஞாயுதீ யஜமானः கஸ்ஸா ஸ்ருக்ம் லொகமேதி' என்பதால் யஜ்ஞாயுதமெனப்படுகிற யஜ்ஞ பாத்ரங்களுடன் தஹனம் செய்யப்படுகிற யஜமானன் வெகு வேகமாக ஸ்வர்க் கத்தை அடைகிறான், என்றது. இங்கு ஸ்வர்க்கமென்பது மோக்ஷத்தைக் குறிப் பிடுகிறதாக நிர்ணயித்தார்கள். போதாயனரும் 'ஸ்வதயம்ஸ்தாரோணாஶ்ம லொகீ' என்பதால் இந்த ஸம்ஸ்காரம் பரலோக ஸாதகமென்று கூறினர்.

ச்ருதிகல்பஸூத்ர விஹிதம்.

இவ்வாறாக தஹன ஸம்ஸ்காரமானது மிக உத்க்ருஷ்டமான தென்றும், யாகங்களுள் உத்தமமான யாகமென்றும், பரமாத்மஸாயுஜ்யமாகிற மோக்ஷ ஹேதுவென்றும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி கல்பஸூத்ராதி நமது உத்தம ப்ரமாணங்கள் யாவும் ஏகமுகமாக உத்கோஷிப்பதை வைதிக மதஸ்தர்களில் பலர் அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். பாமரர்களன்றி, படித்தவர்களிலும் பெரும்பாலோர் இதையறிய ச்ரத்தை கொள்ளவில்லை. "ப்ரேத கார்யம்" என்ற அலக்ஷ்யப் போக்கு காரண மாக இதன் மஹிமை அறியப்படாமல் ஒதுக்கித் தள்ளி விடப்பட்டு விட்டது. இதனால் புரோஹிதர்கள் என்கிற யாஜகர்களும் பலர் இந்தப் புருஷாஹுதி

ப்ரம்ஹமேத ப்ரயோகத்தை யதாவத்தாக அறிந்து அனுஷ்டானம் செய்து வைக்க முடியவில்லை. ஆகையால் க்ருஹஸ்தனின் ஆச்ரம ஸம்ஸ்காரங்களில் கடைசியானதும் முக்யமானதும் பூர்த்திகரமானதுமான இந்த அபர ஸம்ஸ்காரத்தை இனியாவது ஆஸ்திகர்கள் ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதற்காகவே அதன் மஹிமையை தீக்ஷிதீயம் விவரித்துக் கூறுகிறது. அதை நாம் விளக்கினோம்.

இந்தப் புருஷாஹுதி ஸம்ஸ்காரமானது ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதி விஹிதமாயிருப்பதுடன் தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் அதற்கான மந்த்ரங்களும் படிக்கப் பட்டுள்ளன. கல்பஸூத்ரகாரர்களான ஆபஸ்தம்ப, போதாயன, பாரத்வாஜாதி மஹர்ஷிகள் பித்ருமேத ஸூத்ரமென்கிற கல்ப ஸூத்ரங்களைச் செய்து அபர ப்ரயோகத்தைப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார்கள். இறந்த சரீரத்தின் ஸம்ஸ்கார விஷயத்திலும் வைதிக ஸம்பந்தமும் தெய்வத்தன்மையும் பூர்ணமாயிருக்கும்படி செய்திருப்பது உலகத்தில் நமது வைதிக மதமொன்றில்தான் காணக்கூடியது.

உலக மதங்கள் யாவற்றிலும் உண்டு.

மரணத்திற்குப் பிறகும் ஜீவயாத்ரை உண்டென்றும் மறு ஜன்மம் உண்டென்றும் உலக ஆஸ்திக மதங்கள் யாவும் ஒவ்வொரு மாதிரியாக ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகையால்தான் இறந்தவரின் சரீர அடக்க கார்யத்தில் உலகிலுள்ள ஸகல ஆஸ்திக மதங்களும் ஒவ்வொரு விதமான மத ஸம்பந்த முறையை ஆசரித்தே வருகின்றன. மத ஸம்பந்த கார்யம் செய்யாமல் சரீரத்தைக் கட்டை, கல்போல் எறிந்து விடுவதில்லை. ஆனால் மத ஸம்பந்த ப்ரயோக முறையில் ஒவ்வொரு மதமும் ஒவ்வொரு வழியைப் பின்பற்றிச் செய்கின்றது. இதற்கு அந்தந்த மதங்களின் வேதவிதிகளும் குருமார்களின் கட்டளையுமே காரணமாகும். தெய்வம், பாபம், புண்யம், பரலோகம் ஆகிய தத்வங்களை ஒப்புக்கொண்ட மதங்கள் ஆஸ்திகமதங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத பரலோகாதிகளை அந்த மதத்தினர் எப்படி நம்புகிறார்கள்? அவர்களுடைய சாஸ்த்ரங்களையும், ஆப்தர்களான குருமார்களுடைய உபதேசங்களையுமே நம்பிச் செய்கிறார்களல்லவா?

க்றிஸ்தவர்கள் இறந்த சரீரத்தை மாதாகோவிலுக்கு எடுத்துச்சென்று ப்ரார்த்தனை நடத்துகிறார்கள். பாதிரிகள் வந்து அச்சமயத்திற்கான பைபிள் மந்த்ரங்களை ஓதி அந்தச் சரீரத்திற்கு நல்ல கதி கிடைக்க ப்ரார்த்தனை செய்து பற்பல சடங்குகளை நடத்தி, சரீரத்தை அடக்கம் செய்வது மத ஸம்ப்ரதாய ரீதியில் நடந்துவருகிறது. முஸ்லீம்களும் இறந்த சரீரத்தை மசூதிக்குக் கொண்டு போகிறார்கள். அங்கு மௌல்விகள் பற்பல சடங்குகள் நடத்தி, குரான் மந்த்ரங்கள் ஓதி அடக்கம் செய்கிறார்கள். சிக்ய, பார்ஸி, ஜைன, பௌத்த இத்யாதி ஸகல மதங்களிலும் ஒவ்வொரு முறையில் சவச்சடங்கு நடக்கவில்லையா? ப்ரிட்டிஷ் ராஜகுடும்பத்தில் சில காலம் முன்பு ஏற்பட்ட ராஜமரணத்தில் பலவித மதச்சடங்கு முறைகள் நடந்ததைப் பத்திரிகைகளில் படித்தோம். மஹாயுத்தம் ஆரம்பிக்கு முன்பாக ஜப்பான் சக்ரவர்த்தி பௌத்த முறைப்படி தேவாலயத்தில் பித்ரு தேவர்களை வணங்கி அனுமதி வேண்டிக்கொண்டதாகவும் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு நாகரிகம் தாண்டவமாடுகையிலும், ஒரு பக்கம் நாஸ்திகவாதம், லோகாயதிகம் விஷம்போல் பரவி வருகையிலும் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற ஸகல தேச மதங்களும் இறந்த சரீர ஸம்ஸ்கார விதியைச் செய்துவரவில்லையா? இறந்த சரீரம் தெய்வத்தை அடைந்து க்ஷேமம் பெறுகிறதென்று யாராவது நேரில் பார்த்தவர்களுண்டா? பைபிள், குரான் மந்த்ரங்களாலும் சடங்கு முறைகளாலும் பரலோக நன்மை ஏற்படுகிற தென்பதும் உண்மையா? உண்மை என்றே ஆஸ்திக மதங்கள் உறுதி கூறுகின்றன.

நம்முடையது நமக்கு உயர்ந்தது.

இப்படி உலகம் முழுவதும் வ்யாபித்துள்ள மதங்கள் யாவற்றும் தங்கள் சாஸ்த்ர நம்பிக்கையுடன் இன்றுகூட மதச்சடங்குகளை நடத்திவருவதை நாம் ப்ரத்யக்ஷத்தில் காணுகிறோம். இப்படியிருக்க நமது அபர கர்ம மஹிமை பற்றி நம்மவர்களே நம்பிக்கையற்று அலக்ஷ்யம் செய்வது ந்யாயமா? நமது ஸம்சயாத்மாக்கள் இதர மதஸ்தர்களைப் பார்த்தாவது புத்தித்தெளிவு பெற வேண்டாமா? சரீர அடக்கத்திற்கான ப்ரயோகம் அல்லது முறை ஒவ்வொரு மதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாதிரியாயிருக்கலாம். நமது வேதாதிகள் விதித்த சடங்கு, அல்லது ப்ரயோக முறை நமக்கு க்ராஹ்யமாகும். அர்த்தமற்ற மூடநம்பிக்கை என்ற குதர்க்கவாதமும், நாஸ்திக வாதமும் நமது மதமன்றி எல்லா மதங்களிலும் பேச இடமில்லையா?

பிற மதஸ்தர்களின் முறையை நாம் தூஷிக்கவேண்டாம். அவர்களும் நமது ப்ரயோகமுறைகளைத் தூஷிக்கவேண்டியதில்லை. அர்த்தமற்ற மூடநம்பிக்கை என்று சொல்லுவதாயிருந்தால் எல்லாமதங்களிலும் இந்தத் தூஷணம் சொல்ல முடியுமென்பதைச் சீர்திருத்தக் குதர்க்கவாதிகள் உணரவேண்டும்.

மூட நம்பிக்கையல்ல,
விஜ்ஞானிகளும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனல் இந்த நவீன காலத்தில் விஜ்ஞானிகள் தங்களையே தெய்வமாகப் பறையடித்துக்கொள்ளுகிறதைக் கண்டு உலகம் மயங்கி நிற்கிறது. எதற்கும் விஜ்ஞான ரீதியில் ஆதரவு காட்டாதவரையில் அதில் கௌரவ புத்தி ஏற்படுவ தில்லை. நமது வர்ணாச்ரம ஆசார அனுஷ்டானங்களுக்கு ஸயன்ஸ் ரீதியிலும் விசேஷ மஹிமையிருப்பதைப் பல நிபுணர்கள் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய சுத்தி, அசுத்தி கொள்கையும், ஆசாரங்களும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத அணு ப்ராணிகளின் ஸம்பந்த அடிப்படையில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஓரிடத்திலுள்ள புஷ்பத்திலிருந்து அதன் வாஸனை வெகுதூரம் பரவுகிறது. அந்தப் புஷ்பத்திலிருந்து வாஸனை அணுக்கள் ஏராளமாகக் கிளம்புகின்றன. அவை பரவுகின்றன. இம்மாதிரி ஸகல வஸ்துக்களிலிருந்தும், மனிதர் முதலிய ஸகல ப்ராணிகளிடமிருந்தும் பரமாணுக்கள் அததன் குண தோஷத்திற்கு ஏற்ற படி வெளிக்கிளம்பிப் பரவுவது இயற்கையாயிருக்கிறது. இதை நமது ஆயுர் வேதம் உறுதிப்படுத்தியது. "குஷ்டம், ஜ்வரம், கண்வலி, தொற்றுநோய் முதலிய வ்யாதிகள் ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனிடம் பரவுகின்றன" என்று

கூஷ்ம ஜ்வரஶ்ச ஶோஷஶ்ச நெத்ராபிஷ்யந்த ஸவ ச ।
ஔபஸர்கிகரோகாஶ்ச ஸம்க்ராமந்தி நராந்நரம் ॥

என்று வாக்படாசார்யர் கூறுகிறார், அஷ்டாங்க ஹ்ருதயத்தில்.

இங்கு நராந்நரம் என்பதால் "ஒரு மனிதனிடமிருந்து மற்றொரு மனிதன் மீது மேற்கண்ட வ்யாதிகள் ஒட்டிக்கொள்ளுகின்றன" என்று கூறப்படுகிறது. வ்யாதிகள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஸங்க்ரமிப்பது எப்படி? ரோக பரமாணுக்கள் உயிருள்ளவை. அவை ஸூக்ஷ்மமானவை, கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் பரவுகின்றன, என்கிற தத்வம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆங்கில வைத்ய ஸயன்ஸின்படி ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜேம்ஸ் (James) நுண்ணிய உயிர் ப்ராணி தத்வத்தையே நமது வைத்ய நூல்கள் பரமாணுப் பூச்சியாக ஒப்புவது நிதர்சனமாகிறது. இந்த ரோக பரமாணு என்கிற அணுப் புழுக்கள், ரோகியின் சரீர ஸ்பர்சம் மூச்சுக் காற்று, சேர்ந்து சாப்பிடுதல், வஸ்த்ரம், படுக்கை முதலியவை மூலம் மற்றவர்கள்மீது பரவுகின்றனவென்றும் அஷ்டாங்க ஹ்ருதயத்தில்.

'ப்ரஸஜ்ஜாக் காத்ரஸம்ஸ்பர்ஶாக் நிஶ்வாஸாக் ஸஹ
ஹொஜநாக் । ஸஹ ஶய்யாஸநாக்'

என்பதால் சொல்லப்பட்டது.

நமது வர்ணாச்ரம ஆசார விதிகளும், நமது சுத்தி முறைகளும் இந்த அணு ப்ராணி தத்வ அடிப்படையில் மிகுந்த அர்த்தபுஷ்டியுள்ளவை என்பதைப் பல உதாஹரணமூலம் "ஸம்ஸர்க்க தோஷ நிரூபணம்" என்ற துண்டு ப்ரசுரத்தில் வெகுவாகப் பல வர்ஷங்களுக்குமுன் ஆராய்ந்து வெளியிட்டிருக்கிறது. ப்ரக்ருதத்தில் அபரகார்ய ஸமயங்களில் நாம் அனுஷ்டிக்கும் ஆசௌசம் சுத்திமுறை போன்ற ஆசாரங்கள் வெறும் மூடநம்பிக்கையல்லவென்றும் இந்த அணு தத்வத்தின்படி மிகுந்த அர்த்தமுள்ள அவச்ய கார்யங்களென்பதையும் ஆங்கில வைத்ய நிபுணர் ஒருவர் கொண்டாடியிருப்பதைச் சிறிது காட்டுவோம்.

கர்னல் டாக்டர் கிங்க் ஐ. எம். எஸ். (*Dr. King I. M. S.*) சொல்லுகிறார்.

பல வர்ஷங்களுக்குமுன் நமது இந்தியா கவர்ண்மெண்டில் ஸானிடரி கமிஷனராக மஹா பெரிய பதவி வகித்துவந்த கர்னல் டாக்டர் கிங்க் ஐ. எம். எஸ். என்ற மேதாவி, ஆர்யர்களின் ஆசாரங்கள் ஸுகாதார ரீதியில் மிக்க உன்னதமாக விளங்குகின்றனவென்பதை அநேக உதாஹரணமூலமாக விளக்கி ஓர் வ்யாஸம் எழுதினார். அது மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பத்திரிகையான "செந்தமிழ்" என்ற சிறந்த பத்திரிகையில் தொடர்ந்து ப்ரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதை யாவரும் பார்க்கலாம். (செந்தமிழ் 9-ஆவது ஸம்புடம்) அவர் ஆர்யர்களின் ஆசார முறை மூடநம்பிக்கை பொருந்தியதல்லவென்றும், விஜ்ஞான தத்வ ரீதியில் விமர்சித்தால் மிகுந்த ஸுகாதாரம் பொருந்தியவையென்றும், ஆர்யர்களின் ஆசாரங்கள் அணு அல்லது நுண்ணிய ஜீவ ப்ராணி (ஜேம்ஸ்) ப்ரசாரத்தை அடிப்படை

யாகக்கொண்ட உயர்ந்த விதிகளென்றும் விரிவாக விளக்கியுள்ளார். முக்யமாக ப்ரக்ருத அபரகார்ய ஸம்பந்தமான ஆசௌசம் சுத்திமுறைகளைப் பலமாக ஆதரிக்கிறார். அவருடைய வார்த்தைகளை அப்படியே இங்குச் சிறிது எடுத்து எழுதுவோம். அவர் கூறுவதாவது:—

"முன்காலத்தில் மத ஸம்பந்தமான விதிகளும், ஸுகாதார விதிகளும் ஒன்றுகவே பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. ரோக காரகமும், ரோக நிவாரகமுமான ஆசார ரஹஸ்யங்களை ஆர்யர்களே அறிந்து சொல்லக்கூடியவர்களாயினர். ஆரோக்ய சாஸ்த்ர விதி நிஷேதங்கள், நித்ய நைமித்திக வைதிக கர்மாக்களோடு பிரிக்கவொண்ணாத விதமாகப் பிணைந்துகிடந்தன."

"வ்யாதியானது நுண்ணிய உயிருள்ள பூச்சிகளினால் உண்டாகிறது. உயிருள்ள வஸ்து ஒன்று இருக்கிறதென்றும், அதனால் வ்யாதிகள் பரவுகின்றன வென்றும் ஸித்தாந்தத்தை அனுஸரித்தே ஆர்யர்கள் ஸுகாதாரச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள்."

மேலும் டாக்டர் கிங்க் கூறுவதாவது:—

"ஆதலால் ஆர்யர்கள், ஆடைகள், ஆஹாரங்கள், ஆசௌசமுள்ளவனுடன் கலப்பு, இவைகளைப் பற்றி விவரமாகக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள்."

"ப்ரேதங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து, தொத்து வ்யாதிக்கு இடமான, அதாவது ஒருவனிடமிருந்து மற்றொருவனிடம் ஒட்டிக்கொண்டு வ்யாதியை உண்டாக்கக்கூடிய, வஸ்துக்களின் ஸம்பந்தம் எங்கு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று ஆர்யர்கள் மிகுந்த பீதியுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். ச்ரமஸாத்யமான ஸ்நான விதிகளும், கழுவிச் சுத்திசெய்யும் முறைகளும், பிறகு ஸுதகம் காக்கும் வியும் ப்ரயோஜனமற்ற வெறும் சடங்கு முறைகளென்று நினைத்துவிடக்கூடாது. ஆசௌச க்ரமநிர்ணயமும் அதற்குக் கால அளவும் ஏற்படுத்தியிருப்பதில் விசேஷ அர்த்தமிருக்கிறது."

"இவ்வாறு ஸூக்ஷ்மமான வித்யாஸங்களையும், ஆசௌச விதிகளையும் ஏற்படுத்தியது, தொத்து வ்யாதி அணுகாமலிருக்குமாறு ஒதுங்கியிருக்கும் காலத்தையும், ஒதுங்கியிருக்கவேண்டிய விதத்தையும் நிர்ணயிக்கும் பொருட்டே."

இவ்வாறு இந்தியா தேசம் முழுவதும் ஸுகாதார விதியைக் கண்காணிக்கும் பெரிய பொறுப்புள்ள உயர்ந்த உத்யோகம் வஹித்தவராகிய வைத்ய சாஸ்த்ர நிபுணர் டாக்டர் கிங்க், ஐ. எம். எஸ்., நமது வைதிக மதத்தின் ஆசாரங்களும், ஸ்ப்ருச்ய-அஸ்ப்ருச்யாதி ஆசௌச நியமங்களும் மெடிகல் ஸயன்ஸின்படி மிகுந்த உத்கர்ஷம் பெற்றவையென்பதைப் பற்பல உதாஹரணங்களுடன் விளக்கியிருப்பதை நவீன சீர்திருத்தக் குதர்க்கவாதிகள் ஆழ்ந்து கவனிப்பார்களாக.

ஆனால் ஸயன்ஸ் ஆதாரம் எப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த ஆசாரங்களை நமது வைதிக மதத்தினர் காரண விசாரம் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் விதித்த கட்டளையென்கிற ஒரே நியமத்திற்கு உட்பட்டு, பரலோக ஸாதகமாயும், பகவத் ப்ரீதியாகவும் நம்பிக்கையுடன் அனுஷ்டித்து ச்ரேயஸ் பெற்று வருகின்றனர்.

வைதிக மதத்தில் தர்மானுஷ்டானமானது "காரண விசாரத்தை முன்னிட்டு அனுஷ்டிக்கத் தக்கதல்ல" என்று கூஹ்ஹ்ரணகாரணொ யஃஃ் என்பதால் நியமம் செய்துவிட்டார்கள்.

இவ்வாறு டாக்டர் கர்னல் கிங்க் போன்ற அன்னிய மதஸ்தர்கள் நமது வைதிக தர்மங்களின் மஹிமைகளை எப்படியறிந்தார்கள்? தீக்ஷிதீயாதி நமது தர்ம க்ரந்தங்களை அவர்கள் ஆழ்ந்து படித்ததே காரணமல்லவா? அவர்கள் படித்து அறிந்ததில் சிறிதளவாவது நம்மவர்கள் படித்துப் பரிச்சயம் செய்திருப் பார்களாவென்பது ஸந்தேஹமே. இக்குறையை இப்புஸ்தகம் நீக்குமென்று நம்புவோம்.

அபரகர்மாவிலுல் ஐஹிக க்ஷேமம்.

அபரகர்மாவிலுள்ள மந்த்ரங்கள் அச்லீலங்களென்று எவரும் நினைத்துவிடக் கூடாது. அந்த மந்த்ரங்கள் அதிகம்பீரமானவை. இறந்தவனுக்கு ப்ரம்ஹ ஸாயுஜ்யாதி ச்ரேயஸ்களைக் கொடுக்கும்படி ப்ரார்த்திப்பவை அநேக மந்த்ரங்கள். இத்துடன் அந்த மந்த்ரங்கள், ஜீவித்திருப்பவர்களுக்கும், குடும்பத்திற்கும், க்ராமத்திற்கும், பசு முதலிய ப்ராணிக்கும் க்ஷேமத்தையும், சாந்தியையும், ஆனந் தத்தையும் பெரும்பாலும் ப்ரார்த்திக்கின்றன. அவைகளை இங்கு எடுத்துக் கூறுவது ஸாத்யமன்று. ஆதலால் அபரகர்மாக்களைத் தனது க்ஷேமத்திற்காகவும் குடும்பக்ஷேமார்த்தமாகவும், க்ராம நகர க்ஷேமார்த்தமாகவும் விதிப்படி நன்கு அனுஷ்டிக்கவேண்டியது கடமையாகும்.

அபரகர்மாவும் குடும்ப ஸொத்து பாத்யமும்.

இந்த அபரகர்மாவைச் செய்யும் கடமை யாருக்கு? இதைப்பற்றி தீக்ஷிதீயத் தில் விரிவாக விசாரித்து, யார் யாருக்கு எவரெவர் கர்மாவைச் செய்யக் கடமைப் பட்டவர், என்பதை நிர்ணயித்திருப்பது விசேஷமாகும். நமது வைதிக மதத்தில் மனு யாஜ்ஞவல்க்யாதி தர்ம சாஸ்த்ரிகளும், சுக்ர, காமந்தகாதி ராஜநீதி சாஸ்த்ரிகளும் குடும்பஸொத்து பாகபாத்யத்திற்கும், அபரகர்மாவுக்கும் சட்டப் படி ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்திவிட்டார்கள். குடும்பஸொத்து பாத்யத்திற்கு முக்யமான நிபந்தனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸொத்து பாகம் அடைகிறவர்கள், முன்னோர்களுக்கு ச்ராத்தாதி கர்மாக்களைச் செய்து தீரவேண்டும். அந்தக் குடும்பத்தினரின், ஜாதி குல தர்மங்களையும் ஆசரிக்கவேண்டும். முன்னோர்கள் செய்துவந்த தர்மகார்யங்களையும் செய்துவரவேண்டும். இந்த நிபந்தனை மீது தான் குடும்பஸொத்து பாத்யம் ஏற்படுவதாக வைதிகமதம் நிர்ணயித்தது.

ஸொZoஸஹ்ரஸ்வஸ்ஸ்ணூஸ்ரஸ்ரீ'

அந்தந்த ஜாதி, குல, குடும்ப தர்மங்களைக் கைவிட்டவர்களுக்கும் ச்ராத்தாதி அபர கர்மாக்களைச் செய்யாதவர்களுக்கும் குடும்ப ஸொத்து பாத்யம் இல்லை யென்று நிர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

புத்ராதிகள் ஸன்னிஹிதர்களாயிருக்கவேண்டும்.

தற்காலம் நமது வைதிகமத ஸமூஹத்தில் இந்த அபரகர்மம் போன்ற தர்மங்களின் அநுஷ்டான நிலைமை அவஸரமாகச் சீர்திருந்தவேண்டியது ஆவச்ய

மாகும். படிப்பு, உத்யோகம், ஸம்பாத்யம் காரணமாக, குடும்பங்கள் சின்னுபின்னமாகி, பிதா ஒரு பக்கமும், மாதா மற்றொரு பக்கமும், புத்ரர்கள் எங்கெங்கோ தேசாந்தரங்களிலும் வஸிக்க நேர்ந்திருப்பதால் பல குடும்பங்களில் புத்ரர்கள் மாதா பிதாக்களுக்கு அபரகார்யத்தை முக்யமாக முதல்தின அந்த்யேஷ்டி மஹா யாகத்தைச் செய்ய நேருவதில்லை. பிறரே கொள்ளியிட நேருகிறது. ஜ்யேஷ்டன் வந்தால் கனிஷ்டன் வரமுடியவில்லை. சிலவிடங்களில் கனிஷ்டன் வருகிறான். ஜ்யேஷ்டன் வருவதில்லை. தேசாந்தரம் போன புத்ரர்கள் பல மாதங்கள் கழித்து மாதா பித்ரு கர்மாக்களைச் செய்ய நேருகிறது. இதன் மூலம் ஏற்படுகிற தர்மசாஸ்த்ர சங்கடங்களையும் சிக்கல்களையும் கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாது. இது தர்மமா? நமது மதம் புத்ர ஜனனத்திற்கு முக்ய ப்ரயோஜனம். முதல்நாள் அபரகர்மாவைச் செய்து, மாதா பித்ரு சரீரத்திற்கு மர்யாதை செய்வதேயாகும், என்று உபதேசிக்கிறது.

ஸாஸ்ரயாம தநு ஸரணாந்நாகிஃ ஸ்யுவா வாதுஸஞ்சிதாள்

என்பதாதிகளால் மரண காலத்தில் புத்ரன் ஸான்னித்யமிருப்பது அவச்யம் என்றும், முக்திஹேதுவென்றும் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தீக்ஷிதீயத்தில் இந்த அம்சம் கவனிக்கத்தக்கது. ஆதலால் மாதா பிதாக்களுடைய சரீர யாகத்தைச் சாஸ்த்ர விதிப்படி நடத்தித் தங்கள் கடமையை நன்கு நிறை வேற்ற ஆஸ்திகர்கள் ச்ரத்தைகொள்ளவேண்டும்.

அபரகர்மாவில் சிகாதாரணம் அவச்யம்.

நமது வைதிக கர்மாக்களுக்குச் சிகாதாரணம் ஓர் முக்ய அங்கமாக விதிக்கப் படுகிறது. அதிலும் அபரகர்மாக்களில் சிகையின் ஸம்பந்தம் விசேஷமாக வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரங்களும் ஸ்ம்ருதிகளும் அபர ப்ரயோகங் களில் சிகையை ஸம்பந்தப்படுத்தியிருப்பதைத் தீக்ஷிதீயத்தில் காணலாம். யஜ்ஞோபவீதம் எப்படி ப்ராம்ஹணனுக்கு முக்யமோ, கர்மாக்களுக்கு அங்கமோ, அதுபோல் சிகையும் சிகாதாரணமும் அங்கமாகிறது. யஜ்ஞோபவீதமில்லாமல் கர்மா நிறைவேறுதென்பதை நாம் அறிந்திருப்பதுபோல், சிகையில்லாமல் போனாலும் கர்மா ஸபலமாகிறதில்லையென்பதை ஆஸ்திகர்கள் அறியவேண்டும். க்றிஸ்தவாதி அன்னிய மதஸ்தர்களிடமிருந்து இரவல் வாங்கிய க்ராப் துரா சாரத்தினால் நமது மாதா பிதாக்களுடைய பரலோக ஹிதத்தை நாம் கெடுப்பது தர்மமா? நமது ஸொந்த மதத்தில் நமக்கு அபிமானம் வேண்டாமா? நமது பெரியோர்களான மஹர்ஷிகளின் உபதேசத்தில் மதிப்புவேண்டாமா? அபர கார்யங்களுக்கு அங்கமாக விதிக்கப்பட்ட சிரோவபனம் ஸர்வாங்கவபனம் இவை களை க்ராப் அபிமானத்தால் விட்டுவிடுகிறார்கள். ஆசௌசம் கேசேஷ்வலீயதே என்று சாஸ்த்ரமானது, சாஸ்த்ரீய க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளாவிட்டால் ஆசௌச மானது அந்தக் கேசங்களில் மறைந்துநின்று அசுத்தியை உண்டாக்குமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் க்ராப்பில் அபிமானமுள்ளவராயிருந்து அதை எடுக்க மனமில்லாதவராயிருந்தாலும் மாதா பிதாக்களுடைய கர்மாவானது சாஸ்த்ரீயமாக நிறைவேறும்பொருட்டு அபரகர்மா முடியும் வரையிலாவது ஆஸ்திகர்கள் க்ராப்பை எடுத்துவிடுவது ச்ரேயஸ்கரமாகும். அந்தக் கர்மாவும் ஸபலமாகும்.

ச்ராத்தப் பிரிவுகள்.

இவ்வாறுகத் தீக்ஷிதிய ச்ராத்தகாண்டத்தின் பூர்வபாகத்திலுள்ள விசேஷங்களில் சிலவற்றை இதுவரை விவரித்தோம். இதற்குமேல், இரண்டாவது பாகத்தில் நித்ய, நைமித்திக, காம்யாதிகளான பற்பலவித ச்ராத்தங்களையும், அவைகளின் ப்ரயோகாதிகளையும் அவைகளின் மஹிமைகளையும் தீக்ஷிதீயம் விவரித்துக் கூறுகின்றது. ப்ரத்யாப்திகம், தர்சம், மஹாளயம், ஸங்க்ரமணம், அஷ்டகாந்வஷ்டகை போன்ற நித்யங்களான ச்ராத்தங்களும், மன்வாதி யுகாதி ச்ராத்தங்களும், அப்யுதயமென்கிற நாந்தீ ச்ராத்தம் முதலியவைகளும் விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகின்றன. அன்னம், ஹிரண்யம், ஆமம் ஆகிய த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு அந்தந்த ச்ராத்தங்களுக்கு நியமமும் காணப்படுகிறது.

எதைச் செய்யாவிட்டால் தோஷமும், ப்ராயச்சித்தமும் ஏற்படுகிறதோ அது நித்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதில் மாதா பிதாக்கள் இறந்த தினத்தில் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தமானது நித்யமாகையால் அதைக் கட்டாயமாகச் செய்துதீரவேண்டியதென்றும், இல்லையேல்

“ஶ்ரூதாஹம ஸ்ம்ருதிக்ருத் உண்ணாஹ: கொபிஜாயதே”

இத்யாதிகளால் மிக ப்ரபலமான தோஷம் கூறப்படுகிறதென்றும், ச்ராத்தம் செய்யாதவன் பாபியாவதுடன் அவனுடன் எவ்வித ஸம்ஸர்க்கமும் செய்யக் கூடாதென்றும், அவன் வைதிக மதத்திலிருந்து பதிதனுவான் என்றும் தீக்ஷிதீயம் சாஸ்த்ர வசனங்களைக்கொண்டு நிரூபித்துள்ளது.

மேலும் பித்ருதேவர்களுடைய சாபங்களும் ஏற்பட்டுக் குடும்ப க்ஷேமக் குறைவுகள் ஏற்படுமென்பதையும் சாஸ்த்ரம் வற்புறுத்துகிறது.

ஸ்ரீராமன் அனுஷ்டித்துக்காட்டியது.

ஆதலால்தான் ஆஸ்திக மதமான நமது வைதிக மதத்தை ஸம்ஸ்தாபனம் செய்ய அவதரித்த ஈச்வராவதாரமான ஸ்ரீராமாதி தெய்வமூர்த்திகளும், தபோ மஹிமையால் ஸகல லோகங்களையும் ப்ரத்யக்ஷீகரித்த மஹர்ஷிகளும், ஆசார்ய அவதாரங்களும், ச்ராத்த கர்மாவை ஆவச்யமென்று உபதேசித்ததுடன் தாங்களும் அனுஷ்டித்து உலகத்தாருக்கு வழிகாட்டினர்கள்.

தர்ம ஸ்தாபனார்த்தமவதரித்த ஸ்ரீ ராமன் சித்ரகூடத்தில் பரதனிடமிருந்து தசரதரின் நிர்யாணத்தை அறிந்து உடனே பிண்டோதகாதி அபரகர்மாக்களை அனுஷ்டித்தார். மந்தாகினீ நதியில் தசரதரின் த்ருப்திக்காக உதகதானம் அதாவது தர்ப்பணம் செய்து, பிறகு இங்குதீ வ்ருக்ஷ பலத்தினால் பிண்டதானமும் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏ! பிதாவே, தசரதரே! என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட இந்த உதகதானத்தையும் பிண்டதானத்தையும் பித்ருலோகவாஸியான நீர் பெற்று த்ருப்தியடைய வேண்டும்” என்றும் ஸ்ரீ ராமன் ப்ரார்த்திப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஏதத் தே தத” என்கிற இந்த ச்ராத்த மந்த்ரத்தையே “தத வஸ்தத்தே ஹவத” இதி என்று ஸ்ரீ ராமன் சொன்னதாக வால்மீகி குறித்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

ஸனதத்தை ராஜரூஷுமை விஷயம் தொயஷேயழி । விதூ
மொகூமதவ்யாஹூ ஷேதுஷி-வ திஷ்டது ॥ ஷேம ஹு-ஹ்-கூஷ்வ
ஷேஹாராஜ வீ்ரதஃ'

என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். தர்ப்பத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த இங்குதீ பிண்டத்தைப் பார்த்த கௌஸல்யாதி தேவிகள் "மஹாராஜாதிராஜனை தசரதர் இங்குதீ பிண்டத்தைப் புஜிக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டதே" என்றும் வருந்தியதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஜடாயுவுக்கு ஸ்ரீ ராமன் தஹன கர்மாவையும், பிண்டோதக தானகர்மாவை யும் தாமே செய்துகாட்டி, ஜடாயு உத்தம புண்யலோகங்களை அடையவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

ஜாபாலி மதம் அல்லது நாஸ்திக வாதம்.

இக்காலத்தில் ஜாபாலிமதம் வெகு ஸுலபமாகச் சிலர் மனதில் ஊசலாடுகிறது. லோகாயதிக நாஸ்திகக் கொள்கையுள்ளவர் அபரகர்மம், ச்ராத்தம் இவைகளைப் பரிஹஸிக்கின்றனர். "இந்தலோகத்தில் போடப்படும் அன்னம் பரலோகத்திற்குப் போகுமா? இறந்து போனவர்கள் இதை எப்படிச் சாப்பிடமுடியும்?" இத்யாதி களான துராக்ஷேபங்கள் செய்வது ஸஹஜம். இந்தக் கக்ஷியைத்தான் ஜாபாலி ஸ்ரீராமனிடம் சொல்லிப் பார்த்தார். இந்த நாஸ்திக வாதத்தைக்கேட்டு அபரி மிதமான கோபம் அடைந்த ஸ்ரீ ராமன் ச்ராத்தாதி தர்ம தத்வங்களை விளக்கியும் நாஸ்திகவாதத்தைக் கண்டித்தும் உபதேசித்தார். இவ்வளவு நாஸ்திகவாதம் செய்கிற ஜாபாலியைத் தசரதர் ஏன் தேசப்ரஷ்டம் செய்யாமல் தம் தேசத்தில் வலிக்க ஸம்மதித்தாரென்று ஆச்சர்யமும் ஆத்திரமும் அடைந்தார்.

இம்மாதிரி கணக்கற்ற அநுஷ்டானங்களும் உபதேசங்களும் ச்ராத்தத்தைப் பற்றி நமது ஸ்ம்ருதி புராணேதிகளில் காணப்படுகின்றன. நமது முன்னோர்கள் வெறும் மூடநம்பிக்கையால் இதைச் செய்தார்களென்று வாதிக்க முடியுமா? தசரதரே! இந்தப்பிண்டம் உமக்கு. இதை நீர் புஜித்து த்ருப்தியடையவும், என்று ஸ்ரீ ராமன் ப்ரார்த்திக்கிறாரே! இறந்த தசரதர் எங்கே இருக்கிறார்? அவர் இந்த ஹவிஸ்ஸால் த்ருப்தியடைகிறாரென்பது எப்படித் தெரிகிறது? ஸ்ரீ ராமன் இதை எப்படி நம்பினார்? தெய்வாவதாரமே இதை நம்பிச் செய்வதால் நாம் ஏன் ஸம்சயப்படவேண்டும்? ஜடாயுவின் இறந்த சரீரத்தைப் பார்த்து, ஜடாயுவே! உமக்கு இந்தத் தஹன ஸம்ஸ்காரத்தினால் உத்தம லோகங்கள் கிடைக்கும், என்று இறந்த சரீரத்தைப் பார்த்து ஸ்ரீ ராமன் சொல்லுவது பொருந்துமா? ஆதலால் பரலோகம் உண்டு. பித்ருதேவதைகள் உண்டு. இங்குப் புத்ராதிகள் செய்யும் ச்ராத்தாதி கார்யங்களால் அவர்கள் த்ருப்தியடைகிறார்கள். இத்யாதிகள் உறுதி யென்பதைக் காட்டவே ஸ்ரீ ராமனுடைய அநுஷ்டானத்தை விவரித்தோம்.

எல்லா மதங்களிலும் ச்ராத்தம் உண்டு.

இது முற்றிலும் அப்ரத்யக்ஷ விஷயமாகையால் சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்று தான் கதியாகும். ஆஸ்திகர்களுக்கு அதுவே போதும். இதில் நாஸ்திகவாதம்

செய்கிறவர்களை த்ருப்தி செய்யமுடியாது. ஆனல் அத்தகைய நாஸ்திகவாதி களுக்கு இவ்வுலகில் எங்குமே இடமில்லை. ஏனெனில் மனித உலகத்திலுள்ள ஸகல மதங்களும் ஜாதிகளும் இறந்த தினத்தை ஒருவாறு கொண்டாடியே வருகின்றன. ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் ஒவ்வொரு தனி முறை இருக்கலாம். ஆனல் இறந்த தினத்தைக் கொண்டாடாத மதமேயில்லை. க்றிஸ்தவர்கள், இறந்த தினத்தில் விடுமுறை பெற்று, சர்ச்சுகளில் ப்ரார்த்தனை செய்கிறார்கள். இறந்தவனுடைய ஸமாதி மீது புஷ்பம் வைத்தும் தூபம் சாம்ப்ராணி போட்டும் மர்யாதை செய்கிறார்கள். இறந்த தினத்தில் துக்கக்குறியாக கறுப்பு ஆடை அணிகிறார்கள். இம்மாதிரி பலவித சடங்குமுறை நடக்கிறது. மஹம்மதியர் களும் இறந்த தினச் சடங்குகளை மதரீதியாக மௌல்விகளைக் கொண்டு ஆசரிக் கிறார்கள். ஸமாதி ப்ரார்த்தனை முதலியவை நடக்கின்றன. இவ்வாறு சீக்கியர், பார்ஸி, பௌத்தர் போன்ற எந்த மதத்தினரும் இறந்த தினத்தை நினைவு படுத்திக்கொண்டு இறந்தவரை நினைத்து மர்யாதை செலுத்துவது வெகு ஸஹஜமாயுள்ளது. இதற்கு நாஸ்திகர்கள் என்ன பதில் கூறமுடியும்? இறந்த வருடைய ஸமாதி மீது புஷ்பாதிகள் வைத்து மர்யாதை செய்வதால் யாருக்கு த்ருப்தி? இறந்தவருக்கு இது த்ருப்தி செய்வதென்பது மூடநம்பிக்கையல்லவா? இதை நேரில் பார்த்தவர் எவர்? ஆகையால் எல்லா மதங்களும் சாஸ்த்ர நம்பிக்கையைத்தான் கதியாகக் கொள்ளவேண்டும். யுக்திவாதம் நிலைத்து நிற்காது.

வைதிக மதத்தின் கொள்கை.

இவ்விஷயமாக வைதிக மதத்தின் ஸித்தாந்தமென்னவென்பதை தீக்ஷிதீயம் நிர்ணயித்திருப்பதை ச்ராத்தகாண்டத்தில் காணலாம். தீக்ஷிதர் நிர்ணயிப்ப தாவது:—

"மனிதர்கள் தங்களுடைய புண்ய பாப கர்ம வசத்தினுல் ஸ்வர்க்க நரகாதி பற்பல லோகங்களில் வஸிக்க நேரலாம். அவ்வளவு தூர லோகாந்தரத்தில் இருக்கும் அவர்கள், புத்ராதிகள் இங்கு ஸமர்ப்பிக்கும் அன்ன பானதிகளைப் புஜிக்கமுடியாது. அதனுல் த்ருப்தியும் அடையமுடியாது. த்ருப்தியடைந்தாலும் அவர்கள் புத்ராதிகளுக்கு உத்தம போகங்களை அளிக்கச் சக்தியோ, அதிகாரமோ ஏது? அவர்கள் மனிதர்கள்தானே? தேவதைகளல்லவே?

இவ்வாறு ஓர் ஆசங்கையைத் தீக்ஷிதர் கிளப்பிக்கொண்டு யாஜ்ஞவல்க்ய விஜ்ஞானேச்வரர் கூறியுள்ள ஸித்தாந்தத்தை வெளியிட்டு, ஸந்தேஹ சாந்தி செய்திருக்கிறார். அதாவது:— பித்ரு, பிதாமஹ, ப்ரபிதாமஹாதிகள் பரலோகத் தில் தனித்து நிற்பதில்லை. வஸு, ருத்ர, ஆதித்யர் என்கிற தேவர்களுடன் ஒன்றுக ஐக்யமாகி விடுகின்றனர். ஒருவனைத் தேவதத்தனென்று கூறும்போது அவனது சரீரம், ஆத்மா இரண்டும் சேர்ந்தே வ்யவஹரிக்கப்படுகிறது. பிரிந்து நிற்பதில்லை. அதுபோல் பித்ருக்கள் என்று சொன்னுல் வஸு ருத்ராதி தேவர் களும் சேர்ந்தேயிருக்கும். பிரிந்து நிற்காது. அந்த வஸு ருத்ராதி தேவர்கள் ச்ராத்தாதிகளால் ப்ரீதியடைந்து புத்ராதிகளுக்கு உத்தம லோகாதி க்ஷேமங் களையும் கொடுக்கிறார்கள். வஸ்வாதி தேவகணங்களில் நமது பித்ருக்கள் பிரிய

முடியாமல் கலந்து தேவர்களாகிவிடுகிறார்'' என்று தீக்ஷிதீயம் உபபாதனம் செய்துள்ளது. அந்த வாக்யங்களைத் தீக்ஷிதீயத்தில் காண்க.

பித்ருக்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறது.

மேலும் இங்குப் புத்ராதிகள் கொடுக்கும் ஹவிஸ்களை மந்த்ர சக்தியானது பித்ருக்களிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறது என்று வ்யாஸருடைய வசனத்தை தீக்ஷிதீயம் வெளியிடுகிறது.

ஸவவம ஸ்ராத்தஸ்ய ஹவிஷ்ய ஸ்ய தேவாயதே வித்யாது, என்று.

மேலும் நாமம், கோத்ரம் முதலியவைகளுடன் கொடுக்கப்படும் ஹவிஸ் பித்ருக்கள் கர்ம வசத்தால் வெவ்வேறுவித ஜந்மங்களைப் பெற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களிடம் போய்ச் சேருகிறது. நமது பித்ருக்கள் தேவர்களாயிருந்தால் நாம் கொடுக்கும் ஹவிஸ் அம்ருத ரூபமாகப் பரிணமித்து அவர்களிடம் போய்ச் சேருகிறது. கர்ம வசத்தால், பசு பக்ஷி ஜந்மம் பெற்றிருந்தால், புல், ஜலம் முதலிய ரூபமாக ஹவிஸ் பரிணமித்து அவர்களிடம் போகிறது. இன்னும் இம்மாதிரி அவர்கள் எந்தெந்த ஜந்மமாக மாறியிருந்தபோதிலும் அததற்கு ஏற்ற ஆஹாரமாக மாறி ச்ராத்த ஹவிஸ் த்ருப்தி செய்துவைப்பதாகப் பல வசனங்களைக் காட்டி தீக்ஷிதீயம் உபபாதிக்கிறது.

ஸீதாதேவியின் அனுஷ்டானம்.

அசோகவனத்தில் அடைபட்டுக்கிடந்த ஸீதாதேவிக்கு ஆஹாரார்த்தம் இந்த்ரன் ரஹஸ்யமாக ப்ரதிதினமும் கொடுக்கும் அன்னத்திலிருந்து ஒரு சிறிய பாகத்தை ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய ப்ரீதியை உத்தேசித்து அவர்கள் பெயரை உச்சரித்துப் பூமியில் வைத்துவிட்டுப் பிறகுதான் அவள் ஆஹாரம் புஜிப்பாள்.

ஸுஸ்ரூஷதீ ராமாய ஹ்யேதன்னிவேதயேதி । யதி
ஜீவதி ஸ ஹதோ வாக்ஷணைர வஹ்ரூயாஃ ॥ அதவாப்ய
ஹ்யேதாவ்ரூவி தயோரஸ்ம வக்ஷ்யதி’ ॥

“ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஜீவித்திருந்தாலும், அல்லது பரலோகம் சென்று தேவத்வத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும், அவர்களுக்கு ப்ரீதிகரமாய் இந்த அன்னம் போய்ச் சேரட்டும்'' என்று ஸீதை ப்ரார்த்தித்திருக்கிறாள் என்று புராணாந்தரங்களில் காணப்படுகிறது. ஆரண்ய காண்டத்திலும் ஒரு ஸர்க்கத்தில் (ப்ரக்ஷிப்தம்) இது சொல்லப்படுகிறது.

வேதாந்திகளின் ஸித்தாந்தம்.

மேலும் வைதிக மதத்தில் மற்றொரு தத்வம் வேதாந்தாதிகளிலும், கீதாதிகளிலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதையும் ஆஸ்திகர்கள் கவனிக்கவேண்டும். நாம் செய்யும் எந்தக் கர்மாவிலும், அக்நி, இந்த்ராதி தேவர்களையும், வஸு ருத்ராதி பித்ரு தேவர்களையும் உத்தேசித்து ஹோம, பிண்டாதிகள் செய்த

போதிலும், அவைகளால் அக்நீந்த்ராதி தேவர்கள் மூலமாகவும், வஸு ருத்ராதி பித்ருக்கள் மூலமாகவும் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸாக்ஷாத் பகவானே த்ருப்தி யடைந்து, அந்தந்தத் தேவதைகள் மூலமாகப் பலன்களையும் அளிக்கிறார், என்கிற விஷயம் கீதையில் வெகு தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் ச்ராத்தாதி களால் பித்ரு பிதாமஹாதிகளின் பெயரைச் சொல்லி அவர்களுக்கும் அந்தர்யாமி யான பகவானையே ஆராதிக்கிறோம், என்ற அபிஸந்தி உறுதியாக இருக்க வேண்டியது அவச்யம். பித்ரு பிதாமஹாதிகள் பகவத் ஸ்வரூபிகள் என்ற தத்வ ஜ்ஞானம் வேண்டும், என்று கருத்து.

'பெ யஜ்ஞே வித்வாநு ஜெவாநு வ்ருத்வாநு ஸ ஹ்ருதாஸுநாநு।
ஸவ்ருஹ்ருதாஜ்ஞாதாநம் விஷ்ணுமேவ யஜ்ஞே தே ॥'

என்ற யம ஸ்ம்ருதி வசனத்தை தீக்ஷிதர் உதாஹரித்து இதை விசதம் செய்கிறார்.

'ஸவ்ருஜெவநமஸ்காரஃ கேஸவம் ப்ரதிகச்ச்ஹதி'

என்ற தத்வம் வைதிகர் யாவரும் அறிந்ததே. எந்தத் தேவதையை நமஸ் கரித்தாலும் ஸர்வாந்தராத்மாவான பகவானிடமே அந்த நமஸ்காரம் போய்ச் சேருகிறது. ஆகவே ச்ராத்தாதிகளைப் பித்ரு பிதாமஹாதிகளின் அந்தர்யாமி யான பகவானுடைய ஆராதனமென்று நினைக்கும்படி சாஸ்த்ர உபதேசம்.

ச்ராத்த ஹோம பலன்.

ச்ராத்தத்தில், ஹோமம், ப்ராம்ஹண போஜனம், பிண்டதானம் ஆகிய மூன்றும் ப்ரதான அங்கிகள். வைதிகமத ஸித்தாந்தத்தின்படி அக்நியில் நாம் செய்யும் ஹோமங்களை அந்தந்தத் தேவர்களிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது அக்நியின் கார்யமாகும். இதனால் அக்நிக்கு "ஹவ்யவாஹனன்" என்ற காரணப் பெயர் ச்ருதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பித்ரு தேவர்களுக்கான ஹவிஸ் களுக்கு "கவ்யம்" என்ற பெயர் உண்டு. ச்ராத்த ஹவிஸ்களை ஸூக்ஷ்மரூபமாகப் பித்ருக்களிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதால் அக்நிக்கு "கவ்யவாஹனன்" என்ற பெயரும் ச்ருதியில் காணப்படுகிறது. பொதுவாகவே நமது மதத்தில், நாம் செய்யும் ஹோமங்கள் ஸூக்ஷ்மரூபமாக ஸூர்யனிடம் போய்ச் சேருவதாக மனு முதலியவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஸூர்ய ப்ராணாஹுதிஸ்ருஷ்டோ தூமோ ராத்ரிம் ததோ(அ)பி ஹ்ருதி।

ப்ருஹதாரண்யக பாஷ்ய வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீ ஆநந்தகிரி ஆசார்யரும் ஒரு ச்ருதியைக் காட்டியுள்ளார்.

தே வா ஏதே ஸூர்ஹுதே ஹுதே நிஷ்க்ராந்தாஃ தே
ஸூக்ஷ்மீக்ருதாவிஸ்தாஃ ॥

"அக்நியில் செய்த ஆஹுதியானது ஸூக்ஷ்ம ரூபமாக வெளிப்பட்டு அந்த ரிக்ஷத்திற்குப்போய்ச் சேருகின்றது." இத்யாதிகளாக அநேக ப்ரமாணங்களும், உறுதியான கொள்கைகளும் வைதிகமதத்தில் இருக்கின்றன. நவீனகால ஸயன்ஸ்

காரர்களும் இந்த உண்மையை உணரத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் ச்ராத்தங்களில் நாம் செய்யும் ஹோமம் பித்ருக்களுக்கு த்ருப்தி கொடுப்பவை யென்பது உறுதி.

ப்ராம்ஹண போஜன மஹிமை.

ச்ராத்தத்தில் ப்ராம்ஹண போஜன முகமாகப் பித்ருக்களை த்ருப்தி செய்யும் படி விதிக்கப்படுகிறதை நாம் கேவலம் லௌகிக த்ருஷ்டியால் மாத்ரம் கவனிக்கக் கூடாது. நமது ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணேதிகளில் எங்கும் ப்ராம்ஹண மஹிமை அனந்தமாகக் காணப்படுகிறது. ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, சிவாதி தேவர்களும், அவதார மூர்த்திகளான ராமக்ருஷ்ணாதி தேவர்களும், ருஷிகளும், ஆசார்யா வதாரங்களும் மற்றும் ஸகலப் பிரிவினரும் ப்ராம்ஹண மஹிமையைக் கொண் டாடுவதை நமது க்ரந்தங்களிலும், சரித்திரங்களிலும் கணக்கற்றுக் காண்கிறோம். இக்காலத்தில் சிலர் எரிச்சல் படுகிறதை நாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. ப்ராம் ஹண மஹிமையை நாம் கவனிக்கும்போது இக்காலத்தில் கலிதோஷத்தால் ஸ்வரூபமிழந்து தபஸ்ஸை இழந்து சிறுமைப்பட்டு நிற்கும் நவீன காலத்தியவர் களை மறந்து, மஹாதபஸ்விகளும், யோகசக்தி பெற்றவர்களும், அமானுஷ சக்தி பொருந்தியவர்களுமான ப்ராசீன ப்ராம்ஹண ச்ரேஷ்டர்களை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். கலிதோஷத்தில் சிக்கிய இக்காலத்திய ப்ராம்ஹணர்களிடம் கூட ஓர் தனிச்சிறப்பு இருப்பதை உலகம் ப்ரத்யக்ஷத்தில் கண்டு அநுபவிக்கிறது. ப்ராசீனர்களுடைய பாரம்பர்ய ரக்த ஸம்பந்தாதிகளின் மஹிமையே இது.

ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பகவான் பூலோகத்தில் தர்மங்களைக் கண்காணித்துப் பாதுகாக்க ப்ராம்ஹணர்களைத் தெய்வாம்சம் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்ததாக நமது மன்வாதிகள் கூறுகின்றனர்.

ׂமஸ்ஸுஸ்ஸுவ-ஹ-தா நாம யதி-கொஸ்ஸு முவுயெ'

"தர்மமென்கிற பொக்கிஷத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ப்ராம்ஹணன் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஈச்வரனை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டான்" என்று மனு கூறினார். ச்ருதி கூறுகிறது.

ׂவரொக்ஷம் வா கெநு தெவா ஜ்யுதெ । ப்ரத்யக்ஷிநு ।
வநதெ வெ தெவாஃ ப்ரத்யக்ஷா । யப்ராஹ்மணாஃ ॥'

நாம் செய்யும் கர்மாக்களில், கண்ணுக்குப் புலப்படாத சில தேவதைகள் பூஜிக்கப்படுகிறார்கள். கண்ணுக்குப் புலப்படும் சில தேவதைகளும் பூஜிக்கப் படுகிறார்கள். அந்த ப்ரத்யக்ஷ தேவர்கள் யார்? ப்ராம்ஹணர்கள்தான்.''

ׂப்ராஹ்மணொ வெ ஸவ-ா தெவதாஃ'

ப்ராம்ஹணன் ஸகல தேவதா ஸ்வரூபியாவான்.

ׂயாவதீவெ-ா தெவதாஸ்ஸவ-ா வெஷ்டி ப்ராஹ்மணெ வஸதி'

தேவலோகத்தில் எவ்வளவு தேவதைகள் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் யாவரும் வேதவித்தான ப்ராம்ஹணனிடம் வஸிக்கிறார்கள். இத்யாதி ச்ருதிகளை அனுஸரித்து ஸகல ஸ்ம்ருதிகளும், ஸகல புராணங்களும் ப்ராம்ஹணர்களைப் பூலோக தேவர்களென்று ஒருமுகமாகக் கூறுகின்றன. "விப்ரர்கள் பூமிதேவர்களாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்" என்று உமாமஹேச்வர ஸம்வாதத்தில் ஸ்ரீ மஹேச்வரன் கூறுகிறார்

'ப்ராஹ்மணா தைவதம் மஹத் । பரமம் தைவதம் ஹி ஸஃ'

என்று பரம தைவமாக விஷ்ணு மஹேச்வராதிகளே கௌரவிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ராமாயண பாரத பாகவதாதிகளில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணாதிகள் ப்ராம்ஹணர்களிடம் தேவதாபக்தி செய்யுமிடங்கள் கணக்கில்லாமல் காணலாம். ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், கம்பர் போன்றவர்களும் ப்ராம்ஹணர்களை "நிலத்தேவர்கள்" என்றும், பூஸுரர்கள், பூதேவர் இத்யாதிகளாலும் வ்யவஹரிப்பதை எங்கும் பார்க்கிறோம்.

ஆகையால் ச்ராத்தங்களில் ப்ராம்ஹணர்களின் உதரத்தில் நாம் செய்யும் போஜனரூபமான ஹோமமானது ஸாக்ஷாத்தாகத் தேவபித்ரு ரூபிகளான தேவர்களின் முகத்திலேயே ஹோமம் செய்வதாகும். இதையும் நமது ஸ்ம்ருதி புராணாதிகள் வெகு தெளிவாக வெளியிடுகின்றன.

"தேவலோகவாஸிகளான தேவதைகள் யாவரும் ப்ராம்ஹணன் முகத்தாலேயே ஹவ்ய கவ்யங்களைப் புஜிக்கிறார்கள். அந்த ப்ராம்ஹணனைவிட உயர்ந்த தெய்வம் எப்படி யிருக்கமுடியும்?" [மனு.]

"ஆதித்யன், சந்த்ரன், விஷ்ணு, ப்ரம்ஹா, சங்கரன் ஆகிய தேவர்கள் யாவரும் ப்ராம்ஹணனை ஆச்ரயித்தே அந்நஹவிஸ்ஸைப் புஜிக்கிறார்கள்."

"ப்ராம்ஹண முகத்தில் செய்யப்படும் ஹோமமானது, சிந்திப்போவதில்லை, குறைந்து போவதில்லை. அக்நிஹோத்ர ஹோமத்தைவிட ப்ராம்ஹண முகத்தில் செய்யும் ஹோமம் உத்க்ருஷ்டமாகும்."

"ப்ராம்ஹணர்கள் புஜிக்காததைப் பித்ருதேவதைகள் புஜிப்பதில்லை."

"பித்ருதேவதைகளின் த்ருப்திக்காக ப்ராம்ஹண போஜனம்."

"ஹவ்ய, கவ்யங்களைத் தேவர், பித்ருக்களுக்காக ஏற்றுக்கொள்வதற்காகவே ப்ராம்ஹணன் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டான்."

இத்யாதிகளான புராணாதிகளில் ப்ரம்ஹா, விஷ்ணு, மஹேச்வராதி தேவர்களே ப்ராம்ஹணர்களின் மஹிமையைக்கூறி முக்யமாகப் பித்ருகார்யங்களில் தேவதாஸ்வரூபிகளாயும், தேவதைகளின் ப்ரதிநிதிகளாயுமுள்ள ப்ராம்ஹணர்களைப் போஜனம்செய்துவைக்க வேண்டியதை வற்புறுத்தியுள்ளதைப் பார்க்கவும். ப்ராம்ஹண போஜனமும் அக்நிஹோமம்போல் ஹோமமாகவே கூறப்படுகிறது.

இக்காலத்தில் ப்ராம்ஹண ஸமூஹத்தினருக்கே, நிமந்த்ரித ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில் மனிதன் என்ற அலக்ஷ்யபுத்தி ஏற்பட்டு வருவதால் அவர்கள்

சாஸ்த்ர உண்மைகளை அறியவேண்டி இவ்வளவுதூரம் நிருபிக்க நேர்ந்தது. இக்காலத்தில் முன்போல் உயர்ந்த ப்ராம்ஹணர்களும் வேதாத்யயன ஸம்பந்நர் களும் ச்ராத்தத்திற்கு கிடைக்காமல் போனாலும் காயத்ரீ மாத்ர லித்திபெற்ற வர்கள் போதுமென்று மன்வாதிகள் சொல்லும் ஸமாதானத்தைத் திக்ஷிதீயம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

ச்ராத்த கர்ம மஹிமை.

ச்ராத்த மஹிமை பற்றித் தீக்ஷிதீயத்தில் கூறுவதின் ஸாரமாவது:-"ச்ராத்த கர்மாவை விட மனிதனுக்கு ச்ரேயஸ்கரமான உயர்ந்த கர்மா வேறு கிடையாது. ஆகையால் ஸர்வவித முயற்சியாலும் ச்ராத்தத்தைச் செய்து தீரவேண்டும்.

ஆரோக்யம், தீர்க்காயுஸ், புத்ரபௌத்ராதி ஸந்ததி, தனதான்யாதி ஸம்ருத்தி இவைகள் ச்ராத்த கர்த்தாவுக்கு ஏற்படுகின்றன. பரலோகத்திலும் பல உயர்ந்த ஸ்தானங்கள் கிடைக்கின்றன. பித்ருக்களைப் பூஜிப்பதால் ஆயுஸ், புத்ரன், ஸ்வர்க்கம், புஷ்டி, பலம், ஸ்த்ரீ, பசு, ஸுகம், தனதான்யாதிகள் ஏற்படு கின்றன. "இவ்வளவு மஹிமையுள்ள ச்ராத்தத்தைச் செய்வதால் அம்ருதத்வத்தை அடைகிறான்."

ச்ராத்த கர்மாவைச் செய்யாவிட்டால், குலஸந்ததி வ்ருத்தியாகாது. ஆரோக்யம், தீர்க்காயுஸ் ஏற்படாது. வேறு பலவித ச்ரேயஸ்களும் கிடைக்காது. பித்ரு தேவதைகளின் சாபமும் ஏற்படும். "பித்ரு பிதாமஹாதி தேவர்கள் கிடையாதென்ற நாஸ்திக எண்ணத்தால் ச்ராத்தத்தை த்யஜித்தவனுடைய ரக் தத்தை அவர்கள் பானம் செய்கிறார்கள்." "நாமம் கோத்ரம் உச்சரித்துப் பித்ருக் களுக்குப் பிண்டதானம் செய்வதால் இருவரும் சாச்வதமான பரப்ரம்ஹத்தின் ஸாயுஜ்யத்தை அடைகிறார்கள்" இத்யாதிகள். புராணேதிகளிலிருந்தும் அபார மான மஹிமையை அறியவும்.

கட்டாயமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டியவை.

இறந்த தினத்தில் செய்யப்படுகிற ச்ராத்தம் ப்ரத்யாப்திகம். அது ம்ருதாஹ சராத்தமாகும். இதை எவ்வளவு ச்ரமம் இருந்தபோதிலும் முக்ய கல்பமாகவே, அதாவது அந்ந ரூபமாகவே செய்யவேண்டும். ப்ரதிநிதியில் செய்யக் கூடா தென்று தீக்ஷிதீயத்தில் காண்கிறது. தர்சம், மஹாளயம், ஸங்க்ரமணம், அஷ்டகை, போன்ற மற்ற நித்ய ச்ராத்தங்களை ஹிரண்யம், ஆமம், தர்ப்பணம் ஆகிய ப்ரதிநிதிகளில் ஏதாவது ஒன்றை அனுஸரித்தும் கௌணமாகச் செய்யத் தீக்ஷிதீயத்தில் அனுமதி காண்கிறது. ஸௌகர்யமிருந்தால் இவைகளையும் முக்ய கல்பமான அந்ந ரூபமாகச் செய்வது ச்ரேஷ்டமாகும்.

அஷ்டகாந்வஷ்டகை ச்ராத்தமானது நித்யமாகவும், செய்யாவிடில் தோஷ மேற்படுவதாயும் சாஸ்த்ர விதி காண்கிறது. ஆஸ்திகர்கள் கூடப் பலர் இந்த விதியை அறியாமல் அஷ்டகையை த்யஜித்து விடுகிறார்கள். தீக்ஷிதீயத்தை நன்கு பார்த்து யாவரும் இந்த நித்யகர்மாவை விடாமல் செய்து ச்ரேயஸ் பெறவேண்டும். அப்யுதயமென்கிற நாந்தீ ச்ராத்தத்தைப் பற்றியும் தீக்ஷிதீயத்தில் விவரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. வைதிக கர்மாவில் எல்லாவித சுபகர்மாக்களிலும் பித்ரு பூஜையை ஆரம்பத்திலோ கடைசியிலோ செய்து தீரவேண்டும். இதைத்தான்

நாந்தீயென்றும், அப்யுதய ச்ராத்தமென்றும் கூறப்படுகிறது. இன்னும் இது போல் மந்வாதி யுகாதி போன்ற நைமித்திக-காம்ய ச்ராத்தங்கள் பலவற்றையும் தீக்ஷிதீயம் கூறியுள்ளது. யதாஸௌகர்யம், யதாஸம்ப்ரதாயம் இவைகளையும் ஈச்வர ப்ரீதிக்காக அனுஷ்டிக்கலாம்.

மாதாபிதாக்களின் உபகார ஸ்மரணம்.

உலகமெங்கும், லௌகிக ரீதியில், விசேஷ உபகாரம் செய்த பெரியோர்களுடைய பிறந்த-இறந்த தினங்களைக் கொண்டாடுவது வெகு ஸஹஜமாயிருக்கிறது. ராஜீய விஷயத்திலோ, ராணுவ விஷயத்திலோ, வித்யா விஷயத்திலோ, வேறு எந்த விஷயத்திலோ உலகுக்கு உபகாரம் செய்தவர்களுடைய இறந்த தினத்தைக் கொண்டாடி, கூட்டம் கூடி, நன்றி செலுத்துவதும் மரியாதை தெரிவிப்பதும் உபகார ஸ்ம்ருதியாகும். இக்காலத்தில் இது மலிந்து விட்டது. இந்த ரீதியில் பார்த்தாலும் மாதா பிதாக்களுடைய உபகார ஸ்ம்ருதியாக ச்ராத்த தினத்தைக் கொண்டாடலாம். மாதா பிதாக்கள் செய்துள்ள உபகாரமோ எல்லையற்றது, வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாது. தர்ம ஸாதனமான சரீரத்தை உத்பத்தி செய்வதுடன், சிசுப்பருவம் முதல் யௌவனம் ஆகும் வரையில் அவர்கள் புத்ரனுக்குச் செய்யும் ஊழியங்களையும் உபசாரங்களையும், அபிமானத்தையும் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியுமா? மாதா பிதாக்கள் கவனிக்காவிட்டால் குழந்தைகளின் கதி என்ன?

யதாஶக்தி ப்ரதாநேந ஸ்நாபநாச்ஹாதநேந ச ।
ந ஸுப்ரதிகரம் தத்து மாத்ரா பித்ரா ச யத்க்ருதம் ॥

என்று மாதாபிதாக்களுடைய உபகாரத்திற்கு ப்ரதியுபகாரம் செய்வதென்பது அஸாத்யமென்றே கூறப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். மாதா பிதாக்களை ப்ரதான ஆசார்யர்களாக மதிக்கும்படி மஹர்ஷிகளும் கட்டளையிட்டனர். ஆதலால் அந்த மஹோபகாரிகளை, நமது சாஸ்த்ரம் வகுத்த முறையில் நாம் த்ருப்தி செய்துவைத்து நமது கடனை, கடமையைத் தீர்த்து த்ருப்தியடைய ச்ராத்த கர்மாவானது மிக்க அவச்யமாகும்.

நாஸ்திகர்களும் செய்யவேண்டியதே.

பரலோக நம்பிக்கையில்லாத நாஸ்திகர்களும் ச்ராத்தாதி கர்மங்களைச் செய்துவிடுவது நல்லதென்றே நமது முன்னோர்கள் யுக்தி வாத ரீதியிலும் கூறினார்கள். ஒரு வழிப்போக்கன் ஒரு காட்டு வழியாகப் போக நேர்ந்தது. "காட்டில் துஷ்டப்ராணிகள் உண்டா? கையில் ஆயுதம் கொண்டு போக வேண்டுமா?" என்று ஓர் ஆப்தனைக் கேட்டான். துஷ்ட ப்ராணிகள் இல்லை. ஆயுதம் சுமக்க வேண்டாம் என்று அவன் கூறிவிட்டான். மற்றொரு ஆப்தன் துஷ்ட ஜந்துக்கள் ரொம்ப உண்டு. ஆயுதம் அவச்யம் என்றான். இந்த ஸந்தேஹ நிலைமையில் விவேகியான வழிப்போக்கன் கடமையென்ன? ஆயுதத்துடன் போகவே அவன் நினைப்பான். உண்மையில் துஷ்ட ப்ராணிகள் இருந்தால் ஆயுதம் கொண்டு போனது ஸபலமாகிறது. துஷ்டப்ராணிகள் இருந்து இவன் ஆயுதமும் கொண்டுபோகாமலிருந்தால் இவனுடைய கதி என்ன ஆகும்? துஷ்ட

ப்ராணிகள் இல்லையென்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம். இவன் ஆயுதம் கொண்டு போனதால் இவனுக்கு எவ்வித கஷ்டமோ நஷ்டமோ ஏற்படுவதில்லையல்லவா?

ஹந்தி ஹை தா வரே லொகே ந காயஜீஹா வோயெ: ।
நாஸ்தி வேத நாஸ்தி நோ ஹாநி: சுஸ்தி வேத நாஸ்திகோ ஹத: ॥

பரலோகமிருப்பதில் ஸந்தேஹம் ஏற்பட்டபோதிலும் புத்திமானை மனிதன் அந்தத் தைர்யத்தால் தப்புக் கார்யங்களைச் செய்துவிடக்கூடாது. தர்மங்களை விடக்கூடாது. பரலோகமிருப்பதாகவே நினைத்து தர்மங்களைச் செய்துவிடுவது நல்லது. உண்மையில் பரலோகமில்லையானால் நாம் செய்த தர்மத்தால் நமக்குக் கெடுதியொன்றும் ஏற்பட்டு விடாது. பரலோகமிருந்து விட்டாலோ தர்மத்யாகம் செய்த நாஸ்திகன், ஆயுதமில்லாமல் துஷ்ட ப்ராணியிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட மனிதன் போல் வதைக்கப் படுவான். ஆகையால் ச்ராத்தாதிகளை நாஸ்திகனும் அனுஷ்டித்து விடுவது நல்லது.

எல்லா ஜாதியாருக்கும் உண்டு.

தீக்ஷிதீயமானது க்ஷத்ரிய-வைச்யாதி வர்ண தர்மங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லுவதுபோல் நான்காம் வர்ணமான சூத்ர ஜாதி தர்மங்களையும் ஆங்காங்கு விவரித்துக் கூறியுள்ளது. சூத்ர வர்ணமானது வேதோக்தமான சாதுர் வர்ண்யத்தின் நான்காவது பிரிவு. அது வைதிக வர்ணம். அந்த வர்ணத்திற்கான தர்மங்களையும் நமது ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் நிர்ணயித்துக் கூறியுள்ளன. அந்த வர்ணம் சேராமல் சாதுர்வர்ண்யம் பூர்த்தியாகாது. ஆகையால் அந்த வர்ணத்தின் தர்மங்களையும் சேர்த்தே நமது சாஸ்த்ரம் உபதேசிக்கிறது. தீக்ஷிதீயமானது சூத்ர வர்ணத்தின் தர்மங்களை அதாவது ஜாதகர்ம நாமகரணாதி ஸம்ஸ்காரங்களையும், ஆன்ஹிகம், ஸ்நானம், தானம், தேவபூஜை முதலியவைகளையும் வர்ணச்ரம காண்டத்திலும், ஆன்ஹிக காண்டத்திலும் உபபாதித்துள்ளது. இந்த ச்ராத்த காண்டத்திலும் அந்த வர்ணத்தின் அபர கர்ம, ஆசௌசம், ச்ராத்தம் இவைகளின் விதிகளையும் ஆங்காங்கு விவரித்துச் சொல்லுகிறது. ஆதலால் ஆஸ்திகர்களான நான்காம் வர்ணத்தினருக்கும் இந்த க்ரந்தம் மிகவும் உபயோகரமானது.

தீக்ஷிதரின் சரித்ரம்.

இச் சிறந்த நிபந்தன க்ரந்தத்தை எழுதி உபகரித்த ஸ்ரீ வைத்யநாத தீக்ஷிதர் த்ராவிட தேசத்தைச் சேர்ந்தவரென்பதில் இத்தேச வைதிக ஸமூஹத்தினர் பெருமைப்படுவார்கள். திருக்குடந்தை ஸமீபமான நாச்சியார்கோவில் க்ஷேத்ரத்திற்கு அருகிலுள்ள கண்ட்ரமாணிக்கம் என்ற அக்ரஹாரத்தில் ஸுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவர் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராயிருந்து ச்ரௌத ஸ்மார்த்த கர்மானுஷ்டான நிரதாயிருந்தார். அநேக யஜ்ஞங்கள் செய்தவர். அவர் இன்னும் சில க்ரந்தங்கள் இயற்றியிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறதாயினும் அவை வெளிவராததால் நிச்சயம் கூறமுடியவில்லை. இவர் சரித்ர விவரங்களும் வெளிவரவில்லை. தெரிந்தவர்கள் அதை விவரித்துக் கூறுவது உபகாரமாகும்.

அக்நி ஹோத்ரம்,
கோபால தேசிகாசார்யர்.

ச்ராத்த காண்டம், பூர்வ பாகம்.

விஷய ஸூசிகை.

		பக்கம்
வ்யாதியுள்ளவனின் ஸ்நான விதி	...	2
புண்ட்ர விதி	...	3
பகவத் தீர்த்தத்தைப் பருகவேண்டும்	...	4
ஸர்வ ப்ராயஸ்சித்தம்	...	5
க்ருச்ரம், அதன் ப்ரதிநிதி இவைகளின் ஸ்வரூபம்	...	6
ஆபத் காலத்தில் வேறு கர்த்தாவை வரிக்கலாம்	...	9
அந்த்ய காலத்தில் பகவந் நாமத்தைச் சொல்லவேண்டும்	...	13
,, ,, மஹான்களின் தர்சனம்	...	13
சாகுந் தருணத்தில் இருப்பவன் தானங்களைச் செய்யவேண்டும்	...	14
தச தானங்களின் அளவு	...	16
அந்த்ய காலத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்த்ரங்கள்	...	17
கர்ண மந்த்ர ஜபம்	...	18
மரண தினத்தின் குண தோஷங்கள்	...	20
ஸம்ஸ்கார யோக்யதைக்காக க்ருச்ராசரணம்	...	24
ஊர்த்வோச்சிஷ்டாதி ப்ராயஸ்சித்தம்	...	25
பர்யுஷிதம்	...	29
இறந்தவன் மறுபடி பிழைத்தால் என்ன செய்வது	...	31
ராத்ரி மரணம் முதலியதில் ப்ராயஸ்சித்தம்	...	33
கர்த்ரு க்ரமம்	...	36
இரட்டைப் பிள்ளைகளுள் எவன் பெரியவன்	...	40
உபநயனம் ஆகாதவனுக்கும் மாதா பித்ரு ஸம்ஸ்காரத்தில் அதிகாரம்	...	47
தீக்ஷையின் மத்தியிலும் ,, ,,	...	52
கர்த்ரு க்ரமம்	...	54
ஔரஸன் முதலியவரின் லக்ஷணம், க்ரமம்	...	55
ரஜோ மத்யத்தில் பதி மரித்தால்	...	71

		பக்கம்
அக்னி நிர்ணயம்	...	89
அநேக பத்னிகள் இருந்தால் அக்னி நிர்ணயம்	...	103
ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரத்தில் மரித்தால்	...	115
ப்ரேதாக்னி ஸந்தானம்	...	126
ரஜஸ்வலா பதியின் மரணத்தில் அக்னி ஸந்தானம்	...	133
ஸ்வஸ்த்ரம் கிடைக்காவிடில் அன்ய ஸ்த்ரத்தால் தஹனம்	...	135
தஹன ஸங்கல்பத்திற்கு முன் சுத்தி	...	139
உபவீதம் முதலியதின் நியமம்	...	139
வாஹகர்களுக்கு நிவீதம்	...	141
ப்ரேதனை அலங்கரித்தல்	...	146
ப்ரேதனை அப்புறப்படுத்துதல்	...	149
ப்ராம்ஹண சவத்தைச் சூத்ரன் தொடக்கூடாது	...	154
துக்கமடைந்தவனின் அடையாளம்	...	154
வழியில் பலி போடும் விதி	...	155
சவாக்னி நடுவில் விழுந்தால்	...	156
தஹனத்திற்குரிய தேசங்கள்	...	156
துளஸீ காஷ்டத்தைப்பற்றி	...	160
தஹன ப்ரகாரம்	...	161
சிதாக்னி நாசமடைந்தால்	...	166
தஹனத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டியது	...	167
ஜ்ஞாதிகளின் வபனம்	...	175
புத்ரனுக்கு ராத்ரியிலும் வபனம்	...	179
புத்ரனுக்கு ராத்ரியில் இரண்டு யாமங்களுக்குமேல் வபனம் கூடாது	...	182
ஜ்ஞாதிகளுக்கு, நேரில் இருந்தால் வபனம், இல்லாவிடில் விகல்பம்	...	184
கர்ப்பிணீ விஷயத்தில் வபன விதி	...	191
பத்தாவது நாளில் வபனம்	...	195
கர்ப்பிணிகளான இரண்டு பார்யைகளுள் ஒருத்தி ப்ரஸவித்தால்	...	205

	பக்கம்
மாதா பித்ரு மரண வர்ஷத்தில் கேசதாரணம் முதலிய நியமங்கள் ...	208
ஆஹிதாக்னி விஷயம் ...	215
ஸபிண்டீகரணத்திற்காகிய க்ஷேளரம் ...	217
நக்ன ப்ரச்சாதன ச்ராத்தம் ...	221
உதகதானம் ...	225
ஏகோத்தரவ்ருத்தி ச்ராத்தங்கள் ...	232
பிண்டதானம் ...	242
பிண்ட த்ரவ்யம் ...	252
பாஷாணம் முதலியவை மாறினால் ...	253
ப்ரேத சரீரத்தின் உத்பத்தி க்ரமம் ...	259
துக்கிதர்களைத் தேற்றும் ப்ரகாரம் ...	260
தேற்றுதலுக்குப் பிறகு செய்யவேண்டிய கார்யம் ...	263
ஏகோத்தரவ்ருத்தி ச்ராத்தங்களும், நவச்ராத்தங்களும்	264
ஆசௌசிகளின் நியமம் ...	269
அஸ்தி ஸஞ்சயன க்ரமம் ...	274
அஸ்தி நிக்ஷேப ப்ரகாரம் ...	283
அஸ்தி ஸஞ்சயனத்தில் வாரம் முதலியதின் தோஷம் ...	288
ச்மசாநாக்னி அணைந்தால் ...	291
ப்ரபூத பலி ...	295
பத்து நாட்களுள் அமாவாஸ்யை முதலியது நேர்ந்தால்	297
பத்து நாட்களுள் மாதா பிதா விஷயத்தில் ...	305
பாஷாணத்தை எடுக்கும் முறை ...	313
பத்து நாட்களுள் தேசாந்தரத்தினின்று வந்த புத்ரன் விஷயத்தில் ...	316
முக்ய கர்த்தா வந்துவிட்டால் ஜ்ஞாதியல்லாத தாஹகர்த்தா செய்யவேண்டியது ...	321
பத்தாவது நாளில் முக்ய கர்த்தா வந்தால் ...	327
பதிநோராவது நாளில் பிற்பகலுக்கு முன் புத்ரன் வந்தால்	331
கனிஷ்டன் முதலியவர்களால் செய்யப்பட்ட ஸபிண்டீ கரணத்தை ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவேண்டும்...	335

	பக்கம்
ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு மாதா பித்ரு ம்ருதியைக் கேட்டால் ...	340
ஸபத்னீ மாதாவின் விஷயத்தில் ...	345
தேசாந்தரத்தில் இருந்த ப்ராதாவின் மரணத்தில் ...	347
புத்ரனில்லாத ஜ்ஞாதியின் மரணத்தில் ...	348
ப்ரேத க்ருத்யம் செய்யப்பட்டவன் விஷயத்தில் பிண்ட நிஷேதம் ...	349
புனர்தஹனம் ...	364
பல ஜ்ஞாதிகளுக்குப் புனர்தஹனம் ...	380
துர்மரணமடைந்தவர்களுக்குப் புநஸ் ஸம்ஸ்காரம் ...	381
தேசாந்தரம் சென்றவனுக்குப் பன்னிரண்டு வர்ஷங் களுக்குமேல் ஸம்ஸ்காரம் ...	383
தேசாந்தரம் சென்றவனுக்கு மாதா பிதாக்களின் விஷ யத்தில் பதிநேந்து வர்ஷங்களுக்குமேல் ஸம்ஸ்காரம்...	385
இறந்த மாஸம் முதலியவை அறியப்படாவிடில் ...	388
ப்ரேதக்ரியை செய்யப்பட்டவன் திரும்பிவந்தால் ...	394
புநஸ் ஸம்ஸ்கார கால நியமம் ...	398
பத்து நாட்களுள், ஜ்ஞாதி மரணத்தில் ஸம்ஸ் கர்த்தாவுக்கு விசேஷம் ...	406
பத்து நாட்களுக்குள் மாதா பித்ரு மரணங்கள் சேர்ந்தால்	410
மாதா பிதாக்களுள் முந்தி இறந்தவர்க்கு ஸபிண்டீகரண விதி ...	414
அனுமரணத்தில் ஸாபிண்ட்ய காலம் ...	415
தம்பதிகள் சேர்ந்து மரித்தால் ...	417
மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களின் ஸங்காத மரண விஷயத்தில் தஹனம் முதலியதின் க்ரமம் ...	422
ஸஹகமனத்தில் விதி ...	433
ஒரே சிதையில் ஏறுவதின் க்ரமம் ...	440
கர்ப்பிணியின் ஸம்ஸ்காரம் ...	448
பத்து நாட்களுக்கு மேற்பட்ட க்ருத்யம் ...	451
வ்ருஷோத்ஸர்ஜனம் ...	452

	பக்கம்
ஏகோத்திஷ்ட விதானம் ...	461
ஏகோத்திஷ்ட ஸ்வரூபம் ...	470
ஆவ்ருத்தாத்ய மாஸிகம் ...	478
பதினாறு ச்ராத்தங்கள் ...	486
ஆசௌசம் முதலியதால் நின்ற மாஸிகம் ...	496
ஆசௌசம் முதலியதால் நின்ற ஊனமாஸிகம் ...	499
ஊனமாஸிகத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டிய காலம் ...	503
வர்ஷத்தின் முடிவிலாவது, வர்ஷம் முடிந்த பிறகாவது ஸாபிண்ட்யம் செய்தால் மாஸிகங்களின் நிர்ணயம் ...	505
சுபகார்யங்கள் வந்தால் மாஸிகங்களின் அபகர்ஷம் ...	509
மாஸிகங்களுக்குப் பார்வணத்வம், ஏகோத்திஷ்டத்வம் இவைகளின் நிர்ணயம் ...	517
ப்ரத்யாப்திகத்தில் பார்வண விதி ...	518
பகினீ முதலியவர்க்கு, ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்திஷ்ட விதானமாய் மாஸிகம் முதலியவை ...	529
ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தில் தேவவாணம் செய்யவேண்டும் ...	531
ஆயுதம் முதலியவைகளால் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கு மஹாளய சதுர்த்தசியில் ஏகோத்திஷ்ட விதியாய் ச்ராத்தம் ...	534
ஸந்யாஸி விஷயத்தில் பார்வண வ்யவஸ்தை ...	538
ஸபிண்டீகரண விதி ...	545
வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸபிண்டீகரணத்தின் ப்ரகாரமும், காலமும் ...	553
வர்ண பேதப்படி ஸாபிண்ட்ய காலம் ...	555
அமாவாஸ்யை வந்தால் பதிநோராவது நாளில் ஆஹிதாக்னி செய்யவேண்டிய ஸபிண்டீகரணம் ...	557
ஸபிண்டீகரணம் செய்யாவிடில் முக்ய கர்த்தாவுக்குச் சுபகார்யங்களில் அதிகாரமில்லை ...	567
ஸபிண்டீகரணத்தில் அதிகாரிகள் ...	569
புத்ரனில்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கும் ப்ரம்ஹசாரிக்கும் ஸபிண்டீகரணம் ...	574

	பக்கம்
பதிதன் முதலியவர்க்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது ...	576
அக்ரமமாய் இறந்தவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம் ...	577
க்ரம ஸாபிண்ட்யத்தின் நிரூபணம் ...	587
பதிதர்களுடன் ஸாபிண்ட்யம் கூடாது ...	588
ஸபிண்டீகரண ப்ரகாரம் ...	590
மாதாவின் ஸாபிண்ட்யம் ...	607
மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தில் கோத்ர நியமம் ...	622
ஸபிண்டீகரணம் முதலியதில் அக்னியின் நிர்ணயம் ...	633
ஸோதகும்ப ச்ராத்தம் ...	662
மாதா பிதாக்களின் மரண வர்ஷத்தில் தர்சாதி ச்ராத்தங்களின் நிஷேதம் ...	676
ஒரு தினத்தில் ஒரு கர்த்தா இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது ...	679
தேவதா பேதமிருந்தால் இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யலாம் ...	683
மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் இரண்டும் சேர்ந்தால்	686
அநேக ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் ...	689
ஸபிண்டர்களின் ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் ...	694

ஓ

ஒஹ்ஃ வராஹதந்ரெ ॥

வைத்ய நாத தீக்ஷிதீய ஸ்ம்ருதி முக்தாபலே

* ஸ்ராத்த காண்டஃ ॥ *

[வக்ஷ்யமாணஃ]

ஸ்ரீதராரவிந்தாப்ஜந வைத்ய நாதவிபஶ்சிதா ।
ஸ்ம்ருதீநாம் வாராஶொவ்ய ஸ்ராத்தகாண்டோ விதந்யதெ ॥
ஸவக்ஷ்யாயஶ்சித்தகரணெ ஸ்நாநவிஃ ஸ்ராத்தவிஷெஶாஃ ஸ்மாநவியிஃ ॥

ஓ

வைத்யநாததீக்ஷிதீய-ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில்

ச்ராத்த காண்டம்.

[பூர்வபாகம்.]

ஸ்ரீராமனின் பாதாரவிந்தத்தை அண்டிய வைத்யநாதரெனும் வித்வானால், ஸ்ம்ருதிகளின் ஸாரத்தை ஆராய்ந்து ச்ராத்த காண்டம் இயற்றப்படுகிறது. [ஸ்ம்ருதிமுக்தாபலத்தில் வர்ணச்ரம தர்மகாண்டமும், ஆஹ்னிக காண்டமும், ஆசௌச காண்டமும் முன் சொல்லப்பட்டன. நான்காவதான ச்ராத்த காண்டம் இனி சொல்லப்படுகிறது. ஆஸ்திகர்களால் பித்ருக்களை உத்தேசித்து ச்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கப்படும் ச்ராத்தத்தின் பேதங்கள், காலங்கள், விதிகள், நியமங்கள் முதலியவற்றைத் தெரிவிக்கும் காண்டமானதால் ச்ராத்தகாண்ட மெனப்படுகிறது. மனிதனின் மரணம் முதல் ஒரு வர்ஷம் வரையில் புத்ராதிகளால் அவச்யம் செய்யவேண்டிய கர்மங்களும், பிறகு ப்ரதிவர்ஷம் செய்யவேண் டிய ஆப்திக, ப்ரத்யாப்திக, தர்ச, ஸங்க்ரமண, அஷ்டகா, மன் வாதி, யுகாதி, மஹாளய, வ்ருத்திச்ராத்தாதிகளும், அவைகளில் ஆவச்யகமான விஷயங்களும் விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன.]

ஆரம்பத்தில், ஸர்வப்ராயஶ்சித்தத்தைத் துவக்கி, முமூர்ஷு வின் (ஆதுரனின்) ஸ்நானவிதி சொல்லப்படுகிறது.

'ஸ்நாத்வா கர்மாணி குர்வீத' இதி ஸ்ரவணாத் ஸ்நாத வைஷ்ணவ ப்ராயஶ்சித்தாதிகர்மணயிகாராத் வாருணஸ்நானே கர்தவ்யே ஸதி ஸ்நானாவஶ்யகத்வாத் ॥

தத்ராஹ யோகயாஜ்ஞவல்க்யஃ—

'கர்தவ்யா ஸர்வதா ஸர்வை வைஷ்ணவை ஸ்நானகர்மணி । ஸ்நானேன தானி தர்மாணி ஸாஸ்த்ராணி யதாவத்' இதி ॥

ஸ வஸவ—

'ஸாஸ்த்ரம் ஸளஸம் தயாzzஸ்நேயம் வாயவ்யம் திவ்யமேவ ச । ஸாநஸம் யளமிகம் வெதி ஸவ ஸ்நாநாந்ய-ர்கராஸ ॥ கூவொஹிஷ்டா திஸிர்காஸ்த்ரம் ஸ்ரீஸூக்தம்ஹஸ்ர வாயிர்வழ । கூஸ்நேயம் ஸஸ்நா ஸ்நாநம் வாயவ்யம் மொரஜிஸ்ர்யதழ ॥ யத்ர வாதவவஷெ-ண திவ்யம் தஸ் ஸ்நாநமுதெ । ஸாநஸம் ஸ்ரீத்தவிஸ்தா ஸ்ராஸ் யளமிகம் விஷ்ணுஸிந்தநழ' இதி ॥

ஆதுரனின் ஸ்நான விதி.

'ஸ்நானம்செய்து பிறகு கர்மங்களைச் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் ஸ்நானம் செய்தவனுக்கே ப்ராயஶ்சித்தம் முதலிய கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தில் அதிகாரமானதால், முக்ய மான வாருணஸ்நானத்தில் (முழுகுவதில்) அசக்தனான முமூர்ஷு வானவன் (கௌணமான) ப்ராம்ஹாதி ஸ்நானத்தைச் செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

யோகயாஜ்ஞவல்க்யர்:—சரீரசக்தியில்லாமலும், தேச காலங் களின் ஒற்றுமை யில்லாமலும் இருந்தால், இந்த மந்த்ர ஸ்நானம் முதலியவைகளும் வாருணஸ்நானத்திற்குச்சமங்களாகும், அவரவர் சக்தியை அனுஸரித்து.

யோகயாஜ்ஞவல்க்யரே:—மாந்த்ரம், பௌமம், ஆக்நேயம், வாயவ்யம், திவ்யம், மானஸம், யௌகிகம் என்று ஸ்நானங்கள் ஏழு. க்ரமமாய் 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் செய்யப் படும் ஸ்நானம் 'மாந்த்ரம்'. மண்ணைப்பூசிக்கொள்வது 'பார்த்திவஸ் நானம்'. விபூதியினால் செய்யப்படுவது 'ஆக்நேயஸ்நானம்'. பசுவின் கால் தூளிகளால் செய்யப்படுவது 'வாயவ்யஸ்நானம்'. வெயிலுடன் சேர்ந்த மழையினால் செய்யப்படுவது 'திவ்யஸ்நானம்'. எனப்படு கிறது. ஆத்மாவை த்யானித்தல் 'மானஸஸ்நானம்'. விஷ்ணுவை த்யானித்தல் 'யௌகிக ஸ்நானம்' எனப்படுகிறது. (விஸ்தாரத்தை ஆஹ்நிக காண்டத்தில் காண்க.)

வைணவியிः ॥

தத ஊர்த்வபுண்ட்ரம் த்ரிபுண்ட்ரம் வா உபயவிதம் வா யதா வாபவம் விஹ்ரியாத ॥

யதாஹ ஸ்ரீவிः—

‘யவத்ப்ரூஷ்வா யதா மொகே ஒத்ப்ரோ ஹவிஹ்வராः ।
ஊர்த்வபுண்ட்ரத்ரிதம் தத்ஸ கம்வதெ யதிகிஹ்ரராः’ ॥

விஷ்ணவி—

‘ஊர்த்வபுண்ட்ரயரோ ஸதெஹ்ரா த்ரியதெ யத்ர க்ரத்ர வித । ஸ்வாகொரவி விதாநஹ்ரோ ஸ மொகே ஸஹீயதெ’ ॥

தயா வாதெ ஹ்ரஹமாப்ரஹம்வாதெ—

‘யஹ்ராதெகாதெ வத மொவிவஹ்ரநம் வாஹ்ரா யஹ்ரவிதெ ஹ்ரஹி ஸஹ்ரகெ ய । ஹ்ரயாதி மொகம் கஸ்யாவவஹ்ரி மொவாய வாதீ யதி ஹ்ரஹஹா ஹவெத்’ ஈதி ॥

புண்ட்ரவிதி.

சக்தியை அனுஸரித்து ஸ்நானம் செய்தபிறகு, ஊர்த்வ புண்ட்ரத்தை, அல்லது த்ரிபுண்ட்ரத்தை, அல்லது இரண்டையும், அவரவர் ஆசாரப்படி தரிக்கவும். அதைப்பற்றி,

மரீசி:—உலகில், ஸர்ப்பத்தைக் கண்டால் தவளைகள் எப்படி பயத்தால் நடுங்குகின்றனவோ, அப்படியே ஊர்த்வபுண்ட்ரம் தரித்தவனைக் கண்டால் யமகிங்கர்கள் நடுங்குகின்றனர்.

விஷ்ணுவும்:-ஊர்த்வ புண்ட்ரம் தரித்த மனிதன் எந்தப்ரதேசத்தில் மரித்தாலும், அவன் சண்டாலனாயினும் (நாயின் மாம்ஸத்தைப் புஜிப்பவனாயினும்) விமானத்திலிருப்பவனாய் எனது லோகத்தில் (வைகுண்டத்தில்) சிறப்புறுகிறான். அவ்விதமே,

பாத்மபுராணத்தில் ப்ரம்ஹகருட ஸம்வாதத்தில்: — ஓ கருட! எவனது அந்த்யகாலத்தில், கைகளிலும், நெற்றியிலும், மார்பிலும், தலையிலும் கோபீசந்தனம் காணப்படுகிறதோ, அவன் லக்ஷ்மீபதியின் உலகத்தை அடைகிறான், அவன் கோவதம், பாலவதம், ப்ராம்ஹணவதம் இவைகளைச் செய்தவனாயினும்.

ஷ்ணாவே—

'ஹஷ்டஸ்ய ராக்ஷயாஸீ தஸ்யஷ்டாவி தீயதெ யஜி। ஹொட்வி ஸ்ரஸ்ய கிம் வஸ்ரஸ்ய நஷ்டாஷயஃ॥ தஸ்மீயாஸ ணாந்தெஷ்யா விஷ்ணொகெ ஸஹீயதெ' ஜதி॥

ஹரவதீயஷ்நிஷெவணழ॥

தஸ்மீஸ்மஸ்மிந்ஸ்ரதீயஷ்வாநம் வ கூயஷ்டாக॥

தயாவ ஷ்ட்யதிவந்நிகாயாழ—

'கஷ்தகாலொட்வி யஷ்டாவ்யெ தீயதெ வாஸ்யொஜஷ்யழ। ஹொட்வி ஸஷ்தீரொவ்நொதி யஷ்டாவாஸ்ரவஹிஷ்ட்யதஃ' ஜதி॥ விஷ்ணவாஸ்யொரிதயஷ்டஃ॥

நாஸ்ரதீயெ—

'ஹரிவாஸ்தொஸ்கம் யஷ்டாநயி கும் விக்ஷுவாந்நெந। ஷ்டா விதொட்ஸ்மம் கூயா தஷ்டாக தஜிஷ்டொஃ வஸ்ரம் வஸ்ய॥ தஸ்மீஸ்மஸ்மிந்ஸ்ர ஸவி ஸஷ்டஷ்டவோத்தகழ। ஸஜ்ஜாஜம் வஸ்நாதெஷ்வ கூயாநாகெகவிஸ்ரதிழ' ஜதி॥ விக்ஷுவாநிதி வஷ்நாஷ்டீஸ்ர தீயஷ்டஹெவநஸவி வாவநதிதயவஸ்ரதெ॥

ஸ்காந்தத்தில்:— எந்த ப்ராணியாயினும் விபூதி ருத்ராக்ஷங் களைத் தரித்து மரித்தால் அதுவும் ருத்ரத்தன்மையை அடை கின்றது. மனிதர் முதலியவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா?

பகவத்தீர்த்த நிஷேவணம்.

பிறகு, துளஸீதளத்துடன் கூடிய தீர்த்தத்தைப் பருகவேண் டும். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதி சந்த்ரிகையில்:— அந்த காலத்தில் எவனது வாயில் பாதஜலம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அவன் நற்கதியை அடைகிறான், அவன் ஸதாசாரங்களைப் புறக்கணித்தவனாயினும். இங்கு, 'பாத ஜலம்' என்பதற்கு விஷ்ணுபாதஜலம் என்று பொருள்.

நாரதீயத்தில்:— ஓ முனே! நீர் எக்காரணத்தால் விஷ்ணு பாதோதகத்தை என்னிடத்தில் நனைத்தீரோ அதனால், உம்மால் நான் விஷ்ணுவின் அந்தப் பரமபதத்தை அடைவிக்கப்பட்டேன். துளஸீதளத்துடன் கூடிய கங்காஜலம் கடுகளவாயினும்,

வவ்ருாயஶ்சித்தம் ॥

ததஃ வரிஷஸு ஜ்ஞாவ்ருவ்ருகம் ஆஔஶாவ்ருகூஹ்ரு ரு வ்ருவம் ஷவ்ருகூஹ்ரு ரு வ்ருவம் ஆயவ்ருகாவ்ருகூஹ்ரு ரு வ்ருவம் வா வவ்ருாயஶ்சித்தம் யயாஶக்தி வவாவாநாஹாரேண கர்யாஃ ॥

தயாவ வ்யாக்யாதே—

‘வவ்ருஜ்ஞாஜ்ருதாநீஹ ஸ்ரவணஹத்யாதிகாநயி। வவ்ருவாவாநி நஶ்யந்தி கூர்வ்ருஹ்ரு ஆஔஶாவாஷ்ருகேஃ ॥ ஜந்ருவ்ருஹ்ரு தி யஸ்ருகிஞ்சிஸ்ருவாதகம் வொவவாதகம்। கவ்ருாத்ரு வ்ருஹத்யாயா ஷவ்ருவாஸ்ருஶ்ருதி ஸ்ரு வ்ரும்॥ யஜ்ருவ்ருயகூர்ருஹ்ரு வ்ருஷ்டம் வ்ரு ஜ்ரிவ்ருவ்ருவ்ருவம் ஶவம் ஶஹஸ்ரு। தவ்ரு ஜ்ருத்யவ்ருகூர்ருஹ்ரு தஃ வாதகாஹ்ரு்தே’ ஶதி ॥ தீர்ஶஸ்ரு கூர்ருஹ்ரு கவ்ருஹஸ்ஜ்ஞகாஃ ॥

(பருகினவனின்) இருபத்தொரு குலங்களைப் பரிசுத்தமாக்குகின்றது. இங்கு, ‘ஸிக்தவான்’ என்று சொல்லியதால், சரீரத்தைத் தீர்த்தத்தால் நனைப்பதும் பரிசுத்திகரம் எனத் தெரிகிறது.

ஸர்வப்ராயஶ்சித்தம்.

பிறகு, பரிஷத்தின் அனுஜ்ஞையை முன்னிட்டு, 12-அப்தக்ருச்ர ரூபமாகவோ, 6-அப்தக்ருச்ர ரூபமாகவோ, 2, அல்லது ஒரு அப்தக்ருச்ர ரூபமாகவோ, ஸர்வப்ராயஶ்சித்தத்தை, சக்தியை அனுஸரித்து, பாபத்திற்கனுகுணமாய்ச் செய்யவும். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதியில்:–ஸகல ஜன்மங்களிலும் இவ்வுலகில் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹஹத்யாதி ஸகல பாபங்களும், 12-அப்தக்ருச்ரங்களால் நஶிக்கின்றன. பிறந்தது முதல் செய்த பாபமும் உபபாதகமும், ப்ரம்ஹஹத்திக்குக் கீழ்ப்பட்ட பாபமும் ஆறு அப்தக்ருச்ரங்களால் நஶிக்கின்றன. நிச்சயம். புத்திபூர்வகமாய் அடிக்கடி செய்யப்பட்ட மிகுந்த பாபமும், மஹாபாதகம் தவிர, அப்தக்ருச்ரத்தால் நஶிக்கின்றது. முப்பது க்ருச்ரங்களுக்கு ‘அப்தம்’ என்று ஸம்ஜ்ஞையாம்.

கூஜ்ஜ தகூஜ்ஜதிநியிஷ்டாமிவழி ॥

கூஜ்ஜெ ாzதூ வூாஜாவதூயஃ।

தகூஷ்டாமிவிஷ்டதம் உந்நா—

'தூஜ்ஹம் வூாத ஜ்ஜூஹம் வாயம் தூஜ்ஹஜ்ஜூாஜயாவிதிழ !
தூஜ்ஹம் ந கிஞ்ஜிஜ்ஜீயாகூ வூாஜாவதூயம் வாஜ்ஜு ஜிஜஃ' ஜதி ॥

தஷ்டூ ஷ்டாமிவதொ zந்ஷ்டாநாஜ்ஜுள வூதிநியிஜ்வா நஷ்டியஃ, 'கூஜ்ஜ வூதிநியிம் கூயூாகூ மொஹிஜ்வ ஷவூஷ்ட கெஃ। முவாஜ்ஹாவெ நிஷ்டம் வூாகூ தஜ்ஜூம் வாஜ்ஜெவ வா। வாஜ்ஹீநம் ந கூதூவூம் ஜதி ஜ்ஞாதாதவொzஷ்ட வீகூ' ஜதி ஷ்டாணாகூ ॥

விஷ்ணுஃ—

'வூாஜாவதூகூயாஜ்ஜுள யெந்ஹம் ஜ்ஜூாஜிவகூணஃ। யெ நொஜ்ஹாவெ தந்ஜூயூம் ஜாதவூம் நாதூ ஷம்ஜ்ஜயஃ ॥ யெநொ

க்ருச்ரம், அதன் ப்ரதிநிதி இவைகளின் ஸ்வரூபம்.

இங்கு க்ருச்ரம் என்றது ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரமாம். அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மனு:— ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கும் ப்ராம்ஹணன், மூன்று நாள் பகலில் மட்டும், மூன்று நாள் இரவில் மட்டும், மூன்று நாள் யாசிக்காமல் கிடைத்ததை மட்டும் புஜிக்கவும். மூன்று நாள் உபவாஸமிருக்கவேண்டும். இவ்விதம் 12-நாள் அனுஷ்டிக்கும் வ்ரதம் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரமாம்.

அதைச்சொல்லியபடி அனுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவிடில் ப்ரதிநிதியை (பதிலை) அனுஷ்டிக்கவேண்டும். "க்ருச்ரத்திற்கு ப்ரதிநிதியை கன்றுடன்கூடிய பசுமாடுகளாலேயே செய்யவேண்டும். (அவைகளைத்தானம் செய்யவேண்டும்.) பசுக்களில்லாவிடில் ஒரு பசுவின் ஸ்தானத்தில் ஒரு நிஷ்கம் ப்ரதிநிதி. அல்லது, அதன் பாதி, அல்லது அதன்பாதி. கால்நிஷ்கத்திற்குக்குக் குறைந்து செய்யக்கூடாதென்று சாதாதபர் சொன்னார்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

விஷ்ணு:— ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கச் சக்தியில்லாவிடில், அறிஞன், பசுவைக் கொடுக்கவேண்டும். பசு இல்லா

ரஹாவெ நிஷ்கம் வ்யாசு தத்ரு ஷம் வாஹுவெ வா । வாஹுஹீநம் ந கூதஶ்வ ரீதீ வெஹவிஹொ விஹ்ரஃ' இதி ॥

வ்ருதிநிஜ்ஞாரூஷ்ரூதம் ஹொஜ்ரூள—

'கூஹ்ரூ zய்ரூதம் தரூ மாயதூர்வா விஷ்ரூ ஆஹுஷஹொஜநழ் । திஷஹொஷஹஹ்ரூம் வா வஷிஷ்ட ஷ்ரூதரூஷ்டயழ்' இதி ॥

ஷ்ரூதஞரெ—

'கூஹ்ரூ ஹெவ்ய்ரூதம் வெவ ஷ்ரூணாயாஷுதஷயழ் । திஷஹொஷஹஹ்ரூம் ஷ வெஹவாரூயணம் தயா ॥ ஷஷ்டிஷ்ரூதரூ விஷுஷுதிவஷ்ரு ஹொஜ்ரூ ஆஹுஷ வா ஜிஜாஃ । தாவஜ்ரூாஜநவ யஷ்ரூவ்தம் யாநூம் தந்ரூயூவெவ வா ॥ தத்ஷ்ரூயூஹஷ்ரூஜிஹ்ரூாம் ஹஷ்ரூவ்ரூவெஷ்ரூஹாஷணழ்' இதி ॥

விடில் அதன் மூல்யத்தைக் (விலையை) கொடுக்கவேண்டும். அதற்கும் சக்தியில்லாவிடில் ஒரு நிஷ்கம் கொடுக்கவேண்டும். அல்லது அதன் பாதி, அல்லது அதன்பாதி கொடுக்கப்படவேண்டும். கால் நிஷ்கத்திற்குக் குறைந்து கூடாதென்று வேதமுணர்ந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

வேறு ப்ரதிநிதி சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஹோமாத்ரியில்:— விதிப்படி அனுஷ்டிக்கப்பட்ட க்ருச்ரம், காயத்ரியைப் பதினாயிரம் முறை ஜபிப்பது, பன்னிரண்டு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிப்பது, ஆயிரம்முறை திலஹோமம் செய்வது இந்நான்கும் ஸமமாகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஒரு ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரம், 10000 முறை காயத்ரீஜபம், 200 முறை ப்ராணயாமம், 1000 முறை திலஹோமம், வேதபாராயணம், அறுபது, அல்லது 24, அல்லது 12-ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விப்பது, அல்லது ப்ராம்ஹண போஜனத்திற்குப் போதுமான தான்யத்தைக் கொடுப்பது, அல்லது தான்யத்தின் மூல்யத்தைக் கொடுப்பது இவைகள் ஸமங்களாம். இங்கு ப்ராம்ஹண போஜனத்தில் கணக்கை நிறைவு குறைவுடன் சொல்லியது தாதாவின் தனஸம்பத்தி, தனக்குறைவு இவைகளை அனுஸரித்ததாகும். அவ்விதமே,

தயா விஜ்ஞாநேச்வரீயே—

க்ருச்ரே வஸ்வாதிக்ருச்ரே த்ரிராத்ரோபோஷிதேந ஸ்நாநம் தர்பணம் ஸாவித்ரீ ஜபஸ்ச கர்தவ்ய இதி ஸாமாந்யேந விதாநாத் ப்ராஜாபத்யாதிஷ்வபி ஸ்நாநாதிகம் ப்ராப்தம் தேந ப்ராஜாபத்யாதிஷ்வபி ஸ்நாநாதிகம் கர்தவ்யம் ஸ்நாநாதிகம் ச

நதீஷ்வாநம் வஜ்ரஹஸ்தவ்ருஷ்டயழ்' இதி ॥ நதீஷ்வாநம் த்ருதிகா ஷ்வாநவியிவ்ருவ்ருகுழ் ॥

வராஹஃ—

'வ்ருணுதீயெ zநாத்ருஶிரஷ்வாநம் ஆஹுஷஷ்ஷ்ருயா ।
ஷியொஜநம் தீயுயாதூ வ்ராஜாவதூஷம் ஷ்ருதழ்' இதி ॥

கூவஜி கூத்ருதொவராணாஜி ॥

கூவதூகூயெ வ்ருதம் ஷ்வயம் கூதுர்ஸ்ருகுதுஸ்ருஸு தஷா ஷ்ரா வுணைஃ கராயெஜிதூாஹ—

வராஹஃ—

'வ்ராயிவ்ருஷநிநி ஸ்ராதெ உர்ஹிருக்ஷ யாஶிரெ தயா ।
உவவாஹொ வ்ருதம் ஹொஸோ ஷிஜெஷ்ஷம்வாஜிதாநி வா' �இதி ॥
வ்ராயிவ்ருஷநீ=ரொமஹர்ஷஃ । யாஶிரஃ = வராராஜாஉர்வஉர்வஃ॥

கூதுதொவஜஜிஷ்வெதூ வக்ஷாதொராஸோஹ ஷ வநவ—

கூயவா ஷ்ராவுணாஷ்ஷ்வாஷ்வம் கர்வுஜ்ஜுநர்ஹ ஹுழ।

இந்நான்கும் ஸமமாகும். இங்கு நதீஸ்நான மென்றதை ம்ருத்திகா ஸ்நான பூர்வகமாய்ச் செய்யவேண்டும். (ம்ருத்திகாஸ்நானத்தை ஆஹ்னிக காண்டத்தில் காண்க)

பராசரர்:—புண்ய தீர்த்தத்தில் 12 முறை ஈரமில்லாத சிரஸ்ஸுடன் ஸ்நானம் செய்தலும், இரண்டு யோஜனை தூரத்திலுள்ள புண்ய தீர்த்த யாத்ரை செய்தலும் ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்திற்குச் சமமாம்.

ஆபத் காலத்தில் வேறு கர்த்தாவை வரித்தல்.

ஆபத் காலத்தில் நியமத்தைத் தான் செய்ய அசக்தனாயிருந்தால் அப்பொழுது, ப்ராம்ஹணர்களால் செய்விக்கலாம் என்கிறார்,

பராசரர்:—வ்யாதியால் பீடிக்கப்பட்ட காலத்திலும், ச்ரம முள்ள காலத்திலும், தூர்ப்பிக்ஷத்திலும், சத்ரு ராஜாக்கள் முதலியவரின் உபத்ரவத்திலும், உபவாஸம், வ்ரதம், ஹோமம் இவைகளை ப்ராம்ஹணர்களாலாவது செய்விக்கலாம்.

அதிக ஆபத்தை அபிப்ராயத்தில் வைத்து வேறு பக்ஷம் சொல்லுகிறார்,

பராசரரே:—அல்லது ஸந்தோஷமுற்ற ப்ராம்ஹணர்களே

ஹவஹாநு கரோ நவாஹ்வொதி ஜிஜஹ்ஸம்வாஹிதெதரிஹ' இதி ॥

ஶஹாவ-ரு-ஷவஹ நரோ தூஹ்ஸம்வாஹிதெ ரூஸீவிஹுஸெ ஷெஶ் கஸெஷகாரெஹ்வாவித்ஹுவதி । தது வாவக்ஷயொ ஹவ தீதி கொ விஹ்ஸயஶ் ॥

ஶஹாவ-ரு-ஷவஸஹ ஹுரோ தூஷெவ காரெஹ்வாவித்ரூயவஹுணெ ரு-ஹுபதெ—

'யோ யம் மொகம் ஶநஹா ஹம்விஹாதி விஶ-ஹுஹக்வஶ் காரயதெ யாம்ஶு காரோநு । தஂ தம் மொகம் ஜயதெ தாம்ஶு காரோநு தஹ்ஸாஹாத்ஜ்ரூம் ஹ்ரூவஹுயெஹ்-ஹுதிகாரெஶ்' இதி ॥

ஶஹஹ-ந-ரு-ஹுஹவிஷயம் ஹுரூபதி ஷெவஶ்—

'ரூாயஜ்ரூித்தம் யயொஜிஷ்டஶ்ரூகர்ரூம் ஹ-ஷ்வ்ரூயாஜிஷ-ர । ஹஷ்ரு தெZந-ரு-ஹுஹஷ்ஷெஷாம் மொகஹம்ரு-ஹுகாரணாஶ்' இதி ॥

எல்லா அனுக்ரஹத்தையும் செய்கின்றனர். ப்ராம்ஹணர்களால் செய்யப்பட்ட ஆசீர்வசனங்களாலேயே ஸகல மநோரதங்களையு மடைகிறான்.

மஹா புருஷர்களின் வாக்யத்தால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஆசீர் விசேஷங்களால் ஸகலகாமங்களின் ப்ராப்தியுமுண்டாகிறது. அதில், பாபக்ஷயமுண்டாகின்ற தென்பதில் ஆச்சர்யமென்ன?

மஹா புருஷர்களின் ஸங்கல்ப்பத்தாலேயே காம ப்ராப்தி உண்டாகின்றதென்பது ஆதர்வணத்தில் (முண்டகோபநிஷத்) கேட் கப்படுகிறது. க்லேசங்களற்றவனை நிர்மலாந்த:கரணனை ஆத்மஜ் ஞன், மனதினால் பித்ருலோகம் முதலிய எந்த எந்த லோகத்தைத் தனக்கோ பிறருக்கோ ஸங்கல்ப்பிக்கின்றானோ, எந்தெந்த போகங் களை விரும்புகின்றானோ, அந்தந்த லோகத்தையும், அந்தந்த போகங் களையும் அடைகிறான். ப்ரம்ஹஜ்ஞன் ஸத்யஸ்ங்கல்பனாகையால். ஆத்மஜ்ஞனை, ஐச்வர்யத்தை விரும்புகின்றவன், பாத ப்ரக்ஷாள னம், சுச்ரூஷை, நமஸ்காரம் இவைகளால் பூஜிக்கவேண்டும். (சாங் கரபாஷ்யம்).

மஹான்களின் அனுக்ரஹத்திற்கு விஷயமானவனைத் தெரி விக்கின்றார்,

தேவலர்:—சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியபடி ப்ராயஶ்சித்தத்தைப் பலமில்லாதவர் முதலியவர் செய்யமுடியாது. ஆகையால் லோகா னுக்ரஹத்திற்காக, அவர்களுக்கு மஹான்கள் அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்.

வராஹமிஹிர—

‘ஔஷதமேகநக்ஷத்ரம் ப்ராக்ஷு தயா வை வாஅஜ்ஞ யோ: । ததோऽந்யதா ஹவைஷ்ஷஷ்ஷாளாநக்ஷத்ரம் ஷ்யாத்’ இதி ॥ ததோऽந்யதா = ப்ரவ்யாநக்ஷத்ர இத்யர்த: ॥

ஔஷதஸ்ய ஸஹஜநக்ஷத்ராத்ஸ்ம் விஷயதி ஸ வஸவ—

‘ப்ராஹ்மணா ஜங்கமம் தீர்த்தம் தீர்த்தாநி தா ஹி வாயவ: । தேஷாம் வாக்யோதகேநைவ ஸ்ப்ருஹ்யந்தி மலிநா ஜநா: ॥ ப்ராஹ்மணா யாநி ஸாஷதே ஸந்தே தாநி தேவதா: । ஸவ்தேவ ஸ்வரூபோ விப்ரோ நாதஸ்யதஸ்நயர்’ இதி ॥

கநக்ஷத்ரஸ்ய ஔஷதஸ்ய நியஸ்யாநேகவித்வாத்ஸ்யாத இத்யாஹ ஸ வஸவ—

‘ஸர்வாத்ஸ்யாத்ஸ்யை ப்ராவ்ருத்தே வஹ்நி நியோஜ்ஞ யே । ஸஹ தாயேத்ராயைந தஸ்ஸவாவம் தேஷ்ட ஸ்ஹதி ॥ ந ஸஸ்ய

பராசரரும்:—துர்பலன், பாலன், வ்ருத்தன் இவர்கள் விஷயத்தில் அனுக்ரஹம் செய்யத்தகுந்தது. இவர்களைத் தவிர்த்து ப்ரபலனுயுள்ளவனிடத்தில் அனுக்ரஹம் செய்வது தோஷாவஹம். ஆகையால் வ்ரதானுஷ்டானத்தில் சக்தியுள்ளவனிடத்தில் அனுக்ரஹம் கூடாது.

துர்பலனுக்கு மஹான்களின் அனுக்ரஹத்தால் சுத்தியைத் தெரிவிக்கின்றார்,

பராசரர்:— ப்ராம்ஹணர்கள் ஜங்கமமான தீர்த்தமாவர். ஸாதுக்கள் தீர்த்தமாயுள்ளவர்களல்லவா? அவர்களின் வாக்யமாகிய ஜலத்தினுலேயே மலினரான (அழுக்குள்ள, பாபமுள்ள) ஜனங்கள் சுத்தராகின்றனர். ப்ராம்ஹணர்கள் எவைகளைச் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளைத் தேவர்கள் அனுமதிக்கிறார்கள். ப்ராம்ஹணன் ஸர்வதேவ ஸ்வரூபனுயிருக்கின்றன். அவனது வசனம் வேறு விதமாயாவதில்லை.

அனுக்ரஹத்திற்கு யோக்யனை துர்பலனுக்கு, நியமத்தை விதிப்பதிலும் தோஷமுண்டென்கிறார்,

பராசரர்:—சரீராயாஸ ஸமயத்தில் எவர்கள் நியமங்களைச் சொல்லுகின்றனரோ, அவர்களிடத்தில் சிறந்தவரின் கார்யத்திற்கு இடையூறு செய்ததாலுண்டாகும் பாபம் சேருகிறது. ஸ்வஸ்த

வ்ரு கூஷாவந' ஜ்ஞாதி ॥ ஸ்ரீரவ்யாதயஃ = ஜ்ஞாஜ்ஞஷ்டா ஹ்ரு ஜ்ஞா ரூாம் ஸ்யநழ் । தவ்ஷ்ரு வ்ரூவ்ஷ்டே வஸ்தி தேந கூதர்ஜ்ஞ ஸ்ரூக்ரூம் வ்ரூஜ்ஞாவதர்ஜ்ஞாஜ்ஞிநியஜ்ஞ கூதர்வ்ரு க்ஷேந யே வஹ்ஞி, தேஷ்ரு தஸ் வாவம் முஹ்ஞி । தத்ர ஹேதர்ஃ ஜ்ஞஹ்தாயே-ர்ஜ்ஞாவரோயேநேதி । ஜ்ஞஹ்தாம் ஜ்ஞவதோவாவஸ்காநாம் கார்யம் ஜ்ஞஹ்தார்யழ் । கூஹ்ரு காரே ஜ்ஞவதாவ்ரணகீதர்நாஜ்ஞி । தவ்ரு உவரோயஃ வ்ரூதி வாஸ்ஃ । ஜ்ஞாஜ்ஞஷ்டர்ஃ வரிவ்ரூவதிர்ஹிஃ க்ரூவ்ரே வ்ரேர்யி தோ ஜ்ஞவாரு வ்ஹதர்ம் உச்ரு-ஜ்ஞி ஜ்ஞே । தஜ்ஞா நீஜ்ஞேதஜ்ஞ தவ்ரு கூதர்வ்ரு தாம் ஸ்ரு-க்ஷா கூதர்ழ்ஜ்ஞஸ்க்ரு-வரு வ்ரூர்க்ரு-ஜ்ஞவிதஃ வஜ்ஞி வர்ஜ்ஞாஜ்ஞாம் ஜ்ஞவதாவ்ரு ஜ்ஞிவி வரிதுஜ்ஞதி । ஸொரzயம் வ-ரு-ஷாயர்வ்ரு திவாஸ்ஃ । வ்ரவ்ஸ்ரீரவ்ரு த-ரு வஜ்ஞிவ்ரேர்ஜ்ஞாஃ கூயே-ர்ஜ்ஞவரோயஃ கூஜ்ஞாவிஜ்ஞவி நாவ்ஷ்டி, 'வ்ரவ்ஸ்ரு ஜ்ஞிஜ்ஞாஃ க-ரு வர்ஜ்ஞி வஜ்ஞதுநியஜ்ஞ த-ரு யே । தே தவ்ரு விவ்ரூகதர்ஸ்ஃ வதந்தி நரூக்ரூzஸ்-ரு வள' ஜ்ஞதி வ்ரூரணாசு ॥

னுக்கு நியமத்தைச் சொல்வதால் ஒருகாலும் தோஷமில்லை. முமூர்ஷுவானவன் பூமியில் படுத்திருக்கும்போது, அவனால் செய்யமுடியாத ப்ராஜாபத்யாதி வ்ரதநியமத்தைச் செய்யத்தகுந்த தாய் எவர்கள் உபதேசிக்கின்றனரோ அவர்களிடம் அந்தப்பாபம் சேருகிறது. அதின் காரணம் 'மஹத்கார்யோபரோதம்' என்பது. மஹான்கள் = தேவதாபாஸகர்கள். அவர்களின் கார்யம் = அந்தக் காலத்தில் தேவதாஸ்மரணம் கீர்த்தனம் முதலியவை மஹத்கார்யம். அதற்கு உபரோதம் = ப்ரதிபந்தம். முமூர்ஷுவானவன் ஸமீபத்தி லுள்ள ஆப்தர்களால் போதிக்கப்பட்டு, தேவர்களை ஸ்மரிக்க முயற்சிக்கின்றான். அக்காலத்தில் இந்தவ்ரதத்தைச் செய்யவேண்டு மெனக் கேட்டுச் செய்வதற்குச் சக்தியற்றவனுதலால் சித்தம் கலங்கி, முன் சொல்லப்பட்ட தேவதாஸ்மரணத்தையும் விட்டு விடுகிறான். இதுதான் புருஷார்த்த ப்ரதிபந்தம். ஸ்வஸ்த சரீரனு யுள்ளவனுக்கு முன்சொல்லிய மஹத்கார்யோபரோதம் என்பது ஒருகாலுமில்லை. (ஸ்வஸ்தனுயிருப்பவனுக்கு நியமாபாவத்தை எந்த மூடர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, அவ்விதம் அனுக்ரஹிக் கின்றனரோ, அவர்கள் நியமத்திற்கு விக்னம் செய்தவர்களாகை யால் அசுத்தமான நரகத்தில் விழுகின்றனர், என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

கதைகாலை ஹரவளாஃகீதநுழி ॥

கதைகாலை ஹரிஹரநாஃகீதநாதிஹயம் ஷயதை—

யயாகயஞ்சிதொவிதை கீதிதை வா ஸ்ரதெவி வா।
வாவிநொவி விஸ்ணுஷ்ணு ஸோக்ஷவாவ்யஃ॥ ஸிவ
ஸிவஸிவவெதி வ்யாஹரநு வெ திவாரம் தஜதி நிஜதநம்
யஷ்டாயஷொவதைக்ஷணெவஷ்டிநு। ஹவதி ஹவஹயாநாம் ஹொஹகஃ
வதிவயுஸ்ஹொ நஹவத ஹதரள அள கவிதாதைவகாரள’॥
ஸயம யம ஹாவம ஷ்டரநு யொதீ தஜதயதெ கஹைவாழி। தம
தஃவெதி களதெய ஸஹா தஷ்டாவஹாவிதஃ’ ஹதி ॥

ஹஹஹவயொகநம ய காயதுழி। ஃஹாவாதகய்தெதா வா
ய்தெதா வா ஸவதுவாதகெகஃ। வரம வஹம ப்யாதைவ ஹஹ
ஷ்டரவயொகிதஃ’ ஹதி ஷ்டரணாஸ ॥

அந்த்ய காலத்தில் பகவந்நாமத்தைச் சொல்லுதல்.

அந்த்யகாலத்தில் ஹரிஹரர்களின் நாமகீர்த்தனத்திற்குப் பலம் **ஸ்ம்ருதியில்:—** எவ்விதமாகவாவது கோவிந்தநாமத்தைச் சொன்னாலும், கேட்டாலும் பாபிகளும் சுத்தராவர். சுத்தர்கள் மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். எவன் தனது ஆயுளின் முடிவு காலத்தில், சிவ சிவ சிவ என்று மூன்று தடவை உச்சரித்துத் தனது சரீரத்தை விடுகின்றானோ அவனுக்கு முதலில் உச்சரிக்கப் பட்ட சிவ சப்தமே ஸாம்ஸாரிக பயங்களைச் சேதிப்பதாக ஆகிறது. மற்ற இரண்டு சப்தங்கள் ஒருவித உபகாரமும் செய்தவைகளாய் ஆவதில்லை. ஓ அர்ஜுன! யோகியானவன் அந்த்யகாலத்தில் எந்தெந்தத் தேவதா விசேஷத்தை நினைத்துக் கொண்டு சரீரத்தை விடுகின்றானோ, அந்தந்தத் தேவதா விசேஷத்தையே அடைவான். எப்பொழுதும் அந்தத் தேவதா விசேஷத்தில் பாவனையை அப்யஸித்தவனாய். மஹத்தர்சனமும் செய்யவேண்டும். “மஹாபாபங்களுடன் கூடியவனாயினும், ஸகல பாபங்களுடன் கூடியவனாயினும், மஹான்களால் பார்க்கப்பட்டவன் பரமபதத்தை அடைகிறான், நிச்சயம்” என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸ-ஸ-ஷ்வெஷ-ஹாஹ-ஹாநவியிஃ ॥

ஸ-ஸ-ஷ்வஷ-ஹ்ஃ வாஹ்யொகாய-ஹ்ம் யயாஹ்ஹக்தி ஹாநம் கு-ய-ஹாக। ‘ஹதஃவ்ஹாநம் ஹ்ய ஸ-ஷ்டிந்ய யொகெ வ்ஜா உவஜீவந்தி’ ஹதி ஸ்ரு-தெஃ ॥

தயா ச ஸஹாஹாஹ்ரு-தெ—

‘விஹ்யா வ்யவஸதொ தித்ஸ்ம் ஹாய-ஹா தித்ஸ்ம் ஸ்ரு-ஹெ ஸ்ஹதஃ। கூத-ஹ்ரு-ஹ்ய ஹிஷஜ்ஜித்ஸ்ம் ஹாநம் தித்ஸ்ம் ஸ்ரிஷ்யதஃ ॥ ஷஷ்டிஹ்ய ஸஹஸ்ராணி யொஜநாநாம் யயிஷ்டிர। ஸாந-ஷஸ்ய ச யொக ஸ்ய ஸயொகஸ்ய வாஹ்ருழ ॥ ந தத்ர வ்ருக்ஷஹ்யாயா வா ந வா வெஹ்யா ந ச தீவி-ஹாகாஃ। ந ஸ்ரோதொ நாஸ்ரஸொ வாzவி நொ ஹாநம் கா நநாநி ச ॥ ந கிஞ்சிதஸ்ரு-ஹ்ஸ்தாநம் வயி தஷ்டிந்ய யயி வஷ்டிர ॥ கூணகாகீண-ஹாமெ-ஹண தவ்வாய-ஹ்கவாம்ஸ-ஹ்நா। ஹஸ்ரு ஸாநாஸ்ர-ஹ்ஹ்ஹி நரா ஹாநவிவஜி-ஹ்தாஃ ॥ தஸ்ரஹாநம் த-கூத-ஹ்வ்யம் ஸ்ரு தீகாயெ கயஷ்டந’ ஹதி ॥

முமூர்ஷு செய்யவேண்டிய தானங்களின் விதி.

முமூர்ஷுவானவன் பரலோகத்திற்காக யதாசக்தி தானம் செய்யவேண்டும். “ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்த ப்ரஜைகள், இந்தப் பூலோகத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப் பட்ட அன்னத்தையே ஸ்வர்க்கலோகத்தில் புஜிக்கின்றனர்” என்று ச்ருதி யிருப்பதால். அவ்விதமே,

மஹாபாரதத்தில்:— அயல் தேசம் செல்பவனுக்கு வித்யை மித்ரனும். வீட்டிலிருப்பவனுக்கு (க்ருஹஸ்தாச்ரமிக்கு) பார்யை மித்ரனும். வ்யாதிஸ்தனுக்கு வைத்யன் மித்ரனும். முமூர்ஷுவுக்குத் தானம் மித்ரனும். ஓ யுதிஷ்டிர! மனுஷ்ய லோகத்திற்கும், யமலோகத்திற்கும் நடுவிலுள்ள இடைவெளி 86000-யோஜனை தூரமாம். அந்த வழியில் மரத்தின் நிழலாவது, கடைவாபி களாவது, ஓடைகளாவது கிடையாது. க்ராமம், ஆச்ரமம், உத்யானம், காடுகள், இளைப்பாறுமிடம் இவைகளில் ஏதாவது ஒன்றும் இல்லை. தபிக்கின்ற மணல் புழுதிகளையுடைய முட்கள் நிறைந்த வழியால் பொசுக்கப்பட்டவர்களாகச் செல்லுகின்றனர், தானம் செய்யாத மனிதர்கள். ஆகையால் மரண காலத்தில் எவ்விதமாகவாவது தானத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஔநவிஜ்ஞேஷாஜ்ஜ ஸாதாதவஃ—

‘சதுவாநாஸுமொஷ்ஷ்ஜ்ஞ ஸுயஸ்ஸாஜ்ஜநாநி ச। வ்ரெத
ஜொகெ ஸுஜ்ஜாநி ஔநாந்யுஷ்ட விஜ்ஞேஷதஃ ॥ திஸ்ரஃ வாவ
ஹ்ரஸ்வ நித்யம் தஔநம் தத் ஸுஜ்ஜஸ்யதெ। பொ ஹிரண்யம் ஔத
தயெ ஹ்யஸ்ய தக்ஷம் ஸஜ்ஜெத ஸஃ’ ஜதி ॥

ஔஷ்ட்ரக்ஷ்ணாம் ஸ்வஸ்விஔவி ஸ்ஸஹஸ்ஸாநா தீஸ்ரஸ்ரீ
தயஃ தெயதெவ। ‘ஔநகிர்யாஸ்ஸ விவியாஃ கிர்யதெ தொக்ஷ
காங்க்ஷிஸிஃ’ ஜதி ஸ்ரஸ்ரணாஸ ॥

ஸம்ஜ்ஞாஹாநள ஸ்ரணைவி வா ஹிதெதஷீ வ்ருத்தி
ஔஔர்ஸ! ‘க்ருத்ஸ்ரொ வாயு வ்ருத்தொ வா ஔர்ஸ்ரஸ்ரவஸு
வாஸுவாஃ’ ஜதி வ்யாஹ்ஸ்ரஸ்ரணாஸ ॥

ஸ்ஸ்ம்ருதிஸ்ரத்தெவி—

‘உக்ஷ்ணாதிதெவதாஸ்ரணள ச ஔஸஔநாநி தெவ ஹி।
வ்ரெதெவி க்ஷ்ரகவா தம் வ்ரெதம் ஸவயதெ நியொஜயெத்’ ஜதி ॥

தான பேதங்களைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்;— அன்னம், ஜலம், குதிரை, பசு, வஸ்த்ரம், பூமி, படுக்கை, ஆஸனம் என்ற எட்டுத் தானங்களும் பரலோகத்தில் மிகச் சிறந்தவைகளாம். திலங்கள் பாபத்தைப் போக்குகின்றவை யாம். அவைகளின் தானம் நித்யமும் புகழப்படுகிறது. அந்த்ய காலத்தில் எவன் ஸ்வர்ணத்தைக் கொடுக்கின்றானோ அவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான். மோக்ஷேச்சையுள்ளவர்களாயும், ப்ரம்ஹவித்துக்களாயுமுள்ள க்ருஹஸ்தர்களும் அவச்யம் தானம் செய்யவேண்டும். ‘மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களால், பலவிதமான தான கார்யங்களும் செய்யப்படுகின்றன’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப் பதால். ப்ரஜ்ஞை தவறினாலும், மரணமேற்பட்டாலும், ஹிதத்தை விரும்பும் புத்ரன் முதலிய யாராவது தானத்தைச் செய்ய வேண்டும். ‘ஆதானாவது, புத்ரனாவது, ஸமீப பந்துக்களாவது தானத்தைச் செய்யவேண்டும்’ என்று வ்யாஸஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்திலும்:— முமூர்ஷுவானவன், தானங்களைச் செய்வதற்கு முன் இறந்துவிட்டாலும், புத்ரன் முதலியவன், உத்க்ராந்தி தானம், வைதரணீ தானம், தசதானங்கள் இவை களைச் செய்து, பிறகுதான் இறந்தவனைச் சவ தர்மத்தில் சேர்க்க வேண்டும்.

வ்ருத்தம்:—

‘மொஹ-தி-ஹிரண்யாஜ்யவாஸோயாந்யுபாநஹௌ ச। ரஸவ்யம் யவணஜ்ஞாஸ்துஸாநாம் வர்ஜ்யதாம்’ ॥ வஸாநி ஸுஸாநாநி நராணாம் ப்ரதிக்3ருஹ்ணதோ: । கும்பீபாகஸ்ய பாகேஷு ந ப்ரத்3ருஷ்டாவிஹ வாரணம் ॥ ஸ-தி-ஹைரண்யகவ்யாப்யாம் ப்ரதிக்3ருஹ்ணாவிதாவிஹ । நிஷ்க்ரயம் ஸ-வணம் வ்யா ஸாஜ்யம் வஸ்த்ரத்3வயம் ததா ॥ ஸ-தி-க்ஷ்வஸ்ஜ்யமயம் யாந்யம் ஸாஜ்யவாரீக3வ்யதே । முல்யம் ஷஷ்டிவயம் தேவ ரஸவ்யம் நிஷ்க்ரயத்3வயம் ॥ யவணம் ஸாஜ்யவாரீகம் ஸுஸாநம் வ்ரீஹணஸ்ய’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதௌ—

‘யோ ப்ரதி3காலே ஸம்ப்ராப்தே மாம் ஸ்ம்ருத்வா வ்யவஸ்யதி । ஸர்வா ஸம்ருத்3தி4ஸம்ருத்3தா4 ஸ்ரீர்மயைவ ஸஹ கச்ச2தி ॥ யத்3ஸ்ம்ருத்வா ஸர்வயத்நாம் ஸம்ஸ்ரயேயுர்நரா நரா: । ஸ்ம்ருத்யுச்ச2ந்தா3ம் ஸம்ஸ்ரயேயுர்நரா நரா: । ஸ்ம்ருத்யுச்ச2ந்தா3ம் ஸ்ம்ருதிம் தஸ்மாத்3 ப்ரவக்ஷ்யாமி ஸுரேஸ்வர ॥ ஸ்ரோதவ்யா மநுஜை: ஸர்வை: ஸ்ம்ருதிரேஷா ஸுபுண்யதா3’ இதி ॥

ப்ரசேதஸ்:— பசு, பூமி, எள், பொன், நெய், வஸ்த்ரம், தான்யம், வெல்லம், வெள்ளி, உப்பு என்ற பத்து த்ரவ்யங்களின் தானங்கள் தசதானங்களெனப்படும். இவைகளை மனிதரின் பிறப்பிலும், இறப்பிலும் முறையே நன்மைக்காகவும், பரலோகத்திற்காகவும் செய்யவேண்டும். பூமி என்பது ஒருவனுக்குப் போஜனத்திற்குப் போதுமான நெல் விளையக்கூடியதாம். எள் இரண்டு த்ரோணம் (4-மாக்கால்) அளவுள்ளது. பொன் மூன்று நிஷ்கம் இடையுள்ளது. நெய் நான்குபடி அளவுள்ளது. வஸ்த்ரம் மெல்லியதாய் இரண்டு. தான்யம் $1\frac{1}{2}$-காரீ (புட்டி) அளவுள்ளது. வெல்லம் அறுபது பலமுள்ளது. வெள்ளி நான்கு நிஷ்கமிடையுள்ளது. உப்பு $1\frac{1}{2}$-காரீ (புட்டி) அளவுள்ளது. இவை தசதானங்களின் ப்ரமாணங்களாம். (நிஷ்க பரிமாணத்தை வேறு க்ரந்தத்தில் பார்க்கவும்”.

மஹாபாரதத்தில்:— எவன் மரண ஸமயத்தில் பாலுள்ள பசுவைக் கொடுக்கின்றானோ அவன், பசுவினால் காட்டப்பட்ட வழியுடையவனாய் ப்ரம்ஹலோகத்தில் சிறப்புறுகிறான். நான்கு ஸமுத்ரங்களுக்குட்பட்டதும், மலைகளுடனும், காடுகளுடனும் கூடியதுமான பூமியைக் கொடுத்தால் எந்தப் பலனையடைவானோ அந்தப் பலனை ஸாளக்ராமதானத்தால் அடைவான். கோடி

ஸவதி வ்ரஹ்மா । தஸ்ய ஸர்வம் ஸவ்யாவ்ருதி ஸிவஸாயுஜ்யாநதஃ॥ ஹிரண்யம் ஸ்ருஷ்டிதானம் ச தியாநு ஸத்ர்யா ச தாவயெத் ॥ கு டும்பிநெ தரித்ராய ஸ்ரோத்ரியாய தபஸ்விநெ । யஜ்ஞாநம் தீய தெ தஸ்மை தஜ்ஞாநம் ஸ்வர்கஸாயநம் ॥ க்ருஹீததாநவாயெயாஃ ஸ்யாத்தி தீ ரிவம் நராஃ । ஸ்ரீதரோ வாரயே வ்ரத்ரோ வா ஸ்ரீ ராவஸ்ருவாந்ஸவாஃ' ஸ்ருதி ॥

ஸ்ருஷ்டாநஸ்ரீதாஃ தாநவ்ருக்ஷணை கஸ்ரிஸ்ரிதாஃ ॥ ஸ்ருக்ரீதி மொஷ்டாநெ தம் ஸ்ருநஃ— 'கதம்ருக்ரீதள வ்ரவீத்தஸ்ரு வம் வொக்ருஷணஸ்ரிஜயெ । தம்ரவீம் வம்வ்ருஷெ யெநம் ஸிஷாஸ்ரு க்ரீதிவம்ஜிகாம்' ஸ்ருதி ॥

கதம்காயெ ஜவீஸ்ரீநாஃ ॥

கதம்காயெ ஜவீஸ்ரீநஸ்ரிஷ ஸளநகஃ—

'நாநாநஸ்ரிதி வம்ஜ்ஞகம் தம் ஹ்ருத்காயெ ஜவெஸ் வக்ரீஸ் வஸ்ரிவ வெவ வரம் வ்ரீந ஸ்ரீதக்வம் ச ம்ருஷ்ரி' ஸ்ருதி ॥

ப்ரம்மஹாண்டங்களைத் தானம் செய்வதால் எந்தப் பலனை அந்தப் பலனைச் சிவலிங்க தானத்தால் அடைவான். பொன், பூமி, எள் இவைகளைச் சக்திக்குத்தக்கபடி கொடுக்கவேண்டும். குடும்பியாயும், தரித்ரனும், ச்ரோத்ரியனும், தபஸ்வியாயுமுள்ளவனுக்கு எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகிறதோ அந்தத் தானம் தாதாவுக்கு ஸ்வர்க்க ஸாதனமாகும். தானமெனும் பாதேயத்தை (வழியில் உபயோகிக்கப்படும் வஸ்து) க்ரஹித்துள்ள மனிதர் ஸ்வர்க்கத்தை அடைகின்றனர். ப்ராதாக்களாவது, புத்ரனாவது, ஸமீப பந்துக்களாவது தானம் செய்யலாம்.

தசதான மந்த்ரங்கள் தான ப்ரகரணத்தில் (வர்ணச்ரமதர்ம காண்டத்தில்) சொல்லப்பட்டன. உத்க்ராந்தி கோ தானத்திலோ இது மந்த்ரம்—'அத்யுத்க்ராந்தெள + ஸம்ஜ்ஞிகாம்' என்பது.

அந்த்யகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்த்ரங்கள்.

அந்த்யகாலத்தில் ஜபிக்கவேண்டிய மந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர்:— அந்த்யகாலத்தில் 'நாநாநம்' என்னும் ஸூக்தத்தை ஒரு முறை ஜபித்தால் சிறந்த உலகத்தை அடைந்து, மோக்ஷத்தையும் அடைவான்.

விஷ்ணுஃ—

'ஸுரவயைக வுணுவஸுதாநி வுணுஜ்ஞாணிக்ஷுராணி வ। ஜிஜவு உக்ஷிணை கணை வுதாழிஃ வுணவஸுயை' இதி ॥

ஷ்யுதயுதரை—

'கணை ஜவெஜீஸுவாகுயு ஸுஷ்ணுதிஹிஸுஜீரிதழி' இதி ॥ ஸுவிநிணுயை வதவுயுவுதழி, 'ஸுஸுவாகுயு, வஞ்ஞாக்ஷுரீ, கவுதாக்ஷுரீ, ஸுகிஷவுக்ஷுரீ, வுணவஃ, உவநிஷதுகுயுநிவ' இதி ॥

கூவஷ்டுஸுவஃ—

'வுவுவிஜாவ்வொதி வஸுஃ, ஷ்யுஸுவெவு வாஸுணிரிதுந்வாகுள வுவுவிஜொ உக்ஷிணை கணை ஜவதுயுஸுஷஃ வுணவஸுவதுநிதிவ' ॥ ஸுரணவஜீவகுமை ஸுஜவஸுளை உக்ஷிணாஸ்ரெஷ்ட உஜ்ரவுஷ்ட உக்ஷிணாஸிரவஸுஃ வஸுவெஸுவு உஸுஷெஷுவுவுவுவிஜொ உக்ஷிணை கணை வுவுவிஜாவ்வொதி, ஷ்யுஸுவெவு வாஸுணிரிதுந்வாகுயஸுஃ, உதரவு கணை

விஷ்ணு:— ப்ராண ஸம்சய காலத்தில், புத்ரன் முதலியவன் ப்ராம்ஹணனின் வலது காதில் புண்ய ஸூக்தங்களையும், புண்ய மந்த்ரங்களையும் ஜபிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:-சாஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் சொல்லப் பட்டுள்ள ஈசவாக்யத்தைக் காதில் ஜபிக்கவேண்டும். சுகிர்ண்ய மென்னும் க்ரந்தத்தில் இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஈசவாக்யம் = பஞ்சாக்ஷரீ, அஷ்டாக்ஷரீ, ராமஷடக்ஷரீ, ப்ரணவம், உபநிஷத் வாக்யங்களும், என்று.

ஆபஸ்தம்பர்:— 'ப்ரம்ஹவிதாப்நோதி, ப்ருகுர்வைவாருணி:' என்ற இந்த இரண்டு அனுவாகங்களை ப்ரம்ஹவித்தினுடைய வலது காதில் ஜபிக்கவும். 'ஆயுஷ: ப்ராணம் என்ற அனுவாகத்தையும்' என்றார். மரணம் ஸமீபித்த காலத்தில், சுத்தமான ஸ்தலத்தில், தெற்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில், தெற்கில் சிரஸ்ஸுள்ள படி முமூர்ஷுவைச் சயனிக்கச் செய்து, அவன் ப்ரம்ஹவித்தாகில் அவனது காதில் 'ப்ரம்ஹவிதாப்நோதி, ப்ருகுர்வைவாருணி:' என்ற இரண்டு அனுவாகங்களையும், மற்றவனின் காதில் 'ஆயுஷ:

க்ரியாஷஃ ப்ராணதீர்நாவாகம் வஹ்நிஹிதவாத்ராதிஃ கர்ப்பிஸ ஜபேதீயுஃ ॥

தயாவ வையாயநஃ—

‘ஹிரண்ய ஹஸ்தாயாம தம் ஸாயயேந்நிதிஸம்ஸயே । ஜபேத்தா உக்ஷிணை கர்ண க்ரியாஷஃ ப்ராணதீர்வி’ ஜதி ॥

காத்யாயநஃ—

‘உவாசேயம் ஹாவயிக்வா ய ஸாத்வெவாஹிஸம்வ்ருதி । உக்ஷிணாஸிரஸம் ஹிரண்ய வஹிர்வேஷ்தர்யாம் நிவேஸயேத் ॥ ஸாஸிஷ்ட வேஷ்டாத உக்ஷிணை கர்ணே ப்ரஸ்ரவேந்நாது ஜபேத் வாதஃ’ ஜதி ॥

வஸிஷ்டோ விஸேஷமாஹ—

‘விதாஸ்ருணகாயை தா வாத்ரஸ்தா ஸீணஸோவநாஸ । ஸ்ரேஷ்கம் தா ஸரோயாய உக்ஷிணவ்ரு தா ஜாநாநி ॥ ஶ்ராவயேத் வாண்ரஹிரண்ய வாண்ரஜ்ரோக்ஷாணி வ । தததஸ்தா நிமார்ஜ தெ வாயள கர்ஸாஜ்ரேஷ்டா விநிக்ஷிபேத்’ ஜதி ॥

ப்ராணம்’ என்ற அனுவாகத்தையும், ஸமீபத்திலுள்ள புத்ரன் முதலியவன் ஜபிக்கவேண்டுமென்று பொருள். அவ்விதமே,

போதாயனர்:— மரண ஸம்சய காலத்தில், தர்ப்பங்களால் பரப்பப்பட்ட பூமியில் படுக்கவைக்கவும். வலது காதில் ‘ஆயுஷ: ப்ராணம்’ என்பதையும் ஜபிக்கவும்.

காத்யாயனர்:— தர்ப்பலஹ (முமூர்ஷுவை) ஸ்நானம் செய்வித்து, சுத்த வஸ்த்ரத்தைத் தரிக்கச்செய்து, தர்ப்பங்களுள்ள பூமியில் படுக்கச்செய்யவும். அவனது வலது காதில், புத்ரன் வேத மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவும்.

வஸிஷ்டர் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்:— புத்ரனுகியவன் பிதாவின் மரண காலத்தில் ருணத்தை விடுவிப்பதற்காக, தனது வலது முழங்காலில் பிதாவின் தலையை வைத்துக்கொண்டு, புண்ய ஸூக்தங்களையும், புண்ய மந்த்ரங்களையும் ஜபிக்கவேண்டும். பிறகு ப்ராணவாயு வெளியிற் சென்ற உடன் தர்ப்பங்களின் நுனிகளில் தலையை வைக்கவேண்டும்.

ஸ்ரணஜிந்நமஸ்ணஹோஷள ॥

ஸளதஃ—

'ஜிவொதராயணை ஸுக்லே வக்ஷே ச ஸ்ரணம் ஸுலபம் । ஸர்வே தீர்வநக்ஷத்ரே ஸ்ரவணஸ்ரவிஷ்டாஸு ॥ ஸ்ரணம் உஹநம் வாவி வஜ்ஞயம் தீர்ணம் ஸவெஸு ॥ ஸர்வே தத்ர ஸுதிஷ்டாநம் வ்யாஸு தீர்வநக்ஷே-ஷு ஜிஸ்ரணஸுகே । வாரே வாராயிநாயாநாம் வஜ்ஜநம் ஸ்ரேஷ்டநாஸுநே ॥ திதெஃ ஸ்ரேதிக்ஷயதிம் க்ஷுக்வா உஹெஹோஷொவஸாஜ்ஞயெ' உதி ॥

ஸாகுணெயஃ—

'உத்தராயணமெ வஜ்ஞயுஃ உத்தரா மதிஸ்ரேஷ்டதெ । ஸுக்ல வக்ஷே ஸ்ரேதிஷ்ட ஸ்ரெஷ்டா வஜ்ஜிஸ்ரேதிஷ்டயா ॥ ஸ்ரெஷ்டா தத்ராவிஜ்ஞாஹ்ந உஹயொஃ வக்ஷயொஸ்ரவி । வஸுகாஹஸ்ராம் ஸ்ரேதிஸ்ரெஷ்டா ஸொக்ஷஹா ஸவகுகாஜஹா' ॥ வஜ்ஜிஸ்ரேதிஃ தத்தீயாயாம் ஸ்ரணெ ॥

மரண தினத்தின் குணதோஷங்கள்.

கௌதமர்:—பகலிலும், உத்தராயணத்திலும், சுக்லபக்ஷத்திலும் மரணமானால் அது சுபகரமாகும். பத்ரதிதியிலும், த்ரிபாத நக்ஷத்ரத்திலும், சுக்ரன், அங்காரகன், ப்ருஹஸ்பதி இவர்களின் வாரங்களிலும் ஏற்படும் மரணம், தஹனம், ஸஞ்சயனம் இவை மூன்று மடங்காகும் (அசுபமென்பதாம்). அதற்காகப் பத்ரதி விஷயத்தில் பூமிதானம் செய்யவும். த்ரிபாத நக்ஷத்ர விஷயத்தில் தங்கத்தைத் தானம் செய்யவும். வார விஷயத்தில் அந்தந்த வாரத்திற்கு நாதனை க்ரஹத்தைப் பூஜிக்கவும். இவ்விதம் செய்வதும்ருத்யுவைப் போக்குவதாகும். தோஷசாந்திக்காக எள்ளால் ப்ரதிக்ருதியைச் (மனித உருவம்) செய்து தஹிக்கவும்.

மார்க்கண்டேயர்:—உத்தராயணத்தில் இறந்தவனுக்குச் சிறந்த கதி சொல்லப்படுகிறது. அதிலும் சுக்லபக்ஷத்தில் இறப்பது சிறந்தது. அதிலும் த்ருதியையில் இறப்பது சிறந்தது. இரண்டு பக்ஷங்களிலும் ஏகாதசியில் இறப்பது மோக்ஷத்தையும் ஸகல காமங்களையும் கொடுப்பதாகும்.

உஹாஹரணதேவி—

‘வ்யாஹ்ருதிஸ்ராயணை யவ்ய ஏதி ஷுஷ்யாத்ரோ மதிஃ।
ஸ்ருக்குவக்ஷ ஹி உஜ்யாஹுந க்ரஷ்ணவ்ருகாஉஸீதிநே’ ஜதி ॥

மாமஸ்யஃ—

‘ஹத்ர ஹ்ருதிவ்ருஹாநம் வ்யாஸ க்ரிவஉக்ஷ-ஃ ஹிரண்ய கர்ப்ப। கஜ்ஜாரகே கவநவ்வாஹம் ஸ்ரஸ்ள வஜ்ரம் த்ர உக்ஷிணா ॥ ஸ்ருக்க்ரஜதஹாநம் வ்யாஸ தத்ர ஏவ்வுவ்ருஹ்ஸ்வீ ॥ வாரெ வாரயிஷ்வதஃ ஏவ்வம் உக்வா ந ஶொஷஹாக’ ஜதி ॥

வஸவம் ஷ்ரோதிஷ்ரியேதோ வாரணாதிநிஷேயஃ காலாதிக்ரமே விஷயஃ। ஏதத்க்ஷேரணே க்ரியாநிஶொஷர்ஹாவஃ ॥

ஏதத்க்ஷேரணே த்ர ந ஶொஷ உதாஹ ரொகாக்ஷிஃ—

‘ஏதத்க்ஷே ந கிஞ்சஸ் ஸ்ரேக்ஷதஃ வரொக்ஷே த்ர ஸ்ரேக்ஷதஃ வஶ்யேக’ ஜதி ॥

மஹாபாரதத்திலும்:—உத்தராயணத்தில் எவனுக்கு ம்ருதியோ அவனுக்குச் சிறந்த கதியுண்டாகும். சுக்லபக்ஷமாகினும், க்ருஷ்ண பக்ஷமாகினும் ஏகாதசியில், மத்யாஹ்னத்தில் மரணம் நற்கதியைக் கொடுக்கும்.

கார்க்யர்:— பத்ரதிதியிலானல் பூமிதானமும், த்ரிபாத நக்ஷத்ரத்திலானல் ஸ்வர்ணதானமும், பௌமவாரத்திலானல் காளியின் தானமும், குருவாரத்திலானல் வஸ்த்ரதானமும், சுக்ரவாரத்திலானல் வெள்ளியின் தானமும் கொடுப்பவனுக்கு ஸுகத்தையளிப்பதாகும். வாஸுதனின் த்ரவ்யத்தைத் தானம் செய்தால் வாஸுதோஷத்தை அடையமாட்டான்.

இவ்விதம் ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லப்பட்ட வாரம் முதலியவை யின் நிஷேதம் காலாதிக்ரம விஷயமாகும். ப்ரத்யக்ஷ மரணத்தில் திதி முதலியவையின் தோஷமில்லை.

ப்ரத்யக்ஷ மரணத்தில் தோஷமில்லை என்கிறார்,

லோகாக்ஷி:-ப்ரத்யக்ஷ மரணத்தில் ஒன்றையும் ஸ்ரேக்ஷ்மமாய்க் கவனிக்கவேண்டாம். பரோக்ஷ மரணத்தில் ஸ்ரேக்ஷ்மமாய்க் கவனிக்கவேண்டும்.

ஹ்ருதயங்கரொz—

வ்ருதகூஷரொணெ விதெதாநு வஸ்ரு தியிவாரஹழ் ।
நெவ ஸொஷாவஹம் வெொகத ஸநெஹ்ஷாஸவி ஸவஹூா ॥
வரொகஷெ ஸமகூஷதஃ வஸ்ரு ந்ரு தள த்ரு தியிவாரஹழ்' ஊதி॥

வ்ருஹஸ்பதிஃ—

'ரோதாவிதெதாஸஹ்ரு திவ்ரூாவள வ்ரூதெதஹ்ரு ாஹாஜிகஸஹ்ரு
ஷ । வ்ரூாவுகாமெ த்ரு கதஹ்ருவ்ரூம் தியாஜிநு த்ரு ஸொஷகூஹ்ரு'
ஊதி ॥

வஸிஷ்ஹ—

'நெவெயெ கஸஹ்ருண்ரி த்ரு வ்ரூாவெத்ரு காமஸொஷம் நு விதெ
யெகு । ஸஹ்ரு: கூளரம் வ்ருகுவீஹ்ருத ஸஹ்ருஸ்ரூ ாஜி கஸஹ்ருஷ' ஊதி॥

வனவம் வ்ருதகூஷரொணெ யஹ்ருவி வாரஹாஜிஸொஷொ நாவஜி,
தயாzவி ஸஹாயெஸாவநுத்தெ உநஃவீ்ரு தயெ ஷ வ்ரூாவஹ
ணெஹ்ருஸ்ரு கிதஃ கிஜ்ஞி ஹூவா கநுஜ்ஞாவ்ரு ஸஜ்ஜிதம் ஸொஷம்
நாஸயெகு ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— மாதாபிதாக்களின் ப்ரத்யகூஷமரணத்தில் திதிவார நகூஷத்ரங்களைப் பார்க்கவேண்டாம். அவை தோஷாவஹங்களெனச் சொல்லப்படவில்லை. பிறர்விஷயத்திலும் தோஷாவஹமில்லை. பரோகூஷ மரணவிஷயத்தில் திதிவார நகூஷத்ரங்களைக் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி:—மாதாபிதாக்களின் ம்ருதி ஏற்பட்டால் புத்ரர்கள் தஹநாதிக்ரியைகளை அப்பொழுதே செய்யவேண்டும். திதி முதலியவை தோஷாவஹங்களல்ல.

வஸிஷ்டரும்:— சாஸ்த்ரவிஹிதமான கர்மம் ப்ராப்தமாஞல் காலதோஷத்தைச் சிந்திக்கக்கூடாது. உடனே செய்வதைச் செய்துகொள்ளவும். ச்ராத்தம் முதலிய கர்மத்தையும் செய்யவும்.

இவ்விதம் ப்ரத்யகூஷமரணத்தில் வாராதிதோஷமில்லை யென்றிருந்தாலும், ஸ்வல்பசங்கையாவதிருக்குமாயின் அதையகற்றுவதற்கும், மனதின் ப்ரீதிக்கும் யதாசக்தி ப்ராம்ஹணர்களுக்குக் கொடுத்து அனுஜ்ஞைபெற்று, சங்கிக்கப்பட்ட தோஷத்தைப் போக்கவேண்டும். அதைப்பற்றி,

தத்ரஹ ஹாரீதः—

‘க்ரீயதே யத்கர்மணி ப்ராஹ்மணானாம் ஸந்நித்யதா ।
ப்ராஹ்மணைரேவ ஸந்நாஸ் தொஷோ நஸ்யாத்ஸம்ஸய’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

‘ப்ராஹ்மணானாம் விநா வாக்யைः க்ரியாஸ்வஸ்நிஷ்டாஸ்ததः । கதம்வா ப்ராஹ்மணாந்ப்ராப்ய ஸாதனாம் வர்திவ்யதே’ இதி ॥

ஸஹஸ்ரஸ்ரஹஸ்ர யஜ்ஞாஸ்கி ஸ்ரஷ்டிணாஹாநெநெவ காரயிதவ்யः, ‘ஸாநெ ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித’ இதி ஸ்ருதेः, ‘ஸாநெந நிர்ஜ்ஞாஷோ ஸர்வதி’ இத்யாபஸ்தம்பஸ்மரணாச், ‘ப்ராஹ்மணாந் ஸர்வஸ்மாத்ப்ர ப்ரஜ்ஞெச் சுநஸ்ஸர்வஷணைः’ இதி ஹாரஸ்ரஜ ஸ்மரணாத் ॥

வத்ஸ ஸ்ராத்தா ஸ்ரூத்ஸ்ராஹாः க்ரியாஸ், ஸ்ராத்தா ஸ்ரஸ்ர ஸ்ரூத்ரா ஸ்ரவிணம் ஸ்ரத்தா ஸர்வாந் ஸ்ரஜ்ஞாந் ப்ரஸ்ரஷ்டிணः । வர்தத்ரை தொஸ்ர நிர்ஜ்ஞாதः ஸர்வ ஸர்வ ஸ்ரயெத்ததः’ இதி ஸ்ரரணாச் ॥

ஹாரீதர்:—எல்லாக் கர்மங்களையும் ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையினால் செய்யவேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையால் தோஷம் நசிக்கின்றது, ஸம்சயமில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையில்லாவிடில் கர்மங்கள் நிஷ்பலன்களாகின்றன. கர்மங்கள் ஸபலங்களாவதற்காக ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையைச் செய்விக்கவேண்டும்.

அந்த மஹதனுக்ரஹமும் யதாசக்தி தக்ஷிணையைக் கொடுப்பதாலேயே செய்விக்கப்படவேண்டும். ‘ஸகலமும் தானத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது’ என்று ச்ருதி யிருப்பதால். ‘தானத்தால் தோஷமற்றவனாகிறான்’ என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியதாலும், ‘பொன் ஆபரணம் இவைகளால் ப்ராம்ஹணர்களை நன்கு பூஜித்துக் கேட்கவேண்டும்’ என்று பாரத்வாஜர் சொல்லியதாலும்.

இக்கார்யத்தை ஸ்நானம்செய்து ஈரவஸ்த்ரமுடையவனுய்ச் செய்யவேண்டும். “ஸ்நானம்செய்து, யதாசக்தி பணத்தைக் கொடுத்து, ஸபையிலுள்ளோரை வலம் வந்து, அவர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டுப் பிறகு கர்மத்தை ஸங்கல்ப்பிக்கவேண்டும்” என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

ஸ்ய தஸ்ய தெ zவி—

'ஆஹ ஸ்வஹ்ய வஹிஃஸ்ரா தொ நியதொ வாஹ தஸ்ரு ஷிஃ।
ஸ்ரத்ய ஆ கூவாzஹ்ய நஸ்ரு ஜ்ரூ தஃ கஸ்ய சாக ஸஜ ஜ்ரோ ஹி தஃ' இதி ॥

கத சஸ்ரு ஸ்ரா ஸ்ரு யொ ஹ்ய தா வி ஜ்ரு யெ வ்ரூ யஸ்ரு தி தி ழ் ॥

கத சஸ்ரு ஸ்ரா ஸ்ரு யொ ஹ்ய தா வி ஜ்ரு யஸ்ரு ம் வ்ரூ யஸ்ரு தி ஸ்ரு ஷ்ரு ம் வஸ்ரு கா யா ழ்—

'கத சாzயி கா ஸ்ரு வி ஜ்ரு யஸ்ரு ம் தீ ஸ்ரு கூ ஹ்ரூ ஸ்ரு வஸ்ரு ஸ்வ ஹ வா।
வஸ்ரு ஹ்ய ஆ த ஊ நா ஸ்ரு ஹ்ரூ ஃ வை தஸ்ய யெ யி கஃ ஸ்ரு வஸ்ரு ஸ்ரு' இதி ॥

கத கூ ஹ்ரூ வ்ய தி நி யி ஃ ம வா ஷி ஊ நா ழ் ॥

தயா வ ஸ்ய தஸ்ய தெ—

'ம வா ஸ்ரு வெ நி ஷ்க ம் வ்யா த ஜ்ரு ம் வா ஹ ஸ்ரு வ வா। வா ஹ
ஸ்ரீ நம் ந கத சஸ்ரு வ்ய ம் வ்ரூ ஹ ணா ம் ஃ நீ ஷி ஸி ஃ' இதி ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—வெளியில் ஸ்நானம் செய்தவனும், ஈரவஸ்த்ரமுடையவனும், நியமமுடையவனும், மௌனியாய், சுத்தனும், யதாசக்திதானம்செய்து, அனுஜ்ஞையைப் பெற்று ஆதியில் ஸங்கல்பத்தைச் செய்யவேண்டும்.

கர்த்தாவுக்கு ஸம்ஸ்கார யோக்யதை ஸித்திப்பதற்கு ப்ராயஸ்சித்தம்.

கர்த்தாவுக்கு ஸம்ஸ்கார யோக்யதா ஸித்திக்கான ப்ராயஸ்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில்:—கர்த்தா, அதிகாரம் ஸித்திப்பதற்காக மூன்று, அல்லது ஐந்து, ஏழு க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவும், அல்லது தானம் முதலியவைகளால் க்ருச்ரங்களைச் செய்து, பித்ரு க்ரியையை அனுஷ்டிக்கவும். இங்கு க்ருச்ரத்திற்கு ப்ரதிநிதி (பதில்) கோ முதலியவற்றின் தானமாகும். அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—கோக்கள் இல்லாவிடில் ஒரு நிஷ்கம் பதிலாகும், (அந்த எடையுள்ள தங்கத்தைத் தானம் செய்யவும்.) அல்லது அதன்பாதி, அல்லது அதன் கால்பாகம் பதிலாகும். அதற்குக் குறைந்து செய்யக்கூடாது ப்ரம்ஹதண்டத்தை அறிந்தவர்கள். (ப்ரம்ஹதண்டம் = ப்ராம்ஹணர்களுக்குக் கொடுக்கும் த்ரவ்யம்)

ஏதாஹஶாநெ வைஶிஷ்டஸ்யாந்தம் வந்திகாயாம்—

‘உவராமஹஹஸ்ராணி வ்ரீஹீவாதாயாதாநி வ। கோமக்ஷம் தா ஆஹுராஃ கயாம் நாஹுஷீ ஷொடஶிநீம் ॥ வஸவம்வியாயா ஆஹுராஃ திஸ்ரஃ கொடயஃ கொடயஃ। ஸாதாவிதேராஸ்ரீ தாஹஸ்ர கயாம் நாஹுஷீ ஷொடஶிநீம்’ இதி ॥

ஊர்த்வோச்சிஷ்டாதி ப்ராயஶ்சித்தம்

ஸ்ராணகாலொவஹதெஃ ப்ராயஶ்சித்தாஹ வராஹஃ—

ஊர்த்வோச்சிஷ்டஶொச்சிஷ்ட ஶ்ராத்தக்ஷீதள தயா। க்ரூஹ்ர தூபம் வ்ரகீவீத வாஸளஸ்ரமணெ தயா’ இதி ॥ ஸ்ராண காலெவாஞாதிகஃ ஶ்ராத்தஸ்ய ஸ்ரூபம் தாதிகஃ ஶ்ராத்தஸ்ய ஸ்ரூபம் தயொஸ்ரு தாரஸ்ய வம்வஸ்ரூதெ தஹா வம்ஸ்ரு தஸ்ரூ வ்ரூதாதிஃ யநாதிநா வ்ரூதாஸ்ரூயெந க்ரூஹ்ர தூபம் கீயதாஸ்ரு। ஶ்ராத்தள

மரணதினத்தில் செய்யும் தானம் சிறந்ததென்பது சொல்லப் படடுள்ளது,

சந்த்ரிகையில்:— ஆயிரம் க்ரஹணங்களும், பதினாயிரம் வ்யதீ பாதங்களும், லக்ஷம் அமாவாஸ்யைகளும் ஒரு த்வாதசியின் கலைக்குச் (16-ல் ஒரு பாகம்) சமமாகா. இவ்விதமான த்வாதசியின் $3\frac{1}{2}$-கோடிகள், மாதா பிதாக்களின் மரணதினத்தின் 16-ல் ஒரு பாகத்திற்குச் சமமாவதில்லை.

ஊர்த்வோச்சிஷ்டாதி ப்ராயஶ்சித்தம்.

மரணகாலத்திலுண்டாகும் அசுத்திக்கு ப்ராயஶ்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

பராசரர்:—ஊர்த்வோச்சிஷ்டம் (வாந்தி முதலியது), அதோச் சிஷ்டம் (மல மூத்ராதி), அந்தரிக்ஷமரணம் (கட்டில் முதலியதில் இறப்பது), ஸாசௌச மரணம் (தீண்டாமையுடன் மரித்தல்), இவைகளில் மும்மூன்று க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். மரணகாலத்தில் ஸம்பவிக்கும் வாந்தி முதலியது ஊர்த்வோச் சிஷ்டமாம். மூத்ரம் முதலியது அதோச்சிஷ்டமாம். இவைகளுள் ஏதாவதொன்று ஏற்பட்டால், புத்ரன் முதலிய ஸம்ஸ்கர்த்தா தனதானம் முதலிய ப்ரதிநிதியால் மூன்று க்ருச்ரங்களைச் செய்ய வேண்டும். கட்டில் முதலியதில் இறப்பது அந்தரிக்ஷமரணம்.

ரணஸந்நிக்ஷேப்தீக்ஷ: ராஜஸ்யாவஸ்தீகாதிரணாக்னவரணம்॥

மௌதமம்—

வஸ்தா நாரீ ப்ரதா வஸ்ரஸ்ராஹாஸ்ருதௌ யதி। ந தஸ்யா யமலோகாதௌ நிக்ஷ்ப்தீவ்ருஹ்வதுரே॥ தத்தோஷ வினிஹாராய-ம் சகுவார ரீக்விஜ: வ்ரயக்ர்। வனக வனவ ஜிஜோ வாzவி வாரணாநு கயஸாநு க்ஷிவெசு॥ வஸ்வ-ாதிதிக்ஷ்ண வவ-த்ர ஜயெநாவ-பயத்ததா:। வரணம் வஸ்ஜயெத்த்ர ரீக்விமெகஸ்ரத்வ-ஷ-ுவி॥ கயஸாநு வாணிஹி: ஸ்ரஷ்டா ஜ்ஞா நெதாந-ீரயெசு। நசகம் யசகம் வெவ வ-ரணஷஸ்ஜக்தம் ய வெஷவழ॥ வவசாநாந-வாகம் ய ஹிரண்யஸ்ரஜ்ஜிதி க்ர்சு। ஸாக்திஹி-ுஸஹிவெவ கயஸாநஹிஜ்ஞ்ரயெசு॥ சுநெந வாவ வாzzஹ்ரு வஸ்தீகாம் க்ரதஸளவிகாழ। சாஜ-ுயெஸ்ரக்விஜ ஷ்ஸாயெ: கயஸவெஷ்ட: வவித்ரஜெஜ:॥ சுவொஹிஷ்டாதிஹி ஸ-ுநெநெ-ுவவஸ்ரகெதி சாஜ-ுயெசு। தத்ஸ்ரவம் வஹிநெ-ுஸ்ரு ஸ்ரவயிக்வாzய ஜெஸிகு:॥ ஸாதக-ாஹொஜெகெ: வெ்ரோக்ஸ்ரு நஸ்தநெநெநெவ வாவஸவா। சுஹ்ரு க-ணவம் வஸ்ரஸ்ரு ஹெ உளவாவநாஸ்ரிநா' ஜதி॥

ராஜஸ்வலீயாயாவது, ஸ-ுதிகையாயாவது மரித்தல் ஸாசௌச மரணம்.

கௌதமர்:—ப்ரஸவித்த ஸ்த்ரீ பத்து நாள்களுக்குள் இறந்தால் அவளுக்கு வெகு நாட்கள் வரையில் யமலோகத்திலிருந்து மீட்சி இல்லை. அந்தத் தோஷம் பரிஹரிக்கப்படுவதற்காக, நான்கு ருத்விக்குகள், அல்லது ஒரு ப்ராம்ஹணன், நான்கு கலசங்களைக் கிழக்கு முதலாக நான்கு திக்குகளிலும் வைத்து, அவைகளை ஜலத்தால் நிரப்பி, அவைகளில் வருணனைப் பூஜிக்கவேண்டும் ஒருவனே. அக்கலசங்களைக் கைகளால் ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு இனிவரும் மந்த்ரங்களைப் படிக்கவேண்டும். நமகம், சமகம், புருஷஸ-ுக்தம், விஷ்ணு ஸ-ுக்தம், பவமான: எனுமனுவாகம், ஹிரண்யச்ருங்க மென்பது, தசசாந்திகள், இவைகளால் கலசங்களை அபிமந்த்ரிக்கவும். ஸ-ுதிகையைச் சுத்தையாக்கி வேறு வஸ்த்ரத்தால் மறைத்த பிறகு, ருத்விக்குகள் பவித்ரத்துடன் கலச ஜலங்களால், ஆபோ ஹிஷ்ட, தேவஸ்யத்வா முதலிய மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

ரஜஸ்வலாஸரணேzவெ்வமித்தி ஹேரோஜ்ஞள--

யதா வை்வதீ நாரீ தெவாஜ்ஞி விவஜ்ஞதெ । தஜ்ஞா ஹை் நிக்ஷ்ப்ரதிநாவஸி ரக்தகை்ணாஜ்ஞயஜ்ஞராக' ஜ்ஞதி ॥

தயாவ தி்காண்ஃ—

வ்ருதக்ஷே வாவ்ருதிஹதள வம்ஹ்ராரேண வ மொயநஃ । கை்யா தத்ராயரோஹ்வெ வ்ராஜாவத்ருத்யம் உரேக ॥ ஊவ்ரெ்வாஹ்வெzவி வ தயா வ்ராஜாவத்ருத்யம் உரேக'ஜ்ஞதி॥

வந்தி்காயாம்—

'கவ்ப்ரஸ்வவ்ப்ரவத்ரரேண கவ்ப்ரஸ்ரா நு ஷஜ்ஞள தஜ்ஞோzவ்ரவீக । வராஸ்ரவ்ஹை் தீந்ரு வ்ராஹ ஹ்ரஸ்ஃ வக்ரு ஷஜ்ஞஸ்ராஃ' ஜ்ஞதி ॥ கவ்ப்ரஸ்ரஸ்ராஃ = உண்ணாவஸ்தி்கொஜ்ஞகாஜ்ஞயஃ । தெஃ வ்ரஷ்வ வ்ரு கவ்ப்ரதவ்ரு ரரேண ஸ்ரக்தநை்ஹாரேண ஷட்ப்ரஜ்ஞ ராத்ரிகரீ தவ்ரயஃ ॥

பிறகு சவத்தை வெளியிற் சேர்த்து, ஆசார்யன் ஸ்வர்ணத்துடன் கூடிய ஜலங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, புது வஸ்த்ரத்தால் போர்த்திப் பிறகு ஔபாஸனாக்னியால் தஹிக்கவேண்டும்.

ரஜஸ்வலையின் மரணத்திலும் இவ்விதமென்று,

ஹோத்ரியில்:— 'ரஜஸ்வலையான ஸ்த்ரீ தைவவசத்தால் இறந்தால் அவளுக்குப் பயங்கரமான ரக்தகுண்டமெனும் நரகத்தினின்றும் மீட்சி இல்லை' என்று.

அவ்விதமே **த்ரிகாண்டி:**—ப்ரத்யக்ஷ மரணத்திலும் அசுத்தியிலானால் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் சுத்தி செய்யவும். அதில் அதோச்சிஷ்டத்தில் மூன்று க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவும். ஊர்த்வோச்சிஷ்டத்திலும் அவ்விதமே மூன்று ப்ராஜாபத்யங்களை அனுஷ்டிக்கவும்.

சந்த்ரிகையில்:— அஸ்ப்ருச்யர்களால் தொடப்பட்டிருந்தவனின் மரணத்தில் ஆறு க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று கௌதமர் சொன்னார். பாசரரோ மூன்று என்றார். ப்ருகு ஐந்து என்றார். அங்கிரஸ் ஆறு என்றார். அஸ்ப்ருச்யர்கள் = சண்டாளன், ஸூதிகை, ரஜஸ்வலை முதலியவர்கள். அவர்களால் தொடப்பட்டவன் ஸ்நானம் செய்யாமல் மரித்தால் சக்திக்கு இயன்றபடி ஆறு முதலிய க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று பொருள்.

வஷ்டாதிஸுணை வ்ராயஶ்சித்தாஹ விஷ்ணுஃ--

'ஸுணவை மொவ்ரை வஷ்டாவ்ராவஸாதஹஸ்ருஹிதிஷ்ட।
கூகாஸதொ ஷ்யதாநாம தூ ஷாவயெஷெஹுவஷயழி ॥ வ்ராஜாவ
தூம் வஸுகூ கூஹ்ரூ வராகெண விஸ்ருஜ்யதி' ஜதி ॥ வஷ்டாஷா
வகாஸதொ ஸுணை வாஹுராயண ஷயழி। காஸதஷ்ட வ்ராஜாவ
தூம் வராகம் வ கூயாகூ ஜதுயாழிஃ ॥

தகுவ்ருதிநியிஃ வதவிம்ஸதிஸதெ ஶ்லோகதஃ—

'வ்ராஜாவதெ தூ மாஸெகாம ஷ்ரூகூ ஷாதவநெ ஷயழி।
வராகதவகூஹ்ரூ தாதிகூவெ ஹ்ரூ திஷ்ட மாஃ ஷ்யதாஃ ॥ கூஷ்ள
வாஹுராயணை ஷெயா ஷ்ரிஷ்ரை வா ஸுதுயவெகூஷயா' ஜதி ॥

ஷ்யதுகெஸ்ரை—

'வாஹுராயணம தூயஃ கூஹ்ரூ ராஃ மாயதுரா கூயதுயழி।
கூவ்ரூவநம ஶஹாநஷ்ரூம தூயுஷெதவுத ஷயழி' ஜதி ॥

கட்டில் முதலியதில் மரித்தால் ப்ராயஶ்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்,

விஷ்ணு:—மண்டபம், கோபுரம், கட்டில், ப்ராஸாதம் (தேவாலயம்), ஹர்ம்யம் (உப்பரிகை), சுவர் இவைகளில் இச்சை யில்லாமல் மரித்தவர்களுக்கு இரண்டு சாந்த்ராயணங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். ஒரு ப்ராஜாபத்யமும் ஒரு பராகமும் கொடுத்தால் சுத்தனாகிறான். கட்டில் முதலியதில் அநிச்சையாய் மரித்தால் இரண்டு சாந்த்ராயணமும், இச்சையால் மரித்தால் ப்ராஜாபத்யமும், பராகமும் செய்யப்படவேண்டும் என்று பொருள்.

அவைகளுக்கு ப்ரதிநிதி (பதில்) **சதுர்விம்சதிமதத்தில்** சொல்லப்பட்டுள்ளது:—ப்ராஜாபத்யத்தில் ஒரு பசுவையும், ஸாந்தபனத்தில் இரண்டு பசுக்களையும், பராகம், தப்தக்ருச்ரம், அதிக்ருச்ரம் இவைகளில் மூன்று பசுக்களையும், சாந்த்ராயணத்தில் எட்டுப் பசுக்களையும், அல்லது மூன்று பசுக்களையும் சக்த்யனுஸாரமாய்க் கொடுக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—சாந்த்ராயணம், மூன்று ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரங்கள், முப்பதினாயிரம் காயத்ரீ ஜபம், மஹாநதீஸ்நானம், இந்த நான்கும் ஸமமாகியதாம்.

உதாஹரிஷ்யதி—

‘யஸ்ய யாத்ருஷ்யாஃ ஸம் க்ரியா ஹீயதே தாதி ப்ராஹ்மண மோஜநேந ஸம்பாத்யேத்’ இதி ॥

ப்ராஹ்மணமோஜநஸ்யோபோத்காதா— ‘க்ரியே வஸ்தூநி க்ரியே தீக்ஷணேஹாராஹ்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிர்நிணயே—

‘ஊர்த்வே பூர்விஷ்டாயோர்விஷ்டே வடாதிஸ்ராணாஸ்ரவிஸ்ரு நியதோபாவ்யாநி வஸ்து நிதிதாநி வாநேகேஷ்டிதவ்ய தீர்ணி க்ரியாணேகேகம் வா க்ரியா ஸம்ஸ்ரயாஸ்’ இதி ॥

பர்யுஷிதப்ராயஸ்சித்தம் ॥

பர்யுஷிதஸ்வப்ராயஸ்சித்தாஹ மாஸ்ரயஃ—

‘வஸ்துவிஸ்ரவடேஃ வேஷ்வஸ்ரம் ஹிவா ப்ரேதஸ்ய ஸம்ஸ்ரயதிஃ। ஹிவா வாயதி வாராத்ரள ஸ்ரவஸ்திஷ்டதி கஸ்மிம்ஸ்ரிஷ்டே ॥ தஸ்ய பர்யுஷிததிர்யாஹ்ரஸ்ரவேந தஸ்ய கா மதிஃ। ப்ராஹ்மணேஷ்வா

சதுர்விம்சதிமதத்தில்:— எவனுக்குத் தான்யம் நிறைந்துள்ளதோ அவன் க்ருச்ரம் முதலிய வ்ரதங்களை ப்ராம்ஹண போஜனத்தாலேயே செய்யவேண்டும். ப்ராம்ஹண போஜனத்தில் கணக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது ‘க்ருச்ரே பஞ்சாதிக்ருச்ரே’ என்று.

சுத்திநிர்ணயத்தில்:— ஊர்த்வோச்சிஷ்டம், அதோச்சிஷ்டம், கட்வாதி மரணம், அசுசிஸ்பர்சம், நியமலோபம் என்ற ஐந்தும் ப்ராயஸ்சித்த நிமித்தங்கள். ஒவ்வொரு நிமித்தத்திற்கு மூன்று க்ருச்ரங்களை, அல்லது ஒவ்வொரு க்ருச்ரத்தைச்செய்து, பிறகு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும்.

பர்யுஷித ப்ராயஸ்சித்தம்.

பர்யுஷித சவப்ராயஸ்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார் **கார்க்யர்:-**

இறந்தது முதல் 25-நாழிகைக்குள், பகலில் சவத்திற்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். பகலிலாவது இரவிலாவது சவம் ஸம்ஸ்காரமில்லாமலிருந்தால் அதைப் பர்யுஷித மென்கின்றனர். அதைத் தஹிப்பதில் என்னவிதி? ப்ராம்ஹணர்களிடமிருந்து

வியிம் யஷ்வா கூஜ்ஹ குயயோவரேசு ॥ வஜ்ஞமவ்ய வம்ஷ்ஹாவ்ய வாவசோந்யாzஹிஜ்ஞ்ய வ । ஜவ்ய ஷ்ஹாவயிக்வா வ வியிவஷ்ஹ ஹநம் உரேசு ॥ கூந்யயா ஷ்ஹவ்ய தவ்ய ஸவ்ஹ்ம் தஜ்ஞிஷ்ஹம் ஹவேசு' ஜதி ॥

காதயாயநஷ்ஹ—

'ஷ்ருதிக்ஷயவஸம்ஷ்ஹாரே ஜிநம் நைவ விஜ்ஞாயதேசு । நிஜிஷ்ஹகாலவீக்ஷாயாம் ஸவஃ வயஷ்ஹிதோ ஹவேசு ॥ உஜ்ஞஃ வயஷ்ஹிதோ யேஷ்ஹ வ்ருத்திம்ருச்சு ஸ்ஹாஜிஃ । ஜஹா ஹயஷ்ஹஷ்ஹேஷாம் தியாஜீஜ்ஞைவ ஜ்ஞாயதேசு ॥ வஜ்ஞமவ்ய வம்ஷ்ஹாவ்ய ஷ்ஹாஜாவத்யம் ஸகாவரேசு । வஜ்ஞதிமரே தயா கிஜ்ஞே ஷ்ஹாவ்ய மொசயவாரிணா ॥ ஷ்ஹாஷ்ஹணைரஷ்ஹ்ய-ஜ்ஞாதஃ ததஃ கூஜ்ஹ்ம் ஸகாவரேசு । கூஜிஷ்ஹ-வ்ருதெ யஸ்ய ஷ்ஹகாகெ ஷ்ஹாவி ஜஜ்ஞிஷிதெ ॥ கூகூவா சஷ்ஹ வஜ்ஞவ்யவசு ஷ்ஹாநம் ஸவி-ஷ்ஹா யஷ்ஹா ததஃ । வஷ்ணாஜிஷ்ஹஜிஷிவ்யாய ஸைவபெஷ்ஹவா

விதியை அறிந்து, மூன்று க்ருச்ரங்களைக் கொடுத்து, பஞ்சகவ்யத்தால் ஸ்நானம் செய்வித்து, பாவமாஜனுவாகத்தால் அபிமந்த்ரித்து, ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்வித்து, விதிப்படி தஹனம் செய்யவும். இவ்விதமின்றி தஹனம் செய்தால் அவனுக்குச் செய்த ஸகலமும் நிஷ்பலமாகும்.

காத்யாயனரோ வெனில்:— ப்ரத்யக்ஷமாய் சவத்திற்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தால், தினத்தைச் சோதிக்கவேண்டாம். விஹித காலத்தை ப்ரதீக்ஷித்தால் சவம் பர்யுஷிதமாகும். அவ்விதமான சவத்தைத் தஹித்தவரான புத்ரர், மித்ரர், பந்துக்கள் எல்லோருக்கும் மஹாபயத்தைக் கொடுப்பதாகும். ஆகையால் திதி முதலிய வைகளைச் சோதிக்கக்கூடாது. பஞ்சகவ்யத்தால் ஸ்நானம் செய்வித்து, ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவும். தூக்கந்த முண்டானாலும், அழுகிப் போனாலும் கோமய ஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்வித்து, ப்ராம்ஹணனுஜ்ஞையைப்பெற்று, ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரம் செய்யவும். எந்தச் சவத்தில் புழு உண்டாகியதோ, எது நாய் காக்கை முதலியதால் தொடப்பட்டதோ அதற்கு முன்போல் ஸ்நானம் செய்வித்து, நெய், தேன், புண்யஜலங்கள் இவைகளால் நனைத்து, கந்த ஜலத்தாலும் நனைத்து, சிறந்த ப்ராம்ஹணனுக்குக்

ரிணா ॥ மாம உக்வா ஜிஜ்ஞவ்யாய தவ்தூயஜ்ஞம் ஸோவரே'தி தி ॥

தவ்தூயஜ்ஞவ்யதிரிக்தயோஃ கிஞ்சோ மாவஃ ॥ 'வராகுதவ்தூயஜ்ஞாதிரிக்தயே திஸ்ரஷ்ணாம் ஷ்யேதாஃ' இதி ஷ்ருதாஃ ॥

வஸிஷ்஠ஃ—

'நாஷாஸ்ருவதிகுநா ஷொஷ்டவ்யாஸ்நா ஷ்ரோதவ்யஷ்டிதஃ। கஜ்ஜூநாஷ்ருஷி வா ஜ்ஞாநாஸ்ய விதூயோஷ்வக்ருதேஷு ॥ வயி கூஷ்ருவஷ்நாஷ்ய ஸ்ஸ்ருவேந யதி ஜீவதி। வ்யதகுஷ்மஹி நிஷ் ஜைவ்ருநம் ஜாதகூஷ்ருதி காரயேத் ॥ யாஷம் யாஷயம் தவ்ய ஷ்ரோ திம் நிஸ்ருத்ய நாந்யயா। வ்யஹஹ்ரோவோவ்ரோதி கூதகுா ஹவதி நிர்ருதஃ' இதி ॥

ஷ்ரோதவ்யதேரே—

வ்யாஹ்ருாஸ்ருஹோதகுாஷ்ருஃ வஷ்வகும் ஷ்ரோதஃ வயகுஷ்வி தொ ஹவேத் । வேவாநஹொஷ்ருதம் காயகும் வ்யாயஸ்ருத்தம் விஸ்ரு ஜயே ॥ யாஷ்ருவைதவ்யகூஷ்ருஸ்ருாம் வைஸ்ருஷ்டவைந வை தியாஸ்ரு।

கோதானம்செய்து, தப்த க்ருச்ரமும் செய்யவேண்டும். தப்த க்ருச்ரத்திற்குப்பதில் மூன்று மாடுகள். "பராகம், தப்தம், அதி க்ருச்ரம் இவைகளில் மூன்று பசுக்கள் ப்ரதிநிதியாய் விதிக்கப் பட்டுள்ளன" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

வஸிஷ்டர்:—தோஷங்களால் வாயு மூக்கின் நுனியிலிருந்தால் சரீரம் இறந்ததுபோல் இருக்கும். இதை அறிந்தோ அறியாமலோ ப்ரேதகார்யத்தை ஆரம்பித்தால், வீட்டில் செய்யும் கர்மங்கள் முடிந்ததும் சவம் ஜீவித்தால், ஆயுஷ்மதீ என்ற ருக்கை ஜபிக்கவும். வழியில் செய்யும் கர்மங்கள் செய்த பிறகோ, ச்மசானத்திலோ பிழைத்தால், அவனை நெய்க்குடத்தில் முழுக்கி, ஜாதகர்மம் முதலியவைகளைச் செய்விக்கவும். ஒரு யாமம், அல்லது இரண்டு யாமம் வரையில் தாமதித்து அவனது மரணத்தை நிச்சயித்த பிறகே செய்யவேண்டும். வேறுவிதமாய்ச் செய்தால், கர்த்தா ப்ரம்ஹஹத்தியை அடைவான். நிந்தைக்குப் பாத்ரனுவான்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—ப்ராம்ஹ முஹூர்த்தத்திற்கு முன் இறந்த சவம் பர்யுஷிதமாகும். அதனது சுத்திக்காக வைகாநஸத் தில் சொல்லிய ப்ராயஸ்சித்தத்தைச் செய்யவேண்டும். யாம்ய மந்த்

வ்ருஷ்ணாஹிஸ்ச ஸஜ்ஜ்ஞாஹிஹ்ருக்வா வ்யாஹ்ருதிஹிர்ஹுதேஸு' இதி ॥

வைவாநஸொஷிதா ஸ்ம்ருதிஃ- யதோ ஹ்யாஸ வ்ரயிவீழ், உஸ்தஸ்த்வா நிதீஹி, விஸ்வதேவஸ்ய நெதுரிதெரா வ்ருணீத' இதி ॥

வ்யாஸஸ்ம்ருதௌ—

'ஸ்வெஸ்ருஷ்டயாஸ் வ்ரூத்ஸ்ய யொஸ்ருகாயை த்ரு ஹ்ரூயுஹே। ஸ்வஃ வ்ரூதரிஷ்டம் ஹாஹாதி ந ஹவிஷ்ஸ ஹ்ரூஷ்யதி' இதி ॥

கூத்ர வ்ருவஸ்ருஸோஹ வைொயாயநஃ—

'ஸ்ரூத்ரள யதி ஜ்ரூதஃ கஸ்சிக் வ்ரூஸோஹாக் காஸ்வயஸ்யாக் நவ நாஸீஷ்யஸ்ஸாவ்ரூஹ்ரள த்ரு ஜ்ரூஹ்ரூயாஹவழ் ॥ ஸாஜ்ஜ்ஹம் ஸ்வஃ வ்ரூதஸ்ரவ வ்யா ஸ்ரூஸ்ரூத்ரள த்ரு கூஹாவந' இதி ॥

ஸவவ்யாவஹ்ருதள வ்யாயஸ்சித்தஜ்ஞம் வைவாநஸஸ்ம்ருதெ-

'ஸவெஸ்ருஸ்ரூளயத்ரு வ கூக்ருஸ்ரூஹிகாஸ்ரூஜ்ஜ்வஸ்யா

ரம், பைத்ருக மந்த்ரம், வைச்வதேவ மந்த்ரம், பிரிக்கப்பட்ட வ்யாஹ்ருதிகள், சேர்க்கப்பட்ட வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் திலங்களே ஹோமம் செய்து, பிறகு தஹிக்கவும். வைகாநஸத்தில் சொல்லிய மந்த்ரங்கள், 'யதோ தாதாரப்ருதிவீம், உசந்தஸ்த்வாநிதீ மஹி, விச்வேதேவஸ்யநேது:' என்பவைகள்.

வ்யாஸராஜல்:—ஸூர்யாஸ்தமயத்திற்கு முன் யோக்யமான காலம் துர்லபமாஜல், மறுநாள் காலையில் தஹநம் செய்யலாம். அதனல் சவம் பர்யுஷிதமாகாது.

இவ்விஷயத்தில் வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:—ராத்ரியில் ஒருவன் இறந்தால், கவனமின்மையால் காலமதிக்ரமித்தால், ஒன்பது நாழிகைக்குள் தஹநம் செய்ய வேண்டும். அதற்குமேற்பட்டால் மறுநாள் காலையிலேயே தஹிக்கவும். ஒரு காலும் ராத்ரியில் கூடாது.

சவத்திற்கு அசுத்தி ஏற்படுமாகில், ப்ராயஸ்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

வைகாநஸ ஸூத்ரத்தில்:— சவம் வேறு ஆசௌசத்துடன் ஸம்பந்தித் திருந்தாலும், கோழி, ப்ரஸவித்தவள், ரஜஸ்வலை முதலிய அஸ்ப்ருச்யரால் தொடப்பட்டிருந்தாலும், சவத்தை

உவ்யுவ்யுவ்யுநெ ய உ்யதம் வஜ்ஜமவெ்யः கூ்யதொயெ்யஜ்ய
ஹாவயிக்வா வ்ரொக்ஷமெணः வ்ரொக்ஷ்ய வியிவஜ்ஜ ஹநம் கூரொதி'
ஜ்ஜதி ॥

ஷ்ய்ருஞ்சரொத கூ—

'ஸுஹ்ருகூரஷ்யுமாயாவெஜ்ருகூர்யுஹ்ருகூரகூகூவெ்யः!
ஸுவாவ்ஷ்யிஹஜ்ஜெஹாநாம் வ்யுஜ்ஜுநம் வெஜ்ஜ வ்ரோஜ்ஜதः ॥ ஜவெ்யः
வ்ரக்ஷாஜ்ஜ கூ்யஜ்ஜ்ரு ணாம் தி்ருதயம் ய ஹ்ருதயரொஜ்ஜ' ஜ்ஜதி ॥

நிஸாதிஸ்ரணவ்ராயஸ்சித்தம் ॥

நிஸாதிஸ்ரணெ வ்ராயஸ்சித்தஜ்ஜகூம் வொயாயநீயெ—

'நிஸி கூ்யஷ்ஷெ ய வகேஷ்ஷ ய ஸ்ரணெ உக்ஷிணாயநெ। தா ஸ்ரூ
யா ஜ்ஜதி வெ ஷஷ்ஷிஹ்ருகூவா ஸ்யாஜ்ஜ ஸம்ஹியா தத்ரः ॥ ஜவெ
கூ்ய
உ்யதஸ்ய ஜ்ஜஹ்ருயா திஜ்ஜம் ஜெ வஸ்ரணெ தி்ருஜ்ஜா। ஸவெ்ருணெ
வெளுஜ்ஜோ கூஷ்ஷ்ரு தி்ருஷிஹ்ருகூவாzய ஸம்ஹியா' ஜ்ஜதி ॥
கூ்ய

பஞ்சகவ்யங்களாலும் குசஜலங்களாலும் ஸ்நானம் செய்வித்து, ப்ரோக்ஷண மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, விதிப்படி தஹனம் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்மிருதியிலோவெனில்:— நாய், பன்றி, நரி முதலிய வைகளாலாவது, ஊர்ப்பன்றி, கோழி முதலியவைகளாலாவது, சவம், அஸ்தி, பஸ்மம் இவைகளுக்கு, கவனமின்மையால் ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டால், பஞ்ச கவ்யங்களால் அலம்பி, மூன்று க்ருச்ரங்களையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

ராத்ரி மரணத்தி ப்ராயஸ்சித்தம்.

ராத்ரி முதலிய காலத்தில் மரித்த விஷயத்தில் ப்ராயஸ்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

போதாயநீயத்தில்:— ராத்ரியிலும், க்ருஷ்ண 'பக்ஷத்திலும், தக்ஷிணாயனத்திலும் மரித்தால், 'தாஸ்ரூர்யா' என்பது முதலாகிய ஆறு ருக்குகளால் ஹோமம் செய்து, பிறகு ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். ஜலத்தில் மரித்தவனுக்கு 'இமம்மேவருண' என்ற ருக்கினால் ஹோமம் செய்யவும். ஸர்ப்பத்தினால் மரித்தால், 'நமோ அஸ்து' முதலிய மூன்று ருக்குகளால் ஹோமம் செய்து பிறகு ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஹ்ருதயதெ—

'நிஶாயாம் கூஷ்ணவர்ணே வ உக்ஷிணை வாயநெ ஶ்ருதஃ। தா ஸ்ரக்யெதூஹிஷ்ணஜ்ஞெஃ ஜ்ஹ்யாவ்யாயுக் வ்யுக்॥ வத்ரூஹ்யஹீதெநாஜ்யெந ஜுஹுயாத்ஸ்ருக்ஸ்ருவாஹிதஃ॥ விதஶ்யெ வியாநெந உஹ்யதெ யஸ்ரூதாஹிஹிஃ। தா ஸ்ரக்யெதூஹித ஸ்யைவ ப்ராயஶ்சித்தஶ்ரூநிதஃ॥ வநகுவ்யுயிநா ஹாஹெ ப்ராய ஶ்சித்தம் தூநெஷ்யதெ' இதி॥

ஸவ்ருஹதஸ்ய விஜ்ஞாநெஶ்வரீயெ விஶெஷஃ—

'ஸ்ரவணாதாரநிஷ்ஷ்ரவம் நாஶம் கூக்வா தயெவ ஸாழி। வ்யாஹாய உக்வா வியிவக்ஷு வித்ரூநாந்யூஶாவ்ரூயாக்ஷு' இதி॥ வ்யாஹாய = வெஹவிஷ இதி யாவக்ஷு॥

கூஶ்ருநாஹிஷ்ரூஶ்ருணெ ப்ராயஶ்சித்தஶாஹ கூவஹ்நிஃ—

'யஸ்ரூவாஹிதாக்நிராஶுநிஹதோ தீயெத தஸ்ய ப்ராயஶ்சித்தம்

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—ஸாத்ரியிலாவது, க்ருஷ்ண பக்ஷத்தி லாவது, தக்ஷிணாயனத்திலாவது இறந்தால், 'தாஸ்ரூர்யா' என்பது முதலிய ஆறு மந்த்ரங்களால் தனித்தனியாக, நான்கு தடவை க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஜ்யத்தினால். தஹனம் செய்பவன் கவனமுடை யவனாய் ஹோமம் செய்யவேண்டும். எவன், புத்ரன் முதலியவர் களால் பித்ரு மேத விதானத்தால் தஹிக்கப்படுகின்றானோ அவன் விஷயத்திற்றான் ப்ராயஶ்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஏகர்ச்சவிதியால் செய்யப்படும் தாஹ விஷயத்தில் ப்ராயஶ் சித்தம் விதிக்கப்படவில்லை.

ஸர்ப்பத்தால் தீண்டப்பட்டவனுக்கு விசேஷம் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

விக்ஞாநேச்வரீயத்தில்:—ஸ்வர்ணம், அல்லது வெள்ளியால் ஸர்ப்பத்தையும் பசுவையும் செய்து, வேதமறிந்த ப்ராம்ஹண னுக்குக் கொடுத்தால், பிதாவுக்குக் கடனற்றவனாவான்.

இடி முதலியவைகளால் ஏற்படும் துர்மரணத்தில் ப்ராயஶ் சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:—ஆஹிதாக்னி, இடியினால் அடிக்கப்பட்டு மரித்

ஃஉ஫ஜூாநம் ஶிவொ கூரதிம் வ்ரயிவ்ரா' ஊதி வத³ம்ரூஹீ தெநாஜ்ரூந ஜ³ஹ³யா ஜெதஜெவாஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ஹவதீதி விஜ்ஞாயதெ। யதி³ ஆஹிதாக்நிர்விஷ²ஹதொ ம்ரியெத தஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ,நமோ அஸ்து³ ஸர்பெப்⁴ய:' ஊதி திஸ்ரூபிர்ஜுத³ம்ரூஹீதாப்⁴யாஹ³தீஜு³ஹ³யாத்। யதி³ ஆஹிதாக்நிரப்ஸு ம்ரியெத தஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ,ஊஶ்ம ஜெ வரூண, தத்த்வாயாமி' ஊதி ஜெ வத³ம்ரூஹீதெ ஜ³ஹ³யாத்। யதி³ ஆஹிதாக்நிர்த³ம்ஷ்ட்ரிபி⁴ர்வ்ரா ம்ரியெத தஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ,ஆம்ஷ்ட்ராப்⁴யாம் வி ஜ்ஹ்ரு' ஊதி ஜெ வத³ம்ரூஹீதெ ஜ³ஹ³யா ஜெதஜெவாஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ஹவதீதி விஜ்ஞாயதெ। யதி³ ஆஹிதாக்நிர்வ்ரூஹ்யா ம்ரியெத தஸ்ரு ப்ராயஶ்சித்தம் ,ஆகாவொ அக்³மந்' ஊதி ஜெ வத³ம்ரூஹீதெ ஜ³ஹ³யாத்' ஊதி ॥

ஈத³ நிமித்தஸ்ரு தா³ர்கூ ஜெகாஜ்ரூவி தத்³ஹதம் ப்ராயஶ்சித்தம் ஹவதெவ ॥

தால் அவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம்—'மூர்த்தாநம்திவ:' என்ற மந்த்ரத்தால், நாலுதடவை க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஜ்யத்தினால் ஹோமம் செய்யவும். இதுவே இவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தம் எனத்தெரிகிறது. ஆஹிதாக்னி, விஷத்தால் கொல்லப்பட்டு மரித்தால் 'நமோ அஸ்து' என்பது முதலாகிய மூன்று ருக்குகளால், நான்கு தடவை க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஜ்யத்தால் ஆஹுதிகளைச் செய்யவும். ஆஹிதாக்னி, ஜலத்தில் மரித்தால் 'இமம்மேவருண, தத்வாயாமி' என்ற இரண்டு ருக்குகளால், நான்கு தடவை க்ரஹித்த ஆஜ்யத்தால் ஹோமம் செய்யவும். ஆஹிதாக்னி, பல்லுள்ள புலி முதலியவைகளால் இறந்தால் 'தம்ஷ்ட்ராப்யாம்' முதலான இரண்டு ருக்குகளால் நான்கு தடவை க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஜ்யத்தால், இரண்டு ஆஹுதிகளைச் செய்யவும். இதுவே இவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தமெனத் தெரிகிறது. ஆஹிதாக்னி பசுக்களினால் மரித்தால் 'ஆகாவோ அக்மன்' என்பது முதலான இரண்டு ருக்குகளால், நான்கு தடவை க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆஜ்யத்தால் இரண்டு ஆஹுதிகளைச் செய்யவும்.

இங்கு நிமித்தம் ஸமானமாகியதால், ஆஹிதாக்னிக்குச் சொல்லிய ப்ராயஶ்சித்தமே அநாஹிதாக்னிக்கும் விஹிதமாகிறது.

கதப்ரகரணம்.

ஔஹாதிவைதகாயக்ருதப்ராரம்பாஹ ஸ்மந்த்ர:—

'மாதரம் விதரம் சைவ த்ருதயாராத்ரயஸ்ரயம்;
வைதரேயிகவம்ஸ்யாரம் ஸந்ரவ்யவக்ருமாந்ரயேத்' இதி.

வ்ருத்ரய வைதகாயக்ருராணாமதள தக்ருவ்ருகாராமாஹ ஜமதக்நி:—

'விதரம் வ்ரத்ரண கதவ்யாம் விஸ்ரஷாநொஷகக்ரியாம்;
கரத்ரதாzவ்ருத்ரய: வ்ரத்ரம் மொஷநிஸ்ரஷாவயேத்' இதி.

ஔராஸவ்ரத்ராணாம் ஸவேவாயெ ஜ்ரய்ஷ்ட வன்ன வித்ராஸ்வுத்ரெஹிகம் கர்யாத், 'ஸவெவ்ரு ராந்ரதிம் க்ருக்வா ஜ்ரய்ஷ்டெநைவ த்ரயத் க்ருதம்; ரவெண வாவிலத்ரெந ஸவெவ்ரெவ க்ருதம் ஸவேத்' இதி வயநாத்.

கர்த்ருக்ரமம்.

தாஹம் முதலிய ப்ரேதகார்யங்களைச் செய்வதற்குரியவனைச் சொல்லுகிறார்:—

ஸ்மந்து:— இறந்த மாதாவுக்கும், பிதாவுக்கும், ஔரஸ புத்ரன் ஆதாவுள்ளவனுய்ப் பித்ருமேத ஸம்ஸ்காரத்தை மந்த்ர பூர்வமாகச் செய்யவேண்டும்.

புத்ரனுக்கு, ப்ரேத கார்யங்களைச்செய்ய சக்தியில்லாவிடில், செய்ய வேண்டிய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஜமதக்நி:—புத்ரன், பிதாவுக்கு பிண்டதானம், உதகதானம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். அவன் அசக்தனுகில், புத்ரன் அக்னிப்ரதானத்தைச் செய்யவேண்டும். மற்றக் கார்யத்தை வேறொருவன் முடிக்கவேண்டும்.

ஔரஸபுத்ரர்கள் பலரிருந்தால், ஜ்யேஷ்ட புத்ரனே பிதாவுக்கு அபரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும். "எல்லா ப்ராதாக்களும் அனுமதிக்க, பொதுவான தனத்தைக்கொண்டு ஜ்யேஷ்டனுலேயே செய்யப்பட்ட அபரக்ரியை, எல்லோராலுமே செய்யப்பட்டதாகிறது" என்ற வசனமிருப்பதால்.

ஷ்ரூதஜெரzவி—

‘நவஸ்ராஜம் ஸவிண்ணகும் ஸ்ராஜாந்ருவி ய ஷொஜஸ । வந கெரெநெவ தூ காய-ஃணி ஸம்விஸகுயநெஷ்வி’ ஐதி ॥

ய்ஜ்ரி காயாழ—

‘வ்ரெதவ்ய வூதூரா ஏாஹாஜி ஏஜ்ராஜெவளராஸவ்ஸ்ஸூதஃ । ஸஹூக்ஹெzவி முணீ ஏஜ்ராஜுஸஜெத்ஜெஜ்ஷவஜவத்’ ஐதி ॥

ஜிஸ்ருஸ்ரஜ்ஜுஷ்ஷூ—

‘வூதூராணாம ஸஜ்ருஸோ வாzவி கஹிஷ்ஷோ ஜெஜ்ஷ வஜவ வா । விதூயஃஷ்ஷூ வ்ரியதஜி ஷ்ஸவஃம தெரெநெவ காராயெஜ ॥ வூதூராவ்ஸவெஃ விதூஃ வ்ரெஷ்ஷாஃ வதீ ஹ்ராதா ஸவாzவி வா । கஹிந்ராநாஜிகஜிஃணி காயஃஃ வூதூராயஃ விதூஃ’ ஐதி ॥

ஜஜஏஹ்ஃ—

‘ஜெஜ்ஷவூதூரண கதஃவ்யா ஏாஹவிண்ணாஏகுக்ரியாஃ । யதி கதஃஜஸ்ரதஷ்ஷ்யாஜ ஸவஃஜஜெந்ர காராயெஜ’ ஐதி ॥

மற்ரெரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ப்ராதாக்கள் பலர் இருந்தாலும், அவர்கள் விபக்தர்களாயிருந்தாலும், நவச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், ஷோடச ச்ராத்தங்கள் இவைகளை ஜ்யேஷ்டனொருவனே செய்யவேண்டும்.

சந்ரிகையில்:— இறந்தவனுக்கு, ஔரஸபுத்ரனே தஹநம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும். ஔரஸபுத்ரர்கள் அநேகர் இருந்தால் அவர்களுள் சிறந்த குணமுள்ளவன் செய்யலாம். எல்லோரும் ஸமமாயிருந்தால் ஜ்யேஷ்டனே செய்யவேண்டும்.

ருச்யச்ருங்கரோவெனில்:— அநேகம் புத்ரர்களுள், மத்யமனை, கனிஷ்டனை, ஜ்யேஷ்டனை, எவன் பிதாவுக்கு அதிக ப்ரியனை, அவனாலேயே எல்லா க்ரியைகளையும் செய்விக்கவேண்டும். புத்ரர்கள் எல்லோருமே பிதாவுக்கு அதிக ப்ரியர்களாயிருந்தால் ஜ்யேஷ்டனாலேயே செய்யப்படவேண்டும். புத்ரனில்லாதவனுக்கு, பத்னீ, ப்ராதா, ஸகா, பெண் முதலியவர்கள் இவர்களுள் ஒருவர் செய்யவேண்டும்,

ஜமதக்நி:— தஹனம், பிண்டதானம், உதகதானம் இந்த க்ரியைகளை ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் செய்யவேண்டும். அவன் செய்வதற்கு அசக்தனாகில், அன்யனால் எல்லாவற்றையும் செய்விக்கவேண்டும்.

ஸவஜ்யேஷ்டஸ்யாஸ்ததாவஸ்தியாநே வா ஸவஸ்ரீதேஷ்வேதேஷ்வேவ ஜந்மஜ்யேஷ்டமேவ காரயேத், ‘ஜந்மஜ்யேஷ்டம் வித்யாத் கர்யாத்’ இதி ஸ்ம்ருதேஸ்ச ॥

ஜந்மஜ்யேஷ்ட உதாஹரணாந்தரமாஹ—

‘லிங்காத்பூர்வாணாம் வேதாநாம் ஸவநாயை யோ ஜந்தோ ஜ்யேஷ்ஸ வநவ வித்யாத் கர்யாத், ந ஸாத்யதோ ஜ்யேஷ்டம், ஸவஜ்ஞ ஜந்மஜ்யேஷ்டமேவ ஹ்யஹணாத்’ இதி ॥

தயோ வ உந்நம்—

‘ஸஹ்யஸ்ஸ்ரீஷ்வ ஜாதாநாம் வேதாநாம் ஸவிஸ்ருஷ்டம் । ந ஸாத்யதோ ஜ்யேஷ்ட்யமஸ்தி ஜந்மதோ ஜ்யேஷ்ட்யமுச்யதே ॥ ஜந்மஜ்யேஷ்ட்யநாஹ்நாம் வேவ்ருஹணாத்ஸவிஷ்யதி’ இதி ॥

யத்வஷ்ட்யதஸ்தே—

‘ஜ்யேஷ்டா வாட்வி கநிஷ்டா வா ஜ்யேஷ்டாயாவேதரா உஹேத் । கநிகாயாவ்ருயாநக்வாஜ்யேஷ்டாயாவேதரஜ்ஜஃ’

ஸர்வஜ்யேஷ்டன் அசக்தனுயிருந்தாலும், ஸமீபத்திலில்லாமலிருந்தாலும், ஸமீபத்திலுள்ள பல புத்ரர்களுள் எவன் பிறப்பால் பெரியவனோ அவனாலேயே செய்விக்கவேண்டும். ‘ஜன்ம ஜ்யேஷ்டனே பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டும்’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

‘ஜன்மஜ்யேஷ்டன்’ என்பதற்கு வேறு அர்த்தமும் சொல்லுகின்றனர்—“மாத்ரு பேதமுள்ள பல புத்ரர்களிருந்தால், அவர்களுள் எவன் பிறப்பினால் மூத்தவனோ அவனே பிதாவுக்குச் செய்யவேண்டும். மாதாவினால் ஜ்யேஷ்டன் செய்யக்கூடாது. எல்லாவற்றிலும் ஜன்மஜ்யேஷ்டனையே க்ரஹிப்பதால்” என்று. அவ்விதமே,

மனு:— ஸவர்ணைகளான பல ஸ்த்ரீகளிடம் உண்டாகிய புத்ரர்களுக்கு விசேஷமில்லாததால், மாதாவை அனுஸரித்து ஜ்யேஷ்டத்வமில்லை, பிறப்பினாலேயே ஜ்யேஷ்டத்வம். யாகங்களில் செய்யப்படும் ஸுப்ரம்ஹண்யாஹ்வானமும் ஜன்மஜ்யைஷ்ட்யத்தைக் கொண்டே செய்யப்படவேண்டும்.

ஆனால், மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்— “வயதால் பெரியவனாயினும், சிறியவனாயினும், ஜ்யேஷ்ட பார்யையின் புத்ரனே தஹனம் செய்யவேண்டும். அக்னிகார்யம் ப்ரதானமானதால், ஜ்யேஷ்டபார்யை

உதி। கநயுவ— ‘வனகுகதபா ஐிஹாயபுஜொஹுஹயொஃ வுதூ வஃஹவெ। விதுஃபூரணகாமெ து ஜ்யேஷ்டாயபாவஃதொ zஜுஜஃ’ உதி। கதூ ஜ்யேஷ்டாயபாவஃத உதி ஜ்யேஷ்டாயபா வஃத உதயஃ। வவண்யஜாத உதி யாவசு ॥ கநயா ‘வஜ்ஜாஹுஷு ஜாதாநா’தி உநவயநவிரொயாவதெஃ ॥

தயாவ வவண்யாயெபாதநவெவ விதுஜ்ணஸொவந ஈஹதுகுஃகதூம் வொயாயநெந—

‘ஜ்யாஃவுதாஹயெஹுகுஃ வெ வெ வணெபஜிதெந்ரியஃ। வாஜ்யாயெந ஜீஷ்நு வுஜ்ய ஹொஹெந வ வுராநுரழி ॥ ஜ்ய யாவ விதுந்ய வுவபா நந்யனொ ஏவி ஸொஹதெ’ உதி ॥

ஜ்யேஷ்ஃ வதுஜ்ரவுதூஃ விதுரெவ குயபா ஏளரவ குவாசு, ந வவதீஹாதஃ ஸிஜ்ரொஹரொதநகுவாசு ॥ கநிஷ்ொ zவி வுஸாதுஃ வுயஸெவ குயபாசு, ‘விஹுயாஏளரவஃ கெஷ

யின் புத்ரனே ஜ்யேஷ்டனாகிறான்” என்றும், மற்றும் “ஒருவனுக்கு இரண்டு பார்யைகளிருந்து, இருவருக்கும் பிள்ளைகளிருந்தால், பிதாவின் மரணகாலத்தில் ஜ்யேஷ்டபார்யையின் புத்ரனே தஹநம் செய்யவேண்டும்” என்றும் வசனம் காணப்படுகிறதே எனில், இங்குள்ள ஜ்யேஷ்ட பார்யாஸப்தன் என்பதற்கு ச்ரேஷ்ட பார்யையின் புத்ரன் என்று பொருள், அதாவது ஸவர்ண ஸ்த்ரீயினிட முண்டானவனென்பதேயாம். இவ்விதம் சொல்லாவிடில் “ஸத்ருசஸ்த்ரீஷு ஜாதாநாம்” என்று முன்சொல்லிய மனு வசனத்திற்கு விரோதம் நேரிடுமாகையால். அவ்விதமே ஸவர்ண பார்யையினிடம் பிறந்த புத்ரனுக்கே, பித்ரு ருணத்தினின்றும் விடுவிப்பதற்குக் காரணத்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

போதாயனரால்:—“க்ருஹஸ்தன், நியதனுய், ஜிதேந்த்ரியனுய், தன் தன் ஸவர்ண ஸ்த்ரீயினிடத்தில் புத்ரனே உத்பத்தி செய்ய வேண்டும். வேதாத்யயனத்தால் ருஷிகளையும், யாகத்தால் இந்த்ரனையும், புத்ரனுல் முன்னோர்களான பித்ருக்களையும் பூஜித்து ருண மற்றவனுய் ஸ்வர்க்கத்தில் ஸந்தோஷிக்கிறான்” என்று.

ஜ்யேஷ்டன் பிதாவுக்குமட்டில் செய்யலாம், ஔரஸனுகியதால். ஸபத்நீ மாதாவுக்குச் செய்யக்கூடாது. பின்னோதாத்திலுண்டாகிய வனுதலால், சிறியவனுகினும் தன்மாதாவுக்கு அவனே செய்யவேண்

தேவா ஜநநாத்ஸ்வயமுத்பத்யந்தே। தஸ்மாத்ஸர்வே ஸமாஸ்தேஜஸா' இதி ஸ்ம்ருதேஶ்॥

யமயோர்ஜ்யேஷ்ட்யநிர்ணயஃ॥

யமவிஷயே ஸ்ம்ருதிஃ—

'யமயோரேகமேவாஹுர்தம் ஜாதம் ஜ்யேஷ்டம் ஸ்ம்ருதம்' இதி॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'யமயோர்யோ பவேஜ்ஜ்யேஷ்டோ ஜாதோ வாபூர்வமேவ வா। யமயோஃ। மஹாந்மஹாம்ஸ்தஸ்மிந்ஸ்யாத்தஸ்மாஜ்ஜாதஸ்ய நாம்நி' இதி॥

அந்யத்ராபி—

'யமயோர்ஜாதயோர்யோ வை ஜ்யேஷ்டோ ஜாதோ வபூர்வதோ வா யமயோஃ। ஸ்யாத்தஸ்மிந்ஸ்யாத்தஸ்மிந்ஸ்யாத்தஸ்மாஜ்ஜாதஸ்ய நாம்நி' இதி॥

வஸ்துதஸ்து ஸமாநமஸ்ம்ருதிவிஷயம்। 'வாஸ்தவ்யோஷ்ஸம்ஸ்கிதள

டும். "ஔரஸன், அல்லது க்ஷேத்ரஜன் தன் மாதாவுக்கு அபரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும். அவர்களில்லாவிடில் ஸபத்னீபுத்ரன் செய்யவேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

யமளர்களுள் (இரட்டைப்பிள்ளைகளுள்) பெரியவன் யார் என்பதின் நிர்ணயம்.

யமள விஷயத்தில், மனு— ஒரே கர்ப்பத்தில் உண்டாகிய இரட்டைப் பிள்ளைகளுக்கு, பிறப்பினால் ஜ்யேஷ்டத்வம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. முதற் பிறந்தவன் ஜ்யேஷ்டனென்பதாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:- இரட்டையாய்ப் பிறந்தவர்களுள் முதலில் பிறந்தவனே ஜ்யேஷ்டனென அறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். உலகில் ஒரு கர்ப்பம் சில காலம் தாமதித்தும் பிறப்பதைக் காண்பதால்.

மற்றோரிடத்திலும்:— இரட்டைப் பிள்ளைகளுள், பிறப்பினால் ஜ்யேஷ்டத்வமும் ஆதானமும் அறிந்தவர்களால் விதிக்கப்படுகிறது.

இவ்விதம் சொல்லியது, ஸமபாகத்திலுள்ள கர்ப்பங்களைப் பற்றியது. "இருபாகங்களிலும் இரண்டு கர்ப்பங்களிருந்தால், அவைகளுள் எது முதலில் பிறந்ததோ அதையே ஜாதகர்மம்

மஹாள தயொரயாஃ வர்ணவாஜஸ்ய தா । ஜ்யேஷ்ட உத்தரயோதெ வஸ்தீஜாதகாதிஷ்ட கநிஷ்ட' இதி வாஜஸநேயஸ்ரணாச் ॥

கத வஸவொவயாயொஹாமஸ்ய மஹாவிஷயெ ஸ்ப்தஸோம்-

யஜ்ஞள யெகமஹெ தா ஸ்ரீ வா வாஸ்ய வஸவ வா । கநிஷ்ட ஜ்யேஷ்டாதஸ்யாச் வஸ்ரஜாதொ(அ)ஜாஃ ஸ்ப்தஃ' இதி ॥

ஸ்ரவிஶெஷாவநிஜ்ஞாநெ தா ஶிஷ்டாசாராச் 'கநிஷ்ட ஜ்யேஷ்டாதஸ்யாச்' இதி வயநாயொ ஜ்ராஹ்யஃ ॥

தயாவ ஹாமவதெ—

'ஆஜாவதிநாஃ தயொரகாஷ்டாயாஃ ஆர்ச் ஸ்வெஹாயஃயொ ரஜாயத । தம் யெ ஹிரண்யகஶிவாம் விஜாஃ ஆஜாயம் தம் ஹிரண்யாக்ஷமெவைத வாஜ்ஜதஃ' இதி ॥

ஶ்ரீயஶ்ரீயெ வ்யாவ்யாதஶிஷ்ட—

'யதா மஹாயாநஸ்யெ யொநிவர்ஷம் விஜாயெயாம் யெயா விஜாதா வஸ ஆஹிவஸ்ராஹாவெந ஆவிஜாதி, ததா யஜ்ள வதஃ । தயொஸ்ர வித்யதஃ ஆவெஜாக்ரவிவயாயெண ஸாத்ய

முதலிய கர்மங்களில் ஜ்யேஷ்டனென ஸாதுக்கள் சொல்லுகின்றனர்" என்று பாதாயணி சொல்வதால்.

ஆகையாற்றான் மேலும்கீழுமாக உள்ள கர்ப்பங்கள் விஷயத்தில்,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:— "ஒரு கர்ப்பத்திலுள்ள இரட்டைக் குழந்தைகள் ஆணுகிலும் பெண்ணுகிலும் முதலில் பிறந்தது கனிஷ்டன், பிறகு பிறந்தது ஜ்யேஷ்டன்" என்கிறது.

ஸ்தலவிசேஷம் தெரியாவிடில், சிஷ்டாசாரத்தால் 'முதலில் பிறந்தது சிறியது' என்ற வசனத்தின் அர்த்தத்தை க்ரஹிக்க வேண்டும். அவ்விதமே,

பாகவதத்தில்:— 'ப்ரஜாபதிர்நாம + ஸாக்ரத:' என்று.

ஶ்ரீதரீயத்தில் இதற்கு வ்யாக்யானம் — 'எப்பொழுது, கர்ப்பாதான ஸமயத்தில் கர்ப்பாசயத்தில் ப்ரவேசிக்கும் வீர்யம் இரண்டு பாகமாய்ப் பிரிந்து முன் பின்னுக ப்ரவேசிக்கின்றதோ அப்பொழுது இரண்டு கர்ப்பங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்கு, பிதாவினிடமிருந்து ப்ரவேசித்த க்ரமத்திற்கு மாறுத

தஃ வஸ்தி। ‘யதா விஜ்ஞியாஸ்தம் வீயம் வஷ்ம வரிக்ஷ்யாமஃ। உள ததா ஸவதோ மஹ்ய வஸ்திவெஶ்ஸவிவ யஃயாஸ’ இதி விஜ்ஞாயிஜ்ஞாணாஃ। கதஃ ஸ்வஶ்வோ வஸ்வ வஃம யொ ஜாதஃ தஸ்ய ஹிரண்யகஶிவ்ரிதி, திதேஃ வ்யஃம் வஸ்தி தஸ்ய ஹிரண்யாக்ஷ இதி நாஃ கூ்யதவாஸு’ இதி॥

வ்ருத்ரஸ்ய ஹாநதராளரஸ்ய ஜாதே கநிஷ்ஶவ்ள ரஸ வஸவ வித்ஶ்ரூஹாதி ஸவஃம கூ்யஃஸ॥ ‘ஔளரஸே த்ர வஃ்தளே வ்ருத்ரஸ்ய ம்ருஹணாஶந்ர। ஔளரஸஸ்ஸ்ர வித்ஃ கூ்யஃ தஸ்ய ஏதே விஜஜ்ஞுயெஸ॥ ஔளரஸே த்ர வஃ்தளே ஏதே ஜ்யெஷ்ட நவெஷ்யதெ’ இதி ஸ்ரணாஸ॥

ஜநயித்ஃ வ்ருத்ரள த்ரஸ்ரள தாஹாவெ ஏத வஸவ கூ்யஃஸ, ‘வ்ரிவஃஸ்ரா தத்ஃ வித்ஸ்ரா தஃள கூ்யதஃ ஸுகம்

லாய் மாதாவினிட மிருந்து ப்ரஸவம். ‘எப்பொழுது சுக்லம் இரண்டாகப் பிரிந்து கர்ப்பாசயத்தில் ப்ரவேசிக்கின்றதோ, அப் பொழுது இரண்டு கர்ப்பங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்கு ப்ரவேச க்ரமத்திற்கு மாறுதலாய் ப்ரஸவம்’ என்று பிண்ட ஸித்தியில் சொல்லி யிருப்பதால். ஆகையால், தன் தேஹத்தி லிருந்து முதலில் எவன் உண்டானானோ அவனுக்கு ஹிரண்யகசிபு என்றும், திதியினிடமிருந்து எவன் முதலில் பிறந்தானோ அவ னுக்கு ஹிரண்யாக்ஷ னென்றும் பெயரைச் செய்தார் கச்யபர்’ என்று.

புத்ரனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டபிறகு, ஔரஸன் பிறந் தால், கனிஷ்டனானாலும் ஔரஸனே பிதாவுக்குத் தஹநம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். “புத்ர ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டபிறகு, ஔரஸன் உண்டாகிவிட்டால், ஔர ஸனே பிதாவுக்குச்செய்யவேண்டும். தத்தன் விட்டுவிடவேண்டும். ஔரஸன் உண்டாகி விட்டால் ஸ்வீக்ருதன் ஜ்யேஷ்ட னெனப் படுவதில்லை” என்ற ஸ்ம்ருதியால்.

ஜநகனுக்குப் புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன் ஒருவரு மில்லாவிடில், தத்தனே செய்யவேண்டும். “ஜநகப்ராதாவும் ஜநக பிதாவும் மரித்தால், ஸம்ஸ்காரம் முதலிய ச்ராத்தம் எல்லா வற்றையும் செய்துவிட்டு, அவன் தனத்தை அடையவேண்டும்.

வ உத்தகே। க்ருஷ்ணகாவ்யவிஶம் ஶ்ராத்தம் கர்யாத் ஸிக்ஶேவாவ்யாஸ ॥ உத்தவ்ய ஜநகாவதெ வ்ருதெzய ஜநகெzவி வா। ஸம்ஸ்காரா வ்யவிஶம் கர்யாத் உதெ ஸிக்ஶேவாவ்யாஸ' உத்யாஹிஸ்ரணாஸ ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தர:—

'வ்யதெஷ்ட வித்ராநெஷ்ட நாந்யம் வெ காரயெத் வ்யாழி। விதரோ ஹிம்ஸிதாஷ்ஹந யஷ்ஹவம் கர்ம்ணதெ நர:' உதி ॥ வ்யாம = வ்ருதகர்ம ॥

மஹ்வாநவி வித்ரீநு ஸம்ஸ்கர்யாத் । கந்யாத் ந கர்யாத் ॥

தயாவ வ்ருத்தந:—

'வதநம் உஹநம் வாzவி வ்ருதவ்ராந்யவ் மஹ்வாநு। ந கர்யாத்ஹயம் தத்ர கர்யாதெவ வித்ஹா ॥ ஜ்யேஷ்வ் வாநவதவ்வ் ரோத்ஸவ்யாவ்ரதவ் வ' உதி ॥

வ்ருத்தவஸிஷ்ட:—

'மஹ்வதா ஜ்யேஷ்ந ஶ்ராத்ர்ய: வித்ரா ரோதா வாநவதெவ்ரா ரோத்ஸ்ய' உதி ॥

தத்தனின் ஜநகப்ராதாவோ, ஜநகபிதாவோ இறந்தால், ஸம்ஸ்காரம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்து தத்தன் தனத்தை அடையவேண்டும்" என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ருச்யச்ருங்கர்:— புத்ரர்களிருக்கும்பொழுது அன்யனுல் ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்விக்கக்கூடாது. எவன் இவ்விதம் செய்கின்றனோ அவனுல் பித்ருக்கள் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டவராகின்றனர்.

கர்ப்பவானுயிருந்தாலும் பிதாமுதலியவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும். அன்யர்களுக்குச் செய்யக்கூடாது. அவ்விதமே,

வ்ருத்தமனு:— கர்ப்பமுடையவன், வபனம் தஹனம் இவைகளை அன்யனுக்குச் செய்யக்கூடாது. பிதாவுக்கு எப்பொழுதும் செய்யவே வேண்டும். புத்ரனில்லாத ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுக்கும், புத்ரனில்லாத அம்மானுக்கும் செய்யவேண்டும்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டரும்:— கர்ப்பவானுன ஜ்யேஷ்டன், பிதா, மாதா, அபுத்ரனுன மாதுலன் இவர்களை ஸம்ஸ்கரிக்கலாம். இங்கு மாதுலனைச் சொல்லியது மாதாமஹன் முதலியவர்க்கும் உபலக்ஷணம்.

கூத்ர ஸாதஸ்ஹ்ரஹணம் ஸாதாஸ்ஹாஜொஸ்வஸ்வகூஷணம் । கூத ஸ்வ ஸாதாஸ்ஹாஜிஸ்வம்ஸ்காரே முஹூர்வதொ வபநம் விஹிதம் । ‘ஸாதாஸ்ஹவிதஸ்வஸ்ராணாம் ஸாதஸ்ஹாஸ்ரஜயொ ஸுதள । ஸ்வஸ்ரஸ்ராவாயஸ்யொரஷாம் வதீநாம் ச விதஸ்வஸ்வஸ்ஃ ॥ ஸாதஸ்வஸ்வஸ்ஹுரிநஸ்ஹஸ்ய முஹூர்வாநவி வாவயெசு । ஸவிஜ்ஞொ வாzஸவிஜ்ஞொ வா ஸம்ஸ்கதஸ்ய வாவயெத்ஜிஜஃ’ ஜதி ॥

மள்தசோzவி—

‘ஜ்யேஷ்ஸஸ்ய வாநவதஸ்ஸ்ய ஸாதஸ்ஹஸ்யாஸ்வதஸ்ய ச । கூர்ஹாநம் தஸ்யஃ கூர்யஸ்ராசு ஸ கெஸ்ராநு வாவயெசு ஸ்வஃ’ ஜதி ॥

ஸ வஸ்வ—

‘சுவஸ்தூஸ்ய விதஸ்யஸ்ய ஜ்யேஷ்ஸஸ்யாவஸ்வதஸ்ய ச । சுதஸ்வஸ்ராநு ஜஸ்வநம் கூர்யஸ்ராசு கெஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸ்ரிணி வாவயெசு’ ஜதி ॥

ஸ்ரஸ்ரஸாரிணஸ்ஹம்ஸ்காராஸ்ராயிகாராஃ ॥

ஸ்ரஸ்ரஸாயஸ்யவி விதஸ்ராஜீநு ஸம்ஸ்கூர்யஸ்ராசு ॥

ஆகையாலேயே மாதாமஹன் முதலியவர்களின் ஸம்ஸ்காரத்தில் கர்ப்பவானுக்கு வபனம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. “மாதாமஹன், பித்ருவ்யன், மாதுலன், தமையன், மாமனர், ஆசார்யன், இவர்களின் பத்னிகள், அத்தை, மாத்ருபகினீ, பகினீ இவர்களின் ம்ருதியில் ஸம்ஸ்கர்த்தா கர்ப்பவானுயிருந்தாலும், ஸபிண்டனுனலும், அஸபிண்டனுனலும் வபனம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.”

கௌதமர்:— புத்ரனில்லாத ஜ்யேஷ்டனுக்கும், புத்ரனில்லாத மாதுலனுக்கும் அக்னி தானம் செய்தவன் வபனம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

கௌதமர்:— புத்ரனில்லாத பித்ருவ்யனுக்கும், புத்ரனில்லாத ஜ்யேஷ்டனுக்கும் தஹனம் செய்தவன் கர்ப்பவானுயினும் வபனம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

ப்ரம்ஹசாரிக்கு ஸம்ஸ்காரத்தில் அதிகாரம்.

ப்ரம்ஹசாரியாயினும், பிதா முதலியவர்க்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யலாம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

யதாஹ வாஜஸனேயம்—

'ஸாதாரம் வித்தம் ப்ரகாஸீத வம்ஸ்மிதவ்யளரவஸ்வாதம்।
வ்ரதவ்ஸ்ய வாரவ்ரதவ்ஸ்ய வா வனக வனவ ஸவெஷ்டி' ஜதி ॥
வ்ரதவ்ஸ்ய = உபநீதஸ்ய ॥

ஷ்யாதஸ்தரவி—

'விதாரவ்ஸ்வம் வித்தம் விதாரா ரளரவஸ்வாமுஜநநம்।
வம்ஸ்காராஹிகியாம் காயதாஸு ப்ரஜாவாரீ முரோரவி' ஜதி ॥

கார்கீயவி—

'உபநாஹி ஸவிண்ஷ்டகம் ப்ரஜாவாரீ கரோதி யெஸ।
கார்கீய ஸாதாவித்தாஸ்ய உபநீய வாநவ்ரதீ' ஜதி ॥
கதம் த்வேதகாதேர்கதரணே ந ப்ரஜாயதாஹாநிம்। காத்ய
யாயநரணதேவ। ஸவிண்ஸீகரணாதூர்தரணே ந வாநரவ
ஹ்ரஸ்வ
நயநஸ்ய। ஆஹாஹிஸாவிண்ஷ்டாகரணே வாநரவநயந
ஸிதயதம் ॥

கார்கீய ஸாதாவித்யாயாம் ஸாயதாதெ ரவலக்ஷணம்।

ஸுமந்து:—ஔரஸ புத்ரன் ஒருவனுகவே இருந்தால், உபநீதனுனலும் அனுபநீதனுனலும், மாதாவுக்கும், பிதாவுக்கும் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ப்ரம்ஹசாரியாயினும், மாதா பிதாக்களுக்கும், பிதாவின் மாதா பிதாக்களுக்கும், ஔரஸனை ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுக்கும், குருவுக்கும் ஸம்ஸ்காரம் முதலிய க்ரியையை செய்யலாம்.

மற்றோரிடத்தில்:—ப்ரஹ்மசாரியானவன், மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்து மற்றவர்க்குத் தஹநம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் செய்தால் மறுபடி உபநயனத்திற்கு அர்ஹனுவான். இவ்விதமிருப்பதால் ப்ரேத கார்யத்தின் சில பாகத்தைச் செய்தால் ப்ரம்ஹசர்யத்திற்கு ஹானியில்லை. புனருபநயநம் வேண்டியதில்லை, க்ருச்ராசரணமே போதுமானது. தஹநம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடிய உள்ள க்ரியைகளைச் செய்தால் புனருபநயநம் செய்ய வேண்டுமென்பது பொருள். இங்கு மாதா பிதாக்களை க்ரஹித்தது, ஆசார்யாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். அவ்விதமே,

தயா வ வஸிஷ்டவொயர்யநள—

‘ப்ரஹ்மசாரிண ஸ்வகுரௌ வஸதாஸ்விவ்யதி ரநுஜ்ஞ ப்ராதாவிதோரபாவாயாஹ்’ இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய —

‘சூவாயஸ்விது வாஜ்யாயா நிஹ்ஸ்ருதாவிவ்ருதீ வ்ருதீ। வஹ்ஸ்டாளம் வ நாஸ்ரீயா ளுவ தெதவ்ஹ வம்வஹெஸ்’ இதி ॥
வஹ்ஸ்டாளம் = சூஸ்ளவாளுழ। தெதஃ = சூஸ்ளவிஹிஃ ॥

உநஸ்வி—

‘சூவாயஸ்ம் வ்ஹஸ்வாஜ்யாயம் வித்ரம் சாதரம் முஸ்ழ। நிஹ்ஸ்ருத தஸ் வ்ருதீ வ்ரெதம் நவ்ருதெந வியஜ்யதெ’ இதி॥

ஹ்யஸ்ஃ—

‘சாதாரஹம் சாதஸ்யம் வ தத்தத்ஸ்ள வாநவத்ருகெ। வ்ருதீ வம்வ்ஹஸ்ரஸ்தெ யஜ்ஞ வ்ருதவொவொ நதவ்ய ஹி’ இதி ॥

வ்ஸ்ருதஜெரு—

‘சாதாவிதோரவ்ருதீ கஸ்யஸ்ய விதஸ்யேயம் வஜெவ ஹி।

வஸிஷ்டரும், போதாயனரும்:—மாதா பிதாக்கள், ஆசார்யன் இவர்களைத் தவிர மற்றவருக்கு ப்ரேதகர்மம் செய்தால், ப்ரம்ஹசாரிக்கு ப்ரம்ஹசர்யத்தினின்றும் நிவ்ருத்தி. (புநருபநயனம் செய்யவேண்டும்).

யாஜ்ஞவல்க்யரும்:—ஆசார்யன், மாதா, பிதா, உபாத்யாயன் இவர்களுக்குச் சவக்ரியையைச் செய்தாலும், ப்ரம்ஹசாரிக்கு ப்ரம்ஹசர்யலோபமில்லை. ஆனால் ஆசௌசிகளின் அன்னத்தைப் புஜிக்கலாகாது. ஆசௌசிகளுடன் சேர்ந்து வஸிக்கக்கூடாது.

மனுவும்:—தனது ஆசார்யன், உபாத்யாயன், பிதா, மாதா, குரு இவர்களுக்கு ப்ரேத க்ரியை செய்தாலும், ப்ரம்ஹசாரீ வ்ரதத்தால் விடுபடுவதில்லை. (ப்ரம்ஹசர்யத்திற்கு ஹானி இல்லை.)

ப்ருது:—மாதாமஹன், மாதுலன், புத்ரனில்லாத மாதாமஹீ, மாதுலீ, இவர்களை ஸம்ஸ்கரித்த ப்ரம்ஹசாரிக்கு ப்ரம்ஹசர்ய வ்ரத லோபமில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—ப்ரம்ஹசாரீ, மாதா பிதாக்களுக்கும்,

ஜ்யேஷ்ட்ரா தா ஸ்யைவ வ்ரா உநேஷ்டா ந கூஹ்யாத' இதி ॥

கூந்ருதாவி—

'சாதாவிதேராஸ்வாஜ்யாயாவாயஃயொஸ்ளஜ்ஃஜெஹிகுழ் ।
கூவஃநு சாதாஃஹவ்யாவி வ்ரதீ ஸ்ரஜ்ளஹி வ்ரதாஃ' இதி॥

வ்ராணைஃவி—

'யா வ்ரதஷ்டாஃவி ஸ்தஃ விதஃ கூயஃகு க்ரியா நாவ । உஹகாஜ்யா ஃஹாஸ்வாஹா ஸ்ளஹிதேராஃவி தயா ஃஹஃதி' இதி

'உஹாஸ்ரதேஷ்டா வவநேஷ்டா விதாவ்யாஜெஃ கூண்ணாத்ரு ஸ்வாவெஃவி ஸ்ராஸ்கூஃ தத்தம்ஸ்வாஸ்ரவ நவ்ரதிநோ வ்ரதஸ்நாதஸ்யாஹஃ ॥

கூந்வநீதவ்யாவி விதாவஸம்ஸ்காராயிகாஸஃ ॥

கூந்வநீதோஃவி வ்ராதஃ விதேராஸம்ஸ்காராஜி ஜ்ரவ ஜெவ கூயஃகு ॥

ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுக்கும் அபசக்ரியையைச் செய்யலாம், மற்ற வர்க்குச் செய்யக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ப்ரம்ஹசாரீ, மாதா பிதாக்கள், உபாத்யாயன், ஆசார்யன், மாதாமஹன் இவர்களுக்கு அபசக்ரியையைச் செய்தாலும் ப்ரம்ஹசர்யத்தினின்றும் நழுவுவதில்லை.

புராணத்திலும்:—புத்ரன் ப்ரம்ஹசாரியாயினும் பிதாவுக்கு உதகதானம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்வதுபோல், தௌஹித்ரன் ப்ரம்ஹசாரியாயினும் மாதாமஹனுக்குச் செய்யவேண்டும்.

முன் சொல்லப்பட்ட வசனங்களில் பித்ருவ்யன் முதலியவரை ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லாவிடினும், அவர்களும் குருவானதால் அவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தால், ப்ரம்ஹசாரிக்கு ப்ரம்ஹசர்யலோபமில்லை யென்கின்றனர்.

உபநயனமில்லாதவனுக்கும், மாதாபிதாக்களின் ஸம்ஸ்காரத்தில் அதிகாரம்.

உபநயனமாகாதவனாயினும், புத்ரன், மாதா பிதாக்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் முதலியதை மந்த்ரத்துடனேயே செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

தயா வ உந ஃ—

'ந ஹ்யஹ்யிநு விஹ்யதெ கூஹி கிஹ்யிஹாளஹ்யிவாயநாகூ । நாலிவ்யாஹாரயெ ஹ்ய ஹ்ய ஹ்யாநி நயநாஹ்யதெ' உதி ॥ ஹ்யயா நி நயநஸ்வெந ஹாஹாஹிவவிண்ணீகாரணாதம் வ்ரெதகூஹி யகூஹ்ய தெ । ஹ்யஹ = வெஹஃ । கூந்யுது ந வாவயெகூ । வித்யகூயதெ ஹ்ய தி ஹ்யாரயெகூ । ந தது ஹொஷ உதி வ்யாவ்யாதழி ॥

ஹ்யாதஞ்ஞரவி—

'வ ஹ்ய ஹ்ய நவநீதொரவி விதெ ஹ்யாஸ்ஹாரஹஹி । கூதெந்யாரவ்ய ஹ்யாரயெ நநாநு தெந கூஹி ஹாணி காரயெகூ' உதி ॥ கூந்யஃ = உவாஹ்யாயாஹிஃ கூந வநீதம் வாவயநு தெதெநவ கூஹி ஹாணி காரயெகூ, ந ஹ்யயம் கூ யஹி தயஃ ॥

வ ஹி ஞ ரவி—

'நாலிவ்யாஹாரயெ ஹ்ய யாவந்நளஹ்ரீ ந வஹ்யுதெ । உந்நாந நவநீதொரவி வ்ரெதகூயதெ வதெகூ வித ஃ' உதி ॥ 'வதெ ஒவெகெ வனவ ஹி' உதி வாஹாகாரழி । தது வித்யவ்ரெத கூயதெ உதஹ்யாஹதஹ்வழி ॥

மனு:—அனுபனீதனிடத்தில், உபநயநமாகும் வரையில் ஒரு கர்மாவும் கிடையாது. அவனே வேத மந்த்ரத்தை உச்சரிக்கும்படி செய்யக்கூடாது. ப்ரேத கர்மாவைத் தவிர்த்து, 'ஸ்வதாநிநயநம்' என்பதால் தாஹம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிலுள்ள கர்மம் சொல்லப்படுகிறது. அந்தக் கர்மத்தில் மட்டில் உச்சரிக்கும் படி செய்யலாம். அதில் தோஷமில்லை. மற்றக் கர்மத்தில் கூடாது.

மற்றெரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—புத்ரன் அனுபநீதனுனுலும் மாதா பிதாக்களின் ஸம்ஸ்காரத்தில் அர்ஹனாகிறான். மற்றொருவன் உபாத்யாயன் முதலியவன் அவனே மந்த்ரங்களை உச்சரிக்கச் செய்ய வேண்டும். அவனைக்கொண்டே கர்மங்களைச் செய்விக்கவேண்டும். தான் செய்யக்கூடாது.

ஸுமந்துவும்:—உபநயனம் ஆகும் வரையில் வேதமந்த்ரங்களை உச்சரிக்கும்படி செய்யக்கூடாது. அனுபநீதனும் பிதாவின் ப்ரேத க்ருத்யத்தில் மட்டில் மந்த்ரங்களை உச்சரிக்கலாம்.

வ்ருத்தமனுவும்—

‘கூயூஜந்வநீதொரவி ஸ்ராஜஜெகோ ஹி யஜ்ஞதः। விதுர்யஜ்ஞாஹ்நிம் வாணள ஜ்ஹ்யாந்நவமவூகுழி’ ஜதி ॥ ஸ்ராஜம் = ஸவிண்ணீகரணாதி ॥

விஶ்வாமித்ரः—

‘விதொ ரநவநீதொரவி விஜ்யாந்நஜ்ரவகூ ஸ்ஹதः। ஔஜ்வூஜெஹிகூஜநெ ந ஸம்ஜ்ஞதாः ஸ்ராஜகாரிணः’ ஜதி ॥ கூநெ = ஜ்ராத்ராஜயः, உவநீதாः ஸ்ராஜகாரிணஜ்ஹ்யः, ‘கூஜூ ஸஜ்ஹ்ரः ஜ்ஹ்யதொ விஜ்வொ யாவந்நளஜ்ரீ ந வஜ்ரயதெ। தஜ்ஹ ஜ்வூம் ஜந்ரவஜ்ஹதெஷ்ந கூஜூவ்ஜவ்யிகாயூஜள’ ஜதி ஸ்ஹ ஜந்ஜ்ஹரணாகூ ॥

யத்ந—’ கூஜம்ஜ்ரயதெந வத்ந்யாவ ஜ்ஹ்ருஜ்ஹாநம் வஜந்ரகுழி। கூதூவ்ருதாரகூ ஜவூம் காரயெஜந்ரவெ த்ந’ ஜதி காத்யாயந வஜநழி, தகூஜநொஜ்வாரணாஸுகூவிஷயழி ॥ வாதஜெவாஜிவ்ரெதர்,

---

வ்ருத்தமனுவும்:— அனுபநீதனுனலும் ஒரே புத்ரனுயிருந்தால் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யலாம். ஹோமத்தை மந்த்ரத்துடன் ப்ராம்ஹணனின் கையில் செய்யவேண்டும்.

விச்வாமித்ரர்:—புத்ரன் அனுபநீதனுயினும், மாதா பிதாக்களின் ப்ரேத க்ருத்யத்தை மந்த்ரத்துடனேயே செய்யவேண்டும். மற்றவர்கள் ப்ராதா முதலியவர்கள் உபநீதர்களாயிருந்தால் மட்டில் ச்ராத்தார்ஹர்களாயாகின்றனர். ‘‘ப்ராம்ஹணன் உபநயனமாகும் வரையில் கர்மசூத்ரன் (அனர்ஹன்) எனப்படுகிறுன். இவன் உபநயநத்திற்குப் பிறகே மந்த்ரங்களால் சுத்தமான கர்மங்களில் அதிகாரமுள்ளவனுகிறுன்’’ என்று ஸ்மந்து வசனத்தால்.

ஆனல், ‘‘அனுபநீதனும், பத்னியும் அக்னிதானத்தை மட்டில் மந்த்ரத்துடன் செய்யலாம். மற்றக் கார்யமெல்லாவற்றையும் இதரனைக் கொண்டே செய்விக்கவேண்டும்’’ என்ற காத்யாயன வசனமுள்ளதெயெனில், அது மந்த்ரோச்சாரணத்தில் சக்தியில்லாதவனைப்பற்றியது. இந்த அபிப்ராயத்தைக் கொண்டே,

வ்யாஜ்யவாக்ஃ— ‘நவஶ்ராத்தே சாஹிகே வ ஸபிண்ட்கரணே தயா। தீக்ஷிஷ்யாதிஹிக்ஃ காயம் வ்யாஹரணம்வா நியோஜயேத்’ இதி ॥ ஶுக்லவம் வ்ரதகர்ம நவதைவ கார்யம்। கர்ஷ்ணவம் வ்ரதம் தைவதைவ கார்யம்। கர்ஷ்ணவம் வ்ரதம் வ்ரதவதைவ கார்யம்। கர்ஷ்ணவம் வ்ரதம் வ்ரதவதைவ நவ கர்தவ்யதே ஸஹ வ்ரதாநாநுஜ்ஞயா கார்யமேத்ய ॥

கர்மம வ தைநாவாரணாயிகாரம் தீர்வஷ்கர்தவ்யமவஶ்ய தீர்வஷ்கர்ய வா ॥

தயாவ ஸுதே—

‘கர்ந்வெதாவதீ கர்வீத தைவக் வைதவேயிகம் । யதீஸள கர்தவ்யஸ்ஸ்யா தீர்தி வா வ்யாதிவதம்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிதே—

‘வ்ரதம்ஸ்கர்தவ்யதவளஸ்தாவதீ விதேதா ஸ்ம்ஸ்காரஸ்தஹ்தி । வளஸ்தம் ஹ்யவியதா கர்ய தாக் வஸ்தாவளஸ்தம் யதாவியி’ இதி ॥ வஸ்தாக் = ஸவிண்டீகரணாநந்தரம் ॥

வ்யாக்ரபாதர்:— “நவச்ராத்தம், மாஸிகம், ஸபிண்டீகரணம் இவைகளை ருத்விக், சிஷ்யன் முதலியவர்களால் செய்விக்கலாம். வேறு ப்ராம்ஹணனாலாவது செய்விக்கலாம்” என்றார். அனுபநீதன் மந்த்ரோச்சாரணத்தில் சக்தனாகில், ப்ரேதகர்மம் முழுவதையும் தானாகவே செய்யவும். அசக்தனாகில் தஹனத்தை மட்டில் ஸமந்த்ரமாகச் செய்து, மற்றதை ஸமீபமாயுள்ள மற்றொரு கர்த்தாவைக்கொண்டு, தர்ப்பத்தைக் கொடுத்து, அனுஜ்ஞை செய்து, செய்விக்க வேண்டும்.

இவ்விதம் சொல்லிய மந்த்ரோச்சாரணாதிகாரம், மூன்றுவது வயதில் சௌளஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனுக்கும், அல்லது மூன்றுவயதானவனுக்கும். அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதி:— அனுபநீதனானாலும், சௌளமாகியவனாயிருந்தால், அல்லது மூன்று வர்ஷமாகியவனாயிருந்தால் மந்த்ரத்துடன் ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்யலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— புத்ரன் சௌளமாகாதவனாயினும் மாதாபிதாக்களின் ஸம்ஸ்காரத்தில் அர்ஹனாகிறான். அக்காலத்தில் மந்த்ரமில்லாமல் சௌளத்தைச் செய்யவும். பிறகு (ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு) விதிப்படி சௌளத்தைச் செய்யவும்.

யத்து வ்யாக்ருவதநே—

‘ஸ்வதாவாம்ஸ்தர்பயேத்’ இதி ஸ்வதாகாரம் வ்யாஹ்ருத்ய வேதமந்த்ரம் நோச்சாரயேத்’ இதி,

யஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதௌ—

‘ஸ்வதாவாகந்நமோ நமஸ்காரேண ஸ்ராத்தம் ஸமாபயேத்। உதாஹரேத் ஸ்வதாகாரம் நத்வா வேதாக்ஷராணி ச’ இதி। வத்ஸயோஃ வ்யாக்ருதௌ ஸ்வதாகாரோச்சாரணம் ப்ரதிஷித்தம் இதி வ்ருத்திகாரோ வ்யாசஷ்டே। வத்ஸப்ரவசநஸ்யம் வ்யுத்பாதநார்தம் ஸ்வதாகாரோச்சாரணவிஷயமிதி கார்யாதுபபாதிகாஃ ॥

கிந்து வஷட்கார ஸ்வதாகாரயோஃ வசநநிஷேதயோஃ விஷயபேத —

‘வஷட்காரஸ்வதாகாரயோஃ விகல்போ மந்த்ரஸாமஸு’ இதி। நத்வா வசநம் ப்ரயோகே தேந ஸாம்யாத் காரயேத்’ இதி ॥

ஆனால், “சௌளமானவனே உதகபிண்டதானங்களைச் செய்யலாம். ஸ்வதா சப்தத்தை உச்சரிக்கலாம். ஆனால் வேதமந்த்ரத்தை உச்சரிக்கக்கூடாது” என்ற **வ்யாக்ரின்** வசனமும், மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் — “சௌளமாகியவன் அனுபநீதனுகிலும் மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தத்தைச் செய்யலாம், இவன் ஸ்வதா சப்தம் தவிற வேதாக்ஷரங்களை உச்சரிக்கக்கூடாது” என்ற வசனமும் உள்ளதெயெனில், இவ்விரண்டு வசனங்களுக்கும், முன் சொல்லிய மன்வாதி வசனங்களுக்கும் விகல்பம் என்பது **சந்த்ரிகையில்** சொல்லப்பட்டுள்ளது. ‘இந்த இரண்டு வசனமும் முதல் வர்ஷத்திலேயே சௌளம் செய்யப்பட்டவனின் விஷயமாகியது’ என்று **காலாதர்சடீகை** முதலியதிலுள்ளது.

மூன்று வயதாகாதவனுக்குச் சௌளஸம்ஸ்காரமாகாவிடில் அவனுக்கு வபனம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது, **ஸ்ம்ருதியில்**—‘சௌளமாகாவிடினும் புத்ரன் மாதாபிதாக்களின் ஸம்ஸ்காரத்திற்கு அர்ஹனாகிறான். அவனுக்கு வபனம் கூடாது. அவனைக்கொண்டே கர்மங்களைச் செய்விக்க வேண்டும்’ என்று

வ்யஶிவஷ்ஷரெ த ஸம்ஸ்காரராயிகாரீ ந ஸவ தீத்யாஹ ஸ ஶிஞ்ஜ ஃ—

ஸ்வ தூ ஃஷ்ஷொ தத்தீ ஸ்தெ ண ஸம்ஷ ய ஹ்ரூ ணஸொவ நாஸ । வி தரராவாஷ்ஷிகாஷ்ஷளஹாஸ வைத்ரஶெயெந கூ ஶி ஹ ணா ॥ ஷளஹ்ம யஹ்ரூ ஷ்ஷிகாஷ்ஷவ ஹ ஹ்ரூ கூ ய ஹ்ரூ ஸ வைத்ரஶெயிகூழ । த்ரு தீய வத்ஸரராஷ்ஷ ஜ ஃ ஶெஹ்ரு வத்தஸ ஸ ஸ ஸவ யெஸ’ ஊதி ॥ வ்யஶிவத்ஸரராஸ வ்யஶிவஷ ஹ ளஹாஷ்ஷ வர ஹ்ரூ ணஸொவ நாஷெதொஃ வி தரராள ஸம்ஷ ய ஹ்ரூ ஸ । கூஷவரிஸ ஸ ஸவ்ஹ ஃ வ்யஶிவஷ ஷ ஹ ளஹாஷ்ஷ வ ஜ்ஷவ ஃ வைத்ரஶெயிகூம ந கூ ய ஹ்ரூ ஸ । ஷஹ ஹ்ரூ நெ நாந்ரு வன கூ ய ஹ்ரூ ஸ । த்ரு தீயவத்ஸரராஹ்ம ளஹாஷ்ஷ வர ஃ ஹ்ரு வஷெவ வைத்ரஶெயிகூம ஸ ஸ ஸவ யெஹி த்ய ஹ்ரூ ஃ ॥

தீக்ஷ ஸ ஶெஹ்ரு ஸ தாவி த்ரு ஸம்ஸ்காரராயிகாரஃ ॥

தீக்ஷி தஷ்ஷ தீக்ஷ ஸ ஶெஹ்ரு ஸ தாவி த்ரு ஸ ஸ ணவிஷ யெ கௌண்டி ந்ய ஃ—

‘தீக்ஷி தொ ஸவை கவ தூ ஸ்ரு ஹ்ரு நா தாவி தெ ரா ஸ ஹ்ரு தீ ய ஹ்ரூ தி ।

முதல் வர்ஷத்தில் ஸம்ஸ்காரத்திற்கு அதிகாரியாவதில்லை என்கிறார்,

ஸுமந்து:— புத்ரன் தான் பிறந்தது முதற்கொண்டே ருணத்தைத் தீர்ப்பதற்காக மாதாபிதாக்களுக்குப் பித்ருமேத விதியால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும். பிறந்து ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகும், ஒரு வர்ஷத்திற்குள் சௌளமாகியிருந்தால் அதற்குப் பிறகும் செய்யலாம். ஒரு வர்ஷத்திற்குள் சௌளம் செய்யப்படாவிடில் தர்ப்பதானத்தால் அன்யூனக்கொண்டு செய்விக்கவேண்டும். சௌளத்திற்குப் பிறகும், மூன்றுவது வயதிற்குப் பிறகும் மந்த்ரத்துடனேயே பைத்ருமேதிகத்தை முடிக்கவேண்டும்.

தீக்ஷையின் மத்தியிலும், மாதாபிதாக்களின் ஸம்ஸ்காரத்தில் அதிகாரம்.

யாகத்தில் தீக்ஷையடைந்தவனுக்கு, தீக்ஷையின் நடுவில் மாதாபிதாக்களின் மரணம் ஸம்பவித்தால்,

கௌண்டின்யர்:— தீக்ஷிதன் ஒரே புத்ரனுபிருந்தால் தீக்ஷா

ஸம்ஸ்ருதா ஸாஸ்ய மாதரு யஜ்ஞஸ்யைஷம் ஸமாவயேத்' இதி ॥

ஸாண்டில்யஸ்ருதி—

'தீக்ஷிதோபவேத்கர்த்ருஸ்ஸுதஸ்ய மாதாபித்ரோர்ம்ருதியதி ।
தீக்ஷாரூபமிதம் நியாயாத்ரு ஸம்ஸ்காரமாஹுராசார்யாஃ ॥ [வாவ]
வாவயேத்ஸுதமேவாஸ்மை தீக்ஷாரூபமிதம் யஜ்ஞியம்' இதி ॥
வஸுவாக்ருத இதி விஜ்ஞாயதே வாக்ருதஸ்ஸுஸ்துவே
ஸ வஸவ இத்யுச்யதே ॥ நாஸ்ய கர்மாவிதம் = உத்கர்மாஸ்ய நாஸ்தி ।
ஸ்நானமாத்ரமஸ்தி । ஸத்யஸ்ய ஸ்தாபிதத்வாத்தத்கர்மாண ॥

ஸ்ருதயஸ்து—

'ஜ்யேஷ்ட்ரஸ்ய தத்கர்த்ருகஸ்ய ஸுதஸ்ய மாதாபித்ரோர்ம்ருதி
யதி । ஸம்ஸ்ருதா ஸாஸ்யமாதரு யஜ்ஞஸ்யைஷம் ஸமாவயேத்'
இதி ॥ தத்ர ஜ்யேஷ்ஸுபத்நீவத்கர்த்ருகஸ்ய । தத்ரயா—
'தீக்ஷிதோபவேத்கர்த்ருஸ்ஸுதஸ்ய' இதி வசநவிரோதாத்தத் ॥

மத்யத்தில் மாதா அல்லது பிதாவுக்கு மரணம் நேர்ந்தால், ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்துவிட்டு யாகசாலைக்குவந்து யாகத்தின் மீதியை ஸமாப்தி செய்யவேண்டும்.

சாண்டில்யரும்:— தீக்ஷிதனுயினும், ஏகபுத்ரனுயின், மாதாவுக்கோ, பிதாவுக்கோ மரணமாயின், தீக்ஷாரூபத்தை யாகசாலையில் வைத்துவிட்டு, ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும். உதகதானம் செய்யவேண்டியதில்லை. ஸ்நானம் மட்டில் உண்டு. ஸத்யஸ்ய ஸௌசம்சொல்லப்பட்டிருப்பதால். பிறகு தீக்ஷாரூபத்தைத் தர்ப்ப புஞ்ஜீலங்களால் விதிப்படி பாவனம் செய்யவேண்டும். இங்கு 'ஏகபுத்ரன்' என்ற விசேஷண மிருப்பதால், வேறு புத்ரனிருந்தால் அவனே செய்யவேண்டும். தீக்ஷிதன் செய்யக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஜ்யேஷ்டபுத்ரனின் யாகத்தின் மத்தியில் மாதா பிதாக்களின் மரணம் நேர்ந்தால், புத்ரன் ஸம்ஸ்காரம் செய்துவிட்டு, யஜ்ஞசாலையையடைந்து, யாகசேஷத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும். இங்குள்ள ஜ்யேஷ்டசப்தமும் ஏகபுத்ரன் என்பதைக் குறிக்கின்றது. இல்லாவிடில் 'தீக்ஷிதோப்யேகபுத்ரச்சேத்' என்ற வசனத்திற்கு விரோதம் நேரிடக்கூடும்.

விவாஹாதிகர்மஸ்வேவ விதேஷ-ப்ரதர்ஶன விஶேஷ-ஸ்யாபதே-

ஶாதாவிதேஷ-ப்ரதிபாதன விவாஹாதிஷ-ர்மஸு । திலவிண்ட்ஸ்ய தர்கதவ்யம் நாந்யதா ஜ்ஞ்ய தர்வஜ்யமேக' இதி ॥ ஏஹநம் திலஸஹிதபிண்டதானம் ய கதவ்யம் । கர்யஸ்ய ப்ராஜ்ஞ்ய நவ ப்ராஜ்ஞாதிகம் வஜ்யமேதித்யர்ய-ர்ம ॥

கர்ஜைண வைதகர்மாய-ர்கதவ்ய நாஹ ஶங்கி—

'வர்தவ்ய வளதஸ்ய தஜ்ஞ வர்திகாவர்த்ய வனவ ய । வத்தீ ந்ய ப்ராதா ய தஜ்ஞ வித்தா ர்தா வர்ஷா தயா ॥ ஸபிண்டீ ந்ய ஸாபிண்டெயஸ்ய ஸவிண்டீகா யநஹாய-ர்வி । வர்தவ்ய-ர்வ-தவ்ய-ர்வ விநாஸெ ஸ்வர்ய-ர்தஸ்ய-ர்தஸ்ய-ர்தவிண்டீகா:' இதி ॥

வராஹஸ்ய-ர்zவி—

'வர்தவ்ய வளதவ்ய ஸ்ய-ர்வளதஸ்ய வா தஸ்ய-ர்தஸ்ய ஸ்ய-ர்தஸ்ய வஞ்ஜதி:' இதி ॥

விவாஹாதி கார்ய மத்யத்தில் மாதா பிதாக்களின் மரணம் நேர்ந்தால், அதில் விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது:— "விவாஹம் முதலிய கர்மங்களில் மாதா பிதாக்களின் மரணம் நேர்ந்தால் தில பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். மற்ற ச்ராத்தத்தை வர்ஜிக்க வும்" என்று. தஹனத்தையும் திலத்துடன் கூடிய பிண்டத்தின் தானத்தையும் செய்யவும். மற்ற நவச்ராத்தம் முதலியதைச் செய்யக்கூடாதென்பது பொருள்.

கர்த்ருக்ரமம்.

ப்ரேதகார்யத்தில் அதிகாரிகளை க்ரமமாய்ச் சொல்லுகிறார்,

மரீசி.— புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், புத்ரிகா புத்ரன், பத்நீ, ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பிதா, மாதா, நாட்டுப் பெண், பகினீ, பாகினேயன், ஸபிண்டன், தனஹாரீ என்ற இவர் களுள் முந்தியவன் இல்லாவிடில் பிந்தியவன் பிண்டதானத்திற்கு அதிகாரியாவான்.

பராசரரும்:— புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், அது போல் ப்ராதாவின் ஸந்ததி இவர்கள் அதிகாரிகள்.

காமாத்மெத்யாதி—

ஔரஸாஃ புத்ரோ வத்ஸ்யாதீனாம் ப்ரதமஃ। தத்ஸமே தத்ஸமே புத்ரே புத்ரிகாபுத்ரஃ க்ஷேத்ரஜஃ॥ க்ஷேத்ரஜோ த்ரிதீயஃ க்ரீதஃ க்ரீதோ துரீயோ தத்தஃ। கர்பிண்யாம் பர்த்ரா ஸபிண்டீக்ருதாயாம் ஸபிண்டீக்ருதஃ। ஔரஸக்ஷேத்ரஜதத்தகரீதகாஃ பித்ருதனஹராஃ। தத்தாதயஃ பிண்டதா ஏவ॥ வித்தாதா ஹ்யேஷாம் ஔரஸஃ। தத்தாதயஃ பிண்டதா ஏவ। ஸவிண்டஸம்பந்தாத்தாஃ ஸவிண்டாஃ ஸபிண்டாஃ॥ ஸ்த்ரீ ச ஶிஷ்யஃ புத்ரிகாபுத்ரோ ஜாமாதா ச ஸகாரஃ। உதஸ்ருஜன்னொரஸேந காரயேத்பதிர்தேவரேண வா। ஸம்ஸ்கிதாயாம் விதிவதாதாயாம் ததோ ஜாதஸ்ஸம்ஸ்கர்தா। ஸ்ம்ருதஃ = மாதாமஹேந ஸ்ம்ருதஃ ஸ்வீக்ருதஃ॥

ஔரஸாதிலக்ஷணம் ॥

ஔரஸாநாம் லக்ஷணம் க்ரமஞ்ச வாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

காலாதர்சத்திலும்,— மாதா பிதாக்களுக்கு ஔரஸ புத்ரன் தஹநம் முதலியதை விதிப்படி செய்யவும். அவனில்லாவிடில், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், புத்ரிகாபுத்ரன், க்ஷேத்ரஜன், தத்திமன், க்ரீதன், க்ருத்ரிமன், தத்தன், அபவித்தன், பத்னீ, கூடஜன், கன்யகாபுத்ரன், பௌனர்பவன், ஸஹோடோத்தன், நந்தனன், ஸ்வீக்ருதன், தனஹாரீ தௌஹித்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பிதா, மாதா, நாட்டுப்பெண், பகினீ, பகினீபுத்ரன், ஸபிண்டன், ஸமாநோதகன், மாத்ருஸபிண்டன், அவளின் ஸஹோதரன், ஸ்த்ரீ, சிஷ்யன், ருத்விக், ஆசார்யன், ஜாமாதா, ஸகா இவர்கள் கர்த்தாக்கள். பந்துக்களிலொருவருமில்லாதவனுக்கு, அவன் தனத்தினுல் அரசன் செய்விக்கவேண்டும். கர்ப்பிணியா யிருப்பவளை விவாஹம் செய்துகொண்டபின் அவளிடம் பிறந்தவன் ஸஹோடோத்தன். ஸ்வீக்ருதன் = மாதாமஹனுல் புத்ரனுய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவன்.

ஔரஸாதிகளின் லக்ஷணம்.

ஔரஸன் முதலியவர்களின் லக்ஷணத்தையும், க்ரமத்தையும் சொல்லுகிறார்,

'ஔரஸொ யஹ்வதீஜஹ்ஹ்ஹ்

ஜ்ஞாதிவந்ுவந்ஹ்ருஹ்ருஷ்வைஃ ஸகுலீஹ்ருதுவ்ருரோஹிதைஃ' இதி ॥ கது வ்ருத்ரைநிதி வஹ்வ்ருசநா உக்தா ஔரஸாதி ஷாஷ்ருவியவ்ருதூ ஸ்ருஹ்ருத்தே ॥

தஷாஹ ஷநஃ—

'க்ஷேத்ருஜாதிஹ்ருதாநேதா நேகாஷ்ரு யயொதிதாநு। வ்ருதுவ்ருதிநியீநாஹஃ கீர்யாயொவாந்ருநீஷிணஃ' இதி ॥

வஸதஷ் ஸ்ருணவ்ருதுவநிஸ்ருஹவ்ருசநம் ய்ருமாஞ்ரவிஷயே ॥

உஷ்ருகாஹ்ருத்ருயஃஹாஸாஹள—

'உதளஸைதரேஷாம் ய வ்ருத்ருக்ஷேந வநிஸ்ருஹஃ' இதி கூயஸ்ருவஜ்ருயஃஜ்ருஜ்ருயே வநிமணநாக ॥

வ்ருத்ருகாவ்ருத்ருஹ்ரு ந நிஷித்ருதே।

'வ்ருத்ருகாயாம் கூதாயாம் தஸ்ருயதி வ்ருத்ராஜந்ருஜாய தே। ஸஜ்ஜாத விஹாஸஹ்ருயா ஜ்ஜேஷ்ருயம் தத்ர ந வித்ருதே ॥

அபரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும். ஜ்ஞாதி, பந்து, மித்ரன், சிஷ்யன், ருத்விக், ப்ருத்யன், புரோஹிதன் இவர்களாவது செய்ய வேண்டும். இங்கு 'புத்ரர்கள்' என்று பஹுவசநத்தால் முன் சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு விதமான புத்ரர்கள் க்ரஹிக்கப் படுகின்றனர். அதைச் சொல்லுகிறார்,

மநுஃ— முன் சொல்லப்பட்ட இந்தப் பதிநேரு விதமான க்ஷேத்ரஜன் முதலான புத்ரர்களையும் புத்ரனுக்கு ப்ரதியாகவே அறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர்: புத்ரோத்பாதன விதிலோபமும், புத்ரன் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தாதி லோபமும் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக.

இவ்விதம் கௌணபுத்ரர்களை ப்ரதிக்ரஹிக்கலாமென்ற வசனம் மற்ற யுகங்களைப் பற்றியது, சந்த்ரிகை, ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரம் முதலியவைகளில் "தத்தன், ஔரஸன் இவர்களைத்தவிர மற்றவர்களைப் புத்ரனுய் பரிக்ரஹிப்பதும் (கூடாது)" என்று கலியுகத்தில் தள்ளக்கூடிய தர்மங்களின் நடுவில் எண்ணப்பட்டிருப்பதால்.

புத்ரிகா புத்ரனெனில் நிஷேதிக்கப்படவில்லை. "புத்ரிகையை ஏற்படுத்திக்கொண்ட பிறகு, புத்ரன் பிறந்தால், அங்குப் பாகம் ஸமமாகும். அவர்களுள் மூத்தவனெனும் தன்மை கிடை

ரிஷ்யே வ விஷ்ணுரநே வ ஸர்வ நள வரிஷ்டி-ுதள । ஔரஸோ யஸ்ுவ தீஜஷ்ஷேஸ் வ-ுத்ரிகாவ-ுதஸ் ॥ வ-ுத்ரஷ்ஷ- ஆஉஸ வைூகூ ஸந-ுநா யெzந-ுவ-ுவ-ுஸ் । ஸந்தாநகாரணம் தெஷா ஔரஸஸ் வ-ுத்ரிகாவ-ுதஸ் ॥ க்ரஜ்யம் விநாயயா தெலம் ஸவிஸ் வ்ருதிநியிஷ்ஜ்யதே । தயெகாஉஸவ-ுத்ரஷ்ட- வ-ுத்ரி கௌரஸாயொவி-ுநா' உதி ஸந-ுயாஜ்ஞவல்க்யாதிபிரௌரஸஸ்ய புத்ரஸ்ய தர்மபத்ந்யாஸ் ॥

வஸவஸ்து வ-ுத்ரவள குவ்ருவள குஹாவெ வ-ுத்ரிகாவ-ுத்ர ஸ்ய ஸகெவ ஸ வஸவ ஸம்ஷ்காரஸ்ய காரீ ஸவதி, ,யஸ்ஸாயஸ்ுஸ்ரஸ்ஷ வினஷ்டாயீ' உதி விஷ்ணுஸ்ம்ருதெஸ் ॥

வளகுஷெஷ்ஷகெ த- தயெவ்ய வ்ராயஸ்ய, நவ-ுத்ரிகாவ-ுத்ரஷெஸ் । ,வ-ுத்ரெகுஷ்ட- வஷ்ஹ- வளகுஷ்ட- நாநயோ வெ காரயெஸ் ஷ்யாஸ்ய' உதி நிஷெயாஸ் ॥

யாது. அவ்விருவரும் பணத்திலும், பிண்டதானத்திலும் ஸமானர்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். தர்மபத்னியினிடத்தில் பிறந்தவன் ஔரஸன். புத்ரிகாபுத்ரனும் அவனுக்கு ஸமனனவன். மனுவரிசையாக எந்தப் பன்னிரண்டு புத்ரர்களைச் சொன்னோமோ அவர்களுள் ஔரஸன், புத்ரிகாபுத்ரன் என்ற இருவரே ஸந்தானத்திற்கு (வம்சவ்ருத்திக்கு)க் காரணம். நெய் இல்லாவிடில் தைலத்தை நெய்க்கு ப்ரதிநிதியாக எப்படிச் சொல்லப்படுகிறதோ அவ்விதமே பதினொரு புத்ரர்களும் புத்ரிகா புத்ரன் ஔரஸன் இவ்விருவருமில்லாவிடில் ப்ரதிநிதிகள், என்று மனு யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலியவர்களால் ஔரஸனுக்கு ஸமமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்கின்றனர்.

இவ்விதமிருப்பதால் புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன் இவர்களில்லாவிடில், புத்ரிகா புத்ரனிருந்தால் அவனே ஸம்ஸ்காரத்திலதிகாரியாக ஆகிறான். 'பணத்தை அடைபவன் பிண்டதானம் செய்ய உரிமையுடையவன்', என்று விஷ்ணு ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்

பௌத்ரன் முதலியவர் இருந்தால் அவருக்கே முதன்மை, புத்ரிகாபுத்ரன் முதலியவர்க்கல்ல. 'புத்ரர்களோ பௌத்ரர்களோ இருந்தால் அன்யனைக்கொண்டு ப்ரேதக்ரியையைச் செய்விக்கக் கூடாது' என்று நிஷேதமிருப்பதால்.

தயாவ கூ₂ம உஶ்யதி உரீவிஃ—

‘வ்ரூதூஃ வளதூஶ்ச தஜஶ்ச வ்ரூதீ₂காவ்ரூதூவனவ’ இதி ॥
தயைவ ஷ்ய சீரத்தகாஉஹஶ்ரோஉள நிணீ₂தி ॥
கத வனவ வ்ரூதீ₂காவ்ரூதூவ் வளதூவாரீ₂ஃகூழி,

வ்யூஹ்வுதிநா—

‘வளதூஶ்ச வ்ரூதீ₂காவ்ரூதூஃ வ்ஹமீ₂வ்ரூவாவிகாரவ்ரூஹள ।
ரிகெவ விண்ணூநெவ வஸோநள வரிகீதி₂தள’ இதி ॥

‘தத்ஹஃ வ்ரூதீ₂காவ்ரூதஃ’ இதுளாரவஹாரீவவநஃளாரவஹவ
கதுஹாவெ வ்ரூதீ₂காவ்ரூதவ் வஸநஞாராயிகாரிகுவுதி
வாஉநவாரழி । ‘நெதத்வளதூண கதீ₂வ்ம் வ்ரூதுவாஂஶ்ச
தீதாஃஹஃ’ இதி வவநம் உவ்யவஞாநவிஷயழி । கதஃ வ்ரூதீ₂
காவ்ரூதூதாவெகூஷயா வளதூ வனவ உவ்யஃ ॥

வ்ரூதீ₂காவ்ரூதுவ்யோஹயவஸம்வெஸ்ஸாரவி வ்யயீ₂தெ ।

அவ்விதமே க்ரமத்தைக் காண்பிக்கின்றார்,

மரீசி:—‘புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், புத்ரிகாபுத்ரன்’ என்று. அவ்விதமே, ஸ்ம்ருதிரத்னம், காலாதர்சம் முதலியதில் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலேயே புத்ரிகா புத்ரனுக்குப் பௌத்ர ஸாம்யத்தைச் சொன்னார்.

ப்ருஹஸ்பதி:—‘பௌத்ரன், புத்ரிகாபுத்ரன் என்ற இருவரும் ஸ்வர்க்க ப்ராப்தியைச் செய்பவர்கள். தனத்திலும், பிண்ட தானத்திலும் ஸமானர்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளனர்’ என்று.

‘ஔரஸனுக்கு ஸமன் புத்ரிகா புத்ரன்’ என்று ஔரஸனுக்கு ஸமத்வத்தைச் சொல்லும் வசனம், ஔரஸனின் ஸந்ததியில்லாவிடில் புத்ரிகாபுத்ரன் அடுத்த அதிகாரீ என்பதைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுடையது. ‘பிதாமஹன் புத்ரவானுயிருந்தால், பௌத்ரன் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யக்கூடாது’ என்ற வசனம் முக்ய ஸந்தானத்தைக் குறித்தது. ஆகையால், புத்ரிகாபுத்ரன், தத்தன் இவர்களை அபேக்ஷித்துப் பௌத்ரனே முக்யன்.

புத்ரிகா புத்ரனுக்கு இருவருடன் ஸம்பந்தமும் சொல்லப்படுகிறது,

தெவலெந—

'அஜ்ஞாஷ்யாயணகா ஜ்ஞாத்ரு ஆஹ்ஜ்ஞாம் விஜ்ஞாஹகெ வ்ருயுக்' ஜ்ஞதி ॥

ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞதிரேவி—

'யஜ்ஞாஜ்ஞயஜ்ஞவஜ்ஞஃ வ்ருத்ரிகாயாஜ்ஞ்ரதாஜ்ஞ்ருஜ்ஞள । வ்ருவஜ்ஞ ரோதாரிஜ்ஞாஜ்ஞம் வஜ்ஞாத்ரெத்ரகரோவரே' ஜ்ஞதி ॥

'சுஜ்ஞாத்ரகாம் ஜ்ஞாஹ்ஜ்ஞாதி தஜ்ஞ்ஜ்ஞ கந்ஜ்ஞாரிஜ்ஞஜ்ஞாத்ரி । சுஜ்ஞ்ஜ்ஞாம் யொஜ்ஞயதெ வ்ருத்ரஜ்ஞளவ்ருத்ரோஜ்ஞவெ'ஜ்ஞதி ஜ்ஞாஹந ஸரியெzஜ்ஞியாநெ ரோதாரிஜ்ஞஜ்ஞ ஜ்ஞநகஜ்ஞஸ்ரு ஜ்ஞ்ஜ்ஞஸ்ரு ஹ்ஜ்ஞஸ்ரு ஜ்ஞ்ஜ்ஞாரொzயிகாஜ்ஞ்ரீ । 'ஸரெவ்ருத்ர'ஜ்ஞத்ரு'ஜ்ஞ்ரகாஜ்ஞாநெத்ர ரோதாரிஜ்ஞெஜ்ஞநெவ ஸம்ஜ்ஞஜ்ஞ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ்

வ்ருத்ரகாவ்ருத்ராஹாவெ உத்தஃ கத்ரா, ‘கஷ்டிம்ஶிகவ்ருத்ரி ஹ்ருஹீதெயஷ்டளரவஉத்தெஷ்டெத வ உதர்யஃம்ஶஹாகு’ இதி வவிஷ்டஸ்மரணெந ஔளரஸஉதர்யஃம்ஶஹாஜொஉத்தஸ்ய வ்யவஹிதகெந வஸோம்ஶஹாஜஃ வ்ருத்ரகாவ்ருத்ரெவ்ய வ்யபதெஶ்ய இதி ।

உத்தாஹாவெ யநஹாரீ ஔளஹித்ரஃ கத்ரா ॥

தத்ர விஷ்ணுஃ—

‘கவ்ருத்ரவ்ருத்ரஸந்தாநெ ஔளஹித்ராயநோவ்யஃ । வ்ருவெஷாஜ்ஞ வ்யாகாரெ வ்ருத்ரா ஔளஹித்ரகாமிதாஃ’ இதி ॥ கவ்ருத்ரவ்ருத்ரஸந்தாநெ = ஔளணஸ்ரவ்யஸ்ரவொலயவிய வ்ருத்ரவளத்ரத்தஸ்தத்ரஹாவெ உத்ரயஃம்ஶஃ ॥

வ்யாத்ரகாரெzவி—

‘வ்ருத்ரஸ்ய ஊஹிதா வெவ தர்யஸந்தாநகாரகஸ்ய’ இதி ॥

பிதாவுக்கும் செய்யலாம். இரண்டாமவன் இருவருக்கும் க்ரியை யைச் செய்யவேண்டும்.

புத்ரிகாபுத்ரனில்லாவிடில் தத்தன் (ஸ்வீக்ருதன்) கர்த்தா. “ஒருவனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்ட பிறகு, ஔரஸன் உண்டானால், அவன் (ஸ்வீக்ருதன்) நாலிலொரு பாகத்தை அடைய உரியவன்” என்ற வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதியினால், ஔரஸனுடைய தனத்தில் நாலிலொரு பாகத்தையடையும் ஸ்வீக்ருதன் வ்யவஹிதனாயிருப்பதால், பாதி பாகத்தையடையும் புத்ரிகாபுத்ரனே முதல்வனாகிறான்.

தத்தன் (ஸ்வீக்ருதன்) இல்லாவிடில், தனஹாரியான (பணத்தை அடைபவனான) தௌஹித்ரன் கர்த்தா. அவ்விஷயத்தில்,

விஷ்ணு:—புத்ர பௌத்ர ஸந்தானமில்லாதவன் விஷயத்தில், தௌஹித்ரர்கள் தனத்தை அடையவேண்டும். முன்னோர்களுக்குக்ரியை செய்யும் விஷயத்தில், தௌஹித்ரர்கள் பௌத்ரர்களாகமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். ‘அபுத்ரபௌத்ர ஸந்தாநே’ என்பதற்குக்கௌணமுக்யரூபமாய் இருவிதமான புத்ரன் பௌத்ரன் அவன் ஸந்ததி இவை இல்லாவிடில் என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—புத்ரனும் பெண்ணும் ஸமானமான ஸந்ததிக்குக் காரணமாகியவர்கள்.

உபஸம்ஹாரம்—

‘வ்ருத்தஸ்தித்ரயொபேதஸ்ய விஶேஷோ நாஸ்தி யதோ:। ஸ்தித்ரைவாஸ்ய விஶிஷ்டவ்ருத்தயே ஸ்தாதவ்யம்’ இதி ॥ ஸவனவ ஸ்ருதஸ்ய விஜ்ஞாய விதேர் மாதாமஹாயஸ்ய’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹம்—

‘ப்ராஜ்ஞம் மாதாமஹாநாம் ச கவஸ்ரம் யநஹாரிணாம் । ஸ்தாபயேத் தேந வியுக்தேந கதாசித்தம் வ்ருஷோத்ஸர்ஜநம்’ இதி ॥

யநஸ்ருஷ்டாஹாவெதவி ஸ்தித்ரயிகாரீ ॥

தயா ஸ்விஷ்டிவ்ருத்தாநி—

‘யயா வ்ருதஸ்ரவி ஸ்தாநம் கார்யாஸ் வைதக்ரியாம் ந்ரய । மாதாமஹஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸ்ய ஸ்தித்ரவி தயா ஸ்ருதி’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸிஷ்டி—

‘விதாமஹஸ்ய தத்தஸ்ய மாதாமஹஸ்யைவ । விஜ்ஞாநாதிகம் ஸவம் மாதாவித்ரஸ்ய விஶேஷ’ இதி ॥

மனுவும்:—உலகில் பௌத்ரனுக்கும், தௌஹித்ரனுக்கும் பேதமில்லை. புத்ரனில்லாதவனின் தனம் முழுவதையும் தௌஹித்ரன் அடையவேண்டும். அவனே பிதாவுக்கும், மாதாமஹனுக்கும் இரண்டு பிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— தனஹாரியான தௌஹித்ரன் விதியை அறிந்து, மாதாமஹனுக்குப் பூர்வம் உத்தரம் என்ற க்ரியைகளை அவச்யம் செய்யவேண்டும்.

தனத்தை க்ரஹிக்காவிடினும் தௌஹித்ரன் க்ரியாதிகாரீ. அவ்விதம்,

பவிஷ்யத் புராணத்தில்:— ஓ அரசனே! ப்ரம்ஹசாரியாயினும் புத்ரன் பிதாவுக்கு ப்ரேதக்ரியையை எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படியே தௌஹித்ரனும் மாதாமஹனுடைய தாஹாதிகளைச் செய்ய அர்ஹனாகிறான்.

க்ருஹ்ய பரிஶிஷ்டத்தில்:— பிதாமஹன், பிதாமஹீ, மாதாமஹன், மாதாமஹீ இவர்களுக்குப் பிண்டதானம் முதலியதெல்லாம் மாதா பிதாக்களுக்குச் செய்வதுபோல் செய்யவேண்டுமென்கிறார்கள்.

வராஹஃ—

‘வ்ருஷ்வபூர்க்ரியா உஜ்ஜ்யோஷ்ட தயா வைஷ்ணவ்யாஃ க்ரியாஃ। ரூத்ரஸ்ய ஆர்த்ரயாஹ்ருத உத்தரா யாஸ்வ்ருஷ்ணாஃ க்ரியா உதாஃ॥ தாஃ வ்ருஷ்வபூர உஜ்ஜ்யோ ரோஹிணீ ரோஷ்ணீகொஷ்டுஸம்ஜ்ஞிதாஃ! ஷ்ரௌத வித்ரு கூரோவஸ்ய ஸவிண்ஷ்டீகரணாத்ரு ॥ க்ரியஷ்ட யாஃ க்ரியாஃ வித்ருர்யாஃ ஷ்ரௌஜ்ஜ்ய ஷ்டாஜ்யஷ்ட தாஜ்ஜயோத்தராஃ। வித்ரு ரோத்ரு ஸவிண்ஷ்டீகரணாத்ரு ஸோமநஸ்ய மிஷ்ட ஷ்ரயா। தத்ரூதமஷ்டதஷ்ரூவிராஜ்ஜ்ரூ வா யநஹாரிணா ॥ கூர்ரூ உஜ்ர்யாஃ க்ரியாஃ கூர்யபூர்வ்ருஷ்ணாஃ ஷ்ரௌத்ரூவிஷ்ரூவிஷ்ரூத்தராஃ। உஸஹிஷ்டதேவபூர தயா கூர்யபூர ஸவபூர்ஜ்ஜுத்தநயேஜ்ஜயா’ இதி ॥ வநகொஷ்டுஷ்ரூதோஜ்ஜாவிண்ஜ்ரூ ஷ்ரோஜ்ஜுத்தராஸ்ரு க்ரியா உதர்யபூஃ ॥

‘கூஹ்ரூம் உஸ்ரூநாம் உஜ்ர்யாஃ க்ரியா ஊஹாஷிகாஃஜ்ரூதாஃ। தாஃ வ்ருஷ்வபூர உஜ்ர்யோ ரோஷ்ணீ’ இதி வாஸோஸ்ரூரித்ர கூஸ்யாஜ்ஜுபூர கூரோணே வஜ்ரூஜ்ரூஹீதிழ— ஊஹாஜ்ஜுஸ்யாஜ்ஜவர்யபூஷ்ரூ ஜ்ரூஸ்ரூவிண்ஜ்ரூர

பராசரர்:— க்ரியைகள், பூர்வங்கள் என்றும், மத்யமங்கள் என்றும், உத்தரங்கள் என்றும் மூன்று விதங்கள். முதல்நாள் முதல் 11-ஆவதுநாள் முடியும்வரையிலுள்ள க்ரியைகள் பூர்வக்ரியைகள். பிறகு ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஏகோத்திஷ்ட மெனப்படும் மாஸிகங்கள் மத்யமக்ரியைகள். ஸபிண்டீகரணமானபிறகு செய்யப்படும் க்ரியைகள் உத்தரக்ரியைகள் எனப்படும். பிதாவின் ஸபிண்டர்கள், மாதாவின் ஸபிண்டர்கள், ஸமானோதகர்கள், அவர்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், தனஹாரியான அரசன் இவர்கள் பூர்வக்ரியைகள், மத்யக்ரியைகள் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். புத்ரன் முதலிய கர்த்தாக்களோ உத்தரக்ரியைகளையும் செய்யவேண்டும். தௌஹித்ரர்களும் அவர்களின் புத்ரர்களும் உத்தரக்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டம் வரையிலுள்ளவைகளும், ஸாபிண்ட்யம் வரையிலுள்ளவைகளும், அதற்கு மேலுள்ளவைகளுமாக மூன்றுவிதம் க்ரியைகள் என்பது பொருள். இங்கு “அஹ்நாம் தசாநாம்+மாஸி” என்ற பாடபேதத்தை ஆச்ரயித்து காலாதர்சகார் மேல் வருமாறு ஸங்க்ரஹித்துள்ளார். அதாவது— “தாஹம் முதல் தசாஹம் வரையுள்ள க்ரியைகளும், அதற்குமேல் ஸபிண்டீகரணம் வரையுள்ள க்ரியைகளும், அதற்குமேலுள்ள

ஞா கர்யாஃ। தஜ்ஜ்யேஷ்டஸ்ய கர்தாரம் வ்யவஸ்தாபயேயுஃ। தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ர்யாத்। வ்யத்யயே ப்ராயஶ்சித்தீயதே। கர்யாஃ காயஸ்ய ஸம்ஸ்காராஃ ஸர்வே வ்யவஸ்தாபயேயுஃ' இதி ॥

கர்தரி ஸாதாரணஸ்ய ப்ரேதஸ்ய ஸபிண்டீகரணாத் ப்ராக் தத்ர க்ரியா கர்தும் கர்யாஃ காயஸ்ய— 'ப்ரேதத்வநிவர்தகாநாம் ஏகாதஶாநாம் ஸபிண்டீகரணாத் ப்ராக் ஸபிண்டீகரணாநி ஸாதாரணாநி। தஸ்ய ஸபிண்டீகரணே ப்ரேதத்வநிவர்தகாநாம் ஏகாதஶாநாம் ஸபிண்டீகரணாநி। ஏஷ விஜ்ஞாயதே நிஜ ஏவாயம் நிஷ்க்ருதிர் வா வநீ வரா। கர்தரி ஸாதாரணஸ்ய காயஸ்ய வித்தேஶகர்யாத்' இதி ஸ்ம்ருதேஃ ॥

யதஸ்ய ஹ்ருதயாவேதீ கதாசந ஸாதாரணா க்ரியா கர்யாஃ காயஸ்ய— 'கர்தாயமிதி ஸாதாரணஸ்ய ஹிதம்' இதி ஸ்ம்ருதேஃ ॥ வ்யவஸ்தாபயேயுர் கர்யாத்ருணாமாவேதீ கர்தரி

க்ரியைகளும், மூறையே பூர்வக்ரியைகள், மத்யம க்ரியைகள், உத்தர க்ரியைகள் எனப்படுகின்றன. புத்ரர்கள், ப்ராதாக்கள், ப்ராத்ரு புத்ரர்கள், பத்னீ, சிஷ்யன் இவர்கள் மூன்று விதமான எல்லா க்ரியைகளையும் செய்யவேண்டும். மற்றவர்கள் பூர்வக்ரியைகள், மத்யம க்ரியைகள் இவைகளை மட்டும் செய்யவேண்டும்" என்று.

அபுத்ரனான மாதாமஹனின் மரணத்தில், தனஹாரியான தௌஹித்ரன் மூன்றுவிதமான க்ரியைகளையும் செய்யவேண்டும். தனமென்பது மனிதர்களின் மலம் (பாபம்) எனச் சொல்லப் பட்டுள்ளது. தனத்தை அடைபவன், ஞானிகளாலும் அழிக்க முடியாத பாபத்தையே க்ரஹித்துக்கொள்ளுகிறான். அவனுக்கு மிகப் பரிசுத்திகரமான ப்ராயஶ்சித்தத்தை முனிவர்கள் சொல்லி யுள்ளனர். 'தன் தேஹமழியும்வரையில் இறந்தவனுக்கு பிண்டோ தகதானத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று.

தனத்தை அடையா விடினும், வேறு கர்த்தா இல்லாவிடில் மூன்றுவிதமான க்ரியைகளையும் செய்யவேண்டும். "பணத்தை அடையாதவனாயினும் புத்ரனாய்ச் செய்யப்பட்ட தௌஹித்ரன், மாதாமஹனுக்கு உத்தரக்ரியைகளை விதிப்படி செய்யவே வேண் டும்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். பூர்வ, மத்யக்ரியைகளைச்

ஸுகதவ்யாயா உத்தரக்ரியாயாஃ கதம்பூயஸ்த்வகாஸ । கதம்
ஹ்யஸ்ய தத்ர யத்நஹ்ரணயொஸ்தாஸ்மிதந்ஸ்யாஸ்மிதி
ணாஸ்யாதிக்ரியா ந கார்யாஃ । தத்ராவிகவ்திரிக்த உஹாயயா
உயஸ்த்ர கதவ்யாஃ— ‘விதந்நாதாஸ்மாம்ஸ்ரவ ஜிஜ்ஞாஸந
தவயெக । கந்யணீ வ்யாக விதந்நாம தத்ர வ்ருஷொகம் வ
முவதி ॥ வாவ்யண கர்ம்ரதெ யஸ்த்ர கெவலம் விதந்நஹெத
தஃ । சாதாஸ்மெ ந கர்ம்ரதெ விதந்நா ஸ ஜாயதெ’ இதி
வ்யாஸஸ்ம்ரணாக । ‘கஷ்டொஸங்கிதம் சாக்ர தயாzzஸ்ரார்த்த
ஷொடஸ்யழ । ஸ்தாவிகம் வ ஸ்ரெஷெஷ்ட விஜ்ஞாஸ்யஷ்யதி
ஸ்மிதிஃ’ இதி காத்யாயநஸ்ம்ரணாவ ॥ கஷ்டொஸங்கிதம = கர்
ஜ்ஞாங்கிதழ, ஸவிஜ்ஞாகரணஜிதி யாவக । ஸ்ரெஷெஷ்ட உஹாயய
உங்யாஸ்யாதிஷ்ட, வஸ்த்வபவிதந்நஜ்ஞ ஸொஜநம் ஷட்பிண்டாஸ்ய
ஸவஜ்ஞீதி தாத்பர்யஃ ॥

செய்யாவிடில், அவச்யம் செய்யவேண்டிய உத்தர க்ரியைகளைச் செய்வது யுக்தமாகாதானதால். வேறு கர்த்தா இருந்தால், தனத்தை அடைவதற்கு யோக்யதை யில்லாத தௌஹித்ரன் பூர்வக்ரியை முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை. அவைகளுள் ப்ரத்யாப்திகம் தவிர மற்ற மஹாளயம் முதலியவைகளைச் செய்ய வேண்டும். “ப்ராம்ஹணன் பித்ருக்களையும், மாதாமஹர்களையும் ச்ராத்தத்தால் தர்ப்பிக்கவேண்டும். இதனால் பித்ருக்களுக்கு ருணமற்றவனாகிறன். ப்ரம்ஹலோகத்தையுமடைகிறன். எவன் பிதாவுக்கு மட்டும் பார்வணத்தைச் செய்கின்றானோ, மாதாமஹனுக்குச் செய்வதில்லையோ அவன் பித்ருஹத்தியை செய்தவனாகிறன்” என்று வ்யாஸஸ்ம்ருதியாலும், “ஸபிண்டீகரணம், ஆத்ய ச்ராத்தம், ஷோடச ச்ராத்தம், ப்ரத்யாப்திகம் இவை தவிர மற்ற ச்ராத்தங்களில் ஆறு பிண்டங்கள் உண்டு என்பது நிர்ணயம்” என்று காத்யாயன ஸ்ம்ருதியாலும். மூலத்திலுள்ள ‘கர்ஷ்டொஸமன்விதம்’ என்பதற்கு ஸபிண்டீகரணம் என்பது பொருள். ‘சேஷேஷ்ட’ என்பதற்கு மஹாளய மன்வாத்யாதிகளில் என்று பொருள். இவைகளில் வர்க்கத்வய பித்ருக்களை உத்தேசித்துப் போஜனமும், ஆறு பிண்டங்களும் உண்டு என்பது பொருள்.

ஸாதாஹஷ்ய ஜாதாதிஷ்டாவை வம்ஷ்யஷ்ய தஷ்ய யநஜ்ஞாநாதிதோ ஔஹிதாரநயிகாரீ, 'யொரஸ்ஸுஹ்ரஷ்வவிண்ஷ்ணாயீ' ஐதி ஷ்ரவணாத் । கவிஷ்ஷுஜாதாதி ரவாயிகாரீதி கெவிதாஹுஃ ॥ 'யதா வ்ருதஷ்ஷ்ரவி ஸுதஃ கூயாத் தெ்ருதக்ரியாம் நுர்வ । ஸாதாஹஷ்ய ஆஹாஔள ஔஹிதாரவி தயாரஹாதி' ஐதி ஸவிஷ்யத்புராணாதிவநாத் வாதுஷ்ஷ கெவநாவிஷ்ஷுஜாதாதாஷெஷ்ஷுகெவ யநஜ்ஞாநாதிதாரவி. ஔஹிதாரு வநவ தெ்ருதக்ரியாயாஷ்யிகாரீதி நுநெ்ய । யதொவித ஷ்ருதி ஜ்ஞாஷ்யதி ॥

ஔஹிதாராவெ வத்ர்யா கூயிகாரஃ ॥

கத்ர வ்யுஷ்டநாஃ—

'கவாதாரா ஸுயநம் ஹதாஃ வாஷ்யஜ்ஞீ வ்ருதெ ஷ்ஷ்டிதா । வதெ்ரவ ஔர்யாத்தகவிண்ஷ்ணம் கூத்ஷ்ஷ்யம் ஷ்ஷுஹெத வ' ஐதி ॥

ஸாஷ்ஷுஜ்ஞாரவி—

'கவாதெ்ரு வம்ஷ்டிதெ கதாரா நு ஸவெவ்ர ஷ்ஷுகஷ்ஷுணி ।

மாதாமஹனுக்கு ப்ராதா முதலியவர் இருந்து, பாகமாகாமல் சேர்ந்திருந்து, அவனுடைய தனத்தை யடையாமலிருக்கும் தௌஹித்ரன் அதிகாரியல்ல. 'எவன் தனஹாரியோ அவன் க்ரியாதிகாரீ' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். விபாகமாகாமலிருக்கும் ப்ராதா முதலியவனே க்ரியாதிகாரீ, என்கின்றனர் சிலர். 'யதா வ்ரதஸ்தோ + ததார்ஹதி' என்ற பவிஷ்யத்புராணவசனங்களால் புத்ரனுக்குச் சமானனானதால், விபாகமாகாத ப்ராதா முதலானவரிருப்பதால் தனக்ரஹண மில்லாதவனுயினும், தௌஹித்ரனே மாதாமஹனின் ப்ரேதக்ரியையில் அதிகாரீ என்கின்றனர் மற்றவர். இவ்விஷயத்தில் எது உசிதமோ அதை க்ரஹிக்கவும்.

தௌஹித்ரனில்லாவிடில் பத்நிக்கு அதிகாரம். இவ்விஷயத்தில்,

வ்ருத்தமனு:—பர்த்தாவின் சயனத்தைப் பரிபாலிப்பவளும் பதிவ்ரதையுமான பத்னீ புத்ரனில்லாதவளாகில் அவளே பர்த்தாவுக்கு க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். பர்த்தாவின் தனம் முழுவதையும் அவளே அடையவேண்டும்.

ஸுமந்துவும்:—புத்ரனில்லாதவனிறந்தால், உத்தர க்ரியைக்

தத்ர வத்ஸவி கூவீஹ்ய ஹாவிஷ்யம் வாவஹ்யம் தயா' இதி ॥ கதஹ்ய ந ஹவெஷ = வளத்ராஜிஹளஹித்ராஜஃ கதஹ்ய யதி ந ஹவெஜிதய்யஹ்ஃ ॥

ஹளஹித்ராவைகஷ்யா வத்ஸ்யாஃ ப்ராயஶ்சித்தாஹ,

வஸம்ப்ரஹகாரஃ—

'வ்ருத்ரஃ கூயஹ்ய விதவஃப்ரஹ்மம் வத்தீவ தஹஹளஜிபள । யநஹாயஹ்ய ஹளஹித்ர ஹ்ஸதொ ஹ்ராதா வ தத்ஹ்ருதஃ' இதி ॥

தயா வ ஸஹ்ஃ—

'விதஃ வ்ருதெண கதஹ்வ்யா விஜ்ஞாநொஹகித்யா । வ்ருத்ராஹாவெ த்ர வத்தீ வ்யாஸ வத்ஸ்யாவெ த்ர ஹொஹ்ரஃ' இதி ॥

வஜ்ரிகாயாதிஹ்ம வ்யாவ்யாதழ—

'வ்ருத்ரஹ்ம ஹணைநாத ஸளணா ச்ரவ்யாஸ ஸ்ருஹ்யதெ । தஹவி வளத்ராஹாவவிஷ்யழ । தஹவி ஹாயஹ்ரஹ்வாஹாவவிஷ்யழ । கநயா த்ர யொ ஹாயஹ்ரஹ்ஸ வஸவ ஹஹ்யாஸ ॥

குக் கர்த்தா இல்லாவிடில், அவன் விஷயத்தில் பத்னியும் ஸாபிண்ட்யம் ச்ராத்தம் இவைகளைச் செய்யலாம். கர்த்தா இல்லாவிடில் என்பதற்குப் பௌத்ரன் முதல் தௌஹித்ரன் வரையுள்ள கர்த்தா இல்லாவிடில் என்பது பொருள்.

தௌஹித்ரனைவிடப் பத்னிக்கு முதன்மையைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகாரர்:—பிதாவுக்குப் புத்ரன் க்ரியை செய்யவேண்டும். அவன் ஸன்னிஹிதனுயில்லாவிடில் பத்னீ செய்யவேண்டும். அவளில்லாவிடில் தனஹாரியான தௌஹித்ரன், பிறகு ப்ராதா, பிறகு ப்ராத்ரு புத்ரன் செய்யவேண்டும்.

அவ்விதமே சங்கர்:— பிதாவுக்குப் புத்ரன் பிண்டோதகதான க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். புத்ரனில்லாவிடில் பத்னீ, அவளில்லாவிடில், ஸஹோதரன் செய்யவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில் இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது— "புத்ரனென்றதால் இங்குக் கௌணபுத்ரர்களும் முக்யபுத்ரர்களும்

கூத வனவ விஷ்ணாவஹ்ரு ம்வள —

யஹ்ராயஹ்ரு ஹ்ரவஹ்ரு விஹ்ரணஹ்ராயீ । வ ஹ்ரூ: வி தஹ்ரு வி தாஹ்ரா வெ zவி விஹ்ரணம் ஹ்ரூயாஸு' ஹ தி ॥

கூத வனவ டாஜ்ஹ்ரூவ வெஹ்ரு நாவி —

'விஹ்ரணொzம்ஹ்ரு ஹ்ரூ வெஹ்ரு ஷாம் வ ஹி வஹ்ரு ஹ்ரா வெ வஹ்ரு: வஹ்ரு:' ஹ தி விஹ்ரணஹ்ரு கூவாம்ஹ்ரு ஹ்ரூ கூ யொ வெஹ்ரு கூ காயி கூ ரணஹ்ரு ஈ ஹ்ரூ கூழ் । வனவம் வொஹ்ரு வெzவி ஹ்ரூ ஷ வஹ்ரு தி தி ॥

கூ நெ வெ நாஹி வ்ரூ யெ ண முள தவொzவி —

'வ ஹ்ரூ தா ஹ்ரா வெ zஹ்ரு வா ஊ வா ஹ்ரூ விஹ்ரணா: விஹ்ரணம் ஸா தஹ்ரு ஹ விஹ்ரணா ஸ்ஷ்ரு ஹ்ரு ஸு ஹ்ரூ ஹ்ரூ ஹ்ரூ ஹ்ரா வ ஜீ கூ வி மா வா யஹ்ரு ள' ஹ தி ॥

கூம்ஹ்ரு ஹ்ரு கெ வ ஹ்ரூ தா ஹ்ரூ தி வ விஹ்ரணா நாம் வ தஹ்ரு ஹ்ரூ வெ கூ ஷ யா zஹ்ரு ஹி ஹ்ரு த கூ வொ ஹ ஸ் ஸ கூ ஹ்ரு ணெ யொ வி —

க்ரஹிக்கப்படுகின்றனர். அதுவும் பௌத்ரனில்லாத விஷயம். அதுவும் தனத்தை அடைபவனில்லாத விஷயம். மற்ற விஷயத்தில் எவன் தனஹாரியோ அவனே க்ரியாதிகாரீ.

ஆகையால் தான் விஷ்ணுவும், ஆபஸ்தம்பரும்:— 'எவன் தனஹாரியோ அவனே பிண்டதானாதிகாரீ, புத்ரன் பிதாவின் தனத்தை அடையாவிடினும் பிண்டதானம் செய்யவேண்டும்' என்றனர். ஆகையால்தான் யாஜ்ஞவல்க்யரானும், 'இவர்களுள் க்ரியையைச் செய்பவனும், தனத்தை அடைபவனும், முந்தியவன் இல்லாவிடில் பிந்தியவன்' என்று, பிண்டதத்வமும், தனஹாரித்வமும் ஒரே இடத்திலுள்ளதெனச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விதம் ஸஹோதர விஷயத்திலும் காணவேண்டும் என்று.

இந்த அபிப்ராயத்தைக் கொண்டே,

கௌதமரும்:—புத்ரனில்லாவிடில், இவனின் பந்துக்கள், ஸபிண்டர்கள், மாத்ரு ஸபிண்டர்கள், சிஷ்யர்கள் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களில்லாவிடில், ருத்விக், ஆசார்யன் இவர்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

தனஹாரித்வமிருந்தால் ப்ராதா முதலிய ஸபிண்டர்களுக்கு பத்னியைவிட ஸாமீப்யத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸவ்ஹாவெ ஸவிண்ணாஷ்ஷ்ட தஷஹாவெ த்ர ஹொஷகாஃ। ஸாத்ஷ்ஷவிண்ணா யெ வா ஸ்ர்ய யெ ஸ்ர்வர் ஸாத்ஸ்ர ஹொஷகாஃ' இதி ॥ ஸாத்ஷ்ஷவிண்ணாஃ = ஸாத்ஸாஷயஃ ॥

ஸாகுண்ணெயவ்ஸ்ராணெzவி —

ஸவ்தெஹ்ஸாதாவ தத்வ்த்ரஃ வத்நீ ஸாதாவிதா தயா। விதாஹாவெzவி ஸிஷ்யஸ்ர கவீஸ்ராளஷ்வகுஹெஹிகுழ' இதி॥

கும்ஸஹஸ்ரக்வெ த்ர வத்நயாஃ வ்ராயஷ்ரஸாஹ காத்யாயநஃ —

ஸுவ்த்ரஷ்யாய கவ்ஜா வத்நீ ஒவ்ஹிதஸ்ரோzவி வா। தஷஹாவெ விதா ஸாதா ஸ்ஹாதா தத்வ்த்ர வஸவ ஸ' இதி ॥ வஸதஷ்வ ஸ்ராஹுஷிவிவாஹெஹாஸாவிஷயஷ்ழ। தஷ்யா யஜ்ஞாங்கிதத்வெந தத்தெவ வத்நீஸ்வவ்யொமாஸ। உதஸ்ரத்ர த்ர- ஸ்ரயகீர்ஸ்ரதா த்ர யா நாஸீ ந ஸா வத்நிலியீயதெ। ந ஸா தெவெ ந ஸா விதெவ ஸாஸீம் தாம்ஸுவயொ விஷ்ட:' இதி வத்நீ தாஹாவாஸ॥

மார்க்கண்டேயரும்:-புத்ரனில்லாவிடில் ஸபிண்டர்கள், அவர்கள் இல்லாவிடில் ஸமானோதகர்கள், மாத்ருஸபிண்டர்கள், மாத்ருஸமானோதகர்கள் அதிகாரிகள். மாத்ருஸபிண்டர்கள் = மாதுலாதிகள்.

மார்க்கண்டேய புராணத்திலும்;-பணமில்லாவிடினும், புத்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன், பத்னீ, மாதா, பிதா, சிஷ்யன் இவர்கள் அபரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும்.

தனஹாரித்வமிருக்கும் பக்ஷத்தில் பத்னிக்கு முதன்மையைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்—புத்ரனில்லாதவனுக்கு நற்குலத்தில் பிறந்த பத்னீ, அல்லது பெண்கள், அவர்களில்லாவிடில் பிதா, மாதா, ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன் இவர்கள் கர்மாதிகாரிகள். பத்னியைச் சொல்லியது ப்ராம்ஹாதி விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்டவளின் விஷயம். அவள் யஜ்ஞத்தில் சேர்ந்திருப்பதால் அவளிடத்திலேயே 'பத்நீ'சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்படுவதால். மற்றப் பத்நீவிஷயத்திலோ 'க்ரயத்தால் வாங்கப்பட்டவளெவளோ அவள் 'பத்னீ' எனப்படுவதில்லை. அவள் தைவ கர்மத்திலும் யோக்யையல்லள், அவள் பித்ரு கர்மத்திலும் யோக்யையல்லள். அவளை 'வேலைக்காரி என்கின்றனர் அறிந்தவர்கள்' என்று பத்னித்தன்மையே இல்லாததால்.

கத வஸவாஸ்ரூஹிவிவாஹொஹாவிஷயெ விஷ்ணவ்ரூ
ணெ வாரூஹ்ரூஃ—

‘வ்ரூதூஃ வளதூஃ வூவளதூரூ வா தஷ்டா ஹ்ரூதூரூஸ
ஞதிஃ । ஸவிண்டாஸஞதிவ்ரூவி க்ரியாஹ்ரூ நூவ ஜாயதெ ॥
தெஷாஃஹாவெ ஸவெஷாம் ஸஹொதகஸஞதிஃ । ரூதூ
வக்ஷஸ்ரூ விண்டெந ஸம்பந்தா யெ (கூ) ஜயெந வா । கூயஷ்டயெ
zவி வொதளெ ஹ்ரீஸிஃ காயஷ்ரூ க்ரியா நூவ । உதளஸவெஸ்ரூ
ரிக்தெந காரூபெஷவநீவதிஃ’ ஊதி ॥

ரூகஷ்ணெயொzவி—

‘ஸவஷ்ரூஹாவெ ஹ்ரீயஃ கூயஷ்ரூஃ ஷ்டஹதஷ்ரூணாஃஃஜ்ரூ கூழ।
தஷ்டஹாவெ ஷ நூவகிஃ காரூயெஷு ஷ்டகூடூம்விநாழி ॥ தஜ்ரூதீ
யெநஷ்ரூரெஷ்ரூஷ்ரூஹாஷ்ரூஹ்ரூஷ்டகூஸ்ரூஃ க்ரியாஃ । ஸவெஷாஃவெவ
வணஷ்ரூநாம் வாஸ்ரூவொ நூவகியஷ்ரூதஃ’ ஊதி ॥

ஷ்டஹதஷ்ரூணாஃஃஜ்ரூ கூதி யாயஃஷ்ரூவிவாஹொஹாவிஷயழ ॥

ஆகையால்தான், ஆஸ்ரூரதி விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்ட வள் விஷயத்தில், விஷ்ணு புராணத்தில்,

பராசரர்:—புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், அதுபோல் ப்ராதாவின் ஸந்ததி, ஸபிண்டனின் ஸந்ததி இவர்கள் க்ரியைக்கு அர்ஹராகின்றனர். அவரெல்லோருமில்லாவிடில் ஸமானோதக ஸந்ததி, மாத்ரு ஸபிண்டர்கள், மாத்ரு குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள் அதிகாரிகள். இருகுலத்திலு மொருவரு மில்லாவிடில் ஸ்த்ரீகள் க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். அவருமில்லாவிடில் பந்துக்களில்லாதவனின் பணத்தைக்கொண்டு அரசன் செய்விக்கவேண்டும்.

மார்க்கண்டேயரும்:—எல்லோருமில்லாவிடில் ஸ்த்ரீகள் தன் பர்த்தாக்களுக்கு மந்த்ரமில்லாமல் செய்யவேண்டும். அவர்களுமில்லாவிடில் அரசன் தன் குடும்பத்திலிருப்பவரும் இறந்தவனுக்கு ஸஜாதீயர்களுமான மனிதர்களைக்கொண்டு, தாஹம் முதலிய ஸகல க்ரியைகளையும் நன்றாகச் செய்விக்கவேண்டும். எல்லா வர்ணங்களுக்குமே அரசன் பந்துவானதால்.

‘தன் பர்த்தாக்களுக்கு மந்த்ரமில்லாமல் செய்யவேண்டும்’ என்றது அதர்ம விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்டவளின் விஷயம்.

வ்யாஹ்ருதிவிவாஹோபா தஶ்சேத்வத்ரைவ குர்யாத், யஜ்ஞே-
ஶ்சேத்வத்ரை வதீ குர்யாத்ஸ்யாவியி । தஶ்ளஶ்சேத்ஸ்ரிகே
வா ஹி ஶ்ராத்தம் யதிர்வம்ஶ்யேதா' இதி ஶ்ருதேஃ ॥

ரஜோதஶ்சே வதிதூஷணே ॥

ரஜோதஶ்சே வதிதூஷணே வம்ஶ்ரஹகாரஃ—

'ரஜோதஶ்சே தர்ஹாயர்யா தைவாஃ ஸதர்ஶ ஶ்ரேதி
யர்தி । வர்தூஹீநஸ்ய கதர்வ்யம் ந தயா ஏஹநாதிகே ॥
கதைர்ஷ்டநர்ஶதர்யா வ நகாயர்ம் வ்ரதகரஶ் ஹி । தஶ்வீர்ணா
ஏர்வ வதர்யைர்ஜ்ஹி வர்நஸ்ய நாம் வியாய வ ॥ வ்ரதகரஶ்
தயா காயர் யைவா வஞ்சேர்ஹநி ॥ ரஜோதஶ்சே தர்யஃ கர்தி
ஏவ்யாவாஸ்ரிதோஹிதஃ । கர்யர்தைஷ வ்ரதர்ஸ்ய தர்
கதர்ர தைவ வ்ரீயதே ॥ கதைர்மதிம் வ்யாதைர்வ கர்ஷ்ணா
நிஹர்தைர்ஸ்ரவ்யவே' இதி ॥ ஶ்ரணஹிதை தஶ்வீர்ணா ஹாயிக்ஷ்வா வதர்

ப்ராம்ஹாதி விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்டவளோ மந்த்ரத்துட
னேயே செய்யவும். 'யஜ்ஞங்களில் பத்னீ மந்த்ரத்துடன் விதிப்படி
கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். மந்த்ரத்தால் ஸம்ஸ்காரமடைந்த
அவள், பர்த்தாவின் அபரக்ரியையிலும் மந்த்ரத்திற்கு அர்ஹை
யாகிறாள்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ரஜோ மத்யத்தில், பதியின் மரணத்தில்.

ரஜ: கால மத்யத்தில் பதியின் மரணமேற்பட்டால்,

ஸங்க்ரஹகார:— பார்யையின் ரஜ: கால மத்யத்தில் தைவா
தீனமாய்ப் பர்த்தாவின் மரணமேற்பட்டால், அவன் புத்ரனில்லாத
வனாகில் பார்யை தஹனம் முதலியதை செய்யக்கூடாது. அவள்
அனுஜ்ஞையினால் பிறரும் செய்யக்கூடாது. ம்ருதி தினத்தில்
மந்த்ரமில்லாமல் தஹனம் செய்து, நான்காவது நாளில் பார்யை
மறுபடி ஸ்நானம் செய்து ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்யலாம். அல்லது
ஐந்தாவது நாளில் செய்யலாம். வேறு எவனுவது பணத்தாசையால்
மயங்கி ப்ரேத க்ருத்யத்தைச் செய்தால் அந்தக் கர்த்தாமரிப்பான்.
நரகத்தை யடைவான். குலத்திற்கு ஹானிவரும். நிச்சயம். மரண
தினத்தில் மந்த்ரமில்லாமல் தஹித்து நான்காவது நாளில், அல்லது

யெஷு வஞ்சுஷெ வா தயா வர்நஷுஹநம் கார்யஷுரிதி யுஷ்யதெ ॥

ஸம்ப்ரஹாஞ்செ—

'ப்ராஜாபத்யம் தீர்த்தகுர்ச்சஹ்ம் வாருணம் ச ஸமாவர்தெத் ।

ப்ராஹ்மணாநாம் ச வாக்தாந ப்ரஹீக்வா தத்தாஸ் கர்ஷு ॥ வியி

வஹஹநம் கார்யஷுஸ் விதாஹ்ரதாரயவா வரஃ' இதி ॥ ராஜ

ஸமாஹ்நாந்ருகாரெணைஷ்ட்ரததொபெந ஹ்ராவயிக்வா தஷ்ணாஸ்

கர்ஷுரோஷாய கார்யஷுரிதி யுஷ்யதெ ॥

வர்தூரிஷ்டஸ்ரிதாஞ்சாஸ்வெ வதுர்நாஃ வதிஃ கார்யஷுஸ்॥

தயா ச காத்யாயநஃ—

'தெஷாஸ்வெ தர்வதி ஷுஷ்வெ ஸவிண்டகாஃ । கவர்

தூர்யாஃ வதிஷுஷ்யஸ் ஸவர்தூர்யா நதர்வவிஸ் ॥

ஸம்ப்ரஹெ—

'ஸ்ராயஷுவிண்டம் வதிஷுஷ்யஸ் ஸதஷ்ரஸ்வெஷுவர்ஷ்வர்'திதி ॥

ஐந்தாவது நாளில், பார்யையினுல் தஹனம் செய்யப்படவேண்டு மென்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸங்க்ரஹத்தில்:—ப்ராஜாபத்யம், தீர்த்தக்ருச்ரம், வாருணம் இவைகளைச் செய்யவும். ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞை யினுல் அவளின் கையிலிருந்து தர்ப்பையை க்ரஹித்து, பிதா அல்லது ப்ராதா, அன்யன் விதிப்படி தஹனம் செய்யவும். 'ரஜஸ் வலாஸ்நானப்ரகாரம் உத்ருதஜலத்தால் ஸ்நானம் செய்வித்து, அவள் கையிலிருந்து தர்ப்பத்தை க்ரஹித்துச் செய்யவேண்டு' மென்பது பொருள்.

பௌத்ரன் முதல் தௌஹித்ரன் வரையிலுள்ளவர்கள் இல் லாவிடில், பத்னிக்குப் பதி செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

காத்யாயனர்:—அவர்களில்லாவிடில் பதி, அவனில்லாவிடில் ஸபிண்டர்கள். புத்ரனில்லாதவளுக்கே பதி செய்யவேண்டும். புத்ர னுடையவளுக்குப் பதி ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது.

ஸங்க்ரஹத்தில்:—பார்யைக்குப் பிண்டத்தைப் பதி கொடுக்க வேண்டும். பர்த்தாவும் பார்யையும் பரஸ்பரம் கர்த்தாக்களாவர். அவ்விதமே,

தயா ஹ்யுதிஸ்ருதெ—

'கவ்ஜாயாஃதீதாயாம் ஹதுர்ஸ்ரெவ தஷிஷ்யதெ। வதீஸ்ரெவ கிர்யாம் கர்யுர் ஏவ்ம்தராயா ஏ தஷ்டீர்யாஃ' இதி ॥ தஷ் = வதீ ந யநழ ॥

ஸவதீவ்ம்தர்ஹ்ரஸ்ரவெzவி ஸஹெதுவ ஏஹாஹிகம் கர யுஜித்வ்ம்தழ,

தஹெதுவ—

'வஸகஹதுர்குவதீநா ஏவ்ம்தரா நியநம் மதா। கந்ய ஸ்யாஃ வ்ம்தர்வதெzவி கதுர் ஸஹெதுவ தத்ர தர்ம ॥ வது ஸ்ராவெ தர்ம ஸ்ராவதந்யாஃ வ்ம்தர் வஸவ நிய்ஜ்யதெ। தஹஸ்ராவெ தர்ம தத்வ்ம்தர் கவஸஹ்ரொzந்யஷ்டகஃ வர்ஷ' இதி ॥ வதஸ்ய ஸவதீவ்ம்தராவெக்ஷயா ஹதுர்ஸ்ரஸ்ய ஹிதகவஸ்யநம் ஸ்ரீயந ர் ஹணவிஷயழ। கந்யா ஸவதீவ்ம்தர் வஸவ கதுர்தரா ஹர்ஃ ॥

யநர் ஹணவிஷயெ உந்ர்ஸாஹ—

'ஸ்ராஹஸெவாஷ்டமாஸ்யவ்ர்ஜாவதெ ஷ்ய ஐநழ।

ஸ்ப்ருதிரத்னத்தில்:— ப்ரஜையில்லாத பார்யை இறந்தால் அவளின் தனம் பர்த்தாவினுடையதே எனப்படுகிறது. புத்ரனில்லாமல் இறந்த ஸ்த்ரீக்குப் பதியே க்ரியையைச் செய்யவேண்டும்.

இறந்தவளின் ஸபத்னீக்குப் புத்ரனிருந்தாலும் பர்த்தாவே தாஹம் முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தீலேயே:— "ஒருவனுக்குப் பத்னீகளான பல ஸ்த்ரீகளுள் புத்ரனில்லாத ஒருத்தி இறந்தால், மற்றொருத்திக்குப் புத்ரனிருந்தாலும் பர்த்தாவே கர்த்தாவாக ஆவான். பர்த்தா இல்லாவிடில் ஸபத்னீ புத்ரன் கர்த்தா. அவனில்லாவிடில், அவனுடைய புத்ரன். அவனில்லாவிடில் ஸமீபபந்து கர்த்தா". இவ்விதம் ஸபத்னீ புத்ரனைவிடப் பர்த்தாவுக்கு ப்ராதம்யம் சொல்லியது, இறந்தவளின் தனத்தை அடைவதைப்பற்றியது. இல்லாவிடில் ஸபத்நீபுத்ரனே கர்த்தா என்கின்றனர்.

தனத்தை அடையும் விஷயத்தில் சொல்லுகிறார்,

மனு:— ப்ராம்ஹம், தைவம், ஆர்ஷம், காந்தர்வம், ப்ராஜாபத்

சுப்ரஜாயா மதீதாயாம் ஸர்வமேவ ததிஷ்யதே' இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்யோபி—

'சுப்ரஜஸ்த்ரீயநம் ஸர்வ ப்ராஹாதிஷு வதுஷ்வபி । து ஹிதுணாம் ப்ரஸூதா வெஷ்டெஷு பிதுராதி தம்' இதி ॥

சூஸுராதிஷு யநத்ரஹணாபாவே து ஸபத்நீபுத்ரஸ்ய ப்ராதாந்யமாஹ,

காத்யாயநஃ—

'விதத்யாதளரஸக்ஷேத்ர்யா ஜநந்யா ஔர்த்வதைஹிகம் । ததபாவே ஸபத்நீஜஃ க்ஷேத்ரஜாத்யாஸ்தயா மதாஃ ॥ தெஷாமபாவே து பதி ஸ்ததபாவே ஸபிண்டகாஃ' இதி ॥ ஔரஸக்ஷேத்ர்யஃ ஸ்வீயஸந்தாநஃ ॥

ஸ்மூத்யந்தரேபி—

'சுபுத்ராயாஸ்ஸபத்நீஜஃ க்ஷேத்ரஜாத்யாஃ பதிஸ்தயா । பூர்வாபாவே பரஃ கூர்யாத் விதிவத் பைத்ருமேதிகம்' இதி ॥

யம் என்ற விவாஹங்களுளொன்றால் க்ரஹிக்கப்பட்ட பத்னீ ப்ரஜையில்லாமல் மரித்தால் அவளுடைய தனம் பர்த்தாவையே சேர்ந்ததாகும்.

யாஜ்ஞவல்க்யரும்:—ப்ராம்ஹம் முதலிய நான்கு விவாஹங்களில் க்ரஹிக்கப்பட்ட பத்னீ ப்ரஜையில்லாமல் இறந்தால் அவளுடைய தனம் பர்த்தாவினுடையதே. பெண்ணையுடையவளானால் பெண்ணினுடையது. மற்ற விவாஹங்கள் விஷயத்தில் அவளுடைய தனம் பிதாவைச் சேர்ந்தது.

ஆஸுராதிவிவாஹங்களில் தனக்ரஹணமில்லாவிடில், ஸபத்னீபுத்ரனுக்கு முதன்மையைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—மாதாவுக்கு, ஔரஸ புத்ரன் உத்தரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும். அவனில்லாவிடில் ஸபத்னீ புத்ரன் செய்யவும். அவனில்லாவிடில் க்ஷேத்ரஜன் முதலியவர் கர்த்தாக்கள். அவர்களில்லாவிடில் பதி கர்த்தா. அவனில்லாவிடில் ஸபிண்டர்கள் கர்த்தாக்கள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—புத்ரனில்லாதவளுக்கு ஸபத்னீ புத்ரன் கர்த்தா, பிறகு க்ஷேத்ரஜன் முதலியவர், பிறகு பதி. முந்தியவனில்லாவிடில் பிந்தியவன் கர்த்தா.

உபஸ்ரவி—

‘வஹீநா ஸேகவதீநா ஸேகா வேஷு வர்திணீ ஸுவேஷு। ஸவர்ணாஷ்டாஷ்டேந வர்தேந புத்ரவதீஷு நரஃ’ இதி॥

வ்யுஷ்டிஸ்ரு—

‘வஹீநாஸேகவதீநா ஸேக வஸவ வியிஃஷ்யதஃ। வஸகா வேஷு வர்திணீ தாவாம் ஸவர்ணாவாம் விஷ்டாஷ்டவஃ’ இதி॥

முளதஸோமவி—

‘விதவதவஸவர்ணா ஸாதரஃ’ இதி॥

கௌஷாஹரஃ—

‘ஸுதவஸ்ரீஃ வர்தவதேஸவி கதர்ஸ ஸுதேஷ்வ தது தர்’ இதர்ஷிவசநஸவணர்ஸ்ரீவிஷயழ, ‘விஷ்ணுரஸவகேஷ தரஃ’ இதர்ஷிவசநம் ஸவதீவர்தவஸ்ய ஸ்ரயஸ்ரீவ்ருதிவாஷகம் ஸவணர்ஸ்ரீவிஷயழ’ இதி॥ ஸுநெ தர் ஸுதவ்ரோணாஸாவாஸு ‘யொஸ்ரஹர’ இதி வஸநெநாஸ்ரஹர ஹணாஸ்ரஹண வ்யவர்தா யர்தெதர்தாஹரஃ॥

மனுவும்:— ஒருவனுக்குப் பத்னிகளான அநேகருள், ஒருத்திக்குப் புத்ரனிருந்தால், அவர்கள் எல்லோரையும் புத்ரவதி களாகச் சொன்னர் மனு.

ப்ருஹஸ்பதியும்:— ஒருவனுக்குப் பத்னிகளான பலருக்கும் இது ஒரேவிதி சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவர்களுள் ஒருத்திக்குப் புத்ரனிருந்தால் அவனே மற்ற எல்லோருக்கும் கர்த்தாவாக ஆகவேண்டும்.

கௌதமரும்:— பிதாவின் பத்னிகள் எல்லோரும் மாதாக்கள்.

இங்குச் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:- ‘மற்றொருத்திக் குப் பிள்ளையிருந்தாலும் பர்த்தாவே கர்த்தா என்பது முதலிய வசனம் அஸவர்ணஸ்த்ரீ விஷயம். ஒரஸனில்லாவிடில் ஸபத்னீ புத்ரன் கர்த்தா என்பது முதலியவசனம் ஸவர்ணஸ்த்ரீவிஷயம்’ என்று. மற்றவரோவெனில், “இவ்விதம் சொல்வதில் ப்ரமாண மில்லாததால் ‘யோப்ரஹர:’ என்ற வசனப்படி, தனத்தை அடை வது, அடையாமலிருப்பது இவைகளைப் பற்றியது வ்யவஸ்தை” என்கின்றனர். (பணத்தை அடைந்தவனே கர்த்தா என்பதாம்.)

சத்ர கேசித் பளத்ரதளஹித்ராத்யபேக்ஷயா ஸபத்நீபுத்ரஸ்ய ப்ராதம்யமாஹுஃ। சபரே து 'சபுத்ராயாஸ்ஸபத்நீஜஃ' இத்யாதேஃ ஸ்வஸந்தாநாபாவவிஷயத்வாத் 'யோ ஸஹரஸ்ஸபிண்டாயீ' இதி ஸ்மரணாத் ஸஹரேஷு பளத்ராதிஷு ஸத்ஸு கதம் ஸாபத்ந்யஸ்ய ப்ராதம்யமிதி வதந்தஸ்தந்த க்ஷமந்தே ॥

தத்ரத்தம் ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'ஸபத்ந்யாஃ புத்ரவத்க்ஷேபி ஹ்யபுத்ராயாஃ க்ரியாம் பதிஃ। தளஹித்ரபத்யபாவே து ஸபத்நீபுத்ர இஷ்யதே' இதி ॥ யநந்ராஹிணோஃ பதிதளஹித்ரயோரபாவே ஸபத்நீபுத்ரஃ கர்த்தேத்யர்த்தஃ। ஸதத்ச விபத்தவிஷயம்। சவிபாகே து தளஹித்ராபேக்ஷயா ஸபத்நீபுத்ர ஸவ ப்ரதமஃ ॥

புத்ராதேஃ பத்யந்தஸ்யாபாவே துஹிதா கர்த்ரீ ॥

சத்ர ஶஜ்வஃ—

'புத்ராபாவே து கார்யாதாம் பர்த்ரபாயே பர

இதில் சிலர், பௌத்ரன் தௌஹித்ரன் இவர்களைவிட ஸபத்னீ புத்ரனுக்கு முதன்மையைச் சொல்லுகின்றனர். மற்றவர் 'அபுத்ராயாஸ் ஸபத்னீஜ:' என்பது முதலிய வசனங்கள் தனது ஸந்தானமில்லாத விஷயத்தைப்பற்றியதால் 'தனத்தை யடைந்தவன் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால் தனத்தையடையும் பௌத்ராதிகள் இருக்கும்போது, ஸபத்னீ புத்ரனுக்கு எப்படி முதன்மை உண்டு என்று சொல்லுகின்றவர்களாய் அதை ஒப்புவதில்லை. அது சொல்லப்பட்டது,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— 'ஸபத்னீக்குப் புத்ரனிருந்தாலும், புத்ரனில்லாதவளுக்கு க்ரியையைப் பதியே செய்யவேண்டும். தௌஹித்ரன், பதி ஒருவருமில்லாவிடில் ஸபத்னீபுத்ரனே கர்த்தாவெனப்படுகிறான்' என்று. தனஹாரிகளான பதி, தௌஹித்ரன் இவர்களில்லாவிடில் ஸபத்னீபுத்ரன் கர்த்தா என்பது பொருள். இதுவும் விபக்தனின் விஷயம். விபாகமில்லாவிடில், தௌஹித்ராதிகளைவிட ஸ்பத்னீபுத்ரனே முந்தியவன்.

புத்ரன் முதல் பதிவரையுள்ளவர் இல்லாவிடில், பெண் கர்த்ரீ, இதில்,

சங்கர்:— புத்ரனில்லாவிடில், பர்த்தாவுக்குப் பார்யையும்,

வ்ரூழி। கவ-ர்குவ்ய தா யா வ-ர்தீ வைவ விண்வ்ரூஹா ஹவைக' ஊதி ॥

ஸ்தூ-ஹாவை ஊ-ஹிதா ஸாத-ஃ கூய-ஹாக, வத்ஹாவை வித-ர்ஹ்ரூத்யஹ்ஃ ॥

வித்ரூயநஹாகூம் வ தவ்யாஃ ஷ்ரபஹ்தை ஷ்வவைந—

'கவ-ர்குகவ்யவ்ஷம் கந்யா யஜ்ஞா வ-ர்குவஜ்ரைக' ஊதி॥ கந்யா = ஊஹ்யா கந-ஹ்யா வ ॥

வ்ரூத்யுஷ்ரைzவி—

'யவ்யைவாத்தா தயாவ-ர்குஃ வ-ர்தீகுண ஊ-ஹிதா வஸ்ரா। தவ்யாஸாத்தநி தீஷ்ணத்யாம் கயஜ்நைந்யா யநம் ஹரைக' ஊதி ॥

கூகு கெவிக—

'வ-ர்குஃ கூய-ஹாக வித-ஃ ஸ்ராஉம் வத்தீவ தஹவந்தியள। யநஹாயஹ்ய ஷளஹித்ர வ்ரூதா ரூதா வ தத-ர்தஃ' ஊதி வ்ரூரணாக, 'வத்தீ ஊ-ஹிதாரமைவ வித்ரூள ரூதாரவ்ரூயா'

பார்யைக்குப் பர்த்தாவும் செய்யவேண்டும். அபுத்ரனுக்குப் புத்ரி யிருந்தால், அவளே பிண்டத்தைக் கொடுப்பவளாக வேண்டும். பர்த்தா இல்லாவிடில் பெண் மாதாவுக்குச் செய்யவேண்டும். பத்னீ இல்லாவிடில் பிதாவுக்கும் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள். பித்ரு தனத்தை அடையும் அதிகாரமும் அவளுக்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

தேவலரால்: -'புத்ரனில்லாதவனின் தனத்தைத் தர்மஜ்ஞயான கந்யை புத்ரனைப்போல் அடையவேண்டும்' என்று. கந்யை = பெண், விவாஹமாகியவளும், ஆகாதவளும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:- தன்னைப்போல் புத்ரன். புத்ரனுக்குச் சமமானவள் பெண். ஆத்மாவான பெண் இருக்கும்பொழுது பிறன் எப்படித் தனத்தை அடையலாம்.

இங்குச் சிலர்:-"பிதாவுக்கு க்ரியையை புத்ரன் செய்யவேண்டும். அவனில்லாவிடில் பத்னீ, பிறகு தனஹாரியான தௌஹித்ரன், பிறகு ப்ராதா, பிறகு ப்ராத்ரு புத்ரன்" என்ற ஸ்ம்ருதியாலும், "பத்னீ, பெண்கள், மாதாபிதாக்கள், ப்ராதாக்கள்" என்று

ஹதியநஸ்ரஹணை கூஹ்ஸ்ரணாஹ்ஹ வதஸ்ரா ஹ்ஸ்ரஹித்ஸ்ரஹ ஹளஹித்ராஸ் வ்ஹ்வஸ்ரஹாவிக்ஷஹாஹஸ்ரஃ । ‘வளத்ரா ஹளஹித்ரகா ஹதாஃ’ ஹதி விஷ்ஸ்ரணாஸ் ஸிஷ்டாஹாரராஹ்ஹ வதீஹ்ஸ்ரஹித்ரவெ கூயா ஹளஹித்ரவெஸ்வெவ வ்ராயஸ்ரஹவெர வஹஞ்ஜி ॥

ஹ்ஸ்ரஹித்ஸ்ரராவெ ஹ்ரஸ்ரஸ்ரஹிஃ கதஸ்ரா ! ‘ஹ்ரஸ்ரத்ஸ்ரஹ்ஸ்ஹொ ஹஸ்ரொ ஹ்ரஸ்ரதா கஸ்ரயஸ்ரஹாஹாஜி தத்ஸ்ரதஃ । ததஸ்ஹ்ஸ்ஹொஹஸ்ரொ ஹ்ரஸ்ரதா ததஹாவெ தஸ்ர தத்ஸ்ரதஃ’ ஹதி வ்ஸ்ரணாஸ் ॥

ஹ்ஸ்ரஸ்ரதஞ்ஜெஸ்ரzவி—

‘வதீஹ்ரஸ்ரதா வ தஜ்ஜ்ஹ விதா ஸாதா ஹ்ஸ்ரஷா தயா । ஸமிநீ ஸாமிநெயஸ்ஹ வவிஹ்ஸ்ஹொஹஞ்ஹ்ஸ்யா ॥ சுஹளியாநெ வ்ஹ்வெஸ்வஷா ஸ்ரஸ்தஸ்ரெ விஹ்ஸ்ஹாஃ ஹ்ஸ்ரஸ்ரதாஃ’ ஹதி ॥

விஷ்ஸ்ரவஸ்ரணைzவி—

‘வஸ்ரெத்ரா ஸ்ரதாவ தத்ஸ்ரதஃ வதீஸாதா தயா விதா । விதாஸாவெzவி ஸிஷ்யஸ்ஹ கஸ்ரவீஸ்ரஸுளஹ்ஸ்ரஹ்வெஹிகுழ்’ ஹதி ॥

தனத்தையடைவதில் க்ரமம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், பத்னீக்கும் பெண்ணுக்கும் தௌஹித்ரனைக் காட்டிலும், முன்பு இருப்பைச் சொல்லுகின்றனர். மற்றவரோவெனில் ‘தௌஹித்ரர்கள் பௌத்ரர்களாக மதிக்கப்படுகின்றனர்’ என்று விஷ்ணு வசனமிருப்பதாலும், சிஷ்டாசாரத்தாலும், பத்நீ, பெண் இவர்களை விடத் தௌஹித்ரனுக்கே முதன்மையைச் சொல்லுகின்றனர்.

பெண் இல்லாவிடில், ப்ராதா முதலியவன் கர்த்தா. “ப்ராதாவுக்கு ஸஹோதர ப்ராதா தாஹம் முதலியதைச் செய்யவும். பிறகு அவனின் புத்ரன், பிறகு பின்னோதர ப்ராதா, அவனில்லாவிடில் அவனது புத்ரன்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— பத்னீ, ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பிதா, மாதா, நாட்டுப்பெண், பகினீ, பாகிநேயன், ஸபிண்டன், ஸமானோதகன் என்ற இவர்களுள் முந்தியவர் இல்லாவிடில் பிந்தியவர் க்ரியாதிகாரிகள்.

விஷ்ணுபுராணத்திலும்:— புத்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பத்னீ, மாதா, பிதா, சிஷ்யன் இவர்கள் பணமில்லாவிடினும் அபரக்ரியையைச் செய்யவேண்டும்.

யதூ² உந்²வயந்²—

'ஸ்ரீதந்யாகேஜாதாநா கேகயேஷு வ்ரதவாநு ஹவேஷு। ஹவெஃ தெ தெந வ்ரதேந வ்ரதபதயோ உந்²யஜ்வரீஷு' உதி, தஷு ஸ்ரீதபுவெக்ஷயா ஸ்ரீதப்ரவ்ரதஸ்ய நாஸ்யஹி² தக்வ்ரதிவாஃநவாழ், கிஞ்ச ஸ்ரீதப்ரவ்ரதபரிஹ்ரஹவம் ஹவெ கந்யோ ந வரிஹ்ரஷீபாதிதெ²வம்வாஜிதி விஜ்ஞாநெஶ்வராதிஹிவ்ரூவ்யாதழ் ॥

கூதூ கெவிஶாஹ்ரஃ—

'கவ்ரதபுஸ்யாய கவ்யஜா வதீந ஊஹிதாரோஹவி வா। தஹ்ரவெ விதா ஶாதா ஸ்ரீதா வ்ரதாஶ்ச கீதி²தாஃ' உதி காத்யாயநஸ்ரரணாக், 'வதீ ஊஹிதாரெஶ்வ விதாள ஸ்ரீத ரஷ்யா' உதி யநஸ்ரஹணெ கூ²ஷ்ரணாத்² விதெரஃ ப்ராய உ்ய ஸ்ரீதாரெஷ்ட வ்ரதெ விவ்ரகஷ²ந உதி ॥

கூநெ² தூ²—

'வதீந ஸ்ரீதா வ தத்²வ்ரதஃ விதாஶாதா' உதி வ்ரவெ²காத்ர வயநநியயவெரக ஸ்ரீதாரெஃ ப்ராயஶ்சித்தி வஷ்டி ॥

ஆனல்:— "ஸஹோதரர்களான ப்ராதாக்களுள் ஒருவன் புத்ரனுடையவனுகில், அந்தப் புத்ரனல் எல்லா ப்ராதாக்களும் புத்ரனுடையவர்கள் என்றார் மனு" என்ற மனுவசனம் உள்ளதே எனில், அந்த வசனம், ப்ராதாவைவிட ப்ராத்ருபுத்ரன் முந்தியவன் என்று சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதல்ல. ஆனல், 'ப்ராதாவின் புத்ரனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொள்ளும்படியிருந்தால், மற்றவனை ஸ்வீகரிக்கக்கூடாது என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது' என்று விஜ்ஞானேச்வரர் முதலியவர்களால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இங்குச் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:- 'அபுத்ரனுக்கு, நற்குலத்திலுதித்த பத்னீ, பெண்கள் இவர்களில்லாவிடில் பிதா, மாதா, ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரர்கள்' என்று காத்யாயனவசனத்தாலும், 'பத்னீ, பெண்கள், மாதாபிதாக்கள், ப்ராதாக்கள்' என்று தனத்தை அடைவதில் க்ரமம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், மாதாபிதாக்களுக்கு முதன்மையும், ப்ராதா முதலியவர்க்கு அவர்களை விடத் தூரத்தன்மையும் என்று.

மற்றவரோவெனில், 'பத்னீ, ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பிதா,

யத்ர ஜ்யாயாநவயநே—

ந வ ஶாதா ந வ விதா கர்யுர்ஸ வை தத்ர கே। நாஸ்ய ஜ்ஞாதயோ ஜாதா ஜாதஶ்சாணாம் வ கநீயஸே' இதி, யஜ்ஞவி காத்யாயநவயநே— 'விதுர்ப்ராஹ்மணம் ந கதர்வ்யம் வர்ஶாணாம் வ கயஸ்ய ந। ஜாதர்ஷபஜைந கதர்வ்யம் ந ஜ்ஞாதஶ்சாணாம் யவீயஸே' இதி, யஜ்ஞவல்க்யஸ்மரணே— 'ந வர்ஶவ்யா விதா கர்யாத்ஸ்வஜ்ஞாதயஶ்ச கநீயஸா। ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாவ்யவஸ்தர்ஸ்வஜ்ஞாநஜ்ஞாஸ்தயோர்ஜிஃ' இதி, தத்ஸ்வம் ஶ்ரவ்யாயிகாரிவர்தகநிஷ்஠஬்ராதர்ஷிஸஜ்ஞாவவிஷயம், ஸ்நேஹ விஹீநவிஷயம் வா ॥

தயா ஜ்யாயாநள—

'ஸம்ஸ்காயஶ்ச விதா வர்தேத ஜ்யாதரஶ்ச கநீயஸா। ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாவ்யவஸ்தர்ஸ்வஜ்ஞாநஜ்ஞாஸ்தயோர்ஜிஃ ॥ ந வர்தவ்ய விதா கர்யாத் ஸ்வஜ்ஞாநஜ்ஞாஸ்தயோர்ஜிஃ। யதி ஜ்ஞாநாதாம் ஸவிண்ஜீகரணம் விநா' இதி ॥

மாதா' என்று முன் சொல்லிய வசனங்களின் பலத்தால் ப்ராதா முதலியவர்க்கு முதன்மை என்கின்றனர்.

ஆனால், போதாயனர் சொல்லிய "புத்ரனுக்கு மாதா, பிதா இவர்கள் அபரக்ரியையைச் செய்யக்கூடாது. தமயன் தம்பிகளுக்கும் செய்யக்கூடாது" என்ற வசனமும், காத்யாயனர் சொல்லிய "பிதா புத்ரனுக்கு ச்ராத்தத்தை எவ்விதத்திலும் செய்யக்கூடாது. தமயன் தம்பிக்குச் செய்யக்கூடாது" என்ற வசனமும், மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் உள்ள "புத்ரனுக்குப் பிதா செய்யக்கூடாது. தமயன் தம்பிக்குச் செய்யக்கூடாது" என்ற வசனமும் உள்ளதே எனில், அவையெல்லாம், முக்யாதிகாரிகளான புத்ரன் கனிஷ்ட ப்ராதா முதலியவர் இருக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியது, அல்லது ஸ்நேஹ மில்லாதவனின் விஷயத்தைப்பற்றியதாம். அவ்விதமே,

தேவலரும், போதாயனரும்:- புத்ரர்கள் பிதாவை ஸம்ஸ்கரிக்க வேண்டும். தம்பி, தமயனை ஸம்ஸ்கரிக்கவேண்டும். புத்ரனில்லாத அம்மாவை மருமான்கள் ஸம்ஸ்கரித்தாலும் ஸம்ஸ்கரிக்கலாம். புத்ரனுக்குப் பிதாவும், தம்பிக்குத் தமயனும் செய்யக்கூடாது. ஸ்நேகத்தால் இருவரும் செய்தால், ஸபிண்டீகரணம் தவிர மற்றதைச் செய்யலாம்.

கூர்ஃதஞ்ஞாஹாவெ தஜ்வி காயஃஜ்தி³ர்யாஹ வஃம்ஸ்ருஹகாரஃ—

‘கூந்யாஹாவெ வித்³யா ஸாதா ஜ்யேஷ்டோ வாऽவி ஸவிண்ணஃஜ்ஞி। கூர்யாஃஜீவதோகூர்ஃஜ்வி வின்னஹாமம் நியோஜயெஃ’ இதி ॥ கூகூர்ஃஜ்வி = கூதிகூர்ஃஜ்தி³யஃ ॥

ஸ்ப்ருதௌ³ரऽவி—

‘ஸவ்யாஹாவெ வித்³யா வாऽவி கூர்யாஃஸ ஸ்ராதா³ऽயவாऽஸ்ருஜஃ। ஸபாயாம்வ விஸ்ரஷ்டெண ஜ்யாயாநவிஸோவரெஃ’ இதி॥

கூகூரணெ ஸ்ருதி³வாயஸ்ருஸ்ப்ருதிஸாரஸஸ்ருச்சயெ உஜி³க்தஃ—

‘உத்தஸ்வாஸ்வம் ப்ரெதம் வித்³யா ஸ்ராதா³ தயாऽஸ்ருஜஃ। ஜநநீ வாऽவி ஸம்ஸ்ருயாஃ நஸ்ருஹஸ்தெநாऽந்யாஸவெஃ’ இதி ॥ வித்³ருஸ்ருஜபொஸ்ருவாயெ ஸ்ருதி³யாவஸ்ருகூயாஃஸ விதெவ கூர்யாஃஸ, தஸ்ருஹாவெ ஜ்யேஷ்ட உதி கூர்ஸோऽவி யக்ஷ்யதெ। கநிஷ்ட ஸ்ராத்³யஸவாயெ கூநந்தர வவ கநிஷ்டா ஜ்யேஷ்ட்யஸ்ருகூர்யாஃஸ,

---

வேறு கர்த்தா இல்லாவிடில் ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்கிறார்,

ஸங்க்ரஹகாரர்:—அன்யனில்லாவிடில், பிதா, மாதா, ஜ்யேஷ்டன் யாராவது ஸபிண்டனத்தைச் செய்யவும். ஜீவித்திருப்பவனை அதிக்ரமித்து, பிண்டபாகத்தைச் சேர்க்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ஒருவருமில்லாவிடில், பிதா, அல்லது தமயன், ஸம்ஸ்கரிக்கவும். கயையிலும், விசேஷமாகத் தமயனும் தம்பிக்குச் செய்யலாம்.

செய்யாவிடில் தோஷமும், **ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில்** சொல்லப்பட்டுள்ளது. “முக்யகர்த்தா இல்லாதவனுய் இறந்தவனைப் பிதா, ஜ்யேஷ்டப்ராதா, மாதா, யாராவது ஸம்ஸ்கரிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அதிக பாபம் ஸம்பவிக்கும்” என்று. பிதாவும், தமையனும் இருந்தால், ஸாமீப்யமிருப்பதால் பிதாவே செய்யவேண்டும், பிதா இல்லாவிடில் ஜ்யேஷ்டன் என்று க்ரமமும் காணப்படுகிறது. கநிஷ்டப்ராதாக்கள் அநேகர் இருந்தால் அடுத்த கநிஷ்டனே ஜ்யேஷ்டனுக்குச் செய்யவேண்டும். மற்றவன் செய்யக்கூடாது.

நவ்யவஹிதோऽந்ஜஃ, ‘கநஞ்ரஷ்வவிஷ்ணோ யஃ க்ரஷ்ணே தந யஷ்டவ்யொஃ’ உதி ஷ்ருதிஷ்ரவணாத் ॥

ஜீவதி விதரி ஜ்ராத்ரா ஸொந்நே நாரயிதவ்யிதவ்யத்வம் ஷ்ரூயதே—

‘வ்ரூதஸ்ரூஷம் ஸவிஷ்ணுகம் வ்ரூதவ்யம் ஸ்ரூஷதேவ வ । ஜ்ரூத்ரெஃ காயஸ்நேந ஷ்ரவிதா யதி ஜீவதி’ உதி ॥

வசவம் ஜ்ராத்ருத்வ்யத்ருபொஸ்ஹாவெ விதா, தாதா, தாதா விதேத்ரஸ்ஹாவெ ஷ்வஷா, தஷ்ஹாவெ ஷ்வஸா சுந்ஜாத்ருஜாவா, தஷ்ஹாவெ தத்யுஃ, ஷ்வொஸ்ரஷ்வஷ்ரஸ்ஹாவெ சுவொஸ்ரஷ்வஷா, ததஷ்வத்யுஃ, ததஷ்வவிஷ்ணுஃ, ததஷ்வஸாநொஷகுஃ, தசொ தாத்ரஷ்வவிஷ்ணுஃ, தாத்ரஷ்வஸாநொஷகுஃ, தஷ்ஹாவெ ஸவொத்ருஃ, தத ஸ்ரிஷ்யுஃ, தஷ்ஹாவெ ஜீக்விகுஃ, தத சூவாயநுஃ, தஷ்ஹாவெ ஜாஸாதா, தஷ்ஹாவெ ஸவைதி க்ரமஃ ॥

‘அடுத்த கனிஷ்டன் எவனோ அவனே ஜ்யேஷ்டனுக்குக் கர்த்தா’ என்று மன்வாதி வசனமிருப்பதால்.

பிதா ஜீவித்திருந்தால் ப்ராதா முதலியவர்க்கு, அன்யனைக் கொண்டு செய்விக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ப்ருதி ரத்னத்தில்:—ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிலுள்ள ப்ரேத ச்ராத்தத்தையும், ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தையும் ப்ராதா முதலியவர்க்கு, அன்யனைக்கொண்டு செய்விக்கவேண்டும், தன் பிதா ஜீவித்திருந்தால் என்று.

இவ்விதம், ப்ராதாவும், ப்ராத்ரு புத்ரனு மில்லாவிடில் பிதா, மாதா, மாதாபிதாக்களில்லாவிடில் நாட்டுப்பெண், அவளில்லாவிடில் பகினீ, தமக்கையாவது தங்கையாவது, அவளில்லாவிடில் அவளின் புத்ரன், ஸஹோதரபகினீ இல்லாவிடில் பின்னொதர பகினீ, பிறகு அவளின் பிள்ளை, பிறகு ஸபிண்டன், பிறகு ஸமானோதகன், பிறகு மாத்ருஸபிண்டன், மாத்ருஸமானோதகன், அவனில்லாவிடில் ஸகோத்ரன், பிறகு சிஷ்யன், அவனில்லாவிடில் ருத்விக், பிறகு ஆசார்யன், அவனில்லாவிடில் மாப்பிள்ளை, அவனில்லாவிடில் ஸகா என்பது க்ரமம். அவ்விதமே,

தயா வ ஷ்ருதிஷாரே—

‘வதீ ஹ்ராதா வ தஜ்ஜ்யாயா ஜ்யாயாத்ரு ஸாதா ஷ்வஷா தயா। ஹமிநீ ஹாமிநெயஸ்ய ஸவிஜ்ஞவொஉகஹ்யயா ॥ சுஸளியாநெ வ-ஹ்வெஷா உ-தரே விஜ்ஞஃ ஷ்ரூதாஃ’ இதி ॥

காத்யாயநஃ—

‘சுந-ஜா வாzஸ்ரு ஜா வாzவி ஹ்ராத-ஃ கு-யாஹ்வ ஸம்ஹிகாயாழி। ததஹ்வொஉஸ்ரா தஉக கூஸ்ரிணே தநயொஹ்யயொஃ’ இதி ॥

வஸிஷ்காயாழி—

வ-த்ரூஹாவெ ஸவிஜ்ஞாஹ்ய-தஉஹாவெத-வொஉகாஃ। ஸாத-ஹ்வவிஜ்ஞா யெ வா ஷ்ரு-யெ வா ஸாத-ஸ்ரு வொஉகாஃ ॥ கு-யா-ரெநம் வியிம் ஸஷ்ரியுவ-த்ரூஷ்ரு ஷ்ரு-தாஃ ஷ்ரூதாஃ’ இதி॥ ஸாத-ஹ்வவிஜ்ஞாஃ ஸாதாஉஹத-த்ரு-தாதிவஜ்ஞுவ-ஸ்ரு-ஷவயா-ஞாஃ। வஜ்ஞுவ-ஸ்ரு-ஷாஉஷ்ரு-ஹ்வம் தி வ-ஸ்ரு-ஷவயா-ஞொ ஸாத்ரு ஸஸாநொஉகாஃ ॥

வஸாஸ்ரஃ—

‘சுஹாவெ த-ர ஸவிஜ்ஞாநாம் ஸஸாநொஉகஸ்ய தீஃ ।

ஸ்ப்ருதீஸாரத்தில்:—பத்னீ, ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன், பிதா, மாதா, நாட்டுப் பெண், பகினீ, பாகிநேயன், ஸபிண்டன், ஸமாநோதகன், இவர்களுள் முந்தியவன் ஸன்னிதியிலில்லாவிடில் பிந்தியவர் பிண்டத்தைக் கொடுப்பவர்கள் ஆகவேண்டும்.

காத்யாயனர்:—தங்கையாயினும் தமக்கையாயினும் ப்ராதாவுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். பிறகு பின்னோதரபகினீ, பிறகு அவர்களின் புத்ரன்.

சந்த்ரிகையில்:— புத்ரனில்லாவிடில் ஸபிண்டர்கள், அவர்களில்லாவிடில் ஸமாநோதகர்கள், மாத்ரு ஸபிண்டர்கள், மாத்ரு ஸமாநோதகர்கள், புத்ரனில்லாதவனுக்கு அபரக்ரியையைச் செய்யவும். மாத்ரு ஸபிண்டர்கள் என்பவர்கள், மாதாமஹன் அவன் பிள்ளை முதலாக ஐந்து தலைமுறை வரையிலுள்ளவர்கள். ஐந்து தலைமுறைக்குமேல் மூன்று தலைமுறை வரையிலுள்ளவர்கள் மாத்ரு ஸமாநோதகர்களாம்.

பராசரர்:—ஸபிண்டர்களில்லாவிடில் ஸமாநோதகரின் ஸந்ததி,

ரத்யவக்ஷ்ய விண்ணு ஸம்வர்ஜ பை ஜைமந வா' இதி ॥

வ்யாஹ்ருதிஃ—

'ப்ரீதஸ்ய விதுஃ வ்ருத்திஃ ஸ்ராத்தம் க்ஷயம் வ்ரயத்ததிஃ। ஜ்ஞாதிவந்துஸ்ஹ்ருத்ஸ்ரோத்ரஸ்ஷிஃ ஸ்க்ஷ்ரத்ரத்வ்ரோஹிதைஃ' இதி ॥

காத்யாயநொ வி—

வ்ருத்ரஸ்ஷிஷ்யர்த்விஜோ வதீ விதா சாதர்த்விஜோ ம்ருத்ஃ। ஸ்த்ரீஹாரீ தநஹாரீ ச கர்தவ்யஃ விண்ணோஷகக்ரியாம்' இதி ॥ ஸ்த்ரீஹாரீ = ராகதஃ கூடத்ரஹாரீ ॥

தநஹாரிணஷ்ச உந்ந்ர உஶநாஃ—

'சுநஷ்ஸ்ரவிண்ணோ யஷ்ஸ்ய தஸ்ய தநம் ஹரேச்। கத உஜ்ஜ்வம் வக்ர்யுஹ்ய ஶாயாத்ஸ்ரிஷ்ய வனவ வா ॥ வைஷ்ணவ்ய ஸ்வஹாவெ த்ர ப்ராஹ்மணா ரிக்ஹாகிநஃ। தேத்ரவிஜ்ஞாத்ர யொ ஶாஸ்த்ரா ஷ்யா யதேஷ்ட நஹீயதே ॥ சுஹாஜ்ஜ்ம ப்ராஹ்மண ஸ்ரவ்யம் ராஜ்ஞா நிதர்தி வ்ரிதிஃ' இதி ॥

அதில்லாவிடில் மாத்ரு ஸபிண்டர்கள், அவரில்லாவிடில் மாத்ரு ஸமாநோதகர்கள்.

ப்ருஹஸ்பதி:— இறந்த பிதாவுக்கு, புத்ரர்கள் ச்ராத்தம் செய்ய வேண்டும். ஜ்ஞாதி, பந்து, ஸ்ஹ்ருத், சிஷ்யன், ருத்விக், ப்ருத்யன், புரோஹிதன் இவர்களாவது செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனரும்: புத்ரன், சிஷ்யன், அல்லது பத்னீ, பிதா, மாதா, அல்லது குரு, ஸ்த்ரீஹாரீ, தனஹாரீ இவர்கள் பிண்டோதகங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்த்ரீஹாரீ = ஆசையால் களத்ரத்தை அபஹரித்தவன்.

தனஹாரிகளை மனு சொல்லுகிறார்:— இறந்தவனுக்கு ஸங்நிஹிதன் எவனோ அவன் அவனின் தனத்தை அடையவேண்டும். அதற்குமேல் ஸகுல்யன், ஆசார்யன், சிஷ்யனாவது. ஒருவருமில்லாவிடில், மூன்று வேதங்களையறிந்தவரும், சுத்தரும், ஜிதேந்த்ரியருமான ப்ராம்ஹணர்கள் தனபாகிகளாகலாம். அவ்விதமாகில் தர்மம் குறையாது. ப்ராம்ஹணரின் த்ரவ்யத்தை அரசன் எப்பொழுதும் அடையக்கூடாது என்பது நிர்ணயம்.

மாகுண்டேயஃ—

'ஸவ்ருத்தாதாஸவொர்ஜவி ஸ்ருதாஸவ்ருத்தாதாஸவொர்ஜவி ச। ஜாமாதா ஹ்ருதஃ கன்யகா ஏவிஜம் வைத்ரேயிகுழ ॥ ஸவ்ரா ஹாவெ தன்ந்ரவதிஃ காரயெத்ஸ்வ ரிக்தஃ। தஜ்ஜாதீயைஸ்ச ஸ்ரேஷ்டிஜாஹாஜ்யாஹ்ருகயாஃ க்ரியாஃ' இதி ॥

வ்ருஜ்ஜாதாதவொர்ஜவி—

'மாதரொ ஹாமிநெயஸ்ச ஷ்வஸ்ரீயொ மாதரஸ்ச ச। ஸ்ருதாஸ்ச முக்யொயெவ ஸவ்ருத்தாதாஸஹஸ்ச ச ॥ வதெஷாம் யெவ ஹாயகாயாஃ ஷ்வஸ்ருதாஃ வித்ரஷ்வஸ்ருஃ। ஏதள ஊஹாதிகம் காயத்ரிதி வெஜவிஜாம் ஷ்ரிதிஃ' இதி ॥

ஷ்ரத்ருதெர்ஜவி—

'மாதாஃ விதெரஸ்ருதாஸ்ச மாதாமஹ்யா ஏதாவவி। ஏளஹித்ரஃ ஷ்ரயம் கதா ஜ்ஞாதிஷ்ரார்தஜநதாரழ' இதி ॥

விஷ்ணுர்வி—

'ஸ்ருஷாநாம் தயா விஜ்ஞம் வத்ரீ ஏவ்ராக் ஸ்ரஷ்யதா' இதி ॥

மார்க்கண்டேயர்:— பந்துக்களில்லாத மித்ரனுக்கு மித்ரனும், மாமனுருக்கு ஜாமாதாவும் ஸகலக்ரியையையும் செய்யவும். ஒருவருமில்லாவிடில், அரசன், அவனுடைய தனத்தைக்கொண்டு இறந்தவனின் ஸமான ஜாதீயர்களால் எல்லாவற்றையும் செய்விக்கவும்.

வ்ருத்தசாதாதபரும்:—அம்மான் மருமானுக்கும், மருமான் மாதுலனுக்கும், மாமனர், குரு, மித்ரன், மாதாமஹன், இவர்களின் பார்யைகள், மாத்ருபகினீ, பித்ருபகினீ இவர்களின் ம்ருதியிலும் தஹனம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும் என்பது நிர்ணயம்.

மற்றொரு ம்ருதியிலும்:— மாதாமஹன், மாதாமஹீ, மாதுலன், மாதுலபத்னீ, இவர்களின் ம்ருதியில் தௌஹித்ரன் முதலில் கர்த்தா, ஜ்ஞாதி பிறகு கர்த்தா.

விஷ்ணுவும்:—மாமியார் முதலியவர்க்கு, புத்ரனுடைய பத்னீ நியமமுடையவளாய் க்ருத்யம் செய்யவேண்டும்.

யஜமானஸ்யாத்மநிஷ்க்ரயணாவேக்ஷயா ஆத்மாத்மீயே க்ருதே
ஸதி ஸ்வயம் அதந்த்ராணாம் வ்ருத்திம் ஸ்மரதாம் ஸ்ம்ருதிம் ।
வபனம் கர்மகுர்வத்ஸு ஸ்வீகாரம் ஸ்ரௌதகர்மணி ஸ்மரந்தி
நாத்ர । வபனம் கர்மகுர்வாணாஸு ஸ்வீகாரம் ஸ்ரௌதகர்மணி ஸ்மரந்தி
ஸ்மர்யதே = ஸ்ம்ருதிஷு ॥

வ்யாக்யாதவதீ—

'ஸ்வாதந்த்ர்யம் வ்யாக்ருணம் ஆத்மா க்ஷத்ரியம் வைஶ்யமேவ வா ।
வித்யாயோநிஸம்பந்தம் வ்யாக்ஷேபாதி ஶாஸ்த்ரம்' இதி ॥

வஸது ஸவர்ண-ஸ்ரீவ்யாயஸி, க்ருத்யா ஸ்வஸ்ரூபவர்ணாஸு ॥

தத்ர ஸ்ம்ருதிஃ—

வ்யாக்ருணோத்யவர்ண-ஸ்ய யஃ கர்ம-ஸ்வாத்மவ்ருத்தெஹி
க்ருதே । தத்ர-ஸ்வஸ்மிந் யாதி ஸ்ம லோகே வாத்ர ஸ' இதி ॥

வாஸிஷ்ட²ஸ்மார்தவதீ—

'ந வ்யாக்ருணேத கர்மஸ்வம் ஸ்வஸ்ய க்ருத்வ-ர்மெஹி

பணத்தை அடைவது முதலிய நிமித்த மில்லாவிடினும் தாஹம் முதலியதைச் செய்தால் ச்ரேயஸ் உண்டென்கிறார்,

வ்ருத்தசாதாதபர்:— பந்துக்களில்லாத எல்லா வர்ணச்ரமி களுக்கும் ப்ரீதியுடன் ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்யும் மனிதன் அதிகமான ஸம்பத்தை அடைகிறான்.

ப்ராம்ஹத்திலும்:— அநாதனாகியவன் ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரி யன், வைச்யன் யாராயினும், அவனைத் தஹித்தால், பித்ருமேத மஹாயஜ்ஞத்தின் பலத்தை மனிதன் அடைவான்.

இது ஸவர்ணவிஷயம். மற்ற விஷயத்தில் தோஷம் கேட்கப் படுவதால். அவ்விதமே,

மரீசி:— எந்த ப்ராம்ஹணன், அஸவர்ணனுக்கு (க்ஷத்ரியன் முதலியவனுக்கு) அபரக்ரியையைச் செய்வானோ அவன் இறந்த வனின் வர்ணத்தன்மையை இந்த ஜன்மத்திலும், மறு ஜன்மத் திலுமடைவான்.

பாரஸ்கரரும்:— ப்ராம்ஹணன் சூத்ரனுக்கு அபரக்ரியையைச்

கூழ । ஸ்வதெரண வா ப்ராஹ்மணஸ்ய விநா வாரஸ்வாஸ் கவிஸ்' இதி ॥

ப்ராஜ்ஞைந ஸ்வதரயாஃ ப்ரதிதஃ வாரஸ்வஃ ॥

காமாதெரவி—

'ஹைஹா விப்ராதிகெஹ்ஸிவெ புவ்ருணத்யிஜ்ஜுளளஜ்ஜுதெஹிகூழ । கதஜ்வ்யம் நைவ விப்ரெண ஸ்வதரா ப்ரஜ்ஞாநெந தஸ்ய ஜ' இதி ॥ விப்ராதிநா ஸ்வதரா ப்ரதிதயஃ ॥

ஸவிண்டாநாம் ஶெஜ்ய கெஷாதிஷ்டாஹாதயிகாரநிஷெய ஶாஹ வ்யஜநஃ—

'க்ஷீவாதயா நொதகும் ஶுத்ரஃ ஷ்டெநவ்ராதயா வியதிருணஃ । மஹாஹதாத்ரஹ்மஹத்யெவ ஸுராவ்யெவ யொஷிதஃ ॥ ந ப்ரஜ்ஞாயிணஃ கார்யாத்ராத்கும் வதிதா ந ஜ' இதி ॥ க்ஷீவஃ = ஶோவவீயாஃ । க்ஷுத்ரஸ்வாஸ்கண்டமொஜகாதயஃ । ஷ்டெநாஃ = வாரஸ்வாவஹாரிணஃ । வ்ராதயாஃ = ஸம்ஸ்காரஹீநாஃ । வியதிருணஃ = ப்ரஜ்ஞாதஸ்வயஜிராஃ । மஹாத்ரஹஃ = மஹாபாதிநஃ ।

செய்யக்கூடாது. சூத்ரனும் ப்ராம்ஹணனுக்குச் செய்யக்கூடாது. பாரசவனைத் தவிர்த்து. ப்ராம்ஹணனால் சூத்ரஸ்த்ரீயினிடம் உண்டுபண்ணப்பட்டவன் பாரசவன்.

காலாதர்சத்திலும்:— ப்ராம்ஹணன் முதலிய வர்ணத்தார்கள் ஸ்நேஹத்தினால் செய்தால் அந்த வர்ணச்ரமிகளுக்கே அபசாரியையைச் செய்யவேண்டும். ப்ராம்ஹணன் சூத்ரனுக்கும், சூத்ரன் ப்ராம்ஹணனுக்கும் செய்யக்கூடாது. ப்ராம்ஹணன் முதலியவர் சூத்ரன் முதலியவர்க்கு என்பது பொருள்.

ஸபிண்டர்களுள், சிலருக்குத் தாஹம் முதலியதில் அதிகாரநிஷேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

விருத்தமனு:— நபும்ஸகன் முதலியவரும், ஸ்தேனர்கள், ஸம்ஸ்காரமற்றவர், விதர்மிகள், கர்ப்பம், பர்த்தா இவர்களுக்குத் த்ரோஹம் செய்தவர்களும், கட்குடிக்கும் ஸ்த்ரீகளும், ப்ரம்ஹசாரிகளும், பதிதர்களும் உதகதானம் செய்ய அர்ஹரல்லர். ஆதிசப்தத்தால் குண்டகோளகாதிகளுக்கு க்ரஹணம். ஸ்தேனர்கள் = பாஸ்வத்தை அபஹரிக்கின்றவர்கள். விதர்மிகள் = தன் தர்மத்தி

ஹத்யஹ்ரஸ்ஹ: = ஹத்யவிநாஶிந்ய: । உஶகஸ்ய ஹணஶநெ்ந ஸாஹெ கூதெzவ்யஸ்ஸுகஸாநநிஷெயாய-ழே । கூதெ ஸாஹ நிஷெய: கெஶ்தவிஷய: । வஸவிண்ணஸ்ரமணெ கீவாஹ்யா ஸாஹாதிகம் நகுபஸ்ரிதயஸ்ய: । வ்ரவஸாரிணஸ்ஸு ஸாஹாதி நிஷெய: விதாஸாதிவ்ய தீரிகூவிஷய: । தயா ஸ்ரீதிவாதித யஸ்ஸாஸு ॥

கூதாயம் கூ:— ‘ஔரஸவஸ்ரு:, வளதூ:, தத்ஸ்ரு வஜ்ஞதீ:, வஸ்ரீகாவஸ்ரு:, ததஜ்ஞதீ:, உதூ:, ததஜ்ஞாந:, யநஹாரீ ஔளஹித்ரு:, ஔளஹித்ரு:, வதீ, வதீ:, ஸவதீவஸ்ரு:, ஔஹிதா, ஸ்ரூதா, ததஸ்ரு:, கூஸொஸ்ரஸ்ரூதா, ததஸ்ரு:, விதா, மாதா, ஸ்நுஷா, வளதீ, ஔளஹிதீ, வள்துஸ்ரு வதீ, ததஸ்ரீ, உதஸ்ரு டதீ, ஸபிநீ, ஸாபிநெய:, ஸவிண்ண:, ஸொதூ:, மாதாமஹஸவிண்ண:, ததஸாஸொதூ:, ஸஸொதூ:, ஸிஷ்ய:, ஸகுல்ய:, ஸ்ரோத்ரிய:, ம்ரு:, கூஸாய-ழ:, ஸஹாத்யாயீ,

---

னின்றும் நமுவியவர்கள். உதக சப்தத்தைச் சொல்லியது, அன்யன் தாஹம் செய்தாலும் உதகதானம் செய்யக்கூடாதென்பதற்கு. ஆகையால் தாஹம் செய்யக்கூடாது என்பது, கைமுத்யந்யாயத்தால் ஸித்தித்தது. தனது ஸபிண்டரின் மரணத்தில் நபும்ஸகன் முதலியவர்கள் தஹனம் முதலியதைச் செய்யக் கூடாதென்பது பொருள். ப்ரப்ரஹ்மசாரீ தஹனாதிகளைச் செய்யக் கூடாதென்றது, அவனது பிதா முதலியவரைத் தவிர்த்தவர்களைப் பற்றியது. அவ்விதம் முன்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இங்கு இவ்விதம் க்ரமம்:- ஔரஸபுத்ரன், புத்ரன், அவனுடைய புருஷஸந்ததி, புத்ரிகாபுத்ரன், அவனது ஸந்ததி, தத்தன் (ஸ்வீக்ருதன்) அவனது ஸந்ததி, தனஹாரீ தௌஹித்ரன், தௌஹித்ரன், பத்னீ, பதி, ஸபத்னீபுத்ரன், பெண், ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், பின்னேகரப்ராதா, அவனது புத்ரன், பிதா, மாதா, நாட்டுப்பெண், பௌத்ரீ, தௌஹித்ரீ, பௌத்ரனின் பத்னீ, பௌத்ரனின் புத்ரீ, ஸ்வீக்ருதனின் பத்னீ, பகினீ, பாகினேயன், ஸபிண்டன், ஸமாநோதகன், மாத்ருஸபிண்டன், மாத்ருஸமாநோதகன், ஸகோத்ரன், சிஷ்யன், ருத்விக், ப்ருத்யன், குரு,

ஜாதா, ஸகா, ஸ்த்ரீஹாரீ, ஸநஹாரீ, ராஜா'' இதி ॥ இதி ஸம்ஸ்காரதத்த்வநிராகரணம் ॥

அக்நிநிர்ணயஃ ॥

அதாக்நிநிர்ணயஃ ॥ தத்ர வ்ருத்தமநுயாஜ்ஞவல்க்யௌ—

'ஆஹிதாக்நிமபத்நீகாந்யாயம் த்ரயவ்ருத்த்யாக்நிபிஃ । அநாஹிதாக்நிமேகேந லௌகிகேநேதரம் ஜநாஃ' இதி ॥ வநகேந = ஔபாஸநேந ॥

தத்ர த்ரிகாண்டீ—

'அநாஹிதாக்நிமேகேநயஃ ஸர்வம் வதிஹாயபௌஃ' இதி ॥

வஸிஷ்டஃ—

'அநாஹிதாக்நிம் ஸர்வம் வத்தீர்ஹ்ருஃ ப்ரேதிகம் மதஃ । ஔபாஸநாக்நிநா தத்ர ஸம்ஸ்காரஃ வைதஸைகிகஃ ॥ ஸ்ரௌநாந்யதத்ர கர்மாணி கேவிதாத்தவநாக்நிநா । ஸ்ரௌநாந்யதாநாம் வத்தீநாம் வதிவத்ஸர்வமாஹுஃ' இதி ॥

ஆசார்யன், ஸஹாத்யாயீ, ஜாமாதா, ஸகா, ஸ்த்ரீஹாரீ, தனஹாரீ, ராஜா என்று. ஸம்ஸ்காராதிகாரிகளின் நிரூபணம் முற்றிற்று.

அக்னி நிர்ணயம்.

இனி அக்னி நிர்ணயம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

வ்ருத்தமனுவும், யாஜ்ஞவல்க்யரும்:- ஆஹிதாக்னியை, மூன்று அக்னிகளால் சாஸ்த்ரப்படி தஹிக்கவேண்டும். அநாஹிதாக்னியை ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கவும். மற்றவர்களை லௌகிகாக்னியால் தஹிக்கவும். அவ்விதமே,

த்ரிகாண்டீ:— பதி, பார்யை இவர்களுள் முந்தி இறந்தவரை ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கவும்.

வஸிஷ்டர்:— பத்னீகளுக்கு முன் இறந்த அநாஹிதாக்னிக்கு, ஔபாஸநாக்னியால் பைத்ருமேதிக ஸம்ஸ்காரம். பத்னீகளுக்குப் பின் இறந்தவனுக்குச் சிலர் உத்தபநாக்னியால் செய்கின்றனர். பதிக்குப்பிறகு இறந்த பத்னீகளுக்கும் பதிக்குப்போல் அக்னியை க்ரஹிக்கவும்.

யஜ்ஃ—

கஹ்ரிவஹுபநாஹவஹாழுதஹுஃ வதீ ஹ்ரதா யதி । தஹி ளெவாநமெ ஹாஹ்ரா யதி வாஹ்நிநஹு ஸாதி ॥ ஸாஹெzஹ்ள வஹ்நரெவாவஹ்ரஃ வ்ரயக்ஷிதாதி கஹ்ரயெஹ்’ ஊதி ॥

ஹ்ரதாஹுகரெ—

‘வஹ்ரிவஹுதெவ ஹ்ரதா ஸாதா வதிகாநஹுஹ்ரம் விதா । ஹ்ரஹ்ரா ஹ்ரஹ்நிஃ வஹ்ரிவஹுதொ மஹ்ரெ ஹவரொ வியஹ்ரஹ்ரநமஃ’ ஊதி ॥ ஸாதஹ்ரரணாநஹுஹ்ரம் விதஹ்ரரண ஊதயுஹுஃ ॥

ஜஜஹுஹ்நவி—

‘தீக்ஷிதவஹ்ரா ஹி தாஹ்நெஸ்ஹு ஹாஹுஃ ஹ்ரெஹ்ரஹ்ரி ஹ்ரஹ்நிஹிஃ । கஹ்ரா ஹி தாஹ்நெஹ்ரஹ்ரஃ வஹ்ரா ஹ்ரஃ ஹ்ரெ நளவாவஹ்ரநவஹ்ரஹ்நி நா ॥ ஊதரெஷாம் ளகிகெந ஹாஹ உத்தவநாஹ்நிநா । வணாஹாஹ்நிரெஹ்ரஹாஹ்நிஹ்ரஹ்ரி தகாஹ்நிஸ்ஹு கஹிஹுஹிசு ॥ வதிதாஹ்நிஸ்ஹிதாஹ்நிஸ்ஹு நஸிஷ்டஹ்ரஹ்ரணொவிதஃ । ஸ்ஹ்ரஉவிட்க்ஷத்ரவிவ்ரா ஹ்நிஃ ஹ்ரொத்ரியஹ்ரஹ்ரஹ்ரஹ்ரநமஃ ॥ வவஹுதாஹ்நிஸ்ஹ்ரணஹ்ரஹ்நிஉஹுஸ்ஹ்ரரஹ்நிஹுயநாநமஃ । உவ

யமன்:— பர்த்தா இறந்து தஹனமாகிய பின், அஸ்திஸஞ்சயனத்திற்கு முன் பத்னீ இறந்தால், அந்த அக்னியிலேயே அவளைத் தஹிக்கவும், அக்னி அணையாமலிருந்தால். அக்னி சாந்தமானால், இவளுக்குத் தனியாகச் சிதை முதலியதைச் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— மாதா முதலில் இறந்தாள். ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகு பிதா இறந்தார். ஔபாஸனாக்னி முன் போக வேண்டும். விதுராக்னி பின் போகவேண்டும். மாத்ரு மரணத்திற்குப் பிறகு பித்ருமரணமானால் என்பது பொருள்.

ஜாதக்னியும்:— தீக்ஷிதனுக்கும், ஆஹிதாக்னிக்கும் அவனது மூன்று அக்னிகளால் தஹனம் செய்யப்படவேண்டும். அநாஹிதாக்னிக்கு அவனது ஔபாஸனாக்னியால் ஸம்ஸ்காரம். மற்றவர்களுக்கு லௌகிகமான உத்தபனாக்னியால் தஹனம். சண்டாளாக்னி, அசுத்தாக்னி, ஸூதகாக்னி, பதிதாக்னி, சிதாக்னி இவைகள், சிஷ்டர்கள் க்ரஹிப்பதற்கு அர்ஹமல்லாதவைகள், சூத்ரன், வைச்யன், க்ஷத்ரியன், ப்ராம்ஹணன் இவர்களின் அக்னி, ச்ரோத்ரியனின் க்ருஹாக்னி, பர்வதாக்னி, அரண்யாக்னி,

யஂவாரிஜஸ்ரு ஷ்டோ லௌகிகாக்ஷ்நிவரிஷ்ரு ஹெ ॥ வ்ரு தியதை ரஃ கவாமாஹ்ரு ஷ்டாஹ்ரு வைரூகரு யொஃ । வியரூம் வியவாம் வெவ உஹெஷ்ரு தவநாஹ்ரு நா' இதி ॥ யதிஃ = வரூஹம்ஸ வ்ரு தினிகதஃ ॥

ஷ்ரு தரு ஹெரூ—

'கரு யாஃநரூவநீதம் வ கரூஷ்டாக்ஷிதி ஃஷ்ரு தஃ । லௌகிகெந உஹெஷெதா வரூத்தவெநாயவாzஹ்ரு நா' இதி ॥

வ்ரு ஹவஹ்நிஷ்டஃ—

'தரூஷாஹ்ரு நா உஹெஸ கரு யாம் வீரு ஹிஹிவரூ யவெந வா । கரூயவொத்தவநீயெந காவாமெநாநமெந வா ॥ யதிம் வ வணிரூ நம் வெவ உஹெஸ காவாமவஹ்ரு நா । கரூயவொத்தவநீயெந தரூஷிணெவாவரூ விஷ்டஃ ॥ உஹெரூஷ்ரு ஹ்ரு ம் ஹரூரூவ்ரு வரூநஷ்ரு ஹெரூஷ்ட ஹம்ஷ்ரு ஹிதஃ । வரூநஷ்ரு ஹெரூத்ரு தீயெஷ்ட வஹ்ரு நரூத்தவநஃ ஷ்ரு தஃ ॥ காவாமஷ்ரு ள நிகூஷிவ்ரு தவ்ரு வெவ தரூஷம் கூஷிவெஸ । கரூஷ்டம் வா ஹரூஷ்ரு ஹித ஷ்ரு ஷெ தரூ

கட்டையைக் கடைந்தெடுத்த அக்னி இவைகளுள் கீழுள்ளதை விட மேலுள்ளது ச்ரேஷ்டம், லௌகிகாக்னியைப் பரிக்ரஹிக்கும் விஷயத்தில். ப்ரம்ஹசாரிக்கும், யதிக்கும் கபாலாக்னி. பாலனுக்கும், கன்யகைக்கும் துஷாக்னி. விதுரனையும், விதவையையும் உத்த பநாக்னியால் தஹிக்கவும். யதி = பரமஹம்ஸனைத் தவிர்த்தவன்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— கன்யை, அனுபநீதன் இவர்களை, 'அஸ்மாத் த்வம்' என்ற மந்த்ரத்தால், லௌகிகாக்னியாலாவது, உத்தபனாக்னியாலாவது தஹிக்கவும்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— கன்யையை, துஷாக்னி, வ்ரீஹ்யக்னி, யவாக்னி, உத்தபனாக்னி, கபாலாக்னி இவைகளுள் ஒன்றினால் தஹிக்கவும். யதியையும், ப்ரம்ஹசாரியையும் கபாலாக்னியால், அல்லது உத்தபநாக்னியால் தஹிக்கவும். துஷாக்னியால் தான் என்று சிலர். தர்ப்பங்களில் அக்னியை ஏற்றி, அதை வேறு தர்ப்பங்களிலேற்றி, அதை மூன்றாவது தர்ப்பங்களிலேற்றினால் அது உத்தபனமெனப்படும். கபாலத்தை அக்னியில்வைத்து, காய்ந்த கபாலத்தில் உமியைப் போடவும். அல்லது காய்ந்த கோமயத்தைப்

துஷபாவகஃ ॥ யாவத்தப்தகபாலெந கெவலெநாக்நிஸம்பவஃ । தாவத்கபாலஸம்ஸ்ருதஃ பாவகஃ பரிகீர்த்திதஃ' இதி ॥

ஜமதக்நிரபி—

'தர்ஜுஷ்டிம் ப்ரதீப்யாக்நள லளகிகெ தத்ர சாபரம் । தத்ராப்யக்நிஸ்த்ருதீயஸ்தோ வஹ்நிரூத்தபநஃ ஸ்மூதஃ ॥ கபாலமக்நள நிக்ஷிப்ய தமாதாய துஷெ க்ஷிபெத் । துஷெண தர்ஜஸம்ஸ்ருதஃ கபாலஜ இதி ஸ்மூதஃ' இதி ॥

ஸ்மூத்யந்தரெ ச—

'கபாலொத்தஃ கபாலாக்நி ஸ்துஷாக்நிஸ்து துஷொத்பவஃ । தர்ஜுஷ்டித்ருதீயொத்தோ பவெதூத்தபநாஹ்வயஃ' இதி ॥

பொதாயநஃ—

'சூஹிதாக்நிமக்நிபிர்தஹதி யஜ்ஞபாத்ரைஶ்ச க்ருஹஸ்தள பாஸநாக்நிநா ப்ரஹ்மசாரிணம் கபாலாக்நிநாऽந்யாநூத்தபநாக்நிநா' இதி ॥

போடவும். உமியில் உண்டாகியது துஷாக்னி எனப்படும். கபாலத்தை அக்னியில் வைத்து, தப்தமான கபாலத்தினின்றும் உண்டாகியது கபாலாக்னியாம்.

ஜமதக்னியும் :— லௌகிகாக்னியில் தர்ப்பமுஷ்டியைக் கொளுத்தி, அதில் மற்றொரு தர்ப்ப முஷ்டியைக் கொளுத்தி, அதில் மற்றொரு தர்ப்ப முஷ்டியைக் கொளுத்தினால் மூன்றாவது அக்னி உத்தபநம் எனப்படுகிறது. கபாலத்தை அக்னியில் வைத்துக்காய்ச்சி அதை உமியின்மேல் வைக்கவும். அந்த உமியால் தர்ப்பத்தில் உண்டாகிய அக்னி கபாலாக்னி எனப்படுகிறது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் :— கபாலத்திலுண்டாகியது கபாலாக்னி. துஷத்திலுண்டாகியது துஷாக்னி, மூன்றாவது தர்ப்ப முஷ்டியிலுண்டாகியது உத்தபநமெனப் பெயருடையதாம.

போதாயனர்:— ஆஹிதாக்னியை அக்னிகளால் யஜ்ஞபாத்ரங்களுடன் தஹிக்கவும். க்ருஹஸ்தனை ஔபாஸநாக்னியாலும், ப்ரம்ஹசாரியைக் கபாலாக்னியாலும், மற்றவர்களை உத்தபனாக்னியாலும் தஹிக்கவும்.

ஸுவஷ்டுவ்ஃ—

‘ஔவாவஸெநாநாஹிதாக்நிம் ஔஹதி நிர்ஸ்ருத்யை வத்ஸ உத்தவெநெநதக்ஷாநு’ ஔதி ॥

ஸுத்ர யஜ்ஞாஹ்ருத்யம் யஜ்ஞாயுதம் வா வ்யவஹ்ரியதே ॥

ஸ்ருதவசோவத்ஸநவ்யாஸ்ருதவிவாஹவ்ய வ்ருஜுவாங்கவாஹாவாத்ருஹ்ருக்வாஹாவாத்ய ஸுவாஜ்ருளவாவஸநாத்ருளாஃ வ்ருவஸுத்ருஹாவாஸ ‘ஸுத்யாந்தவெந’ ஔதி வொயாயநவயநாஸ, ‘உத்தவெநெநதக்ஷாநு’ ஔத்யாவஹ்ஸ்வயநாய உத்தவநாஸ்ருவ ॥

ஸ்ருதவிவாஹவ்யளவாவஸநொவஸ்ருோஸ வ்ருவஸ்ரும் ஸ்ருணெ தஷ்டாநீவெவ ஸ்ருஷஹோரோஷ்டம் ஸுக்ருவஸோவ்ய ஔவாவஸநெந ஔஹெஸ்ருவ—‘விவாஹஸ்ருஷ்டசெஷ்ட்ருவ்ய தந்ர ஔவதெத்யாக்ருணம் யதி । ஸுக்ருஸ்ருஷ்டம் வஸோவைவ்ய ஔஹெஔளவாவஸநாஸ்ருநா’ ஔதி வ்ருணாஸு ॥

ஸுநாஹிதாக்நெஸ்ருஸ்ருாயஸ்ருாஅயவஸ்ருவ்ய ஸுஸ்ருஅயவஸம்வஸ்ருஸு

ஆபஸ்தம்பர்:—அநாஹிதாக்னியை ஔபாஸநத்தாலும், நிர்மந்த்யத்தினால் பத்னியையும், உத்தபனக்னியால் மற்றவர்களையும் தஹிக்கவும்.

இங்கு அவரவர் க்ருஹ்யப்படியும், ஆசாரப்படியும் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

ஸமாவர்த்தனம் ஆன பிறகு விவாஹத்திற்குள் இறந்தவனுக்கு, ப்ரம்ஹசாரித்வமுமில்லை, க்ருஹஸ்தத்வமுமில்லையாதலால், கபாலாக்னி ஔபாஸநாக்னி இவைகளின் ப்ரஸக்தி இல்லாததால் போதாயன வசனத்தாலும், ஆபஸ்தம்ப வசனத்தாலும் உத்தபநாக்னியே.

விவாஹமாகியவனுக்கு ஔபாஸனாரம்பத்திற்கு முன் மரணமானால், அப்பொழுதே சேஷஹோமம் முடிய உள்ள கார்யத்தை முடித்து, ஔபாஸனத்தினால் தஹிக்கவேண்டும்.—“விவாஹ சேஷஹோம மத்தியில், தம்பதிகளுக்கு மரணமானால், மீதியுள்ள கர்மத்தை முடித்து ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கவும்” என்று ஸ்ம்ருதியால்.

அநாஹிதாக்னிக்கு இரண்டு பார்யைகளிருந்தால், இரண்டு

வஹ்யம் ஸாயணே தத்தெவாஹ்னியயஜ்ய ஸம்ஸர்கம் க்ருத்வா தெதெனைவ உஹேத | ஸம்ஸர்காத்பூர்வம் ஸாயணே ஸம்ஸ்ருஷ்டாஹ்னியெனைவ உஹேத ||

‘யதேஃ வஹ்யாத்ப்ராஹ்மணாயாஸாயணேऽவி உத்தவநாஹ்னியெனைவ,’ க்ருஹ்யாந்தவநெநெதி வொயாயநஹ்ஸாணாஸு’ இதி கெவிஸ் || கதெந்து—‘ப்ரெதாஹ்னிஸம்யாநம் க்ருத்வா தெதெனைவ ஹுதேஃ, ‘ஸ்ரீதாயாம் து ஹாயர்யாம் வாஹ்ளு ஔபாஸநம் மதெ ய்வெ | ஸம்யாயாஹ்னிம் உஹேதெநாம் வுத்தரா வா யதி வெதராஃ’ இதி ஸ்ரணாஸு யதிரூபவஸ்ய ஹதுர்ஹ்ராஹ்மணாத்ப்ரவ்ரஜிதாதெஷ்டுர்ரூதராऽவஸ்யாநாஸு’ இத்யாஹுஃ ||

தயா வ வாஜிஜாதெ—

‘வாஜிவ்ராஜகவத்தீவெந்ரதா தஸ்யாத்து வஹ்யர்தஃ | ஔவாஸநாஹ்னிம் ஸம்யாய உஹேத்து வியிவஸு ஸுதஃ’ இதி || தஸ்யாஸு வஹ்யர்தஃ=வாஜிவ்ராஜகஸ்ரணாஸு வஹ்யர்திதயர்ஃ ||

அக்னிகளுக்கும் ஸம்ஸர்க்கம் ஆவதற்கு முன் அவன் இறந்தால் அப்பொழுதே இரண்டு அக்னிகளுக்கும் ஸம்ஸர்க்கத்தைச் செய்து, ஸம்ஸ்ருஷ்டாக்னியினால் தாஹம் செய்யவும். ஸம்ஸர்க்கமான பிறகு இறந்தால் அதனாலேயே தஹிக்கவும்.

ஸன்யாஸி இறப்பதற்கு முன், அவனது பூர்வாச்ரம பார்யை இறந்தாலும், உத்தபநாக்னியினாலேயே தாஹம். “இதரர்களை உத்தபநாக்னியால்” என்று போதாயன வசனத்தால், என்று சிலர். மற்றவரோவெனில், ப்ரேதாக்னிஸந்தானம் செய்து, அதனாலேயே தாஹம்,—“ஸாக்னியான பர்த்தா தூரதேசம் சென்றிருக்கையில் பார்யை மரித்தால் அக்னிஸந்தானம் செய்து இவளைப் புத்ரனாவது அன்யனாவது தஹிக்கவும்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், யதிரூபனான பர்த்தா ஸமாரோபிதாக்னியாய் தூரத்திலிருப்பதால், என்கின்றனர். அவ்விதமே,

பாரிஜாதத்தில்:— ஸன்யாஸியின் பத்னீ, அவனது மரணத்திற்கு முன் மரித்தால், ஔபாஸனாக்னி ஸந்தானம் செய்து விதிப்படி புத்ரன் தஹிக்கவும்.

உத்தவநாக்நேः ஸம்ஸ்காரமாஹ ஸௌநகः—

“சுத்தீ³த்தவநம் கூர்சகா வாஸ்ரூ வைதவ்ய உக்ஷிணை । வஸீ³ஹ்ரு வம்வாரிவ்ரீயூ வயூ³க்ஷ்ரு ய யயாகூ³ழி ॥ கூஜ்யூம் ஸம்ஸ்ரூத்ரு ஸஞ்ஜ்ரண ஸ்ரூவெண ஜூஹுயாத்ததः ॥ கயாஸ்ரூ தெகயாzzஸூத்ரா வ்ரூஹ்ரூதீஹிஸ்ரூதः வாழி’ ஜதி ॥

வையாயநஸ்ரூ—

“வியூஸ்ரூ நியாயாத்ரிம் வ்ரூஸ்ரு வூஸ்ரூஷஸ்ரு கூத்ரு கூழி । ஜூஹுயாஜ்ரூஸ்ரூஜ்ரூந வியவாயாஸ்ரூயம் கூ³ः’ ஜதி ॥

கயஸ்ரூத்தவநாக்நிஸம்ஸ்காரஸ்ரூஷாக்நிகவாஹாக்நிஸ்யிதாக்நாஸவி ஸஸாநः ॥

வஸ்ரூவ்ரூஜ்ரூதாம வத்தீ ஸாஹிதாக்நிஸ்ரூக்நிஹோத்ரூண உஹஸ்ரு । கூநாஹிதாக்நிः ஸ்ரூத வ்ரூஜ்ரூந உஹஸ்ரூதி ஸ்ரூஹாஸ்ரூயாயநः—

“ஸ்ரூத வ்ரூஜ்ரூநாக்நிஹிஜ்ரூஸ்ரூ ஜ்ரூதாம வத்தீம வ தாம க்ரூஹிः । ஸிஷ்ரூஜ்ரூநொ ஹஸ்ரூஹஸ்ரூந்ரூ வ்ரூநஸ்ரூவாக்நிஸ்ரூஸ்ரு யஜேஸ ॥

உத்தபநாக்னிக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர்:—உத்தபநாக்னியை ப்ரேதனின் வலது பக்கத்தில் வைத்து, ஸமூஹனம், பரிஸ்தரணம், பர்யுக்ஷணம் இவைகளை க்ரமப்படி செய்து ஆஜ்யஸம்ஸ்காரம் செய்து, ஸ்ருவத்தினால் மந்த்ரத்தினால் ‘அயாச்ச’ என்பதினாலும், வ்யாஹ்ருதிகளாலும் ஹோமம் செய்யவும்.

போதாயனரோவெனில்:— விதுரனின் அக்னியை வைத்து, புருஷஸூக்தத்தை ஸ்மரித்து, த்வாதச க்ருஹீதாஜ்யத்தினால் ஹோமம் செய்யவும். விதவையின் அக்னிக்கும் இதே க்ரமம்.

இந்த உத்தபநாக்னிஸம்ஸ்காரம் துஷாக்னி, கபாலாக்னி, மதிதாக்னி இவைகளுக்கும் ஸமானமே.

ஆஹிதாக்னி, தனக்கு முன் மரித்த பத்னியை அக்னிஹோத்ராக்னியால் தஹிக்கவும். அநாஹிதாக்னி, ஸ்மார்த்தாக்னியின் பாதியால் தஹிக்கவேண்டும் என்கிறார்,

ஆச்வலாயனர்:— ஆஹிதாக்னி, ஸ்மார்த்தாக்னியின் அர்த்தத்தாலும், ச்ரௌதாக்னிகள் மூன்றினாலும் பத்னியைத் தஹித்து, பாக்கியுள்ள பாதி அக்னியால் மற்றொருத்தியை விவாஹம் செய்து

ப்ராமணாஹாரண ஸிஷ்டாஜ்ஞம் ஷ்ரோதவ்யாதெயவ்யாவியி। ஸ்ம்ருதிஷ்வவ்யவதீக ஜஷ்ட (ஷ்டிம்) கர்யாரண வா நவா ॥ வாயவ்ப்ராதஹோரயஜ்ஞ ஜஜ்ஞாத்ரவ்யவி வஜ்ஞதெஸ்' ஜதி ॥

கத்ர திஹிரண்யாஹிதாக்னிவிஷயே। கநாஹிதாக்னிரளவாவநாஜ்ஞாந ஏஷ்டா ஸிஷ்டாஜ்ஞ வாயவ்ப்ராதஜ்ஞாஹுத ஷ்ரபீவாகம் ய கர்வ்ருஸ்ருஜ்யாஹுத। கருகொத்வி யாவஜ்ஜீவம் ஹொரம் கர்யாரதிதயாம் ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

ஆஹயிக்வாக்னிஹொத்ரேண வித்யம் வ்ருத்வதீம் வதிம் । கூஹரேயிவஜ்ஞாரா நக்னீம்ஸ்ரெவாவிஜ்மயாந்' ஜதி ॥

வனதஜ்கர்விவாஹவிஷயே ॥ கருகர்விவாஹஜ்ஞ நிஜ்ருத்யாந ஆஹயிக்வா யாவஜ்ஜீவம் கர்ஹிஹொத்ரம் ஜுஹுயாத் ॥

கத்ர கவதீர்—

'கூஹிதாக்னிம் வஜ்வர்ப்ரதாம் வ்ராஹ்மிஹிரண்மயெந வித்யே ।

கொண்டு, மறுபடி ச்ரௌதாக்ன்யாதானம் செய்து கொண்டு யாகங்களைச் செய்யவும். விவாஹத்திற்கு முன்பும் ஸ்மார்த்தாக்னியின் பாதியை உபாஸிக்கவும். இஷ்டியைச் செய்தாலும் செய்யலாம். செய்யாமலுமிருக்கலாம். மாலை காலைகளில் ஹோமத்தை அர்த்தாக்னியிலும் செய்யவேண்டும்.

இங்கு மூன்று அக்னிகளால் என்றது ஆஹிதாக்னி விஷயம். அநாஹிதாக்னியானவன் ஸ்மார்த்தாக்னியின் பாதியால் தஹித்து, மீதியுள்ள அக்னியில் மாலையிலும் காலையிலும் ஹோமம் செய்து கொண்டு, ஸ்தாலீபாகமும் செய்துகொண்டு, மற்றொருத்தியை மணக்கலாம். அசக்தனும் ஜீவனுள்ளவரையில் காலையிலும் மாலையிலும் ஹோமம் செய்து கொண்டிருக்கவும். என்பது பொருள்.

யாக்ஞவல்க்யர்:—பர்த்தா ஸாத்வியான பத்னியை அக்நிஹோத்ரத்தால் தஹித்து, விதிப்படி விவாஹம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தாமதிக்காதவனுய் ஆதானமும் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இது விவாஹம் செய்துகொள்ளச் சக்தியுள்ளவன் விஷயம். சக்தியில்லாதவன், நிர்மந்த்யாக்னியால் தஹித்து யாவஜ்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் செய்யவும். இவ்விஷயத்தில்,

கபர்தீ:—ஆஹிதாக்னி, தனக்குமுன் இறந்த பத்னியைத் தன்

ஸகேவ விவாஹோயாஸகேவ நிஃஸந்தானேவ ஸ்யாதிதி ॥

தஸ்யாவாவஹ்யம்வோஹ்ரு ஸ்ம்ருதி—

'நிஃஸந்தானே வதீ ஸ்ம்ருதவநேநாதாஸு' இதி ॥

ஹ்ரு ஸ்ம்ருதிஸ்வி—

'ஸாஸ்ருஸ்ருணுஸ்ருஸ்ருஸ்ருதீ வ நியநம் மதா । ப்ரூளதஹ்யா
தஃ ஸ்ம்ருநா ஸ்யாஹ்ஃ வதஸ்யா நேவ தஸ்யா லவேஸு ॥ நிஃஸந்தா
நேவ தாம் ஸ்ம்ருயா நிஸ்ருயாஸ்ம்ருஸ்ருதாத்ருநி । ஸ்ம்ருஸ்ருஹோத்ரு ம
ணஃஸாஸ்ம் ஸ்ருஸ்ரும் யாஸ்ருயணம் தஸ்யா ॥ ஸுவதீஸ்ம்ருகோஸ்வி ஸு
வீஸ்ருத தஸ்ருளஸ்யாஸ்ருஸு ஸுயஸ்ருஸ்ருந । விஸ்ருளவஸ்ருஹ்ருவஸ்ருயாநம் வஸ்ருந
ஸேவ வியீயதே ॥ ஸ்யாஸ்ருஸு ஸ்ருணிஸ்ருஸ்ருஸ்ருஸ்ருஹ்ருஸ்ருஹ ஸுளவாஸநாஸ்ருஸ்ரு
நா' இதி ॥ வ ஸ்ருவஸ்ரும் வதீஸ்ருஸ்ருணே ஸ்யாஸ்ருஸு ஸ்ருணி ஸ்ருஸ்ருதாஸ்ருநா
ஸ்ருதாஸ்ருஸ்ருளவாவஸேந ஸுஹ்ருஸு, ஸ்ருஸ்ருதாஸ்ருஸ்ருஸ்ருஸ்ருஹோத்ரு
ணேதி ஸ்ருஸ்ருஃ ॥

வவஸ்ருயாஸேந வ ஸ்ருவஸ்ரும் யஜஸ்ருமாநவஸ்ருஸ்ருணே ஸ்ருஸ்ருதி ஸ்ருதா

அக்னிகளால் தஹிக்கலாம், மறுபடி விவாஹம் சக்யமானால். அசக்யமானால் நிர்மந்த்யத்தினாலேயே தஹிக்கவும். அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பரும் பரத்வாஜரும்:— நிர்மந்த்யாக்னியினால் பத்னியைத் தஹிக்கவும். மற்றவர்களை உத்தபநாக்னியால் தஹிக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மறுபடி விவாஹத்தில் சக்தியில்லாதவன் பத்னீமரணத்தில், ச்ரௌத ஸ்மார்த்தாக்னிகளால் பத்னிக்குத் தாஹம் செய்யக்கூடாது. அவளை நிர்மந்த்யாக்னியினாலேயே தஹிக்கவும். அக்னியைத் தனக்காக வைத்துக்கொள்ளவும். அபத்னீகனாயினும், அக்னிஹோத்ரம், தர்ஸபூர்ணமாஸங்கள், ஆக்ரயணம் இவைகளை அந்த அக்னியில் செய்யவும். மற்றொன்றையும் செய்யக்கூடாது. அக்னி விச்சின்னமானால் புனஸ்ஸந்தானம் விதிக்கப்படுகிறது. விவாஹத்தில் சக்தனானால் ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கவும். முதலில் பத்னீ ம்ருதையானால் விவாஹத்தில் சக்தியுடைய அநாஹிதாக்னி, ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கவும். ஆஹிதாக்னி அக்னிஹோத்ரத்தால் தஹிக்கவும் என்பது பொருள்.

ஸர்வாதான விஷயத்தில், முதலில் யஜமானன் மரித்தால்

யாம் வித்யேத், வத்ஸாஸ்ய வஸ்தாநரணே வைதாயாநீதி வந்த்ரகாயாம் ॥

சதுர் காத்யாயநொऽவி—

‘வ-வ்யம் ப்ரதவ்ய ஔவதெராஃ வைதாயாநம் வராவ்ய தே’ ॥ வ-வ்யம் ப்ரதவ்யாஹ்வயம்ஸ்தாராஃ, வஸ்தாந்ப்ரதவ்ய ஔவதெராராந்ப்ரதராவ்ய வைதாயாநீத்யயாஃ ॥

கவ்வரிஸிஷ்டெऽவி—

‘ப்ரதாஹிதாக்நெஸ்தாயாயாயாஃ வைதாயா வியராவ்யதெ। வம்ஸரிஷ்ய ஊரூ வத்ஸ்ய நிஶ்ரயந்த்ய கராஸாஹ்நா ॥ உதி வஹ்ந்யவ வம்வாஹ்ய நிஶ்ரயாஹ்நி ஶராம் தீயா। விஹஜ்ய, உக்ஷிணாஹ்நள தே வராவாகொऽவராநயெ ॥ சூதிக்ஷா ஹ்ராகராவாவத்ர வாராணள ஸவதஸ்ஸதஃ। வவநம் வாத்ரயநம் விநாऽந்ரஸ ஸவாய ஸாவராஸு’ ஔதி ॥

வராந ஔராரஹ்ர ஹணாஸயாயாஹ்ய வத்ஸாஹவி நியராகா ஹ்நிஹொத்ரஸ்ய வியராவைராத்ரஷாஸ்தெ விஹ்ரளாஸ்தெ வயா ஸராணை வைதாயாநஸெவ ॥

மூன்று அக்னிகளிலும் பித்ருமேதம். பத்னீ பிறகுமரித்தால் அவளுக்கு ப்ரேதாதாநம் என்று சந்த்ரிகையில் உள்ளது. இதில்,

காத்யாயனரும்:— ‘தம்பதிகளுள் முன் இறந்தவருக்கு அக்னி ஸம்ஸ்காரம், பின் இறந்தவருக்கு ப்ரேதாதானம், என்றார்.

கல்பபரிசிஷ்டத்திலும்:— ஆஹிதாக்னி இறந்தபிறகு, விதவையான பார்யையின் ம்ருதியில் விதி சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஆஹிதாக்னிபத்னியை நிர்மந்த்யத்தினால் குசாக்னியினால் ஸம்ஸ்கரிக்கிறேன் என்று ஸங்கல்ப்பித்து, நிர்மந்த்யாக்னியை ஸம்பாதித்து, இதை மூன்றாய்ப் பிரித்து, தக்ஷிணாக்னியில் சருபாகமும், மேற்கிலுள்ள அக்னியில் ஆமிக்ஷையையும் செய்யவும். ஸ்ருக்கும் ஸ்ருவமும் இங்கு வாண வ்ருக்ஷத்தினுடையவைகளாயிருக்க வேண்டும். வபநம், பாத்ரசயனம் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் செய்யவும்.

மறுபடி விவாஹம் செய்துகொள்ளச் சக்தியில்லாதவனும் பத்னீதாஹத்தில் அக்னிஹோத்ரத்தை விநியோகம் செய்தவனுமான விதுரன் அக்னிகளை விட்டிருந்தாலும், அக்னிகள்விச்சின்னங்களாயிருந்தாலும் அவன் மாணத்தில் ப்ரேதாதானமே. அவ்விதமே

தயாவாவஷ்ஷம்வஃ—

‘யதூயாஹிதாக்நிர்-உத்ஸ்ருஷ்டாக்நிர்-விச்ரிந்நாக்நிர்-யதி மரிஷ்யதி வ்ரீயேத நதஃநெந நைதாக்நிநைவா உஹைநம் விஜ்ஞாயதே க்ருயாநுஸ்ருதி யஜமாந வநவாக்நயோ ஹவந்தி, சுயாவி வ்ராஹரணம், தஃஹோ வா வஷட் தஃ ப்ரவிஸ்ருதி ஸஹ தெந ய ஸுஹிதாக்நிநெந நைதாக்நிநைவா உஹதி’ இதி ॥

ஹாஷ்யகாரஃ—

‘யதூயாஹிதாக்நிர்-உத்ஸ்ருஷ்டாக்நிர்-விச்ரிந்நாக்நிர்-யதி மரிஷ்யதி வ்ரீயேத நதஃநெந நைதாக்நிநைவா உஹதி’ இதி ॥ ‘தஸ்ய வ்ராஹ்மீநாவீதஸ்ருக்யதநா நிர்-ஹதாவொக்ஷ்ய யஜமாநாயதநெ ஸ்ருதம் நியாய ஸாஹ-ஆவத்யாயதநெ சுரணீ நியாய உந்தி யெ3ஷ்யாக்3நயொ3ஜ்-ஹுதோ ஶாம்யகாரோ வஜ்ரயஜ்ஞெ யஜ்ஞம் ஶாம்யம் ஜாநதெ தெ ஹவிஷெ வாஜிதாயவ்ரஜந்தொ ஸுதம் ஸ்ருதம் நயந்தி தக்ஷ்ணீம் விஹ்ருத்ய ஸாஹஸ்ரஹ்மீதெநா ஜ்ஞாந ஸ்ருவம் வக்ஷ்ரயிக்வா தக்ஷ்ணீம் ஹ்ருக்வா ஸ்ருதெ3ஸ்ருத்வா உத்யாஹி கூஹ்ய ப்ரதிவஸ்ருதெ’ இதி ॥

ஆபஸ்தம்பர்:— ஆஹிதாக்னி, உத்ஸ்ருஷ்டாக்னியாகவோ, விச்சிந்நாக்னியாகவோ, விதுராக்னியாகவோ மரித்தால் அவனை த்ரேதாக்னியைத் தவிர்த்த அக்னியால் தஹிக்கக் கூடாதெனத் தெரிகிறது. ஆதானமுதல் யஜமானனிடத்திலேயே அக்னிகள் இருக்கின்றன. தவிர, ச்ருதியுமுள்ளது. “எவன் ஆஹிதாக்னியை, த்ரேதாக்னியைத் தவிர்த்த அக்னியால் தஹிக்கின்றானோ அவன் இருளிலிருந்து இருளை அடைகிறான் தஹிக்கப்பட்டவனுடன்” என்று.

பாஷ்யகார்:— ‘யத்யாஹிதாக்னி + தஹந்தி’. ப்ராசீனவீதியாய் அக்னிகளின் ஆயதனங்களைக் கிளறி, அவோக்ஷித்து யஜமானனின் ஆயதநத்தில் ப்ரேதத்தை வைத்து கார்ஹபத்யாயதனத்தில் அரணிகளை வைத்து, கடையவேண்டும். ‘யேஸ்யா + நயந்து’ என்று. மந்த்ரமில்லாமல் விஹரணம் செய்து த்வாதச க்ருஹீதமான ஆஜ்யத்தால் ஸ்ருக்கை நிரப்பி, தூஷ்ணீமாக ஹோமம் செய்து ‘ப்ரேதே மாத்யாஃ’ என்பது முதலாகக் கர்மத்தை ஆரம்பிக்கவும்’ என்று.

ஸ்ரீதுகைரவி--

'கயாநமதவஹ்நிஸ்ஸ யஜமானோ ஸ்ரீதோ யதி। வைதா யாநம் தயா கமயாஹாவஸ்ஸம்வஸ்ய ஸாஷிதஃ' இதி॥

வஸவம் வாஹிதாக்நெவிப்ரஸ்யாக்நிதயஸ்தாஸ்ரு வியி வக்ஷாஹஃ காயஃ। கஸாஹிதாக்நெஸ்ஸ உத்தவநெநெதி ஹெஃ। வைதெசோத்ரா உத்ராக்நி ஸமாநஸ்ஸயொஃ॥

நந்ர ஸாஹிதாக்நெ ரக்நிதயொதாஸ்நவ உநாஹிதாக்நெ ரவி வியப்ரஸ்ய வாஸநாக்நி ஸ்தாஸ்ரு தெநெவ ஸாஹஃ காய-; இதி வெளு, கயாநஸ்ரீதி யஜமாந வஸவாஸ்ரயொ ஸவக்நீ தாவஸ்ஸவைந ஹெத ஸ்வநுவாஸாஸு, நந்ர தெநெந தெதா க்நிஸ்ரு உஸாக்நீ'தி உதராக்நிநா ஸாஹநிஷெயாஸ்ரு, யயா யொ மிநஃ ஸ்வாநு ஸெஹாநு வரிதாஜ்ரு வாகாயஸ்நப்ரவிஸ்ரு வாநஃ ஸ்வாநு ஸெஹாநு ப்ரவிஸ்ரக்நி ந்ர தெந உஷ்ரஸ்தெவ உஸ்ரொ zவி வக்ஷீம் ஸம்ஸ்ரதாந யஜமாநஸெவாஸ்ரவதஸ்ரு' இதி ஸாஸ்ர

ஸ்ப்ருத்யந்தரத்திலும்:-- "யஜமானன் அனுகதாக்னியாய் மரித்தால் ப்ரேதாதானம் செய்யவேண்டுமென்பது ஆபஸ்தம்பரின் மதம்".

இவ்விதமிருப்பதால், விதுரனை ஆஹிதாக்னிக்கு மூன்று அக்னிகளையும் உத்பாதனம் செய்து விதிப்படி தஹநம் செய்ய வேண்டும். அநாஹிதாக்னிக்கோ உத்தபநத்திலென்பது பேதம். 'ப்ரேதமாத்யா:' என்பது முதல் இருவருக்கும் ஸமாநம்.

"ஓய்! ஆஹிதாக்னிக்கு மூன்று அக்னிகளை உண்டுபண்ணுவது போல், அநாஹிதாக்னியான விதுரனுக்கும் ஔபாஸநாக்னியை உண்டுபண்ணி அதனாலேயே தஹநம் செய்யவேண்டும்." எனில், அது இல்லை. 'ஆதானம் முதல் யஜமானனிடத்திலேயே அக்னிகள் இருக்கின்றன' என்று ஆபஸ்தம்பர் காரணம் சொல்லுவதாலும், 'ஆஹிதாக்னியை, ச்ரௌதாக்னிகளைத் தவிர்த்து மற்ற அக்னியால் தஹிக்கக் கூடாது' என்று இதராக்னியால் தஹநத்திற்கு நிஷேத மிருப்பதாலும், "யோகிகள் எப்படித் தமது தேஹங்களை விட்டுப் பிறனின் தேஹத்தினுட் புகுந்து, பிறகு தமது தேஹங்களிலேயே ப்ரவேசிக்கின்றனரோ, அதனால் அவர்கள் தோஷத்தை அடைவ தில்லையோ, இவ்விதம் அக்னிகளும் பத்னியை ஸம்ஸ்கரித்து யஜமான னையே திரும்பி அடைகின்றன" என்று பாரத்வாஜரின் வசனத்தா

ஆஜவயநாவு தஸ்ய வைதாயாநம யுக்தஃ। வியுஸ்யாநா ஹிதாக்நெஸ்து தஸ்யா விஜ்ஞாவாஸு உத்தவநாஹ்நியாநாவு நவை தஸ்வாஸநஸ்யாநஃ। தஸ்யா வியவாயா கூநாஹிதாக்நெ ஹுர்யாத்யா ஸ்ரீதாவுத்தவநாஹ்நிநெவ ஸ்யாஃ। கூஹிதாக்நிவத்ஸ்யா ஸ்துவுஸ்ரூணெ ஸ்ருகபுத்காதாயநாக்நிவயநாந்யஸ்ரூணெ வைதாயாநம நிஷ்டுந்யுநெதி ஸாஷ்யகாரஃ ॥ வயவ்யம் ஸ்ரூணெ ஸ்ரீதவத்யாஸ்ஸ்யா ஸ்ருகபுத்ஸ்ருக்ஸ்ருவாணி ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய தூஷ்ணீம் கபாலாநி। தஸ்யாஸ்ஸ்ரீதாவுத்தவநாஹ்நிநெவ தாம் ஜுஹோதி ॥

கதைதவ விஷயே விஷ்ணுஃ—

'ஸ்ரீதாயாமக்நி ஸ்யாத்யாம் வைஷ்ணவ்யர்சம் நக்ஷத்ரியஜேத்। உவாயிநாமக்நி தஸ்ய கூர்த்யாவஜ்ஜீவம் வஸோஸ்ரோத்' இதி ॥ உவாயிஃ = வ்ருத்திகாமஃ ॥

வனதஸ்வாஹிவ்ரைதாக்நி ஸ்ரௌதாஜ்ஞஃ—

'யஜமாநஸ்யைவாக்நிதயஃ' இதி ॥

லும், அவனுக்கு ப்ரேதாதாநம் யுக்தம். விதுரனை அநாஹிதாக்னிக்கு அவ்விதம் விதி இல்லாத தாலும், உத்தபநாக்னியை வித்திருப்பதாலும் ப்ரேதஸபாஸந ஸந்தானம் இல்லை. அவ்விதம், விதவையான அநாஹிதாக்னி பார்யையின் ப்ருதியில் உத்தபநாக்னியாலேயே தஹநம். ஆஹிதாக்னி பத்னீ பிறகு இறந்தால், முழு சொல்லப்பட்ட காத்யாயநாதி வசனங்களை அனுஸரித்து ப்ரேதாதானம் நிர்மந்த்யாக்னியினால் என்றார் பாஷ்யகாரர். மூன் மரித்தால் ஸாத்வியான அவளுக்கு, மறுபடி விவாஹத்தில் சக்தனுகில் மூன்று அக்னிகளாலும் தஹநம் செய்யவும். அவள் ஸாத்வியாயில்லாவிடினும், தனக்கு மறுவிவாஹத்தில் சக்தியில்லாவிடினும் நிர்மந்த்யாக்னியினாலேயே அவளைத் தஹிக்கவும். இதே விஷயத்தில்,

விஷ்ணு:— பார்யை இறந்தாலும் வைதிகாக்னியை த்யஜிக்கக் கூடாது. ப்ரதிக்ருதியையாவது வைத்துக்கொண்டு யாவஜ்ஜீவம் அந்தக் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதமபிப்ராயத்துடனேயே—

பாரத்வாஜ:- யஜமானனுடையவைகளே மூன்று அக்னிகளும்

மைத்ராயணீ ஶ்ருதிரபி—

'யஸ்ய வைஶ்வாநரிஹவிராயாம் ஸம்ஸ்ருஜ்யதே க்ருஹ்யதே ந। ஸஜாயமாநாம் ஸ்த்ரீம் ஜநயதி ஸ்த்ரீ வைவாஸ்ய வாசம் ஹிம்ஸ்' இதி ॥ வைஶ்வாநரிதி ஶ்ருவணாஸு வத்ஸா ஸ்ருதாவக்ஷரம் நிர்க்ஷியம், ந ஸஹாயிகாரவக்ஷ இதி கௌஸ்ய ॥

விஹிஸாஸ்ரயத்வாத்ஸ்யஷ்டாஸ்ரவா யஜமாநஸ்ய ஶ்ரௌதம் வ-ஹ்நி வம் வதீயாணை வாநஸ்ரௌதாக்நிஸஹாவஸதள ந நிர்ஹ்ருத்யாக்நிரேவ ஶாஹம், ந தாவைதாயாநாஹிதாக்நிதாஶ்ரயிம் ॥

தயா ச கவீர்—

'நஷ்டாஸ்ரவஷ்டாநமஸஹவாரீஶாஹகாரிதே ந காயாஸ வைதாயாநம் யதிதஹநஸ்ருக்ரியாயாம் ப்ருகுவ்ரும் । ஸநேரா வைதாநவநயநகோவைஷணே லௌகிகோ வா காவாவைஶ வா ஸ்வதி ஹவநஸ்ரூயை ஸஹாவநோ வா' இதி ॥

விஶேஷஸ்தாநதோ வதீயாணை வைதாயாநஸ்ருதம் ஸ்ரு தாகரே—

மைத்ராயணீ ச்ருதியும்:— "எவன் தனது அக்னிகளால் பார்யையை ஸம்ஸ்கரிக்கின்றாளோ அவன் இறந்து ஸ்த்ரீயாய்ப் பிறப்பான். ஸ்த்ரீயும் புருஷனாகப் பிறப்பாள்." இங்கு, 'தனது' என்றிருப்பதால், பத்னிக்கு அங்கத்வத்தை அங்கீகரிக்கும் பக்ஷத்தில் இந்த நிஷேதம். ஸஹாதிகார பக்ஷத்தில் இந்த நிஷேதம் இல்லை என்கின்றனர் சிலர்.

விச்சிந்நாக்னியாகவோ, உத்ஸ்ருஷ்டாக்னியாகவோ உள்ள யஜமாநனின் மரணத்திற்குமுன் பத்னீமரணத்தில், மறுவிவாஹத்தில் சக்தியிருந்தாலும் இல்லாவிடினும் நிர்மந்த்யாக்னியினாலேயே தாஹம். ப்ரேதாதான விதியால் உத்பாதிதங்களான த்ரேதாக்னிகளாலல்ல. அவ்விதமே,

கபர்தீ:— நஷ்டாக்னி, அல்லது உத்ஸ்ருஷ்டாக்னியாயுள்ள யஜமாநனின் பத்னியின் தஹந கார்யத்தில், ப்ரேதாதானம் கூடாது. அதில் மதிதாக்னியை க்ரஹிக்கவேண்டும். அன்யகாமிநியானவள், அனுபநீதன் இவர்களின் தஹனத்தில் லௌகிகாக்னியாவது, கபாலாக்னியாவது, உத்தபநாக்னியாவது க்ராஹ்யம்.

ஸ்ருதெ விதாऽநீந்ரிதம் ஸுசேதா ரேதா யதி ஸ்யாத் ஸுத ஔபாஸனே । க்ரியாய வஹ்நிம் விதீத வஸு-ர் தனேஷ்டி சேதா ஸ இதி ஸ்ரு-திஹி-ர் இதி ॥ கநீந்ரிதம் = கநாஹிதாக்நிம் ॥

வனம் வ விவிஸுளவாஸநஸ்ய வதீந்ரணே வ்ரேதாக்நிஸ் ஸ்யாத் । வ்ருத்தகுவதி-ர்வநெந நியாயஸாம்யாத்நீயி தாக்நிரிதரஸ்ய ॥

வஹ்-வதீகஸ்ய வதீந்ரணைऽக்நிர்நிர்ணீயம் ॥

வஹ்-வதீகஸ்ய வதீந்ரணே வ்ரூஹநம்—

ஸவஹ்-வதீகவக்ஷே தர் ஜ்யேஷ்டாவேத வ்ருவ-ர்ஸாரிணீ । தாம் உஹேத்நிஹோத்ரேண வ-நராயாநபநயா' இதி ॥ (நிஜ-ர் நேரு நதயேதரா இதி வாऽஹாரு) ஸுயம் நியாயோ விவதீக விஷயெऽவி ஸமாநம் ॥

விதேசத்தில் பதி இருக்கும்போது, அநாஹிதாக்னியின் பத்னீ மரித்தால், ப்ரேதாதானம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— அநாஹிதாக்னியான பிதா தூர தேசத்திலிருக்கும்போது, மாதா மரித்தால், ஔபாஸனபுத்ரன், அக்னியை ஸந்தாநம்செய்து ஔபாஸனத்வஹிககர்மம் முழுவதையும் செய்யவேண்டும். 'ஆத்மாவை புத்ரநாமா' என்று ச்ருதி இருக்கின்றதல்லவா.

இவ்விதமிருப்பதால் விச்சின்னௌபாஸநனை அநாஹிதாக்னிக்குப் பத்னீமரணத்தில் ப்ரேதாக்னிஸந்தானம், முன்சொல்லிய கபர்திவசனந்யாயம் ஸமமாகியதால் மதிதாக்னியென்று சிலர்.

பஹ்-பத்நீகனுக்குப் பத்னீமரணத்தில் அக்நிநிர்ணயம்.

அநேக பத்நீகனுக்கு, பத்னீமரணத்தில்,

வ்ருத்த மனு:— பஹ்-பத்நீகனை யஜமாநனுக்கு, ஜ்யேஷ்ட பத்னீ முதலில் இறந்தால் அவளை அக்னிஹோத்ரத்தால் தஹிக்கவும். மற்றப் பத்னியுடன் புநராதானம் செய்யவும். (பாடாந்தரத்திற்கு நிர்மந்த்யத்தால் மற்றவர்களைத் தஹிக்கவும்.) இந்த ந்யாயம் இரண்டு பத்னிகளையுடையவன் விஷயத்திலும் ஸமானம். அவ்விதம்,

தயா ஹ்ரூதருதெ—

‘ஜ்யேஷ்டா ஹாயநீ ஜீதா வர்தமாநம் வர்தெதாம்ருதா நா ஏஹெஸ். க்ரியாநம் வ வர்தாம் கரிஷ்யாமஸ் ஸஹ வத்ரா விதீயயா ॥ விதீயாயாம் வெ ஜ்யேஷ்டாயாம் வர்தமாநம் ஸ்ரமணீவ்ரியாஸ். ஜீவந்த்யாம் க்ரியாயாம் தர்ம ஏஹெளிஹோத்ரிதாம்ருதா’ இதி ॥

விதீயாயா ஸம்ஸ்காரநிஷெயஸாஹ ஸெவலஃ—

விதீயாம் வெ தர்யொ ஹாயநீம் ஏஹெவெதாநிகாம்ஸ்.ஸிஃ. திஷ்டந்த்யாம் க்ரியாயாம் தர் வர்ஸாவாநஸம் ஹி தஸ்’ இதி ॥

திஷ்டந்த்யாம் க்ரியாயாமிதி விஸெஷணாத்ஸ்ரமணாஸு ஜ்யேஷ்டாஸு வித்யமாநாஸு ஜ்யேஷ்டாயா ஸ்ரமணீவி ஸம்ஸ்காரஸ்தர்ஸெவ ॥

வதஸெவாஸிவ்ரெத ஹ்ரூதருதெ—

‘ப்ரதாயாம் தர் விதீயாயாம் யொஸம்ஸ்காரம் வர்தயெத் ஜெஸ். ஸ்ரெஷ்ட்யம் தம் விஜாநீயாஸ் யஸ் காரஸ் வர்தயெஜ்ஜெஸ்’

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதியில்:—ஜ்யேஷ்டபார்யை முன் இறந்தால் அவளைப் புத்ரன் ச்ரௌதாக்னியால் தஹிக்கவும், பிதா இரண்டாவது பார்யையுடன் மறுபடி ஆதானம்செய்து கொள்ளவும். மூத்தாள் ஜீவித்திருக்கும்போது த்விதீயை இறந்தால் அவளை நிர்மதிதாக்னியினால் தஹிக்கவும்.

இரண்டாவது பார்யைக்கு, அக்னிஹோத்ராக்னிதாஹத்தை நிஷேதிக்கிறார்,

தேவலர்:—எவன் ஜ்யேஷ்டபார்யை ஜீவித்திருக்கும்போது இரண்டாவது பார்யையை ச்ரௌதாக்னிகளால் தஹிக்கின்றானோ, அவனுக்கு அது மத்யபானத்திற்குச் சமமாகும்.

ஜ்யேஷ்டை இருக்கும்போது என்றதால், ஜ்யேஷ்டையின் மரணத்திற்குப் பிறகு, இருக்கின்றவர்களுள் மூத்தவளின் மரணத்தில் அவளுக்கு அக்னிதானம் அனுமதிக்கப்பட்டதே. இதை அபிப்ராயப்பட்டே,

மற்ருெரு ஸ்ம்ருதி:-“இரண்டாவது பார்யை இறந்தால், அவளை எவன் அக்னிஹோத்ராக்னியால் தஹிக்கின்றானோ அவனை, ‘ப்ரம்

ஊதி ॥ வதத்ராயாநாநயிக்ரூதஸ்ரீவிஷயதிகி விஜ்ஞாநெஸ்வரெ
ணைகதேழ। தத்விஷயகவாக்யதீதெஷ்டஸ்ரூபத்வாத்ப்ரதிநெ ॥

ஔஹாயநாநாஹிதாக்நிவிஷயெ ஸ்ரூதஸ்ரூபேழ—

'வதத்ராயெகா யதி ஜ்யேதா தாம் ஔஹெத் ஸ்ரூதஸ்ரூவஹ்ரிநா।
ஸ்ரூயீதாநுயா ஸாத்ரூயாநவியிநா ஸ்ரூஹீ' ஊதி ॥ வதத்ரா
ஸ்ரூஜ்ய வகா = ஸ்ரூவ்ய। ஜ்யேஷ்டெதி யாவத் ! ஸா ஜ்யேதா
யதி தாம் ஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ரூதஸ்ரூவஹ்ரிநா ஔஹயிக்ரூ வ்ரூநாநுயா
கநிஷ்டயா ஸஹ வ்ரூநஸ்ருஷ்டாநவியிநா ஸாத்ரூயீதெதஸ்ரூயாத் ॥

தயா ஸ்ரௌநகஃ—

'ஸாயாஹ்நெ ஸ்ரூஹ்ரியொயெரூந ஸஹ வக்ஷ்யாமி ஸ்ரௌநகஃ।
ஸஹாயிகாரவிஜ்ஞாயம் ஸவதீஜ்ஞேஜாதயொஃ' ஊத்யாஹிநா
ஸாயஸம்ஸ்ரூஷ்டஸ்ரூக்ரூ ஜ்யேஷ்டாயாஸ்ருஷ்டஸ்ரூவஹ்ரிநா ஔஹ

ஹோச்சன்' என்றறியவும். எவன் இஷ்டப்படி அக்னியை த்யஜிக்கின்றானோ அவனையும் அப்படியே அறியவும்", என்கிறது.

இவ்விதம் சொல்லியது, 'ஆதானத்தில் அதிகாரமில்லாத ஸ்த்ரீயைப்பற்றியது' என்று விஜ்ஞானேச்வரரால் சொல்லப்பட்டது. அவ்விதம் தோன்றுததால் விஜ்ஞானேச்வரர் சொல்லியது அயுக்தம் என்று மற்றவர் சொல்லுகின்றனர்.

இரண்டு பார்யைகளுடைய அநாஹிதாக்னியின் விஷயத்தில்,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:—இரண்டு பத்னிகளுள் ஒருத்தி இறந்தால் அவளை ஸ்மார்த்தாக்னியால் தஹிக்கவும். மற்றப் பத்னியுடன்கூட ஆதானவிதிப்படி க்ருஹஸ்தன் அக்னி ஸந்தானம் செய்யவும். இங்கு 'ஏகா' என்பதற்கு 'முக்யை, அதாவது ஜ்யேஷ்டை' என்று பொருள். அவள் இறந்தால் அவளை ஸம்ஸர்க்கம் செய்யப்பட்ட ஸ்மார்த்தாக்னியால் தஹித்து, மறுபடி மற்றவளான சிறிய வளுடன் புனஸ்ஸந்தான விதியுடன் ஸந்தானம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்பது பொருள். அவ்விதமே,

சௌனகர்:—"இனி, இரண்டு ஔபாஸநாக்னிகளுக்கு ஸம்ஸர்க்கத்தை, சௌனகன் நான் சொல்லப்போகிறேன், இரண்டு ஸபத்னீகளின் பேதத்தால் உண்டாகிய இரண்டுக்கும் சேர்ந்து அதிகாரம் ஸித்திப்பதற்காக" என்பது முதலாகியதால், இரண்டு

சாஹ — ‘தயொரேகா யதி ஜ்ஞதா தாம் உத்ஸ்ருஜ்ய தெந வஹ்நிநா ।
ஸ்ருக்ஸ்ருவாதாந்யதா ஸர்வம் ஸாயாந்தநியமிநா ஹுத்வா’ இதி ॥

யத்து ஹாரீதகாரவசநம்—

‘யதி கதஞ்சிதாயுஷ்யே காலே வதூ: ஜ்ஞதா தஸ்யா: பிதா ப்ராதா வா தாம் ஜ்ஞாதிபி: ஸஹ ஸம்ஸ்கரோதி, தஸ்யாஸ்தேந ஸஹ ஸ்வர்கப்ராப்திர்பவதி’ இதி, தத்து ஸ்வாதீநபர்த்ருகாயா: ஸ்த்ரீதநாதிகம் ப்ரதி ஸ்வாமிந: ஸ்வத்வாபாதநபரம் வ்யாக்யேயம் ॥

கநிஷ்டாவிஷயே து ஜ்ஞாதிகரணம்—

‘கநிஷ்டாயாம் ஜ்ஞாதாயாம் து விவாஹ்யாக்நிம் ப்ரஜாபதேர்க: ।
ஸமாரோப்யாத்மநி ஸர்வாந் ஸ்ருக்ஸ்ருவாதீந் விநிர்ஹரேத்’ இதி ॥

தத்ர விகல்ப: ஸம்ப்ரதி ஹோம நிராகரணாத்—

‘ஜ்யேஷ்டாவிவாஹவஹ்நௌ வை கநீயஸ்யாஸ் தாம்ரதி ஹோம ।

அக்னிகளுக்கும் ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லி, மூத்தவளுக்கு ஸம்ஸ்ருஷ்ட அக்னியால் தஹனத்தைச் சொல்லுகிறார்.

“அவர்களுள் ஒருத்தி (ஜ்யேஷ்டை) இறந்தால் அவளை ஸம்ஸ்ருஷ்டாக்னியால் தஹித்து, கனிஷ்டையுடன் ஆதானவிதிப்படி அக்னி ஸந்தானம் செய்துகொள்ளவும்” என்று. ஆனால், “அநேக பார்யைகளையுடைய ஒருவனுக்கு, ஒரு பத்னீ இறந்தால், அப்பொழுது நிர்மந்த்யாக்னியிலேயே அவளைத் தஹிக்கவும். பதி அவளது அக்நியைத் தரிக்கவும்” என்றுள்ள பாஷ்யகார வசனமோவெனில், சௌனகாதி வசனங்களுடன் விருத்தமாயிருப்பதால் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது. பத்னிக்கு அங்கத்வபக்ஷத்தில் அது என்றுவது ஸமர்த்திக்கவேண்டும். கனிஷ்டா விஷயத்திலோ,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:— இரண்டாவது பத்னீ இறந்தால் அக்னியைப் பிரித்து ஒருபாகத்தால் தஹநம் செய்யவும். அன்யபாகத்தை அணைத்து, சுத்தனாகிய பிறகு, மற்றொருத்தியுடன் மறுபடி ஸந்தானம் செய்யவும். இதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஜ்யேஷ்டையின் விவாஹாக்னியில் கனிஷ்டையின் விவாஹஹோமம் செய்யப்பட்டிருந்து, அவ்விருவர்களில்

ஹொஃஷுபொஃபூதைகா வெசு வவெபுணளவாஸநாஜிநா ॥
உபூ தாஃந்யா வாகம் வாநஸ்ஸுநாநாமவரெசு । கநீயஸ்யா
விவாஹெ தா ஹொஃஜெஷுளகிகாநமெ ॥ பூதாம் ஏஹெதஜ்ஜ
மெந ஸிவிஷ்டஹொஃம் வஸாவரெசு । தத்தஜ்ஜமெந ஏாஹஸ்யா
ஏாபுவநரணெ தபொஃ' ஜதி ॥

ஷ்யதிகவகாரிகயொராகதே—

'மொகாந்தாவிதரொஜாஹம் கூகுவா வம்ஸ்யஷ்டவஹ்நிசாது ।
தவைகஸ்யாம் பூதாயாம் தா விஹாமொ zஜ்ஜெஃபுநீரிதஃ ॥
விஹஜ்ய வஹ்நிம் வுதகுக்ஷம் மாமபொஹ்வா வ்யயக் வ்யயக் ।
வகுணாஹாதா விவிச்யாzஜ்ஜிஷ்டா மாமள விநிஜிபுமெசு ॥
வகுவபுஸ்யாம் உக்ஷிணம் மாம ஜிதரஸ்யாம் தயெதரே । யாத
தஸ்யா பூதா மாயா தஜ்ஜாமம் விநிபொஜபெசு ॥ வகுவபுளவா
மநவஹ்நள தா யவெஸ்யாஜாஹஃ வாநஃ கூதஃ । தவைகஸ்யாதீ
ரமணெ கூதாஜ்ஜிவிபுநியாஜ்யதெ ॥ ததஜ்ஜஸ்யாஃ க்ரியாமெ தா

ஒருத்தி இறந்தால், அவளை முழு அக்னியாலும் தஹித்து, மற்றவளுடன் அக்னிஸந்தானம் செய்துகொள்ளவும். கனிஷ்டையின் விவாஹஹோமம் லௌகிகாக்னியில் செய்யப்பட்டிருந்தால், மரித்தவளை அவளின் பாகமான அக்னியால் தஹிக்கவும். மீதியுள்ள பாகத்தில் ஹோமம் செய்யவும். ஒரே ஸமயத்தில் இருவரும் மரித்தால் அவரவரின் அச்சத்தால் அவரவரைத் தஹிக்கவும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னம், கல்பகாரிகை:— இவைகளில் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது:— "லௌகிகாக்னியில் கனிஷ்டையின் விவாஹ ஹோமத்தைச் செய்து அக்னி ஸம்ஸர்க்கம் செய்து கொண்டவன், ஒரு பார்யை இறந்தால், அக்னியை விபாகம் செய்ய வேண்டும். விபாகம் முனிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரத்யக்ஷமான அக்னியைப் பிரித்து, இரண்டு பாகங்களிலும் விவிசி என்னு மக்னியை பூர்ணஹுதியால் யஜித்து, வலது பாகத்தை மூத்தவளுக்கும், இடது பாகத்தைக் கனிஷ்டைக்குமென்று நிர்த்தேசித்து, இறந்த பார்யையின் பாகத்தை அவளுக்கு விநியோகிக்கவும். ஜ்யேஷ்டையின் ஔபாஸநாக்னியில் கனிஷ்டா விவாஹ ஹோமம் செய்தவனுக்கு, இருவருள் ஒருத்தியின் மரணமானால்,

ஸிதயா ஸஹ ஹாயந்யா । ஸ்யாந்நோ ஸஹஹோம் தந் கர்த்தா வ-ஹவ-ஸ்வாஹேதி ॥ வஸவம் விஜ்ஞாய யம் கர்ம-ப்ரதாநதீஹ ஸ ஸம்ஸ்காரதிதி । கந்யாக்நிஸாஜ்ய-ஸ்ருக்வதத்தைவேதி நிஷ்ப்ரயோ: இதி ॥

அதீநாம் யஜமாநாநாம் ஸம்ஸ்காரஸ்ய ப்ரஹ்மசர்யாதௌ-ஸ்மார்தாக்நி ஸம்ரக்ஷகாரம்—

அளவாஸநாதள ஸம்ஸ்காரே வஹ்நிள நே ப்ரதாவ யேந । ஸயம் தே யோநிர்ப்ரகிய இதைவம் யஜமாநதத: ॥ ஸவத தே கர்ம இதி தந் ஹ-ஸ்வா வ-ஹ்ணி-ஸ்யாஹ-தீம் தத: । கர்ஹா மிரோ ஸதய இதி விஹர்யாத்மம் தத: வ-நம: ॥ ஸுஜ-ஹ்வாநேதி வஹ்நியம் ப்ரதிஷ்டாவ் தேதா ஹ-நேந । கயாக்ன வ்யாஹ்ருதீ மெளவ வ்யதம் ஹ-ஸ்வா தத: வ-நம: ॥ வஸவம் விஜ்ஞ மெள கேந ஸ்யாத-ஸ்ருக் வஸோவிதி' இதி ॥

அக்னிமுழுவதையும் உபயோகித்துத் தஹிக்கவும். க்ரியையெல்லாம் முடிந்தபின் ஜீவித்திருக்கும் பார்யையுடன் விவாஹ ப்ரதான ஹோமத்தைச் செய்து, முன்போல் ஸந்தானம் செய்துகொள்ளவும். இவ்விதமறிந்து செய்பவனெவனோ அவன் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான். இல்லாவிடில் அக்னிகளின் கலப்பினால் பதிதனாகவே ஆகிறான். நிச்சயம்.

பத்னிகள் அநேகர் ஒரே ஸமயத்தில் இறந்தால், ஸம்ஸ்ருஷ்டமான ஔபாஸனாக்னிக்கு விபாகத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகார:— ஸம்ஸ்ருஷ்டமான அக்னியில் இரண்டு ஸமித்துகளை ஒரேஸமயத்தில் காய்ச்சவும், 'அயம் தேயோநி:' என்ற மந்த்ரத்தால். பிறகு 'ஸப்ததே அக்னே' என்ற மந்த்ரத்தால் பூர்ணாஹுதி ஹோமம் செய்து, 'அச்சாகர:' என்ற மந்த்ரத்தால் அக்னியை இரண்டு பாகமாய்ப் பிரித்து, 'ஆஜ-ஹ்வாந:' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸமித்தை அக்னியில் வைத்து, பிறகு, 'அயாச்ச' வ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் ஆஜ்யஹோமம் செய்யவும். இவ்விதம் பிரித்து, ஒன்றை உபயோகித்து மற்றொன்றில் ஸ்மார்த்தகர்மத்தைச் செய்யவும்.

கூஜூர்யாநெந தூ வனகூஹாயஜூஹ்ய யஜ்ஞாநஹ்ய வ்ருத்வஜூம் ஸ்ருணே தஹ்யாக்நித்ரேதாயாம் வித்ரயேஃ । வத்ந்யாக்ஷ்ளவாவஸநெந ॥

தஜ்ஞாஹாவஷ்டம்வேஃ—

'தபொயஜூஃ வ்ருத்வெஜூ ர்ரியெத தஹ்யாக்நித்ரேதாயாம் வித்ரயேஷ்டம்வஜ்ஞதெ யஃ வஜ்ஞாதஹ்ய்ளவாவஸநெந' ஜ்ஞதி ॥

'ஸ்ரீ வெவம் ஜ்ஞதஜூர்ஸி வ்ரெத' ஜ்ஞதி ஹாரஜ்ஞாஜவவநாந்ஜ்ஞ வாஸ்ரேண ஜ்ஞதஜூர்ஸ்ரேணாக்ஷ்ஜூ ர்வ்ய்ளவாவஸநாக்நிவரிவயஜூர்யாம் வத்ந்யாக்ஷ்ளவாவஸநெந ஹாஹஃ, கூந்யா வ்ரெதாக்நிஹாஹ்யா நஜ்ஞ, நிர்மந்த்ரெநெதி கெவிக ॥

வனகூஹாயஜூஹ்ய வ்ருத்வஜூம் வத்தீர்ரேண கூக்நிஹொத்ரேண வாவஸநெந ய ஜூர்யா வ்ருத்நஃ வரிணீய தயா ஸஹாயாநஜ்ஞ । 'கூயெநக்ருத்வொஷ்டீ' த்யாரப்ஸ்ய 'வ்ரப்ஷாக் ஸஹ்யாவஸஜ்ஞர்யா ஹ்யா ளவாவஸநெநவெ' த்யாவஷ்டம்வெநளவாவஸநஹ்ய ஜ்ஞதி வத்திவியாநாக் । விவாஹாவாஸ்யஜூர்நிஜ்ஞய வத்ந்யாக்ஷ்ரேதாயாம்

அர்த்தாதானத்திலோவெனில், ஒரே பார்யையுடைய யஜமானன் முன் மரித்தால் அவனுக்கு ச்ரௌதாக்னிகளில் பித்ருமேதம், பத்னிக்கு ஔபாஸநத்தால் தஹநம். அதைச்சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— தம்பதிகளுள் முந்தி இறந்தவருக்கு ச்ரௌதாக்னியில் பித்ருமேதம், பிந்தி யிறந்தவருக்கு ஔபாஸநத்தினால் தாஹம் என்று.

"பர்த்தா இறந்தபிறகு ஸ்த்ரீயும் இவ்விதம் அக்னிபரிசர்யை செய்யலாம்" என்ற பாரத்வாஜ வசனத்தை அனுஸரித்து, பர்த்ருமாணத்திற்குப் பிறகும் ஔபாஸநாக்னிபரிசர்யை செய்யும் பக்ஷத்தில் ஔபாஸநத்தால் தாஹம், இல்லாவிடில் ப்ரேதாக்னிஸந்தானம், நிர்மந்த்யத்தால் தாஹமென்று சிலர்.

ஒருபார்யையுடையவனுக்கு முந்தி பத்னீ மரித்தால், அக்நிஹோத்ரத்தாலும் ஔபாஸநத்தாலும் தஹித்து மறுபடி விவாஹம் செய்துகொண்டு அவளுடன் ஆதானம். "அதை நமுபோஷதி" என்றாரம்பித்து, "புரஸ்தாத்+ ஔபாஸநேநச" என்று ஔபாஸநாக்னிக்கு ப்ரதிபத்தியை ஆபஸ்தம்பர் விதித்

விதீயதே:, யஜமாநஸ்யகுளவாஸநேந யஃ வஸ்துதஸ்ய குளவாஸநேந' இதி ஸ்மரணாத் । கூஷ்மாண்யாநேகுநேகஸாயஸ்ய யஜமாநஸ்ய வஹ்நிவஸ்ம் ஸ்மரணே தஸ்யாக்நிதேஹதாயாம் விதீயதே:, வதீநாம் தஸ்ய வைஷ்ணவாளவாஸநாம்நைவ: । உக்தம் வ்யாஸேந— 'ஸ்ம வை ஸ்ம்ருதஸ்ய வதீகோ ஹ்ருஷ்ண்யாநீ விவஹ்ய தே । தேந தாக்நிஹிஸ்ம் தாஸ்ம்ருஸ்ம்ருதாத் வதீஸ்ம்ருளவாஸநாந மைவ: ॥ ஸ்ம்ருதஸ்ம்ருதிம் விஸஜேத்வ யஸ்மாவஸ்ம் வஹ்நிவஸ்ம்:' இதி ॥

கூத கெவிது—

'வஹ்நிவஸ்ம்ருதவதீஸ்ம்ருதாக்நிஹிஸ்ம்ருஸ்ம்ருதிவிதாநம், வஸ்துதாயா ளவாஸநாக்நிநா ஸ்ம்ருதிவிதாநம் ச ஸஸ்ம்ருதிகாரவசஸ்ம் । ந கூஷ்ம்ருதாவஸ்ம் । கத வநவைதஸ்ம் ஸ்ம்ருதிகாரேண । ஸஹ்நிதே ஹி வஹ்நிவஸ்ம் ஸ்ம்ருதஸ்ய யஜமாநஸ்ய வைதாநிகை 'ளவாஸநேநவ ஸ்ம்ருதிநாந்தராதே, வதீநாஸ்ம் நிஸ்ம்ருஸ்ம்ருதி

திருப்பதால். விவாஹம் செய்யமுடியாதென்று நிச்சயமிருந்தால் பத்னிக்கு மூன்றக்னிகளில் பித்ருமேதம், யஜமானனுக்கோ ஔபாஸனத்தால் தஹநம். பிந்தி இறந்தவருக்கு ஔபாஸநத்தினால் என்ற வசனத்தால்.

அர்த்தாதானத்தில், அனேகபார்யனை யஜமாநன் முந்தி மரித்தால் அவனுக்கு ச்ரௌதாக்னிகளால் ஸம்ஸ்காரம், பத்னிகளுக்கு அவரவர்களின் ஔபாஸநாம்சங்களால். பாஷ்யத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது:-"அனேக பத்னீகளையுடைய அர்த்தாதாநீ மரித்தால் த்ரேதாக்னிகளால் தஹிக்கப்படவேண்டும். பத்னிகள் ஔபாஸநாக்னிகளால் தஹிக்கப்படவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷாக்னியை விதிப்படி பூர்வக்ரமமாய் விபாகம் செய்து தஹிக்கவும்" என்று.

இங்கு சிலர்:— "முந்தி இறந்த பத்னீக்கு ச்ரௌதாக்னிகளால் தஹநம் விதித்ததும், பிந்தி இறந்தால் ஔபாஸநாக்னியால் தஹநம் விதித்ததும் ஸஹாதிகாரபக்ஷத்தில் அங்கத்வபக்ஷத்திலல்ல. ஆகையாலேயே பாஷ்யகாரரால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸஹத்ரத்திலோ முந்தி இறந்த யஜமானனுக்கு ச்ரௌதாக்னிகளாலும் ஔபாஸநத்தாலும் தஹநம் துவக்கப்பட்டது. பத்னிக்கோ நிர்மந்த்யாக்னியால் தஹநம் சொல்லப்

உஹநம் வக்ஷ்யதே 'நிர்மந்த்ரயேரந்வதீ'தி। தத்ர கயம் வஸ்தாந்ய தாயாம் வத்ஸ்யா ஔபாஸநஸஹ்யாவம்। தஸ்மாதௌபாஸநவத்ஸ்ருஹி தாதேந வைதாநிகேந ஔபாஸநேந ய உஹநேத், வத்ஸ்யா ஸ்ரு நிர்மந்த்ரயேரந்'' இதி। தத்ராஜ்தாவக்ஷ ,ஸவ்யாயாநே zஉத்தராயாநே வா வேத்யுத்தரதோ வத்ஸீம் நிர்மந்த்ரயேரந ஸாஹயிக்வா வியிவக்ஷந்த்ஸ்ருஜ்ய ஸாரஸம்ஸ்ருஹணம் க்ருத்வா ப்ரஹ்ருத்ய ஸாநஞ்சரஸ்ஸாவாஸநாதிரேணைர்வ ஸ்ருஸ்ருவேண ஜுஹோதி। யிக்வா வியிவக்ஷந்த்ஸ்ருஜ்ய ஸாரஸம்ஸ்ருஹணம் க்ருத்வா ப்ரஹ்ருத்ய ஸாநஞ்சரஸ்ஸாவாஸநாதிரேணைர்வ ஸ்ருஸ்ருவேண ஜுஹோதி। யத்ர வத்ஸதவ்யம் தத்ரவ்ம யஜமாநவ்ருஸ்ருணே நிர்மந்த்ரயிதவ்ய ॥

ஸாரஸம்ஸ்ருஹணாநஞ்சரம் கர்மாயாநாக வர்ஷ்யம் யஜமாநஸ்ருணே ஸம்ஸ்ருஹகாரஸ்—

ஸ்ருவா ஸ்ருதஸ்ருக உஸ்ருஹ்ய ஸாயம் ஸ்ருஸ்ருக் நநாயாய ஸ்ருதௌ யஜி வ்யாக்ஸ்ருஸ்ருத்ய ஔபாஸநே தத்ஸ்ருதீஸபாஸ்ருஹ்ருத்ய ஸாரஸம்ஸ்ருஹணே

படப்போகிறது. ''நிர்மந்த்யேரபத்னீம்'', என்பதால். அதில், பிந்தி இறந்த பத்னீக்கு ஔபாஸநத்தின் இருப்பு எப்படி? ஆகையால் ஔபாஸநமுள்ள ஆஹிதாக்னிக்கு ச்ரௌதாக்னிகளாலும் ஔபாஸநத்தாலும் தஹநம். பத்னிக்கு நிர்மந்த்யத்தினால். அதில் அங்கத்வ பக்ஷத்தில், 'ஸர்வாதான பக்ஷத்திலும் அர்த்தாதான பக்ஷத்திலும், முந்தி இறந்த பத்னியை நிர்மந்த்யத்தினால் தஹித்து விதிப்படி அக்னிகளை உத்ஸர்ஜநம் செய்து, விவாஹம் செய்து கொண்டு, ப்ரம்ஹௌதன பாகத்திற்குப் பிறகு ஔபாஸநாக்னியை அரணிகளில் ஸமாரோபணம் செய்து, மதனம் செய்து விதிப்படி ஆதானம் செய்து கொள்ளவேண்டும், என்று அங்கத்வ பக்ஷத்தை அனுஸரிப்பவர்கள் சொல்லுகின்றனர். இது விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியதெதுவோ அது முழுவதும் யஜமான ப்ரகரணத்தில் (வர்ணச்ரம தர்ம காண்டத்தில்) சொல்லப்பட்டுள்ளது.

விவாஹம் செய்துகொண்ட பிறகு, ஆதாநத்திற்கு முன் யஜமாநன் மரித்தால்,

ஸங்க்ரஹகார்:— யஜமாநன் பத்னியையிழந்து மறுவிவாஹம் செய்துகொண்டு ஆதாநம் செய்வதற்குள் இறந்தால், ஔபாஸநாக்னியில் தந்துமதீ, அயாஶ்ச, இந்த மந்த்ரங்களால் ஹோமம் செய்து, கொண்டுவரப்பட்ட அரணிகளில் ஔபாஸநாக்னியை

வ்ய ஹ்யதாரணள தழ ॥ வைதாயாநம த கூதஹ்வ்யம் தத்வ ஹ்யாஸ வைதஸ்யேயிகூழ' ஈதி ॥

கூத்ர கரணாஹரணாஸாஹ த்ரீ காண்டீ—

'நஷ்டேஷ்டிஷ்வாரணேஷ்வா நஷ்டாஸ்வஹாஸீ த்ரீபெத வைக ।
கூஹரேஷ்வாணீஷ்வ ஸாயாநொகூவியாநதஃ ॥ ததொஉத்ரீஸ்ய
நயவைதொகூஉந்யநாதி வ்யவஹ்ருதே' ஈதி ॥

கூத்தாரஸ்யாநயஸ்ய திவிஷயே கூவஷ்டம்பஃ—

'கூத்தாரஸ்யேஷ்டிஷ்வ யஜமாநொ த்ரீபெத லௌகிகாக்நீந்
உவஸாயாய வைதவ்ய உக்ஷிணம் வாணி ஹவிநியாய தத்வ
தெரா ஹ்ருதா வாஉநெரா வா ப்ரேதஸ்யாஸவ்யாஸ்' உவாவ
ரோஹே'தி வாவரோஹபேக 'வ நஷ்டாக்நிதர்யா' ஈதி ஹ்ருதிஹவிஷ
நிர்யா ஔவம் ஸவெஷ்டிஷ்வவாதேஷ்டி' ஈதி ॥ ஸ்ருக்ஸ்ருவவஷ்டம்பஃ ஈதி ஸவ்ருவாயஸ்ருத்தாநி வெ'தி ।

ஸமாரோபணம்செய்து, ப்ரேதாதானம் செய்யவும். அதற்குப் பிறகு பைத்ருமேதிகத்தைச் செய்யவும்.

இங்கு அரண்யாஹரணப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது,

த்ரிகாண்டி:—"அக்னிகள் நஷ்டங்களான பிறகு, அரணிகளும் நாசங்களாகி, யஜமானன் மரித்தால், ஆதானத்தில் சொல்லிய விதிப்படி இரண்டு அரணிகளை ஸம்பாதிக்கவும். பிறகு நஷ்டாக்னியாய் இறந்த யஜமானனுக்குச் சொல்லியபடி மதனம் முதலிய கர்மத்தைத் துவக்க வேண்டும்" என்று.

அக்னிகளை ஆத்மஸமாரோபணம் செய்துகொண்ட யஜமானனின் ம்ருதிவிஷயத்தில்,

ஆபஸ்தம்பர்:— அக்னிகள் ஆத்மஸமாரோபணம் செய்யப்பட்டிருக்கும்பொழுது யஜமானன் மரித்தால், லௌகிகாக்னியை உபஸமாதானம் செய்து, ப்ரேதனின் வலது கையைப் பிடித்துப் புத்ரன், ப்ராதா, வேறு ஸமீபபந்து யாராவது "உபாவரோஹ" என்ற மந்த்ரத்தால் உபாவரோஹணம் செய்வித்து, "புனஸ்த்வாதித்யா:" என்று ஜ்வலிக்கச் செய்யவும். இவ்விதம் அக்னியினுபகாதங்களெல்லாவற்றிலும். 'பூர்புவஸ்ஸுவ:' என்று ஸர்வப்ராயஸ்சித்தங்களும் முண்டு.

கருநெநெவ நூயெநாதஸ்மாராபணவாஸநாஸ்தஃ காமயமளவாஸநாகர்தாரஃ வர்தமாநஃ ப்ரதஸ்ய உக்ஷிணஹவிஷ்ஷ ஸ்ருவேணாவதாயாஹவநீயே ஜுஹுயாத் । ஸ்வாஹேத்யாஹுதிம் । வனஸ்பதயஃ ஸமித்தஃ காமயமாநஃ ஸ்யாதநெநெவ ॥

கரணிஸமாரோபிதாக்நேர்யதிவிஷயேऽபி ஹாரஹாஜஃ—

‘யதி ஸ்ருதநூரணேயவாஸ்மாராபிஷ்டாக்நிஷு யஜமாநோ ம்ரியெத ஸ்யாதநாநி கூயிக்வா யஜமாநாயதநெ ப்ரேதம் நிதாய மாஹவநீயாயதநெ லௌகிகாக்நிம் வஸமாதாய ப்ரதஸ்ய உக்ஷிணம் பாணிமஹிம்ஸந்ந் தத்ப்ரதிஷ்டாபயேத் ஸ்ருதாவா ऽநேயா வா ப்ரதியவஸ்ருஜேத் ‘உபாவரோஹ ஜாதவெத உஶம் தம் வஹ்நய மொகாய நய ப்ரஜாநந்நாய’ ப்ரஜாம் ரயிம் ஸ்வாஹேயெவ்ருஜஸ்ரா தீதிஹி நொ ஊர்ஜோணே’ இதி லௌகிகாக்நாவாவரோஹயேத் ஸ்ருணேயவாஸ்மா உபாவரோஹேத் ஸ்ருதி ।

இதே ந்யாயத்தால், ஔபாஸநாக்னியை ஆத்மஸமாரோபணம் செய்துகொண்டவனுக்கும், இரண்டுகால ஹோமம் அதிக்ரமிப்பதற்குள் மரணத்தில், அவனது வலதுகையில் அக்னியை அவஸ்தாபித்து, உபாவரோஹணம் செய்வித்து, வ்யாஹ்ருதியாலும் அநாஜ்ஞாதாதி மூன்று மந்த்ரங்களாலும் சதுர்க்ருஹீதமான ஆஜ்யத்தை ஹோமம் செய்யவும். இவ்விதமிருப்பதால் ஔபாஸநோத்பத்தியை இரண்டு காலங்களதிக்ரமித்தால் ப்ரேதாக்னி ஸந்தானத்தாலேயே செய்யவேண்டும்.

அரணிஸமாரோபணம் செய்யப்பட்ட அக்னிகளையுடைய யஜமாநனின் ம்ருதி விஷயத்திலும்,

பாரத்வாஜர்:— ஆத்மாவிலோ அரணிகளிலோ அக்னிகள் ஸமாரோபிக்கப்பட்டிருக்கையில் யஜமாநன் மரித்தால், ஆயதனங்களைக் கல்பித்து, யஜமாநாயதநத்தில் ப்ரேதத்தை வைத்து, கார்ஹபத்யாயதநத்தில் லௌகிகாக்னியை ப்ரதிஷ்டைசெய்து, ப்ரேதனது வலது கையைப்பிடித்து, அவனது புத்ரனாவது, ப்ராதாவாவது, ஸபீப பந்துவாவது “உபாவரோஹ + துரோணே” என்ற மந்த்ரத்தால் லௌகிகாக்னியில் உபாவரோஹணம் செய்யவும். அரணிகளிலாவது உபாவரோஹணம் செய்து மதனம் செய்யவும். அரணி

யஹ்ரணைர்வாஹரா॰ப்யஹ்ரா ஸ்ரிவ-ர்த-ரோநெ வைதஶ்வாரம்ஹ யிக்வா ஶம் ஶஞ்ச ஜவெசு, விஹரணாதி வஸோநழ' ஶதி ॥ தத்ரா॰ணைர்வாவெ-ர்வாவரொஹ்ரஶ்நெ ஶித்ரு ஸ்ரு தவஸோரொ வணவிஷயழ । ரொஷரணிவஸோரொவணவிஷயழ । க்ரூதிதஹ்ரு ஸ்ரு ஸ்ரும் வைதநியாநாஸ்ரு ஶ॰ஹ்யஸ்ரு தஸ்ர॰ஹ்யழ ॥

வஸவஶநாஹிதாஸ்ரெ ஸ்ரஹிதஸோரொவணெ வஸ்தி தந்ரணெ ஸ்ரீதவ்ரு ஸ்ரக்ஷிணம் வாணிஶ்வாரஹ்ரு ஶளகிகாழ்நாவ॰வாவரொஹ்ரு ஸ்ராஶஸ்ரஹ்ரஸ்ரீதெநாஜ்ரு நஸ்ர ஷ்ரீம் ஹ॰க்வா தத்தாஶஹொஶம் வக்ரூக்வா ஸம்ஸ்க॰ர-ர்யாஸு । கரஶயாநதிக்ரஶே ந ஸ்ராஶஸ்ரஹ்ரஸ்ரீதெந ஹொஶஃ, கிஸ்ர॰வ்யாஹ்ரஸ்ரதா zநாஜ்ஞாதத்ரு யெணவ வஷ்வ-ர்வஜ்ர॰ஹ்ரயாஸு । வஸோர॰ஷ்ஶளவாஹநாஸ்ரெ ஹ-ர்ரய-ர்யாஸ்ரொர ணெ ஶளகிகாழ்நாவ॰வாவரொஹ்ரு ஸ்ராஹயெசு ॥

களில் ஸமாரூடமானால் அக்னி உத்பத்தி ஸமயத்தில் ப்ரேதனுக்கு அந்வாரம்பம் செய்வித்து இந்த மந்த்ரத்தை ஜபிக்கவும். விஹரணம் முதலியது ஸமானம் என்று. அங்கு "அரண்யோர்வா + மந்தேத்" என்பதுவரை ஆத்ம ஸமாரோபண விஷயம். மற்றது அரணி ஸமாரோபண விஷயம். ஆதியில் சொல்லிய கார்யம் ப்ரேதனை வைப்பது வரையில் இரண்டிலும் ஸமானம்.

இவ்விதம் அனாஹிதாக்னிக்கு ஸமித்ஸமாரோபண மேற்பட்டு அவன் மரித்தால், ம்ருதனது வலது கையை ஸ்பர்சித்து லௌகிகாக்னியில் உபாவரோஹணம் செய்து, த்வாதசக்ருஹீதாஜ்யத்தால் மந்த்ரமில்லாமல் ஹோமம் செய்து, அந்தக்காலத்திய ஹோமத்தையும் செய்து ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். இரண்டு கால மதிக்ரமிக்காவிடில் த்வாதசக்ருஹீத ஹோமம் வேண்டியதில்லை. ஆனால், வ்யாஹ்ருதியாலும், அனாஜ்ஞாதி மூன்று மந்த்ரங்களாலும் முன்போல் ஹோமம் செய்யவும். ஔபாஸனாக்னியை ஸமாரோபணம் செய்துள்ளவனின் பார்யைக்கு மரணமாகில் லௌகிகாக்னியில் உபாவரோஹணம் செய்து தஹிக்கச் செய்யவும்.

கூஹிதாக்நெஶ்சாதுராரணே ॥

கூஹிதாக்நெஶ்சாதுராரணவிஷயே வக்ஷ்யகாயாஃ பூர்வ-
யஜுஷோ ஸ்ருதோ வஹ்னிஸ்தோத்ரஸ்ய ஸ்ருதோ யதி ।
லௌகிகாக்நி வாயிகா காயத்ரீ வ்யாஹ்ருதி ரயாவி வா'
இதி ॥ கூஹிதோ ஹ்யாக்நேயத்ரிஜம் வாரிகமேவ காயத்ரஸ்ய
சாதுராத்ரம் ஸ்ரௌதாத்ரம் வா மதஸ்ய தத்ர லௌகிகாக்நி
கிகாஹிதா ஔபாஸனாக்நி ர்ஸ்ரோத்ரியஶ்சேத் தஸ்மிந் லௌ
காநிகே வாயிகாக்நௌ ஸ்ருதீஷ்டிம் வ்யாஹ்ருதிம் வா கூர்வா லௌ
காக்நிஸம்ஸ்காரம் கூர்யாதிதி ॥

கெவிஷ்டு—

ஸ்ரோத்ரே வயிகாக்நௌ காயத்ரீம் வ்யாஹ்ருதி ரயாவி
வா' இதி வரிகா வ்யாக்யாதே । ஔபாஸனே ஸ்ரௌதே விஷ்ணு
சாரே லௌகிகாக்நிஹோத்ரே ஔபாஸனாஹிதாக்நாவ்யா

ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரத்தில் மரித்தால்.

ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரத்தில் மரணமடைந்த விஷயத்தில்,

சந்திரிகையில்:— "எந்தத்தேசத்தில் அக்னி இருக்கின்றதோ அந்தத்தேசத்திற்கு வேறான தேசத்தில் மரித்தால், ச்ரௌதாக்னியில் பாதிக்ருதியையாவது, பூர்ணாஹுதியையாவது செய்யவும்." "அக்னிஹோத்ரத்திற்காக ருத்விக்கைக் கல்பித்து, தன் கார்ய வசத்தால் தேசாந்தரத்திற்கோ, க்ராமாந்தரத்திற்கோ சென்ற ஆஹிதாக்னி அங்கேயே தைவவசத்தால் மரித்தால், அவனை லௌகிகாக்னியால் தஹித்து, அஸ்திகளை ச்ரௌதாக்னிகளிருக்குமிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து, ச்ரௌதாக்னியில் 'பாதிக்ருதி' இஷ்டியை, அல்லது பூர்ணாஹுதியைச் செய்து ப்ரேதனுக்கு அஸ்திஸம்ஸ்காரம் செய்யவேண்டும்", என்பது பொருள்.

இங்கே சிலர்— 'சரு : பதிக்ருத : கார்ய :' என்று படித்து அதற்கு வ்யாக்யானம் செய்கின்றனர்:— "ஔபாஸநாக்னிக்ருஹத்திலிருக்கும்பொழுது தேசாந்தரத்தில் மரித்த ஆஹிதாக்னியை லௌகிகாக்னியால் தஹித்து, அஸ்திகளை அக்னி ஸமீபத்திற்குக் கொண்டுவந்து, ஔபாஸநாக்னியில் பக்வமான சரு

ஸாய ஔவாஹநே ஸ்ருதேந உரூணா ,ஸுஹுயே வயிக்ருதே ஸ்வாஹே'தி ஜுஹுயாத் வ்ருணுஹுதிம் வே'தி ॥

வ்ருநஷ்மஸ்ஸாரவயதுஷிஹ்ருதம் ஜுஹுயாத் । ,ஸுயஸ்ருஹிதாஹ்ருநுத்ரு வ்ருயாத், தீவ்ருசோநேஹுபசோநே ருஹிரிராவீரநு யாவத்வேவாஸ்ருஹிரிஷ்டாமதேயாநு க்ஷயம்ஸ்தாருஹிம் ஜுஹுயாத் ஹிவிஸ்ருக்ஷணாயுஷ்' இதி வொயாயநாவஷ்டம்வஷ்ருணாத் ॥

கத்ர ஹோதவ்யாதம் ஷ்ரூதிருதரே—

,ஸுநுதீயேந வத்ஸேந யா முளீ ஷ்ருதவயொயரா । க்ஷுரோஷ்ருத்வஷ்ருயாஃ வயஸா ஹொதே ஹவ்யதே ॥ ஸுநுஷ்யா சுவி ஹொதவ்யம் வயஸா தத்ஹாவதஃ' இதி ॥

வாரிஜாதே து—

,ஹரே வாஹ்ரிஃ வதிஃ வத்ரீ ஷ்ருதா ஷ்ருஷ்ருத வாஹ்ரிகா । ஹரே வதி ஹ்ருதஷ்ருரவ்ருத்வஷ்ருஷ்ருதி வாதஜே' இதி ॥

வினால் 'அக்னயே பதிக்ருதே ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவும், பூர்ணஹுதியையாவது செய்யவும்", என்று.

புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் வரையில் அக்னிஹோத்ர ஹோமம் செய்ய வேண்டும். "ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரத்தில் மரித்தால் அக்னிகளை ஸம்ரக்ஷித்து ஹோமம் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும், அஸ்திகளை அக்னிஸமீபத்திற்சேர்க்கும் வரையில். ஸம்ஸ்காரம் வரையில் அக்னிஹோத்ர ஹோமமும் செய்யவும், அக்னிகளை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக". என்று போதாயநஸ்தம்ப வசனங்களால். இதில் ஹோமத்ரவ்யம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— வேறு கன்றினால் ஊட்டப்பட்டு எந்தப் பசு கறக்கின்றதோ அப்பசுவின் பாலால் சரீர ஸம்ஸ்காரம் வரையில் ஹோமம் செய்யவேண்டும். அவ்விதமான பால் கிடைக்காவிடில் வேறு பசுவின் பாலால் ஹோமம் செய்யவும்.

பாரிஜாதத்திலோவெனில்:— ஔபாஸநத்துடன் கூடிய பதி தூரதேசத்தில் இருக்கும்போது பத்னீ இறந்தாலும், அல்லது அக்னியுடன்கூடிய மாதா வீட்டிலிருக்கும்போது தூரதேசத்தில் பிதா இறந்தாலும், ஔரஸபுத்ரன் அக்னியையாவது அஸ்தியையாவது கொண்டுவரும்வரையில் ஸம்ஸ்காரம் செய்யக்கூடாது.

வாஜிரூளவாவநவஹிதஃ விதா ஔரஷ்ஃ, சாதா ஊதா, கூயவா வாஜிகா சாதா ஷ்யிதா, ஔரே விதா ஊதஃ, தஹா ஔரவைதூராzஹ்யாநயநவய-ஃதஂ வஂஷ்காரஂ ந கூய-ஃக, தஹவஂஹவெzஷ்யாநயந (ஹூதி) வய-ஃதஂ ந வஂஷ்கூய-ஃதி கூய-ஃஃ ॥

கூஷ்யாஹரணாவஂஜவெ ஹூஹெ வீஜ்யாநெந கூஹ்ரிஹா தைணை வூதிகூ்யதிஹாஹசாஹ வொயாயநஃ—

‘கூஷ்ரீநி யஜ்யஷ்டாநி வ்ணைஃ ஷ்ரூதஂரூஷாகூ்யதிஃ । கூ்கூா தஜ்ஜதிஹாமெ ஔஹெயஃ விதூ்யஹெதஃ’ ஔதி ॥

ஷ்யூதூஞ்ஜரூzவி—

‘ஔஸாஞ்ஜரே வூதீதவூ நாரஷ்யாஷ்டி வைநஜ்ஃஹெஷு । கூஷ்யுஹாவெ வஸாஸொதைஜ்ஜவ-ஃஜ்ஜைஃ வூதிகூ்யதிம் ஔஹெஷு ॥ தஜ்ஹாவெ கூஜ்ஸைஜ்ஹெஷ்டாம் ஷஷ்டூா ஜ திஃஸைதாரவி । ஜகூாரிஃஸஹிரஃகூளவ்ள ஔஸ கூணைzஃ வக்ஷவி ॥ விஃஸதிஷ்ரிஃ ஸஜ்ஜரே ஸதாஜ்ஃஜஂ ஹைஜபொஃ வ்யஷ்கை । ஊரைஜ்ஜபெ வவ்ஜ தி்ஜ வ்யஷ்கை வ்யஷ்டஃரிதாஃ ॥ வாஹ்வஜ்ஜஷ்ரை ஜ தயா ஔஸ வாஜ்ஜஜ்ஜஷ்ரை ஜ । ஜெஜ்ரை ஆஜஸ ஸிஸ்ரை நzஷ்ள ஊணை-ஃவஜ்ஜைணை வஸ்ரநழ்’ ஔதி ॥

அஸ்தியைக் கொண்டுவர முடியாவிடில் வீட்டிலுள்ள அக்னி ஹோத்ரத்தால் ப்ரதிக்ருதி தாஹத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:—அஸ்திகன் கிடைக்காவிடில், பலாசபர்ணங்களால் புருஷாக்ருதியைச் செய்து, அவன் சென்ற திசையின் பாகத்தில் பித்ருமேத விதியால் தஹிக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும் — தேசாந்தரத்தில் மரித்த மனிதனின் அஸ்தியை மறுபடி தஹிக்கவும். அஸ்தி இல்லாவிடில் பலாச வ்ருக்ஷத்தின் வ்ருந்தங்களால் செய்த ப்ரதிக்ருதியை தஹிக்கவும். வ்ருந்தங்களுமில்லாவிடில் முந்நூற்றறுபது குசங்களால் ப்ரதிக்ருதிசெய்து அதைத் தஹிக்கவும். 40-சிரஸ்ஸில், 10-கழுத்தில், 20-மார்பில், 30-வயிற்றில், 50-50 இரண்டு கைகளிலும், 70-70 இரண்டு தொடைகளிலும், கைகளிலுள்ளவைகளால் 10-கைவிரல்களில், கால்களிலுள்ளவைகளால் 10-கால்விரல்களில்,

கூவஹ்ரூம்வஃ—

‘யஹ்ரூஹாஹிதாஹ்ரீஃ வ்ரொஷிதஃ வ்ரூதீதொ நஜூரூயதெ யாம் ஹிஶஃஹிவ்ரூஷ்டிதஹ்ரூதாஃஹ்ரூஹ்ரீஹிஃ கூகூஃம் ஏஹொய ரூவி வா தீணி ஷஷ்டிஶ்ரூதாநி வமாஶவ்ரூஜாநாம் தெதஃ கூஷ்ணாஜிநெ வ ரூ ஷாகூதீம் கூவ ஃகி வமாஶவவெஃ கூமெ வ ஃரூ வஸுஷ்ட வஸ்வெஷ்ரு உகூவாரீஃம்ஶதா ஶீரஃ வ்ரூகூவயதெ ஏஶஹிரீ ஃவாம் விஃம்ஶதெரூவ்ரூஃம்ஶதொஏரூம் வஜ்ஞாஶதா வஜ்ஞாஶதெதெகெகூம் வாஹ்ரூம் தாஹ்ரூஸெவ வஜ்ஞஹிஃ வஜ்ஞஹி ரூஜ்ரூஹீரூவகூவயதெ வவ்ததூரூ வவ்ததெரூகெகூம் வாஹ்ரூம் தாஹ்ரூஸெவ வஜ்ஞஹிஃ வஜ்ஞஹிரூஜ்ரூஹீ ரூவகூவயதெzஷ்டாஹி ஶீஶ்ரூம் ஏஹஶஹிவ ஃரூஷணழ்’ இதி ॥

ஜயஜ்ஞகாரிகாயாழ்—

‘ஶரீரூணி நவிஜ்ஞெரூநு ஜெஶாஜ்ஞரூரூதவ்ரூ வெகூ। ஏஹ்ரூ ஹ்ரூவ்ரூஹீதரூஃம் ரீரூவாயாம தரூ ஏஶொவ தரூ ॥ உரூவி தீரூம்

12-வ்ருஷணத்தில், 8-சிச்னத்தில், ஆட்டு மயிர்க்கயிற்றினால் சுற்ற வேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—ஆஹிதாக்னி தூரதேசம் சென்று இறந்து அறியப்படாமலிருந்தால், அவன் எந்தத் திக்கை நோக்கிச்சென் றானோ அந்தத் திக்கில், இவனுடைய அக்னிகளால் கசூத்தைத் (செடிகளடர்ந்த புதரை) தஹிக்கவும். அல்லது 360-பலாச வ்ருந்தங்களால் க்ருஷ்ணஜினத்தில் புருஷாக்ருதியைச் செய்யவும். பலாச வல்க்கங்களாலாவது, குசங்களாலாவது ஸந்திகளில் சுற்றவும். 40-ஆல் சிரஸ், 10-ஆல் கழுத்து, 20-ஆல் மார்பு, 30-ஆல் வயிறு, 50-50, ஆல் ஒவ்வொரு கைகள், அவைகளிலிருந்தே 5-5 களால் விரல்கள், 70, 70களால் ஒவ்வொரு பாதங்கள், அவைகளிலுள்ள வைகளாலேயே 5-5 களால் விரல்கள், 8-களால் சிச்னம், 12-களால் வ்ருஷணம் என்று கணக்கிட்டு ப்ரதிக்ருதியைச் செய்யவும்.

ஜயந்தகாரிகையில்:—தேசாந்தரத்தில் இறந்தவனின் அஸ்தி களோ அடையாவிடில், தர்ப்பங்களால் ப்ரதிக்ருதியைச் செய்யவும். அதில் ஸங்க்யை:-சிரஸ்ஸில் 40, கழுத்தில் 10, மார்பில் 30, வயிற்

ஸதம் ஏஷ்வா விம்ஸதிம் ஜம்ஹே தயா । வாஹ்வோ ஆயொஸ்ரதம் ஏஷ்வா ஏஸ வாஹ்வஜ்ஜ்யேஷ்ட²ம் ॥ ஆஏஸாஜ்ஜ்ஹம் வ்யஷணயொ ரஷ்டாஜ்ஜ்ஹம் ஸிஸ்ரு வனவ தம் ॥ ஊவெஸ்வாஆயொஸ்ரதம் ஏஷ்வாஸு ஷஷ்டயஜ்ஜ்ஹம் ஜாநுஜ்ஜ்ஹயொஃ ॥ ஏஸ வாஹாஜ்ஜ்யேஷ்ட² வ்ருத்ரஹணோவஹ்னிதெஜ்ரண வஸுயெஸு । ஸ்ரோவ்யாஜ்ஜ்யதி தஜ்ரஹ்னி வம கூயாதுஷ்வாஹிஸுநுழ' இதி ॥

ஸௌநகஃ—

'க்ருஷ்ணாஜிநெ தம் வாமஸவ்யெஃ க்ருக்வா நராக்ருதிழ । வக்வாரிம்ஸஜ்ஜிரொ தீக்ஷா ஏஸ விம்ஸதிஸ்ரவ்யவி ॥ வஞ்சுவக்வாரிம்ஸ ஊஹ்வாஃ வஞ்சு வஞ்சுஜிரஜ்ஜ்யஸள । த்ரிம்ஸத்ஜ்ஜ்வ்யாஏரெ ஸிஸ்ரஜ்வீஜெzஷ்டள ஆஏஸ க்ரோஸு ॥ வஞ்சுஷஷ்டி ஹெ வஏயொ ரஜ்ஜ்யள வஞ்சு வஞ்சுஜிஃ । த்ரிஸதாநி வ ஷஷ்டிஸ்து வாமஸம் வ்யஞ்ஜாஹரெஸு ॥ ஸுவாஹெ யஜ்ஞவ்யக்ஷாணாம் வ்யஞ்ஜாந்யவி வஸாஹரெஸு' இதி ॥

வ்ருத்ருஞ்ஜெzவி—

'தாவஜ்ஜிஃ வாமஸவணெ ஸ்ரூரீராக்ருதி ரிதெ்ருகெ । க்ரொஸிரித்ருநெ்ரு । வணஸுரொரிரித்ருவரெ' இதி ॥

றில்20, இரண்டு கைகளிலும்100, அவைகளிலிருந்தே விரல்களில்10, வ்ருஷணங்களில் 6-6, சிச்னத்தில் 4, இரண்டு தொடைகளிலும் 100, முழங்கால்கள் அதன் கீழ்பாகம் இவைகளில் 30, கால் விரல்களில் 10, என்று கணக்கிட்டு, ஆட்டு மயிர் கயிற்றால் சுற்றி ஸ்நானம் செய்வித்து அலங்காரம் செய்து அதை ப்ரேதனுக அபிமர்சிக்கவும்.

சௌநகர்:—க்ருஷ்ணாஜிநத்தில் பலாச வ்ருந்தங்களால் புருஷாகாரத்தைச் செய்யவும். சிரஸ்ஸில் 40, கழுத்தில் 10, மார்பில் 20, கைகளில் 45, விரல்களில் 5-5, வயிற்றில் 30, சிச்னத்தில் 8, பீஜத்தில் 12, கால்களில் 65-65, விரல்களில் தனித்தனி 5, இவ்விதம் 360 பலாச வ்ருந்தங்களைக் கொண்டுவரவும். பலாச வ்ருக்ஷத்தின் வ்ருந்தங்கள் கிடைக்காவிடில், யஜ்ஞார்ஹ வ்ருக்ஷங்களின் வ்ருந்தத்தைக்கொண்டுவரலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—அவ்வளவு பலாச இலைகளால் சரீராகாரம் செய்யவேண்டுமென்று சிலர், குசங்களால் என்று சிலர், இலைகள் நாணல்களாலும் என்று சிலர்.

வராஹஸ்ரௌதவி—

ஸாஹிதாக்நிர்ப்ராஹ்மணஃ கஶ்சித் வ்ரவஸ்ய காலவஶாத் ம்ரியேத தஸ்ய ஹாக்நயஃ ப்ரேதாக்நிர்வா ஸ்யுரித்யேதத் ஶ்ருணுத ப்ரேதாக்நிஸம்ஸ்காரம் ஶ்ருணுத ஹே ம்ருஷிவரேண்யாஃ । க்ருஷ்ணாஜிநம் ஸப்தஶதாநி பலாஶாநாம் வ்ருக்ஷாணாம் ஸப்தஶதாநி ஶகலாநி தர்பாணாம் ஸப்தஶதாநி ஸமித்தாநி ஸப்தஶதாநி பலாஶாநாம் வ்ருக்ஷாணாம் ஸப்தஶதாநி ஶகலாநி தர்பாணாம் ஸப்தஶதாநி ஸமித்தாநி । சதுர்விம்ஶதிர்வை பர்ணாநி சதுர்விம்ஶதிர்வை ஶகலாநி சதுர்விம்ஶதிர்வை ஸமித்தாநி । சதுர்விம்ஶதிர்வை ஸ்ருவாஹுதயஃ । ஸப்தஶதாநி பலாஶாநாம் வ்ருக்ஷாணாம் ஸப்தஶதாநி ஶகலாநி தர்பாணாம் ஸப்தஶதாநி ஸமித்தாநி

தெ்ராவகாரண ஶொஷம் தது நிக்ஷிவெஹ ॥ ஈஹள ஷ்வர்க்காய லொகாய ஷ்வாஹெத்யகாஹாதிம் வக்ஷ்யஃ । ஊர்வாஃ வாதெ்ரா zயவா ஹ்ராதா zவ்யநெ்யா வாzவி வ ஷாஈவஃ ॥ யயா ஊஹந ஷம்ஹாரா ஷ்யா காயஃ விவக்ஷணெஃ ॥ ஈரம்ப்ராஶம் தா வியிம் காயஃ ஷ்வஹொகதிஜ்ரு்வா । ஊஹகி யெ ஜிஜாஷ்ஶம் தா தெ யாகி வரஶாம் ஶதிழ் ॥ காந்யா காவ்ரு்தெ காஃ ஷ்வாத்ம வாஜ்யா ஷ்வொஷிதாஃ । ஈவத்ர்வாயாஷஷ்ஷெந வதகி நர கெzஶாவள' ஊதி ॥

யஹா வொஷித ஷூஹிதாஶ்ரிதெ்ரஶாஹரெ ஶ்ரியதெ காஶிஶ்ர ஷ்வஶ்ரஹெ வஸதி தஹாநீஶாவஸ்தெணு க்ர்ஷ்ணாஜிநெ வாஶாஶவ்ர தெஜெஃ்ரஹாக்ர்யதிம் காஶ்ரஷாஷாஜிஃ்ரு்ய தஹ்யவெஷ்ர யஜ்ஞவாதாணி நிக்ஷிவ்ர 'ஈஹள ஷ்வர்க்காய லொகாய ஷ்வாஹா' ஊத்யாஹாதிம் ஜாஹாபாஃ, ததஃ காவ்ஷ்ரதெ்ராகதவ்யகா ரெண க்ர்ஷ்ணம் வம்ஹாரம் ஸஶாவயெஃ, தது வம்ஹாய்ரு்ஹ்யா

அக்னிஹோத்ரோபகரணங்கள் எல்லாவற்றையும் அங்குவைத்து, 'அஸௌ ஸ்வர்க்காய லோகாய ஸ்வாஹா' என்று ஒரு ஆஹுதியைச் செய்யவும். புத்ரன் அல்லது ப்ராதா, அல்லது வேறு பந்து இவ்விதம் செய்யவும். தஹந ஸம்ஸ்காரத்தை விதிப்படி அறிந்தவர்கள் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் செய்தால் சாச்வத ப்ரம்ஹலோக ப்ராப்தியுண்டு. தஹித்தவர் சிறந்த கதியை அடைகின்றனர். தம் புத்திக்குத் தோன்றியபடி விதியை மாறிச் செய்பவர்கள் அல்பாயுஸ்ஸுகளாய் இறந்து அசுத்த நரகத்தில் விழுவார்கள்.

தேசாந்தரம் சென்ற ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரத்திலேயே மரித்தால் அக்னிக்ருஹத்திலிருந்தால், அப்பொழுது, பரப்பப் பட்ட க்ருஷ்ணாஜிநத்தில், பலாச பர்ணங்களால் தஹநாக்ருதியைக் குசங்களைக் கட்டுவதால் செய்து, அதனவயங்களில் யாக பாத்ரங்களைவைத்து, 'அஸௌ ஸ்வர்க்காய லோகாய ஸ்வாஹா' என்று ஆஹுதியைச் செய்யவும். பிறகு கல்ப ஸூத்ரத்திற் சொல்லிய படி ஸம்ஸ்காரம் முழுவதையும் முடிக்கவும். அதில் ஸம்ஸ்கரிக்கப் பட்ட ஆஹிதாக்னிக்கு ப்ரம்ஹலோக ப்ராப்தி உண்டாகிறது. ஸம்ஸ்கரிப்பவனுக்குச் சிறந்த உலகம் கிடைக்கும். இவ்விதம்

ஹிதாக்நேஃ ஸ்வஶரீரோத்க்ரமணே, ஸம்ஸ்கர்தும் வாஸௌ மதிஃ, கயோத்தகாரணிணஃ வஸ்தித்வே நாஸ்த்யுத்க்ரமணநிமித்தயோஃ ॥

ஸ்வஷ்டம்விஷ்டு—

‘ஸாஹிதாக்நிம் விஜநே வநீதம் தேஶேஷ்டிணாஸவயாய ஸகடேநாஹரேத் தாநி ஸ்ருக்ஸ்ருவயோராதாயாம் ஸ்ருக்விஷ்டாவ்யாக்நிநா விதிவேஹாக்நிம் ஸ நிஹரேத்’ இதி ॥

ஸ்ருக்ஸ்ருவாவே தொஷாதிரே ஸாஹிதாக்நிரணே வைதாயாநம் ஸ்ருக்வா உஹேத் । வைதாயாநாவஸம்ஹவே லௌகிகாக்நிநா உத்ஸ்ருஜ்யாஹிதாக்நேஃ வைதாயாநாக்நிதாக்நித்வேந வ்யவஸ்தாநாத், ‘ந தத்ரைநந தேந தாக்நிஹோத்ரம் ஹுதம்’ இதி நியமாத் ॥ வஸவம் விஹிளஸவாவஸதஸ்யாநாக்நிதாக்நேஃ ஸ்ருவேண வைதாக்நிஸம்ஸ்தாநம் । தொஷாதிரே தஸ்ய ஸ்ருவேண லௌகிகாக்நிநா வியிவக்ஷுஸ்யாவி வைதாக்நிஸம்ஸ்தாநேந வ்யவஸ்தாநாத், ‘ஔபாஸநே நாநாக்நிதாக்நிம் ஹுத்வா’ இதி நியமாத் । ஔபாஸநே விநா

செய்யாது, பண்டிதனைத் தன்னே நினைத்து இஷ்டப்படி செய்தவனுக்கு நரக ப்ராப்தி உண்டாகிறது என்பது பொருள்.

ஆபஸ்தம்பரோவெனில்:— தேசாந்தரத்தில் மரித்த ஆஹிதாக்னியை எண்ணெய்க்கடாகத்தில்வைத்து வண்டியினுல் கொண்டு வரவேண்டும். அவைகளை க்ராமத்தின் எல்லையில் வைத்து, அக்னிகளையும் பித்ருமேதத்திற்கு வேண்டிய த்ரவ்யங்களையும் அங்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்.

வீட்டில் அக்னி இல்லாவிடில், தேசாந்தரத்தில் மரித்த ஆஹிதாக்னியை, ப்ரேதாதானம் செய்து அதனுல் தஹிக்கவும். ப்ரேதாதானம் ஸம்பவிக்காததால் லௌகிகாக்நியால் தஹிக்கப்பட்ட ஆஹிதாக்னிக்கு, ப்ரேதாதானம் செய்த மூன்று அக்னிகளால் புனர்தஹநம். ‘ஆஹிதாக்னியை ச்ரௌதாக்னிகள் தவிர்த்த மற்ற அக்னியால் தஹிக்கக் கூடாது’ என்று நியமமிருப்பதால். இவ்விதமே விச்சின்னௌபாஸநனை அநாஹிதாக்னியின் மாணத்தில் ப்ரேதாக்னி ஸந்தாநம். தேசாந்தரத்தில் மரித்த அவனுக்கு லௌகிகாக்நியால் விதிப்படி தஹநம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் ப்ரேதாக்னி ஸந்தாநம் செய்து அதனுல் புனர்தஹநம் செய்யவேண்டும். ‘ஔபாஸநாக்னியால் அநாஹிதாக்நியைத் தஹிக்கவேண்டும்’ என்ற

கூதவ்யாகிஞ்சித்தாகூகாக। ஸ்யஹெ வத்ருஸதி வா ஔவாவஸநெந வைதாஹ்நிஸ்யாநெந ஔவாவஸநஸ்ய தாதவ்ய தெந ஹாஹெ கூதெ ஸதி நவ்நதவ்யாஹம், கஸ்மிந்நெகஸ்மாந்நரவ்யாவித்தஸ்ய வைஸ்ரவி வவ்ருகூः। கஸ்மிந்நேதாவ்ய கூதவ்யம் ஹாஹகூः ஸ்ஸ்யாந்நிஸ், இதி ஸ்மரணாகூ ॥

ஸ்யஹெ கஸ்ய விவ்யாஸெந ஸதி ஸெஸாதஸ்ய ஸ்ரீதவ்ய தவ்ய ஔகிகாக்நிநா ஔஸ்ஸ்யாவஸ்ரீந்யாஸ்ரீதவ்ய வ்நரளவாவஸ நாக்நிநா ஹாஹம், கவ்யஸம்ஸ்ஹவெ ஸ்ருதிகூதிஹாஹம் ॥

நிகூடஸெஸ ஸ்ரீதவ்ய ஸ்யஹெ விவ்யாநளவாவஸநம் நீகூா தெந ஹாஹம் கூதவ்யம்। ஔவாவஸநாநயநாஸம்ஸ்ஹவெ ஔகிகா க்நிநா ஔஸ்ரா ஔவாவஸநெந வ்நதவ்யஹெகூ। கவ்யிஸம்ஸ்காரவயஸ்ஸெந்ரீயெந ஸ்ரவெணளவாஸநம் ஹாவயெகூ ॥

நியமத்தால். ஔபாஸநத்தால் செய்யாமல் மற்றதால் செய்யப் பட்டது பயனற்றதால். வீட்டில் ஔபாஸநாக்னி இருந்தாலும் இல்லாவிடினும் ப்ரேதாக்னி ஸந்தாநத்தால் ஔபாஸநத்தை உண்டுபண்ணி அதனால் தஹநம் செய்யப்பட்டால் புநர்தாஹம் வேண்டியதில்லை. "அக்னி தூரதேசத்திலிருந்து, புத்ரனும் தூர தேசத்திலிருந்தால், இறந்தவனின் பந்துக்கள் ஔபாஸநாக்னியை உத்பாதநம் செய்து தஹந கர்மத்தைச் செய்யவும்" என்று ஸ்மருதி இருப்பதால்.

வீட்டில் அக்னி இருக்கும்பொழுது தேசாந்தரத்தில் மரித்த வன் லௌகிகாக்னியால் தஹிக்கப்பட்டால், அவனது அஸ்திகளைக் கொண்டுவந்து, ஔபாஸநாக்னியால் மறுபடி தஹநம் செய்யப்பட வேண்டும். அஸ்தி கிடைக்காவிடில் ப்ரதிக்ருதி தாஹம்.

ஸமீபதேசத்தில் இறந்தவனுக்கு, வீட்டிலுள்ள ஔபாஸ நாக்னியைக் கொண்டு சென்று அதனால் தாஹம் செய்யவும். ஔப பாஸநத்தைக்கொண்டு வருவது ஸம்பவிக்காவிடில் லௌகிகாக்நி யால் தஹித்து ஔபாஸநாக்னியால் புநர்தாஹம் செய்யவும். அஸ்திஸம்ஸ்காரம் வரையில் அன்யனுடைய த்ரவ்யத்தால் ஹோமம் செய்விக்கவும்.

விஹிளவாஹநவ்ய ஜ்ஞாதுராஜ்ஞே வ்ருக்ஷாவஹ்ந்
யாநவிஷயே லௌகிகாக்நிம் கல்பிதவந்தஹ் ॥

தயா ச வாரிஜாதே—

‘வ்ருத்தோ ஹ்ருதமதிம் வித்தோ ஹ்ருதிரத்ர லவேதி ।
லௌகிகாக்நிஹ்ருவேத்ர கல்பிதாஹ்ருநீஷிணஹ்’ இதி ॥

வ்ருக்ஷாவஹ்ளவாஹநாக்நிநா தாஹே கநாவி நிஹிதேந
வ்ருநத்ராஹவ்யாவஹ்ள வ்ருதாக்நிஹாநாநந்தி । வ்ருநத்ராஹ நிஹி
தேஹ்ரே வக்ஷ்யதே ॥

யத்து வ்யுதே— ‘கர்ஹ்ள ஸதி வ்யாஹ்ருதஜ்ஞாகளவித்ரவ்ய
ஹிவ்ருத்ரவ்ருக்ஷணீயே । கநவ்ஹ்நிகவ்யாவ்யஹ்ரீத்ரகவ்ய விநஷ்ட
வஹ்நத்ரகக்ரியைவ’ இதி, கவ்யாயஹ்ம் கல்பிதாஹ்ரஹ்— ‘கர்ஹ்ள
ஹ்ரஹே விஹ்ருதாநே ஸதி ஜ்ஞாதுராஜ்ரதவ்ய லௌகிகா
க்நிநா ஹ்ருவ்யாவ்ஹிவஹ்நவ்ய ஹ்ரஹே விஹ்ருதாநேநளவாவநேந
வ்ருநத்ரவ்ஹிதாஹ்ரஹ் । கவ்யவஹ்நவ்ய வ்ருதிக்ரியாவநேந வ்ருந

விச்சின்னௌளபாஸநன் தேசாந்தரத்தில் மரித்தால், புத்ர ஸந்நிதியில்லாவிடில் லௌகிகாக்நியால் செய்யலாமெனச் சிலர் அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். அவ்விதமே,

பாரிஜாதத்தில்:— புத்ரன் தூரதேசத்திலிருக்கும் போது, மாதா, அல்லது பிதாவுக்கு இங்கு ம்ருதி ஏற்பட்டால், இங்கு லௌகிகாக்நி க்ராஹ்யமாகும், என்று சில புத்திமான்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முதலில் ஔபாஸநாக்நியால் தஹிக்கப்பட்டவனுக்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் புனர்தாஹம் நேர்ந்தால், ப்ரேதாக்நி ஸந்தாநம் செய்யவும். புனர்தாஹ நிமித்தம் மேலே சொல்லப்படப் போகிறது.

ஆனால், “அக்ந ஸதி + உதகக்ரியைவ” என்று ச்லோகம் கேட்கப்படுகிறது. இந்த ச்லோகத்திற்குச் சிலர் இவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லுகின்றனர்—“அக்நி க்ருஹத்திலிருக்கும் பொழுது, தேசாந்தரத்தில் மரித்து லௌகிகாக்நியால் தஹிக்கப்பட்டவனுக்கு அஸ்தி ஸம்பவித்தால் க்ருஹத்திலுள்ள ஔபாஸநாக்நியால் மறுபடி அஸ்திதாஹம். அஸ்தி ஸம்பவிக்காவிடில் ப்ரதிக்ருதியைக்

உஹாமஃ । விநஷ்டவஹ்நஃ = விஜ்ஞாதெஷு ஜொஹதெ ஶ்ரத
வ்ய ஜ்ஞாதாஜ்ஞாநாஹிதள்வாஸநெந உஜ்ஜ்வ்ய கத வஸவா
நஜ்ஞிகவ்ய கஜ்ஞிவஸ்ஹாரஹிதவ்ய, கஶரீரகவ்ய, ஶ்ரௌதாக்நி
ஶரீரவஸ்ஹாரஹிதவ்ய கெவலஶ்ரௌகாக்நியெவெ' தி ॥

கதெந்ருகஜ்ஞிஃ ஸ்ரொகஉந்யா வ்யாஜக்ஷதெ-'ஜ்ஞாஷிதவ்யாந
ஸ்ரொகவ்யாஜ்ஞிகவ்ய கெவலொஹகஹாநஸாத்ரம் .ந ஶ்ரௌதாக்நிஹா
ஹஃ । கஉந்ருஜ்ஞிஶரீராணாஉந்ருதவ்ய வஜ்ஜ்ரவ வஸவ ஹாஹ' இதி,
தஜ்ஜ, கஜ்ஞிநியஜ்ஞவ்யாநிவணெஜ்ஜ்வ ஸ்ரஷாகஜ்ஞ்ருதிழி கஶ்ரத்தா
தஜ்ஜதஜ்ஜ்ஞாமெ உஹெயஃ விதஜ்ஞெயதஃ' இதி வக்ஷ்யதெ।அத
ஜொபாயநாஜ்ஞி வஹஸ்ஹ்ருதிவிஜொயாஜ்ஞ, கஉநாகணிஜ்ஞதவாதஜ்
வ்ய விஜ்ஞாஹெஃ ஜ்ஞாஷிதவ்ய வஜ்ஞுஜ்ஞ ஹாஜ்ஞ வஷஜ்ஞாந ஸ்ரந்ருத
உஜ்ஜ்வ்ஜ்ஞிஶரீராவஸ்ஹாவெஜவி ,கஶ்ரகா தஜ்ஜ்வ்ருதிர்ஜ்ஞவகழி' இதி
ஶ்ரௌதாக்நிஹாஹவியாநாஜ்ஞ, ,வஸ்ரஷாஹஸ்திஹஜ்ஞ்வ்ய வ்ரிய
தஜ்ஞ' ,ஶ்ரௌதவஸ்ஹாரொணாஜ்ஞ ஜொகஉஜ்ஞிஜ்யதீ' தி உஹநவ்யா

கல்பித்து புநர்தஹநம். விச்சிந்நாக்னியானவன் தேசாந்தரத்தில் மரித்து ப்ரேதாக்னிஸந்தாநம் செய்யப்பட்ட ஔபாஸநாக்னியால் தஹிக்கப்பட்டால், அவனுக்கு அஸ்தி ஸம்ஸ்காரமும் ப்ரதிக்ருதி ஸம்ஸ்காரமும் இல்லையாதலால் உதகக்ரியை மட்டுமே" என்று. மற்றச் சிலரோவெனில் இந்தச்லோகத்திற்கு வேறுவிதமாக வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்—"தேசாந்தரம் சென்றவன் அக்னிகளுயிருந்து அஸ்தியும் கிடைக்காவிடில், அவனுக்கு உதகதானம் மட்டில், ப்ரதிக்ருதி தாஹமில்லை. அக்னி, அஸ்தி, சரீரம் இவைகளுள் ஒன்று இருந்தாற்றான் தஹநம்" என்று. இவ்விதம் சொல்வது, 'அஸ்திகள் கிடைக்காவிடில் இலைகளால் புருஷாக்ருதியைச் செய்து அவன் சென்ற திக்கின் பாகத்தில் பித்ருமேதவிதியால் தஹிக்கவும்' என்று முன்சொல்லிய போதாயநாதி பஹ்வ்ருசாம்ருதிகளுக்கு விரோதிப்பதாலும், தேசாந்தரம் சென்ற பிதா முதலியவனின் வார்த்தையே கேட்கப்படாமலிருந்தால் அவனுக்குப் பதிநைந்து, பன்னிரண்டு வர்ஷங்களுக்குப்பிறகு, அக்னி, அஸ்தி, சரீரம் ஒன்றும் இல்லாவிடினும் 'ப்ரதிக்ருதி செய்து' என்று ப்ரதிக்ருதி தஹநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், 'புருஷாஹுதி அக்னிக்கு மிகப்ரியமாகியது, ம்ருதஸம்ஸ்காரத்தால் ம்ருதன்

வஸ்துகதவ்யக்தவஸ்துவிஶேஷாவதாரணாத்மகம் ப்ரத்யக்ஷம் । யதோக்தம் ॥

கதோ ஹி ஜ்ஞாதுர்ஜ்ஞாநஸ்ய ஜ்ஞேயாந்தரவிஶேஷாவதாரணாத்மகத்வாத் । கதாசித்தஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரத்யக்ஷத்வம் ॥

ப்ரத்யக்ஷலக்ஷணாநி ॥

அத ப்ரத்யக்ஷஸ்வரூபமாஹ ப்ரஶஸ்தபாதஃ—

‘அர்தாத் ப்ரத்யக்ஷம் வ்யவ்யவஸ்யாதோ விஶிஷ்டாத்மாதி ரூபேண வ்யவஸாயாத்மகத்வாத் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய விஶேஷணம் கதயிதும் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய லக்ஷணமாஹ யதீந்த்ரியார்தஸந்நிகர்ஷோத்பந்நம் ஜ்ஞாநம் அவ்யபதேஶ்யம் அவ்யபிசாரி வ்யவஸாயாத்மகம் ப்ரத்யக்ஷம்’ இதி கதயிதும் மாஹேஶ்வராதிநிராகரணார்தம் விஶேஷணத்ரயம் ப்ரத்யக்ஷஸ்ய தத்ர ஸாஹசர்யாத் ப்ரணயநம் ப்ரதி

பரலோகத்தை அடைகிறான்’ என்று தஹநம் அவச்யம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்த தென்கின்றனர் அறிந்தவர்கள். இவ்விஷயத்தில் உசிதமான பக்ஷத்தை க்ரஹிக்கவும்.

ஆகையால் விச்சிந்நாக்னிகளை ஆஹிதாக்னிக்கு அஸ்தி கிடைக்காவிடில் ப்ரேதாதாநத்தால் ப்ரதிக்ருதிதாஹம். அநாஹிதாக்னிக்கு ப்ரேதாக்நிஸந்தாநத்தால் ப்ரதிக்ருதி தஹநம்.

ப்ரேதாக்நி ஸந்தாநம்.

அதில் ப்ரேதாதாநஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

க்ருஹ்ய ஸங்க்ரஹகாரர்:— இனி ப்ரேதாதான விதியைச் சொல்லுகிறோம். விச்சின்நாக்நியாதி மரணத்தில், ப்ராசீநாவீதியாய் அக்நியாயதநங்களைக் கல்லி, அவோக்ஷித்து, விஹாரத்தைக் கல்பித்து, ப்ரேதனின் வலதுகையை அரணிகளில் அந்வாரம்பம் செய்வித்து, ‘யேஸ்யாக்நயோ + நயந்து’ என்று மதநம் செய்து, கார்ஹபத்யாயதநத்தில் வைத்து, தூஷ்ணீமாக விஹாரம்செய்து, தக்ஷிணாக்நியையும் ஆஹவநீயத்தையும் ப்ரணயநம்செய்து, த்வாதச

ஔபாஸநாஹவநீயே ஜுஹுயாத் வ்ரதாயேத்யாதி ப்ரஜாபதிம் மநஸா
த்யாயந்நாஹவநீயே ஜுஹுயாத் ப்ரஜாபதயே ஸ்வாஹேதி ப்ரஜாபதிம் மநஸா
ध्यायन्नाहवनीये जुहुयात् प्रजापतये स्वाहेति प्रजापतिं मनसा
ध्यायन्नाहवनीये जुहुयात् । ப்ரஜாபதிம் மநஸா

வஸ்தாதுரண உஷ்ணே தாம் தொஹயிஷ்வா, ப்ராசீநாவீதீ வாஸ்துரணஹோநு ப்ராஸ்தரநு உக்ஷிணாஸ்ராம்ஸ்ரண பாஸ்ர। மாஹுவதஸ்ய உக்ஷிணாஜ்ஞ ஸீதே ஹஸ்தயிஶ்ரித்ய உக்ஷிணத உஷாஸ்ய ஹக்ஸ்ரஜ்வ வஷ்ம் வாஸிஷ்வநாதிவஜ்ம் தவிஷீம் ஜுஹுபாஸ। வ்ரதம் தெஜஸ்வதுரணஸ்யவயாய ஸுகுதெந ஸ்ராஶபஹாஸநயெஞ்ஶஸ்ரநவா உஸ்ராஸ்ரீ நி கூஷ்ணஜிநெ வஸுஹஸ்ர ஸ்ருஜவாஸீ நியதஸோஜஸ்யஸ்ராயீ நயெதத்ராஸீந்ய நீக்ஷா உஹெஷ' உதி ॥

வ்ரதாதிஸுலஸ்ராந ஶாஹாவஸ்ரம்ஶ்ஶ்ஶ

ஹு॒வஹ்வரிதி வவ்ரூயஶ்சித்ஶ், தஶ்ஶ வவ்ரூயஶ்சித்ஶ் வவ்ரூகு॒ரியத ஊத்யாஸ்ரூயு' ஊதி ச, 'கூந॒மதெzவி வொதூரயா ஜ॒ஹ்ரூயா'ஶிதி ச, 'கூநாஜ்ஞாதஶிதி திஹ்ரூzநா ஜ்ஞாதெ ஜ॒ஹ்ரூயாஶிதி சாவஹ்ஸ்வெநொகதுகூவா' ஶிதி ॥ 'கூஸ்ள நஷ்ட குர்யஃ கூர்ஹ்யாஃ கத்வ்யா வஹ்ரம் வூதி' ஊத்॒தூகூர்ஹ்யாவரணம் வ தத்ஊதீதகாலாந॒மு॒ணம் காயஶ்சி ॥

வொயாயநஹ்ஸ்॒—

'கூய யஶி ஸ்ரூஹஸ்ஹஸ்ரூள்வாவஸநம் விஹிஶ்ஶெத தகூவ்ரூணை ஷ॒ஷ்கூராஶ்ஶெஷ॒ ஸ்ரௌகீயவவநாஊ॒ரூகூ। ஸ்ரௌகீயா மாரூகூா zzஹ்ரூதூர்யாஶ்சி ஊவஹகூயாய ஸம்வாரிஷ்யூர்ஜ்யூம் விஜாவெர்வத்॒ய ஸ்ரூ॒கூ॒ஸ்ரூ॒வள நிஷ்டவ்ய ஸம்ஸ்ரூஜ்ய ஸ்ரூ॒வி வத॒॒மஸ்ரூஹீதம் ஸ்ரூஹீக்வா 'ஸவ்ததெ கூஸ்' ஊதி ஸவ்ததெ வ்ரூஹ்ரூதிஹிஸ்ரூ ஹ॒॒க்வா 'வ॒॒ஷ்வஸ்ம் ஶெவா கூவஸ்ரூணை, வ்ரூணா வாநள' ஊதி ஜாஹ்ரூம் 'ரோக்வா வ்ரூக்ஷள ஸம்வாயிஷ்யஶ், ரோக்வா

என்று ஸர்வப்ராயஶ்சித்தம். இந்த ஸர்வப்ராயஶ்சித்தம் எல்லா விடத்திலும் செய்யப்படுகிறது என்று 'ஆச்மரத்யர்' என்றும், 'அநுகதமானால் அயாச்ச மந்த்ரத்தால் ஹோமமாவது செய்யவும்' என்றும், 'அநாஜ்ஞாதம் முதலிய மூன்று ருக்குகளால் அநாஜ்ஞாத விஷயத்தில் ஹோமம் செய்யவும்' என்றும் ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியிருப்பதால்' என்றுள்ளது. 'அக்னி நஷ்டமானால் வர்ஷமொன்றுக்கு மூன்று க்ருச்ரங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டுள்ள க்ருச்ர சரணமும், அதீதகாலத்திற்கனுகுணமாகச் செய்யப்படவேண்டும்.

போதாயனரோவெனில்:— க்ருஹஸ்தனின் ஔபாஸநம் விச்சின்னமானால், ப்ராணைத்க்ரமணத்திற்குப் பிறகு ச்ரோத்ரிய வசனத்தால் உத்தரனம் செய்யவும். அல்லது ச்ரோத்ரிய க்ருஹத்திலிருந்து அக்நியைக் கொண்டுவந்து உபஸமாதானம், பரிஸ்தரணம், ஆஜ்யஸ்தாலீபனம், உத்பவநம், ஸ்ருக் ஸ்ருவ ஸம்ஸ்காரம் இவைகளைச் செய்து, ஸ்ருக்கில் சதுர்க்ருஹீதாஜ்யத்தால், 'ஸப்ததே அக்னே' என்பதாலும், ஸப்த வ்யாஹ்ருதிகளாலும் ஹோமம் செய்து, 'பூர்வம்தேவா:, ப்ராணபாநௌ' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களாலும், 'மாத்வா வ்ருக்ஷள ஸம்பாதிஷ்டாம், மாத்வா வ்ருக்ஷள ஸம்பா

வ்ருக்ஷள ஸம்வாயெயாழ்' ஜதி ய ஹாஹ்யாம்,சுஶ்ரெzஹ்யாவதிஷ்ய,
,சுஶ்ரெ சுஶ்ரூஃ' * (ஜதி ஹாஹ்யாம் வாகெகெகம் வ்ருதிவதஶ்ரமஷ்ய
தம் ஶ்ரஹீக்வா ஜஶ்ஹொதி: ந ஷ்வஹ்வா ந வ்ருணீதா ந வராஶ்
நஷ்வ்விஷ்டக்ருதம்) ,வஶ்நராஜ்ஞா ஸஹ ராயா' ஜதி வதஷ்ஹ்யா
zஹ்யாவதிஷ்நீஶ்ய ஹாக்வா தத ஊஷ்வ்வம் வைதஶ்ரெயிககரிஷ்ய
வ்ருதிவஹ்யதெ' ஜதி ॥

கூஶ்வ்யாயநாநாம் தாஶ்ரளநகொதவ்ருகாரெண கயாஶ்சாஶ்ரி
வஜ்ஞ ஶ்ரிகரிஶ்ரஶ்ரிவிஶ்ரிஃ ॥

கூஶ்வ்யாயநீயகாரிகாயாம் தாஶ்ர—

,சுநாஶ்ரிதாஶ்ரெஃ வ்ரெதவ்ய ஸம்ஷ்காரவியிராஶ்வ்யதெ । ஷ்நா
தஃ வவித்ரவாணிஷ்ணஶ்வவிஶ்ய யயாவியி ॥ வ்ராணாநாயஶ்ரி
ஸம்ஷ்கதா வ்ராஶ்ரீநாவீத்ரநஜ்ஞராழ் । வ்ரெதநாஶ் தாஶ்ர ஷஷ்ஷ்டயா
கா விஶ்ரிஜ்ஞளவாவஹநவ்ய தாஶ்ர ॥ சுரொஶ்ரி ஸஸ்வாநஶ்ரிதி ஹொஶ்
ரவ்யம் வ்ருஹாய ய ! கூஶ்ரமெஶ்ரொஶ்ரிவ்ய யாஶ்ரிஜ்ஞஶ்ரவொக்ஷ்யாஶ்ரிம்

தேதாம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களாலும், 'அக்னேப்யாவர்த்தின், அக்னே அங்கிர:' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களாலும், (தனித்தனி சதுர் க்ருஹீதங்களால் ஹோமம் செய்யவும். ப்ரம்ஹா இல்லை, ப்ரணீதா இல்லை, சரு இல்லை, ஸ்விஷ்டக்ருத் இல்லை) புநரூர்ஜா, ஸஹரய்யா' என்று நான்கு அப்யாவர்த்தினீகளாலும் ஹோமம் செய்து பிறகு பைத்ருமேதிக கர்மத்தைத் துவக்கவும்.

ஆச்வலாயநீயர்களுக்கோவெனில், சௌநகர் சொல்லிய ப்ர காரத்தால் "அயாச்ச" முதலிய ஐந்து மந்த்ரங்களால் அக்னிஸித்தி.

ஆச்வலாயநீயகாரிகையிலோவெனில்:— ம்ருதனை அனுஹி தாக்னியின் ஸம்ஸ்காரவிதி சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸ்கர்த்தா ஸ்நானம்செய்து, பவித்ரபாணியாய், விதிப்படி. உட்கார்ந்து, ப்ராணயாமம் செய்து, ப்ராசீனவீதியாய், ப்ரேதனின் நாம தேயத்தை ஷஷ்டியால் சொல்லி, விச்சிந்நௌபாஸநத்திற்கு ஸந்தா நத்தைச் செய்கிறேன், என்று ஸங்கல்ப்பித்து, ஹோமத்ரவ்ய தாகம் செய்து, ஸங்கல்ப்பித்து, தெற்கில் முடியும்படி உல்லேகநம்

---

* கூஶ்ணுமாஹுதஃ ஶ்ரஸ்ஃ வ்ருக்ஷிவ்ய ஜவ ॥

நியாய ய ॥ விவரீதம் வஸ்த்ரீய ஔக்ஷிணை வாத்ரே ஸாதயேத் ।
ஔஹுஷ ஔக்ஷிணாத்ரே ஸாதயேதேகைகஸ்மிந் க்ருʼஹே ॥ ப்ரோ
க்ஷணீம் ஸ்ருக் ஸ்ருவள தைவ ஸாஜ்யஸ்தாலீம் யதாக்ரமம் ।
உத்பவ ப்ரோக்ஷணீஃ ப்ரோக்ஷ்ய வாத்ராணி ய ததஃவாஸ ॥
ஸம்ஸ்ருʼத்ய தத்ரைஷாஜ்யம் ய ஸம்ஸ்ருʼஜ்ய ஸ்ருக்ஸ்ருவள ததஃ ।
ப்ரஸவ்யம் வஸ்திஷ்வாய ஜுஹுயாஜ்ஜாதவேதஸி ॥ ய தமுʼ
ஹீதேநாஜ்யேந ஸ்யாஸ்தேத்யநயா ஜுவா । ஸுதோ தேவா இதி
ஸாஸ்யாம் ஸோமஜ்யோதிரித்யுவா ததஃ ॥ ஸ்ருவேணாய வ்யாஹ்ரு
திபி ஜுஹுயாத்ய வ்யஸ்க்வ்யஸ்க் । ததோऽவஸவ்யம்
வயுʼக்ஷ்வ ரதிஷ்ட்யத்ய ஹாதாமநழ ॥ ஔவாஸநாஹுதீ
ஸ்தாயம் ப்ராதஸ்து ஜுஹுயாத்ஸ்விதேஃ । ப்ரதஸ்ய மொதுநா
ஸாதி ஸ்விதீயாதுஶ்ரீரபேக ॥ விதீயேயேந வியிநா தயேவள
வாஸநாஹுதிநா । ஸஜூஸ்கவ்ய ஸம்ஸ்ருʼஷ்யாதீத்யு தம் ஸ்ருவயேவ
வழ । கேவலம் விஶ்வாநாமுள ஸ்ருக்வா ஸஜூஸ்கவ்யேஃ । கஸ்மி
ந்நேஹுஹுதஃ காயே தம் ஹுதேகேவாமுʼஷ்மிந் வஸேஸ்’ ஸ்தி ॥

செய்து, அவோக்ஷித்து, அக்னியைவைத்து, விபரீதமாய்ப் பரிஸ்தரணம் செய்து, தெற்கில், தெற்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில், தனித் தனியாய்ப் பாத்ரங்களை ஸாதநம் செய்யவும். ப்ரோக்ஷணீ, ஸ்ருக், ஸ்ருவம், ஆஜ்யஸ்தாலீ இவைகளை க்ரமமாய் வைக்கவும். ப்ரோக்ஷணியை உத்பவநம் செய்து, பாத்ரங்களை ப்ரோக்ஷித்து, தூஷ்ணீமாய் ஆஜ்யஸம்ஸ்காரம் செய்து, ஸ்ருக் ஸ்ருவ ஸம்மார்ஜனம் செய்து, அப்ரதக்ஷிணமாய்ப் பரிஷேசநம் செய்து, சதுர்க்ருஹீத ஆஜ்யத்தினால் அக்னியில் ஹோமம் செய்யவும். "அயாச்ச" "அதோதேவா:" என்ற இரண்டு ருக்குகள், மநோஜ்யோதி: என்ற ருக்கு இவைகளால் ஹோமம் செய்து, ஸ்ருவத்தினால் வ்யாஹ்ருதிகளால் தனித்தனியே ஹோமம் செய்யவும். பிறகு அப்ரதக்ஷிணமாய்ப் பரிஷேசநம் செய்து, அக்னியை நமஸ்கரித்து, ஸாயம் ப்ராத: ஔபாஸநாஹுதிகளை ஆஜ்யத்தால் செய்யவும். ப்ரேதனின் கோத்ரம் நாமம் முதலியவைகளை த்விதீயாந்தமாய்ச்சொல்லி, பித்ரு மேதவிதியால் ஔபாஸநாக்னியால் ஸம்ஸ்கரிக்கின்றேன் என்று ஸங்கல்ப்பித்து, சவத்தை ஸ்நானம் செய்விக்கவும். அக்னி இருந்தால் கர்த்தா ஸ்நானம் செய்து ஸங்கல்ப்பிக்கவும். காலத்தில்

சதுர்வத்ஸ்ஸ்யாநே வ்ருதிநியோஜ்ய திர்காண்டீ—

‘யா தே ஹாயநீ விஹ்ருஷ்டா வதிதா வ்யாயிதாऽவி வா। சதுர்ஹோ வ்ருதிக்ருயா வா தவ்யாம் வ்ருதிநியள கீர்யாம்’ இதி ॥ ஹவநீநா ஹாயநீவ்ருதிநியம் கூர்யா வ்ருவைஷாதக்ருஷ்ணாஜீம் வஸ்யாய வைதேஶாதர்யா உதர்யாதி கூர்யாத் ॥

சுவஸ்ஸ்யாநே விஸ்ருஷ்ட உத்தரம் வித்ருயேவஸாரே—

‘ஹ்ருஸ்யாயை வைதே வைஷ்ணவ்யர்சாயாம் வாऽதீதாயாம் உதர்ஹ்ருஸ்ஸீதேதராஜ்ஜ்ய ஸ்வத்தே சுஷ்டு, ஸ்வத்தே வ்யாஹ்ருதயம், வ்ருஷ்டிம் ஜெவா சுவஸ்ரோண, ப்ராணாவாநள, ஶாகுவ்ருக்ஷள ஸம்வாயிஷ்டாம், ஶாகுவ்ருக்ஷள ஸம்வாயேயாம், சுஷ்டு ஸ்ருவதி-ஸ்து, சுஷ்டு சுஹ்ருதம், வ்ருஷ்டிர்ஜ்ஜ்ஞா, ஸஹ ரய்யா உதேவைதேம் ஷோடஶாஹ்ருதீர்ஜ்ஜுஹ்வாத்’ இதி ॥

ஹோமம் செய்யப்படாமலிருந்தால் ஹோமத்தைச் செய்து பிறகு ஸங்கல்ப்பிக்கவும்.

இங்குப் பத்னீ ஸந்நிதியிலில்லாவிடில், ப்ரதிநிதியைச் சொல்லுகிறது,

த்ரிகாண்டீ:—‘எந்தப் பார்யை தூரதேசத்திலிருக்கின்றாளோ, அல்லது பதிதையோ, வ்யாதியுள்ளவளோ, இச்சையில்லாதவளோ, ப்ரதிகூலியோ, அவளுக்கு ப்ரதிநிதியைவைத்து க்ரியைகளைச் செய்யவும்’ என்று. தர்ப்பம் முதலியதால் பார்யைக்கு ப்ரதிநிதியைச் செய்து, முன் சொல்லிய க்ரமப்படி அக்னிஸந்தாநம் செய்து, ‘‘ப்ரேதேமாத்யா:’’ என்பது முதலாகியதைச் செய்யவும்.

அஸந்நிதி விஷயத்தில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:—பார்யை தூரதேசத்திலிருக்கும் போது புருஷன் இறந்தாலும், பர்த்தா தூரதேசத்திலிருக்கும் போது பார்யை இறந்தாலும், சதுர்க்ருஹீதமான ஆஜ்யத்தினால் ‘‘ஸப்ததே அக்னே, ஏழு வ்யாஹ்ருதிகள், பூர்வம்தேவா:, ப்ராணாபாநௌ, மாத்வாவ்ருக்ஷள ஸம்பாதிஷ்டாம், மாத்வாவ்ருக்ஷள ஸம்பாதேதாம், அக்நேப்யாவர்த்தின், அக்னேஅங்கிர:, புநர்ஊர்ஜா, ஸஹ ரய்யா’’ என்ற மந்த்ரங்களால் பதினாறு ஆஹுதிகளோ ஹோமம் செய்யவும்.

ராஜ்ஞஆஹிதாக்நிமரணே ॥

ராஜ்ஞஆஹிதாக்நிலக்ஷணம் வொயாயநஃ—

ஸ்ரீயமாணஸ்ய பத்நீயா ஸம்ஸ்கதாயாஃ தர்வா। உபயாம் உபஸ்தீம் ஹரந்தி தத்ஸம்ஸ்காராயைவ ॥ உப்ஸ்ருஸ்ய த்ரயஸ்த்ரிம்சத் வ்யாஹ்ருதீர்ஜுஹோதி வ்யாஹ்ருதீர் ஸ்ரீரஸ்ய ஜ்யோதிரேவாஸ்ய தத்ஸமர்தயதி ॥ ஹரந்தி வத்ஸமுபஜீவந்தம் ஸவித்ருப்ரஸூதாயாஸ்ய ஸம்ஜ்ஞபயதி ! உபயாம் = ஜாதவேதஸே ஸுநவாம ஸோமமிதி தர்வாம், உபஸ்தீம் = உஸோ ஜ்யோதிஜுஷ்டா தாரிதர்வாக், தத்ஸ்தீ = தத்ஸம் தநுஷே, உப்ஸ்ருஸ்ய, த்ரயஸ்த்ரிம்சத்தத்வ உதி, உஹாவ்யாஹ்ருதயஃ = லோகாந்தரே வ வ்யாப்திவை வெதாஸ்யாஸ்ருதஸ்ய கத்ர ஜுஹோமி। தஸ்மாதோ ஆஹுராம் வரம் ஹரந்தம் ஸம்ஸ்காராய வ்ருணீதே' தி கெவிக வம்ஸே। தத்வ கேஷ தஸ்மாதோ ராஜா ஹரவாந்' யஸ்மிந்நே'தி ஆஹுராம் வ ஹரந்தம் வரம் யெநம் ஹரந்தம் ஸம்ஸ்காராய ॥

ராஜஸ்வலைமுதலியவரின் பர்த்தாவின் மரணத்தில்.

ராஜஸ்வலை முதலியவரின் அக்னி ஸந்தானத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயநர்:-இறந்தவனின் பார்யை ஸ்ரௌதிகை, அல்லது ராஜஸ்வலையாய் இருந்தால், தர்கா, மநஸ்வதீ, தந்துமதீ, உத்புத்யஸ்வ, த்ரயஸ்த்ரிம்சத், ஸ்மஸ்தவ்யாஹ்ருதி, வ்யாஹ்ருதிகள்மூன்று, அநாஜ்ஞாதங்கள், மஹாவ்யாஹ்ருதிகள், இவைகளை, சதுர்க்ருஹீதாஜ்யத்தினல் ஹோமம் செய்து, பிறகு ம்ருதனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். தர்கா = ஜாதவேதஸே என்றருக். மநஸ்வதீ = மநோஜ்யோதிர் ஜுஷதாம் என்றருக். தந்துமதீ = தந்தும்தந்வந், என்பது, உத்புத்யஸ்வ, த்ரயஸ்த்ரிம்சத், மஹாவ்யாஹ்ருதிகள் = பூர்க்வயேச முதலிய நான்கு மந்த்ரங்கள். இவைகளால் ஹோமம் செய்யவும். இங்கு, "தத்யமோத்வாப்யாம் வரம் தத்வாஸ்யஸம்ஸ்க்ரியா" என்று சிலர் படிக்கின்றனர். அந்தப் பக்ஷத்தில் "தத்யமோராஜா பகவான், யஸ்மிந்நேநம், என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களாலும் ஹோமம் செய்து வரணை = பசுவைக்கொடுத்து ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பது பொருள்.

நந்—, வைஹவம் வாऽவி யஜ கரி ஜ்யோஹ்ய ஜ்யோதி வாதிதி । தாவந்தாதே ஜ்யோதே ஸவ-ஜ்யாஜ்ஜ்யாயஃ ஜ்யோதொ லவெஜ’ இதி ஜ்ரணாஜ ஜ்யோஹ்ய யாவஷ்டோமம் தாவஜெவாந்ஷ்டெயழி, கதொ வொயாயநீயாநாஜெவெதஜ்ஜ்யோஷ்டோமம் நாநெஜ்யோதிதி வெஜ, ந । ஜ்யோஹ்யாந்ஷ்டோள ஜ்யோஹ்யாதெரொ ஷ்டோவெக்ஷிதவிரூஜ்டோந்ஷ்டெயவெவ, ஸவ-ஜ்யாவாஜ்யோதிய நாயெந வாகா ஜ்ஞாணாரொகா ஜ்ஞாவ-ரணஸ்ய கத-ரி-விதக்வாஜ, ‘ஸவ-ஜ்ரூ-தி-வஸம்ஹாரராவ ளதெஷ-ரெதொ யயா வியிः । ஸவ-ஜ்ஸ்யோதி-வஸம்ஹாரராஜ ஜ்யோதெ-ஜ்ஷ-ரெதஜ்ஜயா வியிः’ இதி தயெவ ஜ்ரணாஜ ॥ கதः ‘ந ஜாத-வராஜ வொஷ்டோம வ-யः கரி ஸோஜவரெஜ’ இத்யாதி நிஷெயः ஜ்யோஜ்ய வ-ரெதொஷ்டோநந்-ஷ்டோநெந வராஹ-ரெதொஷ்டோந-ஷ்டோந விஷயः ॥

ஓய்! “அதிகமாயினும் அல்பமாயினும் எந்தக்கர்மம் தனது க்ருஹ்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ அவ்வளவுமட்டில் செய்யப் பட்டால் ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த்தமும் செய்யப்பட்டதாகும்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், தனது க்ருஹ்யத்தில் எவ்வளவு சொல்லப் பட்டுள்ளதோ அவ்வளவே அனுஷ்டிக்கத்தகுந்தது. ஆகையால் போதாயநீயர்களுக்கே இந்த அனுஷ்டானம், மற்றவருக்கில்லை, எனில், அது இல்லை. ஸ்வக்ருஹ்யத்தில் சொல்லாவிடில், வேறு க்ருஹ்யத்தில் சொல்லப்பட்டதும், அபேக்ஷிதமும், அவிருத்தமு மாகில் அனுஷ்டிக்கத்தகுந்ததே. ஸர்வசாகாப்ரத்யங்யாயத்தால், ஸாகாங்கூஷங்களுக்கு ஆகாங்க்ஷாபூரணம் செய்வது உசிதமான தால் “சௌதகர்மங்களில் ஸர்வச்ருதிகளையும் உபஸம்ஹரித்து எப்படி விதி சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, அவ்விதமே ஸர்வஸ்ம்ருதி களையும் உபஸம்ஹரித்து ஸ்மார்த்தங்களிலும் விதி சொல்லப்பட் டுள்ளது, என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ஆகையால் “வித்வான் ஒருகாலும் அந்யசாகையில் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தை அனுஷ் டிக்கக்கூடாது” என்பது முதலிய நிஷேதம், தமது கல்பஸூத்ரத்தில் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்காமல், அன்யஸூத்ரத்திற் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்கும் விஷயத்தைப்பற்றியது. ஏனெனில், சொல்லுகிறார்,

யஜ்ஞ காத்யாயநஃ—

ஸ்வஸ்ரீயாவாயிஃ ஸ்ரஜ்ய வரஸ்ரீயாவாஸ்ரயம வ யஜ | கத ஊர்த்வ ஸ்ரிஷ்டி உஷெயா ஸோவம தஸ்ய தஸ்ய வயழ ॥ யஜ்ஞாஸ்ரம ஸ்வஸ்ரீயாயாம யஸ்ரொத்த ஸ்விஸ்ரொயி வ | விஷ்ணுர்ஸ்ரந்ஷேய ஸ்ரிஹொத்ராதிகர்மவஸு' ஜகி ॥ கத வனவொவநிஷ்ஷிணஃ ஸ்ரவ நீதாநா ஸ்ரவவீதயாரண ஸ்ரவாகஈணி வ்யஹ்ருதாரிணாம கூஷ்ளர ஸ்ரவவீதயாரணம வஸ்ரூபாவஸ்ரநமாயதீர்ஜவாஈநி கூவ ஸ்ரம்வாஸ்ரந்காநி வொயாயநாதிஹிரண்யாநி வவெ ஸ்ரிஷ்டா கூவரஸி ॥

ஸ்வஸ்ரீத்ராஹவெ வரஸ்ரீத்ரண ஸாஹாதி ॥

ஸ்வஸ்ரீத்ரோக்தா கவி ஸாஹாஸ்ரெகொதிஷ்ட வயஸ்தோஃ வஸ்ரிவஸ்ரோஃ க்ரியா கஸ்ரஷ்டாவகஸ்வஸ்ரீத்ரவிஸ்ரூபாஸ்ரெ வரஸ்ரீத்ரண வி கத ஸ்வஸ்ரவ்யாஃ ॥

காத்யாயனர்:— தனது சாகையில் சொல்லிய விதியை விட்டு அந்ய சாகையிற் சொல்லியதைச் செய்யவிரும்பும் தர்ப்புத்தியவனே அவனது கர்மபலம் வீணாக ஆகும். எது தனதுசாகையில் சொல்லப்படவில்லையோ, பரசாகையில் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ, விரோதமில்லாமலுமிருக்கின்றதோ அதை வித்வான்கள் அனுஷ்டிக்கலாம், அக்னி ஹோத்ராதி கர்மங்களில்போல்.

ஆகையாலேயே உபநிஷ்க்ரமணம், உபநயநம் செய்யப்பட்டவருக்கு உபவீததாரணம், உபாகர்மத்தில் ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு க்ஷௌரம், உபவீததாரணம், ஸந்த்யாவந்தநம், காயத்ரீஜபம் முதலியவைகள், ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்களால் சொல்லப்படாவிடினும், போதாயனர் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவைகளைச் சிஷ்டர்கள் அனுஷ்டிக்கின்றனர்.

ஸ்வஸூத்ரம் கிடைக்காவிடில், அன்யஸூத்ரத்தால் தஹநம் முதலியவை.

தனது ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதும், தாஹம்முதல் ஏகோத்திஷ்டம்வரையிலுள்ளதுமான க்ரியைகளை,செய்விப்பவனை ஸ்வஸூத்ரமறிந்தவன் கிடைக்காவிடில் அன்யஸூத்ரத்தினாலும் செய்யலாம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தஶாஹ ஹரஹாஜஃ—

'கூயஶ்சாதீயஸ்ருக்ஸ்ரு ஸ்ருஶ்சாஜ்ஞம் வரஸ்ருத்ரஃ। கூயஶ்சாகூ வவிஶ்ஶ்ரீகரணம் வஸ ஸ்ருத்ரணைவ நாந்ருதஃ' இதி ॥

சுஶ்ரீரா கூவி—

'ஸ்ருத்ராதெரெண யஜ்ஞம் வ்ரூதம் தவ்ரூயாத்ரூஃ க்ரியாஃ। வஸ ஸ்ருத்ரணைவ கூதஶ்வரூ வஸ்விஶ்ரீ தரூ விஶ்ரூஷதஃ' இதி॥ உத்ரூஃ = ஶாஹாவ்ரூகொஶிஷ்டவயஶ்சாஹ்ரூஃ க்ரியாஹ்ரூஃ வரூ உதரூயஶ்சஃ ॥

யாஜ்ஞவல்கியாணாம் வஸரூவாவிஷயவொயாயநஸ்ருத்ர வஸ்ரூவெ தவெவ ரூஹ்ரூஃ ॥

தயாzzஹாஜ்ரூஃ—

'வஸ்ருத்ரூzவிஶ்ரூஶெந தரூ வரஸ்ருத்ரூண வதஶ்ரூத। வொயாயநஶ்தஃ கூஶ்சூ வஸ்ருத்ரூவஸ்ரூஹ்ரூவெஸ்' இதி ॥

பரத்வாஜர்:— ஸ்வஸ்ருத்ரம் கிடைக்காதவனுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் முடியும்வரையில் அன்யஸ்ருத்ரத்தால் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்தை ஸ்வஸ்ருத்ரத்தாலேயே செய்யவேண்டும். அன்யஸ்ருத்ரத்தால் செய்யக்கூடாது.

அங்கிரஸ்ஸுர்:— அன்யஸ்ருத்ரத்தால் தஹிக்கப்பட்ட ப்ரேதனின் உத்தரக்ரியைகளை ஸ்வஸ்ருத்ரத்தாலேயே செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணமும் அவச்யம் ஸ்வஸ்ருத்ரத்தாலேயே செய்யப்படவேண்டும். உத்தரக்ரியைகள் = தாஹம்முதல் ஏகோத்திஷ்டம்வரையுள்ள க்ரியைகளுக்கு மேற்பட்ட க்ரியைகள் என்று பொருள்.

யஜ்ஞச்சாகிகளுக்கு ஸ்வசாகையைச் சேர்ந்த போதாயன ஸ்ருத்ரம் கிடைக்கும் பக்ஷத்தில் அதையே க்ரஹிக்கவும். அவ்விதமே சொல்லுகிறார்,

அங்கிரஸ்:— ஸ்வஸ்ருத்ரமில்லாவிடில் அன்யஸ்ருத்ரத்தால் அனுஷ்டிக்கவும். போதாயனஸ்ருத்ரத்தால் அனுஷ்டித்தால் ஸ்வஸ்ருத்ரானுஷ்டான பலத்தை அடைவான்.

வனவம் ஷஷஸ்ரவாவிஷயஸ்ய தூராஜ்ரஸம்ஹவே தஷைவ ஸ்ரஹ்யஃ। கந்யயா யஃ ஷஸ்ரவாவாம் வரிதஜை'தி வ ஷை வெஸ்ரஸ்ய தொஷவ்யஸ்ரஸ்ய ॥

ஷஸ்ரவாவிஷயஸ்ய தூராஸ்ரை யதி ஸ்ரொவாஸ்ரம் யதி ஸ்ரொவ' ஸ்ரதி ந்யாயாஸ்ரவாஜ்ரஸ்ரைணாவி ஸ்ரஹ்நம் காயஸ்ரஃ ॥

கத்ர விஸ்ரஷ்டாஸ்ர ஸ்ரார்ஸ்ரஜாஃ—

யஷ்டிஸ்ர ஸ்ரத்ரை விவாஸ்ரஹ்யாத்தந வ்ரைதஸ்ய ஷ கர்ய்யா। விஜ்ஞஸம்ஸ்ரஜாஸ்ரநாஸ்ரவஸ்ரஸ்ரஸ்ர

'உபாதே தர்வதிநியள உர்வ்யாமேகா யதர ஆஸ்தே। தத்ர உர்வ்யாநாஸ்தர மளணைநெவ ஸாவயேத்' இதி ஸ்ருதயுஷாரவயநாயஷ்யாதாவி தர்யுகேந கரு ஸ்ருத்ரண ஏஹே கூதே ந உஜ்ஜே ஸஸ்ருதர்வுகியா வகாஸஃ॥

யதர காதயாயநவயநழ—

'(சுகியா) வுகியா திவியா வ்ரோகதா விஷ்டிஃ காயஷ காரிஹிஃ। சுகியா ய வரோகதா ய தர்தீயா யாயயாகியா॥ வுயாநஸ்யாகியாயாம தர ஸாஜ்ஜம தத கியதெ வர்நஃ। தத ஜாகரணே கரயாத வாயஶ்சித்தம ந கரேத தத' இதி, தத வுதிவஹவிஹிதவ்யதிரிக்தவிஷயழ॥

யதர ஏநிகாயாம வரஸ்ருத்ரண ஏஹே வர்நஷ ஹநரர்தழ— 'சுநாதீயெந ஸாஜ்ஜேண யொ உஜ்ஜம தர ஸா

'கௌணத்தை க்ரஹித்து நடத்தும்பொழுது முக்யம் கிடைத்தாலும், அந்த இடத்தில் முக்யத்தை க்ரஹிக்காமல் கௌணத்தாலேயே ஸமாப்தி செய்யவும்' என்ற ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாவசனத்தின் அர்த்தம் இங்கும் ஸமாநமானதால், அன்யஸ்ருத்ரத்தால் தஹநம் செய்தபிறகு ஸ்வஸ்ருத்ரம் கிடைத்தாலும் நடுவில் அதற்கு அவகாசமில்லை. ஆனால்,

காத்யாயனர்:— 'கார்யத்தை அனுஷ்டிக்கும் வித்வான்கள் க்ரியையை மூன்று விதமாகச் சொல்லுகின்றனர். அக்ரியை என்றும், பரோக்ஷா என்றும், அயதாக்ரியை என்றும். ப்ரதானத்தைச் செய்யாவிடில் அந்தக் கர்மத்தை மறுபடி ஸாங்கமாகச் செய்யவும். அங்கத்தைச் செய்யாவிடில் ப்ராயஶ்சித்தத்தை மட்டில் செய்யவும். அந்தக் கர்மாவைச் செய்ய வேண்டியதில்லை' என்று சொல்லியிருக்கிறரே எனில், அது அதற்கென விதிக்கப்பட்டதைத் தவிர்த்த மற்றதைப்பற்றியதாம்.

ஆனால், சந்த்ரிகையில், பரஸ்ருத்ரத்தால் தஹித்த விஷயத்தில் புநர்தஹநம் சொல்லப்பட்டுள்ளதே, "தனது ஸ்ருத்ரமல்லாத ஸ்ருத்ரத்தால் தஹிக்கப் பட்டவரை ஸ்வஸ்ருத்ரத்தால் தஹிக்கவும்" என்பதால் எனில், அது முன்சொல்லிய அநேக ஸ்ம்ருதி

ஷ்ணுதஃ' இதி, தஶ்ச வ்ரீஹியவோபாதா³நமிதிவிஶேஷாத்³ ஹவிஷ்யா
ந்நவிஶேஷாத்³வைகஷ்யே ॥

வஹ்நௌ ஸ்வாஹாகாரே ஸ்வாஹாஃ உபவீதாதி³நியமஶ்ச ॥

கதி²தம்நைஷ்டி²கம் ப்³ரஹ்மசாரிணோ நைஷ்டி²கஸ்ய ஸ்வாஹாகாரே ஸ்வாஹாஸ்வதா⁴ஸ்வாஹாஃ--'ஸ்ரோத்ரியஸ்ய ஸ்வாத்மன்யக்³நௌ ஸ்வாஹாகாரேண ஹுத்வா ப்ராணாயாமேந த்ரிர்ப்³ரஹ்மாக்ஷரம் ஜபேத்' இதி ஸ்ம்ருதேஃ ॥

ஸ்வாஹாயஜ்ஞோபவீதிநஃ பித்ர்யே ஸ்வதா⁴யஜ்ஞோபவீதிநஃ ப்ராசீனாவீதீ ஸ்யாத், 'ஸ்வாஹாயஜ்ஞோபவீதிநோ ஹ்யேவ ஸ்யாத் ப்ராசீனாவீதம் வியமதே' இதி ஸ்ம்ருதேஃ ॥

ஸ்வதா⁴யஜ்ஞோபவீதிநஃ ப்ராசீனாவீதிநஸ்ய ப்ராணாயாமாவஶ்யகாயதா³ — 'ஸர்வாவஸ்தா²நே ஸர்வாஸ்வவஸ்தா²ஸ்வபவித்ரோ வா பவித்ரோ வா' இதி ஸ்ம்ருதேஃ ।

களுக்கு விருத்தமாயிருப்பதாலும், சிஷ்டசார விரோதத்தாலும், உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தது.

ஸங்கல்பத்திற்குமுன் சுத்தி.

கர்த்தாவுக்கும், அன்யர்களுக்கும், தஹந ஸங்கல்பத்திற்கு முன் ஸ்நானத்தால் ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்களில் சுத்தி. 'ஆசம்பத்திற்கு முன் ஸ்நாநம்செய்தால் அவனுக்குச் சுத்தி உண்டாகும். ஸம்ஸ்காரத்தை ஆரம்பித்து விட்டால் தஹநத்திற்குப் பிறகே சுத்தி' என்று ஸ்ம்ருதி வசனத்தால்.

உபவீதாதி நியமம்.

ஸ்நாநம், ஆசமனம், ப்ரதக்ஷிணம், நமஸ்காரம், ப்ராணயாமம் இவைகளை உபவீதியாகச் செய்யவும். 'பித்ர்ய கர்மத்திலும், ப்ரேத க்ருத்யத்திலும், ப்ராணயாமம், நமஸ்காரம், ஸ்நாநம், ப்ரதக்ஷிணம் இவைகளில் உபவீதம் விதிக்கப்படுகிறது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ப்ரேதகர்மத்தின் ஆதியில் சுத்திக்காக ஆசமநம், ப்ராணயாமம் இவைகளை அவச்யம் செய்யவேண்டும். ப்ரேதகர்மாவின்

கூயஸ்ரஸ ஷுகஸ்ருஹிஜ்யஸ்ம் லவஸ்ரா லவஸ்குஸ்ருஹ ॥ ததொ
ஸ்ருஞ்ஜ்ரஸ்ஜ்யஸ்ம் ஷ்ராணாயாஸ்ரஸ ஸஸ்ரோவஸ்ரெஸ' இதி ஹ்ரா
ஜாஜஹ்ரஸ்ரணாஸ ॥

லஜ ஜுவ்ஹ்ரஹி உஸ்ரஹஹொஸ்ரஸ ஷ்ரவீநெஷ்ட கஸ்ருஹ்ட
கதஸ்ரா ஷ்ரவீநாவீதீ உக்ஷிணாஸ்ரவஸ்ரு ஹவெஸ ॥

தயா ஸ்ட நஃவ்ட ஹஃ—

'வ்ரெதகூதெஷ்ட விதெஷ்ட ஷ்ரவீநாவீதஸிஷ்யதெ!
உக்ஷிணாஸ்ரஸ்ரு உஸ்ரஸ்ரஹ்ரு ஹஸ வெ உக்ஷிணாஸ்ரவஃ' இதி ॥

உந்ரவி—

'ஷ்ரவீநாவீதிநா லவஸ் ஸவலவ்ய உதஜ்ரிணா। விதஸ்ரு
ஸாநியநாஸ காயஸ்ம் வியிவஉஸ்ருவாணிநா' இதி ॥ ஷுநியநாஸ =
ஸ்ரணஸாரஹ்ரெதஸ்யஸ்ம் ॥

தயா ஸ வொயாயநெந ஸ்ரு்தஸ்யெஸ்ரஸிஹிதஃ— 'ஷ்ரா
வீநாவீதம் விதஸ்ருணாதி இஸ்ரதாநாஜெவெஷ்ட்டதம் லவதீ' தி ॥

ஆதியிலும், முடிவிலும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும். 'எப்பொழு
தும் எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஆத்யந்தங்களில் ஆசமநம் செய்ய
வேண்டும். பிறகு ஆந்தர சுத்திக்காக ப்ராணயாமங்களைச் செய்ய
வேண்டும்' என்று பாரத்வாஜ ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஸங்கல்பம் முதல் தசாஹத்தில் செய்யும் ஹோமத்திற்கு முன்
உள்ள கர்மங்களில் கர்த்தா ப்ராசீனவீதியாயும், தெற்கு நோக்கிய
வனுமிருக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

சுனஃபுச்சரஃ— ப்ரேத க்ருத்யங்களிலும், பித்ரு க்ருத்யங்களி
லும் ப்ராசீனவீதம் விதிக்கப்படுகிறது. தர்ப்பங்கள் தெற்கு
நுனியுள்ளவைகளாக இருக்கவேண்டும். கர்த்தாவும் தக்ஷிணாபி
முகனுயிருக்கவேண்டும்.

மநுவும்:— கர்த்தா ப்ராசீனவீதியாய், தர்ப்ப பாணியாய்,
அப்ரதக்ஷிணமாய், கவனத்துடன், மரணம் முதற்கொண்டு ஸகல
பித்ரு கர்மத்தையும் விதிப்படி செய்யவேண்டும்.

அவ்விதமே போதாயனரால் வேதார்த்தம் சொல்லப்பட்டது
—'ப்ராசீனவீதம் பித்ருணமிதி ம்ருதாநாமேவேதமுக்தம் பவதி'
என்பதால்.

வொயாயநீயெ—

‘வ்ரஹீநாவீதிநா காயஃம் வ்ரெதகரிஃ வ வைதரூகுழி। நிவீதிநொ வஹெய ஹ்ரெ ஜ்ஞாதிநொzநெரு வ வாஹகாஃ’ ஐதி ॥ வஹ்ரவ்ரஹரூதி வ்ரஹீநாவீதம் காயஃதிதி தத்ரவ்ரவ்ரநெzஹி ஹிதழி ॥

வஹ்ரவாஹள நியரிஃ ஸ்ரூதரூயஃவாரொzஹிஹிதஃ—

‘க்ரவாஹநெ zவெஃரு வஹ்ரவெ விண்ஹாநெ தீயொஹகெ। கஹ (ரூர) தாஹநயொஃ வாஹ்ரு மொதரூம் நாரி வ கீதஃயெக’ ஐதி ॥

ஸ்ரூதரூகரொ—

‘ஹாக்ரவா வ்ரஹஹரூர ரூவிணம் ரூக்ரவா வஹரூாங்ரு வ்ரூகஹிணழி। வரீதரு தெரொந ஜ்ஹாதஃ கரிஃ வஹ்ரவயெதத’ஃ ஐதி ॥

விதரூயெவாரொ வஹ்ரவ்ரகாரொzஹிஹிதஃ—

‘கரி கமொதரூ ரரி கஹரிஃணம் வ்ரெதம், கரி கமொதரூா ரரி கநாரீம் வ்ரெதாதிதி வா கரி காழிநா வைதரூயெயிகெந

போதாயநீயத்தில்:— ப்ரேதகர்ம, பித்ருகர்ம இவை ப்ராசீனாவீதியால் செய்யப்படவேண்டும். ப்ரேத கர்மத்தில் வாஹகர்கள் ஜ்ஞாதிகளாயினும் அந்யர்களாயினும் நிவீதிகளாய் வஹிக்க வேண்டும். “ஸங்கல்பம் முதல் ப்ராசீனாவீதம் செய்யப்பட வேண்டும்” என்று அதன் வ்யாக்யாநத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஸங்கல்பம் முதலியதில் நியமம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:- ஆவாஹநம், அர்க்யம், ஸங்கல்பம், பிண்டதானம், திலோதகம், அக்ஷய்யம், ஆஸநம், பாத்யம் இவை களில் கோத்ரம், நாம இவைகளைச் சொல்லவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸ்நாநம் செய்து, யதாசக்தி தனத் தைக் கொடுத்து, ஸபையிலுள்ளவர்களை வலம் வந்து, அவர்களால் அனுஜ்ஞாதனாய்ப் பிறகு கர்மஸங்கல்பத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஸங்கல்பத்தின் ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:— இந்தக் கோத்ரமும் இந்தச் சர்மாவு முடைய ப்ரேதனை அல்லது இந்தக் கோத்ரமும் நாமாவுமுடைய ப்ரேதனை, இந்த அக்னியினால் பைத்ருமேதிக விதியால் ஸம்ஸ்

வியிநா ஸம்ஹரிஷ்யாமீதி, ப்ரஹ்மமேதெ த- ப்ரஹ்மமேத வியிநா' இதி ॥

ப்ரஹ்மமேதஸம்ஸ்காரொ மோக்ஷகாங்க்ஷிணாம் ஸ்ரோத்ரியாணாமெவ ॥

தயாவாவஹ்ரும்வஃ—

உத்தரம் விதாநமிதம் வ்யாவ்யாஹ்யாஸோ யம் ப்ரஹ்மமேத உத்பாவக்ஷதெ சுயாவ்ருஷாஹரணே— 'த்விஜாதீநா மேவமபூ யெஷாமயமுதஹ்ருக்ஷுரிஹி: । ஜீவிஹிஹ்ஸவஹொ யொமா தெஷ்டி தம் வரூஷொத்தரி ॥ ஹொதாரம்ஶு விதாநமிதம் ய ஸம் வ்யாஜ்ய வியிரூதரூ: । விஹிதஹ்ரு ஸோஹெந கூதஹிநா உத்தரி: கூதரூ:' இதி ॥

கூது கூவஹிபூஹாஷ்யே— 'ப்ரஹ்மவித்ஸு கதபூவு இதி ப்ரஹ்மமேத உத்பாவக்ஷதெ। சுயவா ப்ரஹ்மநிஷ்டாநாமிதி கெசிது, ப்ரஹ்மவித்பூயதெ இதி। சுயாவ்ருஷாஹரணே ஸ்ரூதே। த்விஜாதீநாமித்யாரப்ய கூதஹிநாஉத்தரி: கூதரிதுஹா ஸ்ரூதிரபீயதெ। த்விஜாதயொ ப்ராஹ்மணா வெவ இஹ। தெஷாமெவமெபூ ஸோக்ஷ:। ந வரூநஜ்ஞ, வதத்ரியாநம் யெஷ்ய:

கரிக்கப் போகின்றேன் என்று. ப்ரம்ஹமேதத்திலானால் ப்ரம்ஹமேத விதியால் என்று.

ப்ரம்ஹமேத ஸம்ஸ்காரம், மோக்ஷத்தை விரும்பிய ச்ரோத்ரியர்களுக்கே. அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— மேலான பித்ருமேதத்தைச் சொல்வோம். எதை ப்ரம்ஹமேதமென்கிறார்களோ. இங்கு ச்ருதியைச் சொல்லுகின்றனர்—'த்விஜாதீநா + க்ரது:' என்று.

இங்குக் கபர்திபாஷ்யம்— ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்குச் செய்யத் தகுந்ததாகியதால் 'ப்ரம்ஹமேதம்' எனப்படுகிறது. ப்ரம்ஹநிஷ்டர்களுக்கு என்று சிலர். ப்ரம்ஹவித்துக்களால் விதிக்கப் படுகிறது என்று. இது விஷயத்தில் ச்ருதியையும் சொல்லுகிறார்கள். 'த்விஜாதீநாம்' என்பது முதல் 'க்ரது:' என்பது முடிய உள்ள ச்ருதி உதாஹரிக்கப்படுகிறது. த்விஜாதிகள் ப்ராம்ஹணர்கள் மட்டுமே இங்கு. அவர்கட்கு அபவர்கம்=மோக்ஷம், அதற்காக.

வ்ய॒ஜ்யதெ । கெவிஉவவமஃ ஷுமஃ ஊதி வஃஷி, தஉய॒ஃஷு, வ॒ஷிவெஃணைவ ஷுமஃவிஷெஃ । கெஉ॒ஃஷ்டிதி ஸஷ்டிஷ்டெ உவ்யதெ, கயஃதஷ்டகஷுஷிஃஹிஸிதி । கெநொவாயெநெதி வெக, தவஹொ பொமாக । கிமஃதெதஷியாநஷ்டி வெக, வெஷ்டி॒ஷு । வெஷ்டநம் = வ்யெஷ்டநஷு, வ்யாவிஷாய॒ஜ்யதி॒ நயஃதெஷு । கிம் வெஷ்டி॒ஷ்டி வெக, வ॒ஸ்ர॒ஷொத்தமம் = வ॒ஸ்ர॒ஷாணாஃ॒த்தமம் நாராயணஷு, தகவ்யாவ்யயஃஷு । தது விஷ்ணோர்யஃ உவ்யதெ— ‹ஜிஜாதீநாம் மொக்ஷாயஃ வெஷ்டா ஹ்யாயஃதகஷஜெக்ஷுஃ ஔஷிஹிஷ்டவஹஃ வ்யாயாந்யாதெதஷியீயத உதி । கிம் தஷ்டி வெக, ஹொத்ரூந் விதீயெம் வ ஸம்ஸ்ப்ரஜ்ய வியீயதெ’ உதி ॥

ஹாஷ்யாதெரெ த॒ம்—

வ்ருஷ்ணவெந வத॒ஹொ॒தாரஃ உவ்யதெ, ‘வ்ருஷ்ணவெ வத॒ஹொ॒தாரஃ । வததெவெ ஷெவாநாம் வரஃம் மு॒ஹ்யம் வ்ருஷ்ண । யவ்வத॒ஹொ॒தாரஃ’ உத்யாஹிஸ்ர॒தெஃ ॥ ஜெயொ

இந்த விதானம் எவர்கட்குச் செய்யப்படுகிறதோ அவர்கட்கு மறு பிறப்பில்லை. சிலர் அபவர்கம் ஸ்வர்க்கம் என்கின்றனர். அது யுக்த மல்ல. பித்ருமேதத்தாலேயே ஸ்வர்க்கம் ஸித்திப்பதால். எவர் களால் காணப்பட்டது என்று ஸந்தேஹத்தில் சொல்லப்படுகிறது ‘அர்த்தத: தத்வதர்ஷிபி:’ என்று. எந்த உபாயத்தினால் என்றால் ‘தபஸோயோகாத்’ என்பது. எதற்காக இந்த விதானமெனில், ‘வேஷ்டிதும்’ என்பதாம். வேஷ்டநம், ப்ரவேசம், ப்ராப்தி, ஸாயுஜ் யம் இவை ஒரே பொருளுள்ள பதங்கள். எதை அடைவதற் கெனில், ‘புருஷோத்தமம் = புருஷர்களுள் உத்தமனை நாரா யணனை’ என்றது. அவனை அடைவதற்காம். இதில் சேர்ந்த அர்த் தம் சொல்லப்படுகிறது. ‘ப்ராம்ஹணர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்காக, வேத சாஸ்த்ரார்த்த தத்வமறிந்த ருஷிகளால் தபஸ்ஸின் ப்ரா தான்யத்தால் இது விதிக்கப்படுகிறது’ என்று. அது எதுவெனில். ‘ஹோத்ரூன் + விதீயதே’ என்று.

மற்றொரு பாஷ்யத்திலோவெனில்- ‘ப்ரம்ஹசப்தத்தால் சதுர் ஹோதாக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ‘ப்ரம்ஹவை + ஹோதார:’ இது முதலியச்ருதிகளால். மேதம் = யாகம். ப்ரம்ஹஸம்யுக்தமான

யஜ்ஞஃ । வ்ருஹஸ்பதிர்வை யஃ, யத்ப்ரஹ்மணஸ்பதிர்வை ஹோதாயஜ்ஞம் ஹோதாரமேவ தத்ப்ரீணாதி யாவத்தே வ்யாப்தி ந்யாயேந ஹோத்ருவித்யாயேஹாவைவ ஹோத்ருகாண்டோ ऽததோ ஹவை, ஸ வஷட்வியஃ க்ருதம்நாம ஶஜ்ய உத்தமஃ = ப்ரேஷஃ । க்ருதம்நிதி மளணம்நிதெ ஹுஃ । கும்வயோஷிவஜ்ஜிஷ்ட வாரும்ளகிகஸாமஸாயக உத்தயுஃ ॥

விதாயேநாவி வைதவ்ய வாரும்ளகிகஸ்ய வாவாவித ஶஹ கும்வஷட்வஃ—

‘யத்ப்ரஹ்மணஸ்பதெ நாநாகஸ்ய ஶஷோ ऽதெ வ்ரஷ்டஷம்ஸ்யாஸ்ய வியாதெ ததஃ வாரு உநஜ்யம் ஸஜம் ஸுஹ்ருஸ்ஸம் ப்ரஜயதெ’ இதி ॥

ப்ரஜாபதிஸ்ருதி—

‘ஸ வஷட் யஜ்ஞாயுதீ யஜமாநோ ऽஸுஸா ஸ்வர்கம் லொகம் ஜெதி’ இதி ॥

மேதம், சதுர்ஹோதாக்களுடன்கூடிய மஹாகல்பம் என்பது பொருள் என்றுள்ளது. அதில் ‘புதியதைப் பின்பு சொல்லவேண்டும்’ என்ற ந்யாயத்தால், ஹோத்ருமந்த்ரங்களையும் பித்ருமேத மந்த்ரங்களையும் சேர்க்கும் பொழுது, ஹோத்ருகாண்டம் பின்பு ஆகிறது. அவ்விதமாகிய இந்த விதி, க்ரதுக்களுள் உத்தம: = ச்ரேஷ்டமான க்ரதுவாகியது, என்று கௌணநிர்த்தேசம். அச்வமேதாதிகளைப் போல் சிறந்த பாரலௌகிகபலத்தைச் சாதிப்பது என்பது பொருள்.

பித்ருமேதத்தினாலும் ப்ரேதனுக்குப் பாரலௌகிக ஸுக ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— “யத்தச்மசாந + ச்லாயதே” என்று. இதன் பொருள்:— “க்ருஹஸ்தர்கள் ச்மசாநத்தை அடைந்தனர் என்பதாவெனில், அது, அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களுக்குப் பிறகு, பித்ருமேதமென்கிற புருஷஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்படுகிறது. பிசாசங்களாகி ச்மசாநத்திலிருக்கிறார்கள், என்று பொருளல்ல. ச்மசாநகர்மத்திற்குப் பிறகு அபரிமிதமான ஸ்வர்க்கமெனும் பெரும் பலம் கேட்கப்படுகிறது” என்று.

ச்ருதியும்— இந்த யஜமாநன் யஜ்ஞாயுதங்களுடன் ஸுகமாக ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்.

வையாயநொ ஸ்வி—

'ஸ்ருதஸம்ஹாரணாத்மகம் லொகுழ்' இதி ॥

ஸம்ஸ்ருஹெ—

'வநநம் ஹுஹநம் தூாம இதியா தீ்விலொவுதெ। ஸரீர வம்ஹியா ஸாரவ்ய வஸ்ரலொகஜயாவஹா ॥ லியிஃஸ்ருஷ்டாநவம் ய்ஸ்தெஹா யொரவ்ருஹ்ஹுயநாதிகஃ। கூதெஹாவய்ஸ்ருதெ ஹவ்ய வ்ருதிவதூயுவ வவ வஃ' இதி ॥

உந்ரவி—

'வெதிகெஃ கூதுஹிஃ வ்ரணை நிஷெகாதெவ்ருதி ஜந்நாழ। காயஸ்ரௌரவஸம்ஹாரஃ ஸவ்வாந்ர வெதவ்ருதெஹவ' இதி ॥ நிஷெகாதெவ்ருஃ = ஸ்ருஷ்டாநவயஸ்தெஹிதவ்யஃ ॥

ஹாரீதொரவி—

'ஜிவிய வவ வஸ்ஹாரொ ஸவதி வ்ராஹ்மெ தெவஸ்ரு ஸஸ்யாநாதிஃ ஸ்ரூதெஸ்ரு வ்ராஹ்மஃ, வாகயஜ்ஞா ஸவிய்யஜ்ஞா ஸ்ரோமயஜ்ஞாஸ்ரெதி தெவஃ! வ்ராஹ்மஸம்ஹாரஸம்ஸ்க்ருதஃ ஔஷீ

போதாயனரும்:— பைத்ருமேதிக ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸ்வர்க்க லோகத்தை அடைகிறான்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— கரணம், தஹரணம், த்யாகம் என்று மூன்று விதமாயுள்ள எந்தச் சரீரஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்படுகிறதோ அது ப்ரேதனுக்குப் பரலோகத்தை அடைவிப்பதாகும். ஸஞ்சயனம் முதலிய மற்றக்ரியை, கர்மங்களில் உபயோகிக்கப்பட்ட தேஹத் திற்கு ப்ரதிபத்தி கர்மத்திற்காகவேயாம்.

மனுவும்:- வேத விஹிதங்களாயும், புண்யங்களாயும், நிஷேகம் முதல் ச்மசானம் வரையிலுள்ளவையுமான கர்மங்களால் த்விஜர் களுக்கு இஹலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் பலத்தை யளிக்கக் கூடிய சரீரஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஹாரீதரும்:— ப்ராம்ஹம், தைவம் என இரண்டுவிதமா யுள்ளது ஸம்ஸ்காரம். கர்ப்பாதானம் முதல் ஸம்ருத்யுக்தமாயா கியது ப்ராம்ஹம், பாகயஜ்ஞங்கள், ஹவிர்யஜ்ஞங்கள், ஸோமயஜ்ஞ ங்கள் என்பவை தைவஸம்ஸ்காரம். ப்ராம்ஹஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவன் ருஷிகளின் ஸாம்யத்தையும் ஸாயுஜ்யத்

ணாம் ஸமாநதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்ஹதி, தைவெநொத்தரெண ஸம்ஸ்க்ருதொ தெவாநாம் ஸமாநதாம் ஸாயுஜ்யம் கச்ஹதி' இதி ॥

ஏவம் ச ஸம்ஸ்காரஸ்ய ம்ருதாதிஶயாதாயகதயா ஸம்ஸ்காரபலஸ்ய ஸம்ஸ்கர்த்ருகாமிக்வாஹாவாத் ஸம்ஸ்கரிஷ்யாமீதி பரஸ்மைபதப்ரயொக ஏவாத்ர ஸாதுரித்யாஹுஃ ॥

ப்ரெதாலங்கரணம் ॥

புத்ராதயஃ ப்ரெதம் ஸம்ஸ்நாப்ய வஸ்த்ரகந்தமால்யாத்யை ரலங்குர்யுஃ ॥

ததாச காத்யாயநஃ—

'ப்ருதெநாப்யக்தமாப்லுத்ய ஸவஸ்த்ரம் சொபவீதிநம் । சந்தநொக்ஷிதஸர்வாங்கம் ஸுமநொபிஶ்ச பூஷயெத்' இதி ॥

ப்ரசெதாஃ—

'ஸ்நாநம் ப்ரெதஸ்ய புத்ராத்யை ர்வஸ்த்ராத்யைஃ பூ

தையுமடைகிறான். தைவமெனும் உத்தரஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவன் தேவர்களின் ஸாம்யத்தையும், ஸாயுஜ்யத்தையுமடைகிறான்.

இவ்விதம், ஸம்ஸ்காரம் ம்ருதனுக்கு அதிசயத்தைக் கொடுப்பதாகியதால், ஸம்ஸ்காரபலம் கர்த்தாவை அடையாததால், 'ஸம்ஸ்கரிஷ்யாமி' என்று பரஸ்மைபதத்தை ப்ரயோகிப்பதே இங்கு உசிதமாகியது என்கின்றனர்.

ப்ரேதாலங்கரணம்.

புத்ரன் முதலியவர்கள் ப்ரேதத்தை ஸ்நாநம் செய்வித்து, வஸ்த்ரம், சந்தனம், மாலை முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

காத்யாயனர்:— ப்ரேதத்தை நெய்யினால் பூசி, ஸ்நானம் செய்வித்து, வஸ்த்ரமும், உபவீதமும் தரிக்கச்செய்து தேஹம் முழுவதிலும் சந்தனத்தைப்பூசி, புஷ்பங்களாலும் அலங்கரிக்கவேண்டும்.

ப்ரசேதஸ்:— ப்ரேதத்தைப் புத்ரன் முதலியவர்கள் ஸ்நாநம் செய்வித்து, வஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் பூஜிக்கவும். பிறகு நல்ல

ஜநம் ததஃ। வ்ரெதம் உஹொஹ்ரஹொஸ்ரெ ஶுவிஹுதம் ஹுஶ்வி ஹ்ரிஷிதழ்' ஊதி ॥

ஷ்ரூதஹுஜ்ரொzவி—

'வ்ரணைஹ்ஷ்ட முஸுரோயுரஹ்ரெஶுஹுரயவாஜ்ஜி வஸவிஹு தெஃ। யதி வ்ரெதஶ்ஹ்ரயஹுஸ வயாதி வாஸுரோம முதிழ்' ஊதி ॥

முளதஶஃ—

'ஹுவயிக்ஷுவாz்ஹ்ரூதஹு ய உக்ஷிணாஹுரானு ஹுலஹுரானு வம்ஸ்தீயஹு தெஷ்ட யஜ்ஞெஃ கரவ்ஷெஹுக்ஷிணாஸ்ரெஹுராவ்ரிதிம் விக்ஷுவ வ்ரெதவ்ஹு கொஶுஹ்ரு்ரொஶநவாநி வாவயிக்ஷுவா ஹுவயிக்ஷுவா ய' ஊதி ॥

கூவஹ்ஷும்வஃ—

'சுயாவ்ஹு உக்ஷிணெந விஹாரம் வாஜிஶ்ரிதெ வ்ரெதவ்ஹு கொஶுஹ்ரு்ரொஶநவாநி வாவயிக்ஷுவா ஹுவயிக்ஷுவா ஹுரவ்ரெணாஹ்ஷுஹ்ரூதஹு' ஊதி ॥

வொயாயநெநாவி வ்ரெதாஹ்ரு்தஹுநஹுரம் வவநஶ்ரு்கூழி॥

சந்தனங்களால் பூசப்பட்டதும், புஷ்பமாலைகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டதுமான ப்ரேதத்தைத் தஹிக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— விஷ்ணுபாதத்தில் ஸமர்ப்பிக்கப் பட்டு புண்யங்களான சந்தனம் மாலை முதலியவைகளால் ப்ரேதத்தை அலங்கரித்தால் அவன் சிறந்த உலகத்தை அடைகிறான்.

கௌதமர்:— ஸ்நாநம் செய்வித்து, அலங்காரம் செய்து, தெற்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, அவைகளின்மேல் தெற்கு நுனியுள்ளதும் யஜ்ஞார்ஹங்களுமான காஷ்டங்களால் சிதையைக் கல்பித்து, ப்ரேதத்திற்குக் கேசங்கள், மீசை, ரோமங்கள், நகங்கள் இவைகளை வபநம் செய்வித்து, ஸ்நாநத்தையும் செய்விக்கவும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— 'பிறகு விஹாரத்திற்குத் தெற்கில் மறைவுள்ள இடத்தில் ப்ரேதனுக்குக் கேச ச்மச்ரு லோம நகங்களுக்கு வபநம் செய்வித்து, ஸ்நாநம் செய்வித்து, க்ராம்யமான அலங்காரத்தால் அலங்கரித்து' என்றார்.

போதாயநரானும் ப்ரேதாஹ்ரு்திக்குப் பிறகு வபநம் சொல்லப் பட்டது.

சுத்ர கெவிஶாஹுः— 'சூஹிதாக்நிஸம்ஸ்காரஸ்யைவசுத்ர ஶாஹிதாதெரேவ வபநம், சுநாஹிதாதெः ப்ரேதஸ்ய வபநம் நைவ விஹிதெ। சுஷ்முத்யா ஹ்யாஹுதிஷ்வா ஸ்ய ஹ்ருதயஸ்தா' இதி ஸ்ருஷ்ட்யவதாநவிஶெஷ ஸ்ருதஶ்ச' இதி ॥

சுவரெ து—

'ஸொऽய தெவம்விஹித வனவாநாஹிதாதெः வாத்ரயந நெஷ்டகாவஜுः' இத்யாவஷ்டம்பாதிலிரநாஹிதாதெः ப்ரேதஸ்ய வாத்ரயநநெஷ்டகாவஜுத்தஸ்ய ஸம்ஸ்காரித்தஸ்ய சுஜுஜாதஸ்யாதிதெஶாச் ஸ்ருஷ்ட்யவதாநவிஶெஷ ஸ்ருதஸ்ய விஹிதஸ்ய தீரிக்ஷுவிஷயகஸ்ய அவநாநதரம் ஸ்நாநெந தஸ்ய தெஶாநாஹிதாதெரவி வபநஸ்யாகுதி வசநி ॥

தயா ச மொவாலுஹாஷெ—

'ஔவாஸநம் ஹி ஸவநஸ்யாநாஹிதாதெ முபஸ்ஹரெயி

இங்குச் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:—"ஆஹிதாக்னி ஸம்ஸ்காரத்தை ஆரம்பித்து ஸ்ருத்ரமிருப்பதால் ஆஹிதாக்னிக்கு மட்டில் வபநம், அநாஹிதாக்னியான ப்ரேதத்திற்கு வபநமில்லை. 'சூத்ரன் ஸ்பர்சித்தால் துஷ்டமாகிய ப்ரேதத்தின் ஹோமம் ஸ்வர்க்கஹேதுவாகாது' என்று சூத்ர ஸ்ப்ருஷ்டமான சவஹவிஸ் ஸுக்குத் தோஷம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால்" என்று.

மற்றும் சிலரோவெனில் 'ஸோயமேவம் + வர்ஜம்' என்று ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்கள் அநாஹிதாக்னியான ப்ரேதனுக்குப் பாத்ரசயனம் இஷ்டகை தவிர்த்து, செய்யக்கூடிய மற்றக் கர்மங்களையெல்லாம் அதிதேசம் செய்திருப்பதாலும், சூத்ரஸ்ப்ருஷ்ட ஹவிஸ் துஷ்டமென்ற வசனம் விஹிதமான விஷயம் தவிர்த்த மற்ற விஷயத்தைப் பற்றியதால், வபநத்திற்குப் பிறகு ஸ்நானத்தால் ப்ரேதனுக்குச் சுத்தியாவதாலும் அநாஹிதாக்னிக்கும் வபநம் ஆவச்யகம்' என்கின்றனர்.

அவ்விதமே கோபால பாஷ்யத்தில்:— 'அநாஹிதாக்னியான எல்லோருக்கும் ஔபாஸநம் விஹிதம், அக்னிக்குத் தென்புறத்தில் மறைவுள்ள இடத்தில் கேச ச்மச்ரு வபநம் முதலியது ஸமாநம்'

நொ ஸவ கி, உக்ஷிண தொzஜ்ஞே வர்ஶ்ரிதெ ஜெஸ்மி கெஸ்மிஶ்ரு-
வாவநாஶி வஸோநஶ்' ஊதி ॥ கூது ஸிஷ்டாவாஸாந-ஸாரெண
யயொவிதம் ஶ்ராத்தம் ॥

ப்ரேதநிஹ்ரணப்ரகாரம் ॥

கூத்தெந வாஸஸா ஶ-வாஹ்ரியாத்நஶோஹ கூத்யாயநஃ—

'ஶ-வெ வஸ்த்ரம் வியாயெநம் நிஹ்ரெய-ஸ்த்ரீதாத்யஃ' ஊதி ॥

ஸாவாஹெத்நெந ஸவாஹ்ரியாத்நவஸ்த்ரோஹ ஶநஃ—

'வஹ்ரியஃ வஸ்த்ரவஸ்த்ரேண ஸவம் ப்ரஹ்ரியாத்யெஸ்ரஃ । கூவஸ்தி
தெந வஸ்த்ரேண யஜ-ஸ்ரீவீ ஸவம் தயா' ஊதி ॥

ஸ்ம்ரு-த்யந்தரெ து-—

'வாஶோ-ரூவஸ்ரியாத்ரு ஶ-ஜ்ரதொzஸ்ரி தவாவஸஸா । கூத-ரா
தஜெகுஜெஸ்ரம் து-கூ-ப-ரூஸாவஸ்ரஸ்ரயொ தாரூழ்' ஊதி ॥

கூவஸ்ரம்வஃ—

'ஔஸ்ரூ-ம்வஸ்ரூரோஸாஸ்ரூரு கூஸ்ரஸ்ரஜிநம் உக்ஷிணாஜீ-வயொ

என்றுள்ளது. இவ்விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரத்தை அனுஸரித்து உசிதமாகியதை க்ரஹிக்கவும்.

ப்ரேதநிர்ஹரண ப்ரகாரம்.

புதிதான வஸ்த்ரத்தால் முகத்தை மூடுவதைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:- முகத்தை வஸ்த்ரத்தால் மறைத்து ப்ரேதனைப் புத்ரர் முதலியவர்கள் அப்புறப்படுத்த வேண்டும்.

சாகாபேதத்தால் வஸ்த்ரபேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மனு:— ருக்வேதியாகிய மனிதன் துண்டித்த வஸ்த்ரத்தால் சவத்தை மூடவேண்டும். யஜுர்வேதியாகியவன் துண்டிக்காத வஸ்த்ரத்தால் மூடவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— கர்த்தா, ப்ரேதத்தின் பாதங்களை மட்டும் அடியில் புதுவஸ்த்ரத்தால் போர்த்தி, அந்த வஸ்த்ரத்தின் ஒரு பாகத்தை க்ரஹித்து உத்தரீயமாகச் செய்துகொள்ளவும்.

ஆபஸ்தம்பர்:— அத்திமரத்தாலாகிய ஆஸந்தியில், தெற்குத்

மொஹாஜீய-ரு தஜ்ஜிளைநி० தாநம் நிவாதரு வதோஜ்ஜைநாஹ தெந வாஸஸா வ்ரொணை-ரு’ ஆதி ॥ வதோ० = வாஜ்ரவ்ரஜ்ரை, ஜ்ரா = சுவஸாநம் வஸோஷ்டிஜ்ரை ய-ஸ்ய வாஸஸோ० தத்ரதோ ஜ்ரழி, தெநெதரு ய-ரு० ॥

கத்ர க்ரஷ்ணாஜிநாஹிதாக்நிவிஷயழி । கந்ரஸ்ரவாஸ்ரோ கத்ர ஸைவ, ‘ஸைஜ்ரவ்ரரு ரோஸ்ந்ரரு ஜ்ரக்ஷிணாக்நிரஸி० தாநம் ஸம் வெஸ்ரரு ஜ்ரழ்ரை நி வாஸஸா வ்ரஹரு’ ஆதி ஸ்ரரணாச், க்ரவாரரு ॥

க்ரஸந்ரரு ரொ வொயாயநः—

‘க்ரஸந்ரரு தஸ்ரை நி கடை நி வா ஸம்வெஷ்ரரு ரோஸாः வ்ரஸயஸொ வா வஹேய-ரு’ரி கி, தெரு நிவீ தீநொ வஹேய-ரு०’ ஆதி ॥

தரு ரு ஸ வஸ—

‘சுரு நிவீ தீக்ராய-ரு’ணி வ்ரஸாயः ஸ்ரீவ்ரஜாஸ்ரஸ்ரரு० ஸ்ரை தொ ரஹந ரந்ரோ நி ரந-ஷ்ரக்ராய-ரு’ணி’ ஆதி ॥

திக்கில் கழுத்தின் பாகமுள்ளதும், அடியில் மயிருள்ள பக்க முள்ளதுமான க்ருஷ்ணஜிநத்தைப் பரப்பி, அதன்மேல் ப்ரேதனை மல்லாந்தவனுக வைத்து, பாதப்ரதேசத்தில் முடிவுள்ளதான புதிதான வஸ்த்ரத்தால் போர்த்தவும்.

இங்கு, க்ருஷ்ணஜிநம் ஆஹிதாக்னியைப் பற்றியது. அநாஹிதாக்னிக்கு ஆஸந்தீமட்டும். “அத்திமரத்தாலாகிய ஆஸந்தியில் தெற்கில் சிரஸ்ஸுள்ளவனுய், மல்லாந்தவனுய் ப்ரேதனை வைத்து வடக்கில் தலைப்புள்ள வஸ்த்ரத்தால் போர்த்தி, என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும், ஆசாரமிருப்பதாலும்.

ஆஸந்தீகிடைக்காவிடில், **போதாயனர்**:— ஆஸந்தியாலாவது, தல்பத்தாலாவது, பாயினுலாவது சுற்றி, தாஸர்களாவது, வ்ருத்தர்களாவது வஹிக்கவேண்டும். அவர்கள் நிவீதிகளாக வஹிக்க வேண்டும். அவ்விதமே,

போதாயனர்:— இனி நிவீதியாகச் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவை மைதனம், ஸ்த்ரீப்ரஜையின் ஜட்ஸ்காரம், ப்ரேதத்தை வஹித்தல், மற்ற மனுஷ்யகார்யங்களுமாம்.

ஆஶ்வலாயனொऽவி—

‘ஈஷவெஷ்டாऽரோதயா ஈயொநிவீதாஃ வ்ருத்தஶிவா ஜ்யேஷ்ட
வ்ருத்தாஃ கநிஷ்டஜவந்யாஃ, வாவைவைகம் ஹ்ருதிஹாமம் கதேஷ்வா
ஔகந ஸ்தீஶாவயா தி்ர்வ்ரஜேயுராயதநம் வநிஶ்ரயந்து வைஶ்
ரவணதவீதவிஜவஜவந்தாத ஊர்த்வ’ ஊதி ॥

ஶ்ருதஶர்மா—

‘நிவீதிநொ வஜ்ஞோபவீதிந ஆசார்யொऽந்யோ வாஹகாஃ’
ஊதி ॥

வஸிஷ்டஃ—

‘ஔதும்பர்யாஸீநாவஸந்யாம் வஜ்ஞோபவீத்வம் ஸவ்ய।
ந ஶ்ராசீநிவீத்வம் நாயொ நபெயாத்ர்யுஶீஷ்டகூழ ॥ வ்ருத்தாஃ
வைதவ்ய வாரதஃ ஸ்த்ரியொ வாஶ்ரு வ்ருஷ்டதஃ । ஈயஃகூதொ
தக்ஷிணாஸ்யாஃ வ்ரவிஶ்தஶிரொஹாஃ ॥ ம்ருத்யுவாஹ்ய
வாஃ வஸ்த்ராஜாதெஃ வைதவ்ய வாசரா’ ஊதி ॥

ஆச்வலாயனரும்:—பந்துக்கள் நிவீதிகளாய் அவிழ்ந்த சிகை யுள்ளவர்களாய், ஜ்யேஷ்டன் முன்னும் கநிஷ்டன் பின்னுமாகச் செல்லவேண்டும். ஒரு ஸ்தலத்தை யடைந்து கர்த்தா, அந்த ஸ்தலத்தை வன்னிக்கிளையுடன் ஜலத்தினால் மூன்று தடவை துடைத்து, ‘அபேத—’ என்ற மந்த்ரத்தால் ப்ரோக்ஷிக்கவும்.

ஸ்ம்ருத்யந்தரத்தில்:- ஜ்ஞாதிகளும், அவரல்லாதவரும், வாஹகர்களாலல் நிவீதிகளாக வஹிக்கவேண்டும்.

வஸிஷ்டர்:— அத்திக் கட்டையாலாகிய ஆஸந்தியில், மேல் நோக்கிய சவத்தை வஹிக்கவும். க்ராமாபிமுகமாயும், கீழ் நோக்கியதுமாய் வஹிக்கக் கூடாது. தெற்கில் சிரஸ்ஸுள்ளதாய் வஹிக்கவும். வயதிற் பெரியோர்கள் ப்ரேதத்தின் முன்செல்ல வேண்டும். ஸ்த்ரீகளும், சிறுவர்களும் பின்செல்லவேண்டும். எல்லோரும் உத்தரீயத்தைக் கீழே தரித்தவராயும், கட்டப்படாத மயிருடையவர்களாயும் பந்துக்கள் பின் செல்லவேண்டும். அக்னிக்கும் ப்ரேதத்திற்கும் நடுவில் போகக்கூடாது.

வொயாயநவியள தூ—

க்ஷீரம் ஏயீதூவக்ருரு, வ்ராஹ்மணஹிம் வம்ஹதூரா ஶ்ரூத்ஸிவொ ஸ்ருதஸ்ரவழி' ஈதி ॥ க்ருஹ்யவயொ ஸூத்ரெ கதூரா மதெஹிதயஃ ॥

ஹ்ருதூதரெ—

ரெதஹ்ரு வாஸ்ரூயொரமெ நமதெயஃ கரூவந । யஹ்ரா ஏமெ தூ மஜ்ஜ்ஞா ஸாயஃ க்ஷீணம் வதெ வதெ' ஈதி ॥

கமெ தூ வஃஹாரா நெதவ்யாஃ । தயாவாவஹ்ரம்வஃ—

'ஸுஹ்ருதஹ்ருஹ்ணா ஸ்ருஹொதூரெஷணம் யெந யாநெ நாயீரூவதி ந ஹீநரூபாஹரெயூரூய தரோஹதெ' ஈதி॥ ஹீநம் = கரூணூநூவயூஷ்டம் ந கிஞ்சிதவ்யுபாஹரெயூஃ, கிஞ்சூ யெந யாயநெந கரூணூயீரூவதி ததெவாங்பாஹரெயூரிதயஃ॥

வொயாயநீயெ—

'கயாஹ்ருயொzயவாதூரணி ஏஜ்யாஜ்யம் ஏலரூ ராஜமஷீயஜ்ஞாந்ருதவெவ்யம் யூஷ்டம்' ஈதி ॥

போதாயந விதியிலோ:— 'பால் தயிர்' - என்று ஆரம்பித்து, முன்னல் அக்னி, ஸம்ஸ்கரிப்பவன் (கர்த்தா) மயிரையவிழ்த்தவனுய் சவத்தின் நடுவில்' என்றுள்ளது. அக்னிக்கும் சவத்திற்கும் நடுவில் கர்த்தா செல்லவேண்டுமென்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:-- ப்ரேதத்தின் பக்கங்களிலும், முன்னிலும் ஒருகாலும் போகக்கூடாது. முன் செல்பவர்களின் ஆயுள் ஒவ்வொரு அடியிலும் குறைந்து போகுமாதலால்.

ஸம்பாரங்களை முன்பே கொண்டுபோகவேண்டும். அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்பர்:— அக்னிகள், அக்னிபாண்டம், அக்னிஹோத்ரோச்சேஷணம், தவிர ஆவச்யகமாகியவைகளையும் எடுத்துச் செல்லவும். உபயோகமற்றதை எடுத்துச் செல்லக் கூடாது. உபயோகார்ஹமாயுள்ளதையே எடுத்துச் செல்லவும். பிறகு ப்ரேதத்தை எடுத்துச் செல்லவும்.

போதாயநீயத்தில்:— பிறகு அக்னிகள், பிறகு பாத்ரங்கள், தயிர், நெய், தர்ப்பங்கள், ராஜகவீ இதுபோன்ற மற்றவையும்.

ஆச்வலாயநீயே—

'கயெதாம ஏஸஃ பீளுபகி யஜ்ஞவாதூணி வாஙகும் வெ
தஃப ஜோதிர்யநாஃ வ்ரயஸஃ வீம்வக்ரண மொய தெ
நெதெ்யகெ' ஐதி ॥

விதாயெஸாரே—

'கரெ்ஜிஸ்யஸம்ஹாராம வ்ரியாம்ஹ்ணாம்ஸராம வயாஸ
ஸாவாம ஹிரண்யகலாநாஜ்யம் வாதூணி ஏஹ்யஸுவிகதாஸு
வ்ரஹ்மவ்ரய வெதம ஹரெப நஸ்ராஸோஹிஃவம வெதம
நிஹ்ரெயஃ' ஐதி ॥

கது ஹாரீதஃ—

'நஸ்ராஸோஹிஃவம வெதம நிஹ்ரெயஃ கயஙுந।
நிஹ்ராரெ ஸவஸ்ரஷ்டுர்வாத ஸ்ராஸோ நஸ்ரதி வீக்ஷிதஃ' ஐதி ॥

மநுஃ—

'ரக்ஷிணெந ஸ்ரதம ஸவஸ்ரம வாஸ்ரயாரெண நிஹ்ரெக।
வஸ்ரிஸோத்தரவ ஸ்ரவெஸ்ரு யயாவஸ்ரவ்யம ஜிஜாதயஃ' ஐதி ॥
வாஸ்ரஸ்ரு ஹணாளு ஸ்ராஸெ நிபஃ ॥

ஆச்வலாயநீயத்தில்:— பிறகு இந்தத் திக்கை நோக்கி அக்னிகளைக் கொண்டு செல்லவும். யஜ்ஞபாத்ரங்களையும், பிறகு ப்ரேதத்தையும் ஒற்றைப்படையான வ்ருத்தர்கள் பீடசக்ரத்தால் கொண்டு செல்லவும். காளைகள் கட்டிய வாஹநத்தால் என்று சிலர்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— முதலில் அக்னி, பிறகு ஸம்பாரங்கள், எள், அரிசி, சரு, பலாசசாகை, ஹிரண்யசகலங்கள், ஆஜ்யம், பாத்ரங்கள், தர்ப்பங்கள், கல், மணல் இவைகளை அனுப்பி, பிறகு ப்ரேதத்தை எடுத்துச் செல்லவும். க்ராமத்தை நோக்கியதாக ப்ரேதத்தை எடுத்துச் செல்லக்கூடாது. இதில்,

ஹாரீதர்:— ப்ரேதத்தை க்ராமத்தை நோக்கியதாகக் கடத்தக் கூடாது. அவ்விதம் செய்தால் சவத்தால் பார்க்கப்பட்ட க்ராமம் அழியும்.

மநு:— சூத்ரசவத்தை பட்டணத்தின் தெற்கு வாயில் வழியாகக் கடத்தவும். ப்ராம்ஹண சவத்தை மேற்கு வாயிலாலும், க்ஷத்ரிய சவத்தை வடக்கு வாயிலாலும், வைச்யசவத்தைக் கிழக்கு

நிஹ்ருணெ ஸ-ஹ்ருநிஷெயஃ ஷுபஹ்ருதெ--

ந விவ்ரூம் வெஷ-திஷ்டெத்ஸ்ரூதம் ஸ-ஹ்ருணெ ஹாரு யெசு। கூஷுஹ்ரூ ஹ்ரூஹ-திஷ்வாவ்ரூஹ-ஹ்ருவம்ஷுஸ்ரூஹ்-ஹ வஷிதா' ஊதி॥

விஜ்ஞாநெஸ்ரூஷீயெ—

யஷ்ரூநயதி ஸ-ஹ்ருணெ ராzஷ்ரீம் த்ரூணம் காஷ்ரூம் ஹவீம்ஷிவ। வெ்ரதகும் ஹி வஷா தவ்ரூ வஷாயஶெஷுண விவ்ருதெ' ஊதி॥

கூத-ரவ்ருஜுநழ॥

கூத-ரவ்ருஜுநவ்ருகாரஶாஹ வொயாயநஃ—

கூயாவ்ரூ ஹாயஸ்ரூஃ கநிஷ்வ்ரூயஶஃ வ்ருகூணஸ்ருகெஸ்ரூவா வ்ருஜெய-ஃ வாம்ஸ-ஹ நாவவஶாநாஃ' ஊதி॥

வாயிலாலும் வெளியேற்ற வேண்டும். இங்கு 'புரம்' என்றிருப்பதால் க்ராமத்தில் இந்த நியமமில்லை.

கடத்துவதிலும் சூத்ரனின் நிஷேதம் **ஸ்ம்ருதி**யிலுள்ளது—"ப்ராம்ஹணசவத்தை, பந்துக்களிலிருக்கும்பொழுது சூத்ரனால் கடத்தக் கூடாது. சூத்ரஸ்பர்சத்தால் துஷ்டமான அந்தச் சவ ஹ-தி, ஸ்வர்க்கத்தை அளிப்பதற்கு யோக்யமாகாது" என்று.

விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில்:— எந்த ப்ரேதத்திற்கு, சூத்ரன் அக்னி, புல், கட்டை ஹவிஸ்ஸ-கள் இவைகளைக் கொண்டுவருகிறானே, அவனுக்கு ப்ரேதத்வம் எப்பொழுதும் உள்ளது. அந்த ப்ரேதன் பாபத்துடனும் சேருகிறான்.

ஆதுரவ்யஞ்ஜனம். (துக்கமுற்றவனின் அடையாளம்.)

ஆதுரவ்யஞ்ஜநத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:— பிறகு, இறந்தவனின் பார்யைகள் சிறியவள் முதலாகவும், தலைமயிரை விரித்தவர்களாயும், புழுதிகளைத் தன் மேல் தூவியவர்களாயும் செல்லவேண்டும்.

ஸ வனஷ—

‘தஷ்டிநு கரெ zஷ்யாஸோதயாஷ்டிஷ்யாஹி ரஜுஷோஹி ரஷ்வ ஹதய வாஂஸஷ்டநஂஷெஷ்டாவவதெந்’ இதி॥ கஸோதயாஃ=ஜாதயஃ॥

கூவஷ்டஂவஶ்ச—

‘யதி ஷ்வெதி வெதெzஸோதயாஃ வ்ராஸீநாவீதிநஃ கெஶாநு வ்ருகீய்ய வாஂஸஷ்டநாவவதெந்’ இதி ॥

வாஂஸஷ்டநாஸாவவநஷ்டாநஃஷ்டஂ ஹாஷ்யகாரெண— ‘ஷ்வ ஃஷ்டஜ்வஷ்டஂஷெஷ்ட வா’ இதி ॥

வயிவெவியிஃ ॥

கூநஞரம கதவ்யோஹ காதயாயநஃ—

‘கூஃவாதெ்zளஸோஷாய ஷ்வெதஃஷ்டிவ்ரவ்ஷ்ரழி। வநகொ zந்ரஹஂஷ்டவ்யாஜ்யஜ்ஜ்ஹ்ரம் வயஷ்ட்ரஜ்ஜ்ஹ்ரவி ॥ கஜ்யோஷஹ நம வ்ரவ கூவீநொ ஷகூஷிணாஃஷ்டவஃ। ஸவ்யஜ்ஞாஙாவ்ய ஶந கெஷ்வஷ்டிஶ்ம விஜ்ஞாநவஸ்’ இதி ॥ விஜ்ஞாநவியிநா கூஷஹ

போதாயனரே:— அக்காலத்தில் ப்ரேதனின் ஜ்ஞாதிகள் மூன்று விரல்களால் புழுதியை எடுத்துத் தோள்களில் போட்டுக் கொள்ளவும்.

ஆபஸ்தம்பரும்:— இறந்தாலுகில், இறந்தபிறகு, அமாத்யர்கள், (பந்துக்கள்) ப்ராசீநாவீதிகளாய் மயிரை விரித்துக் கொண்டு புழுதியைப் போட்டுக்கொள்ளவும். புழுதியைப் போட்டுக் கொள்ளுமிடம் பாஷ்யகாரரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தங்கள் தலைகளிலாவது, தோள்களிலாவது’ என்று.

வழியில் பலிபோடும் விதி.

பிறகு செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்— சூளையில் சுடப்படாத மண்பாத்ரத்தில் அன்னத்தை வைத்துஎடுத்துக்கொண்டு அக்னியை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஒருவனுகத்தொடர்ந்து செல்லவும். அந்த அன்னத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ச்மசாநம் வரையில் சிலஇடங்களில் தெற்கு முகமாக உட்கார்ந்து இடது முழங்காலை மடக்கி எள்ளுடன் பிண்ட

நம் ஸுஸாநவயஜ்ஞே, ஜ்யோஷ்டோமவியோநாஜ்ஞம் ப்ரக்ஷி வெஷ்டயஜ்ஞே ॥

ஸவாஷ்டிவதநப்ராயஶ்சித்தே ॥

கத ஸவாஷ்டிவதநே ப்ராயஶ்சித்தஷ்டோம் ஸம்ப்ரஷ்ட—

‘ஸ்ருஷ்டஸுஸாநயோஷ்ஜ்ஞே வதிதே தத ஸவாநயே।
வாநஃ கஷிப்ர ப்ரகாவீர்த வைதாஹாதிவாஹ்ஸாத்’ இதி ॥
(ப்ராயஶ்சித்தவாஹ்ஸாதி வாக்யஶேஷ) தஷ்டாப்ராயஶ்சித்தம் = கர்ம
ஜ்யோவம் ஏகா வைதாஹாதிவாக்நிகம் கஷிப்ரகாயஜ்ஞே ॥
ஏதம் வ கர்மாஷ்டிவதநே, ப்ராணீதாவஜ்ஞஸ்ய ஷ்ஸ்ருவஷ்ட
நாயஸ்யாக்ரூவி தாயஜ்ஞே। வஸுஷ்டோவதநே தத தஷ்ட
ஜ்யோத்ய ஸம்யோஜயேத் ॥

ஏஷ நஷ்டோநிராக்ருவணே ॥

ஏஷ நஷ்டோஷ்ட மளதஃ—

‘க்ருஷ்ணயாம் வாஸ்ய நிர்ரூத்யாம் ஏஷஷ்டோம் ப்ரக்ருவ

தாக விதிப்படி பூமியில், க்ருஹ்யத்தில் சொல்லிய விதிப்படி போட வேண்டும்.

சவாக்னி விழுந்தால் ப்ராயச்சித்தம்.

சவாக்னி விழுந்தால் ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில்:— க்ராமத்திற்கும் ச்மசாநத்திற்கும் நடுவில் சவாக்னி விழுந்துவிட்டால், ப்ரேதாஹ்நி முதலாகக் கர்மத்தை மறுபடி செய்யவும். ‘ப்ராயச்சித்த புரஸ்ஸரம்,’ என்றொரு பாடமுமுண்டு. அதற்கு, க்ருச்ர த்ரவ்யதாநம் செய்து, ப்ரேதாஹ்நிஹோமம் முதலாகக்கர்மம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள். இவ்விதம் சொல்லியது, அக்னி முழுவதும் விழுந்த விஷயத்தில். ப்ரணீதை, அர்க்யம், ஸோமம் இவைகள் ஸ்கன்னமாவது முதலியதில் காணப்படும் ந்யாயம் இங்கும் ஸமமாகியதால். ஸ்வல்ப பாகம் விழுந்தால் அதை எடுத்துச் சேர்த்துக்கொள்ளவும்.

தஹந தேச நிரூபணம்.

தஹிப்பதற்குரிய தேசத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கௌதமர்:— க்ராமத்திற்கு ஆக்னேய திக்கிலாவது, நிர்ருதி

யெசு । உதாஹ்ரு சுணுகாநு வ்ருக்ஷாநு வாநஸ்பத்யாஸ்ரவி ।
ஔதும்பரோஹாஸ்திதம் யாத்யம் வாதம் வ்ராமுக்ஷிணாயதழ் । வஞ்சா
ரதிஸ்திதம் கார்யம் உபஸ்தாதூதஸாஹ்ரூபழ் ॥ உக்ஷிணாஸ்ரூநு கா
ரயாம்ஸீயாத்மியாநு க்ஷிப்ராணழ்யு யாஜ்ஞிகெஃ॥ காமெஷ்டாஸ்வதூ
வம் உஹ்யாளுநஸ்தம் தாயாஹவிஃ ஸ்ரூதி ॥ க்ருஷ்ணயாம் நைர்ரு
தாஸ்திதி ஸ்ரோவைக்ஷயாழ்லிஹ்ரிதழ் ॥

க்ருஷ்ணாயநஃ—

‘ஸ்ரூஸ்திஹாமம் வாநயேத்உக்ஷிணவாஸ்வாம் திஸி உக்ஷி
ணாவாஸ்யாம் வா உக்ஷிணாவ்ருவணம் வ்ராமுக்ஷிணாவ்ருவணம்
வா வ்ருத்முக்ஷிணாவ்ருவண ஸ்திதெ’கெ । யாவாந்வாஹாகஃ
வாஸ்ஷ்ஹாவஹாயாஃம் வ்ராஃஸோக்ரும் தியாஸ்திதஸ்ருவாமஹித
க்ருகாஸம் ஸ்ரூஸாநழ்’ ஸ்ரூதி ॥

க்ருவஸ்ஸம்வஃ—

‘ஸ்ரூஹநஸ்ரூம் ஜோஷயதெ உக்ஷிணாவ்ருக்வ்ருவண

திக்கிலாவது தஹந தேசத்தைக் கல்ப்பிக்கவும். அங்குள்ள முட்கள், மரங்கள், செடிகள், கொடிகள் இவற்றையகற்றி, கையெடுப்பு அளவுள்ளதும், தெற்குத் திக்கிலுள்ளதும், அக்னி திக்கில் நீண்டதும், ஐந்துமுழ ப்ரமாணமுள்ளதும், அடியில் 12- அங்குலமுள்ளதும் ஆகிய குழியைவெட்டி, அதில் தெற்கு நுனியாகத் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, திலங்களைப்போட்டு, யக்ஞோபவீத மான கட்டைகளைப் போட்டு, ப்ரேதத்தை மேல்முகமாக வைத்துத் தஹிக்கவும். நக்னமாய் தஹிக்கக்கூடாது. ஹவிஸ்ஸைப்போல்.

ஆச்வலாயனர்:— தென்கிழக்கிலாவது, தென்மேற்கிலாவது, தெற்கில் தாழ்ந்ததாக அல்லது தென்கிழக்கில் தாழ்ந்ததாகப் பூமி பாகத்தை வெட்டவேண்டும். தென்மேற்கில் தாழ்ந்துள்ளதாக என்று சிலர். மனிதனின் கையெடுப்பு உயரமுள்ள விஸ்தார முடையதும், ஒரு மார்பு அகலமுள்ளதும், குறுக்கில் ஒருசாணுள்ள தும், நான்கு புறங்களிலும் அவகாசமுள்ளதாயு மிருக்கவேண்டும் ச்மசானம்.

ஆபஸ்தம்பர்:— இனி சொல்லப்படும் லக்ஷணங்களுள்ளதாகிய ச்மசான தேசத்தை க்ரஹிக்கவும். தென்மேற்கில் தாழ்ந்ததும்,

ஃநிரிண ஃவஸ்ரோஷிர ஃந-ஷ்ரோஷர ஃஹஜ்ரர ஃந-வஹத ஃவிஹ்ரூர
யஃஃந-வஹிளவ்ரவணம் யஹ்ரஃக்ஷிணாவ்ரதீவ்ர க்ரவொநிஹ்ர
தெர்ரதீவ்ர வஹத்ர ஃஹாநதீஃவெத்ர வ்ராவ்ரஹ்ரம்வஃவ்ரதெ வஃஃம
வா வஸ்ரஹ்ரஷ்டிம் வஹ்ரஸ்ரளஷயிம் யஹ்ரஃஹாரரஸ் க்ஷீரிணொ
வ்ரக்ஷாஃ கூணகிநஸ்ர' ஊதி ॥ யத்ர தர்ரணாநி நொத்ரவ்ரதெ தஃி
ரிணழ், ததொzந்ரஃநிரிணழ் । யத்ர ஃஷ்டிகாஃதிக்ரதவஸ்ரஷி
ரம் ந விஃவ்ரதெ தஃவஸ்ரஷிரழ் । ஊஷ(ர)ாஃ = ஃர்ரதிஸ்ரஷாஃ, தெ
யத்ர ந விஃவ்ரதெ தஃந-ஷ்ரோஷரழ் । ஸ்ரொயிஸ்ரரஹித ஃஹஜ்ர
ரழ் । யஸ் வ-ரஸ்ரஷாஸ்ரஃஹந வர்ணஃநிவாஸாஃதிரஸ்ரவஹ
தம் ந ஸவதி தஃந-வஹதழ் । யத்ர விவியம் ஊரணம் வ்ரஃ
ரதிகம் ந விஃவ்ரதெ தஃவிஹ்ரூரபழ் । வஸவம்ஸக்ஷணம் ஸ்ரஹம
ஃஹநாய வரிஹ்ரர்ஹீயாஸ் । யஹ்ரஃஹ்ரா ஊவொ ஃக்ஷிணா
வ்ரதீவெர்ரா நிஹ்ரரஸ்தி, ஃக்ஷிணாவ்ரதர்க் வ்ரவணக்வாஃஹ்ரஸ்ரவ்ர,
தாஹ்ரயா நிஹ்ரர்ரதர்ர ஃஃஹ்ரழ்கவா ஃஹாநதீஃந-வ்ரவிஹ்ரர் தஃ-ஃ
கெந வஸஹ வ்ராஹ்ரரதிநெர்ரா ஸவதி, தயாஸ்ரஹ்ரதம் வா ஸ்ரஹம
ஹ்ரர்ரஹீயாஸ் । வஃம் வா ஸ்ரஹம ஜோஷயதெ । ஸ்ரொஸ்ரநா ஸ்ரஹ்ரதி
யஃஹ்ர வ ஸ்ரஸ்ரஹ்ரதிஃ । வஃம் வெதர்ரதாவர்ரம் விஸ்ரஷணம்
வஹ்ரஸ்ரளஷயிதி । க்ரூரரதி ஃஹ்ராயஃஃவ்ரபழ் । யதொ
ஸ்ரஹாஃஹ்ரதெ க்ஷீரிணஃ = வதொஃஸ்ரவ்ரரரஃஸ்ரொ வ்ரக்ஷாஃ ।

இரிணமல்லாததும் (புல் முளைக்கக் கூடியதும்), எலி வளை முதலிய தில்லாததும், களர்மண்ணில்லாததும், இடி பாரில்லாததும், பிறனின் தஹநத்தாலாவது, சண்டாளாதி வாஸத்தாலாவது அசுத்தமில்லாததும், பள்ளங்களில்லாததும், ஸ்வபாவத்தாலேயே க்ரமமாய்த் தாழ்ந்ததும் ஆகிய தஹநதேசத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவும். அல்லது, எந்த ப்ரதேசத்தில் விழுந்த ஜலங்கள் தென்மேற்கில் சென்று, பிறகு வடக்கில் சென்று மஹாநதியில் சேர்ந்து, அதனுடன் கிழக்கு நோக்கிச் செல்லுகின்றனவோ அவ்விதமான ப்ரதேசத்தை க்ரஹிக்கவும். அல்லது, ஸமமாயும், நல்லபூமியுள்ளதும், அதிக ஔஷதிகளுள்ளதுமாகிய ப்ரதேசத்தை க்ரஹிக்கவும். எந்த ப்ரதேசத்திற்குத் தூரப்ரதேசத்தில் பாலுள்ள ஆல், அத்திமுதலிய வ்ருக்ஷங்களும், முள்ளுள்ள கருங்காலி முதலிய வ்ருக்ஷங்களும் முள்ளனவோ அந்த ப்ரதேசத்தைப் பரிக்ரஹிக்கவும்.

கண்டகிநஃ = வதிராதபஃ । க்ஷீரிணஃ கண்டகிநஶ்ச ஸமீவெ யஸ்ய ந ஸந்தி தம் தெஶம் பரிஶ்ரஹ்ணீயாதித்யர்த்தஃ ॥

சூஶ்வலாயநஸ்து தத்ரஹிததெஶாலாபெ தெஷாம் ஸமூலொத்தாரெண தெஶகளவ்திமாஹ— 'கண்டகிக்ஷீரிணஸ்து' இத்யாதிநா ॥

வித்ருமெயஸாரெ—

'உத்யாவொக்ஷ்ய ஹிரண்யஶகலமவயாப தர்ப்பாந் ஸம்ஸ்தீர்ய தக்ஷிணாக்ரெ ர்யாஜ்ஞிகைஃ காஷ்டை ரெவம்ஶகெபெஸ்த்ரணெவர்' இதி ஜ்ஞாபநாத்தெவர்ா ப்ராஹ்மணாநீதெஸ்து லஸீகாஷ்டயுக்தாம் தக்ஷிணாப்ராசீம் சிதிம் குர்யாத்' இதி ॥

பொதாயநஃ—

'தாரு சிதிம் குர்வந்தி தக்ஷிணாப்ராசீ மெஷாஹி வித்ருணாம் ப்ராசீ திஶிதி விஜ்ஞாயதெ, வாயவ்யாமளபாஸநம் பூரஸ்தாத்' இதி ॥

ஆச்வலாயனரோவெனில்:— மரங்களில்லாத ப்ரதேசம் கிடைக்காவிடில், மரங்களை வேருடன் வெட்டி எடுத்துவிட்டு, தஹந தேசத்தைக் கல்ப்பிக்க வேண்டுமென்கிறார் 'கண்டகிக்ஷீரிணஸ்து' என்பது முதலிய ஸூத்ரத்தால்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— தஹநதேசத்தைக் கொத்திவிட்டு, அவோக்ஷணம் செய்து, ஸ்வர்ணத்துணுக்கையைப் போட்டு, தர்ப்பங்களைப்பரப்பி, தெற்கு நுனியுள்ள (ப்ராம்ஹணர்களால் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள) யஜ்ஞார்ஹமான காஷ்டங்களால், அல்லது த்ருணங்களால் துளஸீகாஷ்டங்களுடன் கூடியதாயும், தென்கிழக்கு நோக்கியதாயும் சிதையைக் கல்ப்பிக்கவும்.

போதாயனர்:—காஷ்டங்களாலாகிய சிதையைத் தென்கிழக்கு நோக்கிதாய்ச் செய்யவும். இந்தத் திக்கு, பித்ருக்களுக்குக் கிழக்கென்று அறியப்படுகிறது. ஔபாஸநத்தை வாயுதிக்கில், அல்லது, கிழக்குத்திக்கில் வைக்கவும்.

தூலஸீகாஷ்டப்ரஶம்ஸா, தன்நிந்தா ச ॥

தூலஸீகாஷ்டப்ரஶம்ஸா கூதா ப்ரஹ்லாதஸம்ஹிதாயாம்—

'ஶரீரம் யஸ்ய தூலஸீகாஷ்டவந்நிபா। நரோ யஸ்ய கரோதி வாபம் தஸ்ய வாவாக்ஷயம் ப்ரோக்தம்॥ தீயதே யதி நாமாபம் ஹரணம் கீதநம் ஹரேஃ। தூலஸீகாஷ்ட ஸ்ருஷ்டி நரஸ்ய நாஸ்தி ஸம்ஶயஃ॥ யதி தத்தூலஸீகாஷ்டம் ஶைலூஷ வாடவி விதளே க்ஷிபேத்। தாஹகாலே ஹரெந்நாமாஃ வாவகோடி க்ருதாஹ்யா॥ தூலஸீகாஷ்டஶிரஸா தாயாவஸ் ப்ராஜ்வலிதா விதிஃ। ஹரேஸ்ச தஸ்ய வாவாநி கல்பகோடிக்ருதாந்யபி' இதி॥

தஸ்யைவாக்ருஷ்டாஸ்வாதத்தாஜ்ஞாவிஷயே, ந தூ வைஷ்ணவிஷயே. 'ந ஹ்யாஸ் கூணவம் விஷ்ணூலஸீகாஷ்டவஹ்நிநா। யதி ஹ்யாஸ்யஶோஹேந ஸ விஷ்ணோ ஹரவைஷ்ணவோ' இதி விஷ்ணுஶேஷதயா நிஷிஜ்ஞாதிதயாஹுஃ॥

துளஸீகாஷ்ட ப்ரசம்ஸையும், கூடாதென்பதும்.

துளஸீகாஷ்ட ப்ரசம்ஸை சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ரஹ்லாத ஸம்ஹிதையில்:— "எவனது சரீரம், துளஸீகாஷ்டத்தின் நெருப்பினால் தஹிக்கப்படுகிறதோ, அவன் எவ்வளவு பாபம் செய்தானோ அதனின்றும் விடுபடுகிறான். பகவத்பாத தீர்த்தம் கிடைக்காவிடினும், பகவத்ஸ்மரணம் செய்யப்படாவிடினும், பகவந்நாமகீர்த்தனம் செய்யப்படாவிடினும், துளஸீகாஷ்டங்களால் தஹிக்கப்பட்டவனுக்கு மறுபிறப்பில்லை. துளஸீகாஷ்டத்தைச் சிதையின் நடுவில் தஹந காலத்தில் போட்டாலும், கோடி பாபம் செய்தவனுக்கும் முக்தியுண்டாகும். துளஸீகாஷ்டத்துடன் கூடிய சிதையானது எப்பொழுது எரிகின்றதோ அப்பொழுதே கோடி கல்பங்களில் செய்த பாபங்களும் பொசுக்கப்படுகின்றன" என்று.

இது தந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதால் தாந்த்ரிகர்களைப் பற்றியது. வைதிகர்களைப் பற்றியதல்ல. "ப்ராம்ஹணன், சவத்தைத் துளஸீகாஷ்டாக்னியால் தஹிக்கக்கூடாது. அறியாமையால் தஹித்தால், அவன் விஷ்ணுவைத் தஹித்தவனுவான்" என்று விஷ்ணு தர்மோத்தரத்தில் நிஷித்தமாயிருப்பதால், என்கின்றனர்.

உஹநவ்யகாரம் ॥

வ்யாவ்யவாஹ:—

'நாயொஸ்வம் ந நஸ்தம் வ உஹொரநஸ்ய வஷிதம் । கூய ஜீயஸ்திஸ்ரு வண்ணாவதிதாஹ்யதெஸ் ॥ கூஸிகீபாஹி ஸ்வெஷ்ரு ந உஹெத்ய விரதெநெஸ் । வஸ்தும் வரிதயஜெஷ்ரு ஸ்ரஸ்தும் த வரியாவயெஸ்' உதி ॥

வூவெதாஸ்ரு—

'ந நஸ்தம் த உஹெஷ்வஸ்தும் கிஞ்சிதெயம் வரிதயஜெஸ்' உதி॥

கூத்ய வஸ்ரு காகாரம் ॥

'கூஸ்தும் த ஸ்ரஸ்ரநவாவிநொ தெயம் வரிதயஜெஷிதய யுஸ்' உதி ॥ வஸவதெவ விஜ்ஞாநெஸ்வரஸ் ॥

ஹ்யதிரத்ந த வ்யாவ்யாதிழ 'கிஞ்சிதெயழ்' உதி வூதா

தஹந ப்ரகாரம்.

வ்யாக்ரபாதர்:— கீழ்நோக்கியதான சவத்தைத் தஹிக்கக் கூடாது. வஸ்த்ரமில்லாததும், அழுக்குடையதுமாகிய சவத்தைத் தஹிக்கக் கூடாது. யாகத்திற்கு அர்ஹமல்லாதவையும், சண்டாளன், பதிதன் இவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டவையும், பூச்சி புழு முதலியதால் கெடுக்கப்பட்டவையும், வெகுநாளாகிய வையுமான காஷ்டங்களால் தஹிக்கக் கூடாது. சவத்தின் வஸ்த்ரத்தின் பாதியை எறிந்துவிட்டு, பாதி வஸ்த்ரத்தைச் சவத்திற்குக் கட்டவேண்டும்.

ப்ரசேதஸ்ஸும்:— 'சவத்தை வஸ்த்ரமில்லாததாய்த் தஹிக்கக் கூடாது. சவ வஸ்த்ரத்தின் ஸ்வல்ப பாகத்தை த்யஜிக்கவேண்டும்', என்றார். இவ்விடத்தில்,

சந்த்ரிகாகாரர்:— 'பாதி வஸ்த்ரத்தை ச்மசாநத்தில் வஸிப்பவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதற்காக த்யஜிக்கவேண்டும் என்று பொருள்' என்றார். இவ்விதமே விஜ்ஞாநேச்வரரும் சொல்லியுள்ளார்.

ஸ்ம்ருதிரத்நத்திலோவெனில்:- இவ்விதம் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது. "கிஞ்சித் தேயம் என்பதற்குச் சவத்தின் ஆச்சாத

ஹஸ்தவஷ்டாஸ்தூயதாம் கிஞ்சிஷ்டவ்யம் ஜைமினாஸ்தாஸ்தி ஹ்யா ஸ்தாதிதயஸ் ஸ்தி ॥

கூவஷ்டம்வஃ—

'கயைநம் விதாவ்வயஸ்ய ஹதயாவ் வ்ராணாயத நெஷ்ட ஹிரண்யகயாஸ் வ்ரதவ்ரதாஜ்யவிஷ்டயஸ் வா'ஸ்தி ॥

மளதஹோரவி—

'கூவை வக்ஷ்ஷோ நஸ்ராவிகயோஃ ஸ்ரோத்ரபொஸ் லவத ஹிரண்யகயாநாஜ்யவிஷ்டயஸ் வா லவத வ்ராஹ்மதீ ஸ்தநவா ஜ்யாயஸ்ரவஸ்தி' ஸ்தி ॥

கூதர்யாயநஃ—

'உக்ஷிணாஸ்ரவம் விதர்யா ஸ்தாநம் தம் நிவெஸயெத் । ஹிரண்யகயாநஸ்ய கூஷிவெஹ்ரஷ்ட லவதஸ்' ஸ்தி ॥

வொயாயநீயே—

'உஸ்ராஜ்ய திஷ்டண்யாஸ் வ்ரைதவ்யாவை தஸ் நிகூஷி வெஸ்' ஸ்தி ॥

வஸ்த்ரத்திலிருந்து கிழித்தெடுத்த சிறிய வஸ்த்ரத்துண்டை, ம்லேச்ச சண்டாளாதிகளுக்குக் கொடுக்கவும் என்று பொருள்" என்று.

ஆபஸ்தம்பர்:— பிறகு சவத்தைச் சிதையின்மேல் வைக்கவும். பிறகு சவத்தின் இந்த்ரிய ஸ்தாநங்களில் ஸ்வர்ணத்துண்டுகளை யாவது, ஆஜ்ய பிந்துக்களையாவது சேர்க்கவேண்டும்.

கௌதமரும்:— வாய், கண்கள், மூக்குகள், காதுகள் என்ற ஏழு ஸ்தானங்களிலும், ஏழு ஸ்வர்ணத்துண்டுகளையாவது, ஆஜ்ய பிந்துக்களையாவது ஏழு வ்யாஹ்ருதிகளையும் மனதால் த்யானிப் பவனுய்ச் சேர்க்கவும்.

காத்யாயனர்:— ப்ரேதனைத் தெற்கில் தலையுள்ளவனுய் மேல் நோக்கியவனுய்ச் சிதையில் வைக்கவும். ப்ரேதனின் ஏழு த்வாரங் களிலும் ஸ்வர்ணத்துண்டுகளை வைக்கவும்.

போதாயநீயத்தில்:— தயிர், நெய், எள், அரிசி இவைகளை ப்ரேதனின் வாயில் போடவேண்டும்.

ஸ்வஷ்டாயநீயே—

‘ஸதிஅம் தண்டுலம் வாவைஷ வக்ஷஸ்யந்தம் நியாய அ’ ஜுஹோதி ॥

விதர்ஜயேஅஹாரே—

‘க்ருஹ்ணாஹிஅக்ஷம் ஷ்ருக்வா ஜுஅஷ்டுகெனாரஷி ஜுஹோமி’ ஜுஹோதி ॥

வைவாநஸஸ்ய—

‘ஸுஷ்யஜுஷ்டாஹி ஷ்ஷைநஸ்ய ஷைவ’தி ஆஹ்யாஅஜ்ஜ்வலிதம் ஷ்ரா ஜுஅஷ்டஸ்ய வக்ஷஸி நிக்ஷிபேத்’ ஜுஹோதி ॥

ஷ்ரௌதஸ்ய—

‘வஷ்டாஹிஅவோ ஹரிக்வா ஸ்ருஹீக்வா கநமம வாயஃ । ததஸ்நஸ்ய வஅஸ்வாயஸ்ய வவக்ஷஸி விந்யுஹோமி’ ஜுஹோதி ॥ ஏவா ஸாகுஅவி வஅஸநஷ்டி ॥

ஸ்ருவஷ்டம்பஃ—

‘ஸுயேந அஅவோஷதி தேஅநஅஸ்தே விஜஹ உதி வாஸ ஷ்ஸாஹாஹவநீயேந ஸ்ருதம் யஜேதி வஷ்டாஹாஅவதேந தவி

ஆச்வலாயநீயத்தில்:— எள்ளுடன் கூடிய அரிசியை வாயிலும், அக்னியை மார்பிலும் போடவேண்டும்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— ஸூர்யனுக்கு எதிராக நின்று ஜ்வலிக்கு மக்னியால் மார்பில் தஹிக்கவும்.

வைகாநஸஸூத்ரத்தில்:— ‘அக்னிர்யஜுர்பிஃ, ஸைநத்ரஸ்ய’ என்ற இரண்டு அநுவாகங்களால், ஜ்வலிக்குமக்னியை, கிழக்கு முகமாயிருந்து, ப்ரேதனின் மார்பில் வைக்கவும்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— “மேற்கு முகனுய் இருந்து, அக்னியை எடுத்து, உரிய மந்த்ரத்தைச் சொல்லி, சவத்தின் மார்பில் வைக்கவும்” என்று. இது பகலிலும், இரவிலும் ஸமானம்.

ஆபஸ்தம்பர்:— பிறகு, சவத்தை, ‘மைநமக்நே’ என்ற மந்த்ரத்தால் கிழக்கில் ஆஹவநீயத்தாலும், ‘ச்ருதம்யதா’ என்ப தால் மேற்கில் கார்ஹபத்யத்தாலும், மந்த்ரமில்லாமல் தெற்கில் தக்ஷிணாக்னியாலும், கிழக்கில் ஸப்யம், ஆவஸத்யம், ஔபாஸ நாக்னி இவைகளாலும் தஹிக்கவும்.

ஷ்டீம் உக்ஷிணதொzஙாஹாய-ஹுவஷெந வ-ஸ்ரஹ்ஸாதஹ்ஸாவஷ்டுஸ்ரா
ஹ்ஸாளவாஹஸெந ஷ' இதி ॥

கூத்ர கவஜி-ஹுஷ்யுழ—

'கூயெநஜீ-வொஷதி = உஹதி விதெஃ வ-ஸ்ரஹ்ஸாஹாஹவநீ
யெந ஜெநஜீஹ்ரு விஹஹ இதி வஷ்ஸாஹாஹ-ஹுவதெந்ந ஸ்ரூதம்
யஹெதி த-ஷ்டீம் உக்ஷிணதொzஙாஹாய-ஹுவஷெந' இதி ॥

மொவாஷஹாஷ்யுzவி—

உவொஷணம = உஹநழ, ஸ்ர-விதெஸ்ரவாத்ர வாக்ஷா
உஜ்ரஹ்மயொமஃ கூாய-ஹுஃ' இதி ॥

ஹ்ஸ்ரூதிஹாஸ்ரஹ-யாநியள—

'கூஜ்ரிலிவ-ஹுzஜ்ரிநா வாzவி ஸவவதெஸ்ரம விதள உஹெகூ ।
ஸவெ ஜெஹுஹநம் தவ்ய மதிநெ-ஹுஸ்ரவீந்ரந-ஃ' இதி ॥

வவிஷ்டுஷ்ட—

'கூஜ்ரிக்ஷெவொநாயிஸவம ஸ்ரு-தாவாஹ-திஷ்ட-ஹுநாகூ ।
கூஹ-தெ-வாஜ்ரி விக்ஷெவாத்ததஜீ-ஹு விஹஷ்டம ஸவெகூ' இதி ॥

இங்கு, **கபர்தீபாஷ்யம்:—** சிதைக்குக் கிழக்கில் ஆஹவநீயத்தால் 'மைநமக்நே' என்பதாலும், மேற்கில் கார்ஹபத்யத்தால் 'ச்ருதம்யதா' என்பதாலும், தெற்கில் தக்ஷிணாக்னியால் மந்த்ரமில்லாமலும் (தஹிக்கவும்).

கோபால பாஷ்யத்திலும்:— கட்டைகளாலாகிய சிதைக்கே நேராக அக்னி ஸம்யோகம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸ-தாநிதியில்:— பல அக்நிகளாலோ, ஒரு அக்நியினாலோ, சவம் வைக்கப்பட்டுள்ள சிதையிலேயே தஹிக்கவும். சவத்தின்மேல் தஹநம் செய்தால், ப்ரேதனுக்கு நற்கதியில்லையென்றார் மனு.

வஸிஷ்டரும்:— சவத்தின்மேல் அக்நியைப் போடக்கூடாது. வேதத்தில் சவத்தை ஆஹ-தி த்ரவ்யமாய்ச் சொல்லியிருப்பதால். ஆஹ-தி த்ரவ்யத்தின் மேல் அக்நியைப் போடுவதாலே அந்தக் கர்மம் பலமற்றதாகும்.

ஸாதாதவஃ—

‘விதள உஹநஜேதெஷாம் த்ரிஜாநாம் லவ்ருஹஸ்தி்ணாழி।
தஉஸாஉஹநம் லவ்ரா ஏ்தா வ்ருஷ்ண லஸாவ்ரயஃ’ இதி ॥

ஸ்ரு ஸிஷ்டாவாஸாஉவ்ரா। ஸ்ருதி்தா்ராஹிஃவ வன வ்ரிக்வா உஹெஸ, ‘லாவி்தி்ரா்ராதி கி்ரியாவ்ரவ்ரா ஸ்ருதி்தா்ராஹிஃவஸ்ரெஸ’ இதி லவ்ரஸ்ருஹ்ருஸாயாஸாணை்ரநாதி்தா்ராஹிஃவக்வவ்ரி்ரதெஃ। வ்ரி்தி்ரஸாவாஸாஹிஜாzய்ருஹிஜா வ ॥

‘லஸ்யஃ தெ வக்ஷஃ’ இத்ரி்வவ்ரா்நம் வ்ரெ்தாஹிஃவஃ ஸ்ரயஃஸ। ஸ்ரவஸ்ரெண வி்தி்ம வ்ரா்ஜ்ரிவஃ வ்ரிக்வா ‘ய வன்தவ்ர வயஃ’ இத்ரி்ராதிஹிஜ்ருஹ்ரயாஸ ‘வ்ரெ்தவ்ரா்வஸ்ரெ வ்ரிக்வா’ இதி வொயாயநீயாஉள உஸ்ரஃநாஸ ॥

வனவம் உத்ரெவஉ்வ்ரா நிஸ்ரவஸ்ரெஷ உ்தி்ம் விதள வ்ரா்மாதி
ஸ்ரஸ்ரெண வ்ரக்ஷிவெஸ ॥

சாதாதபர்:— எந்த ஸ்ரௌத்ரத்தை அனுஸரிப்பவரானாலும் ப்ராம்ஹணர்களெல்லோருக்கும் சிதையிலேயே தஹநம் செய்யப் படவேண்டும். சிதையின் வசமாய்த் தஹநத்தை அடைந்து ப்ரேதர்கள் ப்ரம்ஹத்தை அடைவார்கள்.

இவ்விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரத்தைக்கொண்டு வ்யவஸ்தையை அறியவும். ஸௌர்யாபிமுகனாகவே நின்று தஹிக்கவும். ‘ஸாவித்ரீ ஜபம் முதலிய கார்யங்களெல்லாவற்றையும் ஸௌர்யாபிமுகனாய்ச் செய்யவேண்டும்’ என்று எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பொதுவாக, ஸௌர்யாபிமுகத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். நிற்பதென்பது ஆசாரத்தாலும், கார்யவசத்தாலும் ஸித்தமாகியது.

‘ஸௌர்யம்தே சக்ஷுஃ’ என்பதால் உபஸ்தாநத்தை ப்ரேதாபிமுகனாய்ச் செய்யவும். சிதைக்கு மேற்கில் கிழக்கு முகமாய் நின்று ‘யதஸ்யபதஃ’ என்பது முதலான மந்த்ரங்களால் ஹோமம் செய்யவும். ‘ப்ரேதனின் மேற்கில் நின்று’ என்று போதாயநீயம் முதலியதில் காணப்படுவதால்.

இவ்விதம் மந்த்ரத்துடன் தஹித்து, மீதியில்லாமல் அக்னியைச் சிதையில் கிழக்கு முதலாகப் போடவும். அவ்விதமே,

தயா வ வொயாயநஃ—

'ஸவ-ூத வஸவ ஸஹஹா வூஜ்ஜயெஸு வ்ருஹொகூஜெஜ வீஹிதெ₃நம் ஜாநீயா'தி தி ॥

வி தாஹ்நாஸூ₃யாயஸ்ரீ துதீ ॥

வ்ருஷ்₃ணாஹி நா வி தாஹ்நாஸெ யஃ—

'யஜ்ஞாநெ வி தாரூ॰ஹெ வாசூ நா₃ஹெ தயா கூ₃தெ। வஷ-ூஹ்₃ஸிஹுதெ வாஹ்ள தத: வ்ரஹ்மி யாஜிகாஃ ॥ ஸெஷம் உஹ்₃யாzஜ-ூஹுஹ்மெந நிர்-ூ₃ய்₃யம் தது கா₃யெஸு। ஸெஷாணாஹெ தஹா கூ॰ய-ூஹுஹ்மெஷவ்₃ய வா வ॰நஃ ॥ சுஹ்ரூ வூாவ்₃ய தி ஸெஷம் தஹாஹ்மெய்₃ஹ்ணாஃ வ்ரூதா வ॰யெஃ' ஊதி ॥ சூஹ்மெயகூ₃ உவாம 'வாயொரூஹ்நீஃ, சுஹ்மெரூவஃ' ஊதி ஸ்ரூ॰தா₃zவ₃ஹ்₃யதெ ॥

வ்ரூதா₃ய-ூஹாஸ்ரெzவி—

'உஹ்₃யாநெ ஸவெ வஹ்நி-ூவ்ஷ்டா வஷ-ூஹ்ளவெஹ்₃ய்ஹி வி தி

போதாயனர்:—'சிதையை எல்லாப் புறங்களிலும் கொளுத்த வும். ப்ரேதன் ப்ரம்ஹ லோகத்தை ஜயித்தான் என்று அறியவும்' என்றார்.

சிதாக்னி நாச ப்ராயச்சித்தம்.

மழை முதலியதால் சிதாக்னி நாசமடைந்தால்,

யமன்:—'யாகம் செய்தவனின் சவத்தைச் சிதையிலேற்றிப் பாத்ரசயநமும் செய்து அக்னிதாநம் செய்தபிறகு, பாதியில் மழை முதலியதால் அக்னி அணைந்துவிட்டால் என்ன செய்வதென்று ருத்விக்குகள் கேட்டால், பாதி தஹநமாகிய பிறகு அணைந்தால், மீதியுள்ள காஷ்டத்தால் நிர்மந்த்யாக்நியை உத்பத்திசெய்து அதனுல் தஹிக்கவும். சேஷமான கட்டையே கிடைக்காவிட்டால், தக்தமான ப்ரேதத்தின் சேஷத்தை ஜலத்தில் போட்டுவிடவும். அப்புகள் (ஜலங்கள்) ஆக்நேயிகள் எனப்படுவதால்' என்றார். ஜலங் களுக்கு அக்னி ஸம்பந்தம் 'வாயுவினிடமிருந்து அக்னி உண்டா யிற்று. அக்னியினிடமிருந்து ஜலங்களுண்டாயின' என்ற ச்ருதியால் அறியப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலும்:—"சவம் தஹிக்கப்படும்போது, மழை

காஷ்டம் து நிர்ஹரேந்நு தேந வ்ரதம் வ்ரநஶ்யேத்ஸ॥ ஸ்மார்வே விதிகாஷ்டாநாம் ஸ்நாநம் வாரவ்ரு விநிக்ஷிவேத்ஸ' ஜதி ॥ (வ்ராயஶ்சித்தே க்ருதேக்ருநிநே வாஸாதாரண்டே) வ்ராயஶ்சித்தஸ்ந்ரு தத்வ்ராயஶ்சித்தே, தத்ர 'ஆஹஸ்ரு ஹீதேந ஸ்ரு்வேண வ்ரு்ரயிக்வே' த்யாவ்ரு ஸ்ம்வொக்தத்வி த்யாஹ்ரு்ஃ ॥

உஹநாநஞ்ரு்க்ரு்த்யநிர்ரு்வணே ॥

உஹநாநஞ்ரு்க்ரு்த்யோஹ காத்யாயநஃ—

'வஸ்த்ரம் வஸ்ரோயயேஜ்ஜல தடஃ ஸ்நாநம் ஸமாசரேத்ஸ । ஸவெஶஸ்ரு வ்ரு்நஃ ஸ்நாக்வா ஸ்ரு்வஃ ஸ்ரு்யதோநவஃ' ஜதி ॥

ஜ்ஞாத்யாதிவிஷயேஷ்வி ஸ வநவ—

'ஸ்ரு்யாநவெக்ஷேத்தி த்யாவஸ்ஸ்வ வநவ ஸவஸ்ரு்யஸ்ரு்ஃ । ஸ்நாக்வா ஸவெஸ்ரோவஜ்ரு ஜ்ரு்ரு்ரவ்ரு்யாஜ்ரு்ம் ஸ்ரு்ஜேத்' ஜதி ॥

யினால் அக்னி நஷ்டமானால், சிதையிலுள்ள கட்டையைக் கடைந்து அந்த அக்னியால் ப்ரேதனை மறுபடி தஹிக்கவும். காஷ்டங்களில்லாவிடில், மீதியுள்ளதை ஜலத்தில் போடவும்" என்றுள்ளது. இங்கு, 'ப்ராயச்சித்தே க்ருதேக்நிநா' என்று ஒரு பாடமுண்டு. அதில், ப்ராயச்சித்தம்=அநுகதப்ராயச்சித்தம். அது 'பன்னிரண்டு முறை க்ராஹித்த ஆஜ்யத்தினால் ஸ்ருக்கை நிரப்பி' என்று ஆபஸ்தம்பர் சொல்லியது என்கின்றனர்.

தஹநத்திற்குப் பிறகான கார்யம்.

தஹநத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—முதலில் வஸ்த்ரத்தைச் சோதனம் செய்யவும். பிறகு ஸ்நாநம் செய்யவும். மறுபடி ஸசேல ஸ்நாநம் செய்து சுத்தனாய், சுத்த மனமுடையவனாய் ஆகவேண்டும்.

ஜ்ஞாதிகள் விஷயத்திலும்,

காத்யாயனர்:—பிறகு, திரும்பிப் பாராமல் ஜலத்திற்கு வந்து, சவத்தைத் தொட்ட எல்லோரும் ஸசேல ஸ்நாநம் செய்து, ஆசமனம் செய்து, ப்ரேதனை உத்தேசித்து ஸ்தலத்தில் உதகதானம் செய்யவும்.

ஆஶ்வலாயநஃ—

‘ஸுநவெக்ஷோணா யத்ரோஷ்கவஹம் ஹவதி தஸ்ய வ்ரூவ’ இதி ॥ ஸவஹம் = ப்ரவாஹரஹிதம், ஸ்ரோதஸி யாவத் ॥

ஆபஸ்தம்பஃ—

‘ஸுநவெக்ஷோணா ஸுவோர்வரமாஹரத்ய ‘யாதா வ்ருநாத்ர ஸவிதா வ்ருநாத்ர’ இதி கிஞ்சாநு ப்ரகீர்ய ஸுவோர்வரமாஹரத்ய’ இதி ॥

ஸுத்ர ஸ்ரோஹ வையாயநஃ—

‘யவீயாநு யவீயாநு வ்ரீவ்ரு வ்ரீவ்ரு ஸஜ்ஜாஹரேத்’ இதி ॥

ஆபஸ்தம்பஃ—

‘யஜ்ஞநேதாரமாரம்ஹணே ஸஜ்ஜாஹரேத ஸம்ஸவ்ரு உஷ்கோ வஷஸ்ரு ந இதி ஸவ்ரு ஸுத்ர ஸுநிஷ்ப்ரூயாத ஸுந்வந்த்ரவ்ரு இதரே ஸ்ரீயொதரே’ இதி ॥ யஜ்ஞநேதா = விஸ்ரஷ்டியவநே, ஸுவாரம்ஹணம் ப்ராஜபத்யாஃ, ஸஜ்ஜாஹரநம் ஸுஷ்ரூணே, ஸம்ஸவ்ரூணம் ஸாவாஅயஜ்ஜேந, உஷ்கோவஷஸ்ரூநம் = ‘யாதா வ்ருநாத்ர ஸவிதா வ்ருநாத்ர’ இதி ஸ்தாநே, வஸதேஷ்ரு வஸ்துஷ்ரு ஸுஷ்ரு ந ஸுநிஷ்ப்ரூயாத்ஸ்ரூஃ, ஸுநிஷ்டஃ ஸவெஷ்ரூரோதவ்ரூவயாஃ,

---

ஆச்வலாயனர்:—திரும்பிப் பாராதவர்களாய், எவ்விடத்தில் ஜலம் ஓடாமல் ஸ்திரமாயுள்ளதோ அதையடைந்து.

ஆபஸ்தம்பர்:—திரும்பிப் பாராதவர்களாய் ஜலத்தில் மூழ்க வேண்டும், ‘தாதாபுநாது ஸவிதாபுநாது’ என்று. மயிர்களை விரித்துக்கொண்டு, புழுதியைப் போட்டுக்கொண்டு.

இதில் க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:— வயதால் சிறியவர்கள் முந்திமுந்தி முழுக வேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—‘ஸுந்வந்ந + ஸ்த்ரியோக்ரே’. ஸுந்வநம் = வஸ்த்ரத்தின் நூனிகளால் விசிறுவது. அன்வாரம்பணம் = ராஜ கவியைத் தொடுவது. ஸங்காஹநம் = கர்ஷணிக்களில் முழுகுவது. ஸம்ஸர்ப்பணம் = இரண்டு கிளைகளின் நடுவால் செல்வது. உதகோபஸ்பர்சநம் = ‘தாதாபுநாது ஸவிதாபுநாது’ என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்நாநம். இந்த ஐந்து கர்மங்களிலும், வயதால் சிறியவன் முந்தியிருக்கவேண்டும். மற்றவர்களும் வயதால் சிறியவன் முந்தி, மற்ற

ஸபூர்வமோ யெஷாம் தெ தயோக்தா: । உதரெ = தஸ்மாதந்யெ ஸகுல்யா:, அநுபூர்வா: = ததாநுபூர்வ்யவந்த ஸ்ஸ்யு: । பூர்வமாபெக்ஷயா வ்ருத்தவ்ருத்தரவ்ருத்தமாநுபூர்வ்யெண ஸ்யு ரித்யர்த்த: ॥ ஸ்த்ரியொஸ்ரு உதி = ஶ்ரதஸ்ய கூல்யாநாம் ச ஹார்யா ஸ்ரஹ்யந்தெ, ஶ்ரதஸ்யைவ ஹார்யா உத்யபரெ । தாஸாமபி கநிஷ்டபூர்வமம் வெதிதவ்யம் 'அமாஸ்ய ஹார்யா: கநிஷ்டபூர்வா:' உதி பொதாயநஸ்மரணாத் ॥

பித்ருமெதஸாரெ து—

'அநுபூர்வா யதாவ்ருத்தம்' உதி ஹாஷ்யாநுஸாரெண வ்யாக்யாதம், யூஙநாதிஷு ஸர்வத்ர கநிஷ்டபூர்வம், உதரெ கநிஷ்டவ்யதிரிக்தா யதாவ்ருத்தம் கர்தா பஶ்சாத்' உதி ॥ அஸ்யார்த்த: = கநிஷ்ட: பூர்வம், ஜ்யெஷ்டோ வா கநிஷ்டோ வா கர்தா ஸர்வெஷாம் பஶ்சாத், தயோர்மத்யெ ஜ்யெஷ்டாநுக்ரமெண ஜ்ஞாதய: கல்ப்யா உதி ॥

ஆஶ்வலாயநஸ்து—

'ஜ்யெஷ்டபூர்வா: கநிஷ்டஜஹந்யா உதி ஸர்வம் துரீயாத்வ

வர் பிந்தி என்று வரிசையாயிருக்கவேண்டும். ஸ்த்ரீகள் முந்தியிருக்கவேண்டும். ஸ்த்ரீகள் என்றதால், ம்ருதனுடையவும், ஜ்ஞாதிகளுடையவும் பார்யைகள் சொல்லப்படுகின்றனர். 'ம்ருதனுடைய பார்யைகள் மட்டும்' என்று சிலர். அவர்களுக்கும், வயதால் சிறியவள் முந்தி என்ற நியமமுண்டு என்றறியவும், 'ம்ருதனின் பார்யைகள் கநிஷ்ட ப்ரதமைகளாய்' என்று போதாயன வசனத்தால்.

பித்ருமேதஸாரத்திலோவெனில்:—'அநுபூர்வா யதாவ்ருத்தம்' என்று பாஷ்யாநுஸாரமாய் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது. 'தூந்வநம் முதலிய கார்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் சிறியவன் முந்தி, மற்றவர்கள் சிறியவனைத் தவிர்த்தவர்கள் வ்ருத்த க்ரமமாய், கர்த்தா பிந்தி' என்று. இதன் பொருள்:—வயதில் சிறியவன் முந்தி, வயதில் பெரியவனாயினும் சிறியவனாயினும், கர்த்தா எல்லோருக்கும் பிந்தி, அவ்விருவர்களுக்கும் நடுவில் ஜ்யேஷ்ட க்ரமமாய் ஜ்ஞாதிகளைக் கல்பிக்கவும், என்று.

ஆச்வலாயநரோவெனில்:—'ஜ்யேஷ்டன் முந்தி, கனிஷ்டன் கடைசியில் என்பதெலாம் நாலிலொரு பாகமான வழி செல்வதில்,

மஶைந தயா வுவிஸைய-ஃ கநிஷ்டவுயஶா ஜ்யேஷ்டஜவந்யா உதி
ஸ்ரீஷ்டவெஸை' ஊதி ॥

வ்யாஹ்ருதிஷ்ணு:—

ஸப்தாத்ய வஹ்ன வாதாயம் ஶ்ரபத்ய ஜ்யோதிஷ்மதொ-வீழ்।
ஹ்ரீவாயாந்து ஸவ-ஸ்ரஃ கர்கஶா வ்யஜ்ஞா மஹேஜ்யாஸயழ்' ஊதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸை—

'ஸவம் ஶ்ரபத்ய யயாந்யாயம் ஶ்ரபத்ய ஜ்யோதிஷ்மஃ கர்தாஸ்ய।
வாயாந்து ஶாஸாந்து வ-ஸ்ரஸ்ய மஹேஸ்ய வைதரீம்ருஷகஃ' ஊதி ॥
யயாஸ்ஹர்ஹ்யஃ யயாவாஸ்ரீத்ய வ்யவஸ்யா ॥

அத்ய அஸவிஷ்யாஸ்ய வஸ்ய ஸம்ஸ்ரயநவ-ஸ்ரவ்யகம் தயொ
ஶஸ்ரிஜ்ஜநம் கர்யாத்ஃ, 'அஸ்ரஸ்ரவ்யஸ்ரகநெ வைவ தயொஶஸ
ரிஜ்ஜ்ரவ்ய வ। அஸவிஷ்ய வ்யதஃ வஸ்ரஸ்ய ஸ்நாநம் வியிவஹாவஸை' ஊதி ஸ்ரஸ்ரஹாஜஸ்ரஸ்ரணாஸ்ய ॥

உஸநா—

'அந-ஸ்ரஷ்ய ஶ்ரதம் வைதம் ஜ்ஞாதீநவ்ய-ஸ்ரஸ்ரத்ய வ।

கனிஷ்டன் முந்தி, ஜ்யேஷ்டன் கடைசியில் என்பது க்ராமத்திற்குள் நுழையும்போது' என்று.

ப்ருஹத்விஷ்ணு:—"பிதாவை அக்னியில் ஸம்ஸ்கரித்து, பிறகு ஸ்ரார்யணத் தர்சித்து, பத்னிகளையும், பாலர்களையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு, வயதில் பெரியவன் ஜலாசயத்திற்குச் செல்லவேண்டும்." என்று.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்- "சாஸ்த்ரப்படி சவத்தைத் தஹித்து, ஜ்யோதிஸ், திக்குகள் இவைகளைப் பார்த்து, க்ரமமாய் ஸ்த்ரீகள், பாலர்கள் இவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ப்ரேதணைத் திரும்பிப் பாராமல் போகவேண்டும்". இவ்விஷயத்தில் அவரவர் க்ருஹ்யப்படிக்கும் ஆசாரப்படிக்கும் வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது.

இங்கு, ஜ்ஞாதியல்லாதவர்களும், வஸ்த்ர ஸோதகம் செய்து கொண்டு, பதின்மூன்று தடவை மூழ்கவேண்டும். "தீண்டாதவனைத் தீண்டினால் 13 தடவை மூழ்கி, ஆசமநம் செய்து சுத்தனாகிப் பிறகு விதிப்படி ஸ்நாநம் செய்யவும்" என்று பாத்வாஜ வசநமிருப்பதால்.

உசநா:—இறந்தவனைத் தொடர்ந்து சென்றாலும், ஜ்ஞாதிகளை

ஹாகவா வ்ரதம ச ஹகஷிகவா வை நைஷ்டிகம் ஸாவத்ரிக' இதி ॥

ஹ்ரதஞ்சே—

'ஸவாநமஹைந கூஷாயே வை நைஷ்டிகம் வியீயதே । கூத்ரவஸ்த்ரம் வரிதஜ்ய ஸ்ரவஸ்த்ரேண ஜ்ஜநேத் ॥ ஸவஸ்த்ரா ஹதம் வஸ்த்ரம் ஸ்ரவஸ்த்ரக வ்ரதிவாஹிதத் । கூத்ரம் வாஸவி ஜிஜ்ஞாதீநா சாத்ரதம் ஸ்ரதசாஹிஹிம் ॥ நித்யம் நைமித்திகம் காம்யம் த்ரிவியம் ஸ்நாநமுச்யதே । தவ்ரணம் த்ரிவியஸ்யாவி ஹ்ரஜ்ஞவ்ரந வ்ரகீர்திதத்' இதி ॥

கூத்ர கவிசவஸ்நாத்ரிகாயா ஸ்ரத்தம்—

'கூஜீணைத்ரஸ்ரஹிதே வாஹே கஸ்ரவாதே கூஸ்ரே ஸவேசு । ஸ்நாநம் நைமித்திகம் ஸ்ரோக்தம் நைவஹிதவிதவஜிதத்' இதி ॥

அனுஸரித்துச் சென்றலும், ஸ்நாநம் செய்து, ஆஜ்யப்ராசநம் செய்து, மறுபடி ஸ்நாநம் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:-சவத்தைப்பின் தொடர்ந்து செல்லுதல், க்ஷௌரம் இவைகளில் மறுபடி ஸ்நானம் விதிக்கப்படுகிறது. ஈரவஸ்த்ரத்தை விட்டுவிட்டு, உலர்ந்த வஸ்த்ரத்துடன் முழுகுவது புன: ஸ்நாநமாம். உலர்ந்த வஸ்த்ரமில்லாவிடில் ஈரவஸ்த்ரத்தையே ஏழு தடவை காற்றினால் சோதித்தால் அது உலர்ந்த வஸ்த்ரம் போன்றது. இது ப்ராம்ஹணர்களுக்கு உரியதெனக் கௌதமர் முதலியவர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டது. நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று சொல்லப்படும் மூன்று ஸ்நாநங்களுக்கும் அங்கமாகிய தர்ப்பணம் விதிக்கப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில், சிலவிடங்களில் மறுப்புச் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில்:-'அஜீர்ணத்திற்காகிய ஸ்நாநத்திலும், அப்யுதித ஸ்நாநத்திலும், வாந்தி நிமித்த ஸ்நாநத்திலும், அழுகை நிமித்த ஸ்நாநத்திலும், க்ஷௌரநிமித்த ஸ்நாநத்திலும் செய்யும் நைமித்திக ஸ்நாநத்தில் தேவ ருஷி பித்ரு தர்ப்பணமில்லை' என்று.

ப்ரநஃஸ்நாநே து தர்ப்பணமுக்தம் ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரே—

'சுஸ்ப்ருஶ்யஸ்ப்ரஶ்நஸ்நாநே நாவஶ்ஷ்ணதர்ப்பணே । சுஜீர்ணேऽப்யுதிதே க்ஷளரே ப்ரநஃஸ்நாநே து தே ஸ்ம்ருதே' இதி ॥

பித்ருமேதஸாரே து—

'யோஷித்ஸு ஸ்நாக்வா ஶ்ராமம் ப்ரவிஷ்டாஸு ஜ்ஞாதயோऽந்யே ச த்ரயோதஶவாரம் நிமஜ்ஜ்யாஶ்நிம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா வ்ருதம் ப்ராஶ்ய ப்ரநஃ ஸ்நாயுஃ' இதி ॥

சுத்ர கவஷஃ—

'ப்ரவேஶநாதிகம் கார்யம் தாஹகேநைவ ந க்வசித் । சுநுஶந்த்ரா ச வொஶ்ரா ச ப்ரநஃஸ்நாக்வா ச யோஷிதாம் ॥ சுநுஶந்த்ரஶவம் ஸ்ப்ருஶ்யா ஸ்நாக்வா ஸ்ப்ருஷ்ட்வா ஹுதாஶநம் । ஸர்பிஃ ப்ராஶ்ய ப்ரநஃ ஸ்நாக்வா ப்ராணாயாமைர்விஶுத்யதி' இதி ॥

கமஞ்சித்வ்ருதாத்யஸம்பவே— 'சுஶ்ந்யபாவே வ்ருதாபாவே

புன: ஸ்நாநத்திலோவெனில் தர்ப்பணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்— தீண்டாதவர்களைத் தீண்டியதற்கான ஸ்நாநத்தில், அகமர்ஷணம் தர்ப்பணம் இவைகளில்லை. அஜீர்ணம், அப்யுதிதம், க்ஷௌர மிவைகளிலுமில்லை. புன: ஸ்நாநத்தில் அவை இரண்டுமுண்டு.

பித்ருமேதஸாரத்திலோவெனில்:— ஸ்த்ரீகள் ஸ்நாநம்செய்து க்ராமத்தில் நுழைந்த பிறகு, ஜ்ஞாதிகளும், மற்றவர்களும், 13 முறை மூழ்கி, அக்னியைத்தொட்டு, நெய்யைப் பருகி, மறுபடி ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். இவ்விஷயத்தில்,

கவஷர்:—ப்ரவேசநம் முதலியதைத் தஹநம் செய்தவன் ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது. அனுகமநம் செய்தவன், வஹநம் செய்தவன், ஸ்த்ரீகள் இவர்கள் புந: ஸ்நாநம் செய்து ப்ரவேசிக்கலாம். புத்தி பூர்வமாய் சவாநுகமநம் செய்தால், ஸ்நானம் செய்து, அக்னியை ஸ்பர்சித்து, நெய்யைப்பருகி, மறுபடி ஸ்நாநம் செய்து, ப்ராணாயாமங்களைச் செய்தால் சுத்தனாவான்.

எவ்விதத்திலும், நெய் முதலியது கிடைக்காவிடில்—"அக்னி இல்லாவிடில், நெய் இல்லாவிடில், ஸசேல ஸ்நாநம் செய்யவும்.

வவெலம் ஹாநஸாவஸ்ரெசு। கஹிஃநு தூ மாயதூர்யா உஸகூர்வெகோ யயாவியி ॥ சுஜ்ரூஜிஃவஃ வீக்வா வவ்ருவாவெவஃ வூஃஜ்ரூ தெ। வஜ்ருயெதூஃஹொராதூம் ஜவஹொரோவ்ருநாஹிகுழ்' உதி வூர்யதூஸ்ரொகதம் ஊஷவ்ருழ் ॥

கஹ்ரூர்வா ஸ்ரூரோம் நவ்ருவிஸ்ரெயாஃ, கஹ்ரூர்வா வெஹிஸ்ரெஹ் ஸ்ரூரோம் ஸ்ரஸாநாஜ்ஜிவ்ருவ்ருகுழ்। தூர்யாதூஸ்ரணைவ ஸாஜ்ஜி வூர்யா ஃரிதூர்யாzஹ்ரூர்யா விஸாஜ்ஜுதி' உதி வூர்ரணாசு ॥

ஜ்ரூதிவவநவியிஃ ॥

ஸாஜ்ஜுயும் வூநாநதூரும் ஜ்ரூதீநாம் வவநம் விஜயாதி வொயாயநஃ—

'வவெலா உக்ஷிணாஹிஸாவா வூர்யதிகா சூவ்ருவஸ்ரெ, வநத வூர்நு காவெzவூர்யாரோதூர்யாஃ கெஸாஸ்ரூஸ்ரூ ணி வாவயஸ்ரெ' உதி ॥

சுதூ வூநாநதூரும் வவநவியாநாசு, 'கஸாஜ்ஜாநு வூயரி

காயத்ரியால் விதிப்படி 10 முறை அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட ஜலத்தை, அரை அஞ்ஜலியளவு பானம்செய்தால் ஸகல பாபங்களாலும் விடுபடுவான். அந்தத்தினம் முழுவதும், ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனம் முதலியதை வர்ஜிக்கவேண்டும்" என்று மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில் சொல்லியதை அறியவும்.

ஸ்நாநம் செய்யாமல் க்ராமத்தினுள் ப்ரவேசிக்கக் கூடாது. "சுடலைத்திலிருந்து ஸ்நாநம் செய்யாமல், க்ராமத்தில் நுழைந்தால் மூன்று நாளாசௌசம். இது புத்தி பூர்வ விஷயம். அபுத்தி பூர்வகமானல் ஒரு நாளாசௌசம்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஜ்ஞாதிகளின் வபநவிதி.

சுத்திக்காக ஸ்நாநத்திற்குப் பிறகு, ஜ்ஞாதிகளுக்கு வபநத்தை விதிக்கின்றார்,

போதாயனர்:—தெற்கு நோக்கியவர்களாய், ம்ருத்திகையுடன் ஸசேல ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். இப்பொழுது, ப்ரேதனின் ஜ்ஞாதிகள் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இதில், ஸ்நாநத்திற்குப் பிறகு வபநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்,

வைதா நஸ்ஜஹ்யதி ஹ்ருஸெஸு। விஸ்ஜ்ருதர்வவாஹெந தயா கூஹ்வெ ணவா வ்ருநஃ' இதி சுஸ்ஜவ்ருஸ்ஸ்ருஷ்டிஹ்ருஸெஸு ஹ்ருதிஸ்ருணாஸு நஹ்ருநாஸு வர்வர்தும் வவநம் கர்யுஃ॥

ஸ்ருவஹ்ஸம்வஃ—

'தெஷ்ட வொஹகொவஹ்ஸ்ருஸ்டம் தாவந்தம் காஸ உந்ஹாவி நாம வ வரிவாவநத்' இதி॥

காஸ்ருவஃ—

'வந்ருஜ்ருவியிவஸு வ்ருதம் யஜ்ஞேஷ்ட தர் ஹவியர்யா। கெஸ்ருஸ்ருஹ்ருவிவநம் கர்யர்ஸ்ருதாந்ஹாவிநஃ' இதி॥

ஹ்ருதிஸ்ருத்ஸோயவீயாஹள வ்ருவ்ருதத்—

'கந வஸ்ரா ஹ்ருவந்தி ஜாயந்த இதி வர்தூஃ கநிஷ்ஹ்ருதஸ்ரு। கயவா கந்ஹாவிந இதி வர்தூ வனஃ நிஹ்ருஸ்ருஜெ-மயாயாம் ஹாஹ்ருக்ஷெத்ரு ஸாதாவிதெரா மர்மொஹ்ருதள। ஸ்ருயாநகாமெ ஹொஹெ வ வவநம் ஹவ்ஹர் ஹ்ருதத்' இதி ஹ்ருணாஸு' இதி॥

"தான் அசுத்தனுயினும், அசுத்தர்களை ஸ்பர்சித்தால், உபவாஸம், அல்லது க்ருச்ரத்தால் சுத்தனுவான்" என்று, அசுத்தனுக்குச் சூத்ரன் முதலியவரின் ஸ்பர்சத்தில் ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஸ்நாநத்திற்கு முன் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

ஆபஸ்தம்பர்:—மாதா, பிதா, ஆசார்யன் இவர்கள் விஷயத்தில், ஆசௌசமுள்ளவரையில் ப்ரதிதினம் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். மற்றதனுக்குச் சிறியவர்கள் வபநம் செய்துகொள்ளவும் வேண்டும்.

காச்யபர்:—யாகங்களில் ஹவிஸ்ஸை அக்னியில் சேர்ப்பது போல், ப்ரேதனை விதிப்படி அக்னியில் சேர்த்து, அநுபாவிகள் இப்பொழுது வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்நம் மாதவீயம் முதலியதில் இவ்விதம் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது=பிறகு, பவந்தி=பிறக்கின்றனர் என்பதால், புத்ரர்களும், தம்பிகளும் அநுபாவிகளெனப்படுகின்றனர். அல்லது அநுபாவிகளென்று புத்ரர்களே சொல்லப்படுகின்றனர். "கயை, பாஸ்கரக்ஷேத்ரம், மாத்ரும்ருதி, பித்ரும்ருதி, குரு

ஸ்ருஹ்யபரிஶிஷ்டேபி—

'ஸ்ரதத்வபநம் ஸம்ஸ்கர்த்ருவ்யதிரிக்தஜ்ஞாத்யாதீநாமநித்யம்' இதி ॥

விஜ்ஞாநேஶ்வரஸ்து அநுபாவிஶப்தார்த்தமாஹ— 'அநுபஶ்சாஜ்ஜாயந்தே, ஶவதுஃ஖மநுபவந்தீதி வா அநுபாவிநஃ கநிஷ்டப்ராதரஃ, ஸபிண்டாஶ்ச' இதி ॥

தத்ரா சஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'ஜ்யேஷ்டாநாம் து ஸபிண்டாநாம் ஶ்வஶ்ரூஶ்வஶுரயோஸ்தத்ரா। ஜ்யேஷ்டஸ்வஸுஶ்ச தத்பர்த்துர்வபநம் மரணே ஸவேத்' இதி ॥ பூர்வமர்ஸ்ஜாதா ஸ்வஸா தச்சப்தேநோச்யதே। தத்பர்த்துர்மரணே வபநம் ஸவேத், இதரத்ரு நேதி வ்யாக்யாதாரஃ ॥

அந்யத்ராபி—

'கநிஷ்டோ ஜ்ஞாதிராத்யாஹே கேஶஶ்மஶ்ரூணி வாபயேத்। ஸநவாநி ஸரோமாணி தஶமேஹநி வாபயேத்' இதி ॥

ம்ருதி, ஆதானம், ஸோமயாகம் என்ற இந்த ஏழிலும் வபநம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், என்று.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்திலும்:—இந்த வபநம் ஸம்ஸ்கர்த்தாவைத் தவிர்த்த மற்ற ஜ்ஞாதி முதலியவருக்கு நித்யமல்ல. (விகல்பம்).

விக்ஞாநேச்வரரோவெனில்:—அநுபாவி சப்தத்திற்கு, இவ்விதம் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்:—பிறகு பிறந்தவர்கள், அல்லது சவதுக்கத்தை அநுபவிக்கின்றவர் என்பதால், அநுபாவிகள் கநிஷ்டப்ராதாக்களும், ஸபிண்டர்களும் என்று. அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—மூத்தவர்களான ஜ்ஞாதிகள், மாமியார், மாமனார், ஜ்யேஷ்டையான தமக்கை, அவளின் புருஷன் இவர்களின் மரணத்தில் வபநம் விதிக்கப்படுகிறது. இதில், தத் என்ற சப்தத்தால் ப்ரதம கர்ப்பத்தில் பிறந்த பகிநீ சொல்லப்படுகிறாள். அவளின் பர்த்தாவின் மரணத்தில்தான் வபநமுண்டு. மற்ற ஜ்யேஷ்ட பகிநீபதியின் மரணத்தில் வபநமில்லை என்கின்றனர் வ்யாக்யானகாரர்கள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—சிறியவனான ஜ்ஞாதி, முதல் நாளில் கேச ச்மச்ருக்களை மட்டில் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். நக ரோமங்களுடன் கேச ச்மச்ரு வபநத்தைப் பத்தாவது நாளில் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

ஸம்ஸ்ரஹவி—

“ஸ்ரோதாஸ்ஸுநஜாஃ வஸ்த்ராஃ ஜ்ஞாதயஸ்ஸ ஸவிண்ணகாஃ। விஷ்யா ஸஹ ஜாதாஸ்ஸ வாவயெயுஃ வாஸ்ஸுழ’ ஈதி ॥

கத்ர கெஹிஷாஹுஃ— “வயநம் நிவியம் ஏஹநாஜ்ஞம் ஸ்ரூயதெ வ, ஏஹநாஜ்ஞம் ஷாஹகுலெஸ்ய வ்யவஹிநெ ஸவதி, ஷாஹஹிநெ வயநவியாநம் ஸ்யாத்ஸ்ரோத்ரியாதிவிஷயம்। ஸ்ரூயதெ ஸ்ர வஸவ்ருஷாயாரணம் ஏஸஹிந வஸவ ஜ்ஞாதீநாம் கதஸ்ஸ ஸவதி। தயா ஸ— “நாவிதகுலாணி ஸ காரயெத வஷ வ்யவஹாரெஷ்வாரஃ’ ஈதி ஏஸஹெஷஹநெ ஸவாவஸ்ஸம்வெந ஜ்ஞாதீநாம் வயநஸ்ய’ஸ்தி ॥

கநெஸ்ர—

“யாவஷாஸளவஸ்ஸுழ’ ஈதி விஷ்ஸுரணாஸு, கஷ்ரகஸ்ய வெவஹுகுலாவெஸுகுர்யாயாஃ, “வதஷ்ஸிஸுகாலெஷ்வஸ்ரோதாஸ்ரோ கெஸுஸ்ரு’ஸ்ரிணி வாவயதெ’ ஈதி வொயாயநெந ஏஹநகா

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—கநிஷ்ட ப்ராதாக்கள், புத்ரர்கள், ஸபிண்டரான ஜ்ஞாதிகள், வித்யையினல் கூடப்பிறந்தவர்கள் இவர்கள் ம்ருதியில் பரஸ்பரம் வபநம் செய்துகொள்ளவும்.

இங்குச் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:—வபநமென்பது இரண்டு விதம். தஹராங்கமென்றும், சுத்யர்த்தமென்றும். தஹராங்கமென்பது தாஹகனுக்கே, முதல் நாளில் வருவது சுத்யர்த்தமோவெனில் எல்லோருக்கும் ஸாதாரணம், 10-ஆவது நாளிலேயே கர்த்தாவுக்கும் ஜ்ஞாதிகளுக்கும் வருகிறது. அவ்விதமே ஆபஸ்தம்பர்:—“வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும், இது முதலாவதான அலங்காரம்” என்று. 10-ஆவது நாளிலேயே ஜ்ஞாதிகளுக்கு வபநத்தைச் சொல்லியுள்ளார், என்று.

மற்றும் சிலரோவெனில்:—“ஆசௌசமுள்ளவரையில் உதகதாநம் செய்யவேண்டும்” என்று விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், உதகதான க்ரியையை க்ஷௌரம் செய்துகொண்ட பிறகே செய்யவேண்டியதால், ‘இக்காலத்தில் ப்ரேதனின் அமாத்யர்கள் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்’ என்று போதாயநரால் தஹந காலத்திற்குப்பிறகு செய்யப்படும் ஸ்நாநத்திற்கு உடனேயே ம்ருதனின்

தூவஸ்தாநாநஞ்ஞவெவ ஶ்ரூதஜ்ஞாதீநாம் வவநவியாநாஸு, வ்யஃ தினெzவி ஸவஃஜ்ஞாதீநாம் கூஞ்ஞகுஶெஃதூயாஹுஃ ॥ கூதூ யயா வஸ்ரூஹ்யம் யயாஶெஞாவாஞ்ஞம் வ்ருவஸ்ரூ ॥

வஜ்ரிகாயாழ்—

‘வளதூஸாவெவ வ்ருவளதூவா ததூவுஃ வுதூரிகா ஸுதஃ । கெஞாநாம் வவநம் கூகுவா வைதூயெயிகஶாஉஞெஸு’ உதி ॥

வநதஉஸுகுகிரியாஉளஉஃஶெஹிகொவஉகுஷணழ், ‘கூகூ கூவா வவநம் ஃஷுஃ வைதகுஶஃ வ்ருவதஃதெ । உஉகும் வினை ஸாநம் வ ஞ்ராஉம் வெவ ஹி நிஷ்ஷழ ॥ வவநம் உஹநாஸு வஷு வஃம் கூயஃவைதிதூயவாதஸுகுஃ । தஸ்மாஸு ஸவஃவ்ருயதெந வவநம் உஹநாஸு வரழ்’ உதி ஸ்ரூணாஸு ॥

ஶ்ரீயஸ்ரீயெ—

‘ஞாதூவவி வ ஸாஹாஞ்ஞம் கூகுவா வெவொஉகுகிரியாஃ । ஸ்வாஹுஷெதெ வவநம் காயஃ ஶெஷ யஃஸ்ஹநாதநஃ’ உதி ॥

ஜ்ஞாதிகளுக்கு வபநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், முதல் நாளிலும் ஜ்ஞாதிகளெல்லோருக்கும் வபநமுண்டு என்கின்றனர். இவ்விஷயத்தில் அவரவர் க்ருஹ்யத்தையும், தேசாசாரத்தையு மனுஸரித்து வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

சந்த்ரிகையில்:—‘பௌத்ரனில்லாவிடில் ப்ரபௌத்ரன், அல்லது அவனது புத்ரன், அல்லது புத்ரிகாபுத்ரன், வபநம் செய்து கொண்டு ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்யவேண்டும்’ என்றுள்ளது.

இது உதகக்ரியை முதலிய ஔர்த்வதைஹிகக்ரியைக்கு உபலக்ஷணம். வபநமில்லாமல் ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் உதகம், பிண்டதானம், ச்ராத்த மிவையெல்லாம் நிஷ்பலமாகும். வபநத்தைத் தஹநத்திற்கு முன் செய்துகொண்டால், பித்ருக்களைக் கொன்ற தோஷத்தை யடைவான். ஆகையால் எவ்விதத்தாலும் தஹநத்திற்குப் பிறகு வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ச்ரீதரீயத்தில்:— ராத்ரியிலும் தஹநத்தை முடித்து உதகக்ரியை செய்து, மறுநாளில் வபநத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டும். இது புராதனமான தர்மம்.

மாமெஹ்ய zவி—

ஸளகெ்ய வாரெ நிஸாயாம் வ வ்ரெ தக்ஷளரம் விவஜ்யெ' இதி ॥

ஹ்ய தூ ஞ்ஜெரெzவி—

ஸீஜாநாம் வாவநம் க்ஷளரம் வாஹ்ஜ்ஞகி கூ்யஷிம் தயா । ரூாதூள தூ ந வூக்ஜ்வீ்த கூ்வ்ய்ங் க்ஷிவூம் விநஸ்யதி ॥ வவநம் நெஷ்யதெ ரூாதூள ஸ்வஃ காயஹ்ய வவநக்ரியா' இதி ॥

வ்ரஹ்ய காயாழ்—

ஸஹ்ய ரூாதூள தூ விஜ்ஞாநம் கூ்யஹ்ய வவநவஜ்ஞிதழ் । கூஹாஹகாநாஸிந்யஷாம் ஸ்வாஹ்ஜ்ஞதெ வவநம் ஹவெஸ்' இதி ॥

வஸம்ஹ்ரஹ்ஜெzவி—

ஸ்ரூாதா வா ஸ்ரூாத்ரஹ்ஜ்ஞதூ்ரா வா ஸவிஜ்ஞஸ்ரிஷ்ய வஸவ வா । கநிஷ்ரா உஹநம் கூ்வ்ய்ங் கெஸஸ்ரஹ்ஜ்ஞணி வாவயெஸ் ॥ ரூாதூ்ரவவி வ ஸஹ்ய நாம் காயஹ்ய வெவொஹகக்ரியா । வவநம் நெஷ்யதெ ரூாதூள ஸ்வஸ்ரா வவநக்ரியா' இதி ॥

கார்க்யரும்:— சுக்ரவாரத்திலும், ராத்ரியிலும், மரணநிமித்த மான க்ஷௌளத்தை வர்ஜிக்கவும்.

ஒரு ஸ்ப்ருதீயில்:— விதை விதைப்பது, க்ஷௌளரம், வாஸ்து கர்ம, க்ருஷி, இவைகளை இரவில் செய்யக்கூடாது. செய்பவன் சீக்ரமழிவான். ராத்ரியில் வபநம் கூடாது. மறுநாளில் செய்து கொள்ளவும்.

சந்த்ரிகையில்:— ராத்ரியில் தஹநம் செய்தால் பிண்டதானம் வரையில் செய்யவும். வபனத்தை வர்ஜிக்கவும். தஹநம் செய்யாத மற்றவர்களுக்கும் மறுநாளில் வபநம் விதிக்கப் படுகிறது.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— ப்ராதாவாயினும், ப்ராத்ருபுத்ரனுயி னும், ஸபிண்டனுயினும், சிஷ்யனுயினும், வயதில் சிறியவன் தஹநத்தைச் செய்தால் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ராத்ரியில் தஹிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் அப்பொழுதே உதக தானமும் செய்யப்படவேண்டும். ராத்ரியில் வபநம் விதிக்கப்படுவ தில்லை. அவ்விஷயத்தில் மறுநாளில் வபநம் விதிக்கப்படுகிறது.

வ்ருஹஸ்பதிஃ—

‘ஸுக்ரவாரே ச ராத்ரௌ ச ஸுக்லாஃ கார்ஷ்ணாஃ ।
காமஹோராதி ஸுக்ரஸ்ய ராவேஸ்சைவ ஸ்ம விஜ்ஞயெ’ இதி ॥

வஸிஷ்ட—

‘ஸ்ராத்தெ ச ராவகர்ஷளரே ச ஸுக்லாஃ கார்ஷ்ணா குரோஹிநாஃ ।
விஜ்ஞயெஸ்ஸர்வகர்மாணி ஸ்ராத்தெ ஸ்த்ரீஸுதயொரவி’ இதி ॥

இத்யாதீநி ஸுக்ரவாரெ ராத்ரள ச வபநநிஷெயவசநாநி வபநாநி வ்ருத்தி நிமித்தஸம்ஸ்கார்யவிஷயாணி, ஜ்ஞாதிவிஷயாணி ச, ‘ராதாவிதெள மர்ஸரொதெள்ள ஸாஹகஸ்ய விஸெஷதஃ । தஸ்ஸெவ வபநம் கார்யம் ராத்ரௌவபி வியெவ்ஸரெ’ இதி ஸ்மரணாச் ॥

வ்ருத்தி ராத்ரள வபநவிதிஃ ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரெ—

‘ஸுக்ரவாரெ ச ராத்ரள ச ராவெ ச உஸ்ரெ திநெ ।

ப்ருஹஸ்பதி:— சுக்ரனின் வர்க்கம், லக்னம், க்ருஹம், பார்வை, காலம், ஹோரை முதலியவையையும் சாவத்தில் அவச்யம் வர்ஜிக்கவும்.

பத்ததியில்:—ச்ராத்தத்திலும், சாவகர்மாங்கத்திலும், சுப காலங்கள் அசுபகாலங்களாம். சுக்ரனுடையதுகளையும், தனது, பத்னீ புத்ரர்களின் ஜன்ம நக்ஷத்ரங்களையும், ச்ராத்தத்தில் வர்ஜிக்கவும்.

இது முதலிய, சுக்ரவாரத்திலும் ராத்ரியிலும் வபநத்தை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ள வசநங்களெலாம், புத்ரனைத் தவிர்த்த தாஹகனைப்பற்றியதும், ஜ்ஞாதியைப்பற்றியதுமாம். “மாதா பிதாக்கள், குரு இவர்களைத் தஹித்தவனுக்கு, ராத்ரியிலானாலும் அப்பொழுதே வபநம் செய்யப்படவேண்டும், வசநபலத்தால்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

புத்ரனுக்கு ராத்ரியிலும் வபந விதி.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— சாவ விஷயத்தில், சுக்ரவாரமானாலும், ராத்ரியானாலும், பத்தாவது நாளிலும், ராத்ரியில் தஹநம் செய்

ராத்ரௌ சேத் தத்ர கர்தவ்யம் க்ஷௌரம் விண்மோசகஸ்ய தத் ॥
மாதாவித்ரோ ர்மரணே ஸ்நானம் ஸ்மார்தம் ச தைல வபனம் ஸவைகல்’
இதி ॥

கஶ்யபஸ்ம்ருதௌ—

‘ராத்ரௌ ம்ருதே ந தத்ரைவ வபனம் ந ப்ரகாஶனம் । ராத்ரௌ
வபி ச ப்ரதர்தவ்யம் மாதாவித்ரோ ர்மஹாத்மன:’ ॥

தத்ர— ‘ஸ்நாத்வாபி ச ராத்ரௌ ச ஔபாஸனவிதானத:
தத்ர । க்ஷௌரம் கர்மீத வை தத்ர ஜாதீனாமபி ச ஸ்மரேத்’ ॥

தத்ர— ‘ஸாயங்கே ச வாபி நிஶி வா ப்ரேதிஸ்ம்ருதௌ க்ஷௌரம்
ந கர்யாத்தநயஸ்ய கர்யாச்ச । கர்யாத்ஸவிண்டாஸ்து தத்ர
வபனாயாத்ர தர்தீயே திவஸே ச ஸவ்தஶே’ ॥

கஶ்யபஸ்ம்ருதௌ— ‘ஸாயங்கே வா நிஶி வா ப்ராப்தே வை தத்ர

தால் அக்காலத்திலேயும் க்ஷௌரம், பிண்டோதகதானம் இவை களைச் செய்யவும். இது மாதா பிதாக்களின் விஷயத்தில். மற்றவர் விஷயத்திலானால், மறுநாளில் வபனம் விதிக்கப்படுகிறது.

வேறொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—இறந்தவர்களை ராத்ரியில் தஹித் தால் தாஹகனுக்கு வபனமில்லை. மாதா பிதாக்கள், குரு இவர் களின் ம்ருதியில் ராத்ரியிலும் வபனம் விதிக்கப்படுகிறது.

அவ்விதமே—சுக்ரவாரத்திலும், ராத்ரியிலும், தர்சத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திலும், புத்ரன் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளலாம். ஜ்ஞாதிகளுக்கு மறுநாளில் க்ஷௌரம்.

அவ்விதமே:— சுக்ரவாரத்திலோ, ராத்ரியிலோ மரணமேற் பட்டால் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. புத்ரன் மட்டில் செய்துகொள்ளலாம். புத்ர வ்யதிரிக்த கர்த்தாக்களும், ஸபிண்டர் களும், மறுநாளில், அல்லது 3-ஆவது நாளில், 7-ஆவது நாளில் வபனம் செய்து கொள்ளலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— சுக்ரவாரத்திலோ, ராத்ரியிலோ தஹநம் செய்தால் புத்ரனுக்கு மட்டில் வபனம் ஜ்ஞாதிகள் மறுநா ளிலோ, 3-ஆவது நாளிலோ, 7-ஆவது நாளிலோ செய்துகொள் ளலாம்.

ஸைவ தை வாவநழ। ஸவிஜ்ஞாநாம வைஶ்ய வ்ரா தூதீ யெ ஸவ்ததஃஸ்ஹி வா' ஜதி ॥

தயா— 'வ்ரயஃஸ்ஹநி கூத்வ்யம் க்ஷுரகஃர்ய வ்ரயத்ததஃ। தூதீயெ வஹ்நுஸ்ஹே வாரவி ஸவ்ததஃ வாரவ்ரூஜாநதஃ' ஜதி ॥ ரூவ்ரூஜாநதஃ = வஸகொஜிஷ்டாஸு வ்ரூமிதூயஃ ॥

மளதஃஸ்ஹ—

'வ்ரயஃதூதீயவஹ்நுஃஸவ்ததஃநவஃஷ்டுஃகூகி யா' ஜதி ॥ க்ஷுரகஃர்வ்டுவ்டுகுவாஶ்டுகூகி யாபாஃ கூய்ஶ்ரெஷ்ட ஜிநெஷ்ட வவநாநஞ்ரஃஃடுகூகி யா காயெர்தூயஃ ॥

கூவண்ணாஶுஸ்ஹ—

'கூந்வ்தகெஸ்ஹொ யஃ வ்டுவ்ர்ம ஸ ஜிதீயதூதீயஸ்ஹொஃ। வஹ்நுஸ்ஹே ஸவ்ததஃ வாரஸ்ஹி உஸ்ஹாஹே வாரவி வாவயெக' ஜதி ॥

வஸவம ஸ வ்ரூதூஸ்ஹ ஸ்ரூகூ,வாஸ்ரே ரூாதூாவவி வவநழ। உதஸ்ரேஷ்ர்ம தை ஸம்ஸ்ததூண்ணாம வ்டுவ்டுவ்டுஜிநஸ்ஹ ஶ்ரூஷ்டுகெ தத்தூாஸ்ஹ்ஹாஜிநா கூஸம்ஸ்ஹவெ வா ஜிதீயாஶ்ரூஷ்ட

அவ்விதமே:— கூஷௌரத்தை முதல் நாளில் செய்துகொள்ள வேண்டும். அல்லது மூன்றுவது, ஐந்தாவது, ஏழாவது நாளில் செய்துகொள்ளவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு முன் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

கௌதமரும்:—'முதல் நாள், மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பதாவது நாள்களில் உதகதானத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்றார். உதகதானத்தை வபநம் செய்துகொண்டபிறகு செய்யவேண்டுமாகையால், ஒற்றைப்படை நாள்களில், வபநம் செய்துகொண்டபிறகு உதகக்ரியையைச் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

அகண்டாதர்சத்திலும்:— முதல் நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளாதவன், 2, 3, 5, 7, 10-ஆவது நாட்களுள் ஒரு நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

இவ்விதமிருப்பதால், தாஹகன் புத்ரனுஸ்ஹ அவனுக்கு சுக்ரவாரத்திலும், ராத்ரியிலும் வபநம் விஹிதம். மற்றத் தாஹகர்களுக்கு, முன் உள்ள தினம் துஷ்டமானாலும், அல்லது அந்தத் தினத்தில் ஆலஸ்யம் முதலிய காரணத்தினால் வபநம் ஸம்பவிக்காவிடினும், 2-ஆவது நாள் முதலிய விஹித தினங்களில் வபநம்

ஜிநேஷ்ட வபநவ்ருகஷ்டஹ்நழி, ஸம்வத்ஸரவ்ருத்திரிஷ்ட ஜ்யோதீம்ஷி ஸம்ஷிநாகு வ்ருவ்ரம் வபநஷ்டஹ்நம் வ வைகு ஜ்ருழி, ஸவைஷாம் ஸம்ஷிநெ நித்யத்வீ விவைகுஃ ॥

ராத்ரள யாஷ்யயாநஞ்சம் வ்ருத்ரஜ்யாவி வபநநிஷேயஃ ॥

வ்ருத்ரஜ்ய ராத்ரள வபநம் யாஷ்யயஷ்யுஷவ, நத்ர யாஷ்யயாகு வர்ஜ்ய ॥

தத்ரஸ்தம் ஶ்ரீயஜ்ஞீயை—

'ராத்ரள யாஷ்யயாஜ்ஞவ்யாகு கதாச்சைவ வபநம் ஜவைகு । கநேஷாம் தத்ர ஜவிஜ்ஞாநாம் ஶ்ராஜ்ஞாதெ வபநக்ரியா' ஜதி ॥

'கத கதாசித்ரஹணம் வ்ருத்ரவ்ருத்திரிஷ்டஜ்யாவி. ஜாஜ்ஞக ஜ்ய வபநஜ்யாத்ரயம், நத்ர வ்ருத்ராஜ்ஞரவ்யாவ்ருத்தயம்' ஜதி விதத்யைவாஜ்ரூபதா வ்யாவ்யாதம் । தத்ரஸ்தம், 'ஸள கைர ஜ வாரெ நிஶி வா த்ரிஜ்ஞாகு கூளரம் ந கர்யாத்தநய

செய்துகொண்டு உதகதாநம் செய்யப்படவேண்டும். தாஹகனைத் தவிர்த்த ஜ்ஞாதிகளுக்குத் தசமதினத்திற்கு முன் வபநமும் உதக தாநமும் வைகல்பிகம். எல்லோருக்கும் தசமதினத்தில் நித்யம் என்பது விளக்கம்.

ராத்ரியில் இரண்டு யாமங்களுக்குமேல் புத்ரனுக்தும் வபநம் கூடாது.

புத்ரனுக்கு ராத்ரியில் வபநம் இரண்டு யாமத்திற்குள்தான். 2-யாமங்களுக்குமேல் கூடாது. அவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ச்ரீதரீயத்தில்:— "ராத்ரியில், 2-யாமத்திற்கு முன் கர்த்தாவுக்கு வபநம் விஹிதம். மற்ற ஸபிண்டர்களுக்கு மறு நாளில் வபநம்".

"இங்கு, 'கர்த்தா' என்று சொல்லியது, புத்ர வ்யதிரிக்தனை தாஹகனுக்கும் வபநப்ராப்திக்காக, மற்றப் புத்ரர்களை வ்யாவ்ருத்தி செய்வதற்கல்ல" என்று பித்ருமேதஸாரகாரால் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது யுக்தமல்ல. "சுக்ரவாரத்திலோ, ராத்ரியிலோ ம்ருதியாலுல் தாஹகன் வபநம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. புத்ரனுகில் செய்து கொள்ளலாம்" என்பது

ஷ்ண கூயஹாஸ’ உதாஹிவ-ஷ்வெஹாக்ஷவவநநிவயெந தநய வ்ருத்தினிக்ஷவ்ய ஸம்ஸ்கர்தாநிஷி வவநவ்ய கண்ஹ்ரவெண நிஷி ஷேதாஸ, ‘ஸாத்ராவவி வியெவெஹா’ஜி நிஷி வ-ர்தவ்ய வவந வியாநவஜிதஹ்ரவ்ய தத்தியாநாஹாவாவ ॥

யாஃஷயஃஜ்ஞெ ஸவஹ்வ-ர்தாணாம ஸஹ்வதாஃவி வவநம ஸஃநஷ்ட । தஷ்ஷ-ஷ்வஜ்ஞம நிஷெதியொzவி ஷ்யஹ்வதெ- ‘ஸாத்ராள பாஃஷயாஷ-ஷ்வஜ்ஞம வ-ர்தெஹ்ரzவி நவவெத்ததஃ’ உதி ॥

ஸ-ர்கவாஸ நிஷி வாவ்ரொஷிதவிதஹ்ரஜ்ஞிஸ்ரவணெ யாஃஷயஃஜ்ஞெzவி வ-ர்தெஹ்ரzவி வவநஃதிக்ராஞ்ஜ்வெதகர்ஹ்யதாம வ நகூயஹாஸ ॥

தயாவ வ்ருத்தஹாரீதஃ—

‘ஸ-ர்கவாஸ வ்ருதிக்ராதெ ஸாதாவிதெஹ்ரஷ்டயெவ வ । வஸ்யாஸாதெஹ்ரஷ்டயா கூளஸ்ய வ்ரெதகாயஹ்ரம வ நாவஸ’ஜி தி ॥

முதலிய, முன் சொல்லப்பட்ட வெகு வசநங்களால், புத்ரனைத் தவிர்த்த ஸம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு ராத்ரியில் வபநம் கூடாதென்று ஸ்பஷ்டமாய் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ‘ராத்ராவபிவிதேர் பஸாத்’ என்று ராத்ரியில் புத்ரனுக்கு வபநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பது போல், மற்றவனுக்கு வபநவிதி இல்லாததாலும்.

இரண்டு யாமங்களுக்குள், புத்ரர்களெல்லோருக்கும் கர்ப்பவான்களாகினும் வபநம் ஸமாநம். அதற்குமேல் நிஷேதமும் ஸ்ம்ருதியிலுள்ளது—“ராத்ரியில் இரண்டு யாமங்களுக்குமேல் புத்ரனும் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது” என்று.

சுக்ரவாரத்திலோ, ராத்ரியிலோ தேசாந்தரத்தில் மரித்த மாதா பித்ரு ம்ருதியைக் கேள்விப்பட்டால், 2-யாமங்களுக்கு முன்பாயிருந்தாலும், புத்ரனாகினும், வபநத்தையும், அதிக்ராந்த மான ப்ரேத க்ருத்யத்தையும் செய்யக்கூடாது. அவ்விதமே,

வ்ருத்தஹாரீதர்:—மாதாபிதாக்களின் அதிக்ராந்த மரணத்தின் ச்ரவண விஷயத்தில், சுக்ரவாரத்திலும், ஸந்த்யாகாலத்திலும், ராத்ரியிலும், க்ஷேளரம், ப்ரேதகார்யம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது.

ஸ்ம்ருத்யந்தரே௨பி—

'ப்ரத்யக்ஷமரணே பித்ரோ ர்ந்த பஶ்யேத்திதிவாரபம் ।
பரோக்ஷே ஸூக்ஷ்மதஃ பஶ்யேந்ம்ருதள து திதிவாரபம்' இதி॥

ஜ்ஞாதீநாம் ஸஞ்ஜிதாநே வபந மிதரத்ர விகல்பஃ ॥

ஸஞ்ஜிதாநே ஸபிண்டமரணே வபநமிதரத்ர விகல்ப இத்யாஹ
பொதாயநஃ—

ஸதஸ்மிந் காலே௨ஸ்யாமாத்யாஃ கேஶஶ்மஶ்ரூணி வாபய
ந்தே யே ஸஞ்ஜிதாநே ஸவந்தி விகல்ப இதரேஷு வாபயேரஞ்ஜிவ
த்ரயேரந் வா' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'ஸந்நிதாநே ஸபிண்டாநாம்(வபநம் து விதீயதே)வபநம்
ஸ்யாத்துரோர்ம்ருதள । மஹாகுரள து ஸர்வத்ர தாஹகஸ்யா
குராவபி' இதி ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—மாதாபிதாக்களின் ப்ரத்யக்ஷமரணத்தில், திதி வார நக்ஷத்ர (தோஷ) ங்களைப் பார்க்க வேண்டாம். பரோக்ஷ மரண விஷயத்திலோவெனில், திதி வார நக்ஷத்ர (தோஷ)ங்களை ஸூக்ஷ்மமாய், (நன்றாய்) பார்க்கவேண்டும்.

ஜ்ஞாதிகளுக்கு, நேரில் இருந்தால் வபநம். பரோக்ஷத்திலானால் விகல்பம்.

நேரில் நேர்ந்த ஜ்ஞாதி மரணத்தில் வபநம், மற்றதில் விகல்பம் என்கிறார்,

போதாயனர்:—இக்காலத்தில், ப்ரேதனின் ஜ்ஞாதிகள் மயிர் மீசை இவைகளை வபநம் செய்து கொள்ள வேண்டும், நேரில் இருப்பவர்கள். நேரிலில்லாதவர்கள் விஷயத்தில் விகல்பம். வபநம் செய்து கொள்ளலாம், அல்லது வபநம் செய்து கொள்ளாமலுமிருக்கலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—நேரிலுள்ள ஜ்ஞாதிகளுக்கு வபநம் விதிக்கப்படுகிறது. குருவின் ம்ருதியிலுமப்படியே. மஹாகுருவின் ம்ருதியிலானால், ஸந்நிதி, அஸந்நிதி இரண்டிலும் வபநமுண்டு. குருவல்லாதவன் விஷயத்திலும் தாஹகனுக்கு வபநமுண்டு.

கவஸ்யாநே நிஷேயஸ்ய லயபூதே ஃவஸ்யாநே லவி
ஸ்மாநாம் வபநம் தூ³ ரீயதே । கவஸ்யாநே லவபூ³ர்வ வப
நம் ந ரீயதே' இதி ॥ கவஸ்யாநே = யஹா கஹாவிஹிதஸ்ய
ஜ்ஞாதிஸ்ரீ திஸ்ரவணே வபநம் ந கர்யபூ⁴க, கிந்து தி³ஹ்ரகர
ணே கர்யபூ⁴தி கெவி³ர்யாவக்ஷதே ॥

கநேந தூ³,கவஸ்யாநே நிஷேயவபநம் ஜ்ஞாதீநாம் ப்ரயஶ
ஶ்சித்தகஷ்டரவிஷயழ, ஏஸஶிநே தூ³ கஷ்டரஶப்தஸ்ய, ஏஸஶிநா
ஸஹ்ரஸ்ய ஸ்ரவணேऽபி வபநம், தவபூ⁴ணம் வாஸ்த்ரீவெதி ॥

கவரே தூ³—

ஃவஸ்யாநே ஏஸஶிநகஷ்டரே வாரூதிஹொஷோ நாஸ்தி,
கவஸ்யாநே கநிஷ்டிஜெஷ்டிநே வஸ்ரீவபூ³ர்வ கதபூ⁴வ்ருழ, ந தூ³
ஸ்ரீஷே ஏஸஶிந ஏதூ³ர்தா⁴ஹ்ரஃ । ஶிஷ்டாவாரூதிஹ வ்யவஸ்தா ॥

நேரிலில்லாத விஷயத்தில் வபந நிஷேதமும் ஸ்ம்ருதியி
லுள்ளது—"நேரிலிருந்தால் ஸபிண்டர்களுக்கு வபநம் விதிக்கப்
படுகிறது. நேரிலில்லாவிடில் எல்லாவிஷயத்திலும் வபநம் விதிக்
கப் படுவதில்லை" என்று. "அஸந்நிதாநே = எப்பொழுதாவது, தூர
தேசத்தில் மரித்த ஜ்ஞாதியின் மரணத்தைக் கேட்டால், வபநம்
செய்து கொள்ளக் கூடாது. ஆனால் திலோதக தாநத்தை மட்டில்
செய்யவேண்டும்" என்று சிலர் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்.

சிலரோவெனில்— "பரோக்ஷத்தில் வபந நிஷேத வசநம்,
ஜ்ஞாதிகளுக்கு ப்ரதமதினத்தில் விஹிதமான க்ஷௌரத்தைப்
பற்றியது. 10-ஆவது தினத்திலோவெனில் க்ஷௌரம் அவச்ய
முண்டு. 10-ஆவது தினத்திற்கு மேல் கேட்கப் பட்டாலும் வபந
மும், தர்ப்பணமும் அவச்யமுண்டு" என்கின்றனர்.

மற்றும் சிலரோவெனில்— நேரில் 10-ஆவது தின க்ஷௌரத்
தில் வாரம் முதலியதாலாகிய தோஷமில்லை. பரோக்ஷத்தில்
நிஷேதமில்லாத தினத்தில் முன்பே செய்து கொள்ள வேண்டும்.
தோஷமுள்ள 10-ஆவது தினத்தில் கூடாது என்கின்றனர். இவ்
விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரத்தால் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

மாதாவித்ருவிஷயே து ஷ்டத்ருஸ்ம்ருதௌ—

'ஔரஸே ஜ்யேஷ்டபுத்ரே து ம்ருதே மாதாபிதாவிதி:।
ஸ்வீகுர்வாத து வபனம் உர்வா ஔர்த்வதைஹிகம்॥ ஸவிஜ்ஞே
கரணஸ்ரௌஜம் கர்யாதேகாஹமேவஹி' இதி॥

ஸம்ஸ்ருஹே—

'ஔரஸேஷு ச புத்ரேஷு ஸ்வதர்மேண யதாவிதவிஜ
வேஷ்டதம்:। கந்யகாகுடுகர்மஸ்தமே மாஸ்யுரேவி வபனம்
வியீயதே॥ விவாஹதீக்ஷாஸ்தஸ்ய து ஜ்யோதீம்ஷி ம்ரியேத ஸதி।
தீர்ஸதிமொஹகம் கார்யம் க்ஷுரகர்ம ந வித்யதே' இதி॥

விவாஹதீக்ஷாஸ்தஸ்ய மாதாவித்ரும்ரணே து வபனம்ஸ்ம்ருதி॥

மாதுஸ்துஸ்ராஹஸ்தஸ்ய வித்ரும்ரணே ஸம்ஸ்ருதம்வபனம்
ந உதாஹ்ருதம் ஷ்யதிரத்ரே—

'வித்ருஸ்ராஹஸ்தஸ்ய து மாதா ச நியதம் மதா।
தஸ்யைவ வபனம் கார்யம் விவரீதே ந காரயேத்' இதி॥

மாதா பித்ரு விஷயத்திலோ வெனில்,

ஒரு ஸ்ம்ருதி:— "தூரதேசத்திலுள்ள புத்ரன், மாதா பித்ரு ம்ருதியைக் கேள்விப் பட்டால், வபநம் செய்து கொண்டு பத்து நாள் வரையில் திலோதகதாநம் செய்து, 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்" என்கிறது.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— விவாஹத்திலும், ம்ருதியிலும், புத்ர ஜநநத் திலும், யாகதீக்ஷையிலும், அரசனின் இஷ்டத்திற்காகவும், கன்யா, கடக, கும்ப, தனுர் மாஸங்களிலும், வபநம் விதிக்கப்படுகிறது. விவாஹ தீக்ஷாமத்யத்தில் ஜ்ஞாதிகளின் மரணம் நேர்ந்தால் 30-திலோதகதானத்தைச் செய்யவும், க்ஷௌரம் வேண்டுவதில்லை.

விவாஹ தீக்ஷா மத்யத்தில் மாதாபித்ரும்ருதியிலோ வெனில், வபநமுண்டு.

மாதாவின் ம்ருதியில் 10-நாட்களுள் பிதா இறந்தால் ஸம்ஸ் கர்த்தாவுக்கு வபநமில்லை என்று சொல்லப் பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:— 'பித்ரு ம்ருதியின் 10-நாட்களுள் மாதா இறந்தால் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். இதற்கு விபரீத மான விஷயத்தில் வபநம் கூடாது' என்று. (மாத்ரு ம்ருதியில் 10-நாட்களுள் பிதா இறந்தால் வபநமில்லை என்பதாம்).

ஸம்ருஹெ—

‘வித்ரீக்ஷாகாலே ஸ்வகெ மாதா யதி விவஹ்யதெ।
வவநம் வாவி கர்வீத மாதரஃ கர்யாத் க்ரியாம் ததஃ॥
மாத்ரீக்ஷாகாலெ வெவ விதா ரணமாவ்ரியாத்। ஊர்த்வநாதி
க்ரியாஃ கர்யாத் வவநம் நெவ காரயெத்’ இதி॥ கத்ர தீக்ஷா
காலே ஊர்த்வகாலே ஔர்த்வதைஹிகே வித்ரரணே ஸட்ஸு
தர்வவநம் ந, மாத்ரரணே தர்வவநவிதீர்தர்தம் லவதி॥

கர்மவிஷயெ(வி) தமெத்ரவொதாத்—

‘மாதாவித்ரோர்ம்ரியதாவெ தர்யஹ்நெ(வா) ஹி விவஹ்ய
தெ। வவநம் நெவ கர்வீத தஹ்ய ஔர்த்வதைஹிகம் வரெத்’ இதி॥

ஹ்ரீதர்கரே—

‘வித்ரீக்ஷாகாலாவெ தர்ய மாத்ரியஹ்ம் வவநம் ஹவெத்।
மாத்ரகாலா தர்ய வித்ரியஹ் ம்ரியஹ்(வி) நாவரெத்’ இதி॥

ஸங்க்ரஹத்தில்:— பிதாவின் ம்ருதி தீக்ஷாமத்யத்தில் மாதா இறந்தால் வபநம் செய்து கொள்ள வேண்டும். பிறகு மாதாவின் க்ரியையையும் செய்யவேண்டும். மாத்ரு ம்ருதி தீக்ஷாமத்யத்தில் பிதாவுக்கு ம்ருதியானால் தஹநம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டும். வபநத்தைச் செய்து கொள்ளவே கூடாது, என்றுள்ளது. இங்கு ‘தீக்ஷாந்தரே’ என்று சொல்லியிருப்பதால், 10-நாட்களுக்குப் பிறகும் பித்ரு மரணத்தில் ஸம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு வபநமில்லை. மாத்ரு மரணத்திலோவெனில் வபநமுண்டென்று சொல்லியதாயாகிறது.

அன்யன் விஷயத்திலும் அங்கேயே (ஸங்க்ரஹத்திலேயே) சொல்லப் பட்டுள்ளது— ‘மாதாபிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில் அன்யன் மரித்தால் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. அவனுக்கு தஹநம் முதலியதைச் செய்யவேண்டும்’ என்று,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— பித்ரு தீக்ஷையின் நடுவில் மாத்ரு ம்ருதியானால் வபநமுண்டு. மாத்ரு தீக்ஷையின் நடுவிலோவெனில், பிதாவுக்கும் அன்யனுக்கும் ம்ருதி நேர்ந்தால் வபநமில்லை.

வித்ருமேதஸோரே—

'விதுரோ-ஜ்ஞாவை வித்ருவ்யாதீரணே நவவைஸ்' ஜ்தி॥

யத்ர கைஸ்சித்-ஸ்ம்ருதி-ஸ்ம்ருத்யோ—

'ஸ்வ-ஸ்ருரணே வைவ ஸ்வஸ்ரீயா-ரீரணே ததா। ஸ்வபம் யதி ஜ்ஹேத்ஸ்ம்ருத கைஸ்சித்ஸ்ம்ருத்யோ-ரிணி வாவயேத்' ஜ்தி, தத்ஸ்வ ஸ்ருதிவிரு-த்தகவிஷ்டாவாரவிரோதாத்ஸ உவேக்ஷணீயஃ॥

யஜ்ஞவல்க்ய-ஃ—

'ஸ்ரீயா-ரிவ-ஸ்ருகர்ஷ்டாநாம் ஸிஷ்ரூணாம் ச யவீயஸாம்। ஸம்ஸ்கர்த-ரு-ரிவநம் நைவ யதி கு-ர்யா-ரீத் கு-ல்கக்ஷயஃ' ஜ்தி॥

கார்த்ரூயநஸ்ரு—

'ரூ்தாவந-ரிவநீதாநாம் வவநம் ந கர்ஹாவந। ரூ்தாவவி கர்ஷ்டாநாம் வவநம் ந வியீயதே' ஜ்தி॥ கந-ரிவநீதாநாம், வித்ருவ்யாதீநாதிதி ஸ்ம்ருஷஃ॥

தஸ்யாரிவநீதாநாம் தேஷாம் ரூ்தள வவநம் ஸ்ரீயா-ரிதே-

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:- மாதா பிதாக்களின் மரண வர்ஷத்தில் பித்ருவ்யன் முதலியவரின் மரணம் நேர்ந்தால் வபநமில்லை.

சிலர்:— "தனது புத்ரனின் மரணத்திலும், தனது பார்யையின் மரணத்திலும் தான் தாஹகனனால் வபநம் செய்து கொள்ள வேண்டும்" என்று சொல்லியிருக்கின்றனரே எனில், அது, வெகு ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமாயிருப்பதாலும், சிஷ்டாசார விருத்தமாயிருப்பதாலும் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதேயாம். ஏனெனில்,

வ்ருத்தமனு:- "பார்யை, புத்ரன், கனிஷ்டன், சிஷ்யன், சிறியவர் இவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுக்கு வபநமில்லை. செய்து கொண்டால் குலம் க்ஷீணமாகும்" என்பதால்.

காத்யாயனரும்:— "உபநயனமாகாதவரின் ம்ருதியில் ஒரு காலும் வபநமில்லை. சிறியவரின் ம்ருதியிலும் வபநமில்லை" என்றார். இங்கு 'அனுபநீதாநாம்' என்பதில் 'பித்ருவ்யாதீநாம்' என்று சேர்க்கவும்.

அவ்விதமிருப்பதால், உபநயனமாகிய அவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் சொல்லப்படுகிறது,

'யவீயஸாம் வித்ருவ்யாணாம் ஸம்ஸ்க்ருத்வ்யவத்வம் ஸவைஸு' இதி ॥

வித்ருவ்ருத்ஹணம் ஸாத்ருஸ்ருஷ்டாத்ருத்தீநாமேவ்ருத்வ்ருஷ்ணி । வத்ஸ்ருவ வித்ருவ்யாதீநாம் ஸம்ஸ்க்ருத்ருரவ வவநி, ஸம்ஸ்காராஹாவை த்ரு வயொயிகவித்ருவ்யாதிஸ்ருணை வவநி, தெஷாம் வத்தீநாம் யவீயஸீநாமவி ஸ்ருணை வவநி, வயொயிக ஜ்ஞாதீநாம் யாஃ வத்ருஸ்ஹாஸாம் கநீயஸீநாமவி ஸ்ருணை வவநி, 'வதிவயஸஃ ஸ்த்ரியஸ்ருஃ வதீநாமிவ வாவநி । வ்ருவ்ஜாzவராஜா வாzவி க்ஷளராம் ஸாயாராணம் ஸ்ருத்தி' இதி வவநாஸு, க்ருவஸ்ஸம்வைந வ 'வதிவயஸஃஸ்த்ரிய' இதி நமஸ்காராதிஷ்ள வியாநாதி கெவிஷாஹ்ருஃ ॥

கருநெ த்ரு—

'வித்ருவ்யாதிஸ்ருணை வவொயிகாநாம் வவநம் நாஸ்தி, நித்ருவநவயஸ்க்ருத்வ்ருத்தீஸ்ருணைzவி நாஸ்தி' இத்யாஹ்ருஃ ॥

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— 'சிறுவர்களான பித்ருவ்யர்களின் ம்ருதியிலும், ஸம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு வபநமுண்டு' என்று.

பித்ருவ்ய சப்தத்தை க்ரஹித்தது, மாதுலன், மாமனார், மாமியார் இவர்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். இதனால், பித்ருவ்யாதிகளை ஸம்ஸ்கரித்தவனுக்கே வபநம். ஸம்ஸ்கரிக்காவிடிலோ, வயதால் பெரியவராகிய பித்ருவ்யாதிகளின் மரணத்தில் வபநம். அவர்களின் பத்னிகள் சிறியவராயினும் அவர்களின் மரணத்தில் வபநம். வயதால் பெரியவர்களான ஜ்ஞாதிகளின் பத்னிகள் வயதில் சிறியவர்களாலும் அவர்களின் மரணத்தில் வபநம்—"ஸ்த்ரீகள் பதியின் வயதிற்குச் சமமான வயதுடையவராகின்றனர். அவர்களின் பதிகளின் ம்ருதியில்போல், அவர்களின் ம்ருதியிலும் வபநம். அவள் வயதில் பெரியவளாயினும், சிறியவளாயினும் வபநம் ஸாதாரணமெனப்பட்டுள்ளது" என்ற வசனத்தாலும், ஆபஸ்தம்பராலும்—'ஸ்த்ரீகள் பதியின் வயதுடையவர்கள்' என்று நமஸ்காராதிகளில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், என்று சிலர் சொல்லுகின்றனர்.

மற்றவரோவெனில்:— பித்ருவ்யாதி மரணத்தில் வயதால் பெரியவர்க்கு வபநமில்லை. வயதால் சிறியவர்களான பித்ருவ்யாதிபத்னீ மரணத்திலும் வபநமில்லை என்கின்றனர். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

तत्रादौ यमः—

"मातृष्वसृ पितृष्वसृ मातुलानीमातामह्यानामाक्षेपः। वयसा नैव कर्तव्यः शौचमात्रं तु वीयते" इति॥

व्यासः—

"मातृमातुलं पितृव्याणां मातृष्वसृणां पितृष्वसॄणां च। मातृमातुलानीमातामहीनां तथैव ज्येष्ठयोषितां॥ वयसा नैव कर्तव्यः शौचं वापरामर्शो भवति" इति॥

शातातपः—

"यवीयसां पितृव्याणां मातृष्वसृणां च तथैवाचार्यस्य। न कन्यायाश्च क्षत्रियविशोर्नित्यं कन्यायाश्च नारीणां" इति॥

वसिष्ठादीनि वयोनिषेधवचनानि संस्कर्तृव्यतिरिक्तविषयाणि— "ज्यायानवि दित्वा वृत्त्या यदि संस्कारश्च तेषां। क्षत्रियविशोस्तथा कन्यायाश्च नित्यं संस्कर्तव्यं॥

प्रयोगरत्नத்தில்:— வயதால் சிறியவனை மாதுலன், பித்ருவ்யன், மாமனார் இவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் செய்துகொள்ளவே கூடாது. ஆசௌசம் மட்டில் விதிக்கப்படுகிறது.

பார்ஹஸ்பத்யத்திலும்:— மாதுலர்கள், பித்ருவ்யர்கள், மாமனார்கள், அத்தை, மாத்ருபகிநீகள், ஜ்யேஷ்டப்ராத்ரு பத்நிகள் இவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்றார் பராசரமுனி.

ஔர்த்ருதியிலும்:— வயதிற்சிறியவரான பித்ருவ்யர்கள், மாமனார்கள், மாமியார்கள் இவர்களின் ம்ருதியில் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளக் கூடாது. செய்துகொண்டால் குலம் நசிக்கும்.

இந்த வபந நிஷேத வசநங்களெல்லாம் ஸம்ஸ்கர்த்தா அல்லாதவர்களைப்பற்றியதாம். "வயதில் பெரியவனாயினும், பிதாவின் பந்நீக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தானானால் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் உதகதானத்தை மட்டில் செய்யவும்"

யவீயஸாம் வித்3யுத்3யாணாம் ஸம்ஸ்கர்தாரம்ப4வதி ஸ்வேன' இதி விஜ்ஞாயதே ॥ யஜ்ஞவல்க்யோபி ॥

மரிஷ்யதி விஷயே வசநவிதி: ॥

ஸ்வயம் விஷயே து:—

'ஸ்வயம்தாரவி கதவ்யம் விதி4நாபி4ஹிதேந வர்தேந । நாந்யஸ்யாம் வசநம் கார்யம் ஹ்யநிஷ்பாதி3தாஸ்பம் ஸ்யாத்' இதி ॥ விதி4நாபி4ஹிதேந ஸம்ஸ்கர்தவ்யதாநிமித்தேந வர்தேந ஸ்வயம்தாரவி வசநம் கார்யம் । ஸ்வயம் நிஷ்பாதி3தாஸ்பம் ஹ்யந்யம் ந கார்யம் நிஷ்பாதி3தாஸ்பம் ॥ விதி4நாபி4ஹிதேந வசநேந ஸ்வயம்வரணே ॥ 'ம (யா) ஜ்ஞாயாம் ஸாஸ்த்ரகேஷ்வேவ ஸாதா விதி4நாமந்த்ரணாதி3ஷு । ஸ்யாந்நோ ஸ்வயம்வரே மஹ்யம் வாநவி வாவயேத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

'சிறியவர்களான பித்ருவ்யர்களே ஸம்ஸ்கரித்தவனுக்கு வபன முண்டு' என்று விசேஷ வாக்யமிருப்பதால். இவ்விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரப்படி வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

கர்ப்பிணீபதி விஷயத்தில் வபந விதி.

கர்ப்பிணீ பதி விஷயத்தில்,

யமன்:— "கர்ப்பிணீபதியானாலும் மாதா பிதாக்களின் மரணத்தில் வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டும். மற்றவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் கூடாது. செய்து கொண்டால் கர்ப்பஹத்யைக்குச் சமமாகும்" என்றார். 'மாதா பிதாக்களின் மரணத்தில், ஸம்ஸ்கர்த்தாவல்லாத புத்ரன் கர்ப்பிணீபதியாயிருந்தாலும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மற்றவரின் ம்ருதியில் கர்ப்பிணீபதி வபநம் செய்து கொள்ளக்கூடாது' என்பது பொருள். 'பித்ரோர் மரண ஏவது' என்பது உபலக்ஷணமாகும்—"கயையிலும், பாஸ்கர க்ஷேத்ரத்திலும், மாதா பிதாக்கள், குரு இவர்களின் ம்ருதியிலும், ஆதாநத்திலும், ஸோமயாகத்திலும், கர்ப்பிணீ பதியாகினும் வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதி வசநத்தால்.

ஸ்ம்ருதௌ—

‘ஸ்யாந்ந யஜ்ஞரக்ஷாயாம் மாதாபித்ரோர்மரணோத்தரம் ப்ரேதஸம்ஸ்காரகர்மாதிகாரிணாம் ஸபிண்டாநாம் வபநம் கர்தவ்யம் ஸ்ம்ருதிஸ்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே மாதாபித்ரோர்மரணாஶௌசே வபநம் ப்ரதிஷித்தம்—

‘மாதாபித்ருவியோகாநாம் ஸம்ஸ்காரே ஸமுபஸ்தித ஏ ஸ்ம்ருதா ஸ்ம்ருதயோ ராஜந் ந குர்யாத் வபநம் ஸுதஃ ॥ ஸ்ம்ருத்யந்தரே து மாதாபித்ரோர்மரணாஶௌசே வபநம் ப்ரதிஷித்தம்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

‘மாதாபித்ரோஸ்து ஸம்ஸ்காரே ப்ராப்தே ஸம்ஸ்காரகர்மணி । ஸ்ம்ருத்யந்தரே ப்ரதிஷித்தம் மாதாபித்ரோர்மரணாஶௌசே வபநம் ப்ரேதஸம்ஸ்காரகர்மாதிகாரிணாம் ஸபிண்டாநாம் வபநம் கர்தவ்யம் ஸ்ம்ருதிஸ்’ இதி ॥

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—ஆதாநத்திலும், யஜ்ஞதீக்ஷையிலும், மாதா, பிதா, குரு இவர்களின் ம்ருதியிலும் கர்ப்பிணீபதியும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மற்றவர் விஷயத்தில் கூடாது, என்பது வ்யவஸ்தை.

கர்ப்பிணீபதிக்கு, மாதாமஹாதிகளின் ஸம்ஸ்கர்த்ருத்வம் ஏற்பட்டால் வபநத்தை விதிக்கின்றார்,

அத்ரி:—மாதாமஹன், மாதாமஹீ, பித்ருவ்யன், மாதுலன், ஜ்யேஷ்டன், மாமனார், ஆசார்யன், இவர்களின் பத்னிகள், பித்ருபகிநீ, மாத்ருபகிநீ, பகிநீ, இவர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தால், கர்ப்பிணீபதியும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

கௌதமர்:—மாதாமஹன், மாதாமஹீ, மாதுலன், தமயன், குரு, மாமனார், அவனின் பத்நீ இவர்களின் ம்ருதியில் கர்ப்பிணீபதியாகினும் வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டும். தாஹகனாகில் கர்ப்பிணீபதிக்கு வபநம். தாஹகனல்லாத கர்ப்பிணீபதிக்கு வபநமில்லை, என்பது வ்யவஸ்தை.

ஸ வனவ—

ஸுவ॒ர்கு॒ஹ்ய விதா॒ய்வ்ய ஜ்யேஷ்ஹ்யாவ்ய ஸ॒ர்வதஹ்ய வ ।
ஸுஹவ॒ர்நு ஹ்ஹநம் க॒ர்வ॒ந்நு கெ॒ஶ்ஶ்ரு॒ண்வி வாவபெஸ்’ ஹி ॥

ஹ்ய்ரு॒தஹ்ய ஸெ॒zவி—

ஸாதாஸஹஸ்ய ததத்ய்ரு॒ ஸாத்ரு॒ணாம் ஸ்ரு॒ணெ ஸஹி । விதா॒ய்
ஷஸ॒ர்ஹ॒ர்மிந்ய்ரு॒ஶ்ச ஹ்ஹநெ மஹ॒ர்வாநு வவெஸு ॥ ஸாதா॒ம்
விதா॒ம் ஜ்யேஷ்ஹ ஸாவாயர்ம் ஶ்ரு॒ஶ்ரு॒ம் விநா । ந க॒ர்யர்ஹ॒ஸ்வநம்
தது மஹ॒ர்வாநு ஸம்ஹ்ரிதஸ்ய த॒’ ஹி ॥

வ்ரு॒ஜநி॒—

ஸஹநம் வவநம் வாzவி ஸ்வெ ததஸ்யாந்யஸ்ய மஹ॒ர்வாநு ।
ந க॒ர்யர்ஹ॒ஸ்ஹயம் தது க॒ர்யர்ஹஸ்வ வித॒ர்ஹ்ஹா ॥ ஜ்யேஷ்.
ஸ்ய வாநவதஸ்ய ஸாத॒ர்மஸ்யாஸ்ய॒ ததஸ்ய வ’ ஹி ॥ ஸாத॒ர்ம
ஸ்ரு॒ஹணம் ஸாதாஸஹாஸ்ரு॒ஸ்வ॒ர்வ॒ர்மக்ஷணழ் । வனவம் வ ஸாதா
விஸ்ரு॒ஸ்ரு॒ணெzஸ்வர்தா ஸநஸ்வர்தாவி வம்ஹ்ஸ்தர்ரு॒ணா
ஸவம்ஹ்ஸ்தர்ரு॒ணாம் வ வவநம் வஸாநழ் । ஸாதாஸஹாஜ்ஹஸ்ந

கௌதமரே:— புத்ரனில்லாத பித்ருவ்யனுக்கும், புத்ரனில்லாத ஜ்யேஷ்டனுக்கும் ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன் கர்ப்பிணீபதியானாலும் வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

ஓர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— மாதாமஹன், மாதாமஹீ, மாதாக்கள், பித்ருபகிநீ, பகிநீ, இவர்களைத் தவிர்த்தால், கர்ப்பிணீ பதியானாலும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். மாதா, பிதா, ஜ்யேஷ்டன், ஆசார்யன், மாமனர் இவர்களைத் தவிர்த்து மற்றவர்களின் ம்ருதியில் கர்ப்பிணீபதி வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

வ்ருத்தமனு:— கர்ப்பிணீபதி, இறந்தவன் விஷயத்தில் தஹநத்தையும், வபநத்தையும் அனுஷ்டிக்கக்கூடாது. பிதா, புத்ரனில்லாத தமயன், புத்ரனில்லாத மாதுலன் இவர்கள் விஷயத்தில் இரண்டையும் செய்யவும். அன்யனின் விஷயத்தில் கூடாது. இங்கு மாதுலனைச் சொல்லியது, மாதாமஹன் முதலியவர்க்கு முபலக்ஷணமாகும். இவ்வித மிருப்பதால், மாதாபிதாக்களின் மரணத்தில், கர்ப்பிணீபதிகளானாலும், கர்ப்பிணீபதிகளல்லாதவரானாலும், ஸம்ஸ்கர்த்தாக்களானாலும், ஸம்ஸ்காரம் செய்யாதவரானாலும், புத்ரர்களுக்கு வபநம் ஸமாநம். மாதாமஹாதி

முஹ்ருவதொ ஏளஹித்ரு ஹெவ்ருவநழ், ஸாஹ்ஸ்ரு ஸாகுரணெ தஹ்ரு முஹ்ருவதொ வவநம் நாஸ்தி, சூளவஸாதுஹெவ ஹவதி। கநஞ்ச வ்ருதொ ஏளஹித்ரு ஹெஃ ஸாதாஸஹாஹிவம்ஸ்ரு ஸாகுரணெ ஸவி வவநஸ்ஹீதி நிஸ்சயஃ॥

கதுர்ஹ்ரு தத்ருஞ்ஜ்ரு—

ஜ்யேஷ்ஹஸ்ரு ஸ்ரணாம் ஜநகஸ்ஹஸ்ரு ஸ்ரணாம் ஸாதர்ஹஸ்ரு ஸ்ரணாஸவி தத்ரு தீநாழ। ஸாதாஸஹவைவ விதாஸஹஸ்ரு தஜ்ஞீயவதெர்ரு வ்ருவநம் வ வெயழ' ஹதி॥ கதுர் தத்ரு தீநாம் திதெர்ரு தஸு ஸிஷ்ரு ஸஸாவாஸாஹாவாஹ்ரு வெகுர்ரு திர்ரு ஸாஹ்ரு ஃ॥

கநர்ரு தாவி—

ஜ்யேஷ்டாநாம் தஹ்ரு ஸவிஸ்ரு ஸ்ரு ஸாம்ரு ஸ்ரு ஸாஸ்ரு ஸாபொ ஹுயா। ஜ்யேஷ்ஹஸ்ரு ஸ்ரு தஜ்ரு தஹ்ரு உஸ்ரு ணெ வவநம் ஹவெகு॥ ஸ்ரு ஸாம்ரு ஸாஸ்ரு ஸாபொ நஸ்ரு ஸெ வ ஸவ்ரு வம் ஸாயஸ்ரு ர்ரு தா யஜ்ஞ। சூளவம் ஹிநஸாதுஸ்ரு ம்ரு ஸ்ரு வநம் நெவ விர்ரு தெ॥ தத்ரு ஸ்ரு ஹ்ரு ஸாதிபஹ்ரு வவநம் வ வியீபதெ' ஹதி॥

களின் தஹநத்தில் கர்ப்பிணீபதியான தௌஹித்ரன் முதலிய வனுக்கு வபநம். ஸம்ஸ்காரம் செய்யாவிடில், கர்ப்பிணீபதிக்கு வபநமில்லை. ஆசௌசம் மட்டிலுண்டு. கர்ப்பிணீபதியல்லாத தௌஹித்ரன் முதலியவனுக்கு, மாதாமஹாதி ஸம்ஸ்காரம் செய்யாவிடினும் வபநமுண்டென்பது நிர்ணயம். இவ்விஷயத்தில்,

ஓர் ஸ்ம்ருதி:— "ஜ்யேஷ்டபகிநீகள், பித்ருபகிநீகள், மாத்ருபகிநீகள், இவர்களின் பர்த்தாக்கள், மாதாமஹன், பிதாமஹன், இவர்களின் பத்நீகள், இவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது". இதில் 'தத்பதீநாம்' என்ற விஷயம், சிஷ்டாசாரமில்லாததால் ஆதரிக்கத் தகுந்ததல்ல என்கின்றனர்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—பெரியவர்களான ஜ்ஞாதிகள், மாமியார், மாமனர், ஜ்யேஷ்டபகிநீ, அவளது பர்த்தா, இவர்களின் மரணத்தில் வபநமுண்டு. பார்யை முன்பு இறந்து, பின்பு மாமியார் மாமனர்கள் இறந்தால் ஒரு நாள் மட்டிலாசௌசம், வபநமில்லை. பார்யைக்கு ஸந்ததி இருந்தால், 3-நாளாசௌசமும், வபநமும் திக்கப்படுகிறது.

தயா— ‘ஸாதாஃஹவிதாஃவிதைரா ஹுவதைர்ஹுஃகவிஜ ஹுயா । வஸதெஷாம வவநம கூயஃரா ஸுவெசு வ ஹுஷுவாத கூஃ’ ஹதி ॥

ஹ்யூதுதைரே—

‘ஹ்ராதராஃ விதராஃ வாஸ்ரா ஜ்ராதபஸ்ர வவிண்ணகாஃ । விஹுயா வஹ ஜாதாஸ்ர வாவயெயாஃ வாஹ்வாழ்’ ஹதி ॥

ஔஹாஹவவநவியிஃ ॥

வ்ருஹ்ரஃஔஹாஹவவந ஔவ்யுதெ ॥

தது வவிஷ்ஃ—

‘ஜ்ராதயஹ்வ தாஔவஃகூகநிஷ்டா ஔஸுதேஃஹநி । வாவயெயாஸ்ர தெ வவெஃ கதுஃரா தா வஹ வவஃஹா’ ஹதி ॥

வவதாஔவஃரிதுர்ஹ்யா தஹ்ஔவ்ஹுஃவிநாம வஸாநொஔ கூநாம வவநாஹாவொழயஃவிஷ்ஃ । வஸாநொஔகூநாம வம்ஹ

அப்படியே, மாதாமஹன், பிதாமஹன், அவர்களின் பத்நீகள், ருத்விக் இவர்களின் ம்ருதியில் வபநம் செய்துகொள்ளவும். இல்லாவிடில், ப்ரம்ஹஹத்யை செய்தவனுவான், என்றுள்ளது.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—ப்ராதாக்கள், பித்ரு புத்ரர்கள், ஸபிண்டர்களான ஜ்ஞாதிகள், வித்யையால் ப்ராதாக்கள் இவர்கள் ம்ருதியில் பரஸ்பரம் வபநம் செய்துகொள்ளவும்.

தசாஹ வபந விதி.

ப்ரஸங்கத்தால் 10-ஆவது நாளில் செய்துகொள்ள வேண்டிய வபநம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

வஸிஷ்டர்:—“ஏழு தலைமுறைக்குட்பட்டவரும், வயதிற்சிறியவருமான ஜ்ஞாதிகள் எல்லோரும், கர்த்தாவோடு, 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும்” என்றார்.

இதில் ‘ஸப்தமாதர்வாக்’ என்று சொல்லியதால், ஏழாமவனுக்கு மேற்பட்ட ஸமாநோதகர்களுக்கு வபநமில்லை என்பது அர்த்தத்தால் ஸித்தமாகியது. ஸமாநோதகர்கள் ஸம்ஸ்கர்த்தாக்

தஹ்ரகேதர ஸவநஸஹ்ரேவ, ஸவிஷ்ணோ வா zஸவிஷ்ணோ வா ஸம்ஸ்கர்தாவாவயெத்ஜிஜ்ஞஸ்' இதி ஸ்ம்ருணாஸு ॥

தெவலஸ்—

'ஸ்ருதெzஹநி ஸம்ப்ராவெ ஸ்நாநம் க்ராமாத்பஹிர்வெஸு । தத்ர தர்ப்பாநி வாஸாம்ஸி கெஸ்ருஜ்ஜநவாநி ச' இதி ॥

ஸாதாதபஸ்—

'ஸாவெ ச ஸ்ருதகெ தெவ த்ரிதீயெ ஸ்ருதெzஹநி । க்ஷளரம் வெஸ வ்ருகர்வீர்த தஸ்ஸு கெஸெஷர்மீயதெ' இதி ॥

ஸந்த்ரிகாயாம்—

'ஜநநெ ஸரணெ தெவ வவநம் ஸ்ருதெzஹநி । சூதஸ்ஸாஸ்ராயிகாரீ ஸ்யா ஸாஸளசம் வவர்ஹா ஸவெஸு' இதி ॥ ஜநநெ ஸ்ருதெ தினெ வவநம் வித்ரெவ, நாநெர்ஷாம் । 'ம்ருயதெzஹநி கர்த்ருவ்யம் வவநம் ப்ரதவாந்ருஹிஃ । ஸ்ராஹெ வவநம் காயம் ஸபிண்டகெ ச தயா வித்ரஃ' இதி ஸ்ம்ருணாஸு ॥

களாகில் வபநம் அவச்யமுண்டு. 'ஸபிண்டனுயினும், அஸபிண்டனுயினும் (ஸமாநோதகனுயினும்) ஸம்ஸ்கர்த்தாவாகியவன் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

தேவலர்:—10-ஆவது நாள் ப்ராப்தமாகியதும், க்ராமத்திற்கு வெளியில் ஸ்நாநம் செய்யவும். அங்கு வஸ்த்ரங்களை த்யஜிக்கவும். வபநமும் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

சாதாதபர்:— சாவாசௌசம், ஜநநாசௌசம் இரண்டிலும், 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளாவிடில், ஆசௌசம் கேசங்களில் மறைகிறது.

சந்த்ரிகையில்:— "ஜநநாசௌசத்திலும் மரணசௌசத்திலும், 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளவும். வபநம் செய்து கொள்ளாத வரையில் மற்றக் கர்மங்களில் அதிகாரியாகான். அதுவரையில் ஆசௌசமிருக்கும்". ஜநநாசௌசத்தில் 10-ஆவது நாளில் வபநம் பிதாவுக்கு மட்டில், மற்றவர்க்கில்லை. "ம்ருதியின் முதல் தினத்தில் ம்ருதனின் ஜ்ஞாதிகள் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஜநநத்தில் 10-ஆவது நாளில் சிசுவின்பிதா வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

கவண்டாஹஸ்ரே

‘ஔவதீ ஸிஸ்நா வாஜ்ஞ வஷ்தகே ஔஸேzஹநி ।
கூளாஸ்ம கூயுஷ்டதீ வஷ்தாீ வ்ரதாநாநாஹிகீஸ்வ’ இதி ॥
கது லொகே வஸோவாரஸாவா ளுஸோத வ்ருவந்தி, நாவி
ஸிஸ்ரீாீ, கிம் த வித்ரேவ வவநம் கெஸ்திகந்யாபெந
வூதிவாஹிதந்தி ॥

வ்யாவ்யவாஹீீ—

‘வவநம் யொ ந கரோதி வஷ்தகே ஔஸேzஹநி ।
ஸ்ரீதள வா வித்ரவ்ஹவ்ய ஜ்ஜாதி நரகேzஸ்வள’ இதி ॥

ஸ்ரீவதிீ—

‘ஜ்ஜேயா நரவதி ஜிஜ்ஜநாம் ஸாரகஸ்ஸ்ரீதவஷ்தகே
ஷ்ட ய । வாலஸோகஸ்திவதீகூஷணைஷ்டவி கூளாரஸிஷ்ட ஸ்விலெஷ்ட
வொஷ்ட’ இதி ॥

வ்ஸ்ரீதகுரே—

‘கெஸாநாஸ்ரிசு திஷ்ஷ்ஜி ஸ்ரீதள வஷ்தள வ கிஷ்விஷாீ ।

அகண்டாதர்சத்தில்:— “ஜநநத்தில், தம்பதிகள் சிசுவுடன் 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். பிறகு அவர்கள் ஸ்நாந தானங்கள் முதலிய கர்மங்களில் சுத்தராகின்றனர்”. இவ் விஷயத்தில், உலகிலாசாரமில்லாததால் மாதாவுக்கு வபந மில்லை. சிசுவுக்குமில்லை. பிதாவுக்கே வபநம் கைமுதிக ந்யாயத் தால் சொல்லப்பட்டது.

வ்யாக்ரபாதர்:- எந்த மனிதன் ஜநநாசௌசத்திலோ ம்ருதா சௌசத்திலோ 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளவில்லை யோ, அவனது பித்ருக்கள் அசுத்தமான நரகத்தில் முழுகுகின்றனர்.

ச்ரீபதி:— ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, அரசனின் ஆஜ்ஞை, விவாஹம், மரணசௌசம், ஜநநாசௌசம், காராக்ருஹத்தி லிருந்து வெளிவருதல், யாகதீக்ஷை என்ற இக்காரணங்களில், எல்லா நக்ஷத்ரங்களிலும் (நிஷித்த நக்ஷத்ரங்களிலும்) க்ஷௌரம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— மரணசௌசத்திலும், ஜநநாசௌசத் திலும், பாபங்கள் மயிர்களை அண்டியிருக்கின்றன. ஆகையால்

தஷ்ராசு வவ்ருஷ்யதெந்ந ஒஷ்ராஹெ வவநம் ஷ்ஷ்ரீதழி ॥ வ॰தி
கெ ஷ்ரீதகெ வெவ வவநம் ஒஷ்ஷெzஹநி । பொ ந காரயதெ
ஶோஹா ஒநஹ்வவ்ருகூசி॰ஹ்வ॰ ॥ கூ॰மெ வத॰ஷ்டெ வாzவி
ஒஹாவ்ருக்ஷவ்ரு வஸ்ரியள । கெஷ்ஷ்ரீஷ்ராழிவவநம் கூ॰ய॰ர்ரூ॰ரா
ந॰ஹாவிநி॰' ஊதி ॥

ஒஷ்ஷெzஹந்ரா நஹ்ரெ॥ ஶிலியாயாஹாவஷ்டம்வி॰—

'நாவிதகூசி॰ர்ணி வ காரயஞ வஷ வ்ரியஶொ zஷ்ட்டாரி॰' ஊதி ॥ கது ஸாஞ்சிகூசி॰ர்நஞரம் வவநவியாநெzவி கூவ்ரியா விவக்ஷிதக்வாசு வ॰தி வ்ருவ்ருஶெவ கத॰வ்ருஶித॰ர்தாழி,

விதி॰ஷெயஹாரெ —

'வவநவ்ரி ஸ்ரீஷ்ரியை॰ர்ரூவ்ரா॰ஷ்ஷஷெவ்ரி ஸாஞ்சிகூசி॰ர்ணியி காரயாஹாஞ்சிகூசி॰ர்நஞரம் ஹொஜநவ்ரூஸ்ரியநொவஷெஸாஹ்ரூ॰கத

எவ்விதத்தாலும் 10-ஆவது நாளில் வபநம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. எவன் அறியாமையால் வபநம் செய்துகொள்ள வில்லையோ, அவன் எல்லாக்கர்மங்களிலும் அர்ஹனல்லாதவன். நதீ குளங்களின் கரையிலாவது, நாற்சந்தியிலாவது, பெரிய வ்ருக்ஷத்தின் எதிரிலாவது, ஜ்ஞாதிகள் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

10-ஆவது நாளில் ஆனந்தஹோமத்தைச் சொல்லிய பிறகு சொல்லுகின்றார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— 'ஜ்ஞாதிகள் வபநத்தையும் செய்துகொள்ள வேண்டும், இது முக்யமான அலங்காரம்' என்று. இங்கே சாந்தி ஹோமத்திற்குப் பிறகு வபநம் விதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், க்ரமம் விவக்ஷிதமல்லாததால், முன்பே செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— "வபநம் சுத்யர்த்தமானதால், சுத்தனுக்கே சாந்தி கர்மத்தில் அதிகாரமானதாலும், சாந்தி கர்மத்திற்குப் பிறகு போஜநத்தையும், பலதை கட்டில்களில் ஏறுவதை உபதேசித்திருப்பதாலும், போஜநம் செய்தவனுக்கு வபநம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், போதாயநாச்வலாயநாதி க்ரந்தங்களில் அவ்விதம்

ஸ்ய வவநநிஷெயாஷ்வாயாயநாஸ்ரயாயநாஹிஷு தயா உஸ்ரு நாஉ ஸாஹிகஉணः வ்யாமெவ வவநம் கதவ்யு' இதி ॥

கநெ்ய து—

'கஹியாநகு்ரஜனாவஷ்ம்விநாம் ஸாஹிஹொகஉநதஸ்ரெவ வவநு' இத்யாஹுः ॥

ஹாஷ்யகாரெண கவஹிநா வ்யாவ்யாது— 'கயொஹாம வவநஉஷ்காரः' இதி ॥

தயா ஸ்ரீயஸீயெ—

'ஸ்ரீதாஹெ கெஸ்ரவவநம் உஸ்ராஹெ ஸெஷவாவநு। கஸொஹந உநாயுஷ்யம் ஸ்ரீதாஹெ ஸெஷவாவநு' இதி ॥

கது ஸுஜிநிணயகாரः—

'ஹெ கெவிஉநஹிஜுகாः உஸ்ராஹெ கஸெஷவாவநஹிதி வஉ ஹெஉம் கூகுவா வவஸ்ராஜுக்ஷளரம் உஸ்ரஹிநெ வஉஹி, தஉயுக்ஷு, ஹாஷ்யகாரெண 'கயொஹாமஸ்ய வவநஉஷ்காரः' உத்யுக்தவாஉ' இதி ॥

காணப்படுவதாலும், சாந்தி ஹோமகர்மத்திற்கு முன்பே வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்று.

சிலரோவெனில்:— சொல்லியுள்ள க்ரமப்படி ஆபஸ்தம்பீயர்களுக்கு சாந்தி ஹோம கர்மத்திற்குப் பிறகுதான் வபநம் என்கின்றர்.

பாஷ்யகாரராகிய கபர்தியினுல் இவ்விதம் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது:—"அதோபாகத்தின் (கழுத்துக்குக் கீழுள்ள அங்கங்களின்) வபநம் அலங்காரம்" என்று. அவ்விதம்,

ச்ரீதரீயத்தில்:— "ம்ருதினத்தில் கேசங்களுக்கு வபநம், தசமதினத்தில் மீதியுள்ளவைக்கு வபநம். ம்ருதினத்தில் சேஷ வபநம், அமங்களமும், ஆயுர்ஹாநிகாமுமாம்" என்றுள்ளது. இதில்,

சுத்தி நிர்ணயகாரர்:— இங்கு, அறியாத சிலர், 'தசாஹே அசேஷவபநம்' என்று பதம் பிரித்து, தசமதினத்தில் ஸர்வாங்க க்ஷௌரம் என்கின்றனர். அது யுக்தமல்ல. பாஷ்யகாரரால் அதோபாக வபநம் அலங்காரம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், என்கின்றர். அவ்விதமே,

தயா வஹ்ய்தஞ்ஜ்ய—

'ஹ்யஶேzஹநி யஃ கூயஹ்ஹிஸ்ரோவவநஶேவ தூ! கூதீ தெ ஹுஸ்ரூதெ தூ ஹ்யஸ்ரோவவநஸ்ரோவஸ்ரூ' ஹதி॥ ஹுஸ்ரூ தெ = ஹுஸ்ரூதூகூஶ்ருணுதீத ஹதி॥

கூந்யுதூவி—

'ஸ்ரோவெ கூஷ்டஸ்ரம் வவிண்ணாநா ஶூஷுகாவூ தூவ-ஆவுகுழ। கூதுவ்யம் கெஸ்ரவவநம் ஸ்ரெஷம் வ்யாஹ்ருஸ்ரேzஹநி' ஹதி ஹுஸ்ரேzஹந்யுவ ஸ்ரெஷவவநஸ்ய வியாநாத்ததஃவ-ஆவுஸ்ரம் விஷ்ஶ திநெஷ்ட கெஸ்ரஸ்ரூஸ்ரூஸ்ரோதுவவநம் கூதுவ்யுழ। யெஷ்ட ஜ்ஞாதிஹிஃ வ்யஶோஹாஶிஷ்ட நவஶிநவயுஜ்ஞெஷ்ட ஆவஹ்யாஶிநாவவநம் நகூ்யதுழ, தெஹுஸ்ரூஸ்ரோஹெ ஸவயுஸ்ரூவவநம் கூதுவ்யஶிதி கெஶிஸு॥

கூந்யு தூ ஹ்யஶேம் கெஸ்ரவவ்நம் கூ்யகூ்யா ஹ்நாகூ்யா திஸ்ரொ ஹுகூம ஹுகூ்யா வஸ்ரூஸு கூதுஸ்ரூ்யா ஸஹ ஸ்ரெஷவ்யாவநம் கூதுவ்யஶிதி வ்யாவக்ஷதெ॥

ஒரு ஸ்ம்ருதி:— 'முதல் தினத்தில வபநம் செயதுகொள்பவன் சிரோவபநத்தை மட்டில் செய்துகொள்ளவும். பத்துநாள் கர்மம் முடிந்தபிறகு சிரஸ்ஸுக்குக் கீழுள்ள அங்கங்களுக்கு வபநத்தைச் செய்துகொள்ளவும்' என்கிறது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— "சாவத்தில் ஸபிண்டர்களுக்கு ஸ்நாந பூர்வகமாய்க் கேசவபநம் செய்யத் தகுந்தது. 10-ஆவது நாளில் சேஷாங்க வபநம் விகிதமாகிறது" என்று. பத்தாவது தினத்திலேயே சேஷவபநம் விகிதமாயிருப்பதால், அதற்கு முன் ஒற்றைப்படை நாட்களில் கேசம் மீசை இவைகளுக்கு மட்டில் வபநம் செய்யப்படவேண்டும். எந்த ஜ்ஞாதிகளால் முதல் நாள் முதல் 9-ஆவது நாள் வரையுள்ள தினங்களில் சோம்பல் முதலிய காரணங்களால் வபநம் செய்துகொள்ளப்படவில்லையோ, அவர்கள் தசமதினத்தில் ஸர்வாங்க வபநத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றும் சிலரோவெனில்:— முதலில் கேசவபநம் செய்து கொண்டு, திலோதக தாநத்தைச் செய்து, பிறகு கர்த்தாவுடன் பாக்கி வபநத்தைச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்கின்றனர்.

வண்டுவிஸ்ஷை கஜ்ஜவிஸ்ஷவவபநம் வ்யாக்யாதை— 'சூக்ஷ்மாஸாவயேதிவ்ருத்தாஹை ராஜ்ஞவைச்யயோஃ ॥ ஸ்ரௌதாத்தும் ஹி ஸம்ஸ்காரஸ்ய வபநம் வ்யவஹிதஹாநி' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'க்ஷுராந்தம் வைதாநிகம் ஸர்வேஷாம் தத உர்த்வம் ஸவிதாரம்' இதி ॥ தயா 'ராத்ரௌ ஸ்ரௌதாத்தத விஷ்ணாதேம் கர்மணோ வபநவர்ஜநாத்தது । ஸ்மார்தா கேஸவபநம் ஸர்வஸ்ய உர்த்வம்' இதி ॥

ஸவநீயவபநாத உர்த்வம் உக்தம் ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'சூடாயாஸ்து தத ஸவநீயவபநம் ப்ரதிபத்தித்து । வ்ரதவாரிகமாரப்யம் க்ஷுராந்தம் ச்வோ நயேத்' ॥ யஸ்ய கேசாஸ்ரிதாதா உர்த்வம் ஸவிதாரம்நுவாவிதாஃ । சூடாயம் தஸ்ய கேஸ்ய மீயதே நாத்ர ஸம்சயஃ' இதி ॥

கந்தர்வி—

'உர்த்வம் ஸ்ரௌதாத்ஸ்மார்தவ்ரதாவ்ருத்தாவ் ராத்ரிஹோமம் ஸமாப்நுயாத் ।

வர்ணபேதத்தில் அங்கபேத வபநம் ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது:-'முதல் நாளில், ப்ராம்ஹணர்களுக்குக் கழுத்துவரையில் வபநம். க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கு நாபிவரையில். சூத்ரனுக்கு மீசைக்கு மட்டில் வபநம்' என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— "முதல் நாளில் கழுத்திற்கு மேல் வபநம். 10-ஆவது நாளில் மீதியுள்ள வபநம்". அப்படியே-"ராத்ரியில் தஹநம் செய்தால் வபநம் செய்துகொள்ளாமல், பிண்டதானம் வரையில் செய்யவும். அப்பொழுது, மறுநாளில் கேசவபநம். 10-ஆவது நாளில் மீதியுள்ளவைக்கு வபநம்" என்றுமுள்ளது.

ஸர்வாங்க வபநம் பத்தாவது நாளில் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்— ஆசௌசத்தின் முடிவு தினத்தில் ஸர்வாங்க வபநம் வேதத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கும், குமாரர்களுக்கும், கழுத்துக்குமேல் வபநத்தால் சுத்தி. ஏவனுடைய கேசங்கள் 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்யப்படவில்லையோ, அவனது கேசங்களில் ஆசௌசம் மறைந்திருக்கிறது. ஸம்சயமில்லை.

மற்றோரிடத்திலும்:— 10-ஆவது நாளில் பாஷாணத்தை

ஸவ॰ஸ்ஜவவநம் வாது கதவ்யம் ஸ்நாநதः வரழ்' ஜதி ॥

கது வ॰துவிஷயெ விஶெஷொzவி ஸ்யதெ— ‹கார பெஷவநம் விதெரிதள வ॰துः ஸ்ஸிஸ்ஹகழ் । உஶெzஹநி ஸவ॰ஸ்ஜ ஶயொவவநஸெவ வா ॥ கநிஷ்ட ஜ்ஞாதி ராஶ்யாஹெ கெஶஸ்ஜரஶ்மணி வாவபெசு । ஸநவாநி ஸரொரோணி உஶெzஹநி வாவயெசு' ஜதி ॥ தயா— கூயதுः வ॰துராஸ்ஸவி ணாஸ்ஜ ஸவ॰ஸ்ஜம் உஶெ திநெ । கஶ॰விக்வா ளு வ॰விவெத உ॰நவாவரெஶ॰ः கயஞ்ஜந' ஜதி ॥

வஸவ ஸ்யஶிதிநெ கெஶஸ்ஜரஶ॰ாதுவவநழ், உஶிதிநெ து॰ ஸவ॰ஸ்ஜவவநஶயொவவநம் வா விகல்ஸ்ஜெந ஸவதி ॥

உஶிதிநெ வவநெ கார்யஷொஷொ ந விசாரணீயः । ‹உஶாஹெ வவநம் கூயதுராஸ்ஜ்யயுः ஶ்ரூதஸ்ம்ருதகெ । சாஸக்ஷுதியிவாரணாம் ஷொஷொ நாஸ்தீதி ஶாகல்யः' ஜதி ஸ்மரணாசு ॥

எடுத்துவிட்டு, சாந்தி ஹோமத்தைச் செய்யவும். இங்கு ஸ்நாநத்திற்குப் பிறகு ஸர்வாங்க வபநமும் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

இதில், புத்ரவிஷயத்தில் விசேஷமும் ஸ்ம்ருதியில் உள்ளது:— "மாதாபிதாக்களின் ம்ருதியில் புத்ரன் தலையில் மட்டில் வபநம் செய்து கொள்ளவும். பத்தாவது நாளில் ஸர்வாங்க வபநமாவது, சேஷவபநமாவது செய்துகொள்ளவும். வயதிற் சிறியவனை ஜ்ஞாதி, முதல் நாளில் கேசம் மீசை இவைகளுக்கு மட்டில் வபநம் செய்து கொள்ளவும். நகரோமங்களுடன் கூடிய கேசச்மச்ருக்களை பத்தாவது நாளில் வபநம் செய்துகொள்ளவும்" என்று. அவ்விதம்- "புத்ரர்களும் ஸபிண்டர்களும் பத்தாவது நாளில் ஸர்வாங்க வபநம் செய்துகொள்ளவும். அசுத்தரானதால் 9-ஆவது நாளில் கூடாது. எவ்விதத்தாலும் 11-ஆவது நாளிலும் கூடாது" என்று மூள்ளது.

இவ்விதமிருப்பதால் முதல் நாளில் கேசச்மச்ருக்களுக்கு மட்டில் வபநம். 10 ஆவது நாளிலோ ஸர்வாங்க வபநம், அல்லது சேஷவபநம் என்பது விகல்பமாய் வருகிறது.

தசமதினத்தில் வபநத்தில், காலதோஷத்தை விசாரிக்கக் கூடாது. "மாணத்திலும், ஜநநத்திலும் 10-ஆவது நாளில் வபநம்

வ்யாக்யாவாக்யம்—

'ஸாவே ச ஸ்வதகே வைவ ஔபாஸனே வவநம் ஷ்யாத்பி
தியிவாரக்ஷத்ரஸ்தொஷாணா மந்வெக்ஷணே மளதமீ' ஔதி ॥

வஸிஷ்டவசநம்—

'வைவெ கர்மணி ஸம்ப்ராவ்தே காலதோஷம் ந விந்தயேத்।
ஸஹ்யீ க்ஷளரம் ப்ரகுர்வீத ஸாதாவிதைராத்மதள தயா।
ஜாதே ஹொமே தயா தீயே த்வதே வா ஹ்யாயணேஷ்வ'ஔதி।

வித்யைவஹாரே—

'ஸ்ரதிஜந்நொத்பாஹ ஜாதீநாம் வ்ருத்யை வவநெ
தத்தாஸாஸக்ஷத்பிதியிவாரதி நக்ஷத்ரிவ்ருத்யை' ஔதி ॥

கூர்ம புராணே—

'ஔரதி நக்ஷளரே ஜாதீநாம் ஸ்ருத்யவாரஸ்ய வஜத்யை,
தஷா நவரதிநெ கதத்வ்யை, ஸ்ருத்யவாரதிநெ க்ஷளரம் ஸாவெ
ஹ்யஸரே திநெ। கர்மக்ஷயகரம் ஜ்ஞேயம் ததஃ வர்வத்ரம் ஸரா

செய்துகொள்ளவேண்டும். மாஸம், நக்ஷத்ரம், திதி, வாரம் இவை களைப்பற்றிய தோஷமில்லை யென்றும் சாகலர்" என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

வ்யாக்ரபாதரும்:-'சாவாசௌசத்திலும், ஜநநாசௌசத்திலும், 10-ஆவது நாளில் வபநம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. திதி, வாரம், நக்ஷத்ரம் இவைகளைக் கவனிக்கவேண்டியதில்லை என்றும் கௌதமர்'.

வஸிஷ்டரும்:— விதிக்கப்பட்ட கர்மம் ப்ராப்தமாகுல் கால தோஷத்தை விசாரிக்கவேண்டாம். உடனே க்ஷௌரம் செய்து கொள்ளவும். மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியிலும், புத்ரஜநநத்திலும், ஸோமயாகத்திலும், தீர்த்தத்திலும், வ்ரதத்திலும், சாந்த்ராயணத்திலும் உடனே க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளவும்.

பித்ருமேதஸரத்தில்:—மரணம் ஜநநம் இவைகளில் பத்தாவது தினத்தில் ஜ்ஞாதிகளுக்கும் புத்ரனுக்கும் வபநத்தில் தத்காலத்தி லுள்ள மாஸம், நக்ஷத்ரம், திதி, வாரம் முதலியதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் விசாரிக்கவேண்டாம்.

இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:—தசம தின க்ஷௌரவிஷயத்தில் ஜ்ஞாதிகளுக்குச் சுக்ரவாரம் மட்டில்

உரைக்கு' இதி ஹரணாக்ஷ ॥ வ்ருத்தயே ஸ்ரீகுவாரேऽவ்யுஷி வவந்ய, ஸ்ரீகுவாரே ச வவநம் கர்தவ்யம் உஷஸேऽஹநி । சாதாவித்ரோயாநேஷ்டாம் வவநம் வ்யாஹ்ருதாதரே ॥ ஸ்ரீகுவாரே ச ராத்ரௌ ச உஷஸ்யு வம்க்ருஷ்ணே தயா । கூளரம் கர்வீத வ்ருத்ஸ்ய ஜ்ரூதீநாம் (வ்ரீவ்ருதோ லவைக) கவரேऽஹநி' இதி ஹரணாக்ஷ ॥

கவஸ்ரியாநே உஷாஹாநஞ்ரரவணே த்ர, சுதிக்ராஞ்ஜே உஷாஹே த்ர விஷ்ரீஹி ப்ரஸவ்ருதே' இத்யாஹ்ர்ஞ்ஜேரநிஷி ஸ்ரீ காலே கர்தவ்யே, 'வரோக்ஷ வ்ரீக்ஷதி வஸ்ரேந்ரதள த்ர தியிவாரஹே' இதி ஹரணாக்ஷ ॥

வ்ருத்ரஜநநே விதா உஷாஹாக்ஷ ப்ராஜ்ஞ காயவ்ய । தஜ்ஞ ஜ்ரும் வ ந யாயவ்ய, ஸ்ரீவிக்வா ஸ வ்ரீவைஷ்ரு நவ்ரவரே

வர்ஜிக்கத் தகுந்தது. அன்று சுக்ரவாரமானால் 9-ஆவது நாளில் வபநம் செய்யப்படவேண்டும். 'சாவத்தில் 10-ஆவது நாள் சுக்ரவாரமானால் அதில் வபநம் செய்து கொள்வது குலக்ஷயகரமாகும். ஆகையால் முதல் நாளில் செய்துகொள்ளவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். புத்ரனுக்குச் சுக்ரவாரத்திலும் வபநமுண்டு. ''மாதாபித்ரு விஷயத்தில் சுக்ரவாரமானாலும் 10-ஆவது தினத்தில் வபநம் செய்துகொள்ளலாம். மற்றவர் விஷயத்தில் முதல் நாளில் செய்துகொள்ளவும். சுக்ரவாரம், ராத்ரி, தர்சம், ஸங்க்ரமணம் இவைகளிலும் புத்ரன் வபநம் செய்துகொள்ளலாம். ஜ்ஞாதிகள் முதல்நாளில் செய்துகொள்ளவும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஸந்நிதியில்லாமல் 10-நாட்களுக்குப்பிறகு கேட்டால், 'பத்து நாட்கள் தாண்டியபிறகானால் ஒற்றைப்படை நாள் ப்ரசஸ்தம்' என்பது முதலாகிய வசநமிருப்பதால் அநிஷித்தமான காலத்தில் செய்துகொள்ளவும். ப்ரோக்ஷத்தில் மரண விஷயத்தில் திதி வாரநக்ஷத்ரங்களை நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும்' என்று வசநமிருப்பதால்.

புத்ரஜநநத்தில் பிதா 10-ஆவது நாளுக்கு முன் வபநம்செய்து கொள்ளக்கூடாது. அதற்குப்பிறகும் தரிக்கக்கூடாது. 'அசுத்தனாகியதால் 9-ஆவது நாளிலும் கூடாது. எவ்விதத்தாலும் 11-ஆவது நாளிலும் கூடாது. 10-ஆவது நாளில் ஸந்தேஹமின்றி

ஏ்ஃ கூஹாவந । ஏஸ்ஸெzஹநி வெவ கூஷளரம கூயஃாஜெவாவி வாரயஸு' ஏதி ஶாஸகியிவாராஏ்வியாரெண ஏஸாஹவஸவ வவந வியாநாஸ ॥

யத்— 'விதூஶாவெஷ்ட வதஷ்ஃ ஷ்ரீ வூஹஷ்டா ஹவெஏ்ஹி । வவநம நெவ: கூவீஃத வ்ஂவீ ஜாதெ த்ஂ வாவநஃ' ஏதி, தஸ 'ஜநநெ ஶரணெ வெவ வவநம ஏஸ்ஸெzஹநி' ஏதி வஷ்டவெஃாகஸவவநஜாதெந ஜநநஶாதூவஷ்ம்வ நெந ஏஸாஹெ வவநவியாநாஸ ஶிஷ்டாவாராஹாவாஏ உவெ கூஏ்ஹிதூவாஹ்ஃ ॥

மஹிஃணைஏாஹஃாயஃயொ ரெகஸ்யாஃ வூஸவெ ॥

மஹி ஃணைஏாஃ வதெஏாயஃஏ்யுகா வூாஸவிஷ்ட ஹதஃா கூஷளரம ந கூயஃாஸ । ஜாதகஃஃாஹி கூயஃாஸ, 'ஹாயெஃ யஸ்ஏ்த்ஂ மஹிணைஏா வெகா ஹாய்ஃா வூஸஷ்டயதெ । வவநம நெவ கூவீஃத ஜாதகஃஃாஹி கூாரயெஸு' ஏதி ஸ்ரரணாஸ ॥

வபநத்தைச்செய்து கொள்ளவே வேண்டும்' என்று, மாஸதிதி வாராதிகளை விசாரியாமல் 10-ஆவது நாளிலேயே வபநம் விதிக்கப் பட்டிருப்பதால்.

ஆனால், — "நான்கு பித்ரு மாஸங்களில் பெண் பிறந்தால் வபநம் செய்து கொள்ளவே கூடாது, பிள்ளை பிறந்தால் வபநம் செய்து கொள்ளலாம்" என்ற வசநம் உள்ளதே எனில், அது, "ஜந நத்திலும், மரணத்திலும், 10-ஆவது நாளில் வபநம்" என்று முன் சொல்லிய பல வசநங்களால், பத்தாவது நாளில்வபநம் விதிக்கப் படுவதாலும், சிஷ்டாசார மில்லாததாலும் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்த தென்கின்றனர்.

கர்ப்பிணிகளான இரண்டு பார்யைகளுள் ஒருத்தி ப்ரஸவித்தால்.

கர்ப்பிணிகளான இரண்டு பத்னிகளுள் ஒருத்தி ப்ரஸவித் தால், பர்த்தா க்ஷௌரம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. ஜாதகர்மம் முதலியதைச் செய்யவும். "எவனின் கர்ப்பிணிகளான இரண்டு மனைவிகளுள் ஒருத்தி ப்ரஸவித்தாளோ அவன் வபநம் செய்து கொள்ளக்கூடாது, ஜாதகர்மம் முதலியதைச் செய்யவும்" என்ற ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

வவண-ுஜ்ஜெஷ்ஹாயபா-ுவூஸவெ தூ வவநஜி-ூகூம் ஷஜ்ஜுஜீ-ுயெ-
,முஹி-ுணீஷ்வவவண-ுாவஸ் வவண-ுா வெஸ் வூஸ்யதெ।
தஜா தூ வவநம் காயபும் ந கூயபுாவெஜ் வதத்யயஃ॥ வெ
யவஜ் ஹாயெபு முஹி-ுணைள ஜ்ஜெஷ்டா ஹாயபா வூஸ்யதெ।
தஜா தூ வவநம் காயபு உநையா ஹ்ரு்ணஹா ஹவெஸ்' இதி॥

கூவரூாகெ-ுzவி—

,முஹி-ுணைள யவஜ் ஹாயெபு வெ வனகூாவெஸ் ஹாவூஸ்
யதெ। வவநம் நெவ கூவீ-ுத கூயபுாவெஜ்ஹ்ரு்ணஹா
ஹவெஸ்॥ இதைத உவவண-ுஷ்ரீவூஸ்தள்தூ வியீயதெ।
வவண-ுவிஷயெ கூயபுா உஜ்ஜவ-ுாநவி வாவநழ்' இதி॥

ஸாதாவித்ரீதீக்ஷாஸஜ்ஜெ வதீவூஸவெ॥

ஸாதாவித்ரீதீக்ஷாஸஜ்ஜெ வத்ந்யாஃ வூஸவெ வவநழ், ததொ
வத்ஸரமூஷம் கெமயாரணஜ்ஜ ஸ்யபுதெ, 'ஸஜ்ஜெ தூ வித்ர

ஸவர்ணையான ஜ்யேஷ்ட பார்யையின் ப்ரஸவத்திலோ வபநம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஷட்தர்மீயத்தில்:— அஸவர்ணைகளான பத்னீகள் கர்ப்பிணிகளாயிருக்கும்போது, ஸவர்ணையான பத்னீ ப்ரஸவித்தால்தான் வபநம் செய்து கொள்ளவேண்டும். செய்துகொள்ளாவிடில் நரகத்தையடைவான். ஒருவனின் இரண்டு பார்யைகள் கர்ப்பிணிகளாயிருந்து, ஜ்யேஷ்டை ப்ரஸவித்தால் வபநம் செய்து கொள்ள வேண்டும், இல்லாவிடில் கர்ப்பகாதியாய் ஆவான்.

அபரார்க்கத்திலும்:— எவனின் இரண்டு பார்யைகள் கர்ப்பிணிகளாயிருந்து ஒருத்தி ப்ரஸவித்தாளோ, அவன் வபநம் செய்து கொள்ளவேகூடாது. செய்துகொண்டால் கர்ப்ப காதியாவான், என்றது, அஸவர்ணஸ்த்ரீ ப்ரஸவவிஷயத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. ஸவர்ணஸ்த்ரீ ப்ரஸவவிஷயத்தில் கர்ப்பிணீ பதியானாலும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

மாதா பித்ரு தீக்ஷாமத்யத்தில் பத்னீ ப்ரஸவத்தில்.

மாதா பித்ரு தீக்ஷாமத்யத்தில் பத்னீ ப்ரஸவித்தால் வபநமும், பிறகு வர்ஷமுடிவு வரையில் கேசதாரணமும் ஸ்ம்ருதியிலுள்ளது-

தீக்ஷாயா மத்⁻யே ஸுதோ ஜாயதே । க்ஷௌரகர்ம ததா கர்தவ்யம் தத்ரைவ யஜ்ஞே தத்ரைவ தீக்ஷாயாம் ஸம்ஸ்காரம் குர்யாத்’ இதி ॥

வஸிஷ்ட²ஸ்து—

‘மாதாபித்ரோர்தீக்ஷாயாம் ஜாதஸ்ய ஸுதஸ்ய ஜாதகர்மாதி³ஸம்ஸ்காரான் குர்யாத் தத்ரைவ தீக்ஷாயாம் ஸம்ஸ்காரம் குர்யாத்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்த²ஸாரே—

‘மாதாபித்ரோர்தீக்ஷாயாம் ஜ்யேஷ்ட²ஸ்ய ஸுதஸ்ய ப்ரஸூதிகா । ஸ்யாத்தத்ர வபனம் க்ருத்வா வ்ரதீ தீக்ஷாம் ச காரயேத்’ இதி ॥

கத்⁻ரு கேசித்தாஹு:—

‘மவிண்ஜீகரணாதூர்த்⁻வம் தீக்ஷாயாஸ்து மத்⁻யதே வதீ ப்ரஸவே வபனம், ததோ மாதாபித்ரோ: ப்ரஸவே வபனம் நாஸ்தி, ‘மவிண்ஜீகரணாத்ப்ராக்³ வபனம் விதீ⁻யதே ஸ்மவதூர்த்⁻வமயம் । கதா³சித்³ வபனம் வாதீ⁻ ஜாதே ஸம்வத்ஸரே வ’ இதி ஸ்ம்ருதே:’ இதி ॥

“மாதா பித்ரு தீக்ஷையின் மத்யத்தில் பத்னீ ப்ரஸவித்தால், அப்பொழுது வபநம் செய்துகொள்ளவும். பிறகு வர்ஷம் முடியும் வரை கேசதாரணம் செய்யவும்” என்று.

பத்³ததியிலும்:— கர்ப்பிணீபதியானாலும் மாதாபித்ரு மரணத்தில் வபநம் செய்துகொள்ளவும். பிறகு பத்னியின் ப்ரஸவத்திலும் வபநம் செய்துகொள்ளவும். பிறகு வர்ஷம் முடியும்வரை கேசதாரணம் செய்துகொள்ளவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— “தனது மாதா பித்ரு தீக்ஷையின் மத்யத்தில் பார்யை ப்ரஸவித்தால், 10-ஆவது நாளில் வபநம் செய்துகொண்டு, மறுபடி தீக்ஷையை அடையவும்” என்று.

இதில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:—“ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு தீக்ஷாமத்யத்தில் பத்னீ ப்ரஸவித்தால் வபநம், அதற்கு முன்பு ப்ரஸவமானால் வபநமில்லை. ‘மாதா பிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு வர்ஷத்திற்குள் பிள்ளை பிறந்தால் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும், வர்ஷமானாலும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்” என்று.

விதஸ்ரோணாவை கெஶயாரணாதிநியமஃ ॥

வதீவ்ருஸவாஹாவெ வ்ருயஶோவிகவயஸ்தம் வ்ருதஸ்ய கெஶயாரணம் கதஸ்வ்ருழ ॥

யஜ்ஞாஹ வ்யாஸஃ—

‘ஷண்ணாஸாநு வஜ்ருயெசு க்ஷளரம் தெஶதாம்வ்ருயொவிதஃ। ஜ்யேஷ்டாதீநாம் ம்ருதிவ்ராவ்ருள ஸாதாவிதெ்ராஸ்ரவ்ருதஸ்ழ’ உதி ॥ கதஸ்ய க்ஷிஸவ்ருநெ விதஸ்வ்ருஸாதாஸஹாஜபொ ம்ருரவஸ்ய ம்ருஹ்ருதெ ॥

கதிஃ—

‘ஷொஷஸொஹாஹமஹ்ருாவ்ருை விதஸ்ரோவ்ருை க்ஷரம் தருஜெசு’ உதி ॥

ஶ்ரீயரீயெzவி—

‘ஷஷ்டாவ்ருை ஷொஷஸாவ்ருை ய விவாஹாவ்ருை தயெவ ய। ஸாதாவிதெ்ராஸ்ரதாவ்ருை ய வவநம் நெவ கார்யெசு’ உதி ॥

மாதா பித்ரு மரண வர்ஷத்தில் கேசதாரணம் முதலிய நியமங்கள்.

பத்நீ ப்ரஸவமில்லாவிடில் முதலாப்திகம் வரையில் புத்ரன் கேசதாரணம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அவ்விதம்,

வ்யாஸர்:— ஜ்யேஷ்டன் முதலானவர்களின் ம்ருதியில், ஆறு மாதம் வரையில் க்ஷௌரம், அப்யஞ்ஜனம், தாம்பூலம், ஸ்த்ரீ ஸங்கம் இவைகளை வர்ஜிக்கவேண்டும். மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியில் ஒரு வர்ஷம் வரையில் வர்ஜிக்கவும். இங்குள்ள ஆதி சப்தத்தால் பித்ருவ்ய மாதாமஹாதிகளும், குருக்களும் க்ரஹிக்கப் படுகின்றனர்.

அத்ரி:— 16-ஆவது வர்ஷம், விவாஹ வர்ஷம், கர்ப்ப வர்ஷம், மாதாபிதாக்களின் ம்ருதிவர்ஷம் இவைகளில் க்ஷௌரத்தை வர்ஜிக்கவும்.

ச்ரீதரீயத்திலும்:— 6-ஆவது வர்ஷத்திலும், 16-வது வர்ஷத்திலும், விவாஹ வர்ஷத்திலும், மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்திலும் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

வ்ருத்தஹாரீதவசனம்—

‘ஔளஹாவை ச விவாஹாவை ம்ருளவதாயநிகே தயா।
சாதாவிதைராசரிதாவை ச கர்தவ்யம் நைவ வசாவரைஃ’ இதி॥

கூர்மபுராணம்—

சாதாவிதைரா சரிதாவை வ்ருத்தம் கைரயாரணே।
வாவபெரஸி சாஸ்தாதா ரளரம் நரகம் வ்ரஜேத்’ இதி ॥

ஸம்ஸ்காரஹேமாத்ரி—

‘சாதாவிதைராசரிதாவை ச விவாஹாவை தயைவ ச।
ந கைரவவதம் காயம் ம்ருஹிணாம் ச கரவஹ்ரியாரே’ இதி ॥

கூர்ம கைவிஹாஹ—

‘வதாநி சாதாவிதைராசரிதாவை வவதாநிஷெயவவ
நாநி ஸம்வத்ஸரஸவிஸ்தீகரணாஹிரோயாணி, தது கைரயாரணம் ஸ்ரஸ்வயரஹிதிநியதைந ஸஹ கதரவ்யே, ஆசரஸாஹரி
ஸாவிஸ்ரை தது ஸ்வரம் ந கைரயாரணநியதீ, கரஸ்ரஸெஹா
யாம தரு நியதைந ஸஹ கதரவ்யே, இதி ॥

ஒரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— சௌள வர்ஷம், விவாஹ வர்ஷம், உபநயந வர்ஷம், மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷம் இவைகளில் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியானால் ஒரு வர்ஷம் வரையில் கேசங்களைத் தரிக்கவும். அறியாமல் வபநம் செய்துகொண்டால் ரௌரவமெனும் நரகத்தையடைவான்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்திலும், விவாஹ வர்ஷத்திலும், பத்னீ கர்ப்பிணியாயுள்ள காலத்திலும் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது.

இங்கே சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:— “மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில் வபநத்தை நிஷேதிக்குமிந்த வசநங்கள், வர்ஷாந்தத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்தைப் பற்றியவை. அந்தக் கேசதாரணம் ப்ரம்ஹசர்யம் முதலிய நியமங்களுடன் செய்யப்படவேண்டும். 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்தில், பிறகு கேசதாரணம் முதலிய நியமமில்லை. நன்மையிலிச்சையிருந்தால் நியமத்துடனேயே கேசதாரணத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று. அவ்விதமே,

தயா ஸ வ்ரஹஸ்பதிஃ—

ஸவிதூரேஷ்ரதள தஹாஸ்ரஹ்ய ஸவிஸ்ஹீகரணாஸ வ ஸ்ரா । யொஷிதம் தெஸ்தாம்வ ஹிலம் கூளரம் ஸ லவணம் ஸ்ய ஸ ॥ காம ஹ்யம் வராஹரேஷ்வாநம் வஜ்ரயெஷ்நயாவநழி । காலஹொஜீ ஸ உஹெஷ்ஷ ஸ்ரயஸ்ராய்வ்ரதிர்ரஹஃ ॥ ஸாவ ஸ்வாஹிஹீநஸ்ஸ கலாஸீ ஸ வ்ரதம் ஸரெஸ । ஸ்ரூக் ஸவிஸ்ஹீகரதெ ஸஷ்ஹெஸ ஸ்ரீபம் ஸ்ரெ தஹ்ய ஸாஹகஃ ॥ ஸெதஹஃ கூஷ்ஸோஷ்ளள தஸ் வித்ரஸ்ய ஸ்ரெதம் ஸ ஜஜ்யெஸ' ஸதி ॥

ஸ ஸ்ரஹ்மிணஷ்யெவி—

ஃஹாஸ்ரஸ்ரஸ்ரணை வத்ஸராதஸ நித்யம் திஸொஷகம் நிய ஸெந ஸாவிகம ஸ கூகுவா வ்ரதீ கெஸ்யாஸ்ரணம் ஸ ஸம்வத்ஸராதெ ஸவிஸ்ஹீகரணம் கஸ்யஷ்ஸ' ஸதி ॥

ஸ்ரூத்ரஸ்ரெவி—

ஃஸவிஸ்ஹீகரணாஸ்ஹ்வம் ந கெஸ்ரம் யாஸ்ரயெஜ்ஜஃ । யதி

ப்ருஹஸ்பதி:— மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியில் அது முதற் கொண்டு ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் வரையில், ஸ்த்ரீ ஸங்கம், அப்யஞ்ஜனம், தாம்பூலம், க்ஷௌரம், உப்பு, தேன், வெண்கலத் தில் போஜனம், பராந்ந போஜனம், வழிநடத்தல், தந்தாவனம் இவைகளை வர்ஜிக்கவும். 2-காலங்களில் மட்டும் புஜிப்பவனும், பூமியில் தர்ப்பங்களின்மேல் படுப்பவனும், ப்ரதிக்ரஹமில்லாத வனும், கந்தம் புஷ்பம் முதலியதை வர்ஜிப்பவனும், அல்பமாய் புஜிப்பவனும் வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஸம்ஸ்கர்த்தா வாகியவன் ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் ஸ்த்ரீயைச் சேர்ந்தால், தனது முன்னோரான பித்ருக்களையும் ப்ரேதனையும் நரகத்தில் முழுகச் செய்வான்.

சுத்தி நிர்ணயத்திலும்:— மஹாகுரு ம்ருதியில் வர்ஷம் முடியும் வரையில் ப்ரதினமும் திலோதக தர்ப்பணத்தையும், நியமத் துடன் மாஸிகத்தையும் செய்து, நியமத்துடன் கேசதாரணமும் செய்து, வர்ஷ முடிவில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு கேசதாரணம் வேண்டியதில்லை. வித்வானுயுள்ளவன் தரித்தால்

யாரயதெ விஆரு வ்ரஹவயெஷு யாரயெஷு ॥ கூரயா ஹ்ரு ஒயெ தெஷாம் தத்தெஷ்ஷுஷ்டுவஹ்வெஷு । ரெதாம்ஸி தவ்ரு விதூஷீரு கெஷாரு வ்ரூஷயதெ யதீ' ஹதி ॥

கது வ்ரஹவயஷ்டி=ஸீதாவவ்ரஷ்டிரு-ஸீதாவிதூஷ்ரு தள வஷ்டிரு ரவஷ்டுகு வம்வத்ஸராஹ்ரு । யெஷ்டரு தரு வஸா வாஹ்ரு வ்ரூஜாவத்ரு வஸாவரெஷு ॥ யதி ஸுஷ்டுதெவம்யொமீ கூஹ்ரு வாரூயணம் வரெஷு । கூஹிதொ யதி மஹஷ்வாஷு வ்ரஹ ஹத்ரூவ்ரதம் வரெஷு' ஹதி வ்ரூணாஷு ॥

வ்ரூதூதெரெவி—

ஸுவஜுயிக்வா தெஷாதீரு கெஷாதும் தரு யாரயெஷு । தவ்ரு வெவவ்வதொ ரூஜா கெஷாரு வ்ரூஷயதெ விதூரு ॥ கெஷயாரணஜ்ஜெ தரு வதீ மஹும் ஒயாதி வெஷு । ரெதவா தத்திதூணாம் தரு தூவித்ருவதி வவக்ஷா ॥ வ்ரதாதெ வியிவஷு விதூராம் கூக்வாzzவ்விக ஒயொ ஷிஜீம் । கூளரும் கரபுஹ்ரூஹெ தாரெ கூத ஊநாவ்விகெவி வா' ஹதி ॥

நியமத்துடன் தரிக்கவேண்டும். நியமமில்லாமல் தரித்தால் அவனது கேசம் பித்ருக்களின் மார்பில் முளைபோல் வருத்துவதாகும்.

இங்கு ப்ரம்ஹசர்யமென்றது, ருது காலத்திலும் சோம விருப்பது:—"மாதா பித்ரு ம்ருதி வர்ஷத்தில், புத்ரன் ஒரு வர்ஷத்திற்குள் ஸ்த்ரீ ஸங்கமம் செய்தால் ப்ராஜாபத்யக்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவும். ரேதஸ்ஸேகம் செய்தால் சாந்த்ராயணத்தைச் செய்யவும். கர்ப்போத்பத்தியானால், ப்ரம்ஹஹத்யாவ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— தைலாப்யஞ்ஜநம் முதலியதை வர்ஜிக்காமல் கேசதாரணம் மட்டில் செய்தவனின் பித்ருக்களை யமன் கேசங்களைப் புஜிக்கச் செய்வான். கேசதாரணத்தின் நடுவில் பத்நீ கர்ப்பம் தரித்தால் பித்ருக்களை ரேத:பாநம் செய்வித்த பாபத்தை அடைவான். விதிப்படி நியமம் முடிந்த பிறகு, மாதா பிதாக்களுக்கு ஆப்திகத்தைச் செய்து, அல்லது ஊநாப்திகம் செய்து, பிறகு சுப நக்ஷத்ரத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

கதா:—

'யதி கதாசித் வ்ரதஜ்ஞஸ்ய ஔபாஸநே வாஜிகே ஜாதே। கர்மகாலே தினே க்ஷணம் குர்யாத் தத்ர விஜ்ஞாயதே' இதி ॥

ஜ்ஞாதவ்யதே—

'தத்ஸாமர்த்யே வ்ரதவைகல்யே குர்யாத் வாம்வத்ஸரிகம் யஜமாந:। தத்ஸாமர்த்யே ஸாஹஸே சாஹதே க்ஷணம் யஜமாநஸ்ய விதீயத' இதி ॥ 'ப்ரஹ்மசர்யாதிநியமேந ஸஹ கேசவபநம் குர்யாத் வத்ஸராதே ஸபிண்டீகரணாநந்தரமௌபாஸநம் குர்யாத் நிஷித்தகாலே ஸதி விதீயதே' இதி ॥ 'த்ரிஷ்வபி ஸத்ஸு வைகல்யே த்ரயாணாம் நியமேந ஸஹ கேசவபநம் வாம்வத்ஸரிகௌபாஸநம் யஜமாநஸ்ய குர்யாத்। 'விதேர்த்ருதீயே த்ருதீயம் சாஸ்ய தத்வம்' இதி। கர்மகாலே கர்மாங்கே ஸதி வாவ சாஸ்ய தத்வம்' ॥ கேசவபநம் ஸ்ரபஸ்ய விதீயதே' இத்யாஹ்ய தத்ர வ்யாஸஸ்ய ஸாஹே காலே க்ஷணம் கரிஷ்யதீதி வ்யாக்யாதம் ॥

அர்த்த:— கர்த்தா வ்ரதத்தை அனுஷ்டிப்பவனாகில் வர்ஷ முடிவில் ஔபாஸநம் செய்தபிறகு, அனுகூலமான தினத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொண்டு வ்ரதத்தை முடிக்கவேண்டும்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— பிறகு வ்ரதம் முடிந்ததும், விதிப்படி ஔபாஸநத்தைச் செய்து, புண்யமாகியதும், சுபமாகியதுமான முஹூர்த்தத்தில் விதிப்படி க்ஷௌரத்தைச் செய்துகொள்ளவும் அறிந்தவன். "ப்ரம்ஹசர்யம் முதலிய நியமத்துடன் கேசதாரணம் செய்துகொண்டு, வர்ஷத்தின் முடிவில், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஔபாஸநத்தைச் செய்து, நிஷித்தமான காலத்தில் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்தாலும், ச்ரேயஸ்ஸில் விருப்பமிருந்தால் நியமத்துடன் கேசதாரணம் செய்துகொண்டு, வர்ஷாந்தத்தில் ஔபாஸநத்தை விதிப்படி செய்துவிட்டு, 'மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்திய தினத்தின் முடிவில் பித்ரு மாஸங்கள் நான்கையும் வர்ஜிக்கவும். கந்யாமாஸம், கடகமாஸம், கும்பமாஸம், தனுர்மாஸம், என்ற நான்கு மாஸங்களில் க்ஷௌரம் செய்துகொண்டக்ருஹஸ்தனின் கேசகண்டங்களை, பித்ருக்களைப் பக்ஷிக்கச்செய்கிறான் யமன்'

கருத்து—

ஸவத்ஸராவஸாநேகரணே வ்ருத்தயாஜ்ஞிகாநாமேவ கௌரயாரணஸ்ய கதாசித், தத்ஸ்வீகரணம் வாவிண்ணே ஸவிண்ணீகரணாநந்தரம் நவ்ருத்தயாஜ்ஞிகாநாம் ஸ்வகரணம், ஸதி தத் வ்ருத்தயாஜ்ஞிகாவஸ்தாயாம், கௌரயாரணாதூர்த்வம் தத் க்ருத்வி வயாஜ்ஞம் கதாசித்கரணீயம் ॥

தயா வ ஸ்ரூதயஜ்ஞே—

ஸவத்ஸராஜ்ஞே ஸதி வா ஸவிண்ணீகரணம் யதா । கூஷ்ணம் க்ருத்வா தத்ர கர்யாத்தூஷ்ணீம் யாவத்வை யம்' இதி ॥ அத ஸாஹவநீயாதிரிக்தாகார்ஹபத்ய கூஷ்ணவ்யதிரிக்தம் ஸவிண்ணீகரணம் க்ருத்வா ததோ வத்ஸரஸ்ய கௌம் யாவதிதர்யாத் ॥

தத்ரைவ—

ஸ்ரூதே ஸவிண்ணீகரணே தத் விதூர்த்வம் நவ்ருத்தயாஜ்ஞம்

என்பது முதலிய ப்ரத்யவாயம் இல்லாத சுபகாலத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்று வ்யாக்யானம் செய்கின்றனர்.

சிலரோவெனில்:— "வர்ஷாந்த ஸபிண்டீகரண பக்ஷத்தில் ப்ரம்ஹசர்யம் முதலிய நியமத்துடனேயே கேசதாரணத்தை அவச்யம் செய்யவேண்டும். அதற்குமுன் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் பக்ஷத்தில், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பின் ப்ரம்ஹசர்யாதி நியமம் ஆவச்யகமில்லை. நியமத்தை அனுஷ்டித்தால் ச்ரேயஸ் உண்டு. கேச தாரணம் மட்டில் ஆப்திகம் வரையில் செய்யப்பட வேண்டும்" என்கின்றனர். அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:- "வர்ஷத்தின் முடிவிலோ, வர்ஷமத்தியிலோ எப்பொழுது ஸபிண்டீகரணம் செய்தாலும், வபநம் செய்து கொண்டு பிறகு ஸபிண்டீகரணம் செய்யவும். பிறகு வர்ஷம்முடியும் வரையில் கேசதாரணம் செய்யவும்". 12-ஆவது நாளைத்தவிர்த்த நாளில் க்ஷௌரபூர்வமாய் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்து பிறகு வர்ஷமுடிவு வரையில் கேசதாரணம் செய்துகொள்ளவும் என்று பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலேயே:— மாதா பிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீ கரணம் செய்யப்பட்ட பிறகு ப்ரம்ஹசர்யத்தை ரக்ஷிக்கவேண்டிய

வரிஷக்ஷணீயழ। தஹ்ருக்ஷணெ வாவி ஶஹஸுஹஶம் வ்ருஷ்ணிவத-ு நெ வ ஹ்வஶெ ந ஶொஷஃ' ஊதி॥ ஹ்வஶுவய-ுஷி நிவத-ுநெ ஹ்வஶெநzவி ந ஶொஷஃ। 'ஶாதாவிதெ்ராஹ்ரு வத்ஸரழ' ஊத்யுஷி வவநாந-ுஹாரெண கெஶயாரணாத்ரும் கத-ுவ்ருதி வ்யாவ்யாதாரஃ॥

ஸது விதர்யெஹாரகர்ஸு—

'ஶாதாவிதெ்ராரிதர்விஶெஷெண ஹ்ரூணாஸு வ-ுத்ருக்வா விஶெஷாஸு வர்ஜநீயகாஹாவாத்ர வவெ-ுஷாஶிவி வ-ுத்ரூணாம் விதெ்ராரி-ுரெண வம்வத்ஸரம் கெஶயாரணழ' ஊதி॥

கவரெ த-ு—

'வவெ-ுரந-ுஸிதிம் க்ருக்வா ஜ்ரெஷ்டெநெவ த-ுயஸு க்ருதழ। ஒவெ்ருண வாவிஹதெந வவெ-ுரெவ க்ருதம் ஹவெஸு॥ நவஸ்ராத்ரம் வவிண்டகும் ஸ்ராத்தாந்ருவி ய ஷொடஶ। வநகெ நெவ த-ு காய-ுணி வம்விஹதெயநெஷ்டவி' ஊத்யுஷிவயநெந-ுவஸ்ராத்தாஷிஹொமகு-ும்ஹஸ்ராத்தாதெ்ருயஶாஸ்திகு வ-ுதிவ-ுஷி நா

தில்லை. ப்ரம்ஹசர்யத்தை ரக்ஷித்தாலும் விசேஷமான பலனுண்டு. ப்ரம்ஹசர்யாதிகளை நிவர்த்திப்பதிலும், ஸ்கலநத்திலும் தோஷம் இல்லை. 'மாதா பித்ரோஸ்துவத்ஸரம்' என்பது முதலாகிய வசநங்களை அனுஸரித்து, கேசதாரணம் மட்டில் செய்யப்படவேண்டும் என்கின்றனர் வ்யாக்யானகர்த்தாக்கள்.

இவ்விஷயத்தில், **பித்ருமேதஸாரகாரர்** சொல்லுவதாவது:— 'மாதா பித்ரோ:' என்று பொதுவாக ஸ்ம்ருதி சொல்லுவதால் எல்லோரும் புத்ரர்களாகியதாலும், ஸங்கோசவசநமில்லாததாலும், புத்ரர்களெல்லோருக்கும், மாதா பித்ரு மரணத்தில் ஒரு வர்ஷம் வரையில் கேசதாரணமுண்டு' என்று.

மற்றும் சிலரோவெனில்:— "தம்பிகளெல்லோருடைய அனுமதியையடைந்து, விபாகமாகாத பொருளைக்கொண்டு ஜ்யேஷ்டனால் செய்யப்பட்டது எதுவோ அது எல்லோராலுமே செய்யப்பட்டதாயாகும். நவச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், ஷோடச ச்ராத்தங்கள் இவைகளை, விபக்தர்களானாலும் ப்ராதாக்களுக்குள் ஒருவனே செய்யவேண்டும், என்பது முதலிய வசநங்களால், நவச்ராத்தம் முதல் ஸோதகும்ப ச்ராத்தம் வரையில் ஆப்திக தினத்

வஹாநகூதைஷு ஜ்யேஷ்டஸ்யைவ கர்த்ருத்வமுக்தம், தந்ந்யா யேந வர்ஷாதௌகோத்ராரணாதி நியமேஷ்வபி தஸ்யைவாதிகாரஃ ஸ்யாத், ‘கர்த்தாரஸ்சேத்விபேதஃ ஸ்யாத், யதி கர்த்தா ந வித்யதே, கர்த்தா தத்ர ஸபிண்டஸ்ய ஸ்யாதிதி’ ஸ்மரணாத் ஸர்வேஷாமேவ வர்ஷாதிகாரே கோத்ராரணாதி நியமோऽபி தஸ்யைவேதி ஸித்தம் ॥

ஆஹிதாக்நிவிஷயே ॥

———

ஆஹிதாக்நேர்விசேஷமாஹாபஸ்தம்பஃ—

‘வர்ஷணி கோத்ரஸ்ய ஸ்மரணம் வாவச்யகமிதரஸ்மிந் ஸோமாதி வாவச்யக இதி வாஜஸநேயகம்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதௌ—

‘விதேஸ்து ஸ்ம்ருதாவேஷ மஹாம்ஸ்தேஷ ஸஹ வர்ஷணி வர்ஷணி । ஆஹிதாக்நிஸ்ம்ருதௌ கோத்ர ஸ்மரணம் ஸர்வதோ ஸ்ம்ருதம்’

திற்கு முதல்நாள் வரையில் செய்யவேண்டிய கார்யங்களில் ஜ்யேஷ்டனுக்கே கர்த்ருத்வம் விதிக்கப்படுவதால், அந்த ந்யாயத்தால் வர்ஷ முடிவு வரையில் கேசதாரணம் முதலிய நியமங்களிலும் அவ்வித நியமமே உசிதமாகுமாதலால், ‘ஆப்திகம் செய்துவிட்டு, கர்த்தா வ்ரஸ்தனாகில், ஆப்திகத்தை விதிப்படி செய்து’ என்பது முதலிய வசநங்களால் முக்ய கர்த்தாவுக்கே வர்ஷாந்தத்தில் வபநம் விதிக்கப்படுவதாலும், கேசதாரணம் முதலிய நியமமும் ஜ்யேஷ்டனுக்கே” என்கின்றனர்.

ஆஹிதாக்நி விஷயத்தில்.

ஆஹிதாக்நிக்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— பர்வதினத்தில் கேசச்மச்ருக்களை வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். ரோமங்கள் அல்பமாயிருந்தாலும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று வாஜஸநேயகம்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—மாதா பிதாக்களின் ம்ருதிவர்ஷத்திலும், கர்ப்பவர்ஷத்திலும், எப்பொழுதும் ஒவ்வொரு பர்வத்திலும்,

ஹதி ॥ சூஹிதாக்நீ: வவ்ருணி வவ்ருணி வவைசு । ஹதரஃ = சுநாஹிதாக்நீ: । தயோ: = விதஹ்யதாஸு மஹ்வாவபோ: ந வவைஶித்யயுஃ ॥

ஶ்ரீயஜுர்வேதே—

'கெஶாநு ஶாஸ்தஹ்யாஸ்வம் மஹ்வாநு யாஜுபெஜ்ஞஃ । யஜ்ஞா தே வவ்ருணி சூஷ்டிம் காஜுயெஹாஹிதாக்நிதெ' ஹதி ॥ சூஹிதாக்நிதெ = சூயாநாக்நிதெ, சூயாநெ தே வவ்ருவ்ருதி ரிஸ்தகாமெவி மஹ்வாநு சூஷ்டிம் காஜுபெஶித்யயுஃ ॥

கெவித்து—

'காஜுயெஹிஹிதாக்நிதெ' ஹதி வசிக்வா வ்யாவக்ஷதெ । விஹிதம் = மஹ்நிஶித்தகெஶயாஜுணழ, ஶாதாவித்யநிஶித்தகெஶ யாஜுணம் வ, தஜ்நிஶித்தத்வயம் விநா யஜ்ஞா வவ்ருணி சூஷ்டிம் காஜு பெஶிதி । வஜுவம் வ்யாவ்யாநெ வ ஶெஷ்டாகுவத்வநவிஜுரோயஹ்யாசு । யயோவிதம் ஶ்ராஹ்யழ ॥

ஆஹிதாக்னி வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அநாஹிதாக்னி அவைகளில் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. ஆஹிதாக்நி ஒவ்வொரு பர்வத்திலும் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும். அநாஹிதாக்னி, அவைகளில் = மாதா பித்ரு ம்ருதிவர்ஷம், கர்ப்பவர்ஷம் இவைகளில் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடா தென்பது பொருளாம்.

ச்ரௌதீயத்திலும்:— கர்ப்பிணீ பதியானவன் 3-மாதத்திற்கு மேல் கேசங்களைத் தரிக்கவேண்டும். ஆஹிதாக்னியோவெனில் பர்வத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளவேண்டும். ஆஹிதம் தவிர்த்து. ஆஹிதம்தவிர்த்து = ஆதானம்தவிர. ஆதாநத்திலானால் பர்வவ்யதிரிக்த காலத்திலும், கர்ப்பவானுகினும் க்ஷௌரம்செய்து கொள்ளலாம் என்பது பொருள்.

சிலரோவெனில் 'காரயேத் விஹிதாத்ருதே' என்று படித்து வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர். 'விஹிதம் = கர்ப்பநிமித்தகேசதாரணமும், மாதா பித்ரு ம்ருதிநிமித்தகேசதாரணமும், அந்த இரண்டு நிமித்தங்கள் தவிர்த்து, ஆஹிதாக்னி பர்வத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளலாம்' என்று. இவ்விதம் வ்யாக்யாநத்தில் முன் சொல்லிய வசநத்திற்கு விரோதம் ஏற்படும். உசிதமான பக்ஷத்தை க்ரஹிக்கவும்.

ஸபிண்டீகரண நிமித்தக்ஷௌரம் ॥

ஸபிண்டீகரணநிமித்தக்ஷௌரஸ்யாபி வ்யூதஜ்ஞே—

‘ஆஶௌஹே யஜ்ஞ விதேஜ்ஞ ஸபிண்டீகரணம் ஹவெஷ்ய । தத்ர க்ஷௌரம் ந கர்தவ்யம் த்ரிவக்ஷாஜிஷ்வ காரயேத்’ இதி ॥

த்ரிகாண்டவி—

‘ஸபிண்டீகரணாயாபி ய க்ஷௌரகர்ம விதீயதெ । க்ஷௌர கர்ம ந கர்தவ்யம் ஆஶௌஹஸபிண்டநெ ॥ ஆஶௌஹாத்ஸ வரம் க்ஷௌரம் ஶுப்ஹகாலெ ஸமாசரெத் । வத்ஸராத்பரதஶ்சைவ வா ஸபிண்டீகரணம் யதி ॥ க்ஷௌரம் கர்தவ்ய தத்ர கர்மபூர்வ ததெவ ஷம் யாவயெத்ஸுதஃ’ இதி ॥

விதாமஹஶ்ச—

‘ஸ்ரூயதெ வசநம் யஜ்ஞ வத்ஸராத்பரதஶ்சைவ ஸபிண்டநே । கர்தவ்ய ஔர்த்வ தைஹிகம் ஸுதைர்வாவ விதாமஹஃ’ இதி ॥

ஸபிண்டீகரண நிமித்த க்ஷௌரம்.

ஸபிண்டீகரண நிமித்தமான க்ஷௌரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—மாதா பிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தை 12-ஆவது நாளில் செய்தால் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலங்களில் செய்தால் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

த்ரிகாண்டியும்:— ஸபிண்டீகரணத்திற்காகவும் க்ஷௌரம் விதிக்கப்படுகிறது. 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்தில் வபநம் வேண்டியதில்லை. 12-ஆவது தினத்திற்குப் பிறகு சுபமான காலத்தில் க்ஷௌரத்தைச் செய்துகொள்ளவும். வர்ஷத்தின் முடிவிலோ, நடுவிலோ ஸபிண்டீகரணம் செய்வதாலல் க்ஷௌரம் செய்து கொண்டே ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். பிறகு மீதியுள்ள காலத்தில் கேசதாரணத்தைச் செய்யவும்.

பிதாமஹரும்:—வர்ஷமுடிவில், வபநம் செய்துகொள்ளாமல் ஸபிண்டீகரணத்தை எவன் செய்கிறானோ அவன் மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும், என்றார் பிதாமஹர்.

கது முஹூவதொ வவநநிஷெயஃ ஹ்ருயூதெ—

‘விதொ²ஹ்ஸம்வத்ஸரா²வூகூ³ ஸவிண்ணீகூரணம்ʼ யதி³ । முஹூர்ணாம் ந த³ம்ʼ ஹாயபூ³யாம் தஹ்ஹெஷம் யாரயெதி³ஜஃ’ ஊதி³ ॥ ஹாயபூ³யாம் முஹூர்ணாம் ஹாவிண்ணீ நிதி³க்ஷுளரம் ந கூ³யபூ³கு, கிம் த³ம் ஹாவிண்ணீம் கூபூவா வத்ஸரஸெஷம் யாரயெதி³யபூ³ஃ ॥

வூஹஜூாகு க்ஷுளரவிஷயெ zநூஉவூ³வூதெ ॥

வஜதள—

‘ஷஷ்டூஷ்டீவூதிவஉஹ்யியஸ்ரு ரிக்தா வஜ்யாஸ்ரஸாஜ்ஞமூ³ரூ³ஹொ²ஜஹாமபூவாணாழி । வாரரூாம்ஸகொஉயவிஹொகூந ஶிஷ்டூா ஹூ³ஃ க்ஷுளரெ த³ம் கஉபூணி ந ஸளகூ³ உ³ஸ்ரஹ்கி ஸ்ரரவெ’ ஊதி³ ॥

ஹ்ருதூபூகூரெ—

‘ஸ்ரூாஜெ வ ஹாஙகூபூவ³தூாரவாரெ ஶாஹாயிகெ ஸ்ரூகூபூ

இதில், கர்ப்பிணீ பதிக்கு வபந நிஷேதம் ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்படுகிறது:— ‘மாதாபிதாக்களுக்கு வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்வதானல், பார்யை கர்ப்பிணியா யிருந்தால் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது’ என்று. பார்யை கர்ப்பிணியா யிருக்கும்பொழுது ஸபிண்டீகரண நிமித்த க்ஷௌரத்தைச் செய்து கொள்ளக்கூடாது. ஸபிண்ட்யத்தைச் செய்துவிட்டு, மீதியுள்ள காலத்தில் கேசதாரணம் செய்துகொள்ளவேண்டு மென்பது பொருள்.

ப்ரஸங்கவசத்தால் க்ஷௌர விஷயத்தில் மற்றும் சில விஷயங் கள் சொல்லப்படுகின்றன.

பத்ததியில்:— க்ஷௌரத்தில், ஷஷ்டீ, அஷ்டமீ, ப்ரதமா, ரிக்த திதிகள், (சதுர்த்தீ, நவமீ, சதுர்த்தசீ) இவை வர்ஜ்யங்கள். சந்த்ரன், குரு, புதன், சுக்ரன் இவர்களின் வாரம், அச்சம், உதயம், த்ருஷ்டி, இவைகள் ப்ரசஸ்தங்களென்கின்றனர். சாவ விஷயமான க்ஷௌரத்தில் சுக்ரவாரத்தை நிஷேதிக்கின்றனர்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— ச்ராத்ததினத்திலும், ஸூர்யன், சனி, அங்காரகன் இவர்களின் வாரத்திலும், அதிக மாஸத்திலும், சுக்ர மௌட்யத்திலும், குரு மௌட்யத்திலும், அமையிலும், விஷ்டி

ஸ்ரொஸ்ரு ஸளஷ்வு । ஸ்ரூகூஷயெ விஷ்டிவிஷொஜி-ஃநாஷெ கூஷள ஸ்ரம் யஜி வ்யாஸு கூ-ஷுநாஸ்ரஹொத-ஃஃ' ஊதி ॥

'வ்ரூதஜி-ஃஹ-ஷுதி-ஃஹவ-ஃஸ்ரஜி-ஃ கூ-ஸ்ரகஜி-ஃ வஜிஸவஸ்ரெசு । வ வித்ரூநு வா.தயத்ரூஸ்ரூ நஸ்ரகெ ஸ்ரொஜிஹ்ணுகெ ॥ சூஜ்ரூஷ்ரு ஸ்ரொஸ்ரஜிணொ வ-ஃவநெ வவ-ஃஹா வியிஃ । ஊஜ்ரூஜிஸ்ரஜிணொ ஹொ-ஃதொவி-ஃநா கூத-ஃநஜி-வ்ரூதெ ॥ யந்நாஷ்வெவ்வாஷ்விகஸ்ரூ ஜம் யஜி விதெ்ரூஹ-ஃவெஜிஹ । வ்ரூகூ-வின்ஹூஹூநாத்தஜி ஸ்ரூவி வவ நட நவஜிஸவஸ்ரெசு' ஊத்ரூஸ்ரூவ்யாயநஃ ॥

வஸ்ரூஹொzவி—

'ஜிஷெவஷ்ட கூந்ரூகூ-கூக-ஃஸ்ரூவ்யாவெஷ்ட வஜ்ஞ-ஃயெசு । கூஸ்ரூஹெக்ஷ-ஃ கூ்ரூதெகூஷளஸ்ரெ கூஜிவ்ரூம் கூ-யஃரூசு வ-ஃநஸ்ரூஹெ॥ ஊஸ்ரூநு கெஸ்ரூநு வஞ்ஞமவ்ரூக்ஷாஷிதாநய வாவயெசு । தயெவ வவநம் ஜ-ஃஞ்ஜி-ஃ கூ்ரூகூஸ்ரூவஹஃ வதெஹ்ரூஜி ॥ யஷ்டிநு ஜிஷி ஊ்ரூதா ஹஷ்ரூவ்யா தத்தஜி நாவஸம் வகூஷஜெவ வா । கூஸ்ரூஹ்ரூஜி-ஃ ந கூ-வீ-ஃத

யிலும் (பத்ராகாணம்), விஷ்ணுவத்திலும், மாலியிலும் க்ஷௌரம் செய்துகொள்வது குலக்ஷயகாரணமாகும்.

"காலியில் ஒரு முஹூர்த்தத்திற்குள் எவன் க்ஷௌரம் செய்து கொள்ளுகிறானோ, அவன் தனது பித்ருக்களை ரௌரவதண்டக மென்னும் நரகத்தில் தள்ளியவனுவான். ப்ரம்ஹசாரீ, ஸன்யாஸீ இவர்களுக்கு வபநத்தில் எப்பொழுதும் விதியுள்ளது. க்ருஹஸ்தன், வாநப்ரஸ்தன் இவர்களுக்குக் காரணமின்றியும் வபநம் சொல்லப்படுகிறது. மாதா பிதாக்களின் ப்ரத்யாப்திகச்சார்த்தம் எந்த மாஸத்தில் வருகிறதோ அந்த மாஸத்தில் ச்ராத்தத்திற்கு முன்பு வபநம் செய்துகொள்ளக் கூடாது" என்கிறார் ஆச்வலாயனர்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—கன்யாமாஸம், கடகமாஸம், கும்பமாஸம், தனுர்மாஸம் இவைகளில் வபநத்தை வர்ஜிக்கவும். அசுப நக்ஷத்ரத்தில் க்ஷௌரம் செய்துகொண்டால் மறுபடி சீக்ரமாய், சுப நக்ஷத்ரத்தில் செய்துகொள்ள வேண்டும். கேசங்கள் அக்னியால் பொசுக்கப்பட்டால் அவைகளைப் பஞ்சகவ்யத்தால் அலம்பி, பிறகு வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். தலையில் ஓணான் விழுந்தால் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். எந்த மாஸத்தில் (மாதா

வராஸ்ரம ப்ரதீம் த்ருஜேத் ॥ வாவயேத் கூர்தோஷாஹோ வஷட் வஷட்காரேண வா । ஹ்ரஸ்தீத வாவத்ணம் நைவ ஹுத் ப்ராஹ்மம் ச வஜேத்யேத் ॥ ந விவாஹதிநே க்ஷௌரம் ப்ரஷ்டம் நிஶி காரயேத் । க்ஷுதவத்தா ந கர்தவ்யம் வ-ஷிவத்தம் வா வத்ஸேத்ஹி வா ॥ வநகோத்ரணாம் வ-த்ராணாம் வித-ஸ்ரேகதிநே தயா । க்ஷ-ரகர்ம ந கர்தவ்யம் ஸஹைவ ப்ராஹ்மஹோஜநே ॥ க்ஷ-ர கர்ம ந க-வீர்த்த ஸஸ்ரோத்-ஷ்வத்ரிய-த்ரயே । தயைவோ வைஶ்யாத்-ஷ்வத் ஶ-வாகர்ம விநா க்ஷவிம் ॥ கௌரவ ரோஷ்ரயா த்-ஷ்வத்தம் ப்ரஹ்மவாரு வாவயேத்ருஷி । ப்ரஹ்மத்வம்நைந தத்-ய்ம் ப்ருஹஸ்பத்யாஸ்ரம் ஹ்யேஷ ॥ க்ரஹிதாக்நேஸ்து பவ்ம் வவ்ம் ஆஹிதீ ச ப்ரஷ்யதே । ஹ்ர-ஷ்வ்ரகோஷ்ண விநா ஸவ்ம் கௌரவ ரோஹி வாவயேத் ॥ ஜிர-ண்ணநே த-ஸம்ப்ரோவ்தே கர்யம் க்ஷௌரம்

பிதாக்களுக்கு) ச்ராத்தம் வரக்கூடுமோ அந்த மாதம் முழுவதிலும், அல்லது ஒரு பக்ஷத்தில் வபநம், பரான்னபோஜநம், ஸ்த்ரீஸங்கம் இவைகளை வர்ஜிக்கவும். விவாஹம் செய்துகொண்டவன் ஒரு வர்ஷம் வரையில், அல்லது 6-மாதம் வரையில் வபநம் செய்து கொள்ளக் கூடாது. ச்ராத்தத்தில் புஜிக்கக்கூடாது. தர்சச்ராத்தம் செய்யக்கூடாது. விவாஹ தினத்திலும், ராத்ரியில் ஸ்வேச்சை யாலும், வபநம் கூடாது. கர்ப்பிணீபதி, ப்ரஸவத்திற்கு முன்பும், ப்ரஸவத்திற்குப் பின்பு ஐந்தாவது தினத்திலும் க்ஷௌரம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. ஸஹோதரர்கள் ஒரு தினத்தில் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. புத்ரனும் பிதாவும் ஒரு தினத்தில் வபநம் செய்துகொள்ளக்கூடாது. ப்ராதாக்களும், பிதாபுத்ரர் களும் சேர்ந்து ச்ராத்தபோஜனம் செய்யக்கூடாது. சௌளத் திற்குப் பிறகு 6-மாதம் வரையில் க்ஷௌரம் கூடாது. உபநயனத் திற்குப் பிறகு மவ்விதமே. உபாகர்மத்தில் க்ஷௌர நிஷேதமில்லை. கர்ப்பிணீபதியாகியவன் 3-மாதத்திற்குப் பிறகு வபநம் செய்து கொண்டால், அது கர்ப்பஹத்யைக்கும், ப்ரம்ஹஹத்யைக்கும் ஸம மாகும். ஆஹிதாக்நிக்கு, இரண்டு பர்வங்களும் (அமா, பூர்ணிமா), த்வாதசியும் வபனத்திற்கு ப்ரசஸ்தங்களாம். புருவம், முழங்கை இவைகளைத் தவிர்த்து மற்ற அங்கங்களின் லோமங்களையும் கேசங் களையும் வபநம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு தினத்தில் 2-க்ஷௌரங்கள் ப்ராப்தங்களாலை எப்படிச் செய்வது? முதலில்

வியீயதெ । ஶஜ்ஞெண வியிவஸு கூயஸ்ஸாகு வஸ்ஸாகு கூஷ்ளாம வஸோஉரெகு' ஜதி ॥

நஹ்நவூஹாஜநஸ்ரௌஜ்ஜி ॥

ஏதஜ்ஜிநெ வவநஸ்ஸாநாநஞ்சாம ஸ்ரீம் வூவிஸ்ரு ஸ்ரீஹ ஆரெ வஜ்ஜுவு நஹ்நவூஹாஜநஸ்ரௌஜ்ஜம் ஜஜ்ஞாகு ॥

தயா வ ஹ்ரீதஜ்ஞெழி—

'ஜ்ஞாதிஹிஸ்ஸாஜ்ரு-ஸ்வாஹொஹி வஹ்ஹ வாயவ-ரவஹ்ஹரெஃ ! நஹ்நவூஹாஜநம் கூகூவா வவூதீவம் விஸ்ரெஜ்ரீஹழி' ஜதி ॥

கவண்ணாஜிஸ்ரெ-ழ்zவி—

'ஹொஜகவாவஹொ ஸ்ரீம் வூவிஸ்ரு நஹ்நவூஹாஜநாயஸ்ரும் காம்ஸ்ருவாதும் வஹ்ரும் வ்ரூதம் தண்ண-ரவ-ஹிணஸ்ருவாதும் ஹ்ரூ வஹ்ணாய ஜெயம்' ஜதி ॥

வஸ்ரிகாயாழி—

'நஹ்நவூஹாஜநஸ்ரௌஜ்ஜம் வ்ஸாநாஜெ த-ர ஏதெzஹநி ।

ப்ராப்தமான கூஷ்ளாத்தை மந்த்ரத்துடன் செய்யவும். பிறகு ப்ராப்தமாகும் கூஷ்ளாத்தை ஸாகூஷாத்தாகச் செய்யவும்.

நக்ன ப்ரச்சாதந ச்ராத்தம்.

ம்ருதி தினத்தில் வபன ஸ்நாநத்திற்குப் பிறகு, க்ராமத்தில் நுழைந்து, வீட்டின் வாயிலில் ஸங்கல்பம் செய்து, நக்ன ப்ரச்சாதன ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— சிறுவர்கள் முந்தியுள்ளவர்களாயும், ஈரவஸ்த்ரமுள்ளவர்களாயுமுள்ள ஜ்ஞாதிகளுடன், நக்ன ப்ரச்சாதந ச்ராத்தத்தைச் செய்த பிறகு, தீபத்துடன் கூடிய க்ருஹத்தில் ப்ரவேசிக்க வேண்டும்.

அகண்டாதர்சத்திலும்:— ஈரவஸ்த்ர முள்ளவர்களாய், க்ராமத்தில் நுழைந்து, நக்ந ப்ரச்சாதநத்திற்காக, வெண்கலப்பாத்ரம், வஸ்த்ரம், நெய், அரிசி நிரம்பிய பாத்ரம், இவைகளை ப்ராப்ஹணனுக்குக் கொடுக்கவும்.

சந்த்ரிகையில்:— ம்ருதி தினத்தில், ஸ்நாநத்திற்குப் பிறகு

வடே தண்டுலம்வ்யஞ்ஜனே வாஸஸா வஸ்த்ரவேஷ்டிதே ॥ வியாய காம்ஸ்யபாத்ரேண தஷ்டிஸர்ப்பிஷா விநிக்ஷிபேத் । ஹிரண்யம் தத்ர நிக்ஷிப்ய யதாவிபவஸாரதஃ ॥ கர்மீணாய ஶுசயே ப்ராஹ்மணாய விஷ்ணும் ஸ்ம்ருத்வா ப்ராஹ்மணம் தர்ப்பயேத்’ இதி ॥

வ்யாஸஃ—

‘வாஸஸ்தண்டுலாதீனாம் த்ரீணி காம்ஸ்யபாத்ராணி । ஏஷாம் நாநஸ்ருஷ்டம் ஏகைகம் ஸர்வத்ர தத்’ இதி ॥

ஸர்பிர்நிணயே—

‘ஏஷாம் நவயஜ்ஞோபவீதவஸ்த்ரவேஷ்டிதகர்ஷாதி காம்ஸ்யபாத்ரேண வியாய தண்டுலாதீன்ப்ரக்ஷாள்ய தத்ஸர்பிஷா ஸம்ஸ்ருஜ்ய வ்யஞ்ஜனஸஹிதம் ஸதீனபாத்ரம் ஹிரண்யம் நவவஸ்த்ரஸஹிதம் ப்ரதிக்ரஹீதுர் நாம்நா ப்ராஹ்மணாயாபவர்கே காம்ஸ்யபாத்ரம் தத்வா’ இதி ॥

நக்ந ப்ரச்சாதநச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். அரிசியால் நிரம்பிய குடத்தை வஸ்த்ரத்தால் சுற்றி, வெண்கலப்பாத்ரத்தால் மூடி, அதில் நெய்யை வைத்து, ஸ்வர்ணத்தை நெய்யில்போட்டு, சக்திக்கு இயன்றபடி, குலீநனும் தரித்ரனுமான ப்ராம்ஹணனை விஷ்ணுவை ஸ்மரித்துப் பூஜித்துக் கொடுத்து, ப்ராம்ஹணனை அனுப்ப வேண்டும்.

வ்யாஸர்:— வஸ்த்ரம், அரிசி, ஜலபாத்ரம், தீபம், வெண்கலப் பாத்ரம், இவைகளை தஹநத்திற்குப் பிறகு கொடுக்கவும். அதுதான் நக்ந ப்ரச்சாதநமாம்.

சுத்திநிர்ணயத்தில்:- 10-நாட்களுக்குப் போதுமான அரிசியினால் நிறைந்த குடத்தை வெண்கலப்பாத்ரத்தால் மூடி, அரிசியின் பாதி அளவுள்ள எள், உளுந்து, பயறு, உப்பு, நெய், வ்யஞ்ஜநம் இவை களுடன்கூடியதும், தீபபாத்ரம், ஹிரண்யம், புதியவஸ்த்ரம் இவை களுடன் கூடியதுமாக, ப்ரேதனை உத்தேசித்து நக்நச்ராத்த விதியாய் ஸோதகும்ப ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

ஷ்ரூயதே ஹாரீத ஏ—

'வாஸஷ்ஷண்ட்ஸீவாத்ரம் காம்ஸ்யம்ருண்மயம் வ்ரூதி। ஏஷ நாநஞ்ஜநம் ஏவ்யாஸ் ஸ்த்ரீ நம்ருவாணிவ்ருத்தம்' இதி ॥

ஏஷநாநஞ்ஜநஸ்யைவ நம்ருவ்ருத்தாஏநவியாநாஸ் தஏநஞ்ஜநஸ்ய கூஏநத்வம் மந்யதே ॥

தயா ச வ்ரூதஞ்ஜநே—

'நம்ருவ்ருத்தாஏநம் கரிஷ்யந்தஸ்ஸ்நாநம் குர்வீரந்। குர்வந்தோ ஹ்யேவைநாந் தத்தோ மதஸ்ம் ஸ்ருஜாஷ்ஷிஸ்' இதி ॥ மதஸ்ம் = ஜலாஸயம், ஏஷகூஏநாயஸ்ம் மஹ்யத்தியஸ்ம் ॥

யத்ரு நாஸ்தெந கரிஷ்யமாணாத்ரிஸ்ஸ்தே— 'ஸ்நாத்வா ஏஷ்ய வ்ரூநரஸ்நாத்வா தோயம் ஏஷ்யாஸ்யுபாவிதே। நம்ருவ்ருத்தாஏநம் ஏஷ்யாஜ்ஜெந வஹ ஷ்ரிஸ்' இதி, ந தயைஹ ஸிஷ்டாஏரா zஹ்ரி, ஜெஸ்வியெஷ்டி தயைவாஸ்ரத்தி ॥

ஸம்ருத்யர்த்த ஸ்ராத்தீலும்:— வஸ்த்ரம், அரிசி, ஜலபாத்ரம், வெண்கலப்பாத்ரம், தீபம், நெய் இவைகளைத் தஹநத்திற்குப் பிறகு கொடுக்கவும். அது நக்நச்ராத்தமெனப்படும்.

தஹநத்திற்கு அடுத்தே நக்நப்ரச்சாதநத்தை விதிப்பதால், அதற்குப் பிறகே உதகதாநம் செய்யவேண்டுமெனத் தெரிகிறது. அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதி:— இவ்விதம் நக்நப்ரச்சாதநத்தைச் செய்து, பிறகு வீட்டில் நுழைவது முதலியதைச் செய்யவும். பிறகு வீட்டிற்கு வெளியில் (கர்த்தத்தை) குளம் முதலிய ஜலாசயத்தை நோக்கி உதகதானத்திற்காகச் செல்லவும்.

ஆனல், நாரதரால் க்ரமத்திற்கு மாறுதல் சொல்லப்பட்டுள்ளதே:—"ஸ்நானம் செய்து, தஹநம் செய்து, மறுபடி ஸ்நாநம் செய்து, உதகதானத்தை உசிதப்படி செய்து, நக்நப்ரச்சாதனத்தைப் போஜனத்துடன் கொடுக்கவேண்டும்" என்ற வசனத்தால் எனில், அவ்விதம் இந்தத் தேசத்தில் சிஷ்டாசாரமில்லை. ஏதோ ஒரு தேசத்தில் அவ்விதமாகவே ஆசரிக்கின்றனர்.

ஸ்ரீயஸ்ரீயெ—

'நக்னப்ரவ்ராஜநம் ஷ்ராத்தெ ப்ராஜாபத்யெந வஹ்நி ஜிஃ। வஹ்நி
ணஃ வொஷகுலம் வவஷ்டு வெஷவாமெ ॥ தஷ்மெவ தெயம்
தத்விஜெ நவிதீயெஹ்நி கார்யெஷு' இதி। ப்ராஜாபத்யெந வஹ்நி =
தஷ்மாதெந வஹ்நெதர்யஃ ॥

ராத்ரிஷ்ராத்ரெ விஷெஷோஹ ஜாதூகர்ணிஃ—

'திவொஹகம் தயா வித்தம் நக்னப்ரவ்ராஜநம் நவஃ। ராத்ரள
நக்னப்ரவ்ராஜ வர்ஜ்யாயாம் யதி கார்யஸ்ய ஸ்ரியமிச்சேத்' இதி ॥
நவஃ = நவஸ்ராத்தம்। ராத்ரள ஏஹ நாநுஜ்ஞாம் நக்னப்ரவ்ராஜநாதி
கம் நக்னப்ரவ்ராஜ்யம், கிம் து வஸ்த்ரஸஹிதஸ்ய கதாசித்தர்யஃ ॥

யத்து காத்யாயநவசநம்—

'ராத்ரள ஸ்ராத்தவித்தாதெ கார்யஸ்ரவநவர்ஜிதம்।
ஸாஹ்நிதெ வபநம் தத்ர கெஸோத்தரம் வித்யதெ' இதி,

ச்ரீதரீயத்தில்:— "நக்னப்ரச்சாதனத்தைப் போஜநத்துடன் ப்ராம்ஹணன் கொடுக்கவேண்டும். ஸ்வர்ணம், உதகும்பம், வஸ்த்ரம், இவைகளுடன் கொடுக்கவும். வேதமறிந்த ப்ராம்ஹணனுக்கு அப்பொழுதே கொடுக்கவும். இரண்டாவது நாளில் செய்யக்கூடாது". போஜநத்துடன் என்பதற்கு அரிசியுடன் என்பது பொருள்.

ராத்ரியில் தஹநம் செய்யப்படும் விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஜாதுகர்ணி:— "திலோதகம், பிண்டதானம், நக்நப்ரச்சாதநம், நவச்ராத்தம் இவைகளை, ராத்ரியிலும், ஸந்த்யையிலும் செய்யக்கூடாது. செய்தால் நீங்கும்". ராத்ரியில் தஹனத்திற்குப் பிறகு நக்னப்ரச்சாதனம் முதலியதைச் செய்யக்கூடாது. ஆனால், மறுநாளில் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

ஆனால், **காத்யாயனவசனம்:—** "ராத்ரியில் தஹநம் செய்தால் பிண்டதானம் வரையில் செய்யவும். வபநம் கூடாது. மறுநாளில் கேசங்களுக்கு மட்டில் வபநம் விதிக்கப்படுகிறது" என்றுள்ளதை

வதத்ர ஶிவாzzஸ்ரூஷ்வம்ஸ்கியாவிஷயே, யதி வா வ்யாஹ்ருதாஸு ஹோஷம் வம்ஸ்யாயயேத்ஸ்ரிஸ்ருதி' ஈதி ஸ்ரூத்ராணாத் ॥ வ்ரதாணாம் தர்ஸாதர்ஸாஸ்ரூஷ்வம்ஸ்காரோzவி தத்தைவ கதாசித், ஸாதர்ஸ ஏவைஷ தத்ர கர்யாரம்ப கஷாயம் விஜ்ஞாயதே । ஸாதர்ஸ விதேர் ஸ்யாந்நைஷாம் ஸ்ரௌஹ்மணதை வபநம் ஸ்யாத்' ஈதி ஸ்ரூத்ராத் ॥

உபகர்மாநவியிஃ ॥

நநு ப்ரஹ்மசாரிகர்தவ்யத்வாத் வித்யேயமாபாதே— 'நவம் வாஸஸ்ஸிமாநு உபாநு கர்மஸீதி வம்ஸ்ப்ருத்ய தீயதே மக்வா ஸ்ராக்வா தீர்கர்யதே கர்ணே கதாசா வஜ்ரவ்ய ப்ரதிமுவா ஹ்ரு, 'க்ரூயாஸ்ஸி ப்ரேத' ஈதி ஸிம்ஸாம் ஸ்ரூவயேத் । கர்ய ஜ்ஞாதயோ உக்ஷிணாக்ரவாஃ ஸ்ராக்வாகதகர்தணே வஜ்ரவ்ய, வவ்ருஜ்ரா ஸ்ரூவ்ய கர்மகர்மாத்மாக்ரமாக்ரமணே ப்ரேதாய வஸதஸா

எனில், இந்த வசனம் பகலில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்காரத்தைப் பற்றியதாகும். "பகலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தால் மீதியுள்ளதையும் ராத்ரியிலேயே செய்யவும்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். புத்ரர்களுக்கோ வெனில், ராத்ரியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸ்கார விஷயத்திலும் அப்பொழுதே எல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும், "ராத்ரியில் தஹநம் செய்தால் அப்பொழுதே வபநம் பிண்டோதக தானம் இவைகளைச் செய்யவும். இது மாதா பித்ரு விஷயத்தில். மற்றவர்க்காஞல் மறுநாளில் வபநம்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

உதகதான விதி.

நக்னப்ரச்சாதநத்திற்குப் பிறகுள்ள கார்யம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:— "புதிய வஸ்த்ரம், எள், தர்ப்பங்கள், குடம் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு, ஜலாசயத்திற்குச் சென்று, ஸ்நாநம் செய்து, ஜலக்கரையில் செய்யப்பட்ட குண்டத்தில் கர்த்தா ஸங்கல்பம் செய்து, ப்ரேதனை ஆவாஹநம் செய்து 'ஆயாஹிப்ரேத' என்று சிலையை ஸ்தாபனம் செய்யவும். பிறகு ஜ்ஞாதிகள் தெற்கு நோக்கியவர்களாய் ஸ்நாநம்செய்து சொல்லியக்ரமப்படி ஸங்கல்பித்து, இடது முழங்காலைக் கவிழ்த்து, இந்தக் கோத்ரமும், இந்தச் சர்மமுமுள்ள ப்ரேதனின்பொருட்டு, இந்த வாஸோதகத்தைக்

ஹொஹகம் ஹஹாரீதி திர்ருணஹ்ரூம் நவம் வாஹஹ்ருஹ்ரூம் ஹகூர்ருக வீயயெயஃ। வனவம் ஹ்ராக்வா ஹ்ராக்வா ஹிஃ வீயயெயஃ, ஈஹகூள திர்நிஹ்ருஜ்ரு திவஹ்ராஹஉஹகம் திஹொஹகாஜ்ஜலீம்ஹ்ரு ஹஹ்ருஃ'உதி॥

கூத்ராவஹ்ரூம்வஃ--

'கெஹ்ராநு வ்ருகீயஹ் வாம்ஹ்ரூநொவெவ்ருகவாஹஹொ உக்ஷிணாஸ்ரூவாஹ்ரூக்ரூஹ்ரூவஃஜ்ஜ்ரு தீயஹ் வாஹஃ வீயயிக்வாவவிஹ் ஹெவ்ருவம்திர்ரூகவ்ருதயம் திஹ்ரூஜிஹ்ரூஸ்ரூஉகஸ்ரூதிவ்ருர்ரூஷ்டா உதி' உதி॥ உவவிஹ்ருஹ்கி = உவவிஹ்ரு வீயயெயஃ, ந வ்ருஹ்ரீஹ்ரூயவ்ரிக்வா வா। தகவ்ருதயம் = மொத்ருநாஸ்ரு ஹணவ்ரூவஹ்ருக தித்ருயஹ்ருஃ॥

கூஹ்ரூமாயநஃ—

'வக்ரூஞ்ஜிஜ்ஜ்ரு திர்ரூஉகாஜ்ஜலீநு உஹ்ருாகு' உதி॥

வொயாயநஃ—

'கெஹ்ராநொவ்ரு ததஃ ஹ்ராக்வா திர்உஹ்ருஹ்ரூஉகாஜ்ஜலிழ்। உஹெஹ்ருஷ்ரூ திஹவஃஜிஹ்ரு ஹெதத்த உஉகம் சுவிதி' உதி॥

கொடுக்கின்றேன், என்று மூன்றுப் மடிக்கப்பட்ட புதிய வஸ்த்ராத்தைத் தலைப்புடன் ஒரு தடவை பிழியவேண்டும். இவ்விதம் முழுகி முழுகி 2-தடவை பிழிய வேண்டும். சக்தியில்லாவிடில் மூன்று தடவை முழுகி, மூன்று தடவை வாஸோதகத்தையும், திலோதகாஞ்ஜலிகளையும் கொடுக்கவேண்டும்" என்று. இதில்,

ஆபஸ்தம்பர்:—'மயிர்களை விரித்து, புழுதியைப்போட்டு, ஒரு வஸ்த்ரமுடையவர்களாய், தெற்கு நோக்கியவர்களாய் ஒரு தடவை முழுகி வெளியேறி, வஸ்த்ரத்தைப் பிழிந்து உட்கார வேண்டும். இவ்விதம் மூன்றுதடவை ப்ரேதனின் கோத்ர நாமங்களைச்சொல்லி, எள்ளுடன் கூடிய ஜலத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்' என்று. உட்கார வேண்டும்=உட்கார்ந்து பிழிய வேண்டும். குனிந்தாவது, நின்றுகொண்டாவது பிழியக்கூடாது என்பது பொருள்.

ஆச்வலாயனர்:— ஒரு தடவை முழுகி மூன்று தடவை உதகாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும்.

போதாயனர்:—வபநம் செய்துகொண்டு, பிறகு ஸ்நாநம் செய்து, தர்ப்பங்களில் திலத்துடன் கூடிய ஜலாஞ்ஜலியை 'ஏதத்த உதகம்' என்று மூன்று தடவை கொடுக்கவேண்டும்.

வ்யாஹொzவி—

ஸுவ ஊர்வ் யயாந்ர்யாயம் ஊர்ஷ்வா ஜ்யோதி ரிஸுஷ்யா ।
வாயாநு ஸ்ராயாநு வ்ரஷ்ட்யை மஹ்யை ஷ்வேதா நீக்ஷகஃ ॥ ஸ்ர
ஜிஷ்ணுரிதம் ஸுக்ஷம் ஸ்யாமம் லொஹிதக்ஷ்வ வா । வாஷாணம்
தத் க்ரூராய மக்வா தத்ர ஜிஹ்ரேஜயேத் ॥ ஸ்வெயம் உஷ்வஸ் ஸ்ராக்வா
ஜயம் வ்ருக்ஷாவ் வஷ்டுஜேத் । வ்ர நஷ்ஸ்வெயம் ஸ்ராக்வாzய வாஹ்ர
தாஷ்ட்ர ஸஸோஹிதாஃ ॥ வ்ரஜவ்ரவ்ரூஷ்ஸ்மொக்ராஸ் வாஸ்வாஸ்
ஸஹொஉகாஃ । ஸவிஷ்ணாஸ் க்ரூரோக் வ்ர்தாஃ வ்ராவீ நாவீ தி
நஷ்டயா ॥ உக்ஷிணாஜிஜ்ர்வா ஸ்ரக்வா உக்ஷிணாஸ்ர்க்ர்மொஷ்ட்ர
ஹி । வாஷாணம் தத் நிக்ஷிவ்ருக்ர்வா தத்ர வ்ராதொzவடுத் ॥
நாஜமொதை ஸஜ்ர்ஷ்டாய வ்ரேதஷ்ட்ர்வ்ருக்வி தி வ்ர்வஸ் ।
மதை வக்ர்ஸ் வ்ருவிஞ்ஜ்ர்யா வ்ரிஸ்வ்ர்ணஸ் ஜயாஜ்ஜிஷ் ॥
விதொஷ்ட்ர் யாவஷாஸளம் தாவக் க்ர்யாஸ்ராஜயாஜ்ஜிஷ்' இதி ॥

காத்யாயநொzவி—

'தயாzநவெக்ஷேதாவ ஸ்வ ஸ்வ வாவஸ்வஷ்ட்ர்யஸ் । ஸ்ராக்வா

வ்யாஸரும்:—விதிப்படி சவத்தைத் தஹித்து, ஆகாசத்தில் உள்ள ஜ்யோதிஸ்ஸையும், திக்குகளையும் பார்த்து, சிறுவர்களையும் பத்னீகளையும் முன்னிட்டுக்கொண்டு, ப்ரேதனைத் திரும்பிப் பாராமல், செல்லவேண்டும். சுத்தமாயும், உடையாததாயும், ம்ருதுவாயும், கறுப்பு அல்லது சிவப்பு நிறமுள்ளதுமான கல்லை எடுத்து, பெரிய ஜலாசயத்திற்குச் சென்று, தூஷ்ணீமாய்த் தண்டம்போல் ஸசேலஸ்நாநம் செய்து, தேஹத்திலுள்ள அழுக்கைப் போக்கி, மறுபடி ஸசேலஸ்நாநம் செய்து, மௌனிகளாய், கவனமுடையவர்களாய், பெரியவர் முன்னுள்ளவர்களாய், ஸகோத்ரர்கள், பந்துக்கள், ஸமாநோதகர்கள், ஸபிண்டர்கள், புத்ரர்கள் என்ற க்ரமமாய், ப்ராசீனாவீதிகளாய், தெற்கு நோக்கியவர்களாய் இருந்து, தெற்கில் தூனியுள்ள தர்ப்பங்களில் பாஷாணத்தை வைத்து அதன் முன்பில் குழியைத்தோண்டி, நாமகோத்ரங்களைச் சொல்லி, 'ப்ரேத:த்ருப்யது' என்று சொல்லி, குழியில் எள்ளுடன் கூடிய ஜலாஞ்ஜலியை ஒருதடவை விடவேண்டும். புத்ரன், மாதாபிதாக்களுக்கு ஆசௌசமுள்ள வரையில் ஜலாஞ்ஜலி தாநத்தைச் செய்யவேண்டும்.

காத்யாயனரும்:—திரும்பிப் பாராமல், சவஸ்பர்சம் செய்த

ஸவைஷ்ணவேந ஏஷ்டவ்யமேவேதி ஸ்ம ॥ மோக்ஷகாமேவாபி தேன ச தவ்யாதீநாநுஷ்டீயதே । உக்ஷிணாஸ்ராநு கூஷ்மாநு க்ருக்வா வஸிஷ்ட தா வ்ருஷ்ண வக்ருஷ்ண' இதி ॥

வைதீநவிரவி—

'ஷ்வேதம் உநவா ஷ்யாயநு உக்ஷிணாவிவஸ்ரீ நஜுஷீளிநயே' ஏதி ॥

வ்ருவெதாஃ—

'நஷீகஷிஷ்ட தேதா மக்வா ஸளஷம் க்ருக்வா யஷாயுஷ்வ । வஸ்த்ரம் ஸம்ஸாயயெஷாஷள தேதஃ ஷ்டாநம் ஸவாஷவெஸ ॥ ஸவெ ஷ்டா தேதஃ ஷ்டாக்வர் ஸ்ரவிஃவ்ருயதவாநஸஃ । வாஷாணம் தத ஸ்ரூஷாய விவ்ரா ஷ்ருவாஷ்ஸாஜுஷீந ॥ ஷாஷஸ க்ஷத்ரியொ ஷ்ருவா வெஸெஷ வஷ்ருஷஸ ஷ்ரூதாஃ । த்ரிஃஸ ஷ்டவிஷ்ருவாய ஷாதவ்யா ஷ்டதஷ்ஸவ்ருவிஸெஷ்ரூஜஷி ॥ தேதஃ ஷ்டாநம் வ்ருநஃ காயஃ ஸ்ருஷ்ட ஸளஷம் வ காரயெஸ' இதி ॥ வஸ்த்ரம் = நிஷ்பீடநவஸ்த்ரமிதி வ்யாக்யேயம் ॥

எல்லோரும் ஜலாசயத்தை அடைந்து, ஸகேல ஸ்நாநமும் ஆசமநமும் செய்து, ஸ்தலத்தில் ப்ரேதனுக்கு உதகதாநம் செய்யவேண்டும். கோத்ர நாமங்களைச் சொல்லிய பிறகு 'தர்ப்பயாமி' என்று சொல்லி, தெற்கு நுனியாய்த் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, தனித்தனியாய் ஒரு முறை ஜலதாநம் செய்யவும்.

பிண்டநிலியும்:—ப்ரேதனை மனதால் த்யானித்துக் கொண்டு தெற்கு முகமாயிருந்து, மூன்று அஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவேண்டும்.

ப்ரேதஸ்:—பிறகு நதிக்கரையை அடைந்து விதிப்படி சுத்தி செய்துகொண்டு, முதலில் வஸ்த்ரத்தைச் சுத்தி செய்யவும். பிறகு ஸ்நாநம் செய்யவும். மறுபடி ஸகேலஸ்நாநம் செய்து, சுத்தனுய், சுத்த மனமுள்ளவனுய் பர்ஷாணத்தை எடுத்து, அதில், ப்ராம்ஹணன் பத்து ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவேண்டும், க்ஷத்ரியன் 12-அஞ்ஜலிகளையும், வைச்யன் 15-அஞ்ஜலிகளையும், சூத்ரன் 30-அஞ்ஜலிகளையும் கொடுக்கவும். பிறகு க்ருஹத்தில் நுழையவும். மறுபடியும் ஸ்நாநம் செய்யவும். க்ருஹத்திற்குச் சுத்தியைச் செய்யவும். இங்கு வஸ்த்ரம் என்றது நிஷ்பீடன (பிழியும்) வஸ்த்ரம் என்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்.

ஷ்ருதிரத்னே—

‘ஸவஸவ்ய ததஃ க்ருக்வா வஷ்யஜ்ஞோவவீதகே । ஏகஷி ணாஹிஃவைவி ஃத்வை தெ ஃயம் தொயாஞ்ஜலி த்ரயம்’ ஏதி ॥

வஸிஷ்ஃ—

‘ஸவ்யோத்ராஹ்யாம் வாணிஹ்யா ஃஏகைகயாம் க்ரவீ ஃரந’ ஏதி ॥

வ்ருஹத்தாஸ்ரே—

‘ப்ரதஸ்ய வாஸுவா யஜ்ஞோபவீ ஃஏகவ்ரதீய ஃ நொத்த ஷெ ஃய ஃரஏகாதே வ்ருஹிஜ்ஞெய ஃரவஸவ்ய யஜ்ஞோவவீத வாஸஹொ ஏகஷிணாஃவா வ்ராஹ்மணஸ்ய ஏஏஃவாஃ வ்ராஹ்ம வாஸ்ரே ராஜந்யவைஸ்ரயொஃ’ ஏதி ॥

ஜ்ஞாதிஸிவ ஃவநவ ஃவ ஃகரணொஏகம் தெயழி । ‘வ்ருஏஏ ஜ்ஞ ஃதயஸ்ரவை ஃ க்ஷளரம் க்ருக்வா திமொஏகழி’ ஏதி ஸ்ம்ருணாஸ்॥

வ்ருஹத்தாஸ்ரே—

‘வபநம் க்ருக்வா ஸ்நாத்வைகவஸ்த்ராஃ வ்ராவீநாவீதிநொ

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:—பிறகு, வஸ்த்ரம் உபவீதம் இவைகளை ப்ராசீநாவீதமாகச் செய்துகொண்டு, தெற்குமுகமாய் ப்ராம்ஹணர்கள் மூன்று தடவை ஜலாஞ்ஜலிதாநம் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டர்:—இடதுகை மேலாக உள்ள கைகளால் உதகதாநம் செய்யவும்.

ப்ரசேதஸ்ஸும்:—ப்ரேதனின் பந்துக்கள் வ்ருத்தக்ரமமாய் ஜலத்திலிறங்கி ஸ்நாநம் செய்து, துடைத்துக் கொள்ளாமல் ஜலக் கரையில் உபவீதத்தையும் வஸ்த்ரத்தையும் ப்ராசீநாவீதமாகத் தரித்து, தெற்கு நோக்கியவர்களாய், ப்ராம்ஹணனுக்கு ஜலாஞ்ஜலி தாநம் செய்யவேண்டும். க்ஷத்ரியனுக்கும் வைச்யனுக்கும் முறையே வடக்கு முகமாயும், கிழக்கு முகமாயும் இருந்து ஜலாஞ் ஜலிதானம் செய்யவேண்டும்.

ஜ்ஞாதிகள் வபநம் செய்துகொண்டபிறகே உதகதாநம் செய்ய வேண்டும். “ஜ்ஞாதிகளெல்லோரும் க்ஷௌரம் செய்துகொண்டு திலோதகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ப்ரசேதஸ்ஸும்:—வபநம் செய்து கொண்டு ஸ்நாநம் செய்து,

உக்ஷிணாஸ்-வா கவடே வஹஹே ஜலாஞ்ஜலிம் உத்3ரு-ஹ்' இதி ॥

கஹ்ரு-ராஃ—

'ஸதிலஹஹே2வஷவாவெதத்தே இதி ஜலாஞ்ஜலீந்ரு உத்3ரு-வே2-ரு-ம வ-ரு-ஹ்ரு-ராவஹவிஷ்ணாஃ' இதி ॥

யஜ்ஞோபவீதீ வா வ-ரு-ஹ்ரு-ரா இதரதயோ யஜ்ஞோபவீஹ்ரு யஜ்ஞோபவீஷ்டாவாரம் வ்யவஹ்ரு ॥

வஜ்ஞோபவீதகரணம் யாவதா3ஸனவம் காயேத் ॥

தயா வ வ்யாஸஃ—

'ப்ராசீனாவீதினோ நாஃஸோத்தராஹ்ரு உக்ஷிணாஸ்-வாஃ। ஜனம் வைதாய ஸ்வதாஹ்ரு உத்3ரு-யஜ்ஞோபவன-ரு-ஹ்ரு' இதி ॥ யாவ உன-ரு-ஹ்ரு = யாவதா3ஸனவதி3த்யேத் ॥

விஷ்-ரு-ணவி—

'யாவதா3ஸனவம் தாவத்3 வைதவ்ரு உதகும் விஷ்ணும் வ உத்3ரு-ஹ்' இதி ॥

ஒரு வஸ்த்ரமுடையவர்களாய், ப்ராசீநாவீதிகளாய் தர்ப்பங்களுடன் கூடிய குழியில் ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும்.

அங்கீரஸ்:—ஸபிண்டர்கள் சிறுவர் முந்தியவர்களாய், தர்ப்பங்களில் 'இந்த நாமதேய முடையவனே இது உனக்கு' என்று திலத்துடன் ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவேண்டும்.

வ்ருத்தர்கள் முதலாக என்றும், பாலர்கள் முதலாக என்றும் உள்ள வசநங்களுக்கு, அவரவர் க்ருஹ்யப்படிக்கும், சிஷ்டாசாரப்படிக்கும் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட உதகதாநத்தை ஆசௌசம் முடியும் வரையில் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

வ்யாஸர்:—ப்ராசீநாவீதிகளாய், தெற்கு நோக்கியவர்களாய், நாமகோத்ரங்களை உச்சரித்து, மத்யாஹ்னகாலத்தில் ப்ரேதனுக்கு ஆசௌசமுள்ளவரையில் உதகதாநம் செய்யவும்.

விஷ்ணுவும்:—ஆசௌசமுள்ள வரையில் ப்ரேதனுக்கு உதகபிண்டதாநத்தைச் செய்யவேண்டும்.

கத்ர விஸேஷமாஹாவஷ்டம்பः—

'வஷட்ஹரந்தி வை தேவாஸ் தஸ்மாத் ஸர்வாஸு தேவதாஸு' இதி ॥ கதா ஹ்யேதயஸ்ய வ்யஷ்டிதே தீயதே நஸ்ய ஸ்ய, த்ரிதீயே வதர்ஹி, த்ருதீயே வஹ்னி, வஷட்ஹுதிபி நவயா ஹுதே கொத்ரவ்ருத்யா ஸ்யாத் । ஸ்ரீ ஹ்ய வஹ்னிவத்ருஷ்யபோ ஹவந்தி। 'ஸர்வாஸ்தே கொத்ரவ்ருத்திः' இத்யுபாபா ஸாவொஹகேநாஷ்டௌ கொத்ரவ்ருத்திः । தத்ர வ்ருத்திர் மாஹாத்ம்யே ஸ்தாத் ॥

வ்யவதாரः—

'தினே தினே ஜலாஞ்ஜலிநா வர்தயேத் வ்ருத்திகாரணாத் । தாவத்ப்ரதிः ஸ்ம்ருதா யாவத்பிண்டஸமாப்திதः' இதி ॥ யாவத்ஸமாபிண்டஸமாப்திதः தாவத்ஜலாஞ்ஜலிவ்ருத்திः காயேத்தயம் ॥

யத்து 'வ்ருத்திர்தீயவஹ்னிஸமாத்நவதைஷ்டிகாத்யா'

இதில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— 'இவ்விதம் ப்ரதிதினமும் அஞ்ஜலியால் உதகதானம் செய்யவேண்டும். ஒவ்வொருநாளிலும் ஒரு அஞ்ஜலி அதிகமாகவேண்டும், 11-ஆவது நாள் வரையில்' என்று. கர்த்தாவும் ஜ்ஞாதிகளும் முதல் நாளில் 3-ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும். 2-ஆவது நாளில் நான்கு, 3-ஆவது நாளில் ஐந்து. இவ்விதம் 10-ஆவது நாள் வரையில், ஒவ்வொன்று அதிகமாகும்படி கொடுக்கவும். சேர்ந்து 75-அஞ்ஜலிகள் ஆகின்றன. அஞ்ஜலிதானத்தில் வ்ருத்தியைச் சொல்லியதால் வாஸோதகத்தில் வ்ருத்தி இல்லை. வாஸோதகத்தை மட்டில் ப்ரதிதினமும் 3-தடவையே கொடுக்கவேண்டும்.

ப்ரசேதஸ்ஸ்ம்ருதி:— 'ஒவ்வொரு தினத்திலும் பூர்ணமான ஜலாஞ்ஜலிகளை ப்ரேதனுக்காகக் கொடுக்கவேண்டும். பிண்டஸமாப்தியாகும் வரையில் வ்ருத்தியையும் செய்யவேண்டும்'. பத்தாவது பிண்டம் எப்பொழுது முடிகிறதோ அது வரையில் ஜலாஞ்ஜலிகளுக்கு வ்ருத்தி செய்யப்படவேண்டுமென்று பொருள்.

ஆனால், '1, 3, 5, 7, 9-ஆவது தினங்களில் உதகதானம்' என்று கௌதமஸ்ம்ருதி உள்ளதே எனில், அது ஆபத்விஷயமென்று

ஜ்யோதிஶ்டோமாதிஷு, தத்ராவிஶேஷேணாதிதேஶம் விதத்தேயஸ்மை— 'ஸுத்யாயாம் ஸ்வாஹேஷ்டயே ஸ்வாஹேஷ்டிமதே ஸ்வாஹா' இதி ॥

ஜ்யோதிஷ்டோமாதிவ்யதிரிக்தேஷு வ்யவஸ்தாமாஹ ஸ்ம்ருதிஃ । 'ஸம்ஸ்தாயாமேஷு தீர்கஸத்ரேஷு ச ஸர்வேஷு, 'ப்ரயதேத தீர்கவத்ஸு வத்ஸரபர்யந்தேஷ்வகர்கிணா' இதி மனுஸ்மரணாத், 'ப்ரயதேரன்ஹி தத்தீர்கே வ வத்ஸரே வத்ஸரே தயா । நவரோபாம்வாநி ஸ்தாநம் கர்கஸ்ய ஸ்யாத்திரோஹிதம்' இதி விஷ்ணுவசநாச்ச । வைதத்ஸ்ய தாவோவஸாதிவிரோஷாவேக்ஷயா தத்ப்ரதிநிதிவைகல்பிகோ தர்ஶவத்ஸ்யா ஸகர்தாநம் கார்யம்' 'தினே தினே ச ஜுஹுயாத்' இதி ப்ரவேதஸ்மரணாத்' இதி ॥

வநகோதாவத்ஸ்யா ஸ்ராத்தவிதிப்ரகாஶம் ஸ்ரீயஸ்யை—

'ஸ்ராத்தைகோதாரம் வத்ஸ்யா கதாசித்தத்ர தினே தினே । ஸுவஸாநாம்ஸ்து நாம் தத்ர ஜிமாணம் ப்ரதிஸம்வரே' இதி ॥

சொல்லப்பட்டுள்ளது பித்ருமேதஸாரத்தில்,—'ஆபத்காலங்களில் ஒற்றைப்படை நாள்களிலாவது, பத்தாவது நாளிலாவது உதகதாநம் செய்யவும்' என்று.

ஸ்ம்ருதிரத்நம் மாதவீயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் வேறு விதமான வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டுள்ளது:— "ஒற்றைப்படை நாட்களில் மும்மூன்று ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும். 1, 3, 5, 7, 9-ஆவது நாள்களில் உதகதாநமென்று கௌதம ஸ்ம்ருதி யிருப்பதாலும், 1, 3, 5, 7, 9-ஆவது தினங்களில் ஜலத்தில் ஸ்நாநம் செய்து திலோதக தாநம் செய்யவும் என்று விஷ்ணுபுராணவசனமிருப்பதாலும். ப்ரேதனுக்குத் தாஹஸாந்தியை விசேஷமாகச் செய்ய அபேக்ஷித்தால், ப்ரதிதினமும் ஏகோத்தர வ்ருத்தியாய் உதகதாநம் செய்யப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு தினத்திலும் உதகாஞ்ஜலி தாநம் செய்யவேண்டும் என்று ப்ரசேதஸ்ஸின் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்" என்று.

ஏகோத்தர வ்ருத்தியாய், ச்ராத்தமும் செய்யப்படவேண்டும் என்றுள்ளது,

ச்ரீதரீயத்தில்:— பலிகள் முடியும் வரையில், ப்ரதிதிநமும் ஒவ்வொன்று அதிகமாக ச்ராத்தமும் செய்யப்படவேண்டும்.

வனகொத்ரம் யயா ஹவதி தயா வ்ருத்யா வமீநா ச்வஹாநவயஃ தம் ஸ்ராஹம் கதாசித் । வரை = கநை வ்ருத்தஹா ஜலாஞ்ஜலி ஹைவ ஸிம்ரணம் தெபம் ஹ்ருதயாஹ்ரீதி ஸெஷஃ ॥

வ்ருத்தஹெரைவி—

‘வனகொத்ரம் யயாஸக்தி ஹக்திம் ஹ்ருதயா ஹிநெ ஹிநெ । ஹஸகம் வா ஸதம் வாரவி வஹஹஸ்ரம் வா வஹெச்சேத் ॥ தெபம் விச்ரவஸ் தத்ரைதெ யஸ்யாமாஹம் யயாவியி’ ஹதி ॥ கத்ர வ்ரைதெ ஸ்ரீதி ஸம்ஸ்கத்ருணாதி-ரவகம்யதெ । யஸ்ர ஸம்ஸ்கதா வவன வைகொத்ரவ்ருத்தி ஸ்ராஹம் கர்தவ்யம் ॥ ஸக்தள வத்யாம் வக்ஷ்யாமஃ ஹ்ருஷ்டவ்யஃ ॥

வனதைவைகொத்ரவ்ருத்தி ஸ்ராஹம் விஜ்ஞாயதெ தாவாநாநந்தர்யம் கதாசித் ॥

யாவத்ஸளவம் வ்ருத்தஹ தெகதெவ தி ஜலாஞ்ஜலிம் ஹ்ருத்வா தத்ராஹ யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

‘ஸவத்ஸரஸ்ய ஸாரவி ஜாதஸ்ய ஹ்ருவயத்ரயஃ । கவந

கிலரோவெனில், ஜலாஞ்ஜலியைவிட இரண்டு மடங்காக ச்ராத்தம் செய்யவேண்டு மென்கின்றனர்.

மற்ரொரு ஸ்ம்ருதியிலுர்:—“ப்ரதி திநமும், ஏகோத்தர வ்ருத்தி ப்ரகாரமாய் ச்ராத்தம் செய்யவும். அல்லது பத்து, நூறு, ஆயிரம் ச்ராத்தங்களை ஸ்வர்ணத்துடன் ப்ராம்ஹணனுக்கு, கிடைத்த மட்டில் விதிப்படி புத்ர்கள் கொடுக்கலாம்.” இதில் புத்ர்கள் என்றது ஸம்ஸ்காரம் செய்தவர்களைச் சொல்வதாகும். எவன் ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனே அவனே ஏகோத்தர வ்ருத்தியாய் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். சக்தியிருந்தால், ப்ரகாராந் தரத்தையும் செய்யலாம்.

இந்த ஏகோத்தர வ்ருத்தி ச்ராத்தத்தை, பிண்டபலி ப்ர தாநத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டும்.

ஆசௌசமுள்ளவரையில் ப்ரதிதிநமும் ஒரே திலோதகாஞ் ஜலி தாநத்தைச் சொல்லுகிறர்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— ஏழாவது, அல்லது பத்தாவது தினத்

ஸ்ரோஷ்யஹவ ஸ்நேந வித்யஹிஷ்வாஃ ॥ ஸகஷ்யஸ் வ்ருஹிஷ்வ ஷ்வாஹகம் நாஶமொதேஷ்ண வாஷ்யதாஃ' உதி ॥

ஷ்ராவஷ்வ—ஷ்ராணைஃவி—

'நாஶமொதே வஶிஷ்டாயஷ் ஷ்வேதஷ்யஷ்வஷ்கிதி ஷ்வஷ்வஷ் । ஸதேஷ் ஸகஷ்யஸ் வ்ருஹிஷ்வேப ஷ்வஹ்யவஷ்ணேஷ்ம் ஜலாஞ்ஜலிம்' உதி ॥

வக்ஷாஷ்யாமிவ்யஷ்ஷ்யதம் தஷ்தேவ—

'யஷ்ஸ்ய தாஞ்ஜலீந் ஷ்ருஷ்யாஸ் வ்யஶிஷ்யஃஸ்ஹ்ருகஞ்ஜலிம் । ஸ்ரீதீயே தீநஞ்ஜலீம்ஸ்ச தத்தீயே வஸ்து வஸ்து ச ॥ வதேயேஷ் வஸ்துஹிநே நவ ஷ்ருஷ்யாஷ்ச ஷஷ்டிகே । வஸ்துஸே வாஷ்டிஸே வாவி ஷ்ருஷ்யாஷ்கா ஸ்ஸாஞ்ஜலீந் ॥ த்ரயொஸ்ஸாஞ்ஜலீந் ஷ்ருஷ்யாஸ் நவஸேதே தயா திநே । ஷ்ருஷ்யாஷ்ச வஸ்துஸ்ஸகாந் ஸ்ஸஸேஃஸ்ஹ்ருக்விம்ஸகாந் ॥ வஸ்துர்ஸ்ஸயஃ கேஸிஸ் தீர்ணி வஸ்துதே வஸ்து ச' உதி ॥

திற்குள் ஜ்ஞாதிகள், (ஸபிண்ட ஸமாநோதகர்கள்) 'அபநச்சோசுச தகம்' என்ற மந்த்ரத்தால் தெற்கு நோக்கியவர்களாய் ஸ்நாநம் செய்யவேண்டும். மௌனிகளாய், நாம கோத்ரங்களைச் சொல்லி ஒரு முறை ஜலாஞ்ஜலி தானம் செய்யவேண்டும்.

ப்ராஹ்ம புராணத்திலுள்:— நாம கோத்ரங்களைச் சொல்லி, 'ப்ரேதஸ்த்ருப்யது' என்று சொல்லி, குண்டத்தில் எள்ளுடன் கூடிய ஜலாஞ்ஜலியை ஒரு தடவை விடவேண்டும்.

மற்றொரு பக்ஷமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது, அவ்விடத்திலேயே:—"அல்லது 100 ஜலாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கலாம். 1-ஆவது நாளில் 1 அஞ்ஜலி. 2-ஆவது நாளில் 3. 3-ஆவது நாளில் 5. 4-ஆவது நாளில் 7. 5-ஆவது நாளில் 9. 6-ஆவது நாளில் 11. 7, 8-ஆவது நாட்களில் 13, 13. 9-ஆவது நாளில் 17. 10-ஆவது நாளில் 21. ஆக மொத்தம் 100 அஞ்ஜலிகள் என்று. அல்லது 70 அஞ்ஜலிகள் மொத்தம் என்று சிலர். அந்தப் பக்ஷத்தில் ப்ரதிதினம் 7 அஞ்ஜலிகள். சிலர் ப்ரதிதினம் மூன்று, அல்லது ஏழு, அல்லது ஐந்து என்கின்றனர்.

கூர்மபுராணம்:—

'வகூபுஷ்டநஜைர்காஞ்சிகாதபத்ர தலை மொத்தநாகநீ ஸ்ரஹீக்வோத்தீய:' இதி ॥

வம்ஸ்ரஹவி:—

'வவிண்டா ஜ்ராதயஸ்ரீர்வீரைகைகொத்தாரஹிந்ஃ। வசாநொ ஸாஷ்டவ்யஞ்சி நித்ரைகைகைகஜாலிழ்' இதி ॥

வைரீநவி:—

'உக்ஷிணாசவ ஸ்ரீந்ஷகாஞ்ஜலீ ஸ்ரிநயெ ஹவஹாஹவ்ஸ்ரஹ்ய தெர்காஷ்டொஷ்ஹி வீரஜெ' இதி ॥

கத்ர திலொஷகவஸ்ஹ்வா யஸ்ரஹ்ஸ்ரஹ்யம் யஸ்ரகாமாவாரம் வ்வவஸ்ரவ நீயா ॥

வவிண்டாநாம் த்ரிஹாதிலொஷகவசாவநெ, வ்யஸ்ரிநாஷ்ட ஸ்ரிநவயஞ்ஜொஷகஸ்ரிநெ உகவா நவஸ்ரிநெ உஸ்ரிநெவ

ஆச்வலாயனர்:— 'ஒரு தடவை முழுகி, ப்ரேதனின் நாம கோத்ரங்களைச் சொல்லி ஒரு முறை ஜலாஞ்ஜலி தானம் செய்து கரையேறி' என்றார்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— ஸபிண்டர்களான ஜ்ஞாதிகள் மும்மூன்று தடவை ஜலாஞ்ஜலி தானம் செய்யவேண்டும். ஸம்ஸ்கர்த்தாவானவன் ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு அஞ்ஜலி அதிகமாகவும், ஸமானோதகர்கள் ப்ரதிதினம் ஒவ்வொரு அஞ்ஜலியாகவும் தர்ப்பணம் செய்யவும்.

பைடீநஸி:— தெற்கு நோக்கியவனாய் மூன்று ஜலாஞ்ஜலிகளை விடவேண்டும், சவதாஹ தினம் முதல். 11-ஆவது நாளில் நிறுத்தவேண்டும்.

இங்கே திலோதகக் கணக்கில் அவரவர் தத்தமது க்ருஹ்யத்திற் சொல்லியபடியும், குலாசாரப்படியும் வ்யவஸ்தையைச் செய்துகொள்ளவும்.

ஸபிண்டர்கள் மூன்று நாட்களில் திலோதக ஸமாப்தி செய்யும் பக்ஷத்தில், முதல் நாள் முதற்கொண்டு எட்டாவது நாள் வரையிலுள்ள உதகங்களை 8-ஆவது நாளில் கொடுத்துவிட்டு, 9-ஆவது நாளிலும், 10-ஆவது நாளிலும் அந்தந்தத் தினத்திற்

தத்தத்திநொதகம் தத்யாத், தயைவாஷ்டமதிநபர்யந்தம் வாஸொதகம் பிண்டம் சாஷ்டமதிநெ க்ருத்வா நவமதஶமயொஸ்தத்தத்திநவாஸொதகம் பிண்டம் ச தத்யாத் ॥

பித்ருமேதஸாரே—

'தஶாஹாதஸ்த்ர்யஹதர்பணே, சுஷ்டமே ஸிபந்தாஶத் நவமேஹ்யேகாதஶ தஶமே ஸாதஶாஜலீ நஷ்டமேஷ்டள பிண்டாந் நவமதஶமயொ ரேகைகம் தத்யாத்' இதி ॥

சுதிக்ராந்தே தஶாஹே ஜ்ஞாதீநாம் த்ர்யஹாதுதகதாநெ வ்யவஸ்தா தர்ஶிதா தத்ரைவ—

'ஸாதஶாத்யதிவஸெ, ஸிதீயெ த்ரிம்ஶத், த்ருதீயெ த்ரயஸ்த்ரிம்ஶதுதகாஜலீந் தத்யாத், சூத்ரேஷ்டி கர்தா த்ரீந் பிண்டாந் ஸிதீயெ சதுரஃ த்ருதீயெ த்ரீந் அயொர்ஜெ நவஶ்ராதெ த்ருதீயேஹ்ந்யகொத்திஷ்டாஹெ சைகைகம் நவஶ்ராதம் தத்யாத்' இதி ॥

கொடுக்கவேண்டிய உதகத்தையும் கொடுக்கவேண்டும். அப்படியே 8-ஆவது நாள் வரையிலுள்ள வாஸோதகங்களையும், பிண்டங்களையும் 8-ஆவது நாளில் கொடுத்துவிட்டு 9-ஆவது, 10-ஆவது தினங்களில் அந்தந்தத் தினத்திற் கொடுக்கவேண்டிய வாஸோதகத்தையும் பிண்டத்தையும் கொடுக்கவும்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— பத்துநாட்களுள், 3-நாட்களில் தர்ப்பணம் செய்யும் விஷயத்தில், 8-ஆவது நாளில் 52, 9-ஆவது நாளில் 11, 10-ஆவது நாளில் 12, என்று ஜலாஞ்ஜலிகளையும், 8-ஆவது நாளில் 8-பிண்டங்களையும் 9, 10-ஆவது நாட்களில் ஒவ்வொரு பிண்டத்தையும் கொடுக்கவும்.

பத்துநாட்கள் சென்றபிறகு, ஜ்ஞாதிகள் 3-நாட்களில் உதக தாநம் செய்யும் விஷயத்தில் வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேதஸாரத்திலேயே:— "முதல்நாளில் 12, 2-ஆவது நாளில் 30, 3-ஆவது நாளில் 33-உதகாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும். முதல் நாளில் கர்த்தா 3-பிண்டங்களையும், 2-ஆவது நாளில் 4-பிண்டங்களையும், 3-ஆவது நாளில் 3-பிண்டங்களையும் கொடுக்கவும். 1-ஆவது 2-ஆவது நாட்களில் இரண்டு இரண்டு நவச்ராத்தங்களையும், 3-ஆவது நாளிலும், 11-ஆவது நாளிலும் ஒவ்வொரு நவச்ராத்தத்தையும் செய்யவும்" என்று.

ஶ்ரீயஸ்யை—

‘ஔராஹாதஷ்வவிண்ணாநாம் த்ருஹாதஸ் தீஷதவ்ருணை। கூஷ்டாஸி ஶிவஷ்ட்வாஔ தெகாஔஔாஔஔாஜ்ஜீஷ்ணு ॥ ஆஔஔ வ்யஔ Zஹைந்ரவவ ஶிதீயை தீர்ஔஔஸ்வ்யதை। த்ருபஷ்ட்ர்ஔத்ருதீயெZஹ்ரி நிமஸ்ருதை ஔஔஶெZஹநி’ �உதி ॥

வஸ்ரு ஹைZவி—

‘கூஹ்ரிவெஸ்ருஹாஷ்ட்ரயஃ விண்ணா ஷ்டயா வாவொஔகஂ ஔஔ। கூஹி த்ருஷ்ட்ர்ஔஹிதெரவஂ த்ருபஷ்ட்ர்ஔத்ரிஔொஔகூழ்’ உதி ॥

வாஸவ்ரஃ—

‘வ்யஔஔ ஶிவஹை ஔெயாஷ்ட்ரயஃ விண்ணாஷ்டஶாஹிஶைதஃ। ஶிதீயை வ ஔதஸ்ரொ ஔஔா ஔஷ்டிஷஷ்ணுபஸ்ரஂ ததஃ ॥ தீர்ஔஸ்ர ஔஔா த்ருதீயெZஹ்ரி வஷ்ணாஹிக்ஷாஸ்ரஂ ததஃ। வஷகொஹிஷ்டஂ வதஸ் யெஸ்Zஹ்ரி ஸாவிண்ண்யஂ வ ததஃ வாஸ்ழ்’ உதி ॥

கூவண்ணாஔஸ்ரஸ்Zவி—

‘கூஷவிண்ணை யதி ஔஹைஷ ஶிதீயெ கூவஷ்டிஷஷ்ணுபஃ। த்ருதீயெ தஸ்ரஔகஂ ஔகூா வதஸ்யெஸ் ஶ்ராஉஶாவஸ்ரைஷ ॥ வஷகொஹிஷ்டஂ ஔ

ச்ரீதரீயத்தில்:— 10-தினங்களுக்குள், ஸபிண்டர்கள் மூன்று நாட்களில் தர்ப்பணம் செய்தால், 8-ஆவது நாள் முதல் மூன்று நாட்களில் முறையே 52, 11, 12 உதகாஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கவும். 10-நாட்களுக்குப்பிறகானால், 12, 30, 33, என்று கணக்கிட்டு 3-நாட்களில் கொடுக்கவும்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— ‘3, 4, 3, பிண்டங்கள், 10 வாஸோதகங்கள், 12, 30, 33 திலோதகங்கள்’ என்றுள்ளது.

பாரஸ்கரர்:-முதல்நாளில் 3-பிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். 2-ஆவது நாளில் நான்கு பிண்டங்களைக்கொடுக்கவும். பிறகு அஸ்திஸஞ்சயநம். 3-ஆவது நாளில் 3-பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும். பிறகு வஸ்த்ரம் முதலியவைக்குச் சுத்தி செய்வித்தல். 4-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம். அதற்குப்பிறகு ஸபிண்டீகரணம்.

அகண்டார்சத்திலும்:— அஸபிண்டன் தஹித்தால், 2-ஆவது நாளில் அஸ்திஸஞ்சயநம். 3-ஆவது நாளில் உதகதாநத்தைச் செய்து, 4-ஆவது நாளில் ச்ராத்தத்தைச் செய்பவும். ஏகோத்

வத்யெழ்ஹி ஶ்ரணாத்ர வியீயதெ । ஸவிண்ணீகரணம் யத்ர ஆஹுரெழ்ஹி வியீயதெ ॥ தஸ்ய வஞ்சநஹிநெ கர்ய்யா ஔஸவிண்ண ஔதி ஹ்யுதிஃ' ஔதி ॥

வஸதவ்ய வக்ஷிண்யாஸளவிகதர்ய்யகூஹாஹெ வெதிதவ்யம் । 'தூஷ்ணீம் தத்ர பொநிஷாந்நிநா ஶாஸளஸ்ய ஔஹநாதிஷ்ட' ஔதி தெஷாம் ஸம்ஸ்கதர்ய்யகெ தீர்ணாதூராஸளஔஷ்ரூணாஸு, 'யாவஜ்ஜா ஸளஸ்ய வெதஹெர்ய்யாஹுகம் விண்ணம் ஸ ஔர்ய்யா' திதி விஷ்ணுஸ்ரூ ணாத்ர । கதம் ஸ ஔஹுகவஔர்ய்யா 'சூதிதூஷ்ணீம்ஸுதிதெர்ய்ய தூபஷ்ணீம் ஸுதிஸ்ரொஹுகம்' ஔதர்ய்யகதூபகாரெண கதர்ய்யா ॥

யத்து— 'ஸுஸவிண்ணா யதி ஔஹுதீபெ ஸுவஷ்டிஸஞ்சயஃ । வஸுகோஷ்டம் தர்ய்தீபெழ்ஹி ஶ்ரணாத்ர வியீயதெ' ஔதி, வதஸ்ய வாக்யகதர்ய்யஸம்ஸ்காரவிஷயம் । ஸஞ்சயநஸ்ரௌஹுகவ்யா வ்யவக்ஷணம் । தத்ர த்விதீயதிநெ வஞ்சவஸ்தர்ய்யாதகம் ॥

திஷ்ட ச்ராத்தம் மரணதினத்தினின்றும் 4-ஆவது தினத்தில் விதிக்கப்படுகிறது. 12-ஆவது நாளில் விதிக்கப்படும் ஸபிண்டீ கரணத்தை அஸபிண்டன் 5-ஆவது தினத்தில் செய்யவேண்டு மென்பது நிர்ணயம்.

இந்தவிஷயம், பக்ஷிண்யாசளசி கர்த்தாவாகும் விஷயத்தில் என்று அறியவும். "யோகிபந்துக்களுக்குத் தஹநம் முதலியவை களைச் செய்தால் 3-நாளாசௌசம்" என்று, அவர்களுக்கு ஸம்ஸ்கர் த்ருத்வம் ஏற்பட்டால் 3-நாளாசௌசம் சொல்லப்படுவதாலும், 'ஆசௌசமுள்ளவரையில் உதகபிண்டதானங்களைச் செய்யவும்' என்று விஷ்ணுஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும். இவ்விஷயத்திலும் உதகக் கணக்கு, 12, 30, 33 என்று முன் சொல்லியபடியே செய்யப்பட வேண்டும்.

ஆனால்—"அஸபிண்டன் தாஹகனானால், 2-ஆவது நாளில் அஸ்திஸஞ்சயநம், 3-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம் விதிக்கப் படுகிறது" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், இது பந்து கர்த்தா வாகிச் செய்த ஸம்ஸ்காரத்தைப் பற்றியதாம். இங்கு ஸஞ்சயந மென்றது உதகதாநத்திற்கு முபலக்ஷணம். அதுவும் 2-ஆவது நாளிலேயே 75, திலோதகதானரூபம்.

மாதாமஹான்வாரப்⁴ய ஏகாதி³ஶாஹ்னி ஏகாதி³ஶ ப்³ராஹ்மணான் ஸாத்விகாந் ஸ்வயம் ப⁴க்ஷயேத் ॥

ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³தா நாம ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ச ஸபிண்ட³தா ॥

ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ச ஸபிண்ட³தா ।
ஸமாநோத³கபா⁴வஸ்து ஸப்தமே ஸம்ப்ரவர்ததே ॥

ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ச ஸபிண்ட³தா ।
ஸமாநோத³கபா⁴வஸ்து ஸப்தமே ஸம்ப்ரவர்ததே ॥

மாதாமஹன் முதலியவரின் ஸம்ஸ்காரத்தில், தௌஹித்ரன் முதலியவர்க்கு 10-நாளாசௌசமும், உதகக்ரியையுமுண்டு. 'பௌத்ரனுக்கும் தௌஹித்ரனுக்கும் தர்மத்தால் பேதமில்லை' என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதிகளிருப்பதால்.

ஸம்ஸ்காரம் செய்யாத ஸமானோதகர்களான த்ரிராத்ராசௌசிகளுக்கு 3-நாட்களிலேயே உதகஸமாபநம். அதையும் தனது ஆசௌச காலத்திலேயே செய்யவேண்டும். ஸ்வாசௌச காலத்தில் உதகதாநம் செய்யாமல் பிறகு உதகதாநம் செய்தாலும் ஆசௌச மனுஷ்டிக்க வேண்டு மென்கின்றனர். உதகக்கணக்கும், '12, 30, 33' என்று முன் சொல்லியபடி ஸபிண்டனுக்குப் போலவே என்கின்றனர் சிலர்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலோ வெனில்:— ஒரு தடவை உதகதாநம் செய்யலாம், சிலரின் பக்ஷத்தில் 70-அஞ்ஜலிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன, அல்லது 100-அஞ்ஜலிகளைக் கொடுக்கலாம், என்ற மூன்று பக்ஷங்களை ஆச்ரயித்து ஸமாநோதகர்களுக்கு உதகதாநம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'த்ரிராத்ராசௌசிகள், முதல் நாளில் 3, 2-ஆவது நாளில் 4, 3-ஆவது நாளில் 3 என்ற கணக்குப்படி

ஸவத்ருஜீவகேஷ து வ்ருயஃ ஸ வித்தீயகெ। வாகெகேவிம் ஸதிம் ஏஹ்ருத்ருதீயெ ஸெஷதஸ்ரு॒விஃ॥ த்ரிராத்ராஸளவிநோ ஏஹ்ருஃ வ்ருயஃ த்ரிஃஸஹஜீரு। உகூர்ம்ஸஹித்ரீயெஷ்டி த்ரிஃ ஸஹஹ்ருஷ்டஸ்ரு॒விஃ' இதி॥

ஸஶாநொஹகாநாo வைதநிஹாரூரெ விஸெஷ உக்தோ ஹ்ருத்ரு॒ணா—

'ஸாவெ ஸ வஸ்தகெ ஸ்ரு॒ஜ்யி ஹ்ருஹா ஏ॒ஹகஹாயிநாழி। ஸவவாஹம் து கு॒ர்வ॒ஸ்ரெஹஸாஹாஃஞா ஹவெஸ்கிரியா' இதி॥

ஹ்ருத்ருஞ்ரெஷவி—

'ஸஶாநொஹகாஃ கு॒வீரு॒நு ஸம்ஹாரம் ஏஸாத்ருதஃ। ஏஸாஹாஞ்ரெந ஸ்ரு॒ஜ்யிஹ்ருா ஜித்ருாஹ ஸவாநு ஹ்ருத்ரு॒ஃ' இதி॥

ஸாண்டவ்ருஃ—

'ஸவிண்ணோ வாzஸவிண்ணோ வா கு॒தஶ்ரு வெஏவநம் ஹ்ருதிழி। சூஸளவம் ஏஸாத்ரும் வ்ருாஸ வஸ்ருஸவத்திதவ்ருணழி॥

உதகதாநம் செய்யலாம். 70-அஞ்ஜலி பக்ஷத்திலோவெனில் 1, 2, நாட்களில் 20, 20, என்றும், 3-ஆவது நாளில் 30 என்றும் செய்யவும். பிறகு சுத்தி. 3-நாளாசௌசிகள், முதல் நாளில் 30, 2-ஆவது நாளில் 40, 3-ஆவது நாளில் 30 என்று செய்யலாம், பிறகுசுத்தி, என்றுள்ளது.

ஸமாநோதகர்களுக்கு சவநிர்ஹரணத்தில் ஆசௌசபேதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ப்ருகுவினுல்:—ஸமாநோதகர்களுக்கு ம்ருதியிலும் ஜநநத்திலும் 3-நாட்களுக்குப்பிறகு சுத்தி. சவத்தை வஹித்தார்களாகில் 10-நாளாசௌசம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஸமாநோதகர்கள் ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் 10-நாட்களில் ப்ரேதக்ரியையைச் செய்யவும். 10-நாட்களுக்குப்பிறகு சுத்தியுண்டாகும், என்றார் பகவான் ப்ருகு.

மாண்டவ்யர்:— ஸபிண்டனாகினும், ஸமாநோதகனாகினும், ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் அவனுக்கு வபநம் விதிக்கப்படுகிறது. ஆசௌசம் 10-நாளாகும். 75-தர்ப்பணம். ஸமாநோதகன் ஸம்ஸ்

சூஶளவம தூ தீர்ராதூம வ்யா ஹுர்யா வவநம ந ஹி । தீர்ம ஶதிமொஹகம ஹுர்யாச் ஸஶோநொஹகஸம்ஜ்ஞிதள' ஹதி ॥ சுவ வின்ஶம் = ஸஶோநொஹகம் । சுநர்யா = ஸம்ஹர்ராகுரண ஹதர்யர்ம் ॥

திமவரிஶோணம்ஹதூம விஷ்ணுவ்ரூராணை—

'திமெஸ்வாஷ்ஹிவ்ரூவி ஸஶவெதம ஜலாஞ்ஜலிம் । ஸகித நர்ஸ்ஹிஶ்ரு ஸ்வர்யஸ்ஹகம் ப்ரூஹாஸ்ர்யதி' ஹதி ॥

சுஜ்ஞாதிஸிர்ரவி சுவிஹ்ரூகுஹாநம சுதர்வ்யம் । தஹாஸ யாஜ்ஞவல்க்யர்ம்—

'வனவம ஶாதாஶஹாவாயர்வெதாநாம ஸொஹகுர்யா । சுர ஸொஹகம ஸவிவ்ருத்தாஸ்ஸ்ரீயஸ்ரூராகுர்ஜாம்' ஹதி ॥ ப்ருத்தா = வரிணீதா ஹ்ரூஹித்ரூஹிநர்யாம் । சுவ்ரூராணாம ஶாதாஶஹாம் நாம ஸவிண்ணவஹ்ரூஹுஹாநம நித்யம காயர்ம் । ஸவ்யாம் நாம தூ காரிதம், ந நித்யதயா, சுகுரணை ப்ருத்யவாயாஸ்ஹாவாச் ॥

காரம் செய்யாவிடில் 3-நாளாசௌசம், வபநமில்லை, ஸமாநோதகனின் ம்ருதியில் 30-திலோதகங்களைக் கொடுக்கவும்.

எள்ளுக்கு அளவு சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஷ்ணுபுராணத்தில்:—'ஏழு அல்லது எட்டுத்திலங்களுடன் கூடிய ஜலாஞ்ஜலியை, பக்தியால் வணங்கியவனுய் நம்மை உத்தேசித்துப் பூமியில் கொடுக்கப்போகிறான்' என்று.

ஜ்ஞாதிகளல்லாதவரும் சிலர் விஷயத்தில் உதகதாநத்தைச் செய்யவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— "ஸபிண்டஸமாநோதகர்களுக்குப்போல், இறந்த மாதாமஹன், ஆசார்யர்கள் இவர்களுக்கும் உதகதாநம் செய்யவேண்டும். மித்ரன், ப்ரத்தைகள், பகிநீபுத்ரன், மாமனார், ருத்விக்குகள் இவர்களுக்குக் காமோதகத்தைக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று. ப்ரத்தைகள் = விவாஹமாகிய பெண், பகிநீ முதலியவர்கள். புத்ரனில்லாத மாதாமஹன் முதலியவர்க்கும் ஸபிண்டர்களுக்குப்போல் உதகதாநத்தை அவச்யம் செய்ய வேண்டும். மித்ரன் முதலியவர்க்கோவெனில், காமத்தால் = இச்சையிருந்தால் உதகதாநம் செய்யலாம். நித்யமல்ல. செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாயமில்லாததால். (மாதாமஹாதிகளுக்குச் செய்யாவிடில் ப்ரத்யவாய மென்பதாம்.)

ஹ்ருதயதெரே--

ஸவிதவஹ்யாஹகம் காயத்ரம் ஸவிஜ்ஜை வத்ராஸுவெவத்
ஹிஃ' இதி ॥ ஸ்ராத்வஹிரெகஹிதெ காயத்ரி ॥

விஜ்ஞாநவியிஃ ॥

தீரகுண்டதவத்ணாநதரகுண்டதஶாகம் விதயெயஹாரெ—

ஸயொஹகம்ஹிரண்ய கதத்ர ஸ்ரஹத்ரரெ கஜ்ஜை
zஸ்ரூநம் நியாய வ்ரெதரோவாஹ்ரு வஹ்ரூகவ்ரு ஸவ்ருஜ்ராஸ்ரவ்ரு உக்ஷி
ணாஶவஷ்ருவத்ராஹொஹகம் உக்வா தீவம் வ்ரஜ்ராவ்ரு வஹ்ரூகவ்ரு க
ஜ்ஜவஸ்ரியள உஹெத்ரஷ்ட ராஜத்ரயதாம் ஶ்ரீ வ்ரெத இதி, வ்ரெ
தெதி வா வக்ரூஉவொ ராஜத்ரயிக்வா, கஜ்ஜகுண்டஜ்ரூணம்
உஷ்டிவ்ரூணம் வா வமஶ்ரீஜ்ரஸ்ரகயஜ்ரகம் திஜ்ரிஸ்ரம் விஜ்ஜஶ்ரீக
மொதூஶ்ரீகஸ்ரஶ்ரீத்ரு வ்ரெத இதம் விஜ்ஜ ஶ்ரவதிஷ்டதி வ்ரெ
தாய விஜ்ஜம் வஹிம் வ உக்வா, வஜ்ரவத்ரவ்ராஜத்ரயிக்வா வாத்ரவம

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— "பதிதனுக்கு ஸபிண்டர்களும் பந்துக்களும் வெளியில் உதகதானத்தைச் செய்யவேண்டும்". க்ராமத்திற்கு வெளியில் ஒரே தினத்தில் செய்யவேண்டும்.

பிண்டதானவிதி

தீரகுண்டத்தில் தர்ப்பணம் செய்தபிறகு செய்யவேண்டியது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேதஸாரத்தில்:—"பிறகு ஜலகும்பத்தை எடுத்துக் கொண்டு, கர்த்தா, வீட்டின் வாயிற்படியின் ஸமீபத்திலுள்ள குண்டத்தில் கல்லை வைத்து, ப்ரேதனே ஆவாஹநம் செய்து, ஸங்கல்பித்து, இடது முழங்காலைக் கவிழ்த்து, தெற்கு நோக்கியவனாய் மூன்று தடவை வாஸோதகத்தைக் கொடுத்து, தீபத்தை ஏற்றி ஸங்கல்பித்து, குண்ட ஸந்நிதியில் தர்ப்பங்களில், மார்ஜயதாம் மம.....ப்ரேத:, அல்லது 'ப்ரேதா' என்று ஒரு தடவை ஜலத்தை விட்டு, கோழிமுட்டையளவு, அல்லது முஷ்டி (பிடி) அளவுள்ளதும், பழம், கிழங்கு, சாகம், எள் இவைகளுடன் கூடியதுமான பிண்டத்தை.....கோத்ரமுள்ள,.....சர்மமுள்ள ப்ரேதனே! இந்தப் பிண்டத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்று ப்ரேதனின் பொருட்டு, பிண்டத்தையும் பலியையும் கொடுத்து, முன்

க்ஷாத்ரதொயென தீர்: ஸ்வயவ்யம் வர்ஷிவ்ய தத்வா விவ
ஜ்யெத். சுவி வா ஸ்தண்டிலே தீரகுண்டே தவ்ரணாந்தே விண்ட
ஒ்ரயாத். வனவாஸிநஹம் விண்டதிகெகம் ஒ்ரயா ஸ்ராத்தாதீரகு
ண்டவாஷாணை வா விண்டம் ஒ்ரயாதிதி கெசித்' இதி.

கத்ர வாத்வ்ராயநஹ—

'ம்ரியமாணெ வாதிவாஸ்வ்ரு குண்டம் தத்வயம்ஸ்ராநம்
நியாய கநிஷ்வ ஏவ்ரு: ஸ்த்ரீவ்ரயோ வாஸ்ரத்ரகம் வீயயெய்:'
இதி ॥ கத்ர தீர்வ்ராவொத்ரகம் தெயம் ந தியொத்ரகம் வித்ரயா
வாத், தயா ஸிஷ்டாயாரராத் ॥

யத்ரவி— 'நிதயம் ஸ்ராதவ்ய வ்ரதெஸ்ரு ஸ்ராயம்ரு ய
யஸ்ராவியி. உஸ்ராஸ்ராத்ரம் ஸ்ரிராவ்ரத்ரா கதம்ரவ்ரு வொத்ரகுர்ரயா'
இத்ரயஸ்ரவ்ரயநஸ்ரு தீர்வதி, தயாரவி ஸிஷ்டாயாரராஸ்ராவாத்ர
வெக்ஷ்ரு ॥

போல் ஜலத்தைவிட்டு, பாத்ரத்தை அலம்பிய ஜலத்தால் மூன்று முறை அப்ரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றி, பிண்டத்தை ஜலத்தில் போட வேண்டும். அல்லது, ஸங்கடகாலங்களானால், நதீதீர குண்ட தர்ப்பணத்தின் முடிவில் பிண்டதானம் செய்யவும். இவ்விதம் ப்ரதி தினம் ஒவ்வொரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும், ஏகோத்திஷ்டம் வரையில். தீரகுண்ட பாஷாணத்திலேயே பிண்டதானம் செய்யலா மென்று சிலர்". இவ்விஷயத்தில்,

ஸாங்க்யாயனர்:—க்ருஹத்தின் வாயிற்படியின் ஸமீபத்தில் இடது பக்கத்தில் குண்டம் செய்து, அதன்மேல் பாஷாணத்தை வைத்து, சிறியவர்களையும், ஸ்த்ரீகளையும் முன்னிட்டு, மூன்று முறை வஸ்த்ர ஜலத்தைப் பிழியவேண்டும். இங்கு மூன்று தடவை வாஸோதகம் மட்டில் கொடுக்கப்பட வேண்டும். திலோதகமில்லை. விதியில்லாததால். அவ்விதம் சிஷ்டாசாரமில்லாததாலும்.

ஆனாலும், "ம்ருதனின் புத்ரர்களும் பார்யையும் விதிப்படி பத்து நாள் வரையில் இருமுறை உதகதானம் செய்யவேண்டும்" என்று ஆச்வலாயன ஸ்ம்ருதி இருக்கின்றது, அப்படியானாலும் சிஷ்டாசாரமில்லாததால் அது உபேக்ஷிக்கத்தக்கது.

கவணாஹ்நிக—

ததோ ஸ்ரஹம் வஸாஸ்ரீ வராம் கோபஸ்ரா ஷயம் ததஃ। ஆபோ ஷுஷாஷ்ரு தா தஸ்ரு வ்யம் கதஷ்வ்யம் ஸ்ரவணம் ததஃ॥ ஸ்ரூபாய ஸ்வாஹேணாஸ்ரான்ஷ்ரு ஸ்ரஹஷ்ரு ஸம்ஷ்ரீயஷ்ரு விந்யஸேத்' இதி॥

ஸ்ரூஃ—

ஸ்ரிவஷ்ரு வ்யாஷ ஸிந்தும் வ்ருஷ்ஷம் வாஸ்ரு ஸ்ரஹஷ்ரூபே வைதாய வின்தும் ஸ்வா வஸ்ரூஸ் வ்விஸ்ரேயஷ்ரு' இதி॥

ஸ்ரீயஸ்ரீயை—

வாஸிவாஸ்ரு ஸ்ரஹஷ்ரூபே ஸிவாஸ்ரிஸ்ரா நியாய ச। தாஸ்ரு வஸ்ரூணி ஸம்ஸ்ரீய வாயம்வாதவஷ்ரும் ஸ்ரஸேத்' இதி॥ வாஸிவாஸ்ரு ஸ்ரஹஸ்ரூவாஸிஸ்ரவம் ஸ்ரதஸ்ரை தி கைஸ்ரிஸ் வ்யாவ்யாதிழ॥

தயா வஸ்ரூ தூஷ்ரூழ—

ஸ்ரூவஸ்ரு ஸ்ரஸ்ரிணை வாஸ்ரு வைஹிஃ கோபஷ்ரூ ஸ்ரூவாஷ்ரூழ। வஸ்ரூஸ்ரூஸ்ரூஸ்ரூஸ்ரூ ஸிஷ்ரூ காம் வாzஸ்ரூஜந்நாழ்' இதி॥ வைஹிஃ

அகண்டாதர்சத்தில்:—பிறகு க்ருஹத்திற்கு வந்து, சருவைச் செய்யவும். தானுகவே சருத்ரவ்யத்தை இருமுறை அலம்பிப் பிறகு பாகம் செய்யவும். தர்ப்பங்களை எடுத்து, தெற்கு நுனியாய்ப் பரத்தி, பிண்டத்தை வைக்கவும்.

சங்கர்:—அரகு, பவழம், அக்னி, காளை இவைகளை ஸ்பர்சித்து, க்ருஹத்வாரத்தில், ப்ரேதனுக்குப் பிண்டதானம் செய்து, பிறகு க்ருஹத்தினுள் நுழையவேண்டும்.

ச்ரீதரீயத்தில்:—"க்ருஹத்வாரத்தில் இடதுபுறத்தில், மூன்று பாஷாணங்களை வைத்து, அவைகளில் வஸ்த்ரங்களைப் பிழிந்து, மாலையிலும், காலையிலும் பலியைக் கொடுக்கவும்". இடதுபுறத்தில் என்பதற்கு, வீட்டில் நுழைந்தவனுக்கு இடதுபுறத்தில் என்று சிலரால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டது. அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:—வாயிலின் வலதுபக்கத்தில் வெளியில் குழியைச் செய்யவும். ஒரு பாஷாணத்தையாவது, செங்கல்லையாவது அதில் வைக்கவும், ப்ராம்ஹணர்களுக்கு. வெளியில் = வீட்

ஸ்ருஹாஷ்வஹ்நிம் சுஹ்ணு உதி யாவஸு । ஸ்ருஹஆரவாசிவாஸ்வ உக்ஷிணவாஸ்வயொவிகூவ உதஸ்நெ ॥

ஸிமாதுயஷ்டாவநம் வொயாயநீயாநாம் நியதிம், தெஷாம் ஸிமாதுயஷ்டாவநஸ்ய வாயம்வ்ரூதவ்ரதாநஸ்ய வியாநாசு। உதரெஷாம் ,வனகரிஸ்ரூஹரிஷ்ஜ்யாசு, ஸிமாவஹிஷ்ரா நியாய வ' உதஸ்நயொவிகூவம் ॥

சுஹ்ரூரம்—

,வஹ்நிம் வித்ஷ்வரூபாநம் வ்ருசு கூஷ்டும் வாகூவ வியாநதம் । மநுரொயெஷகெநாவ்ருத ஏஸ்ரூஹெவ்ஷவாஜ்ரூவம்' ஜதி ॥

ஸ்ருஹ்மணவி—

'ஸ்ருஹாஷ்வஹ்நிஸ்ரூவள தெஸெ மொசயெநொவயெவிதெ ! யளகிகாஸ்ரூம் ஸ்ருதிஷ்டாவ்ய ஸ்தாகூவ வாதெண தெஜஸா ॥ ஸ்ரூந்ரு பெநாவி கூதவ்யம் ஸ்ருவணம் விதஸ்யஜ்ஞவசு । கூஹிவாயவ்ய தசரூஹாவ்ய வரூநஸ்ரூவஹிவாயவ ॥ வாஷாணம் வரூதம் ஸ்ரூவ்ய வாஸ்ரூதொ உக்ஷிணாசரூவம் । உக்ஷிணாஸ்ரூாந்ரு கரூமாம்

டின் வெளியில், அங்கணத்திலென்பது பொருள். வீட்டின் வாயிலின் இடதுபுறம், வலதுபுறம் இவைகளுக்கு விகல்பமென்று மற்றவர் சொல்லுகின்றனர்.

3-சிலைகளை வைப்பது, போதாயநீயர்களுக்கு நித்யம், அவர்களுக்கு 3-சிலைகளை வைப்பதும், மாலை காலைகளில் பலிதானமும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். மற்றவர்களுக்கு 'ஒருசிலையை வைக்கவும்' '3-சிலைகளை வைத்து' என்ற வசநங்களுக்கு விகல்பம்.

அங்கிரஸ்:—வெளியில் குண்டத்தைச் செய்து, விதிப்படி பிண்டதாநத்தைச் செய்யவும். கீழ்நோக்கியவனுய், கந்தம், புஷ்பம், ஜலம் இவைகளால் பூஜித்து, தர்ப்பங்களில் கொடுக்கவும்.

ப்ரம்ஹபுராணத்திலும்:— "வீட்டிற்கு வெளியில் சுத்தப்ரதேசத்தில் சாணியால் மெழுகப்பட்ட இடத்தில், லௌகிகாக்னியை வைத்து, ஸ்நாநம் செய்து, தைஜஸபாத்ரத்தினுலாவது, (பித்தளை முதலியது) மண்பாத்ரத்தினுலாவது பித்ருயக்ஞத்தில் போல் சருவை ச்ரபணம்செய்து, அபிகாரம்செய்து, சருவை வெளியில் வைத்து, மறுபடி அபிகாரம்செய்து, பாஷாணத்தை முன்னில் வைத்து, மௌனியாய், தெற்குநோக்கியவனுய், தெற்குநுனியாய்

ஹ்ரீபஶு ஹ்ருதாத்தேஷ்டஹுகம் வக்ஷ்யாமஃ॥ நாஶமோத்ரு வஶ்ரூயஶு விஷ்ணும் ஹ்ருதா ஹரிஷ்ரு கழி। வ்ரூநஹ்ஷத்ரூஹுகம் ஹ்ருதா ஹுஸ்வ்ரூவ்ரூஷ்ரூயாவஶுயெஸு॥ யஜ்ஞவதீவள தயா ஹ்ருதா ஹெவம் ஹுஶஜ்ஞிநெஷ்ரூவ। கூஶஸ்தள வ்ரூயஶேzஹ்ரீ வ்ரூயாஸு வஜ்ஞுஶே ஹுஶேzவீவா॥ த்ரூராத்ரூஶளவ ஹுதளஸு ஷ்ரூயஃ விஷ்ணா ஹுஸ்ரூவ வா। ஹுஹும் விஷ்ணுஹாநம் வ வ்ரூநரவ்ரூஹும் நயெஸு॥ வாயஹெஹ்ரூவெஜ்ஞம் ஹ்ருதா ஸ்ரூவஷ்டதவரூம் வரூநு। கூழள ஜயெ வா நிக்ஷிவ்ரு ஷ்ரூக்வா ஶஶ்வத்ரூஹும் வ்ரூஜெஸு' ஹுதி॥

வ்ரூதவிஷ்ணவ்ரு திரிஸ்தூம். வஜ்ஞம் வாயஹெஹ்ரூவா ஹுக்வா தம் வ்ரூதவிஷ்ணும் உரூவாகாழள ஜயெ வா நிக்ஷிவ்ரு ஷ்ரூயாதித்ரூயஃ॥

வெஷ்ரூதவரூஶு உத்தரராமாயணெ ஷரூதெ ஶொக்தஃ—

'யெ ஶ ஈஷியா நாஶ ஶாநவாஃ க்ஷ்யிதா ஹ்ரூஶழி। கூயிஷ்ரூக்ஷ்ரு தரூத்ரூவ்ரூஹ்ரு ஹவிஷ்ரூஜ்ஞி ஸவாரூவாஃ' ஹுதி॥

தர்ப்பங்களைப்பரத்தி அவைகளின்மேல் ஒருதடவை ஜலத்தை விட்டு, ப்ரேதனின் நாமகோத்ரங்களைச் சொல்லி மந்த்ரமில்லாமல் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். மறுபடி பிண்டத்தில் உதகத்தை விட்டு, கந்தபுஷ்பங்களால் அர்ச்சிக்கவும். தூபதீபங்களையும் கொடுக்கவும். இவ்விதம் பத்துத்தினங்களிலும் செய்யவும். சக்தியில்லாவிடில் முதல் நாளில் செய்யவும். அல்லது ஐந்தாவது நாளில், அல்லது 10-ஆவது நாளில் செய்யவும். 3-நாளாசௌசியானால் 3-பிண்டங்களை, அல்லது 10-பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும். உதகம், பிண்டதானம், மறுபடி உதகத்தைவிடவும். யமனின் வாத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டு பலியைக் காக்கைகளுக்குக் கொடுக்கவும். அக்னியிலாவது ஜலத்திலாவது போடவும். ஸ்நானம்செய்து பிறகு க்ருஹத்திற்குச் செல்லவும்" என்று.

ப்ரேதபிண்டத்தை தவிர்த்த பலியை வாயஸங்களுக்குக் கொடுத்து, ப்ரேதபிண்டத்தை, சருபாகம் செய்த அக்னியிலாவது ஜலத்திலாவது போட்டு ஸ்நானம் செய்யவேண்டுமென்று பொருள்.

யமனின் வரம் உத்தரராமாயணத்திலும் பாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது— (ஓ வாயஸமே!) எந்த மனிதர்கள் என்னிடம் வந்தவர்களாய் மிகவும் பசியுள்ளவராயிருக்கின்றனரோ

விஷ்ணுஃ—

‘ஏதத்ஸபிண்ட³நாவாஹனம் கார்யம் வ்ருʼத்³தி⁴ஶ்ராத்³தே⁴ விஶேஷதஃ ஏகோத்³தி³ஷ்டஸ்ய ஏவமேவ ஸபிண்ட³நாவாஹனாபா⁴வஃ’ இதி ॥

விஜ்ஞானேஶ்வரீயே—

‘நவஶிகா²வதை³ உத்³தி³ஷ்ட வித்³யாது³ ஸோஹிதஃ । ஏஸ உம் விண்ட³ஸ்ஸ்ய ராதி³ஸ்ஸெஷ ஸ்ஸபிண்ட³நவெஸ’ இதி ॥

ஏதது³க்தம்பவதி—

‘ஏகோத்³தி³ஷ்டே ப்ரேதாய தத்ஸபிண்ட³நாவாஹனம் ந கார்யம் । ஏவமேவ ஏஸ விண்டா³ஸ்ஸ கூ²தி³ய ஏஏஸ ஸ்யாதாஃ । ஏவமேவ வஜ்ஜஏஸ ஏவாஹ்யா ஸ்ஸபிண்ட³ தி³ஸ்ஸ ஏகீ²தி³தாஃ’ இதி ॥

ஸ்ம்ருʼதிரத்னே—

‘ஏதத்ஸ்யாத்ஸ்ஸவணைஸ்ஸஃ விண்டா³ஸ்ய ஏஸ்ஸ ஸபிண்ட³ஸ்ய’ இதி ஏஸவிண்டா³ஸ்ரணாஸ ஏதஸ்ய ஸபிண்ட³வியா

அவர்களெல்லாம், நீ புஜித்தாயாகில், பந்துகளுடன் கூடியவராய்த்ருப்தராகின்றனர்.

விஷ்ணு:— ப்ரேதனுக்கு உதகதானம் செய்து, ஒரு பிண்டத்தைத் தர்ப்பங்களில் கொடுக்கவும். ஆசௌசமுள்ள வரையில் உதகதானம், பிண்டதானம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

விக்ஞானேச்வரீயத்தில்:— 9-நாள்களில் 9-பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும். பத்தாவது நாளில் 10-ஆவது பிண்டத்தைக் கொடுத்து மறுநாளில் சுத்தனாகவேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒவ்வொரு பிண்டமென்றபிப்ராயத்துடன்,

பாரஸ்கரரும்:— ப்ராம்ஹணன் விஷயத்தில் பத்துப்பிண்டங்கள். க்ஷத்ரியன் விஷயத்தில் பன்னிரண்டு. வைச்யன் விஷயத்தில் பதினைந்து. சூத்ரன் விஷயத்தில் முப்பது பிண்டங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— ‘ஸவர்ணர்களான ப்ரேதர்களுக்குப் பத்துப்பிண்டங்களையே கொடுக்கவும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும் ப்ரதிதினம் ஒவ்வொரு பிண்டமே விதிக்கப்பட்டிருப்ப

நாஹ வனகஹ்லிஸைவ காமை விஜ்ஞாநஸ்ய, 'ஸாயம் ஹுதவ்யம் ஹரேஷு' இதி வசநேந ஸாயம் வைஶ்வதேவம் ஸிதீயஸ்ய விஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்துதிரேஷா' இதி ॥

ஶ்ருதேஶ்ச—

'ஆக்ஷிணாஶ்ராஶ்ச ஆஹுராஹுர்ய ஏவ ஆக்ஷிணாஸ்தம்ப:। தாரஹரிஸ்ச ஹுதாதஸ்ய நாஸ்தி ஹவாயதநே கஶ்சந ॥ வாஶ்ரதம் ஹ்யதநஸ்ரைவ ஸர்வஸ்ய விஜ்ஞஸ்ரியை। ததோऽஸ்ரஸ்ய விஜ்ஞஸ்ய நஸ்தாம் தஸ்ய ஹுதஸ்ரைவ தஶ' இதி ॥

ஸ்மரணாச்ச—

'ஸ்ரஸ்ய ஸாயம் விஜ்ஞம் வாநீயஸ்தம் வா (உதகும் வா) ஹரேத்' இதி ॥

யத்து— 'ஸ்ரைதவிஜ்ஞம் வஹ்நிஹுத்வா ஹுதஶேஷ விவஜ்ஜயேத்' இதி, தஸ்ய நிதவிஷயம், 'ஸுஸம்ஸ்க்ருதாநாம் ஸ்ரஸ்ய விஜ்ஞம் ஹரேத் ஸம்ஸ்க்ருதாநாம் கரிஷ்யே' இதி ஸ்ரைதஶ்ச ஸ்மரணாச் ॥

தாலும், ஒரு காலத்தில் மட்டில் பிண்டதானம். 'மாலையிலும் காலையிலும் பலியைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்ற வசநத்தால், ஸாயம்பலிக்காக இரண்டாவது பிண்டத்தையும் சிஷ்டர்கள் செய்கின்றனர்.

ப்ரசேதஸ்:— தர்ப்பங்கள் தெற்குநுனியுள்ளவைகளாயிருக்க வேண்டும். கர்த்தாவும் தெற்குநோக்கியவனுயிருக்க வேண்டும். வாயிற்படியின் ப்ரதேசத்தில் கொடுக்கவும். தேவதாக்ருஹத்தில் ஒருகாலும் கொடுக்கக்கூடாது. மௌனியாயும், சுத்தனுயும் பிண்ட ஸந்நிதியிலிருக்கவும். பிண்டத்தின் மீதியான அன்னத்தை நதியில் போடவேண்டும்.

சங்கர்:— புஷ்பம், பிண்டம், ஜலம் இவைகளைப் பூமியில் கொடுக்கவும். அல்லது பாஷாணத்தின்மேல் கொடுக்கவும்.

ஆனல் 'ப்ரேதபிண்டத்தை வெளியில் கொடுக்கவும். தர்ப்ப மந்த்ரங்கள் இல்லாமல்' என்றவசனமுள்ளதே எனில், அது உபநயநமாகாதவர்களைப்பற்றியது. 'உபநயந மாகாதவருக்கு பூமி யில் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். உபநீதர்களுக்குத் தர்ப்பங்களில் கொடுக்கவும்' என்று ப்ரசேதஸ்ஸின் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ஷ்ரூதயுஹாரை—

‘கூகூடாணவ்ரோணஷ்வவிண்ண உதஹியீயதெ। கூஷ்ட
வவ்ரோதூம் ஷ்யா உவஹாநஜிதி ஷ்ரிதிஃ’ இதி ॥

கூஷ்வாயநஃ—

‘யது ஷ்ரவ்யஹவஃ விண்ணா ஷுது விஷ்வமொவஹாஃ।
யது வெகொ ஹவெகூ விண்ண ஷுதூஷ்வவ்ரஹம்ஶிதஃ’ இதி ॥

ஷ்ரூதுகூரை—

‘ஸ்ரூயஃ விதெஷுஷ்ட விண்ணாஷ்ட ஊநெந வஹரொவ
ஹாஃ। ஸவ்யுது ஷ்ட்ரூயா ஹி ஷ்ரவ்ட வ்யுதவ்ட்யாஃ ஸ்ரூஜகூஜ்ய
ஷ்ட ॥ வ்ரெதவிண்ணஷ்ட வெஹவெவ்ண ஆஹுஸ்ரூஜ்ட்ய உவ்ய
தெ। ஷ்ளவ்யெந வெகுவிண்ணவ்ய வஹ்யஸ்ஷ்யாஹ்யஷ்ரஷ்ட்ஹஃ’
இதி ॥ வனகுவிண்ணவ்ய வஹ்யஸ்ஃ = கூஸ்வவ்ரஹஹ்யஸ்ட உதயவ்ஃ ॥

ஷ்ரூதுகூரை த்ட—

‘கூவிஷ்யவிவ்வஜ்ரவ்ரை விண்ண ஹுவ்ரூவ்ரவ வவ்ய ஜுணெ। யாதீர

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸ்ரத்தில்:-கோழிமுட்டையளவுள்ளது பிண்ட மெனப்படுகிறது. அவதானமென்பது, பெருவிரலின் கணுவள வுள்ளதாயிருக்க வேண்டுமென்பது நிர்ணயம்.

ஆச்வலாயனர்:-எவ்விஷயத்தில் வெகுபிண்டங்கள் சொல்லப் பட்டுள்ளனவோ அதில் பிண்டங்கள் வில்வப்பழத்தினளவுள்ளவை களாயிருக்க வேண்டும். எதில் ஒரு பிண்டம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறதோ அதில் பிண்டம் குதிரையின் குளம்பளவுள்ளதாயிருக்க வேண்டும்.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— அதேகமாய், பித்ருகார்யங்களில் பிண்டங் கள் இலந்தைக் கனியளவுள்ளவைகளாயிருக்க வேண்டும். ச்ராத்த கர்மங்களெல்லாவற்றிலும் பிண்டங்கள் த்ருடமாயும் உருண்டை யாயுமிருக்க வேண்டும். ப்ரேத பிண்டமோவெனில் நீளத்தால் 12-அங்குலமளவுள்ளதாயிருக்க வேண்டும். பருமனில் ஒரு பிண்டத்தின் அளவுள்ளதாயும், த்ருடமாயும நன்முகவும் இருக்க வேண்டும். ஒரு பிண்டத்தின் அளவுள்ளது என்பதற்குக் குதிரை யின் குளம்பிற்குச் சமமாயுள்ளது என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலோவெனில்:— ப்ராத்யாப்திகத்திலும்,

மயவ்ரீஹிணைந மயாம்ரூஷ்ஷ ஸஹாஷயே ॥ நாஸிகேரவ்ரீஹி
ணைந வனகோத்தஸ்தே வக்ஷ்யாமந । கந்யாம்ரூஷ்ஷ வைத்ய
ஸ்ய கூஷ்மாண்டவ்ரீஹிணைதந்' இதி॥

வ்யாஸः—

'ஸிஹாயநஸ்ய வத்ஸஸ்ய விஶ்ரூதாஸ்யே யயா வ்ரவீத் । தயா
கூயமாந வ்ரீஹிணம் து விஜ்ஞாநாம் வ்யாஸஹாஷிதம்' இதி ॥

வராஹः—

'விஜ்ஞம் வ்ரூயாதே வாரு ஸஹஸ்ரஸ்ய து முஷ்டிநா வா ।
வயஸா ஸத்ருஶம்யஸ்ய ஸிஶோ: பிண்டாந் ஸமாஹரேத் ॥ ஶ்ரேதாய
நாஸமோ தாஸ்யாம் வ்ரூயாந்ம்ரூஷ்டிஸம்மிதம் । தஸ்ஷீம் வ்ரூஸே
யகூம் வ்ரூஷ்டம் யஸ்மாத் தீவம் தமேவ ச' இதி ॥

மைத்ராயநஸ்ரு—

'ம்ரூஷ்டிவ்ரீஹிணம் கூஷ்மாண்டவ்ரீஹிணம் வா ஸிஶோர்

பார்வணச்ராத்தத்திலும், விளாங்கனி, பில்வப்பழம் போலுள்ள பிண்டத்தைக்கொடுக்கவும். கயாச்ராத்தத்திலும், மஹாலயத்திலும் நெல்லிக்கனியளவுள்ளதாயும், ஏகோத்திஷ்டத்திலும், ஸபிண்டீகரணத்திலும், தேங்காயளவுள்ளதாயும், மற்ற எல்லா ச்ராத்தங்களிலும் கோழிமுட்டையளவுள்ளதாயும் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும்.

வ்யாஸர்:—இரண்டு வயதுள்ள குழந்தையின் வாயில் ச்ரமமில்லாமல் நுழைவதற்கு எவ்வளவு அளவோ அவ்வளவு ப்ரமாணமுள்ளதாய்ப் பிண்டங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று வ்யாஸருடைய வாக்யம்.

பராசரர்:—நெய்யுடனுள்ள தர்ப்பங்களில் வெல்லத்துடனுள்ளது, பால், பழம், மூலம் இவைகளுடனுள்ளது கூடியதும் முஷ்டியளவுள்ளதுமான பிண்டத்தைத் தெற்கு நோக்கியவனாய், ப்ரேதனின் பெயரிட்டு, நாமகோத்ரங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கவும். மந்த்ரமில்லாமல் மறுபடி ஜலத்தைக் கொடுக்கவும். புஷ்ப தூப தீபங்களையும் கொடுக்கவும்.

போதாயனரும்:—முஷ்டியளவுள்ளது, அல்லது கோழிமுட்டையளவுள்ளதானதும், எள்ளுகளுடன் கூடியதுமான பிண்டத்தைக்

விஷ்ணு வ்ருஷாய மாஸவ்ருத்தி ஹவீம்ஷீவாஸு உக்வா ஸம்க்ஷாலநே நாவஸவ்யம் வர்திஷ்யே ஹ்ரே தவிஷ்ணவே விஸர்ஜயிஷ்யே' இதி ॥

விஸர்ஜநவ்ரகாரஸ்தாவஷ்டம்பஃ—

'ஸ்ராகாரம் மரயிஷ்யே விஷ்ணும் ஜபன்ஹ்ரா உக்ஷிணாரவிஃ । விதர்ஜணாம் ஹ்ரா நரகாரம் உக்ஷிணாதிக்ருயைவ ச' இதி ॥

ஸ்ரௌதவஹ்ராஹ்நவி உபவிஷ்டாநாஹ ஸாதாதபஃ—

'ஸ்ரௌதவஹ்ராவி ச ஹ்ராஹ்நே விஷ்டாஸு உஹ்ரா உதீயைவ தர் । ஹ்ரயாணே தீர்கு விதீயெ ஹ்நி வ தர்ரஹ்நீர்கு தர்தீயகே' இதி ॥

உதகுதாநவஸ் விஷ்டாநம் ந ஸம்ஸ்கர்யஃ காயழி, ஸுவி தர் ஸம்ஸ்கர்தவ்ய ॥

தத்ராzzஹ ஸம்வர்தஃ—

'ஸ்மார்தாஹ்நே வாzவர்ரஹ்நே வா தொயாஸளவமாதிஹிஃ । ஸம்ஸ்கர்தவ்ய ஸபிண்டயஸ் ஹி ப்ரேதஸ்ய ஸாஸ்வதஃ' இதி ॥

கொடுத்து, கந்த புஷ்ப தூப தீபங்களையும் கொடுத்து, பாத்ரத்தை அலம்பிய ஜலத்தால் அப்ரதக்ஷிணமாகச்சுற்றி, ப்ரேத பிண்டத்தை ஜலத்தில் போடவேண்டும்.

ஜலத்தில் போடும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பர்:— தெற்கு முகமாய் ஜலத்தில் நின்றுகொண்டு பிண்டத்தை ஆகாசத்தில் போடவேண்டும். ஆகாசமும், தெற்குத் திக்கும் பித்ருக்களின் ஸ்தானமாகையால்.

ஆசௌசம் குறைந்த விஷயத்திலும், பத்துப் பிண்டங்களைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:—குறைந்த ஆசௌச விஷயத்திலும் பத்துப் பிண்டங்களையே கொடுக்கவேண்டும். முதல் நாளில் 3, 2-ஆவது நாளில் 4, 3-ஆவது நாளில் 3, என்று கணக்குப்படி கொடுக்கவும்.

உதக தாநத்தை எல்லோரும் செய்வதுபோல் பிண்ட தாநத்தை எல்லோரும் செய்யக்கூடாது. ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன்தான் செய்யலாம். அவ்விதம் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்தர்:— ஆசௌசமனுஷ்டிப்பவர்களால் முற்பகலிலோ பிற்பகலிலோ உதக தாநம் செய்யப்படவேண்டும். ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன் மட்டுமே பிண்ட தாநம் செய்யலாம். ப்ரேதனுக்கு அவனல்லவோ பந்து.

விஷ்ணுத்ரவ்யாதிநியமஃ ॥

விஷ்ணுத்ரவ்யநியமோஹ ஸுநஃவக்ஷ்யதே—

‘ஸாமிநா வஸுஹிவ்யாவஹ ஸாகேநாவ்யய நிவபேத்।
வ்யயோऽஹநி யத்ர வ்யம் தத்ரைவ வ்யாத்ஸாஹிகம்’ இதி ॥

கதவ்யநியமோ ஹ்யஹ்நவரிஸிவேऽஹிஹிதஃ—

‘கஹமொதவ்யமொதவ்யா வா யதி வ்ரீ யதி வா வ்ரீஹய।
வ்யயோऽஹநி யஃ கயாஸ்ய ஸ உஸாஹம் ஸமாவயேத்’ இதி ॥

ஷ்யாநநியமே உக்தஃ ஷ்யாத்ரைவ—

‘வநகுத நிஷ்பிவேத் கதவ்யா உஸ விஷ்ணவ ஸமாஹிதஃ।
ஷ்யாநஹேத்ரே ஸமாவ ஷ்ரொஷஃ விஷ்ணுஸ்ம்ருகம் வ்ரஜேத்’ இதி ॥
விஷ்ணுஸ்ம்ருத்யை = வைதஃ ॥

பிண்டத்ரவ்யம் முதலியவைகளின் நியமம்.

பிண்டத்ரவ்யத்தின் நியமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சுநஃபுச்சர்:— நெல்லினாலோ, மாவுகளாலோ, சாகத்தினாலோ பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். முதல் நாளில் எந்த த்ரவ்யத்தால் கொடுக்கப்பட்டதோ அதனாலேயே பத்து நாட்களிலும் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

கர்த்தாவின் நியமம் **க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்தில்** சொல்லப்பட்டுள்ளது:—

ஸகோத்ரனல்லாதவனை, ஸகோத்ரனை, ஸ்த்ரீயோ, புருஷனை, முதல் நாளில் எவன் கர்த்தாவோ அவனே பத்து நாட்கள் க்ரியையைச் செய்து முடிக்கவேண்டும்.

பிண்டத்தை வைக்குமிடத்தின் நியமம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— கர்த்தா கவனமுடையவனும் 10 பிண்டங்களையும், ஒரே இடத்தில் வைக்கவேண்டும். வேறு இடத்தில் வைத்தால் தோஷம் மிகவாயுண்டாகும். ப்ரேதன் நரகத்தை அடைவான்.

கூந்தூவி—

‘ஊவ்ருஹெஹெ ஃஹாஹாநிஃ கூத-ஃபூஹெஹெ கூநய-ஃதா । வ்ஹாநஹெஹெ ஃஹாநு ஹொஷ வ்ஹீஹெஹ்ம் தூ நு காரபெஸு’ இதி ॥

ஸிமாஹிவிவய-ஃாஹெ ॥

வ்ஹூதூஹுரே—

‘வஹ்ரவாஷாணகூம்ஹாநாம் வ்ஹாய்ஃாஃ கூத-ஃவி-ஃவய-ஃயெ । வூவ-ஃஉதோஉகும் கூய-ஃாஸு வூநாரிதூாஹ ஹெவஃஃ’ இதி ॥

வ்ஹூதூய-ஃஹாரே—

‘உதரீயஸிமாவாதூஉவ்ருகூத-ஃபூவிவய-ஃயெ । வூவ-ஃவ உதாஜ்ஜலீநு விண்ணாநு வூநாரிதூாஹ மளதஃஃ’ இதி ॥ உதரீயம் = வாஸஉஉகாய-ஃம் நவவஹ்ரூழ், வாதூம் = வாஸஉஉகாஸிஹாநாய ஜலாஹரணாய-ஃம் நவவடஃ, வாரூவ்ஹாமீ வா ॥

வேறு ஸ்ம்ருதியிலும்:— த்ரவ்யம் மாறினால் பெரிய குறை உண்டாகும். கர்த்தா மாறினால் கர்மம் பயனற்றதாகும். ஸ்தானம் மாறினால் மிகுந்த தோஷமுண்டாகும். ஆகையால் இந்த மூன்றிலும் மாறுதலைச் செய்யக்கூடாது.

பாஷாணம் முதலியவை மாறும் விஷயத்தில்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— வஸ்த்ரம், பாஷாணம், ஜலங்கொண்டு வரும் குடம், பொங்கும் பாத்ரம், கர்த்தா இவைகளுள் ஒன்று மாறினாலும், முன் கொடுக்கப்பட்ட உதகாஞ்ஜலிகளை மறுபடி கொடுக்க வேண்டுமென்றார் தேவலர்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— உத்தரீயம், பாஷாணம், பாத்ரம், த்ரவ்யம், கர்த்தா இவைகளுள் ஏதாவது மாறினால், முன் கொடுக்கப்பட்ட உதகாஞ்ஜலிகளையும் பிண்டங்களையும் மறுபடி கொடுக்க வேண்டுமென்றார் கௌதமர். உத்தரீயம் = வாஸோதகதானத்திற்கான புதுவஸ்த்ரம். பாத்ரம் = வாஸோதக தானத்திற்காக ஜலம் கொண்டுவரும் புதிய குடம், அல்லது பிண்டம் பொங்கும் பாத்ரம்.

தத்தேவ—

'சூர்யஸோமநஸோர்மே ஸ்நேஹவிஷ்ணும் சக்ஷிஸ்ரயதி । வடம வடஸ்தாந ஸ்நேஹவிஷ்ணாந வடநாரிதர்யாஹ ஸாகல்யஃ' இதி ॥

ஸ்ப்ருத்யர்தே—

'சூர்யஸோமயோர்ஜ்வாலாணம் யதி நஸ்யேத்தாதே । வடம வடஸ்தாஸ்தாந விஷ்ணாந வடநாரிதர்யாஹ கார்ஷ்ணிநஃ' இதி ॥

கர்மதாரவி—

'ஸ்நாவிதம் ஸ்நேஹவாஷ்ணம ஸாஸ்ரயாஹா ஸு யாமயேத் ॥ ஸோமக்ஷோஹே ஸஹாவத்தள ஸ்நாவிதம் ஸொஜ்ஜேயுஸ்தி । ஸ்நாணா யாஸ்தயம கர்மகா ஸம்ஸ்ரயந்தி வ்யாஹ்ருதீஜுஹுயேத் ॥ யதி நஷ்டம ஸ்ரோதம வாடவி வாஷ்ணம ஸ்ரயோஸ்தி கழே । வாஷ்ணஸ்ரயோ ஸாய வடவடஸ்தாம்வ நிக்ஷிபேத்' இதி ॥

ஸம்ஸ்ரஹ தட—

'ஸிஸாவி நாஸே ஸதி வா தத்தாடநா ஸாயாத்ஸஜ்ஜேண

ஸ்ப்ருத்யர்த்த ஸாரத்தீலேயே:- முதலில் போட்ட இடத்தை விட மற்றொரு இடத்தில் ப்ரேதபிண்டத்தைப் போடுவானுகில் முன்கொடுக்கப்பட்ட ப்ரேதபிண்டங்களை மறுபடி கொடுக்க வேண்டுமென்றார் சாகலர்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஆசௌசத்தின் நடுவில் பாஷாணம் காணமற்போய்விட்டால், மற்றொரு சிலையில் முன் கொடுக்கப்பட்ட ஜலாஞ்ஜலிகளையும், பிண்டங்களையும், மறுபடி கொடுக்கவேண்டு மென்றார் குண்டினர்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— வைக்கப்பட்ட பாஷாணத்தை 10-நாள் வரையிலும் அசைக்கக்கூடாது. தேசக்ஷோபத்திலாவது, பெரிய ஆபத்காலத்திலாவது, வைக்கப்பட்ட பாஷாணத்தை எடுத்தால், மூன்று ப்ராணயாமங்களைச் செய்து, தொட்டுக் கொண்டு வ்யாஹ்ருதிகளை ஜபிக்கவும். முதல்நாளில் வைக்கப்பட்ட பாஷாணம் காணமற்போனாலும், அன்யனால் அபஹரிக்கப் பட்டாலும், வேறு பாஷாணத்தை வைத்து முன் கொடுக்கப்பட்ட ஜலாஞ்ஜலிகளையும் கொடுக்கவும்.

ஸங்க்ரஹத்திலோவெனில்:— "பாஷாணம் காணமற்போனால்,

நியாய கூண்ணை । யோய ஹொம் ஸ்ந்தெதி உநாஹாஜ்யாஹா
தீம் ஸளகிகு வஸவ வஹ்ன ஸ' உதி ॥ ஶிஸாவி நாஸொzந்யாம் ஶிஸாம்
'க்ரூயாத் ஹெவஹ்ன்ஸ்உநாஹிம்' உதி வாகூ அயாத்துகெந உநெண
ஹ்யாவயிகுவா 'யோய ஹொம்' உதி உநெண ஸளகிகாஹ்ள ஜ்ஹா
யாஜிதூயம் ॥

தத்தெவ—

'ஶிஸாதுஸொ ஹ்யாவிதெ த் ஊஷ்டா நஷ்டஶிஸா யஜி ।
யஸெ ஹவெதி உநெண தாம் வ நூஹ்யாய தவாபெஸ' உதி ॥

கூஹஹ்ய:—

'ராஜகாயாநியாத்தாநாம் வைஶ்யாநாம் வாதிவத்திஷ் ।
வாஷாணஸ்ஜுஸொந்நஜ்ய வஜிகூஸ் வஸோவயெஸ' உதி ॥

வாரஹ்ய:—

'ஹ்யஹீகுவா ஹ்வெதவாஷாணம் ஹவெஹவிவயாயெ ।
சுவகூஷ்யாவி கூவீத நகுவெத ஹவிஸெஷபெஸ ॥ உஹகூ

வேறுசிலையைக் குண்டத்தில் 'ஆயாது' என்ற மந்த்ரத்தால் வைத்து, 'யமாயஸோமம் ஸுநுத' என்ற மந்த்ரத்தினால் ஆஜ்யாஹுதியை லௌகிகாக்நியில் ஹோமம் செய்யவும்" என்றுள்ளது. சிலை காணுமற்போனால் மற்றொரு சிலையை 'ஆயாதுதேவஸ்ஸுமனஸ:' என்ற இரண்டு வாக்யமுள்ள மந்த்ரத்தினால் வைத்து, 'யமாய ஸோமம்' என்ற மந்த்ரத்தால் லௌகிகாக்னியில் ஹோமம் செய்ய வேண்டுமென்பது பொருள்.

ஸங்க்ரஹத்திலேயே:— வேறுசிலையை வைத்தபிறகு, காணுமற் போன சிலை காணப்பட்டால் 'யமேஇவ' என்ற மந்த்ரத்தால் அதையும் சேர்த்துவைத்துத் தர்ப்பிக்கவும்.

அகஸ்த்யர்:— ராஜகார்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும், வைச்யர் களுக்கும், ஆபத்காலத்தில் பாஷாணத்தை எடுத்துவிடலாம். பத்துநாள் மத்தியிலும் பிண்டதாநத்தை ஸமாப்தி செய்யலாம்.

பாரஸ்கர:்— தேசக்ஷோபகாலத்தில் ப்ரேத பாஷாணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகலாம். அல்லது அபகர்ஷம் செய்து முந்தியே முடித்துவிடலாம். இதை மீதிவைக்கக்கூடாது. பத்து நாளைக்குள் செய்யவேண்டிய உதகபிண்டதாநமெதுவோ அதைப்

விஷ்ணூாநம் ய உஸாஹாஹ்ரூஞ்ரம் த்ரூயஸு। ஸரீவயெஹ்ஸாஹெ
தஸு ஸவஃம் வ்ரிவஃ்வஹாவஸ்ரெஸு ॥ கூஹ்ரிஸஞ்ஜுபநா ஃ்ரிஜ்வஃம்
விஹிஸெ தவஃ்ணாஹிகெ। த்ரூஸ்வெ யஹி த்ரூ விதெ்ராஸ்ரு வ்ரூ
நஹ்ஸம்கூஷிவ்ருதெ த்ரூஹாஸு' ஊதி ॥

ஹ்ரூத்ரூஞ்ஜஸ்ரெ—

'யஹி நஷ்டா ரீதொ வாzவி கூதஃ்ரா ஹ்ரூந்ரூம் ஸரீஸ்ரூயெஸு।
தெதிநெவ கூஸ்ரூயெஸு ஸவஃம் ஃ்ரூஃகூஸ்ரூாவஸவிஷ்ணுநிழ் ॥ வ்ரூயஃ்ரெ
zஹநி யஃ் கூதஃ்ரா நாரீ வா வ்ரூஷ்ரூஷொzயவா। கூஃஸாஹம்
வ்ரூகூவீஃ்த விஷ்ணூாநொஃகூக்ரியாஃ்' ஊதி ॥

ஹ்ரூத்ரூயஃ்ஸாஸ்ரெ—

'வாயஸ்ரெஸ்ஹவிதெ விஷ்ணெ ஸ்ரூநா ஸ்ரூஸ்ரெஷ்ணு ஃ்ரிஷ்ஷி
தெ। வ்ரூநஃ் கூஃ்ரு வ்ரூகூவீஃ்த ஹ்ரூஸ்வ்ரூதீஸ்ரு விவயஃ்ரெ'
ஊதி ॥ விவயஃ்ரெ = உத்ரூீயாஹிவிவயஃ்ரெ ॥

கூஹ்ரிஸாஹ்ரூ—

'விஷ்ணம் காகாஹிவக்ஷிஸ்ரெ ஜந்ரூநஃ் ஹ்ரூஸ்ரெஃ்ரிஹி। கூ

பத்தாவது நாளில் ஸமாப்தி செய்யவும். எல்லாவற்றையும் முன்போல் செய்யவும். அஸ்திஸஞ்சயனத்திற்குமேல் தர்ப்பணம் முதலியது விச்சிந்நமானால் மூன்று வர்ஷத்திற்குள்ளும் மாதாபித்ரு விஷயத்திலும் மறுபடி 3-நாளில் செய்யவேண்டும்.

மற்ரெரு ஸ்ப்ருதியில்:— முக்ய கர்த்தாவாகியவன் காணுமற் போனாலும், இறந்தாலும், அடுத்த கர்த்தா எவன் செய்கிறானோ அவனைக்கொண்டே உதகதானம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையில் செய்விக்கவேண்டும். புருஷனாயினும், ஸ்த்ரீயாயினும் முதல் நாளில் எவன் கர்த்தாவோ அவனே பத்துநாள் வரையில் பிண்டதான உதகக்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஸம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— ப்ரேத பிண்டம், காக்கைகளால் பக்ஷிக்கப்பட்டாலும், நாய், சூத்ரன் இவர்களால் அசுத்தமானாலும், மறுபடி அக்கர்மாவைச் செய்யவும். வாஸோதகவஸ்த்ரம் முதலியது நஷ்டமானால் மறுபடி ஆவ்ருத்தி செய்யவும்.

அங்கிரஸ்ஸோவெனில்:-காக்கை முதலிய பக்ஷிகளைத் தவிர்த்த மற்ற நாய் முதலிய ஜந்து, பிண்டத்தை ஸ்பர்சித்தால், மூன்று

வ்ருத்யம் வர்ணிஷ்யாமி வ்ரணம் வ நிவ்ருணெஷு' இதி ॥
ஜஞ்ஞஃ = ஸ்ராஜிஃ, காகாதிஷ்வஸ்ருநெ க்ருஹ்ணாஹவஃ, வ்ரணம் விஷ்ணுநிவ்ருவண மெவைதத்யஃ ॥

ஷ்ருதிரபி—

'ஸ்ருவண்ணாஸாதிஹிஃ ஷ்ருஷ்டஃ விஷ்ணோ யஜ்ஞவஹந்யெதி । ஸ்ராஜாவத்ருத்யம் க்ருத்வா வ்ரணம் விஷ்ணும் ஸமாவயெத்' ॥
ஸாஜ்ராஸ்ரஷ்டிகஷ்டஸ்ரெ விஷ்ணோ ய விஹ்ரீக்ருதெ । வ்ரணஃ விஷ்ணுஃ ஸ்ருதவ்ய ஷ்ரெந வாகெந தத்க்ஷணாத்' இதி ॥

ஸ்ருஹஸ்ராவாஸ்ருக்ரண்ணம் விஹரதிஹிஃ ஸ்ராவ்யத்ய ஸ்ருத்ய ஸ்ராவாம் உக்ஷிணஸ்ராவாம் வா க்ரபிகாம் க்ருத்வா ஸாவ்யாஷ்ரெயாம் க்ரீத்ய வ்யத்க்ரம்ய வ்யத்க்ரம் ஸ்ருநுயெ வாத்ரெ ஷ்ரெதாத்ர ஷ்ராஹீதி ஜுஷ்ட, விஷ்ரெஹிதி க்ஷீரஷ்ட, க்ரண்ணாவரி ஸிக்ரெய ஷ்ராவயெத் ॥

தயா வாஸ்ரயாயநகாரிகா—

'க்ரயாயாஸ்ராநஷ்ரெகம் தத் ஹ்ரஷ்யெ உய வெஷ்டயெத் ।

க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டித்து, மறுபடி பிண்டதானத்தைச்செய்யவும். காக்கைகள் முதலியவை தொட்டால் க்ருச்ரமில்லை. மறுபடி பிண்டதானம் மட்டில் செய்தால் போதுமென்பது பொருள்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:— நாய், சண்டாளன் முதலியவர்களால் தொடப்பட்டுப் பிண்டம் அசுத்தமானால், மூன்று ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரம் செய்து மறுபடி பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். பூனை, எலி இவைகளால் பிண்டம் தொடப்பட்டாலும், உடைந்து போனாலும், அப்பொழுதே அந்தப் பாகத்தாலேயே மறுபடி பிண்டதானம் செய்யப்படவேண்டும்.

வீட்டின் வாயிலிலுள்ள குண்டத்தைக் கீத்து முதலியதால் மறைத்து, மேற்கு, அல்லது தெற்கில் வாயில் உள்ளதான குடிசையைச்செய்து, மாலை முதலியவைகளாலலங்கரித்து, தனித்தனியே, மண்பாத்ரத்தில் 'ப்ரேத! இங்கு முழுகு' என்று ஜலத்தையும், 'இதைப் பருகு' என்று பாலையும், குண்டத்திற்குமேல் உறியில் வைக்கவும். அவ்விதமே,

ஆச்வலாயன காரிகை:— ஒரு பாஷாணத்தை ஸ்தாபித்து

தஹ்ரோவரி நியாதவ்யம் க்ஷீரம் நீரம்ச வாத்ருயொஃ ॥ யாவத்
ஸாஹ ஶாகாஸு வரி(யி)ஸ்ருஃநிவ்ருத்தயெ' உதி ॥

வாரஹ்ருஸ்ரு.—

'வ்ருதாது ஸ்நாஹீத்ருஷ்கம் விவெஹ்ருதி க்ஷீரழி' உதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ருzவி—

'ஜலெகாஹ ஶாகாஸு ஸ்நாவ்யம் க்ஷீரம் ச ஸ்ருந்ருயெ' உதி ॥

கத்ரு விஜ்ஞாநெஸ்வராஃ—

'ஜலம் க்ஷீரம் ச வாத்ருஷுயெ வ்ருயக்ஸ் வ்ருயக்ஸ், ஸுகாஸு
= ஸிக்யாஷள, வநகாஹம் ஸ்நாவ நீயழி, விஸெஷாந்வாஹாநாஸு
வ்ருயஜெzஹநி காயழி' உதி ॥

ஶாயவீயெzவி—

'வ்ருயஜெzஹநி வ்ருதஶ்ரிஸ்ரு ஜலம் க்ஷீரம் வாகாஸு
ஸிக்யாஷள வாத்ருஷுயெ ஸ்நாவநீயழி' உதி ॥

கத்ரு தா—

'வ்ருயஜிநஶாஸ்ரு க்ஷீரம் ஜலம் வெகெகாஹ ஸெவாவஸ்ரி

அலங்கரித்து, சுற்றிக்கட்டவும். அதற்குமேல் இரண்டு பாத்ரங்களில், பால், ஜலம் இவைகளை வைக்கவும். பத்துநாள் வரையில் சிரம நிவ்ருத்திக்காக ஆகாசத்தில் வைக்கவும்.

பாரஸ்கரரும்:— 'ப்ரேத இங்கு முழுகு' என்று ஜலத்தையும், 'இதைப் பருகு' என்று பாலையும் (வைக்கவும்.)

யாஜ்ஞவல்க்யரும்:— ஆகாசத்தில், மண்பாத்ரத்தில் ஜலம் பால் இவைகளை ஒரு நாளில் வைக்கவும். இதில்,

விஜ்ஞாநேச்வரர்:— 'ஜலத்தையும், பாலையும், இரண்டு பாத்ரங்களில் தனித்தனியாய், ஆகாசத்தில் உறிமுதலியதில் ஒருநாள் முழுவதும் வைக்கவும். விசேஷம் சொல்லாததால் முதல் நாளில் செய்யவேண்டும்' என்றார்.

மாதவீயத்திலும்:— முதல் நாளில் ப்ரேதனை உத்தேசித்து, ஜலத்தையும், க்ஷீரத்தையும் ஆகாசத்தில் உறி முதலியதில் இரண்டு பாத்ரங்களில் வைக்கவும்.

மற்றவரோவெனில்:— முதல் நாள் முதற்கொண்டு க்ஷீரமும்,

தம் யதா ஸவதி தயா வ்ருத்யஹம் நவம் நவம் ஜலம் க்ஷீரம் ச ஸ்தாபநீயம், ஸிஷ்டாசாரஸ்சைவமிதி வ்யாவக்ஷதே ॥ வஸவஶ்ச ஸிந்து கு-ண்ணை கூஶ்ராஹம் வாஸஉஶகம் வஸதஸ்தீவெ ஶுஶ்ராஷ்ய தெ விண்ணவிவ்ருஶாநம் ச காயது ॥

வ்ருதஶ்ராத்தவிதிகுரஃ ॥

ஶ்ராஹவிண்ணாநெந வ்ருதஸ்ய ஶ்ராத்தமிஹ்வதி । யதாஹ ஶ்ருஶ்ருஜஃ —

,வ்ருயதெzஹநி யஃ விண்ணஃ தெந ஃ-ஶுஶ்ரூ வ்ருஜாயதெ । வக்ஷ-ஃஶ்ராதெ நாஸிகாய ச்சிதீயெzஹநி ஜாயதெ ॥ ஹ-ஜள வக்ஷஸ்தயா ஶீர்ஷ தரீயெzஹநி ஜாயதெ । நாஸிஸ்தாநம் ம-ஹம் ஸிஜ்ஜம் யத-யெzஹநி ஜாயதெ ॥ ஊரு-ஶ் த-ம் வஜ்ஜதெ ஜெஜ்ஜ யள ஷஷ்ஷெ யதெ வ்ருஜாயதெ ! ஸவ்ததெ த-ம் ஸிரா ஸவ-ம் ஜாயதெ நாது ஸம்ஶயஃ ॥ கஷ்டதெ த-ம் கூதெ ஸிண்ணெ ஸவ-ம் ரொரோண்ய நஞ்ஜயது । நவதெ வீயஸ்வம்வதி ஸ்ருஶ்ருதெ கூ-ஷ்வரி

ஜலமும் ஒவ்வொரு நாள் மட்டில் எப்படி இருக்குமோ அவ்விதம் ப்ரதிதினமும் புதிது புதிதாய் ஜலமும் க்ஷீரமும் வைக்கப்பட வேண்டும். சிஷ்டாசாரமும் இவ்விதம், என்று சொல்லுகின்றனர். இவ்விதம் இந்தக்ருண்டத்தில் பத்துநாள்வரையில் வாஸோதகமும், குண்டத்தின் ஸமீபத்தில் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி பிண்ட பலி ப்ரதாநமும் செய்யப்படவேண்டும்.

ப்ரேத சரீரத்தின் உத்பத்தி க்ரமம்.

பத்து நாட்களில் செய்யப்படும் பிண்டதானத்தால் ப்ரேத னுக்குச் சரீரமுண்டாகிறது.

ருச்யச்ருங்கர்:— முதல்நாளில் கொடுக்கப்படும் பிண்டத்தால் ப்ரேதனுக்குத் தலை உண்டாகிறது. 2-ஆவது நாளில் கண், காது, மூக்கு இவைகளுண்டாகின்றன. 3-ஆவது நாளில் கைகள், மார்பு, கழுத்து இவைகளுண்டாகின்றன. 4-ஆவது நாளில் கொப்பூழ், குதம், லிங்கம் இவைகள் உண்டாகின்றன. 5-ஆவது நாளில் துடைகள் உண்டாகின்றன. 6-ஆவது நாளில் தோல் உண்டாகிறது. 7-ஆவது நாளில் நரம்புகளெல்லாம் உண்டாகின்றன. 8-ஆவது நாளில் ரோமங்களெல்லாம் உண்டாகின்றன. 9-ஆவது நாளில்

கூயஃ ॥ ஹுஸ்ரெந தஃ விஜ்ஞைந தஃ ஹ்ருத்தீஃ வ்ரெதஹ்ரு ஜாயதெ । ஹுஸ்ரவாதெ தத்தஹ்ரிகிஜ்ஞாநம் ஸமாவ்ருதெ ॥ தத்ஸ்ரூயம் ப்ரூஹாதவ்யம் ஸவ்ருவணெஷ்டயம் வியஃ । வநகொஜ்ஞிஷ்டாஸு விஸ்ரா வகும் வித்ருகும் விஜ்ஞையொமதஃ' ஜதி ॥

ஶ்ராத்³தா⁻ஸ்ரா⁻ஸ்ரவாஸநவியஃ ॥

விஜ்ஞாஹுஹாநாநந்தரம் வாஜ்ஞவல்க்யாஸ்ரவாஸநம் காயந்। தயா ச யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

'ஹ்ரதொஹுகாநு ஸஃ-தீணாநு ஶ்ரஃ-ஸ்ரா ச ஸம்ஸ்ரி தாநு । ஸ்ரா தாநவவஜெய-ஸ்ரா நிதிஸ்ரா வெஃ வ-ஸ்ரா தநெஃ' ஜதி ॥

ஜதிஸ்ரா ஸஸ்ரா-தெதெநவ ஶ்ரிஸ்ருதஃ—

'ஸாந-ஷ்ரெ ஸுஸ்ரீஸ்ரு நிஸ்ரா ரெ ஸாஸ்ரா ஸாந்ருணந்। கஸ்ரா தி யஸ்ர ஸ-ஷ்ரொ வெ ஜஸவ-ஸ்ரு ஸ்ரஸஸ்ரிஸ்ரெ ॥ வஸ்ரயா ஸம்ஸ்ரு

வீர்யமுண்டாகிறது. 10-ஆவது நாளில் பசி உண்டாகிறது. 10-ஆவது (நாள்) பிண்டத்தினுல் ப்ரேதனுக்குத் த்ருப்தி உண்டாகிறது. பிறகு 10-ஆவது நாளில் பிண்டதாநம் ஸமாப்தியை யடைகிறது. பிறகு ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். 4-வர்ணங்களிலும் இதுவே விதி. ஏகோத்திஷ்டத்தால் பிசாசத்வமும், ஸபிண்டீகரணத்தால் பித்ருத்வமும் ஏற்படுகிறது.

துக்கிதர்களைத் தேற்றும் ப்ரகாரம்.

பிண்டோதகதாநத்திற்குப் பிறகு, பந்துக்கள், ஆச்வாஸநம் (ஆற்றல்) செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— உதகதாநம் செய்தபிறகு, வெளியேறிய வருடம், மெதுவான புல்தரையிலிருப்பவரும், ஸ்நாநம் செய்தவருமான அவர்களுக்கு, பந்துக்கள், ப்ராசீனங்களான இதிஹாஸங்களால் ஆச்வாஸனம் செய்யவேண்டும்.

இதிஹாஸமும் அவரிலேயே காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது:— வாழைமரம்போல் உள்ளில் ஸாரமற்றதும், நீர்க்குமிழிபோல் சீக்ரம் நசிப்பதுமான மனுஷ்யத்தன்மையில் ஸாரத்தைத் (ஸ்திரத்

தஃ கரியொ யஜி வஜுக்வ ரோமதஃ । கரிஹிஃ க்லமரீரொகெஶ்ச
க்ஷுத்ர கா வரிஷெவநா ॥ மநீ வஸுஷீ நாம ரோஷயிஷ்ணவ
தாநி வ । மைநஸ்வந்வஃ கரம நாமம ரதந்யொகொ ந யா
ஸ்யதி' ஜதி ॥

காத்யாயநொzவி—

ஸவம கூஜதொஷகாநு ஸர்வக் ஸவஹாநு ஸாஷுஸம்ஸ்ரீ
தாநு । கூவ்ரதாநு வ்ரநராவாஜாநு வஷெய க்ஷொzந்ஸராயி
நஃ ॥ ரா ஸொகம கரரதாநிதெ ஸவஹஸ்ரிநு வ்ராணயதிஹ்ணி ॥
யதிம கரரத யதெந பொ வக்ஷ்ஹகரிஷ்யதி' ஜதி ॥

ராரோயணொzவி—

ஸவெஹ க்ஷயாஜா நிவயாஃ வதநாஜாவக்ஷரவ யாஃ । ஸ
பொஷா விஹ்ரயொஷாந்தா ரரணாஜம வ ஜீவிதழ ॥ யஷா ஸயாநாம

தன்மையை) தேடுகிறவனெவனே அவன் மிக மூடன். (ஆகையால்) ஸம்ஸார ஸ்வரூபமறிந்த நீங்கள் துக்கிக்கவேண்டாம். முன் ஜன்மத்திற் செய்த கர்மங்களால், ஐந்து பூதங்களின் சேர்க்கையால் கர்மபலத்தைப் புஜிப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட சரீரம், கர்மபலத் தின் போகமானபிறகு, ஐந்து பூதங்களாகஆய்விட்டால், அதுவிஷயத் தில் உங்களுக்கு வருத்தமெதற்காக? பூமியும் நாசத்தை அடையப் போகிறது. ஸமுத்ரமும், தேவர்களும் நாசத்தை அடையப் போகின்றனர். நீரிலுள்ள நுரைபோல் அஸ்திரமான மனுஷ்ய சரீரம் எப்படி நாசத்தை அடையாமலிருக்கும்?

காத்யாயனரும்:— இவ்விதம் உதகதாநம் செய்து, மறுபடி ஸ்நாநம்செய்து, ஆசமநம்செய்து, புல்லுள்ள ப்ரதேசத்திலுட்கார்ந் துள்ள அவர்களெல்லோரையும், பந்துக்கள் இவ்விதம் ஆச்வாஸநம் செய்யவேண்டும். ஸ்திரமல்லாத ப்ராணிகள் எல்லாவற்றிலும் துக் கத்தைச் செய்யாதீர்கள். எந்தத் தர்மம் உங்களுக்கு உபகாரம் செய்யக்கூடியதோ அதை முயற்சியுடன் செய்யுங்கள்.

ராமாயணத்திலும்:— குவியல்களெலாம் அழிவை முடிவி லுடையவைகளே. உயர்வுகளெலாம் வீழ்தலே முடிவிலுடையவை களே. சேர்க்கைகளெலாம் பிரிவை முடிவிலுடையவைகளே. உயிரும் மரணத்தை முடிவிலுடையது. மரத்தில் பழுத்துள்ள பழங்களுக்கு

வக்ஷ்யாமி நாநுத்ர வதந்ஷ்யஸி । வனவம் ஸ்ரவஷ்வ ஜாதவஷ்வ நாநுத்ர ஸ்ரணாஷ்யஸி ॥ யஸ்யாzஸ்ராம் ஷ்ரவ்ஷ்வணம் ஜீர்ணம் ஸுகவாzவஸீதி । தஸ்யாzவஸீதந்தி நரா ஜராஷ்ரதவ்யம் மதாஃ ॥ கவஹாரா தூணி ஸ்ருதந்தி வஸவ்யஷாம் வ்யாணிநா தீஹ । க்ரயம்ஸி கஷ்வயஷ்யாஸ்ர ஸ்ரீஷ்டே ஜவஸிவாம்ஸ்ரவஃ ॥ யஸ்ய காஷ்ட²ம் வ காஷ்ட²ம் வ வஸேயாதாம் ஸஹாணுவே । வஸேத்ய வ வ்யவேயாதாம் காமேஸாஷ்ய கம்வத ॥ வனவம் ஸ்ராயுஸ்ர வ்ருக்ஷாஸ்ர ஜூதயஸ்ர வஸந்நி வ । வஸேத்ய வ்யவயாவந்தி ஸ்ர்வொ ஹ்யேஷாம் வி நாஸவஃ' இதி ॥

ஸ்ராத்தெzவி—

'ஜாதவஷ்ய ஹி ஸ்ர்வொ ஷ்ருத்ய ஸ்ருவம் ஜந்ம ஷ்ருதவஷ்ய வ । தஷ்மாத்வரிஹாயெ(zயெ நாகம் ஸோசித்யஸஹுவி' இதி ॥

ஸோகே ஸொஷ்யாzவி யாஜ்ஞவல்க்ய நோதிதம்—

'ஸுஷ்மாஸ்ர வாஸுவெ ஸுத்ரம் வ்ரெதொ ஹ்ரஸ்வெ

விழுவதைத் தவிர்த்து வேறொன்றில் எவ்விதம் பயமில்லையோ, அவ்விதம், பிறந்த மனிதனுக்கு மரணத்தைவிட மற்றொன்றில் பயமில்லை. த்ருடமான தூண்களையுடைய வீடும் காலவசத்தால் ஜீர்ணமாகி எப்படி இடிந்துபோகிறதோ, அவ்விதமே மனிதர்களும் கிழத்தன்மை, மரணம் இவைகளுக்கு வசர்களாகி அழிகின்றனர். இவ்வுலகில் சென்றுகொண்டிருக்கும் நாட்கள், எல்லாப்ராணிகளின் ஆயுஸ்ஸுகளையும், சீக்ரமாய், கோடைக் காலத்தில் ஸூர்ய கிரணங்கள் ஜலத்தைக் குறைப்பதுபோல் குறைக்கின்றன. எவ்விதம், பெரிய கடலில் வெவ்வேறு இடத்திலிருந்து வந்த இரண்டு கட்டைகள் தற்செயலாய்ச் சேருமோ, சேர்ந்து சிலகாலமிருந்து, மறுபடி பிரிந்துவிடுமோ, அவ்விதமே, பார்யைகள், புத்ரர்கள், ஜ்ஞாதிகள், பணங்கள் இவைகளெலாம் சிலகாலம் சேர்ந்திருந்து பிறகு பிரிந்து போகின்றன. இவைகளின் பிரிவு நிச்சயமாயுள்ளதேயல்லவா.

பாரதத்திலும்:— பிறந்தவனுக்கு இறப்பென்பது நிச்சயமுள்ளதே. இறந்தவனுக்குப் பிறப்பும் நிச்சயமுள்ளதே. ஆகையால் பரிஹரிக்கமுடியாத விஷயத்தில் நீ துக்கப்படக்கூடாது.

துக்கப்படுவதில் தோஷமுண்டென்கிறார்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— அழுகின்ற பந்துக்களால் விடப்பட்ட

யதொऽவஶஃ। கதொ ந ரொஹிதவ்யம் ஹி க்ரியாஃ காயந்தஃ வ்யத்தஃ' இதி ॥

கூதமாஶ்வாலாநாநஞ்சகூத்யம் ॥

கூதமாஶ்வாலாநாநஞ்சகூத்யம் தெதெநவொசத்—

'இதி ஸம்ஶாத்ய மதெப்ய மத்யஹம் வாஅவாஹரானி। விஶ்வே நிம்வவதாணி நியதா ஆரி வெஶ்நஃ॥ கூவித்யாஹ்யாதி ஸமிஅம் மொஅம் மளாலஷ்டவாஅ। வ்யவிஅயாஹோஅஹ்ய கூ கூவாऽஶ்மி வஜ்ரம் ஶதெநஃ' இதி ॥

கூவரோ விஅஷ்ணுஷ்டெந ஊசிவாந்தஃ—

'ஊவுவாம் வ்ருவாஊஹிம் வ்ருஷ்ணம் வாஅஹ்ய ஶ்ருஹாரெ வைதாய விஷ்ணோ உகூ வஶாஸ வ்யவிஅயாஃ' இதி ॥

கோழை, கண்ணீர் இவைகளை, பாதீனனான ப்ரேதன் புஜிப்பான். ஆகையால் அழக்கூடாது. முயற்சியுடன் க்ரியைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

ஆச்வாஸநத்திற்குப் பிறகுள்ள கார்யம்.

ஆதுராச்வாஸநத்திற்குப் பிறகுள்ள கார்யத்தையும் சொல்லுகிறார்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— இவ்விதம் ஆச்வாஸந வாக்யங்களைக் கேட்டபிறகு, சிறுவர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். வீட்டின் வாயிலில் சோகமில்லாதவர்களாய், வேப்பிலைகளைக் கடித்துவிட்டு, ஆசமநம் செய்து, அக்னி முதலியதையும், ஜலத்தையும், பசுவின் சாணத்தையும், வெள்ளைக் கடுகுகளையும் தொட்டுவிட்டு, கல்லின்மேல் காலைவைத்து, மெதுவாய் வீட்டிற்குள் நுழையவேண்டும்.

வேறொரு விசேஷம் **சங்கரால்** சொல்லப்பட்டுள்ளது:- அறுகு, பவழம், அக்னி, காளை இவைகளை ஸ்பர்சித்துவிட்டு, வீட்டின் வாயிலில் ப்ரேதனுக்குப் பிண்டத்தைக்கொடுத்து, பிறகு வீட்டினுள் நுழையவேண்டும்.

ஸாங்க்யாயநஃ—

யஜ்ஞே ஹோமே வ்ராஹ்மணா உபகூபாதோஷம் மோக்ஷயேந்நேவ மிவ ஏவோபஹ்வ்ராந்நாந்யுபகிரந்தி வ்ரீஹ்யபூ ஷ்வஜ்யேஷ்வ ப்ரஹ்மாணம் ப்ரஷ்டி ஸிவம் வாஹ்யேதி ஹோம ஸமாப்த்யை' இதி॥

வைதாநஃ—

'ப்ரஹ்மம் மகுவா ஹ்யேதா ஆரி ஸவிபூ ரஜ்ஜுமோக்ஷயாந்ந। வ்ரவிஜ்ஞய-மப்ரஹ்மஷ்வா ஸம்விஜ்ஞய-ஃகுடோவாரி' இதி॥

வைகோத்தரவ்ருத்திரஜ நவராத்ராணி॥

ஏகஜ்யைகோத்தரவ்ருத்திரஜ்ஞாஸம் வக்ஷ்யவேபாகம் உத்யாஸ॥ யஜ்ஞே திநே யாவத்ய-உகாஜ்ஞப்திஜ்ஞாநாநி, தாவத்ஸி ராத்ரஜ்ஞாந்யாஸ ரக்ஷ்யவேண வ்ரதயேஹம் ஜ்யோதிரி। கஜ்ய ஸத்ரஜ்ஞவ்யாஸ ரக்ஷ்யவேண ஸத்ரக்ஷிணம் நவராத்ரஜ்ஞைகம் உத்யாஸ। வைவமேகோத்தரவ்ருத்யா ஷ்விஷ்டேஷ்ட-திநேஷ்ட-ஷட்ட நவராத்ராணி உத்யாஸ॥

ஸாங்க்யாயனர்:— எந்த இடத்தில் ப்ராணன்கள் சென்றனவோ அந்த இடத்தைக் கோமயத்தால் மெழுகி, அறுகுகளையும், ஜலத்துடன் கூடிய அரிசிகளையும் இறைத்து 'ஸ்வஸ்த்யஸ்து + சாஸ்து' (வீட்டிற்கு மங்களமுண்டாகவும். மற்றவர் விஷயத்திலும் க்ஷேமமுண்டாகவும்) என்று சொல்லிப் பழத்தைத் தொடவும்.

பைடீநஸி:— வீட்டிற்குச் சென்று, வாயிலில் நின்றவர்களாய், நெய், அக்னி, கல், கோமயம் இவைகளைத்தொட்டு, வீட்டிற்குள் நுழையவும், பாயின்மேலுட்காரவும்.

ஏகோத்தரவ்ருத்திச்ராத்தங்களும், நவச்ராத்தங்களும்.

பிறகு, ஏகோத்தரவ்ருத்திச்ராத்தத்தை முன் சொல்லியதைக் கொடுக்கவும். எந்தத் தினத்தில் எவ்வளவு உதகாஞ்ஜலிதானங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனவோ அவ்வளவு ச்ராத்தங்கள் ஆமரூபமாய் ஒவ்வொரு நாளிலும் கொடுக்கப்படவேண்டும். பிறகு ஸங்கல்பம் செய்து ஆமரூபமாய்த் தக்ஷிணையுடன்கூடிய நவச்ராத்தமொன்றைக் கொடுக்கவும். இவ்விதம் 11-ஆவது நாள்வரையில் ஒற்றைப்படை நாட்களில் 6-நவச்ராத்தங்களைக் கொடுக்கவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தத்ராஹாங்கிராஸ:—

'த்ரயோ ஹி தர்தீயோ ஹி வஸுர் வஹ்நிர் தயா। நவமேகாதஸ ஏவ ஷண்ணவத்ராத்ர ஊர்த்வம்' இதி॥

வஸிஷ்டோ—

'வஹ்நிர் ஹி தர்தீய ஏ த்ரயோ நவமோ தயா। வாகாதஸ ஏ வஸுர் ஏ நவஸ்ராத்தானி ஷட்விதானி' இதி॥

யத்து தைத்திரீயகே—

'தர்தீய ஏவ வஸுர் வாஹ்நி ர்வஹ்நிர் நவமோ தயா। ஸஹ நைர்காதஸ ஏவ நவஸ்ராத்தானி வஸு ரேவ' இதி, தத்ராஸ்வாயநவிஷயம்॥

தயா ச ஸிவஸ்வாமீ—

'நவஸ்ராத்தானி வஸ்வாதீனி ராஸ்வாயநஸ்யாவிநாஸாய। ஸ்வஸ்தி வாஷட்தர்தாத் விஸ்ராஷாதேதந்நியமார்தம்' இதி॥ விஸ்ராஷாம் = வஸு ஷட்வேதி விதீயம், வேதந்நியமார்தம், ஸ்ராத்தாநுவாதீயம்॥

பௌதாயநஸ்—

'ப்ரணாதீஷதேஷ்வ் திநேஷ்வேகைகம் நவஸ்ராத்தம் கர்யம் தாநவரா ஊர்த்வ நவமம் விதீயேத வாகாதஸோ ஹி தத் கர்யம்' இதி॥

அங்கிரஸ்:— 1, 3, 5, 7, 9, 11-ஆவது நாட்களில் நவச்ராத்தங்கள், மொத்தம் 6.

வஸிஷ்டரும்:— 7, 3, 1, 9, 11, 5-ஆவது நாட்களில் 6-நவச்ராத்தங்களைக் கொடுக்கவும்.

ஆனல்:— "3, 5, 7, 9, 11-ஆவது நாட்களில் நவச்ராத்தம், மொத்தம் 5" என்று தேவலரின் வசனமுள்ளதே எனில், அது ஆச்வலாயநீயரைப்பற்றியது. அவ்விதமே,

சிவஸ்வாமீ:— 'நவச்ராத்தங்கள் ஐந்து என்கின்றனர் ஆச்வலாயனசாகிகள். ஆபஸ்தம்பீயர்கள் 6-என்கின்றனர். ஐதரேயசாகிகள் விகல்பத்தைச் சொல்லுகின்றனர்'. ஐந்து அல்லது 6-நவச்ராத்தங்களைச் செய்யலாமென்கின்றனர்.

போதாயனர்:— மரணதினம் முதல் ஒற்றைப்படை நாட்களில் ஒவ்வொரு நவச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். 9-ஆவது நாள் வரையில்.

ஸ்ரீயஜ்ஞே தத்3—

'தத்3தீயே வஸுதே4 வெவ நவமைகோத்3தி3ஷ்ட தயா। யத்3தத்3தீயதை ஜநை꞉ ஷ்ரத்3த4யர்ஜிதை꞉ ஸ்வயதே' உதி ॥

ஹவிஷ்யே தத்3—

'நவ வஷ்ட விஶாம்ராஜ்ஞாம் நவஶ்ராத்3தா4நி நிர்தி3ஶேத்। க்ரமாத்தொவத்3வணத்3யொஷ்ண ஷயித்வாஹ்நி3ஹஷத்3யꣳ' உதி ॥

கூர்மாத்3தெ—

'க்ஷத்ராத்3ராஹ்மாந்நரணா மிஷதோஷ்ண தி3நெஷ்ண ஷட் । நவஶ்ராத்3தா4 நி நிர்தி3ஷ்ட தெகொத்3தி3ஷ்ட வியாநதꣳ ॥ கெவிக வதெஷ்வ நவமீ ஹவெத்3ஹ்நி தꣳ யதி । வைகாத்3தெ3ஹ்நி தக கர்யாத் தி தி ஷ்ரத்3தி3விதொ விதி4꞉ ॥ தெவாத்3ஹ்நி தꣳ வ-ஆவத் தீர்தெண வஹாவதெ' உதி ॥

வைவꣳ வ க்ஷத்ரியாணாம் நவஶ்ராத்3தா4நி வஷ்ட, வைஶ்யாநாம் நவ, விப்ராணாம் ஸ-ஆத்3ராணாꣳ வ ஷட், தத்ராவ்யாஶ்வாயநீ

ஒன்பதாவது நாளில் ச்ராத்தம் செய்யப்படாவிடில் அதை 11-ஆவது நாளில் செய்யவும்.

ச்ரீதரீயத்திலோவெனில்:— 3, 5, 9, 11-ஆவது தினங்களில், ப்ரேதனுக்குக் கொடுக்கப்படும் ச்ராத்தமெதுவோ, அது நவ ச்ராத்தமெனப்படுகிறது.

பவிஷ்யத் புராணத்தில்:— வைச்யர்களுக்கும், க்ஷத்ரியர்களுக்கும் முறையே 9-7, நவச்ராத்தங்கள். ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும் 6-நவச்ராத்தங்களென்கின்றனர் மஹர்ஷிகள்.

காலாதர்சத்தில்:— மரணதினம் முதல் 12-ஆவது நாள் வரையில் ஒற்றைப்படை நாட்களில் 6-நவச்ராத்தங்களே ஏகோத்திஷ்ட விதியாய்ச் செய்யவும். சிலர் ஐந்துதானென்கின்றனர். 9-ஆவது நாளில் செய்யப்படாவிடில் அதை 11-ஆவது நாளில் செய்யவுமென்று ஸ்ம்ருதியை யறிந்தவர்கள் சொல்லுகின்றனர். தைவவசத்தால் நின்றுபோன நவச்ராத்தத்தை அடுத்த நவச்ராத்தத்துடன் சேர்த்துச் செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமிருப்பதால், க்ஷத்ரியர்களுக்கு நவச்ராத்தங்கள் 7, வைச்யர்களுக்கு 9, ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் சூத்ரர்களுக்கும்

யாநாம் வொயாயநீயாநாம் ச வது, சூவஷ்ணவிநாம் ஷட், வைதரேயிணாம் வது ஷவ்வை விகல்பஃ, ஔதரேஷாம் ஸவைஷாம் ஸகுவாரி வது ஷவ்வை வ்யவஸ்தா ॥

கதாசாரயை கண்டஃ—

'நவஸ்ராத்தே சாஸ்மிந் ச யதுக்தாரிதம் ஸவைக । தத்தூ தரஸாதஸ்ய ஏநஷ்டியம் வ்யக்ஷதை ॥ நவஸ்ராத்தே ஸ்ரீநம் தவிஷ்ணோரகவிவஜிதம்' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிகரே தூ—

'நவஸ்ராத்தம் தூ யதோக்தாகுதம் ஜிநை ஸ்ம்ருதிஷ்வதர யதி । வைகாரஹிரண்ய தக்ஷ கூயாத் தத்ர காமம் ந விதியெக' இதி ॥

கவண்டாரஹிரண்ய—

'ந தியிநாத்ய நக்ஷத்ரம் நரு ஹோ ந ச வருசாஃ । கூயாதேவ நவஸ்ராத்தம் வ்யாவதைகாரஹிரண்ய' இதி ॥

---

6. அவர்களிலும், ஆச்வலாயநீயர்களுக்கும், போதாயநீயர்களுக்கும் ஐந்து. ஆபஸ்தம்பீயர்களுக்கு 6, ஐதரேயிகளுக்கு 5 அல்லது 6 என்று விகல்பம், மற்றவரெல்லோருக்கும் 4, 5, அல்லது 6, என்று நிர்ணயம்.

இவைகளில் விக்நம் நேர்ந்தால்,

கண்வர்:— நவச்ராத்தம், மாஸிகம் இவைகளில், எதெது செய்யப்படாமல் நின்றுவிட்டதோ அதனை, அடுத்த ச்ராத்தத்துடன் ஒரே தந்த்ரமாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமெனச் சொல்லுகின்றனர். நவச்ராத்தத்தை மந்த்ரமில்லாமலும் பிண்டம் உதகமில்லாமலும் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலோ:— விஹிதமான தினத்தில் நவச்ராத்தம் செய்யப்படாவிடில் அதை 11-ஆவது நாளில் செய்யவும். அந்தத் தினத்தில் காலதோஷத்தைச் சிந்திக்கவேண்டாம்.

அகண்டாதர்சத்திலும்:— திதி, நக்ஷத்ரம், க்ரஹம், சந்த்ரன் இவர்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டாம். 11-ஆவது நாளில் ப்ராப்தமான நவச்ராத்தத்தைச் செய்யவே வேண்டும்.

நவஶ்ராத்தே வர்ஜ்யநக்ஷத்ராண்யாஹ வஸிஷ்ட:—

'விஶாகா ரோஹிணீ பாணீ வைஷ்ணீதைத்ரோத்தராத்ரயம் ।
க்ஷுத்ர வர்ஜ்யா நவஶ்ராத்தே வர்ஜநக்ஷத்ராண்யதோ' ஽ப்ரவீத் ॥

மநு:—

'நந்தாயாம் ஶாகவஹ்நிம் ச த்ரிஜந்வர்யாம் த்ரிஜந்வஹ்ந: । யதி குர்யாந்நவஶ்ராத்தம் குலக்ஷயகரம் ஹ்யேதத்' ஽ப்ரவீத் ॥

வஸிஷ்டோ ஽பி—

'ஸ்வாத்ரிஜந்வஹ்ந: நந்தாயாம் ச த்ரிஜந்வர்யாம் ஶ்ரோத்ரிஶ்ரோத்ரே । யதி குர்யாந்நவஶ்ராத்தம் குதஶ்சித் யதிவர்யம் வ்ரஜேத்' ஽ப்ரவீத் ॥

மாதஶ்ச—

'ஸகே ச வைஶ்யவாரே ச மரோஹ்ணீவ்ரே வாரயோ: ।
வஸதேஷ்டே குவஶ்ராத்தம் ஶ்ராத்தம் குதஶ்சிதாபதி ॥ ஜந்ம
க்ஷுத்ரிவதக்ஷுஷ்டே நந்தாயாம் ஶ்ரவணவாஸரே । யாத்ரவள
ஷஹயோ: ஶ்ராத்தம் ந குதஶ்சந குர்யாத்' ॥ வ்ருத்தம் வய
ண

நவச்ராத்தத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டிய நக்ஷத்ரங்களைச் சொல்லுகிறார்,

வஸிஷ்டர்:— விசாகா, ரோஹிணீ, பரணீ, ரேவதீ, புனர்வஸு, உத்தரபல்குனீ, உத்தராஷாடா, உத்தரப்ரோஷ்டபதா என்ற எட்டு நக்ஷத்ரங்களையும் நவச்ராத்தத்தில் வர்ஜிக்கவும், அவைகளில் செய்தால் மறுபடி பந்துமரணமேற்படுமாகையால்.

கர்க:— நந்தாதிதி (ப்ரதமா, ஷஷ்டீ, ஏகாதசீ,) வெள்ளிக்கிழமை, சதுர்தசீ, ஜன்மாத்ரிஜன்மத்ரிஜன்ம நக்ஷத்ரங்கள், இவைகளில் நவச்ராத்தம் செய்தால் அது குலக்ஷயகரமாகும்.

ஸுபோதத்திலும்:— தனது த்ரிஜன்ம நக்ஷத்ரங்களிலும், நந்தாதிதியிலும், சதுர்தசியிலும, சுக்ரவாரத்திலும் நவச்ராத்தத்தைச் செய்தால், கர்த்தா ம்ருதியை அடைவான்.

கார்க்யரும்:— சுக்ரவாரம், புதவாரம், குருவாரம், ஸோமவாரம் இவைகளில் நவச்ராத்தம் செய்தால் கர்த்தாவுக்கு மரணமேற்படும். ஜன்மநக்ஷத்ரம், த்ரிபத நக்ஷத்ரம், நந்தா, சுக்ரவாரம், ரோஹிணீ, ரேவதீ இவைகளில் நவச்ராத்தம் கூடாது, செய்வது குலக்ஷயகரமாம்; ப்ரத்யரம், வதம், விபத், சந்த்ராஷ்டமம் இவை

நகூதூம் கதூஷ்ட விவஹம் தயா। ய ஸ்ராஷ்டம் ய ஸம்ஸ்ருஜி ஜந்தூம்நி விவஜயேத்' இதி ஸ்ம்ருதேஸ்ச விஷயம், காமாதிகூடவிஷயம் வா, ஸ்வரோகே ஸ்வகூதம் வஸ்ருக ஸ்ருதூகே தூ நகிஞ்சந। வைதிக கர்மணி தூ ஸ்ராவே காமஸம்ஸர்கோ ந விதேய' இதி ஸ்ம்ருதேஸ் ॥

கூதூயம் கூடம்— ஸாஹாதே ஸ்தாகா கேஸாந்தூ கூவூதூ ஸ்ருஹம் ஸஹேத நஸ்ருஷ்டாஸநம் ஸகா நிஜஸ்ய உஸகம் தீரகூணை ஸ்ருஷ்ய உஸகூஸாஹ்ருதூ ஸ்ருஹஸாரகூணை வா ஸஸஸகவிஷ்வமீந ஸ்ருஷ்ய ஸ்தாகா ஸ்ருஹம் ஸஹேத நிம்ப வகூம் விஸ்ய கஸாதி ஸ்ருஷ்டா வநகொதாரவ்ருஷ்டிஸ்ராஜம் நவ ஸ்ராஜம் ய ஸ்ருஷ்ய' ஏதி ॥

கூஸளவிநியமம் ॥

கூஸளவிநாம் நிபதோ ஸந்நா ஸ்மிந்தம்—

களை ச்லாகிக்கின்றனர்; ஜன்மானுஜன்மத்ரிஜன்மங்களை வர்ஜிக்கவும்; என்பது முதலாகிய வசநங்களெலாம் மாதா பித்ருக்களைத் தவிர்த்து மற்றவர் விஷயத்தைப்பற்றியவை. அல்லது, கால மதிக்ரமித்துச் செய்யும் விஷயத்தைப்பற்றியவை. "பரோக்ஷ ம்ருதி விஷயத்தில் ஸ்வீக்ஷ்மமாய்க் கவனிக்கவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தில் ஒன்றையும் கவனிக்கவேண்டியதில்லை. விதிவிஹித மான கர்மம் ப்ராப்தமாஞல் காலதோஷத்தைச் சிந்திக்கவேண் டாம்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இங்கே, செய்யவேண்டிய க்ரமமிது:— "தஹநம் முடிந்த பிறகு ஸ்நாநம்செய்து, வபநம் செய்து கொண்டு, ஸ்நாநம் செய்து, க்ருஹத்திற்கு வந்து, நக்னப்ரச்சாதந ச்ராத்தத்தைக் கொடுத்து, ஸ்நாநம் செய்து, நதீதீரகுண்டத்தில் உதகதாநம் செய்து, ஜல கும்பத்தை எடுத்துக்கொண்டு, க்ருஹத்வாரகுண்டத்தில் வாஸோ தக பிண்ட பலிப்ரதானம் செய்து, ஸ்நாநம் செய்து, வீட்டிற்கு வந்து, வேப்பிலையைக் கடித்து, கல் முதலியதைத் தொட்டு, ஏகோத்தர வ்ருத்திச்ராத்தம் நவச்ராத்தம் இவைகளைக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று.

ஆசௌசிகளின் நியமம்.

ஆசௌசிகளின் நியமம் மநுவால் சொல்லப்பட்டுள்ளது:—

'சுக்ஷாரலவணாளாஹ்ரு நிருஜ்யுஸ்து தெரணஹ்ரு । சாம வாஸநம் வ நாஸ்தீய ஸ்ரீரம் ஸ்து வ்ரயக்ஷிதள' இதி ॥

சாகுணையஃ—

'கீர்தயஹ்ரு நாவ்ரெவ ஹவெய வ்ரு வஸாஹிதாஃ । நவெவ சாஸ்தீய வ்ருஜ்யஸ்து ந யொஷிதழ' இதி ॥

மளதசோரவி—

'சுயஸ்ரயாஸ்ந ஹ்ருஹ்ரிணஹ்ரெரு வசாவீரந்தாம்ஸம் ந ஹக்ஷயெய ராவுஷாந ஸுவஶே வாஸவாம் தூாமொரஜ்ரெரு கூஜ்ரானாழ' இதி ॥

சாயவீயெ வ்ரூாவ்ரூாதழ—

'வுஷாநதிஹெகொஜ்ஷுஸ்ரூாஜம், வாஸவாம் தூாமஹ்ரு வுக்ஷாஜநாயழ்ரும் ரஜகாவ்ருணழ, கூஜ்ரு = உஸ்ரிஹஃ, தது கூஜ்ரானாம் = கூதூஜ்ஞவரிதூாஜ்ரூாநாம் வாஸவாம் தூாமஃ' இதி॥

"ஆசௌசிகள் உப்பு உறைப்பில்லாமல் புஜிப்பவராயிருக்கவேண்டும். ப்ரதிதினம் நதி முதலியதில் முழுகவேண்டும். மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது. பூமியில் தனிமையாய்ப் படுக்கவேண்டும்" என்று. கூஷாரலவணம் = க்ருத்ரிமலவணம், என்று முள்ளது)

மார்க்கண்டேயர்:— ஆசௌசிகள், விலைகொடுத்து வாங்கப் பட்ட, அல்லது பிறரால் கொடுக்கப்பட்டுக் கிடைத்த அன்னத் தைப் புஜிப்பவர்களாயும், மிகவும் நியமமுள்ளவர்களாயும் இருக்க வேண்டும். மாம்ஸத்தைப் புஜிக்கக்கூடாது. ஸ்த்ரீயைச் சேரக் கூடாது.

கௌதமரும்:— 'ஆசௌசிகளெல்லோரும் பூமியிலேயே படுக்கவேண்டும், உட்காரவேண்டும். ப்ரம்ஹசர்யமுடையவரா யிருக்கவேண்டும், ஏகோத்திஷ்டம் வரையில். 9-ஆவது நாளில் வஸ்த்ரங்களை த்யஜிக்கவும். 10-ஆவது நாளில் அந்த்ய வஸ்த்ரங் களுக்கு த்யாகம்' என்றார்.

மாதவீயத்தில் இதற்கு வ்யாக்யானம்—'ஆப்ரதானாத்=என்ற பதத்தில் ப்ரதானமென்பது ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம். 9-ஆவது நாளில் வஸ்த்ரத்யாகமென்பது, சுத்தி செய்வதற்காக வண்ணா னிடம் கொடுப்பது என்பது. 10-ஆவது நாளில் அந்த்யவஸ்த்ரங்

தயாவ வ்யஹ்ருதி:—

'நவதெ வாஸஸாம் தர்மொ நவரோசிஃ தயாzதி' உதி ॥

தெவலொzவி—

'உஸதெzஹநி ஸம்ப்ராவ்ய ஸ்நாத்வா ப்ராசீநாஃ ப்ரவ்ருஜெத்। தது தர்ப்யாநி வாஸாம்ஸி கெஸரூபாணி நவாநி வ' உதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'கீர்தயந்ப்ராதரா ஹூதாள ஸ்வெயாஷ்டெ வ்யயக்ஷ வ்யயக்ஷ। விஷ்ணயஜ்ஞாவ்ருதா தெயம் வ்ரதாயாஸ்ய நிநத்ருயழ்' உதி ॥

உசீவி:—

'ப்ரயதெzஹ்நி த்ருதீயெ வ ஸவத்ஸெ நவதெ தயா। ஜ்ரூதி ஹிஸ்ஸ ஹொத்தவ்ய தெதஸ் வ்ரதெஷ்வ உபயுழ்' உதி ॥

விஷ்ணுவாணை—

'ஏவா வ ஸஸ்தம் ஹொத்தவ்ய உசாஸம் உபஜிஷ்யவ। ஏநாநி

களை விடுவதென்பது மிகவும் ஜீர்ணமான வஸ்த்ரங்களைத் தள்ளுவ தென்பதாம்' என்று. அவ்விதமே,

ப்ருஹஸ்பதி:— 9-ஆவது நாளில் வஸ்த்ரங்களைத் தள்ளவும். கடைசி தினத்தில் நகங்களையும் ரோமங்களையும் த்யஜிக்கவும்.

தேவலர்:—10-ஆவது நாள் வந்தவுடன் ஸ்நாநத்திற்கு க்ராமத் திற்கு வெளியில் செல்லவும். அவ்விடத்தில் வஸ்த்ரங்கள், கேசங் கள், மீசை, நகங்கள் இவைகளையும் த்யஜிக்கவும்.

யாஜ்ஞவல்க்யர்:—ஆசௌசிகள், விலைக்குவாங்கிய அல்லது யாசிக்காமல் கிடைத்த அன்னத்தைப் புஜிக்கவேண்டும். பூமியில் தனித்தனியாய்ப் படுக்கவேண்டும். மூன்று நாட்களிலும், ப்ராசீநா வீதமாய் ப்ரேதனுக்கு அன்னத்தைக் கொடுக்கவும்.

மரீசி:—1, 3, 7, 9-ஆவது நாட்களில் ஜ்ஞாதிகளோடு சேர்ந்து புஜிக்கவும். இது ஆசௌசங்களில் அரிதாகும்.

விஷ்ணு புராணத்தில்:—ஓ அரசனே! பகலில் மாம்ஸமில்லாமல் அன்னத்தைப் புஜிக்கவேண்டும். 10-நாட்களிலும் இஷ்டப்படி

தஶ வெஶ்மாதஃ கர்தவ்யம் ஜ்ஞாதிபோஜநம் ॥ ப்ரேதஸ்த்ருப்திம் ததா யாதி ஸந்துவர்தேண ஹுஞ்ஜதா' இதி ॥

சுஜ்ஜிராஃ—

'நாஶ்நீயுஸ்தத்தி(நெ)வா ஸர்வ ஔரஸாத்யா ஸ்ஸபிண்டகாஃ । தஶராத்ரம் ஹவந்த்யேதெ லவணக்ஷாரவர்ஜிதாஃ ॥ தெலதாம் ஸுலஹீநாஶ்ச ஹ்யேகஹுக்தா ஜிதெந்த்ரியாஃ' இதி ॥

வஸிஷ்டஶ்ச—

'ஶ்ருஹாக் ப்ரவ்ரஜிக்வா சுவப்ரஸ்தரெ த்ர்யஹமநஶ்நந்த சூஸீரந்து க்ரீதெநொத்பந்நெந வா வர்தெரந்து' இதி ॥ சுவப்ரஸ்தரஃ = சூஶளவிநாம் ஶயநாஸநார்த்தம் க்ருதஸ்த்ருணமயஃ கடஃ । உத்பந்நம் = சுயாவிதலப்தம் ॥

சூஶ்வலாயநொ2பி—

'நெதஸ்யாம் ராத்ர்யா மஹம் பவெரந்து க்ரீதெநொபலப்தெந வா வர்தெரந்து த்ரிராத்ர மக்ஷாரலவணாஶிநஸ்யுர்த்தா தஶராத்ரம் வா மஹாமுரூஷு' இதி ॥

ஜ்ஞாதிகளைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். அப்படிப் பந்துக்கள் புஜிப்பதால் ப்ரேதன் த்ருப்தியை அடைகிறான்.

அங்கிரஸ்:—புத்ரன் முதலிய ஜ்ஞாதிகளெல்லோரும், ம்ருதிதினத்தில் போஜநம் செய்யக்கூடாது. இவர்கள், பத்து நாட்களிலும் உப்பு, உறைப்பு, தைலம், தாம்பூலம் இவைகளைத் தள்ள வேண்டும். ஒருவேளை புஜிப்பவர்களாயும், ப்ரம்ஹசர்ய முள்ளவர்களாயு மிருக்கவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும்:-வீட்டினின்றும் வெளியில்வந்து, அகப்ரஸ்தரத்தில் மூன்றுநாள் வரையில் புஜிக்காதவர்களாய் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். விலைக்கு வாங்கியதையாவது, யாசிக்காமல் கிடைத்ததையாவது புஜிக்கவேண்டும். அகப்ரஸ்தரம் = ஆசௌசிகள் படுப்பதற்கும் உட்காருவதற்கும் புல்லால் செய்யப்பட்ட பாய் என்பதாம்.

ஆச்வலாயநரும்:— ம்ருதிதினத்தின் ராத்ரியிலும் சமைக்கக் கூடாது. விலைக்கு வாங்கியதையாவது, யாசிக்காமல் கிடைத்ததையாவது புஜிக்கவும். மூன்று நாட்களிலும், உப்பு, உறைப்பு இல்லாமல் புஜிக்கவேண்டும். மஹாகுருக்கள் விஷயத்தில் 12-நாள் வரையில் நியமத்துடனிருக்கலாம்.

சூபஸ்தம்பஃ—

'சுநஶநாநத்யயநாத்ஶய்யோதகோபஸ்பர்ஶநாந்யாகாலி காந்யநுவாநெஷு ச த்ர்யஹம் த்ர்யஹம் ஷடஹம் ஆதஶாஹம் வா(ஶஹா)ஶுரூஷ்வநஶநவர்ஜம் ஸம்வத்ஸரம் ஶாதரி பிதர்யாசார்ய உத்யேகே சுநஶநாநத்யயநவர்ஜம், யாவஜ்ஜீவம் ப்ரேதபத்ந்யுதகோபஸ்பர்ஶநமேகஸுக்தமத்ஶய்யாம் ப்ரஹ்மசர்யம் க்ஷாரலவண மத்ஶாம்ஸவர்ஜநம் ச' இதி ॥

பொதாயநஶ்ச—

'ஸம்வத்ஸரம் ஶாதரி பிதர்யாசார்ய உதி த்ரிராத்ரமக்ஷார லவணாஹ்ஹோஜந மத்ஶயநம் ப்ரஹ்மசர்யம் த்ர்யஹம் ஷடஹம் ஆதஶாஹம் வா ஸம்வத்ஸரம் ஶுரூஷ்வ மஹோதக மிதரேஷு த்ரிராத்ரம் யாவஜ்ஜீவம் ப்ரேதபத்நீ'தி ॥

ஆபஸ்தம்பர்:— உபவாஸம், அநத்யயநம் (வேதாத்யயநம் செய்யாமலிருத்தல்), பூமியில் படுத்தல், ஸ்நாநம் செய்தல் இவைகளை ஆகாலிகமாய் (மரணமடைந்த காலம்முதல் மறுநாள் அந்தக் காலம் வரையில்) அனுஷ்டிக்கவும். 7-தலைமுறைக்குட்பட்ட ஸாங்க வேதாத்யயநம் செய்தவர் விஷயத்திலும் 2-3, 6-12 நாள் வரையில் அனுஷ்டிக்கலாம். குருக்கள் விஷயத்தில் ஒரு வர்ஷம் வரையில். மாதா, பிதா, ஆசார்யன் இவர்கள் விஷயத்தில் உபவாஸம், அநத்யயநம் தவிர்த்து மற்ற நியமங்களை ஒரு வர்ஷம் அனுஷ்டிக்கவுமென்கின்றனர் சிலர். இறந்தவனின் பத்னீ (விதவை) உயிருள்ள வரையில் ஸ்நாநம், ஒருவேளை புஜித்தல், பூமியில் படுத்தல், ப்ரம்ஹசர்யம், உப்பு, உறைப்பு, தேன், மாம்ஸம் இவைகளை வர்ஜித்தல் என்ற நியமங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.

போதாயனரும்:— மாதா, பிதா, ஆசார்யன் என்ற இவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு வர்ஷம் வரையில். மூன்றுநாள் உப்பு, உறைப்பு இல்லாத அன்னத்தைப் புஜித்தல், பூமியில் படுத்தல், ப்ரம்ஹசர்யம் இவைகளை, அனுஷ்டிக்கவும். 3-நாள், 6-நாள், 12-நாட்களாவது அனுஷ்டிக்கவும். குருக்கள் விஷயத்தில் ஒருவர்ஷம் வரையில். இவ்விதம் தர்ப்பணமும். மற்றவர் விஷயத்தில் மூன்று நாள். ம்ருதனின் பத்னீ உயிருள்ளவரையில் நியமங்களை அனுஷ்டிக்கவும்.

க்ருஹ்யஸம்ஸ்காரபத்ததிஃ ॥

க்ருஹ்யஸம்ஸ்காரபத்ததிஃ ॥ தத்ர வாராஹஃ—

'அதாஷ்டமே வர்ஷே ப்ராஹ்மணஸ்ய தூ।
க்ஷத்ரியஸ்ய ஸ்மரேத் ஏகாதஶே ஸுதே விஶஃ ஸ்மரேத் த்வாதஶே' இதி ॥

ஶ்ரீயஜ்ஞே தூ—

'அதாஷ்டமே வத்ஸரே ப்ராஹ்மணஸ்ய க்ருஹ்ய ஸம்ஸ்காரகர்ம தஸ்ய। க்ஷத்ரியஸ்ய ஸம்ஸ்காரகர்ம கார்யம் வர்ஷே ஸ்ம்ருதே ஏகாதஶே ஸுதே விஶஃ' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸங்க்ரஹே—

'அதாஷ்டமே வத்ஸரே ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸம்ஸ்காரகர்ம தஸ்ய। க்ஷத்ரியஸ்ய ஸம்ஸ்காரகர்ம கார்யம் த்வைதீயகே விஷ்ணுவசஸீவ' இதி ॥

ஸம்க்ரஹே—

'அதாஷ்டமே வத்ஸரே ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸம்ஸ்காரகர்ம ப்ரவதந்தி தஜ்ஞாஃ। ராஜ்ஞோ த்வைதீயகே வத்ஸராக்ரே ஸ்ம்ருதே வைஶ்யஸ்ய நவமே ஹிதே' இதி ॥

அஸ்தி ஸஞ்சயந க்ரமம்.

இனி அஸ்தி ஸஞ்சயநம் சொல்லப் படுகிறது. அதில்,

பாரஸ்கரர்:—ப்ராம்ஹணனுக்கு 4-ஆவது நாளிலும், க்ஷத்ரியனுக்கு 6-ஆவது நாளிலும், சூத்ரனுக்கு 8-ஆவது நாளிலும், வைச்யனுக்கு 10-ஆவது நாளிலும் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்பட வேண்டும்.

ச்ரீதரீயத்திலோவெனில்:—'4, 5, 9, 11-ஆவது தினங்களில் க்ரமமாய் நான்கு வர்ணத்தார்களுக்கும் அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும்' என்றுள்ளது.

ஒருஸ்ம்ருதியிலும்:—4, 5, 7, 9-வது தினங்களில் அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யவேண்டுமென்றார் விஷ்ணு.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—4-ஆவது தினத்தில், ப்ராம்ஹணனுக்கும் 5-ஆவது தினத்தில் க்ஷத்ரியனுக்கும், 7-ஆவது தினத்தில் வைச்யனுக்கும், 9-ஆவது தினத்தில் சூத்ரனுக்கும் அஸ்தி ஸஞ்சயநம்.

விஷ்ணவி—

‘அத்யேஷ்யாமி தவைஷ்வஸ்ராத்தபதம் கர்யாம் ஷோடஷாம ஹோமாம்ஸ்தவைவாக்ஷைவஃ’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிரத்னே—

‘வனகாஹரிவராஹஸ்ய உஷ்ணீயாத்பூர்வதைவ வா । மகுவாத்ரிணைர அத்யேஷ்யாமி வர்ஷ்மபூர்ணே கவஸ்ராத்தபஃ’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரே—

‘திவைவ தவர்ணம் கர்யாத் ஸாவித்ரீம் ஸ்ராத்தே ஸ்ராத்தவித நரஸ்ய நர ஸாஸ்த்ராயாம் தஸ்மாத் வர்ஷ்மாத்ர வன ஸஃ’ இதி ॥

ஸம்ஸ்ருஹே—

‘அத்யேஷ்யாமி ஸாநி விஷ்ணோ ஸ்ராத்தபதம் ஸதழ । வர்ஷ்ம வர்ஷ்மாத்ர ஸ்ராத்தம் ப்ரோக்தோ ஸ்ரௌஸ்ராத்தோ ஸ்ம்ருதிஃ ஸ்ம்ருதஃ ॥ ஸுவ ஸ்ராத்தம் ய ஸ்ராத்தம் ய வர்ஜயேத்ஸ்ராத்தவே’ இதி ॥

கூர்மபுராவி—

‘வர்ஷ்மாத்ரளயம் க்ருத்வா கூர்மோ ப்ரயதே ஸஸ்ராத்தஃ ஸ்ம்ருதஃ ।

விஷ்ணுவும்:—4-ஆவது நாளில் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யவும். அஸ்திகளை கங்காஜலத்தில் போடவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்திலும்: ஒருநாள் முழுவதுமுபவாஸமிருக்கவும். யாசிக்காமல் கிடைத்ததையாவது சாப்பிடவும். 4-ஆவது நாளில் காட்டிற்குச் சென்று பகலின் முன்பாகத்தில் அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—தர்ப்பணத்தைப் பகலிலேயே செய்ய வேண்டும். அபராஹ்ணத்தில் அஸ்திஸஞ்சயநம் கூடாது, ராத்ரியிலும் கூடாது, ஸந்த்யையிலும் கூடாது. ஆகையால் முற்பகலிலேயே அது செய்யப்படவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:-4-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அஸ்திஸஞ்சயநம் விதிக்கப்பட்டது. முற்பகல் சுபகாலமெனப்பட்டது. மத்யாஹ்னம் மத்யமமெனப்பட்டது. பிற்பகலையும், ராத்ரியையும் ஸஞ்சயநத்தில் வர்ஜிக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—வர்ணங்களுக்குச் சொல்லப்பட்ட

ஹிதீயஹாமெ விஷ்ணோ வஞ்சயொ ஊர்த்வஃ ஹ்ரஸ்தஃ ॥ த்ருதீய ஹாமெ ஹீநம் வ்யா உஷ்ணிஹஞ்சபநம் தயா' ஊதி ॥

ஶ்ரீயஜுர்வெதெ—

'சுஷ்ணிஹஞ்சபநம் காயத்ரம் வஶ்வெதாதெவ தர்ஶபூர்ணமாஸயொஃ। ஊர்த்வொ ஹ்ரஸ்வஶ்ச ஊர்த்வம் ப்ரொக்ஷண ஶேஷாயாதெவ விநாஶநயொஃ' ஊதி ॥

விஷ்ணுவாணெ—

'வதர்யெ(அ)ஹநி கதர்வம் ஹ்ரஸ்வாஷ்டாவ்யபநம் நயெத்' ஊதி॥

கூவஷ்டவஃ—

'சுவரெஷ்ட்ரஸ்ய தீயஸ்யாம் வஞ்சயாம் ஸப்தமீயாம் வா அஷ்டமீநி ஸஞ்சிநுயாத்' ஊதி ॥ சுவரெஷ்டஃ = வராஹிநு ஶிவஃ ஊர்த்வஃ। த்ருதீயஸ்யாஶ்சதுர்தஶ்யாநந்தரொக்த த்ருதீயஶிவஸாவெக்ஷயா வெதிதவ்யம், நக்ஷத்ரஶிவஸாவெக்ஷயா। கத வனவ ஸாஷ்டகாரெண த்ருதீயஸ்யாஶ்சதுர்தஶ்யாம் த்ருதீயாஹாரஃ கர்தவ்யஃ ॥

ஆசௌச காலத்தை மூன்று பாகமாக்கி, முதல் பாகத்தில் ஸஞ்சயநம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. 2-ஆவது பாகத்தில் ப்ராம்ஹணர்களுக்குச் செய்வது மத்யமம். 3-ஆவது பாகத்தில் செய்வது அதமமாகும்.

சர்தரீயத்தில்:—அஸ்தி ஸஞ்சயநம் பூர்வாஹ்ணத்தில் செய்யப்படவேண்டும். அது சுபகரமாகும். மத்யாஹ்னத்தில் மத்யமமாகும். அபராஹ்ணத்தில் நாசகரமாகும்.

விஷ்ணு புராணத்தில்:—ஓ அரசனே! ஸஞ்சயநத்தை 4-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—"மறுநாளில், அல்லது மூன்றுவது நாளில், ஐந்தாவது நாளில், ஏழாவது நாளில் ஸஞ்சயநம் செய்யவேண்டும்". அபரேத்யுஃ என்ற பதத்திற்கு மறுநாளில் என்று பொருள். மூன்றுவதுநாளில் என்பது முதலியவைக்கு, முன்சொல்லப்பட்ட 2-ஆவது நாளிலிருந்து என்று அறியவும். முதல் நாளிலிருந்து என்பது இல்லை. ஆகையாலேயே பாஷ்யகாரர் 'த்ருதீயஸ்யாம்' என்பவைகளில் 'வ்யுஷ்டாயாம்' என்று சேர்த்துள்ளார். அதாவது 3-ஆவது ராத்ரி விடிந்தபிறகு, அதாவது 4-ஆவது நாளில் என்பது பொருள். இதுபோலவே பஞ்சம்யாம், ஸப்தம்யாம் என்பவைகளிலுமென்றறியவும். அவ்விதமே,

தயா வொயாயநஃ—

'ஸம்வயந ஜெகூஷ்யாம் வ்ருஷ்டாயாம் தீஷ்யஷு வா வஹு ஷு வா ஷஷ்டஷு வா' இதி ॥

வஷட் வஹ்ருஷ்யதிவிஹிதகூராக்ரு வ்ராஹ்மணவ்ய வது யெ்zஹநெ்யவ கூஷ்யிஷம்வபொ யுஷ்டஃ ॥

கூயதெ்தூஷம்ஹவெ காத்யாயநஃ—

'கூவரெஹ்ருஷ்யதீயெ வா வதுயெ்ரு வஹுஜெzவி வா । கூஷ்யிஷம்வயநம் கூயுரா ஹிநெ தஹ்ரொதுஜெஹ்ஷஹ' இதி ॥

கூஷ்ரயாயநஃ—

'வதுயெ்ரு வஹுஜெ வாzஷ்யிஷம்வயஷ்வதுஜெzஹ்நிவா' இதி ॥

ஷம்ருஹெ—

'கூஷ்யிஷம்வயநம் யுஷ்ரெ ஹிநெ வ்ராஹ்மநவாஹ்ரூவெகூ । கெவிஷி ஷஜ வஷ்வாது வ்ருஷ்டெ தஹ்ரொதுந்ருக்தஃ' இதி ॥

வ்யாஸஃ—

'வ்ருயஹொகூள ஸ்ருஹள ஜெஹ்ருள கூஹ்ருள முஸ்ருஹாரு்வள । கூகுராகூஜ நிஹ்ருவாஷ்ருஃ வ்ரூஷ்ரம் விஷஜெzஹநி ॥ இதீபஸ்ரு

போதாயனர்:—முதல் ராத்ரி விடிந்தபிறகு, அல்லது 3, 5, 7, ராத்ரிகள் சென்றபிறகு ஸஞ்சயநம் செய்யப்பட வேண்டும்.

இவ்விதம் அநேக ஸ்ம்ருதிகளால் விதிக்கப் பட்டிருப்பதால் 4-ஆவது நாளிலேயே ஸஞ்சயநம் செய்வது யுக்தம். எவ்விதத் தாலும் அன்று செய்யமுடியாவிடில்,

காத்யாயனர்:—மறுநாளில், அல்லது 3, 4, 5-ஆவது நாளில் ஜ்ஞாதிகளுடன் ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவும்.

ஆச்வலாயனர்:-4, அல்லது 5, 7-ஆவது தினத்தில் ஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:-இரட்டைப்படை நாளில் 9-ஆவது நாளுக்குள் செய்யப்படவேண்டும். சிலர் ஒற்றைப்படைநாளில்தா னென்கின் றனர், ஸூத்ரத்தில் 'வ்யுஷ்டாயாம்' என்று சொல்லாததால்.

வ்யாஸர்:—புதவாரம், ஸோமவாரம் இவை சுபகரங்களென் றறியவும். குருவாரமும், ப்ருகுவாரமும் மத்யமங்கள். ரவிவாரம்,

உதஊழுஷ ஸஊஹஉள யஊழுவாஹஷஉள। ஷூஸஹு தியிவாஷஷாணாம் நக்ஷத்ரூணா உஸம்ஹவெ॥ கஷ்யிஹம்வயநம் காயஃம் ஜிஜவாகூயா நஊஸாஹநாகூ। யஷ்யிநு கஷ்யிநு திநெ வாzவி நெவாஸஉளவம் விஷ்ஷயெகூ॥ ஷூஸஉளவா உஷ்ஷுஹாவீ வெகூ வஊநஉஹந ஊவஷெகூ' ஊதி॥

ஷ்யூதூஞஷெzவி—

'கஷ்யிஹம்வயநம் கஉஹு உஸாஹாஉஷ்ஷுஹாவி வெகூ। கஷ்யீநி வஊநஸாஹ்யூதூ ஊஹயெஉூராஜ்ஞகெஃ வஊநஃ॥ விஜ்ஞோஉகும நவஸ்ரூஜ்ஞம் வஊநஃ கூயஃம் உயூவாவியி' ஊதி॥

வதகூ வஊநஉஹவியாநம் ஆஉஸாஹவவிஜ்ஞீகூரணா லிவ்ரூயழி। ஆஉஸாஹவூதிரிக்தகாயாஞ்சவஹாவிஜ்ஞெ தஊஉஸா ஹாஉஷ்ஷுஉவி ஸவிஜ்ஞீகூரணாகூ ஷூகுஸ் ஸஊஹிநெ ஹம்வயஃ காயஃம், 'ஸவிஜ்ஞீகூரணாகூ வஷ்ஷுவஃம் கஷ்யிஹம்வயநம் ஹவெகூ' ஊதி ஷூரணாகூ॥

மங்களவாரம், சனிவாரம் இவைகள் அதமங்கள். ஒற்றைப்படை நாளில் செய்வது ச்லாக்யம். 2-ஆவது, 4 ஆவது நாட்கள் சுப கரங்கள். ச்லாக்யமான திதி, வாரம், நக்ஷத்ரம் இவைகள் கிடைக்காவிடில், ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையினால் ஸஞ்சய நத்தைச் செய்யவும். எந்தத் தினத்திலாவது செய்யவும். ஆசௌ சத்தைத் தாண்டக்கூடாது. ஆசௌச காலத்திற்கு மேலா னால் மறுபடி தஹநத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— அஸ்தி ஸஞ்சயநம் 10-நாளைக்கு மேல் செய்ய நேர்ந்தால் அஸ்திகளை எடுத்து யாகார்ஹ காஷ்டங் களால் புநர்தஹநம் செய்யவும். உதக பிண்ட நவச்ராத்தங்களை விதிப்படி மறுபடி செய்யவும்.

இவ்விதம் புநர்தஹநத்தை விதித்தது, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்தைப்பற்றியது. 12-ஆவது நாளைத் தவிர்த்த வேறு காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் விஷயத்திலோவெனில், 10-ஆவது தினத்திற்குப்பிறகும், ஸபிண்டீ கரணத்திற்கு முன் சுபதிநத்தில் ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவும், ''ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்பட வேண்டும்'' என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால். அவ்விதமே,

தயா வாஸ்வாயநஃ—

‘ஸம்வயந்ஃ ஸ்வம் உஸ்ரியாஃ கூஷ்வகூஷ்யாய ஜாஷ்வெக நக்ஷத்ரே’ இதி ॥

வொயாயநொzவி—

‘வகூவ்யாம் வ்ருஷ்டாயாம் திவ்யஷ்ட வஸ்துஷ்ட வஷ்டவஷ்ட நவஷ்ட வெகாஷ்டஸவஷ்ட வா யஷ்ட்ரா ஸாதீர் ஸஷ்டஸோவாஸு ஸோவாஸ்ரதஸ்ரு ஸம்வத்ஸரம் வா ஸம்வாஷ்யாவ்ஹிஷத்நிஷ்யாஃ’ இதி ॥

ஸ்ரஷ்வநிஸ்ரிஷ்டெ—

‘கவ்ஹிஸம்வயநம் ஸம்வத்ஸராதெ வெக வாவிண்ஷ்வ ஸ்ரஸ்வம் உஸ்ரியா யஷ்ட்ரவஷ்ட திதி ஷ்வவிவா ஷாஷ்ட்ராஹெ வாவிண்ஷ்வம் வெ ஏஜஷ்டஸோஹெ வதஷ்யட் ஷஷ்டாஷ்டஃ உஸ்ரோஹெவ்ஷ்வெக நக்ஷத்ரே’ இதி ॥

கத்ர ஷாஹாஹி ஹிநவஷ்வ்யாநஸோஹிதாஸ்ரெஃ, கநெ ஷ்யாம் ஸ்ரணாஹி ஷாஹாஹி வா ॥

ஆச்வலாயனர்:—10-ஆவது நாளுக்குமேல், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தின் ஒற்றைப்படைத்திதியில் ஏகநக்ஷத்ரத்தில் ஸஞ்சயநம். பூரம், உத்திரம், பூராடம், உத்திராடம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி, இவைகளைத் தவிர்த்த நக்ஷத்ரங்கள் ஏகநக்ஷத்ரங்களெனப்படுகின்றன.

போதாயனரும்:— முதல் ராத்ரி விடிந்தபிறகு, 3, 5, 7, 9, 11-ஆவது ராத்ரி விடிந்த பிறகாவது, இரட்டைப்படை நாட்கள் 15-நாட்கள், மாதம், ருது, வர்ஷம் இவைகளுக்குப் பிறகாவது அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யவும்.

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்தில்:—வர்ஷாந்தத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதாலல் 10-ஆவது நாளுக்குமேல் இரட்டைப்படைத் திதிகளில் ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவும். 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதாலல் 10-நாட்களுள் 4, 6, 8, 10-ஆவது நாட்களுள் ஏகநக்ஷத்ரத்தில் ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவும்.

இவ்விஷயத்தில், தஹநதிநம் முதல் கணக்கு ஆஹிதாக்நி விஷயத்தில். மற்றவர்களுக்கு மரணதிநம் முதல், அல்லது தஹநதிநம் முதல்.

தயா ஸ்மார்தவ்யாணே—

'அநாஹிதாக்நேரக்நயோ ஔபாஸநா ஔபாஸநாத்ப்ரப்ருதி ஸாயம்ப்ராதர்ஹோமாதயோ க்ருஹ்யாஸ்தந்த்ரேண ஸஹ லுப்யந்தே' இதி ॥ தயா ச ஸ்ம்ருத்யந்தரம் ப்ரதிக்ருத்யஹநி ஸாயம்ப்ராதர்ஹோமாதயோ லுப்யந்தே' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'அநக்நேரக்நயோ வாக்நேர்மரணம் ஔபாஸநம் வர்ஜம் । தயோஸ்ஸம்ப்ரயோகம் ஔபாஸநாத்ப்ரப்ருதி ஸ்ம்ருதா' இதி ॥

அக்நிஹோத்ரிணோ வா அக்நயஸ்ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே, 'அதாக்நேரக்நயோ விஸ்ருஜ்யந்தே' இதி । அக்நிஹோத்ரிணோ வா அக்நயஸ்ஸம்ப்ரயுஜ்யந்தே இத்யபி ச ॥ டீகா வ்யாக்ருதே ॥

அவ்விதம் **ப்ராம்ஹ புராணத்தில்**:—அநாஹிதாக்னிக்கு மரண திநம் முதல் கணக்கு, ஆஹிதாக்னிக்கோவெனில் தஹநதிநம் முதல் கணக்கு. அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தை அவரவர் சாகையில் சொல்லிய விதிப்படி செய்யவும். அவ்விதமே, அநாஹிதாக்னிக்கு மரணம் முதலாகவும், ஆஹிதாக்னிக்கு ஸம்ஸ்கார திநம் முதலாகவும் கணக்கிட்டு ஆசௌச நிவ்ருத்தி. தஹநதிநம் முதல் கணக்கிட்டு ஸஞ்சயநம். ச்ராத்த திநமோவெனில் மரித்த திதியே.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—அநாஹிதாக்னி விஷயத்தில் மரண திநம் முதற்கொண்டும், ஆஹிதாக்னி விஷயத்தில் தஹநதிநம் முதற்கொண்டும் ஆசௌச திநக்கணக்கு. அவ்விருவருக்கும் தஹந திநம் முதற்கொண்டே கணக்கிட்டு ஸஞ்சயநம். மரண திதியே ச்ராத்ததிதி யெனப்பட்டது.

அஸ்தி தஹநம்செய்தாலும், ப்ரதிக்ருதி தஹநம் செய்தாலும், உடனேயே ஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும். "4-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அஸ்தி ஸஞ்சயநம் விஹிதம். அஸ்தி தாஹத்திலும், ப்ரதிக்ருதி தாஹத்திலும் அன்றே ஸஞ்சயநம் விதிக்கப்படுகிறது. பலாசவல்கம் முதலியவைகளால் ப்ரதிக்ருதி செய்து தஹநம் செய்தால், சாம்பலி அஸ்தியைப்போல் பாவித்து ஸஞ்சய

வயாஎவ்ஃ கூக்வா வூதிகூ்தம் உஹொசு । ஹஸ்ஸாஸ்ஸிவசு வஹ்ஸி நுயாசு வஎவ்ா உஞ்ராஙு ஜவெத்து வா' ஊதி ஸ்ராணாசு ॥

விஷ்ணுஃ—

'வயாஸ்ஸஸ்ரீராம் உஸ்ஸ்வ வஃஸ்ஹ்ஸ்ராம்ஹவி நிகூஷிவெசு' ஊதி॥

வஎவ் வனவ உஞ்ஜவம் கூக்வா ஹஎவ்ாஸ்ஸ்தூராம்ஹவி கூஷிவெசு ஊதியஃ ॥

வுநஸ்ஸம்ஸ்காரவிஷயவிஎவ்ஷெ வம்வயநநிஷெய உகதஃ ஸ்ஸ்தூஞ்ரெ—

'கூதீதெzவ்ஷெ து வம்ஸ்காரெ வனகாஹாசு விண்ஷ்டவு யெசு। ஸ்ராஉம் உஎவ்ாஸ்தீயெzவ்ஹி தூதீயெzவ்ஹி வவிண்ஷ்டநி ॥ நாவ்ஹிவம்வயநம் கூபூரா ஸ்ரவ வஃஸ்ராயிரொஹணி। வுதூராஸ்ஹி நா து கூதவ்யம் வுநஸ்ஸம்ஸ்காரகஃணி' ஊதி ॥ கூதூராஸ்ஹி ஸ்ரவ்ஷெந ஏளஹி தூராஉயொ ஸ்ரஹ்யதெ॥ தவ்ய திரிக்ஷதஸம்ஸ்கூதவ்ய விஷயெ கூவாசு வாரதஃ வுநஸ்ஸம்ஸ்காரெ வதி வம்வயநஸ்ஹ்ஸு ஜவொzவி ந காயவ் ஊதி ஸ்ரீயதெ ॥

நம் செய்யவும். அல்லது ஸஞ்சயந மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்,

விஷ்ணு:—"பலாசபர்ண ப்ரதிக்ருதி தாஹம் செய்தால், அந்தச் சாம்பலைச் சேர்த்தெடுத்து ஜலத்தில் போடவும்." உடனேயே மந்த்ராஜபம் செய்து சாம்பலை எடுத்து ஜலத்தில் போடவேண்டு மென்பது பொருள்.

புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்திலும் ஒரு விஷயத்தில் ஸஞ்சயந நிஷேதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஔர்த்வதைஹிகம்:-"ஒருவர்ஷம் அதிக்ரமித்த பிறகு ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் முதல் நாளில் பிண்டதாநம் செய்யவும். 2-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும். 3-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அஸ்தி ஸஞ்சயநமில்லை. சர்மாதிரோஹணமுமில்லை. ஆனால், புத்ரன் முதலிய கர்த்தா செய்யவேண்டும் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தில்" என்று. இதில் உள்ள ஆதி சப்தத்தால் தௌஹித்ரன் முதலியவர்கள் சொல்லப்படுகின்றனர். அவர்களைத் தவிர்த்த ஸம்ஸ்கர்த்தாவின் விஷயத்தில் ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு,

ஹ்ஸ்தஞ்ஜெ—

'தீர்வஷ்யாதி ஹெஹெந ஜெகவ்யாவ்ய தவாஸ்யநாஸு । வஷ்டு ரோஹ்யஹ்ஸ்வியநம் ஸ்ராஜம் கூயவ்யாவ்ய தவ்யாதிவ்நெ' ஹதி ॥ வஷ்டுரோ ஹ்வாஸு வஷ்டவ்யம் நாஹ்ஸ்விஸம்வியநதீதியவ்யாஃ ॥

ஸமவ்யாஃ—

'கஞ்ஜவ்யாஹெ ஸம்ஹ்யாவ்யை ஹெவ்ய வின்னாஸு ஸரோவ யெஸ । கஹ்ஸ்விஸம்வியநம் வெவ ஹெவ்யாஸு வஷ்டவ்யம் ஸரோவஜ்ஞெஸு ॥ ஹ்யஜ்ஞெஹ்ஸ்தி ஜிதீயொஹ்ஸ்தி யதி ஹெவ்ஹ்ஸ்தெவ ஹி । கஹ்ஸ்விஸம்வியநம் கூயவ்யா திதைஷா வெஷ்டவீ ஹ்ஸ்யதிஃ' ஹதி ॥ ஹெவ்ஸ்ரஹணம் ஸம்கூராஜ்ஞொவ்யவ்யஷ்டகூஷ்ணழ் ॥

கூது ஸ்வாதிஹ்ஷ்டணை ஹ்ஸ்யதஞ்ஜொழ்—

'ஸ்வஹ்ஷ்டகூஸ்வஸ்யாஸ்யாவெஹ்ய ஸ்ரவ்யாஸஹ்ஷ்டகூஸ்வகூக்கூஷ்டெஃ ।

புநஸ்ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில், ஸஞ்சயந மந்த்ரஜபங்கூடச் செய்யப் படவேண்டியதில்லை என்று அறியப்படுகிறது. (சர்மாதி சோஹண மென்பது, 10-ஆவது நாளில் சாந்திஹோமகாலத்தில் தோலின் மேல் உட்காருவது.)

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ப்ரேதனை, 3-ஆவது வயது முதல் உபநயநம் வரையில், ஏகர்ச்ச விதியால் தஹிக்கவும். 5-ஆவது வயது முதல் அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவும். 4-ஆவது நாளில் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். 5-ஆவது வயதிற்குமுன் அஸ்தி ஸஞ்சயநமில்லையென்பது பொருள்.

கர்க:—பத்து நாட்களுள் தர்சம் வந்தால் பிண்டங்களை ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். ஸஞ்சயநத்தையும் தர்சத்திற்கு முன்பே செய்யவேண்டும். 1-ஆவது நாளிலோ, 2-ஆவது நாளிலோ தர்சம் வந்தால், அப்பொழுதே அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தைச் செய்பவேண்டும், என்பது விஷ்ணுஸ்ம்ருதி. தர்சமென்றது ஸங்க்ரமணத்திற்கு முப லக்ஷணம்.

இதில், நாய் முதலியதால் அசுத்தி ஏற்படும் விஷயத்தில்,

ஓர் ஸ்ம்ருதி:—"நாய், பன்றி, நரி முதலியவைகளாலும், ஊர்ப் பன்றி, கோழி இவைகளாலும், சவம், அஸ்தி, சாம்பல், தேஹம்

ஶவாஷ்டிஹஷ்டதே²ஹாநாம் ஷஶ்டநம் வேஶ் வ்ரோஹதி: ॥ ம்ருʼத்யோ: ப்ரக்ஷாத்ஸ் கூர்ஷ்மாணாம் த்ரிதயம் ச வஶிஷ்யதே இதி ॥

கூர்ம புராணம்—

ஸ்ருʼஹிம்ருʼத்ஸ்நாஸமாயுக்தாம்ஸ்தவாஷ்டி ஷ்ரபயேத்ததி யதி: । வத்ஸ வத்ஸேதி வத்ஸாயாம் த்ரிதயம் பரிஶிஷ்யதே இதி ॥ வத்ஸ வத்ஸேதி வத்ஸாயாம், மாதா: வத்ஸேதி மாதரி:, வத்ஸாயாம் மாதரி மாதரி தீர்க்க ப்ராஜாபத்யாதிக்ரம்ய ஸ்ரோத்ரிய ஸ்ரோத்ரியஸ்ய ஶாஸ்த்ரதோ நிதத்யாத் ॥

கூர்மாஸனாவிஷ்ணோ: கூர்ம தத்யாத், 'கூர்மாஸனாயி நம: ஷ்ணவே கூர்மாணாம் த்ரிதயம் பரிஶிஷ்யதே' இதி ஷ்ரணாம: ॥

ஸ்ம்ருʼதி நிக்ஷேப ப்ரகார: ॥

வராஹ புராணாத் அஸ்தி நிக்ஷேப ப்ரகாரம்—

'வராஹஷண்டிதம் ம்ருʼஜ்ஜண்டிதம் வா மதஸ்தம் வாக்ஷா தஷ்டி ஸ்ருʼஷ்டிகாலஜ்ஞாய வராஹஸ்ய ஸ்ருʼதிகாதிஜ்ஞ: ப்ரஹ்மணோ ஸ்ருʼதி ஸ்ருʼவஸதி தாவத் ஸ்ருʼஷ்டி ஸ்ருʼஹீயதே' இதி ॥

இவைகளுக்குக் கவனமில்லாததால் ஸ்பர்சமேற்பட்டால், பஞ்சகவ்யங்களால் அலம்பி, 3 க்ருச்ரங்களையு மனுஷ்டிக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலோவெனில்:—நாய், கழுதை, சண்டாளன் இவர்களால் சவாஸ்தி ஸ்பர்சிக்கப்பட்டால், முறையே 25, 20, 3 க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவும்.

வேறு ஆசௌசமுள்ளவன் ஸ்பர்சித்தால் 3-க்ருச்ரங்களை அனுஷ்டிக்கவும். 'ஆசௌசிகள் அஸ்திகளை ஸ்பர்சித்தால் 3-க்ருச்ரங்களைச் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அஸ்தி நிக்ஷேப ப்ரகாரம்.

அஸ்தியை வைப்பதற்காகக் குழியைக் கல்லும் ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயனர்:—மனிதனளவுள்ளதாய், அல்லது யானை அளவுள்ளதாய், குழியைப் பறித்து, அதில் அஸ்திகளுள்ள குடத்தை

காத்யாயநஃ—

'ஸ்ரீவஸ்ஸ்ரஸ்ரவாஹ்யா ஸ்ரஜ்ஜுத்யாஷ்டீநி ஹஸ்தஃ। கூஜ்ஜே நாஹ்ருஜ்ஜு மவ்ருந வைவயேஷ்ணவாரிணா ॥ ஷ்ருத்தாத்ருஷ்வ்ருடே கூஹ்யா வஷ்ரேண வர்ரிவேஷ்டயே வா। ஷெஸே தா கூஸ்ரஹ்யாஷ்யை நிவேஜ்ஜே க்ஷிணாஸ்ரவஃ' ஊதி ॥

வைவாநஸே—

'விதாயா உக்ஷிணை வாஸ்ரு ஜாநூஷ்வம் வாக்ஷா மதேஷு கூம்ஸ்ரம் நிஜ்ஞ்யாஸ்' ஊதி ॥

ஷ்ருத்ருஜ்ஞெ ஷ—

'ஷ்ரேதஷ்யாஷ்டீநி ஸம்ஸ்ரித்ய கூம்ஹே தாநி நியாய ஷ। வ்ருதேந மஸ்ருதாஷெஸ்ரு விக்ஷா கூம்ஸ்ரம் நியாவயேத்' ஊதி ॥

ஷ்ராஹ்மே—

'சஷ்டீந்யாஹாய கூம்ஹே தா ஷ்ராவ்ய மதேஷு விநிக்ஷிவேத்। கூவிகாஜி நவஷ்ரேவ்ரு கூஷளேஜ்ஃ களஸ்ரயவ்ரூகேஃ ॥ கூஸ்ர

வைத்து, மறுபடி பூஜித்து, மண் முதலியவைகளால் மறைக்க வேண்டும். அது எவ்வளவு காலம் வரையில் குழியில் இருக்கின்றதோ அவ்வளவு காலம் வரையில், ம்ருதன் ஸ்வர்க்கத்தில் சிறப்பை அடைகிறான்.

காத்யாயனர்:—வன்னி, புரசு, இலைகளின் கிளைகளால் சாம்பலினின்றும் அஸ்திகளை எடுத்து, பசுவின் நெய்யால் தடவி, வாஸனையுள்ள ஜலத்தால் நனைக்கவும். மண்பாத்ரத்திற்குள் வைத்து மூடி, அல்லது வஸ்த்ரத்தில் வைத்துச்சுற்றி குசங்களும் தர்ப்பங்களும் நிறைந்த இடத்தில் தெற்கு நோக்கியவனுய்ப் புதைக்கவேண்டும்.

வைகாநஸத்தில்:—சிதைக்கு வலதுபக்கத்தில் முழங்காலளவு பறித்து அந்தக் குழியில் குடத்தை வைக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ப்ரேதனின் அஸ்திகளை எடுத்து அவைகளைக் குடத்தில் வைத்து, நெய்யாலும், வாஸனையுள்ள ஜலங்களாலும் நனைத்துக் குழியில் வைக்கவேண்டும்.

ப்ராஹ்மத்தில்:—அஸ்திகளை எடுத்து, குடத்தில் வைத்து, குழியில் வைக்கவேண்டும். அல்லது கம்பளி, மான்தோல், வஸ்த்ரம், நார்மடி, பட்டு இவைகளுள் ஒன்றில் வைத்து, குசக்கயிற்றினுல்

ராஜா ஏஷம் வஷ்வா மஜ்ஜாஸுஷி விநிக்ஷிவெசு । சுவஷ்டுணஸ்து சுதம் ய யாவந்நஜ்ஜதி தஜ்ஜெசு ॥ யாவஷ்ஷி உந்ஷ்யாணாம் மஜ்ஜா தொயெஷ்ட திஷ்டதி । தாவத்வஷ்டுஸஹஸ்ராணி ஷுமத்யொகெ ஸஹீயதெ' ஊதி ॥

வாஜ்ஞ வ —

'சுஷ்ணாம் க்ருக்வாzய ஸம்ஜ்ஞபிம் கெஸவாதெப்ய ஸ்ச நாமபிஃ । வஜ்ரமவ்ருஷ்ட நிக்ஷிவ்ய மஜ்ஜாதெப்ஸ்வம்ப்ரவ்ம்ஜபெசு ॥ விஜ்ஞாந்ஜ்ஞாவாவெவ்ய மஜ்ஜாயாம் ஸ்ஹாஹிதஃ । ஸஜ்ஜவ்ய வ்ய தஷ்டவ்ய மொஷ்டாந்து மொதுநாமபி ॥ சுவஷ்டுணஸ்ய்ஷ்தெந யமஸ்யாயெவ நஸோzஷ்டி தி । விஸஜ்ஜயெத்ததொzஷ்டீநி யாவத்வஷ்டீநி தஜ்ஜெசு' ஊதி ॥

ஷ்ரவ்ண —

'சுஷ்டீநி ஸாதாவித்ரீஸாதஸ்தாதெ ஸ்ருஷ்டிஷ்யெ தஸ்தநொ நஸ்தெவ்ய । கூஷ்மாண்டைஃ வஜ்ரமவ்ரெ நிக்ஷிவ்ய ஹிரண்ய

நன்றுய்க்கட்டி, கங்காஜலத்தில் போடவும். அது முழுகும் வரையில் அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை ஜபிக்கவும். மனுஷ்யனின் அஸ்தி எவ்வளவு காலம் வரையில் கங்காஜலத்திலிருக்கின்றதோ அவ்வளவு பல்லாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் ப்ரேதன் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் சிறப்புறுகிறான்.

பாத்மத்திலும்:—பிறகு, அஸ்திகளுக்குச் சுத்தியைச்செய்து, கேசவாதி நாமங்களால், பஞ்சகவ்யங்களில்போட்டு, சந்தனம் முதலிய வைகளால் நன்கு பூஜிக்கவும். ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையை அடைந்து கவனமுடையவனாய், சுத்தனாய், ஸங்கல்பம் செய்து, ப்ரேதனின் கோத்ரநாமங்களைச் சொல்லி, அகமர்ஷண ஸூக்தத் துடன், 'தர்மாயநமோஸ்து' என்று சொல்லி, கங்கையில் அஸ்தி களை விடவேண்டும். அஸ்திகள் முழுகும் வரையில் முன்சொல்லி யதை ஜபிக்கவும்.

ப்ரம்ஹ புராணத்தில்: மனிதன், மாதா, பிதா, மாதுலன் முதலியவர்களின் அஸ்திகளை, தசாச்வமேத கட்டத்தில், பாத்ரபத மாஸத்தில், க்ருஷ்ணபக்ஷாஷ்டமியில் பஞ்சகவ்யங்களால் நனைத்து, பொன், தேன், நெய், எள் இவைகளை அஸ்திகளின்மேல்போட்டு,

ஶ்வாஜ்ரு தி மெவி ஸ்ரீயஸ்ரு ॥ வ ஸ்ணைரு தஸ்ரு தி ஸ்ணவ ஸ்ரு டெ நியாய நஶொ ரு ஷ்ஸ்ரு யஶி ஸ்ரு ய உ தி ஹ்ரு வ ம்ஸ்ரு । க்ஷி வெஜ்ஜெ வி தஸ்ரு தீ யெ ஸ்ரு ந ஹ்ருதஸ்ரு ரா ஷ்ரு ஸ்ரு ரு ரு ய வ ஸ்ரு யஸ்ரு ம் ஹ்ரு யதஃ ஹ்ரு வ மெ ஸ்ரு ஷ ॥ யயா ஸ்ரு ஹ்ருதஸ்ரு ரா உக்ஷி ணாம் யாய உக்வா வி தஸ்ரு நு வவ ஸ்ரு நு ஹ்ரு ஷ ரு ஸ்ரு ம் நயெ ஷ ஸ்ரு ஃ’ உ தி ॥

ரா ஹ்ரு ஷ்ரு ரு—

‘ஸ்ரு ஹீ ஸ்ரு ரு ஷ்ரு நி ம ஜ்ரு யாம் நி க்ஷி வெ ஹ்ரு வி வா க்ஷி வெ ஷ ஸ்ரு தீ யஸ்ரு ரு ஷ ரு ஸ்ரு ரு க்ஷெ ஸ்ரு ரு ரு

ஶாண்டில்யஃ—

‘த்வாரவத்யாம் வைதஸ்யாம் மோஹாவஸ்தாம் வ வஸ்த்ரே ।
கஸ்மிந் விஷ்ணுர்ஜகந்நாத ஸ ஶ்ரேதோ மோக்ஷமாப்நுயாத்’ இதி ॥

வஸிஷ்டஹ—

‘ஷ்ரியா கநாஹிதாக்நௌ கும்ஹாதஹோ ஸ்ரஷ்டவ்யஃ ।
நிவாவாதோ ஹவிர்யஜ்ஞாயாஜிநஸ்ஸோமயாஜிநஃ ॥ வஸநஹாரஸ்ய
வயிமேஷ்டிர்தக்ஷிணாதஃ வஸநஃ நிவாவோ நவஸநஹாரஸ்ய
மோக்ஷ இத்யாம் நமோஹயிழ் ॥ கேவிஜ்ஞிவாவஶிஷ்டஞ்சி ஹஸ்மய
ஶாவிஸ்ரோயதஃ’ இதி ॥

கயேயுஃ— ‘கநாஹிதாக்நே ராஹிதாக்நௌ நாஹிதாதாக்நி
வதீநாம் வ ‘வைஶ்வதேவ்யா’மிதி வா கும்ஹம் நிர்யாய’ இதரஸ்மிந்
தேவ கதாவ்யழ், கஷ்வாக்நி தஸ்ய தஹநகாலே க்ரியத வாவ । ஹவிர்
யஜ்ஞயாஜிநோ நிவபநாதழ், மோக்ஷயாஜிநஃ வஸநஹாரநா

சாண்டில்யர்:—த்வாரவதியிலாவது, ஸேதுவிலாவது, கோதாவரியிலாவது, புஷ்கரத்திலாவது, எவனுடைய அஸ்திகளை விடுகின்றனரோ அந்த ப்ரேதன் மோக்ஷத்தை அடைவான்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸ்த்ரீக்கும், அநாஹிதாக்னிக்கும், குடத்தைப் பூமியில் புதைப்பது வரையுள்ளது ஸஞ்சயநம். ஹவிர்யஜ்ஞயாஜிக்கு நிவபநம் வரையிலுள்ளது. ஸோமயாகம் செய்தவனுக்குப் புநர்தஹநம் வரையுள்ளது. (வ) சயநம் செய்தவனுக்கு லோஷ்டவிதி வரையிலுள்ளது. புநர்தஹநம் செய்யும் விஷயத்தில் நிவபநம் கிடையாது. லோஷ்டசிதி செய்யும் விஷயத்தில் நிவபநம் புநர்தாஹம் என்ற இரண்டுமில்லை. சிலர் இரண்டு விஷயங்களிலும் நிவபநம் செய்யலாம், விரோதமில்லாததால் என்கின்றனர்.

இதில் இவ்விதம் அர்த்தம்:— “அநாஹிதாக்னிக்கும், ஆஹிதாக்னி, அநாஹிதாக்னி இவர்களின் பத்நிகளுக்கும் ‘பலாச விருக்ஷத்தின் அடியிலாவது அஸ்திகும்பத்தை வைத்து’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளவை வரையில்தான் செய்யவேண்டும். ‘கர்ஷு’ முதலியதை அதற்கு அங்கமாகியதால் செய்யவேண்டும். ஹவிர்யஜ்ஞயாஜிக்கு நிவபநம் வரையில் செய்யவேண்டும். ஸோமயாகம் செய்தவனுக்குப் புநர்தஹநம் வரையில் செய்யவேண்டும். மஹாக்னி

ஞம் கூத ஹ்வ்ய ழ், உஹா ஹ்ரீவி தஃ கா ஃ கா ஹ்ரீவி தஸ் ஹ் வொஷ் ஹ்வய நா ஞதி தி ॥

கஹ்ரீவஸ் ஞ்ஹ்வயநெ வா ரா ஹ்ரி ஹொஷஃ ॥

கஹ்ரீவஸ் ஃவயநெ வா ரா நக்ஷ த்ர நிஷெ யொ யஹெந உஸி ஹ்ரு தஃ-

ஸ்ளஹோ கு ஹ்ரு ஹ்ரு வா ரொஷ் ஹ் தீயிய் ரொஷ் ஹ் வஜ் ஹ்ரு யெஸ் । வஜ் ஹ்ரு யெஹெ கவா ஹ்ரூ க்ஷெ ஹி வா ஹ்ரூ க்ஷெ zகஹ்ரீவஸ் ஃவயழ் ॥ ஹ்ரூ தா ஹ்ரூ ஜந் நக்ஷத்ரெ ஹ்ரீ வா ஹ்ரூ க்ஷெ வி ரொஷ தஃ' ஊதி ॥

ஹ்ரூ தீ ரா தெ —

ஃநந் ஹாயாம் ஹா ஹ்ரு வெz கெ ஹ்ரு ய வ த ஹ்ரு ஹ்ரூ ஸ்ரீ ராம் தீ ரூ ஜந் ஹ ஸ்ரீ ।
வா ஹா ஹ்ரு வ்ய தெ தயா zzஸ்ரூ ஷெ வ் ஷெ ஹ்ரு ஹஷ்ஷெ தயெ வ ய ॥
நா ஹ்ரீவஸ் ஃவயநம் கூ ய ஹ்ரு ஸ் கூ ஹ்ரு க்ஷய கா ரம் ஹி தஸ் । வஹ்ரூ நீ
ஹய ரா ஷ்டா ஹ்ரு ஹயம் வ்ரொ ஷ்ட வ ஹ்ரு யழ் । ஷ ஹ்ரூ யா zந்ரு தெ
நக்ஷத்ரெ ஹ்ரு ஹ்ரீவஸ் ஃவயநம் ஹவெஸ்' ஊதி ॥

சயநம் செய்தவனுக்கும், காடகாக்னிசயநம் செய்தவனுக்கும் லோஷ்டசயநம் வரையில் செய்யவேண்டும்" என்று.

அஸ்திஸஞ்சயநத்தில் வாராதிதோஷம்.

அஸ்திசஞ்சயநத்தில், வாரம், நக்ஷத்ரம் இவைகளின் நிஷேதம், **யமனால்** சொல்லப்பட்டுள்ளது:— அங்காரகன், ஸூர்யன், சனி இவர்களின் வாரங்களிலும், இரட்டைப்படைத் திதிகளிலும், ஒருபாத நக்ஷத்ரம், 2-பாத நக்ஷத்ரம், கர்த்தாவின் ஜன்மநக்ஷத்ரம், 3-பாத நக்ஷத்ரம் இவைகளிலும் ஸஞ்சயநத்தை வர்ஜிக்கவும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— நந்தாதிதியிலும், சுக்ரவாரத்திலும், பானுவாரத்திலும், சதுர்தசியிலும், ஜன்மாநுஜன்ம த்ரிஜன்மங்களிலும், குருவாரத்திலும், ஆச்லேஷம், புஷ்யம், ஹஸ்தம் இவைகளிலும் ஸஞ்சயநம் செய்யக்கூடாது. செய்தால், அது குலக்ஷயகரமாகும். பூரம், உத்திரம், பூராடம், உத்திராடம், பூரட்டாதி, உத்திரட்டாதி என்ற 6-நக்ஷத்ரங்களைத் தவிர்த்த நக்ஷத்ரத்தில் ஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும்.

மாமஃ—

'ஹெ தீவஃநக்ஷத்ரே ஸ்ரவணாத்ரயஹஸ்தா: । உஹ நம் ஸ்ரவணம் வாஷ்ணவயநம் தீர்ணம் ஹவெஸு' இதி ॥

ஸ்ரீதத்தெzவி—

'ஸ்ரவணஸ்தாரஸநகெ நஹ்தாயாம் வ தீர்ஜந்வா । உத்தராஹஸ்தவிதாஹ வ்ரஷ்டெ நெவாஷ்டிஸம்வயஃ' இதி ॥

ஸ்ரீயஸீயெ—

'சுஷ்டிஸம்வயநம் காயம் ஜந்துயவிவஜிதம் । வ்ரணாயாம் வ விஸெஷெண நஹ்தாயாம் வ விவஜயெஸு' இதி ॥ ஸ்ரீ வசுஷஷ்டெ காஹஸ்ரா நஹ்தாஃ ॥

சூதெயெ—

'காலெz ஸுஹொஷெ கர்வீத தாஜ்யம் தொஷாயிகெzஸ்ர ஹிம்' இதி ॥

ஸ்ரீயஸீயெzவி—

'திவஸா ஸ்ரணதொஷாஹ்யாம் ஸம்வ்யத்தா ஹி வர்ஷாஸு । கெவலம் ஸ்ரணபொமொ ஹி தெவாநாமெவி உச்யதெஃ' இதி ॥

கார்க்யர்:— பத்ரதிதியிலும், 3-பாதநக்ஷத்ரத்திலும், சுக்ரவாரம், அங்காரகவாரம், குருவாரம் இவைகளிலும் மரணமானாலும், தஹநமானாலும், ஸஞ்சயநமானாலும், அது 3-மடங்காகும். (கூடாதென்பது பொருள்)

ஓர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— குரு, சுக்ரன், செவ்வாய், சனி, ரவி இவர்களின் வாரத்திலும், நந்தாதிதியிலும், த்ரிஜன்மநக்ஷத்ரங்களிலும், 3-உத்திரங்கள், ஹஸ்தம், சித்ரை, புஷ்யம் இவைகளிலும் ஸஞ்சயநம் கூடாது.

ச்ரீதரீயத்தில்:— த்ரிஜன்மங்களில் ஸஞ்சயநம் கூடாது. பூர்ணதிதிகளிலும் (பஞ்சமீ, தசமீ, பூர்ணிமா, தர்சம்) நந்தாதிதியிலும் ஸஞ்சயநம் கூடாது. ப்ரதமா, ஷஷ்டீ, ஏகாதசீ இவை நந்தைகள்.

ஆத்ரேயத்தில்:— ஸ்வல்ப தோஷமுள்ள காலத்தில் செய்யவும். அதிக தோஷமுள்ள காலத்தில் அசுபத்தைச் செய்யக்கூடாது.

ச்ரீதரீயத்திலும்:— தினங்களெல்லாம் குணங்களுடனும்

ஹாரீதः—

ஸுவீர்யத ஸவ்யகர்மாணி ப்ராஹ்மணாநாமநுஜ்ஞயா ।
ப்ராஹ்மணைரஹுதாநாஞ்சாநாஷோ நஸ்யதஸம்ஸயஃ’ இதி।

மாத்ருः—

ஸுகாதிஸுஹவாராஸு நக்ஷத்ரேஷ்வதபூர்வீ । உத்தராதயரோஹிண்யோः வ்ருணுயாத்ப்ராஹ்மணாந்ஸ ॥ வநதேஷ்வவிவாகதவ்யம் மாதாவித்ரோர்விஸேஷதः । ஸுநேஷாம் நாதிதோஷஸ்யாத் ப்ரதிக்ஷேபேண நஸ்யாத்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிகரௌ—

‘ஜந்துயம் ஸம்வயநே ஸ்ராத்தே ச உஹநே முநேः । நைவ தோஷாவஹம் ப்ரோக்தம் ஸைநுஷாஸ்வி ஸவ்யஜா’ இதி ॥

ப்ரதிக்ஷேபவி விதப்ரதிப்ரவ்ருத்திரிஷ்டவிஷயே ஸளக்ரம் வஜ்ர்யமேவ, ‘ஸளக்ரம் விதேராநர்தக்யாய’ இதி விதேரா

தோஷங்களுடனும் பரஸ்பரம் சேர்ந்தேயுள்ளன. குணங்கள் மட்டில் சேர்ந்துள்ளது தேவர்களுக்கும் கிடைப்பதரிது.

ஹாரீதர்:— கர்மங்களெல்லாவற்றையும், ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையினல் செய்யவும்.. ப்ராம்ஹணர்களால் அனுஜ்ஞை செய்யப்பட்டால் தோஷம் விலகிவிடும். ஸம்சயமில்லை.

கார்க்யர்:— சுக்ரவாரம் முதலிய சுபவாரங்கள், நந்தாதிதி, சதுர்தசீ, 3-உத்தராநக்ஷத்ரங்கள், ரோஹிணீ, பூர்ணிமா, ஜன்ம நக்ஷத்ரம் என்ற இவைகளிலும் மாதா பிதாக்களுக்குச் செய்யலாம். அன்யர் விஷயத்திலும், ப்ரத்யக்ஷ மரணத்தில் அதிக தோஷமில்லை.

ஓர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— த்ரிஜன்ம நக்ஷத்ரங்கள், குருவின் ஸஞ்சயநம், ச்ராத்தம், தஹநம் இவைகளில் தோஷத்தைச் செய்வதாயாகாது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதரர்களுக்குமப்படியே எப்பொழுதும்.

ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்திலும், மாதா பித்ருக்களைத் தவிர்த்தவர்களின் விஷயத்தில் சுக்ரவாரம் வர்ஜிக்கத் தகுந்ததே. ‘சுக்ரவாரம் மாதா பித்ரு விஷயத்தில் தோஷாவஹமல்ல’ என்று, மாதா பித்ரு

ரௌவாவஜ-நீயக்வஸ்ரணாசு, ஸவ-ஹா ஸ்ரூக்வாரஷ்ட வஜ-நீயம் வ்யத்தம்' இதி ஸ்ரணாவ ॥

ஸவாஹ்ந்ய-ஹதள வ்யாயஶ்சித்தம் ॥

ஸஸாநாஹ்ந்ய-ஹதள வ்யாயஶ்சித்தமாஹ ஸம்க்ரஹகார:—

'நஷ்டே ஸவாஹ்நள தத்ஸ்தே ஸம்ஸ்ருஜ்யாரணீஸ்ருநந்தி । ஔகிகாக்ந்யாஹ்யாகீம் க்ருத்வா ஸவ-ஹவிர்தம் ஹயொஹ்யேத்' இதி ॥ க்ருஹ்யாதெள ஸ்மார்தாக்நிம், கநாஹிதாக்நெ ஔகிகாக்நிம், உபயத்ர ஸவ-வ்யாயஶ்சித்தம் ஸமிதி த்ருச்யதே ॥

கத்ர விஶேஷமாஹ வையாக்ரபத:—

'கயா யஜ்ஞோபநயநாக்நி விவாஹாக்நி ஜ்யோதிஷ்டோமாக்நிம் ஸஸாநாக்நி ஸ்ரௌதக்ரஹ்யாக்நாஹாராவ்யவஹாரிணம்ப்ரயுக்தம் ஸ்ருக் 'அவஹதா கவ ஸ்ரூர:' இதி ப்ரோக்ஷ்ய க்ஷிப்ரம் ஹஸ்தேந ரௌவணம், 'கயம தெ பொநிர்-ஜீக்விப:' இதி ஸமிதி ஸமா

விஷயத்தில் மட்டில் வர்ஜிக்கவேண்டா மென்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும், 'எப்பொழுதும் சுக்ரவாரத்தை அவச்யம் வர்ஜிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும்.

சவாக்னி அணைந்தால் ப்ராயச்சித்தம்.

ச்மசாநாக்னி அணைந்து போனால் ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகார:—"சவாக்னி நஷ்டமானால் அந்தப் பஸ்மத்தைத் தொட்டு அரணியைக் கடையவும். ஸ்மார்த்தாக்னி விஷயத்தில் லௌகிகாக்னியைக் கொண்டுவாவும். ஸர்வப்ராயச்சித்தம் இரண்டிலும் ஸமானம்". ஆஹிதாக்னிக்கு மதிதா(கடைந்தெடுத்த)க்னி, அநாஹிதாக்னிக்கு லௌகிகாக்னி. இரண்டிலும் ஸர்வப்ராயச்சித்தம் ஸமாநமென்பது பொருள்.

இதில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

போதாயன:—"உபநயநாக்னி, விவாஹாக்னி, இவைகள் 4-நாட்களுக்குள்ளும், ஜ்யோதிஷ்டோமாக்னி, 10-நாட்களுக்குள்ளும், ச்மசாநாக்னி ஸஞ்சயநத்திற்குள்ளும் அநுகதமானால், 'அபஹதா:' என்ற மந்த்ரத்தால் ப்ரோக்ஷித்து, உடனே பஸ்மத்தை 'அயம்தே' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸமித்தில் ஸமாரோபணம் செய்து, லௌகிகாக்னி

ரோவ, ளகிகாக்நிமாஹரத வஸியமாஹரதி, 'ஆஜ்யஹவாநாம், உத்புத்யஸ்வ' இதி மாஹரேத் வம்வாரிஷ்யந் ப்ராயஶ்சித்தம் ஜுஹோதி கபாலேந வஜுஹோதா ப்ராவணா வஜுஹோதா உநவஸ்தீ திஷ்டாஹுதி ர்ஜுஹோவ்யாஹ்ருதி வ்யாஹ்ருதயஶ்ச ப்ராயஶ்சித்தம் ஜுஹோயாத்' இதி ॥

வஸ்துதஸ்தூ வ்யாவ்யாதம் விதத்யைவாராகத்யதா—

'யதி ஸ்ருவாநாதிரிக்தமதஹ்யாத்ததம் ஹுத்வா, 'கவஹதா கவஹ்ரோம்' இதி தஹ்ஸ்வ ப்ரோக்ஷ்ய, 'கபம தெ யோநிர் ஜ்கியம்' இதி வதி வஸோரோவ ளகிகாக்நிமாஹரத ப்ரதிஷ்டாவ, 'ஆஜ்யஹவாநாம், உத்புத்யஸ்வ' இதி மாஹரேத் தாம் வதியோ யாய வரிஷ்யந் ஆஜ்யம் ஶ்ரபீம் ச வம்ஸ்ருத வரிஷ்யந், 'கயாஶ, கதிஹ்ரோதா' இதி மாஹரேத், 'ப்ராஹ்மண வகஹோதா' இத்யநுவாகேந ச ப்ரதிவாக்யமத்யஷ்டௌ, 'மநோ ஜ்யோதிர் ஜுஷதாம், யஜ்ஞ ஸ்வதாநம்' இதி மாஹரேத், 'ஸ்ருஷ்டீ ஸ்ருஜ ச' இதி மத்யமே, வ்யாஹ்ருதிஹிஶ்ச ஹுத்வா, ஸ்ருவேண வரிஷ்யந் தத்ர ஸ்ருசி ப்ரதிவேக்ஷ்ய தே' இதி ॥

யைக் கொண்டுவந்து, அதில் ஸமித்தை 'ஆஜ்யஹவாநாம், உத்புத்யஸ்வ' என்ற மந்த்ரங்களால் வைத்து, பரிஸ்தரணம் செய்து, ப்ராயச்சித்த ஹோமம் செய்யவும், அயாச்ச முதலிய மந்த்ரங்களால்" என்று.

இந்த ஸூத்ரத்திற்கு இவ்விதம் வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார்,

பித்ருமேத ஸாரகார்:—ச்மசாநாக்நி அனுகதமானால், பிறகு ஸங்கல்பம் செய்து 'அபஹதா:' என்ற மந்த்ரத்தால் அந்தச்சாம்பலை ப்ரோக்ஷித்து, 'அயம்தே' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸமித்தில் ஸமாரோபணம் செய்து, ளகிகாக்நியைக் கொண்டுவந்து ப்ரதிஷ்டைசெய்து, 'ஆஜ்யஹவாநாம், உத்புத்யஸ்வ' என்ற 2-மந்த்ரங்களால் அந்த ஸமித்தை அக்நியில்வைத்து, பரிஸ்தரணம் செய்து, ஆஜ்யம், தர்விகள் இவைகளுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்து, பரிஷேசநம் செய்து, 'அயாச்ச, அக்நிர்ஹோதா' என்ற 2-மந்த்ரங்களாலும், 'ப்ராம்ஹண ஏகஹோதா' என்ற அனுவாகத்தால் 4-வாக்யங்களுக்கொரு தடவையாகவும், 'மநோஜ்யோதிர்ஜுஷதாம்' 'யன்ம ஆத்மந:' என்ற 2-மந்த்ரங்களாலும், 'பூரக்நயேச' என்ற

காரிகா ஏ—

‘உவாயநாஸ்ள ஏ விவாஹவஹ்ன ஸாவாநமெ வஷ்டகு வாவகெ ஏ । ஸாஜ்ஜெzவஹதுர்வஹதெதி ஶ்ரெ ராஷ்ஷ்ரொ ஜெ வுர்zஷ்ரவொக்ஷு ஹஷ ॥ தஷ்ஷ வாரொவு வஶிஷ்யுயந்த ஸுஜ்ஹ உஷ்ஷ்ஷு ஔவொஷ்டுபெந் । ஸள்கூர்நமெ தாம் வஶியம் நியாய வரிஷ்ஷராஜ்யோத்தவநாஶி கூர்கூர ॥ கயாஸு வஞ்சுஹொதா ஏ வ்யாஹரண வநகுஹொதா ஏஸ । ஶநஷ்டீ ஏ திஷ்டா ஏ ஶஹாவ்யா ஹ்ருதயஷ்டயா’ ஜ்தி ॥

யத்யஷ்டி வுவாஹஹ்ருதம் வ்ருதிக்ருதிஷாஹொ வா தத்ரா ஷ்டுஹாவாஸு கயம் வம்வய உதுவெக்ஷாயாஸ்ஷ்டம் வம்ஸ்ருஹெ-

‘கவ்டி வம்வயநாஸு வஷ்டவ்ம் வுவாஹெண ஹ்ருதம் யதி । கவ்டிவ்ருதிக்ருதீக்ருது தத்ரஸ்ஸாந்ந்யஶாஹரெஸு ॥ கவ்டிவஸு வம்

4-மந்த்ரங்களாலும், வ்யாஹ்ருதிகளாலும் ஹோமம் செய்து. அக்னியைப் பரிஷேசநம் செய்து, பிறகு கர்மத்தை ஆரம்பிக்கவும்” என்று.

காரிகையும்:— உபநயநாக்னி, விவாஹாக்னி, ச்மசாநாக்னி, ஜாதகர்மாக்னி இவைகள் அணைந்துபோனால், ‘அபஹ்ருதா:’ என்பதால் துடைத்து, ‘சன்னுதேவீ:’ என்பதால் சாம்பலை ப்ரோக்ஷித்து, அந்தச் சாம்பலை ‘அயந்தே’ என்று ஸமித்தின்மேல் வைத்து, ‘ஆஜ்யஹ்வாந:, உத்புத்யஸ்வ’ என்ற 2-ருக்குகளால் அந்த ஸமித்தை லௌகிகாக்னியில் வைத்து, பரிஸ்தரணம், ஆஜ்யோத்பவநம் முதலியதைச்செய்து, அயாச்ச, பஞ்சஹோதா, ப்ராம்ஹண ஏகஹோதா என்ற பத்துமந்த்ரங்கள், மஹாவ்யாஹ்ருதிகள் இவைகளால் ஹோமம் செய்யவும்.

அஸ்தியானது ப்ரவாஹத்தினால் அபஹரிக்கப்பட்ட விஷயத்திலும், ப்ரதிக்ருதிதாஹவிஷயத்திலும், அஸ்தி இல்லாததால் எப்படி ஸஞ்சயநம் செய்வது என்றால், அவ்விஷயத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்பே, ப்ரவாஹத்தால் அஸ்தி அபஹரிக்கப்பட்டால், தஹநதேசத்திலிருக்கும் மண்ணை அஸ்திக்குப் பதிலாகக் கொண்டுவரவும். அதை அஸ்தியைப் போல் பாவித்து ஸஞ்சயநம் செய்யவும். அல்லது அந்த இடத்தி

யயே அிஆநு மொஷ்டம் வா ஹஸ்ர வா ததஃ। ஸ்ரோணஃஷ்ணிவஸு கூகூவா தந்நூ தூ ஜவெஷ்ணயஃ' இதி ॥

ஹ்ரஸ்ருதஞ்சே—

,ஜஷ்ணவாஹெ கூஹ்யெ வா தீரே வாzய ஹரிஆ்ரதெ। ஜஷளவெ வாzஷ்டிநாஸே தூ தந்நூ தூ ஜவெஷ்ணயஃ' இதி ॥

விஜ்ஞாநெஸ்வரீயெ—

'சுஷ்டிஸம்வயநம் யாமொ ஹெவாநாம் வரிகீதிகூதஃ। ஸ்ரூதீ ஹ்ருதம் தயொஷ்டிஸ்ரு யஸ்ரூவிநகூ சுரொதி வெசு ॥ ஹெவதாநாம் தூ யஜநம் தம் ஸவஜ்ஞய ஹெவதாஃ' இதி ॥ ஹெவதாஸ்ரூதூ ஸ்ரஸ்ரூநவாவிநஷ்டூ வஹ்ருவஹ்ரூம் ஊஸ்ரூஃ, 'ஸ்ரஸ்ரூநவாவிநொ ஹெவாஸ்ரூவாநாம் வரிகீதிகூதாஃ' இதஸ்ரூஸ்ரூதெஃ। சுதஷ்டாநு ஹெவா நவிஸ்ரூதம் ஸ்ரூதம் மொஷ்டிஸ்ரு சுவஹ்ருவாஷிலிஃ வஹ்ருஜா காயெகூதூஸ்ரூதம் ஸவதி। ஸ்ரூதீஹ்ருதஷ்டிதஸ்தூஸ்ரூதெஃஸவிஷ்ணீசுரு ணாசு வூமெவ ஸம்வயஃ காயகூ உதி விஜ்ஞ ॥

ளுள்ள மண்கட்டியையாவது சாம்பலியாவது அஸ்தியாய்ப் பாவித்து ஸஞ்சயநம் செய்யவும். மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவும்.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—நதியின் ப்ரவாஹத்திலோ, கரையிலோ, தடத்திலோ ஜலப்ரவாஹத்தால் அஸ்தி அபஹரிக்கப்பட்டால், ஸஞ்சயந மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவேண்டும்.

விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில்:— அஸ்தி ஸஞ்சயநமென்பது தேவர்களின் யாகமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரேதனை உத்தேசித்து எவன் சுத்தனுய் தேவயஜ்ஞத்தைச் செய்யவில்லையோ அவனைத் தேவர்கள் சபிக்கின்றனர். தேவதைகளென்பவர் ச்மசாநத்தில் முன்பு தஹிக்கப்பட்டவர்கள், 'ச்மசாநத்தில் வஸிக்கும் ப்ரேதர்கள் சவங்களுக்குத் தேவர்க ளெனப்படு கின்றனர்' என்று அங்கிரஸ்ஸின் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். ஆகையால் அந்தத் தேவர்களையும், ஸமீபகாலத்திலிறந்த ப்ரேதனையும் உத்தேசித்து, அபூபம் முதலியவைகளால் பூஜையைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிய தாயாகிறது. 'ப்ரேதிபூதம்' என்று சொல்லியிருப்பதால், ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்பே ஸஞ்சயநம் செய்யப்பட வேண்டுமென்பது ஸித்தித்தது.

ப்ரஹ்மதவனிः ॥

ஔஶேzஹி வை தஸ்ய ஸோதீ க்ஷுத்வதி, தஸ்மிந்ஸ்ரதிः ப்ரஹ்மதவனிநா ஸவதி, ஸ ய ஔஶேஜிநவிண்ணோஸ்கூநாநாஸு வஹ்வ்ரம் காயத்ரிः, 'தியொஸ்கெ ய விண்ணெ ய ப்ரஸ்தெஔஶேzஹநி। கஶநொஸ்மாவநம் க்ருக்வா ததः வை தம் விஸஜதெ' இதி விண்ணோநாநஞ்ஜஸேவாஸ்மாவநஸ்ரணாஸு, 'ஔஶே க்ஷுத்ரிக்ஷபः', 'ஔஶேந தத்ர விண்ணேந தஸ்மிந் வை தஸ்ய ஜாயதெ' இதி ஸ்ரணாஸு, ஸ்ருதொஜநவஸுத்ஸ்வஸ்ய வை தஸ்ய வனிஸ்ரோநாயொமாதி தஸ்ரோஸ்ருதிः ॥

கவண்ணோஸொத்ர—

'கதோஸ்கவிண்ணவனிஸ்ரோநாஸு வை தத்ஸ்மிந்மிः வை தத்ஸ்ரத்தஸ்ய ஸஹதிவ்ருஷிஸ்ருவதி' இதி॥ ஸ்ருதஸ்ரம் யஸ்கவிண்ணோஸ்கூநம், ஔஶாஹெ யஜ ப்ரஹ்மதவனிஸ்ரோநழ், தாஸ்ரோம் வை தஸ்ய தஸ்மிந்ஸ்ருவதீத்யுச்யதெ ॥

ப்ரபூத பலி.

பத்தாவது நாளில் ப்ரேதனுக்குப் பெரிதான பசி உண்டாகிறது. அதற்கு நிவ்ருத்தி ப்ரபூதபலியினாலாகிறது. அதை 10-ஆவது தினத்திய பிண்டோதக தானத்திற்கு முன் செய்ய வேண்டும். "10-ஆவது நாளில் திலோதகமும் பிண்டப்ரதானமும் செய்த பிறகு, பாஷாணேத்தாபநம் செய்து, பிறகு ப்ரேத விஸர்ஜநம் செய்யவும்" என்று பிண்டதாநத்திற்கு அடுத்தே பாஷாணேத்தாபநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், 10-ஆவது நாளில் பசியின் தணிவு, '10-ஆவது பிண்டத்தால் ப்ரேதனுக்கு த்ருப்தி உண்டாகிறது' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், புஜித்தவனுக்குப் போஜனம் கொடுப்பது போல் த்ருப்தனை ப்ரேதனுக்குப் பலியைக் கொடுப்பதென்பது பொருந்தாதாகையால் என்கின்றனர்.

அகண்டார்சத்தீலோவெனில்:— "தசமதினத்தில் உதக பிண்டபலி ப்ரதானத்தால் ப்ரேதனுக்கு த்ருப்தி உண்டாகிறது. ப்ரேதனின் த்ருப்தியால் ஸந்ததி வ்ருத்தியை யடைகிறது" என்றுள்ளது. ப்ரதி தினம் செய்யப்படும் பிண்டோதக தானத்தாலும், 10-ஆவது தினத்தில் செய்யப்படும் ப்ரபூதபலி ப்ரதானத்தாலும், ப்ரேதனுக்கு த்ருப்தி உண்டாகின்றது என்பது பொருள்.

வனவம் ச ஶ்ரௌதவைஶ்வதேவாநந்தரம் வைதஸ்ய தர்ஶஸ்ய வைஶ்வதேவாநந்தரம் ஶ்ரௌதவைஶ்வதேவாநந்தரம் வளவ்ரோவயைர் கர்தவ்ய இதி கௌஶிகஸூத்ரம் ॥

யத்து கௌஶிகஸூத்ரே—

‘தர்ஶாரம்பாரம்பவாரேஷ்டி ஶ்ராத்தே ஹவிர்வஹ்நிதே। வைஶ்வம் ஶ்ரௌதம் ஶ்ரயாத்ரேண கர்மணாகர்மயகரம் ஹவேஷு’ இதி, தந்நாதாவித்ர்யவ்ருத்திவிஷயமிதி ஶ்ரீகரகே ॥

வித்ர்யேஹாரே விஶேஷஃ—

‘நாது வாரோஷிஶ்ராத்தா, வைஶ்வம் கர்ஹிர்யுத்ர்யர்கவாஸு, ஶ்ராத்தே வனவ தர்ஶாவாஸு தத்ரைவ்ரம் ஶ்ரௌதவைஶ்வதேவாநவ்ரு நிர்யர்கவாஸு வைஶ்வதேவாநவ்ரஶ்ராஸு ஶ்ர்யத்விநி ஷேயாத்ர ஶ்ராத்தே வனவ வைஶ்வதேயஃ। வைதஸ்ய கர்ஹிர்யுத்ர்யா கர்மதிவஸ்ரர்தே। கதஃ ஶ்ரர்யகர்விஷயே ஶ்ரர்காரிவா

இவ்விதமிருப்பதால், ப்ரபூதபலிப்ரதானத்தாலும் ப்ரேதனுக்குத்ருப்தியுண்டாவதால், பிண்டோதகதாநம், ப்ரபூதபலிதானம் இவைகளைச் செய்வதில் முன் பின் என்ற நியமமில்லை என்கின்றனர் சிலர்.

ஆனால், சிலர்:— “சனி, செவ்வாய், வியாழன் இந்த வாரங்களில், 10-ஆவது தினம் வந்தால், அன்று ப்ரபூதபலியைக் கொடுத்தால், அது குலக்ஷயகரமாகும்” என்கின்றனரே எனில், அது மாதாபித்ருக்களைத் தவிர்த்த மற்றவரைப்பற்றியது என்று சிலர்.

பித்ருமேதஸாரத்தில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது:— “இவ்விஷயத்தில் வாரம் முதலியதின் தோஷத்தைச் சிந்திக்க வேண்டாம். ப்ரபூதபலி, பசியின் நிவ்ருத்திக்காகக் கொடுக்கப்படுவதால், 10-ஆவது தினத்திலேயே பசி உண்டாவதால், அதற்கு முன் ப்ரபூதபலியைக் கொடுப்பது பயனற்றதாகுமாதலால், பிண்டோதகப்ரதாநத்திற்குப்போல் தோஷமில்லாததால், ஸ்ம்ருதிகளில் நிஷேதிக்கப்படாததாலும், 10-ஆவது நாளிலேயே ப்ரபூதபலி கொடுக்கப்பட வேண்டும். ப்ரேதனுக்குப் பசி நிவ்ருத்தியாவதால் குலம் வ்ருத்தியடைகிறது. ஆகையால் ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தில், சுக்ரவாரம் முதலியதிலும் பிண்டோதகங்

ரொவி விண்ணோஉகூஹாநவசு வவெஷாம உஸாஹெ வூஹுத வஸிஷ்ய வஸவ, ‹வெயெ கூஷுணி தூ வூவெ காமதொஷம நவிஜயெசு’ உதி வவிஷ்டஸ்ருணாசு’ உதி ॥

யதூ காமதீவெzஹிஹிதழ—

‹ஸ்ருவாரெ ச வளரெ ச ஸ்ருவாரெ ச ஹாஷுவெ । வாஷாணஸ்ராவநொசயாநம் வம்வயஸ்ரு கூமக்ஷய:’ உதி, தசு சாதாவித்ரவ்ருதிரிக்தவிஷயழ, கூகிகூராதளஜ்வுதெஹிகவிஷயம் ச, ‹வாஷாணஸ்ராவநெzஸ்ரெஷா ஸஹளசாகுவாவஸ்ராச: । உஸ்ராவநெ வஸ்ரளகீர்யா சாதாவிதூரா முஸ்ரொஸ்ரூஹாச: ॥ வரொக்ஷ வஸ்ரிக்ஷதச: வஸ்ரெசு வூதவ்ருக்ஷ நவிவாரயெசு’ உதி ஸ்ருணாசு ॥

கூதஉஷுரஹெ உஷுழிவம்ஹவெ வியி: ॥

யஹா உஸ்ராஹஜ்ஜெவ்ரு உஷுராவாதி:, தஹா உஷுவ வனவொதூர தஜ்ரு விண்ணோஉகூஹாநாழிரூவம் வசோவயெசு ।

களைக் கொடுப்பதுபோல், எல்லோருக்கும் 10-ஆவது நாளில் ப்ரபூதபலியைக் கொடுக்கவேண்டும். ‘விஹிதமான கர்மம் வந்து விட்டால் காலதோஷத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கக் கூடாது’ என்று வஸிஷ்ட ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்” என்று.

ஆனல், காலதீபத்தில்:-‘செவ்வாய், ஞாயிறு, வியாழன், வெள்ளி இந்த வாரங்களில், பாஷாணத்தின் ஸ்தாபனமும், உத்தாபனமும், அஸ்திஸஞ்சயநமும் செய்தால் குலம் க்ஷயத்தையடையும்’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளதே யெனில், அது மாதா பித்ருவ்யதிரிக்த விஷயம், அதிக்ராந்த ப்ரேத க்ருத்ய விஷயமுமாகும். ‘பாஷாண ஸ்தாபநத்தில் சனி, செவ்வாய், ஞாயிறு, வெள்ளி இந்த வாரங்கள் ச்லாக்யங்களல்ல. உத்தாபநத்திலுமப்படியே, மாதா, பிதா, குரு இவர்கள் விஷயத்தில் சுபங்கள். பரோக்ஷ ம்ருதி விஷயத்தில் நன்றுய்க் கவனிக்கவேண்டும். ப்ரத்யக்ஷ மரண விஷயத்தில் விசாரிக்கவேண்டியதில்லை’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

பத்துநாட்களுள் தர்சம் முதலியது நேர்ந்தால் விதி.

எப்பொழுது, 10-நாட்களுள் தர்சம்(அமாவாஸ்யை)வருகிறதோ

தத்ரைவ ஶ்ருங்கிஃ—

'க்ருஷ்ணசதுர்தஶ்யாம் யதி வ்யாஸ ஸவத்ஸரணிர்நயேத் । ஸோஷ்டிம் த்ரைதத்ருஷ்ய கோயுக்ஸரித்யாஹ பலதஃ' இதி ॥

வைதீநவிரோதி—

'க்ருத்ரைநாவைவ கதவ்யா த்ரைதவிஜ்ஞைஃகதிர்யா । விதிரேஷ தத் கோவத்ஸாணாம் வ்ரநஜ்ஞாவம் ஸஜ்ஜதே' இதி॥

ஹவிஷ்யத்புராணேऽபி—

'ப்ரவ்ருத்தாஷ்டமதஜ்ஞஸ்து யதி ஶ்ரத்தம் ப்ரவர்ஷதி । ஸோ வை த்ரைகம் விஜ்ஞம் ஸ்நாநோத்தம் ஸோமரைஃ' இதி ॥ ஸ்நாதஸ்ய ஸ்ரியமுஷ்கரோத்தரவ்ரதவர்ணகம் ॥

தயா ஶ்ரீயஜ்ஞே—

'தர்ஜைஃ ஸங்கரணம் ஹாநைர் ஶ்ரத்தம் த்ரைதகாயதஃ । நைவைத்தத்தத்ர்நாஸ்ஸ்யா ஶ்ரத்தத்தத்ரைகக்ஷயஃ' இதி ॥

அப்பொழுது, தர்சத்திலேயே, பிண்டோதகதாநம் முதலிய மேற்கார்யத்தை முடிக்கவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ருச்யச்ருங்கர்:—ஆசௌச காலத்தின் நடுவில் தர்சம் நேர்ந்தால் நான்கு வர்ணத்தாரும், ப்ரேதகார்யத்தின் ஸமாப்தியைச் செய்யவேண்டும் என்றார் கௌதமர்.

பைடீநஸியும்:-ப்ரேதனைக் குறித்துச் செய்யும் பிண்டோதகதாநத்தை ஒரு சந்த்ரனுள்ள காலத்திலேயே செய்யவேண்டும். இரண்டு சந்த்ரனுள்ள காலத்தில் செய்பவன் மறுபடி சவக்ரியையை அடைவான்.

பவிஷ்யத் புராணத்திலும்:-ஆசௌச கார்யத்தைச் (பிண்டோதகதாநத்தை) செய்ய ஆரம்பித்தவன் நடுவில் தர்சத்தை அடைந்தால், உதகபிண்டதாநங்களை ஸமாப்தி செய்து, ஸ்நாநத்தை மட்டில் செய்யவேண்டும். இது, ஸ்ரௌர்ய ஸங்க்ரமணத்திற்கு முபலக்ஷணம். அவ்விதம்,

ச்ரீதரீயத்தில்:—ப்ரேத கார்யத்தின் நடுவில் ஸங்க்ரமணம் நேர்ந்தால், அதை வர்ஜிக்கவும். வர்ஜிக்காவிடில் கர்த்தாவுக்கு நாச மேற்படும். தர்சத்தை வர்ஜிக்காவிடில் குலத்திற்கு க்ஷய மேற்படும்.

வ்ருத்திரவதே—

'ஒமுஷ்ணம் வாரவி ஒஷாஹாஜ்யமுஷா லவெசு ।
தாவஜ்ஜொதிரபி தஜ்ஜ்ஞ வசோவ்ருத்தி நிஷ்பலஃ' இதி ॥

வ்ருத்ருஜ்ஞரவி—

'ஒஷாஹரஜ்ஜை ஒமுஷ்ஜை தத்ர வவஷ்ம வசோவயெசு ।
அவநு ஒமுஷ்நெ ஜொஷொ ஜஹாநித்ருவயாயஷுதாழ் ॥ வநு
அயெ யஹாரஜ்ஜாநாசு வ்ருதகரீஷு வசோவரெசு । நொவதிஷ்டதி
தசு வவஷ்ம ஷாதபீ கூலவிநாஶநிழ்' இதி ॥

கூந்ருஷ்ரவி—

'வநு அயெ வழிநெஷுவ ஜெபீ வ்ருதவ்ய ஷ்ரவ்யயெ ।
யதி ஒஷ்யாஜ்ஜவெநு தபீ ஷாதபீ கூலவிநாஶநிழ்' இதி ॥

வஜ்ஜதள ய—

'கூந்ஜஒமுஷாஜெ வம்வ்ஷாவ்ரெ ஒஜெஷு விண்ஷாஜ்ஞு வசோவயெசு।
கூஷ்டிவம்வயநம் தத்ர ஒமுஷ்டாசு வலவவஷ்ம வியீயதெ' இதி ॥

வ்ருத்ருஜ்ஞரவி—

'கூயொஜ்வஷ்ம்கூஷ்ணவக்ஷவ்ய ஒமுஶ்யீபீ வம்வ்ஷ்டிதெ வதி ।

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:—10-நாட்களுள், தர்சமாவது, ஸங்க்ரமணமாவது நேர்ந்தால், அப்பொழுதே, மேல் உள்ள கார்யத்தை முடிக்க வேண்டுமென்பது நிர்ணயம்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—10-நாட்களுள் தர்சம் நேர்ந்தால் அதிலேயே எல்லாவற்றையும் முடிக்க வேண்டும். 2-சந்த்ரனுடைய காலத்தில் செய்தால் பெரிதான தோஷமுண்டென்று அறியவும். 2-சந்த்ரனுடைய காலத்தில், அறியாமையால், ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்தால், அது முழுவதும் ப்ரேதனே அடையாது. கர்த்தாவுக்குக் குலம் நசிக்கும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—2-சந்த்ரனுள்ள காலத்தில் பிண்டதானம் கூடாது. செய்தால் கர்த்தாவின் குலம் நசிக்கும்.

பத்ததியிலும்:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால் அதிலேயே பிண்டதான ஸமாப்தியைச் செய்யவும். அவ்விஷயத்தில், அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தைச் தர்சத்திற்கு முந்தியே செய்யவேண்டும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:—க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் தசமிக்குமேல்

தஷ்டாநீம் ஸம்வத்ஸரஷ்டி ந வத்ஸரஷ்டி ஸம்வத்ஸர: ॥ குயோ ஹ்யேகஸ்மாத்குதிஸ்ட யஷ்ட்ய ஷ்ட்யதிஹ்ருவேத் । நாதிக்ருஷ்ய விநீ யாம் கர்யாத் விஜ்ஞாநக்ரியாம்' இதி ॥

வத்ஸ்யஸ்ய சதுர்தஸ்யாம்வாஷ்யாதிநே வத்ஸ்யஸ்ய ஸமீபே ஸ்ரவணேவி சரேயாம் தாஹஸம்வத்ஸரோக்தி ஸமாவநீயம் । தஸ்ய கர்ம- 'வத்ஸ்யஸ்ய க்ருஷ்ணஷ்ட்யதஷ்டம்யாம் ஹவேஷ்யதி । விஜ்ஞாநகம் ஹ்யாஹாதம் தஸ்மிந்நேவ தி நே க்ஷிவேத்' இதி ॥

தயா ஷ்ட்யத்யதே—

'உத்ஸவம் யாதி வாதித்ர வவர்திஷ்ராம் வத்ஸ்யஸ்ய । ஸம் ஷ்டாவ்ய ஸம்ஷ்டிதே விஷ்ணு க்ருஷ்ணபக்ஷஸ்ய தம் ஹத்ஸ்ய ॥ சரே யாம் வா ஷ்ட்யதிவர்ஸ்ய தஸ்யாம் ஸம்ஷ்டாவகர்ம நா । தஸ்யாம் ஸம் வத்ஸரம் கர்யா ஷ்டம் வெவ யதாவத்' இதி ॥

ஷ்ட்யதிரத்ர—

'வத்ஸ்யஸ்ய ஷ்ட்யதிம் குர்யாத் ததம் ஷ்டாவ்நோத்ஸவாதியிம் ।

ம்ருதியானால், அப்பொழுதே அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யவேண்டும். 4-ஆவது நாளில் ஸஞ்சயநமென்பதில்லை. த்ரயோதசீ ஒருகலை உள்ள திதியில் எவனுக்கு ம்ருதி ஏற்படுகிறதோ அவனுக்கு அமாவாஸ்யையைத் தாண்டி பிண்டோதகதாநத்தைச் செய்யக்கூடாது.

சதுர்த்தசியுடன் கூடிய அமாதினத்தில், சதுர்த்தசி உள்ள ஸமயத்தில் மரணமானாலும், அமையில் தஹநம், ஸஞ்சயநம், உதகதாநம் முதலியதை முடிக்கவேண்டும். அவ்விதம் சொல்லப் பட்டுள்ளது- 'சதுர்த்தசி காலத்தில் ஒருவன் இறந்தால், அன்றே தர்சம் வந்தால், 10-நாள் வரையில் கொடுக்கவேண்டிய பிண்டோதகங்களை அன்றைய தினத்திலேயே கொடுத்து முடிக்க வேண்டும்' என்று. அவ்விதம்,

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:-க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் அமையுடன் கூடிய சதுர்த்தசியில் ஸூர்யோதயகாலத்தில் ப்ராம்ஹணன் மரித்தால், அவனை அன்றே தஹிக்கவும். அல்லது தர்சத்தில் மரித்தாலும் அப்பொழுதே ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். அமையிலேயே ஸஞ்சயநத்தையும் செய்யவும். மீதியுள்ள க்ரியையையும் விதிப்படி செய்யவும்.

ஸ்ம்ருதிரத்நத்தில்:—ஒருவன் சதுர்த்தசியில் மரித்தால், பிறகு

விண்டோஷகம் ஶ்ராத்தாங்கம் தஷ்டிஸ்தவாஹநி க்ருத்வைவ' இதி ॥

ஷட்தந்த்ரவ்ருத்தௌ—

'ஊர்த்வகேஶ்யை யதா ஶ்ரோத்ரஃ ஸ்த்ரியா வா வ்ரண்டஷஸ்ய வா।
உத்தரம் விண்டோதரம் ச ததா ஸவ்யம் ஸமாவயேத்' இதி ॥

வ்ருத்தௌ—

'வ்யஷ்டகாஹந்யமாவாஸ்யா தத்ரோத்தரவிதிம் ஹித்வைவ।
ஸ்யாத் தத்ரப்ரதமதிவஸே விண்டாத்ரய வாவயேத்' இதி ॥

'ஶ்ராத்தரூபேண தத்ரோத்தரதிநாந்தரே வா விண்டோத்தரதாரம்
கர்தவ்யம் ஶ்ராத்தமங்கத்வேந உத்தரகர்ம' இதி வ்யாவ்யாதாந்தரஃ।
ஸந்து தத்ர 'ஸந்தத்யுத்பாதே யதா ஸந்தாநவிச்ரமஸமவே உத்தரார்தி
ஸமாவர்தநீயம் தத்ரோத்தரதிநாந்தரே வா கார்ய' மிதி வ்யாவக்ஷதே,
தத்ரதத்ர, 'வ்யஷ்டகாஹந்யமாவாஸ்யா' இதி வ்ருத்தகர்மாங்க ஸமாவாஸ்யாஶ்ராத்தவிஷயமேவைவ விகல்பவசநம் வ்ருத்திதஃ 'வ்யஷ்டகாஹந்ய ஜ்ஞாதவ்ய' இத்யாதிநா வ்யஷ்டிநவ்ருத்தாவிவைஷண உத்த

அமாதிதி வந்தால், 10-நாள் வரையில் செய்யவேண்டிய பிண்டோதக தாநத்தை அன்றே செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ஸ்த்ரீக்காவது, புருஷனுக்காவது, தர்சத்தில் ம்ருதியானால், உதகபிண்டதாநம் முழுவதையும் அன்றே முடிக்கவேண்டும்.

ப்ரசேதஸ்:-"முதல் நாளில் அமாவாஸ்யையானால் அன்றைக்கே உதகபிண்டங்களை முழுவதும் கொடுக்கவும். அல்லது அது முதற் கொண்டே உதகபிண்டதாநத்தைச் செய்யவும்" என்றார்.

'தர்சமரணவிஷயத்தில், அதற்கு மறுநாள் முதற்கொண்டாவது பிண்டோதகதாநத்தைச் செய்யவேண்டும், தர்சஸங்க்ரமணங்கள் தோஷமுள்ளவைகளானதால்' என்கின்றனர் வ்யாக்யானகாரர்கள். மற்றவரோவெனில்-'10-நாட்களுள் என்றையதினத்திலாவது தர்சம் ஸம்பவித்தால் உதகதாநம் முதலியதை ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். அமைக்கு மறுநாள் முதற்கொண்டாவது ஆரம்பித்துச் செய்ய வேண்டு'மென்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர். அது யுக்தமல்ல. 'ப்ரதமேஹந்யமாவாஸ்யா' என்று ஆரம்பித்திருப்பதால், அமாவாஸ்யா விஷயமான விகல்பமே தோன்றுவதால், 'முதல் நாளில்

ஹாநாஹிவியாநாய ஸ்வாஹேதி வஷட்வஷட்வாப்யாம் ஸ்வாஹேள வஷாவஷட்யேழ, 'தத்ராப்யாஹிநா zநாப்யை ஸ்வதா ஸ்வாங்காரா ஹுநஞ்சாஹிநாப்ய ஸ்வதேதி ஸ்வாங்காரேண வா ஸ்விஷ்டக்ருதே வஷாவஷட்யேழ' இத்யாஹுஃ ॥

ஸ்வாங்காரயோஷ்ட வாம்யநம் க்ருத்வைவ வஷாவஷட்யேழ । தயா காத்யாயநஃ—

'ப்ராயஶzஹ்மி க்ருதீயே வா யஜ்ஞா ஸ்ரௌஷ்டா ஹவித்ஷா கஷ்யிவாம்யநம் கர்யாத் ஸ்விதி விஷ்ணுஸ்ம்ருதள ஷ்யாத்ழ' இதி ॥

'ஸாஹஸிக்யை வாங்காரஞ்சி'ந்தயாத்விஹிஃ வாங்காரணவ்யாவிதயாஜ்யகவ்யாணாஞ் ஸ்ரௌத்ர்யயோரகஷ்டிக்வாஞ் வாங்காரணை zவ்யவதேவ ஸ்யாத்ழ । ஸாஹஸிக்யை தயோர்யாகமவத்வை ஸ்ரௌத் வஷாவயேஞ், 'ப்ராவ்யை ஸ்ரௌத் வாங்காரேண ஸ்ரௌத வஷாவயேஞ்' இதி ஷ்யாணாஞ் ॥

3-அஞ்சலிகள்' என்பது முதலியதால், முதல் நாள் முதல் பேதமில்லாமல் உதகதாநம் முதலியது விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், தர்சம் முதலியதற்கு முன்பே ஆரம்பித்து, தர்சம் முதலியதில் ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். ஆலஸ்யம் முதலிய காரணத்தால் உதகதாநம் ஆரம்பிக்கப்படாவிடில் தர்சம் ஸங்க்ராந்தி இவைகளின் மறுதிநத்தில் ஆரம்பித்து 3-நாட்களாலோ, ஒரு நாளினாலோ ஸமாப்தி செய்யவேண்டும் என்கின்றனர்.

தர்சஸங்க்ரமணங்களில் ஸமாப்தி செய்வதானால், ஸஞ்சயநம் செய்தே ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். அவ்விதம்,

காத்யாயனர்:—முதல் நாளிலோ, 3-ஆவது நாளிலோ தர்சம் நேர்ந்தால், அப்பொழுது அஸ்திஸஞ்சயநத்தைச் செய்யலாமென்று விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

'10-நாட்களுள் ஸங்க்ரமணம் வந்தால்' என்பது முதலிய வசநங்களால் ஸங்க்ரமணத்தையும் த்யஜிக்கவேண்டுமென்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால், தர்சத்திற்கு ஸமாநமாநயோக க்ஷேமங்களையுடையதாயிருப்பதால், ஸங்க்ரமணத்திலும் இவ்விதமே க்ரஹிக்கவேண்டும். 10-நாட்களுள் தர்சமும் ஸங்க்ரமணமும் சேர்ந்தால் தர்சத்தில் ஸமாப்தி செய்யவும். 'தர்சமும் ஸங்க்ரமணமும் 10-நாட்

ஸம்ஸ்ரு²ஜ்ய—

‘யதி³ ஸம்க்ராந்தி³ஶுத்³தா⁴ தூ³ ஏகாஹாத்³யூர்த்⁴வமேவ யதா³ ஶ்ரா²த்³தா⁴வித்³தூ⁴ர்வ்யஹ்நி ஸ்யாத்தத³ஹ்நி ஏகஶ்ரா²த்³தே⁴ன ஸஹைவ ஸர்வாணி ஶ்ரா²த்³தா⁴நி குர்யாத்’ இதி ॥

ஸ்ம்ரு²திஷு—

‘ஸாயாம்ஹ்நி த்³விதீயாத்³யு꞉ ததி³நே ஏவ நம꞉ ஸ்மரேத் । ஸ்வ꞉ ஸ்வ ஏவாஹநி ஸ்வாந்நம் ஏகோத்³தி³ஷ்டம் விநிர்வபேத் ॥ ஸாயாம்ஹ்நி ஸ்யாத³ஹம் ஸ்வ்யஸாயாம் ஏஹ்யஸூ³தி³ । ஏகம் விஷ்ணு꞉ தத்ர ஸ ஏகாஹம் ஸர்வமேவ’ இதி ॥

யத்து— ‘ஸாயாம் ஸரணம் யஸ்ய தஸ்ய விஷ்ணோரகர்ம்யா꞉ । ஸூஏகாஹாஸு ஸ்ரகி³தி³நம் கார்யமேஸு ஸ்ரீகா³ஸநாஸு’ இதி, தத்ஸ்வ்யஸாஹ்ஏகாஹநாஸ்விஷ்யதே, ஸ்ரு²ஸ்ய ஸ்ரகி³தி³நாதி³ஸ்ரு²தே꞉ ॥

ஏகநாத்³ரி—

‘யஸ்ய ஸ்வ꞉ ஏகம் யாவத்ஸ்ரீவிஷ்ணுகர்ம்யா ஸ்யாத் । யஸ்ய ஏகஸ்ய ஸாஹாநிதி³வ்யயாயாத்³தி³ஷ்டே’ இதி ॥

களுள் வந்தால் தர்சத்திலேயே ஸமாப்தி செய்யவும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்,

ஸங்க்ரஹாத்திலும்:—10-நாட்களுள் ஸங்க்ரமணமும் தர்சமும் வந்தால், மாதாபித்ருக்களைத் தவிர்த்து மற்றவர் விஷயத்தில் தர்சத்திலேயே ஸமாப்தி செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— அமாவாஸ்யையில் மரித்தவனுக்கு அன்றே தஹநம் செய்தால் சந்த்ரதர்சநத்திற்குமுன்பு தர்சத்தில் பிண்டதானத்தை முடிக்கவும். அமாவாஸ்யையில் ம்ருதமான தேஹத்தை ப்ரதமையில் தஹித்தால், உதகபிண்டதாநத்தைப் பத்துநாளில் ஸமாப்தி செய்யவும்.

ஆனால், ‘அமையில் எவனுக்கு மரணமோ அவனுக்குப் பிண்டோதக தாநத்தை, 10-நாளில் ப்ரதிதினமும் செய்ய வேண்டும், அவ்விதம் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்’ என்ற வசநமுள்ளதே எனில், அதுவும் ப்ரதமையில் தஹநம் செய்யும் விஷயத்தைப் பற்றியது. அவ்விதமில்லையெனில் முன் சொல்லிய வசனத்திற்கு விரோதம் வரக்கூடுமாகையால்.

உசநஸ்ஸும்:— 2-ஆவது சந்த்ரன் காணப்படுவதற்குள்

கவண்ணாஹ்னே—

'கஷ்டாம்ஸே வதஶ்ருத்யாம் க்ஷீணோ லவதி வந்த்ரமாம் । கபாவாஸ்யாஷ்டாம்ஸே வ வ்ருத்திம் கீலோ லவெத்ஸ்ரவம்' இதி ॥

கதொzபாவாஸ்யாஷ்டாம்ஸாக் வ்ராமெவ விண்ணாஹ்காவக்ஷயம் காயம், கந்யதா ஜீவந்த்ருக்வ்ருஷ்ணாக் । தினஹ்யெzவ்ருபாவாஸ்யாவம்ஹவெ ஶ்ருத்வாஹ்ன்வ்யாவிந்யாம் தஸ்யாம் ஶ்ராத்தமிதெ வாzஷ்டாம்ஸாக் வ்ராக்ங் கதவ்யம் । லாக்ஷ்ராஹ்வவி தக்ஷஸ்யாக் வ-ஹ்வம் ஶ்ருத்வாஹ்ன வனவ லபாவநீயழ ॥

கநாயவிஷயெzவி வ்ருத்தஞாழ—

'வந்த்ர ஜயெ ஶ்ருதொ zநாயொ ஶ்ரீஶ்ரெஷ்ட்ஹ்காயிஷ்யந் । லம் வயொஹ்கஹ்நாநி தஸ்மிந்ஹ்னி லபாவயெக்' இதி ॥ வனதாநி வயநாநி சாதாவித்ரவ்ருத்திநிமித்தவிஷயாணி ॥

பலி பிண்டதாநத்தைச் செய்யவேண்டும். 2-ஆவது சந்த்ரனைக் கண்டால் மிகவும் தோஷமுண்டென்றறியவும்.

அகண்டாதர்சத்தில்:— 'சதுர்த்தசியின் 8-ஆவது பாகத்தில் சந்த்ரன் க்ஷீணனாகிறான், தர்சத்தின் 8-ஆவது பாகத்தில் மறுபடி சிறிய ரேகையாயாகிறான்' என்றுள்ளது.

ஆகையால் அமாவாஸ்யையின் 8-ஆவது பாகத்திற்கு முன்பே பிண்டோதகங்களை அபகர்ஷித்துச் செய்யவும். இல்லாவிடில் 2-சந்த்ரதர்சன தோஷம் வருமாகையால். 2-நாட்களிலும் அமாவாஸ்யை இருந்தால், மத்யாஹ்ன வ்யாபிநீயான அமையிலாவது, ச்ராத்ததினத்திலாவது, 8-ஆவது பாகத்திற்குமுன் செய்யவேண்டும். ஸங்க்ரமணத்திலும், ஸங்க்ரமணத்திற்கு முன் மத்யாஹ்னத்திலேயே ஸமாப்தி செய்யவேண்டும்.

அநாதவிஷயத்திலும் சொல்லுகிறது,

மற்றோர் ஸ்ம்ருதி:— 'அநாதனுயுள்ளவன் 2-சந்த்ரனுள்ள ஸமயத்தில் ம்ருதனானால், ஜலத்தை விரும்பும் அவனுக்கு ஸஞ்சயநம் உதகதாநம் இவை முதலியவைகளை அதே தினத்தில் ஸமாப்தி செய்யவும்' என்று. இந்த வசநங்களெல்லாம் மாதாபிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர் விஷயத்தைப்பற்றியதேயாம்.

ஔபாஸநஹோமே ஔபாஸநிஷம்ஸநே மாதாபித்ருவிஷயே ॥

மாதாபித்ருவிஷயே து ஸ்லோகமாத்ரம்:—

'ஈஜ்ஞே ஔபாஸநே ஹுதே ஸ்வகர்மணி ஸமாவ்ருதே ।
விப்ரோஸ்ய யாவதாஸாஸ்யம் ப்ராஸ்ய விண்மாநு ஜாயதே' இதி ॥

யமோऽபி—

'ஸ்வபாஸநாஹாநே விப்ரோஸ்ய ஈஹ ப்ரதி தத்தா ஸ்யாத் । ஸ்வயம்ப்ராஸ்ய ஸ்வயா மாத்ரா மாஸாந்தே ஸ்வயமேவ தத்' இதி ॥

ஹாரீதோऽபி—

'ஔபாஸநாக்நௌ விப்ராஸ்ய ஸ்வாமீ யதா ஸ்யாத் । தாதேநைவ ஸ்வயம் பாத்ரம் வாத்ரேணாந்நம் நிஷேசயேத்' இதி ॥

வ்யாஸஸ்மிதிஃ—

'ஈஜ்ஞே ஔபாஸநே ஹுதே ஸ்வகர்மணி விதாநபாதாநுஷ்டாயிநாம் । விப்ரம் ஔபாஸநாக்நாவ நிதநேஷாம் ஸ்யாத்' இதி ॥

10-நாட்களுள் தர்சம் முதலியது ஸம்பவித்தால், மாதாபித்ரு விஷயத்தில்.

மாதாபித்ரு விஷயத்திலோவெனில்,

ச்லோக கௌதமர்:-10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால் அதிலேயே எல்லாவற்றையும் முடிக்கவேண்டும். மாதாபிதாக்களின் விஷயத்தில் மட்டும், ஆசௌசமுள்ள வரையில் பிண்டங்களையும் ஜலாஞ்ஜலிகளையும் கொடுக்கவேண்டும்.

யமனும்:-மாதாபிதாக்களின் ம்ருதியில் 10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், புத்ரர்கள் க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். த்விசந்த்ரதர்சதோஷமில்லவேயில்லை.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:-மாதாபிதாக்களின் 10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், தர்சத்திற்குப் பிறகும் க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். புத்ரன் செய்யலாம். மற்றவன் எவனும் செய்யக்கூடாது.

ப்ருஹஸ்பதி:— மாதா, பிதா, குரு இவர்களின் ம்ருதியில், 10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், 10-நாட்கள் வரையில் பிண்டதானம் செய்யவும். மற்றவர் விஷயத்தில் ஸமாப்தியைச் செய்யவும்.

ஶ்ரீயஜுர்வேதே—

'அவ ஜ்ரு ஷுஷ்வநே ஷொஷோ ஶாதாவிதேதாநு விஷ்ணவே । ஶம்ஸா வாஜ்ஜாவிஷ்ணவே கூயவாஹஜுர்ஷ்ணே ஹவிர்ஷ்ணே' இதி ॥

ஸாமவேதே—

'ஷுஷாஹஶம்ஸ்ய வம்ஸ்ரூணாஞ் ஷுஷ்ரூஷ்வ வாசஸ்ய ஹவிஷ்ரிதி। தொயம் விஷ்ணும் ஸோவ்யேத தந்திநேநளாஹ்வேதவேஃ ॥ வஸிஷ்ட வஜ்ரூஷ்ரஷ்டே ஶிநஷ்டி ஶவஷாஹகூர்ம। வஜ்ர ஊர்வே கூதஸ் வா ஶாதாவிதேதாவ்ருகிஷ்யா' இதி ॥

வாஜஸநேயே—

'ஷுஷ்ரு வ்யே தந்திநேஷ்ட வாத்ஸ்வி தயா ஷுஷ்ரூஷ்ரூஷாம் ஸ்ட்ருதஃ' இதி ॥

ஷ்யாமஜைமிநே—

'கூஜ்ஞஷ்ரூஷாஹ ஷுஷ்ரூஷ்ரே விஷ்ணுர்நிவ்ரூவணாந்திகூர் । ஸவிஷ்ணோ வஜ்ரூபேஷ்ட வ்ருத்ரஃ கூயவ்ரூஷ் விஷ்ணோஷ்கூர்யாழ்' இதி ॥

ச்ரீதரீயத்தில்:—மாதாபிதாக்களின் விஷயத்தில், த்விசந்த்ர தர்சன தோஷமில்லை. நடுவில் பிண்டதாந ஸமாப்தியைச் செய்தால் அது குலக்ஷயகரமாகும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—10-நாட்களுள் ஸங்க்ரமணமாவது, தர்சமாவது வந்தால், ஜல, பிண்டதாநத்தை, ஔரஸபுத்ரனைத் தவிர்த்த மற்றப் புத்ரர்கள் ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். பிண்டதாநம் 2-சந்த்ரர்களால் காணப்பட்டால் ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனே ஹிம்ஸிக்கும். மாதாபிதாக்களின் விஷயத்தில் பிண்டதாநத்தை, சந்த்ரத்வய தர்சநத்திலும் செய்யவேண்டும்.

வரதராஜீயத்தில்:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தாலும், புத்ரன் பத்து நாட்களிலும் உதகபிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், பிண்டதாநம் முதலியதை ஸபிண்டன் வர்ஜிக்கவும். புத்ரன் செய்யவேண்டும்.

ஸம்ஸ்ருஹே—

‘கதேஷுஸாஹே ஸுஷுவே ஹிஷ்டம் விஜ்ஞாஷுகாதிகுழ । ஸா தாவிதேரா விஷுநாzநேஷாம் ஸுஷு வஸவ ஸஸாவயெஸு’ இதி ॥

கநூதாவி—

‘ஸுஸாஹாஹுதெரே ஸுஷு ஷ்ஷுகுஸோ வா ஹவெஹுதி । ஸாதா விதேரஷுஸாஹாதம் யயாவியி ஸஸாவயெஸு’ இதி ॥

விஸ்வாஸுஷு—

‘கூஸுளஸஜ்ஜை வியஷ்ஷம்கூயஸ்ஷு ஷுஹுஸுஸாஹம் திஷ வாரிவிஜ்ஜுழ । வஷ்தீஸுஷ்தொ உதகு ஔளரஸ்ஷு ஸெஷாஷ்ஷு தாஷ்டது ஸஸாவயெயஷ்ஃ’ இதி ॥

ஸாதாவிதுவிஷயெ விஸெஷொ மாஸவெநொகஃ—

‘விதேரா ரஸுளஸஜ்ஜை தஷ்யதி ஸுஷுஷ்ஸாவதெசு । தாவதெவொதரம் தது வயஷுவஹுதுஹாசு வாழு’ இதி ॥ விதேராரஸுளஸஜ்ஜை திராதராசு வரம் யதி ஸுஷுஷ்ஸாவதெசு, தவதெவொதரம் தது ஸுஷு ஸஸாவயெசு. நாவஷுகுஸ் ஸுஷுவாத ஸுதுயஷுஃ ॥

ஸங்க்ரஹத்தில்:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், மீதியுள்ள பிண்டோதகம் முதலியதை, மாதாபிதாக்கள் தவிர மற்றவர் விஷயத்தில் தர்சத்திலேயே ஸமாப்தி செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:-10-நாட்களுள், தர்சமாவது, ஸங்க்ரமணமாவது வந்தால், மாதாபிதாக்களின் விஷயத்தில் பத்துநாள் வரையில் உதகதாநம் முதலியதைச் செய்து முடிக்கவும்.

விச்வாதர்சத்தில்:—ஆசௌசத்தின் நடுவில் தர்சம் வந்தால், புத்ரிகாபுத்ரன், தத்தபுத்ரன், ஔரஸபுத்ரன் இவர்கள் பத்துநாட்களில் திலோதக பிண்ட ப்ரதாநத்தைச் செய்யவேண்டும். மற்ற புத்ரர்கள் தர்சத்தில் ஸமாப்தியைச் செய்யவேண்டும்.

“மாதாபித்ரு விஷயத்தில் ஒரு விசேஷம் காலவால் சொல்லப் பட்டுள்ளது:— மாதாபிதாக்களின் ஆசௌசத்தின் நடுவில் தர்சம் வந்தால், அப்பொழுதே மீதியுள்ள கார்யத்தையும் முடிக்கவும். மூன்று நாட்களுக்கு மேல்” என்று. மாதாபிதாக்களின் ஆசௌசமத்யத்தில் 3-நாட்களுக்குப் பிறகு தர்சம் வருமாகில், அப்பொழுது

காலாஹொர்வி—

'ஹொர்ா ஹ்ராஹ்மணஜ்ய ஸ்ர்ா ஹ்ரஜ்ஜுதஞ்ச ஸர்வயெஸ்।
தீர்ாதூர்ஹ்ரதம் விதெர்ா ஸ்ர்ுதாவிதி விநிஶ்சய:' ஹதி ॥

ஸ்ம்ருதெஸ்ரொவி—

'விதெர்ாஸ்ராளஜஜ்ய தத்ர ஹ்ரஸ்ர்ுஹொதிநாஸ் வர்ஷ்।
தாவதெவொதகம் தஸ்ய ஸர்வஸ்ய்ாதி நிஶ்சய:' ஹதி ॥

தயா-'ஹ்ராஹ்மணஜ்ய ஹ்ரஸ்ர்ுஹொ தத்ர லவஞ்ச ஸர்வயெஸ்।
கஷ்டிஸம்பயநாஸ் ஶ்ரஜ்ஜுஞ்ச விதெர்ாஸ்வி ஸர்வயெஸ்' ஹதி ॥

கத்ர வஜ்ரகாஸ்ய்ாதீர்தஸ்ராயவீயகாலாஹ்ரஸ்ர்ுஹிஷ்ணுளஸ்ரிவ
ஸுநெஷ்ட வ்யவஸ்தா கர்தா— 'மாதாவித்ரவ்யதீர்ணகஜவிஷயெ
யஹா கஹாவா ஹ்ரஸ்ர்ுஹாவாதெ ஹ்ரஜ்ஜுதஸ்ரம் ஸர்வயெஸ், மாதா
வித்ரவிஷயெ தத்ர தீர்ாதூர்ஹ்ரதம் ஹ்ரஸ்ர்ுஹாவாதெ ஹ்ரஜ்ஜு
தஸ்ரம் ஸர்வயெஸ், 'விதெர்ாஸ்ர்ுயாவஹ்ராளஜம் ஹ்ரஸ்ர்ுஸவிஜ்ஞாநு

தான், தர்சத்தில் மீதியுள்ள கார்யத்தை முடிக்கலாம், 3-நாட்களுள் வந்தால் முடிக்கவேண்டியதில்லை என்பது பொருள்.

காலாதர்சத்திலும்:— 10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், மேல் கர்மங்களை முடிக்கவும். மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியில் 3-நாட்களின் மேல் தர்சம் வந்தால், என்பது நிர்ணயம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியில் 3-நாட்களுக்குமேல் தர்சம் வந்தால் அதிலேயே மீதியுள்ள கார்யத்தையும் முடிக்க வேண்டுமென்பது நிச்சயம்.

அவ்விதமே:— 10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால் அதிலேயே எல்லாவற்றையும் முடிக்கவேண்டும். மாதா பித்ரு ம்ருதியில் அஸ்திஸஞ்சயநத்திற்குமேல் தர்சம் வந்தாலும் ஸமாப்தி செய்யவும்.

இவ்விஷயத்தில், சந்த்ரிகா, ஸ்ம்ருதிரத்னம், மாதவீயம், காலாதர்சம் முதலிய பெரிய நிபந்த க்ரந்தங்களில் வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டுள்ளது:— "மாதா பித்ருக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர் விஷயத்தில் 10-நாட்களுள் எப்பொழுது தர்சம் வந்தாலும் மேல் கார்யத்தை முடித்துவிடவேண்டும். மாதா பித்ரு விஷயத்திலோவெனில், 3-நாட்களுக்குமேல் தர்சம் வந்தால் மேல் தந்த்ரத்தை முடிக்க வேண்டும். 'மாதாபிதாக்களுக்கு ஆசௌசம் உள்ள

ஜமாஜமீஸு' இத்யாதீநி ஔரஸாஸ்ஸுதாவந்யுத்திவாஹகாலே வய நாநி த்ரிராத்ராதூர்த்வமுக்தே ஔபயாவாதே வெதிதவ்யாநி 'த்ரி ஹாஸு வரு'தி மாலவாதிஹிவி-யுஸ்ரஷிதகவா'தி தி ॥

ஈத்ர ஸபிண்டீகாதூள ஔரஸாதிஷவந்யுத்ராணாமேவ ஸவிஸேஷண வ்யவஸ்தோக்தா । ஸபிண்டாநாம் விதிரயமஸ்மாத் க்ரியாதிஹிநாநுமீயதெ வ்யவஸ்தாதரஸ்ரோக்தே, 'வய-யுவஸ்யுத்ரு ஹாஸு வரு' இத்யாதீநி தாதாவித்ரவிஷயெவி த்ரிராத்ரா ஊர்த்வம் ஔபயாஸ்ஸுதாவந்யுத்திவாஹகாலே மாலவாதிவய நாநி ஊதூளரஸவ-த்ரிகாவ-த்ரவ்ருத்திரிக்தமூளணவ-த்ரிகதவ்ய கொஹகஸாவிவராணி । 'தொயம் விண்டம் ஸாவெத தத்ரிநெ நூளரஸ்தெதரெஸ்', 'ஸெஷாஸ்ஸ-தாஸ்ரு ஸாவயெய-ஸ்' இத்யாதிஹிஸ் த்ரிஹிரஜ்ரு ஔபயஸ்ஸுதவெ தெஷாஸவி விண்ணோ ஈகஸாவநெ வாவெத 'வய-யுவஸ்யுத்ரு ஹாஸு வரு' இத்யாதீநி தவிஷயாணைவ வ்யவதிஷ்டதெ । வஸவம் ய- 'ஜிவ ரு ஔபயநெ

(10-நாட்கள்) வரையில் பிண்டோதகங்களைக் கொடுக்கவும்' என்பது முதலிய, 10-நாட்களில் ஸமாப்தியைச் சொல்லும் வசநங்களெலாம், 3-நாட்களுள் தர்சம் வரும் விஷயத்தைப் பற்றியவை என்று அறியவும். '3-நாட்களுக்குப் பிறகு' என்று காலவர் முதலியவர்களால் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால்" என்று.

இவ்விஷயத்தில்:— சந்த்ரிகை முதலிய க்ரந்தங்களில், ஔரஸன் முதலிய எல்லாப் புத்ரர்களுக்கும் ஸாதாரணமாகவே, விசேஷமில்லாமல் வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டுள்ளது. மற்றப் பித்ரு மேதஸாரகாரர் முதலிய நவீநர்களால் மற்றொரு வ்யவஸ்தை சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'பர்யவஸ்யேத் தர்யஹாத்பரம்' என்பது முதலியதும், மாதா பிதாக்களின் விஷயத்திலும் 3-நாட்களுக்கு மேல் தர்சம் வந்தால் ஸமாப்தியைச் சொல்லுகின்றதுமான காலவாதி வசநங்கள், தத்தன், ஔரஸன், புத்ரிகாபுத்ரன் இவர்களைத் தவிர்த்த கௌணபுத்ரர்கள் செய்யும் உதகதாந ஸமாப்தியைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகள். 'தோயம் பிண்டம்', 'சேஷா: ஸ-தா:' என்பது முதலாகிய வசநங்களால், 3-நாட்களுள் தர்சம் ஸம்பவித்தால், அவர்களுக்கும் பிண்டோதக ஸமாபநம் வருவதற்கு ப்ரஸக்தியிருக்க, 'பர்யவஸ்யேத் தர்யஹாத்

ஹொஷொ ஸாதாவிதைரநு விஹ்ருதெ। ஸஜ்ஜெ விஜ்ஞவஸாவித்
ஸுஸ கூலக்ஷயகரீ ஹவெஸ ॥ விதைரஹ்ஸு யாவஹாஸளவம
ஹஹ்ருஸ விஜ்ஞாநு ஜயாஜ்ஞயீந்' உத்ருஹீதி தீர்ஸாதூஹவ-ரூஹிஷ
யாணீதி வஹ்ஹொவொzவி ந காயரூ। தெந ஹஸாஹஸஜ்ஜெ
தீர்ஸாதூஹவ-ரூஸ-ஐவ்வம் வா ஹஸ-ரூவம்கரூணவம்ஹவெ வ-ரூத்ரு
வ்ருதிரிக்தவ்ரு கத-ரூ-ஜ்ஞாதீநாஞ்ச ஹஸ-ரூவம்கரூயொஸெவ
வஸாவநழ், ஹத்தளஸவ-ரூதீகாவ-ரூத்ருவ்ருதிரிக்தவ-ரூதாணாம
தீர்ஸாதூஹ-ஐவ்வம் ஹஸ-ரூஹளவஸதி வஸாவநழ், தீர்ஸாதூ
ஹவ-ரூஹஸ-ரூவாதெத-ரூ தெஷாம் ந வஸாவநழ், ஹத்தளஸவ
வ-ரூதீகாவ-ரூதாணாம்த-ரூ யஹா கஹா வா ஹஸ-ரூஹள வஸதி ந
தத்ர வஸாவநழ், கிந்து ஹஸாஹவ்வ விஜ்ஞாஹகாஹிவஸா
வநழ்' ஹதி ॥ யயொவிதஹிஹ ஹ்ருஷ்டவ்யழ ॥

ஜ்ஞாதீநாம வ-ரூதைரண வஹ வஸாவநஸ-ரூதம ஸ்ரூதாவஹ்ருழ—

பரம்' என்பது முதலான வசநங்கள் அவர்களைப் பற்றியதாகவே நிற்கின்றன. இவ்விதமிருப்பதால், 'த்விசந்த்ர-', 'மத்யேபிண்ட-', 'பித்ரோஸ்து-' என்பது முதலான வசநங்கள், 3-நாட்களுக்குட் பட்டதைப் பற்றியவை என்று ஸங்கோசமும் செய்ய வேண்டிய தில்லை. ஆகையால், 10-நாட்களுள், 3-நாட்களுக்கு முன்பாவது பின்பாவது தர்சம் ஸங்க்ரமணம் வந்தாலும், புத்ரனைத் தவிர்த்த கர்த்தா, ஜ்ஞாதிகள், இவர்கள், தர்ச ஸங்க்ரமணங்களிலேயே ஸமாப்திபைச் செய்யவேண்டும். தத்தன், ஔரஸன், புத்ரிகா புத்ரன் இவர்களைத் தவிர்த்த புத்ரர்கள், 3-நாட்களுக்கு மேல் தர்சம் முதலியது வந்தால் ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். 3-நாட் களுக்குள் தர்சம் வந்தாலோ அவர்கள் ஸமாப்தி செய்யவேண்டிய தில்லை. தத்தன், ஔரஸன், புத்ரிகாபுத்ரன் இவர்களுக்கோ வெனில் எப்பொழுது தர்சம் முதலியது வந்தாலும், அதில் ஸமாப்தி செய்ய வேண்டியதில்லை. ஆனால், 10-ஆவது நாளிலே தான் பிண்டோதக ஸமாபநம்" என்று. இவ்விஷயத்தில் உசித மான பக்ஷத்தை க்ரஹிக்கவும்.

ஜ்ஞாதிகள், புத்ரனுடன் சேர்ந்து உதக ஸமாபநம் செய்ய வேண்டுமென்றுள்ளது,

ஸம்கூராஜிவ-ாzய ஒஸெ-ா வா ஃஜ்ஜெ ஸெஈ ஜ்ஞாதிஹி ஹ்ஸ்தஃ। உஈகும் வின்ஜூாநம் வ உஸ்ாஹாந்தெ ஸஃாவயெஈ' இதி॥

தயாzந்யூவி—

'கத-ா யஜா ஸஃாவ்ஹொதி தஜூாநீம் தூ ஸவிண்ஜகாஃ। ஜ்ஞாதிஹி ஹ்ஸ்தோவிஸெ நஜ்ஜெ தெஷாம் கூஷகுஷயஃ' இதி॥ ஸவிண்ஜகாஹ்ஸ்ாவ்ந்யூ-ிதி ஸெஷஃ॥

வூதூவ்ய்தி்ஸிக்ஷுகத-்ரவிஷயெ ஜ்ஞாதீநாம் ஸஃாவந ஃாஹ ஸஜ்வஃ—

'வ்யஜெzஹந்ய்நாஸ்ஹ்ய் கது-ா ஸஹ திஷொஈகுழ। யதி வஸ்ாஅ கத-ாஸ் ஷ்ஜெzஜஜூ-ுஸெ-ு தூ ஸம்கூஜெ॥ கூயு-ு நு-ாஜ்ஞமு-ுதெ உஸெ-ு ஸம்கூஜெ உஸ்ஜெzஹந்தி' இதி॥ கூயதி யு-ுஃ— 'வ்யஜெzஹந்ய்நாஸ்ஹ்ய் கூவ்-ுதா கது-ா ஸஹ யஜா ஜ்ஞாதயஃ கிரியாஸ்ஹம் ந கூவ்-ுகுர், யஜா உ கத-ாஸ்ஃ உஸ்-ா ஷொஸ்ஹ்வ்ம் கிரியாஸ்ஹம் கூவ்-ுகுர், ததோ்ஹயதூ ஜ்ஞாதயொ zஜூஜ்ஸ்ாஹெ உஸெ-ு ஸம்கூஜெ வா ஸஃாவநம் கூயு-ுஃ,

---

ரத்னவளியில்:— ஸங்க்ரமணமாவது தர்சமாவது 10-நாட்களுள் வந்தால் புத்ரன் ஜ்ஞாதிகளுடன் உதகபிண்ட தாநங்களை 10-ஆவது நாளில் முடிக்கவும்.

அவ்விதம், மற்றொரு க்ரந்தத்தில்:— கர்த்தா எப்பொழுது முடிக்கின்றானோ, அப்பொழுது ஜ்ஞாதிகளும் முடிக்க வேண்டும். அதற்கு முன் அவர்கள் முடித்தால் ஜ்ஞாதிகளின் குலம் க்ஷீணமாகும்.

புத்ரனல்லாத கர்த்தா செய்யும் விஷயத்தில் ஜ்ஞாதிகள் உதக ஸமாபநம் செய்வதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்,

சங்கர்:—'ப்ரதமே+தசமேஹ்நி' என்று. இந்த 1½-ச்லோகங்களின் பொருளிது:— "முதல் நாளில் ஆரம்பிக்காமல்=முதல் நாளில் ஆரம்பித்துச் செய்யயும் கர்த்தாவுடன் சேர்ந்து ஜ்ஞாதிகள் க்ரியாரம்பத்தைச் செய்யாதபக்ஷத்திலும், முக்யகர்த்தாக்கள் தர்சம் முதலியதற்குமேல் க்ரியாரம்பம் செய்யும் பக்ஷத்திலும், இந்த 2-பக்ஷங்களிலும், 10-நாட்களுள் தர்சமாவது ஸங்கரமண மாவது வந்தால் அதில் ஜ்ஞாதிகள், ஸமாப்தியைச் செய்யவேண்டும்.

உஸாஉஷஜஉ ரோஹஷ கூவஉதா கதஸ்ரா வஹ ந உஸஉெ zஹநி' உதி ॥

வ்ஸ்ரதஷ்ரொzவி—

'வ்ரயஉெzஹநி கதஸ்ரா யெ ந கூவஉஞி திஷொஉகழ ।
தெஜஸ்ரா திஹிஸ்ஷ உஸஉாஊள வஹாவெஷ்ர தளாஹெதஷ்ரொஃ' உதி॥
ஔளாஹெதஷ்ரொஃ கதஸ்ரஹிஷ்ஹஹ ஜ்ஞாதீநாம் வஹாவநஷ்ரிதயுஃ॥

வஸம்ஸ்ரஹொzவி—

'உஸாஹஉஷெஜ்ய வஸம்கூராதஷ்ள வெ்ரதகூஉஸஉாவநழ ।
வஸஹொவ ஜ்ஞாதிஹிஃ காயஸ்ர ளாஹவாநெ்ரஸ்ர கதஸ்ரஹிஃ' உதி॥
வெ்ரதகூஉஸஉாவந ஞிதயூதகூவாகூ வனகொதாஹவ்ரஷிஸ்ராஜம்
நவஸ்ராஊவி உஷெஸ்ரவகூ்ரஷ்ய வஸஉாவநீயஷ்ரிதி கெஷிகூ ॥

கூநெ்ரதூ—

'தொயம் விஷ்ணும் வஸஉாவெ்ரத தஷ்ரிநெநளாஹெதஷ்ரொஃ'
உதாஷிஹிஃ விஷ்ணோஉகூயொ ஸெவாவகூஷஸ்ரஹ்ஸ்ரணா ஸ்ராஹிதி

தர்சத்திற்குமேல் ஆரம்பித்துச்செய்யும் கர்த்தாவோடு, பத்தாவது தினத்தில் செய்யக்கூடாது" என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— 'முதல் நாளில் கர்த்தாவோடு சேர்ந்து திலோதகதாநம் செய்யாத ஜ்ஞாதிகள் எவர்களோ, அந்த ஜ்ஞாதிகளும், தர்சம் முதலியதில் உதக ஸம்பாநத்தைச் செய்ய வேண்டும், ஔரஸனைத் தவிர்த்த புத்ரர்களுடன்'. ஔரஸனல்லாத முக்யகர்த்தாக்களுடன் ஜ்ஞாதிகளும் ஸமாப்தி செய்யவேண்டு மென்பது பொருள்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:— ஔரஸபுத்ரனல்லாத முக்ய கர்த்தாக்கள், 10-நாட்களுள் ஸங்க்ரமணம் வந்தால், ஜ்ஞாதிகளுடன் ப்ரேத கர்ம ஸமாப்தியைச் செய்யவேண்டும். இதில் 'ப்ரேதகர்ம ஸமாபநம்' என்று சொல்லி யிருப்பதால் ஏகோத்தரவ்ருத்தி ச்ராத்தம், நவச்ராத்தம் இவைகளையும் அபகர்ஷித்து (முந்தியே இழுத்து) தர்சத்தில் முடிக்கவேண்டு மென்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில் 'தோயம் பிண்டம் ஸமாப்யேத' என்பது முதலிய வசநங்களால், பிண்டோதகங்களுக்கு மட்டில் அபகர்ஷம்

நவஶ்ராஜாவகஷ்டஃ, ததஶ்சைநஷ்டகாஹுஶ்ச வா ஶ்சைந நவ ஶ்ராஜாநி கதாஶ்சாநி, வைகோத்தரவ்ருத்திஶ்ராஜாநி தூ கவ க்ருஷ்ண ஸாவநீயாநி, ‘ஶ்ராஜஶப்தைகோத்தரம் வ்ருத்யா கதாஶ்சம் தூ ஶ்சைந ஶ்சைந। க்ருவஸ்ருவாதாஜ்யாநாம் தூ ஆஜ்ரூணம் வ்ருத்ரஹ வதே’ இதி விஜ்ஞாஹகோவகாஶாவஸ்ருவாதவிஶிஷ்டகாஸ் ஸம்நி பொமஶிஷ்டந்யாயாவ்ருத்யாஹுஃ। ஶிஷ்டாஸ்ருவாதிஹ வ்யவஸ்தா ॥

வாஷ்ராணோத்ஸாவநகர்மாஃ ॥

வாஷ்ராணோத்ஸாவநம் உஸ்ராஹ வைவ கூபகூஶ்திதாஹ ஸூத்ரஃ—

‘க்ருஷ்ண ஶ்ரைஷ்ட தஸ்ராத்ரைஷ்ட உஷ்காஶி ஸாவபேக்ஷ। ஸ வைவ உஸ்ரஶ்ச கூபகூக்ஷ வாஷ்ராணோத்ஸாவநாஶிகர்ஷ’ இதி ॥

ஷட்ரிம்ஸந்மதத்தில்—

‘ப்ரைதகார்யகூணி ஸர்வகூணி ஶ்ரைஷ்ட யதி ஸாவபேக்ஷ।

சொல்லப்பட்டிருப்பதால், நவச்ராத்தங்களுக்கு அபகர்ஷமில்லை. அந்தந்தத் தினங்களிலாவது, 11-ஆவது தினத்திலாவது நவச்ராத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். ஏகோத்தரவ்ருத்திச்ராத்தங்களையோ வெனில் அபகர்ஷித்துச் செய்ய வேண்டும். ‘ச்ராத்தமேகோத்தரம்+ப்ரத்யஹம்பவே’ என்ற வசநத்தால், பிண்டோதகங்களின் ஆரம்ப ஸமாப்திகளுடன் சேர்த்துப் படித்திருப்பதாலும், ஸந்நியோகசிஷ்டந்யாயத்தாலும், என்கின்றனர். சிஷ்டாசாரத்தாலிதில் வ்யவஸ்தையை அறியவும். (ஸந்நியோக சிஷ்டந்யாயமாவது—சேர்த்து விதிக்கப்பட்டுள்ள 2-கார்யங்களுள், எந்த இடத்திலாவது ஒன்றை விதித்தால் 2-க்கும் விதி. ஒன்றை விலக்கினால் 2-க்கும் விலக்கு என்பதாம்.)

பாஷாணத்தை எடுக்கும் முறை.

பாஷாணத்தை எடுப்பதை, 10-ஆவது நாளிலேயே செய்ய வேண்டு மென்கிறார்,

சங்கர்:— ஆதியிலோ, மத்யத்திலோ, அந்தத்திலோ எவன் உதகம் முதலியதை முடிக்கின்றானோ, அவனே, 10-ஆவது நாளில் பாஷாணத்தாபநத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஷட்த்ரிம்சந்மதத்தில்:— ப்ரேதகார்யங்களெல்லாவற்றையும்,

தயாரவி ஔரஸேஷ்வேவ வாஷாணோத்தாவநம் ஷ்யாத்' இதி॥

வ்ருத்தௌ—

'உதகம் விண்டோதநம் வாவ்யவகர்ஷ்ய ஸர்வமெவ। உஷ்ணா வநம் ஔஷதம் ஹ்யா உந்யதா கர்மநாஸநம்' இதி ॥ உஷ்ணாவ நம் வ்ருஹதீதவாதிவ்ருத்தாநஷ்யாவ்ருத்வமுக்தம் ॥

யத்தாஹ ஸம்க்ரஹகார:—

'ஔஷதாஹரணம் கார்யம் ஔஷதம் க்ஷமதே ஸர்வதே கர்-ணி வாரயதிகே। உஷ்ணாவநம் ஹ்யாதீதவாதிவ்ருத்தாஹரணம் ஸர்வ தம் மெளர்த்வநாஸநமுக்தம்' இதி ॥

ஷ்யாத்ருத்தௌ—

'கதம்த்வ ஔஷதாஹரணம் விண்டோஷ்ணம் ஸர்வமெவ। உஷ்ணாவநம் ஸாக்ஷிணோரம் ஔஷதேஷ்வி ஸர்வமெவ' இதி ॥

ஜாவாலி:—

'கதம்த்வ ஔஷதாஹரணம் வா ஸம்க்ரமே வா ஸர்வத்ர।

நடுவில் ஸமாப்தி செய்தாலும், 10-ஆவது நாளிலேயே பாஷா ணைத்தாபநத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ப்ரசேதஸ்:—"உதகம், பிண்டம் இவைகளை அபகர்ஷ்டசெய்து முடிக்கவும். பாஷாணைத்தாபநத்தை 10-ஆவது நாளில் செய்ய வும். வேறு விதமாய்ச் செய்தால் குலம் நாசத்தையடையும்". இதில் உத்தாபந மென்பது, ப்ரபூதபலி ப்ரதாநத்திற்கும் உப லக்ஷணம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ஸங்க்ரஹகார:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், பாரலௌகிக கர்மத்தைச்செய்து முடித்தால், பாஷாணைத்தாபநமும், ப்ரபூத பலிப்ரதாநமும் 10-ஆவது நாளில் செய்யப்படவேண்டும். நடுவில் செய்யப்பட்டால் அது குலநாசத்திற்குக் காரணமாகும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:—10-நாட்களுள் தர்சம் வந்தால், மீதி யுள்ள பிண்டதாநத்தையும் முடிக்கவேண்டும். பாஷாணைத்தாப நத்தையும், சாந்திஹோமத்தையும் 10-ஆவது நாளில் செய்யவும்.

ஜாபாலி:—10-நாட்களுள், தர்சமாவது, ஸங்க்ரமணமாவது வந்தால், உதகபிண்டங்களை ஸமாப்தி செய்து, பத்தாவது நாளில்

வவநம் ஸாங்கிஹோமம் ச ஔபாஸநஞ்ச ॥ தஸ்ய வவநஸ்ய ஸ்வரூபமேதத் ஔபாஸநே வவநம் விதீயதே' இதி ॥

ஜ்யோதிஷ்டோமே வவநஸ்ய ப்ரயோகஃ—

'ஜ்யோதிஷ்டோமாதிராத்ரயோர்க் கர்மணோ ஔபவஸதிகே । வாவ யேஷ்டே தே வவநே கர்தவ்யே வவநஸ்ய' இதி ॥

ஸாங்கிஹோமிகாயை வவநஸ்யாவஶ்யகத்வமாஹ—

'நாவிதகர்மணி ச காரயேத் வபநம் ப்ரயதோ(அ)ஶ்ரமீ' இதி ॥

ஈஶ்வரஶ்ராத்தஸ்ய வைஶ்வதேவாங்கத்வே கிம் வவநம் ஸ்யாத் ஆஹோஸ்வித் ஔர்த்வதைஹிகாங்கத்வே கிம் வவநம் ஸ்யாத் இதி ஸம்ஶயே, 'ஔர்த்வதைஹிகே வவநம் ஸ்யாத் ப்ரேதகர்மத்வாத் । உபகம் வித்யாதானம் ச ஶ்ராத்தம் வைவ ச நித்யம்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

வபநம் சாந்திஹோமம் இவைகளைச் செய்யவும். எவ்விதத்திலும் வபநம் 10-ஆவது நாளில் என்கின்றனர்.

ஜ்ஞாதிகளுக்கும் வபநத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரசேதஸ்:—7-தலைமுறைக் குட்பட்டவரும், சிறியவருமான ஜ்ஞாதிகள் எல்லோரும் 10-ஆவது நாளில், முக்யகர்த்தாக்களுடன் வபநம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

சாந்திஹோம காலத்தில் வபநத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆபஸ்தம்பரும்:—வபநத்தையும் செய்து கொள்ளவேண்டும். இது முக்கியமான அலங்காரம்.

10-நாட்களுள் உதகஸ்நாநம் செய்வதாலும், வபநம் செய்து கொண்ட பிறகே உதகதாநம் செய்யவேண்டும். "ஜ்ஞாதிகளெல் லோரும் க்ஷௌரம் செய்துகொண்டு திலோதகதாநம் செய்ய வேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும், 'வபநம் செய்துகொண்டு ஸ்நாநம் செய்து, ஒருவஸ்த்ரமுடையவர்களாய் உதகதாநம் செய்ய வேண்டும்' என்று ப்ரசேதஸ்ஸின் ஸ்ம்ருதியாலும், 'அறியாதவன், வபநம் செய்துகொள்ளாமல் ப்ரேதகர்மத்தைச் செய்தால், உதகம், பிண்டதாநம், ச்ராத்தம் இவையெலாம் நிஷ்பலமாகும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும்.

வனவம்வாஜஹ்ருஸாஹஸரோவநெ ஜ்ஞாதீநாம் வ்யஸநிநெ கர்ணாஹ்வரி வவநாகரணெ தவ்ருணாசு வ்ருவ்ரும் கதவ்ரு ஜெவ, உஸநிநெzவி ஸாந்திஹோமகாலெ ஸெஷவவநம் வவ்ருஜ்ய வவநம் வா காயவ்ரு ॥

வாயாஜெஷ்வம்ஸ்காராதி வ்ருதக்ரு்தம் வாயாஜ்யாஸாவநிராமி வணெ வவிஷ்யாம் வ்ருகீவாதிதவ்ரு ॥

கதஹ்ருஸாஹாமதவ்ரு்துவிஷயெ கரிஷ்யாமி ॥

கதஹ்ருஸாஹாமதவ்ரு்துவிஷயெ வாரஷ்யாம்—

‘வ்ரு்துவ்யாவஸ்ரியாநெ யம் வின்ஹாநெ வ்ருவதவ்ருதெ ।
தத்ஸ்ரியள வ்ருவ்ருத்தொzவி ஸ தர்யாஜ்யம் வின்ஹஸ்ரு்தம்’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரெzவி—

‘ஸ்ரு்வுகதவ்ரு்யாமஸெzநஸ்ரு்ரு வ்ருவ்ருத்தொzவி கிர்யாம் தர்ஜெக । தத்ஸ்ரு்ரு கரிஷ்யாமீத ஸம்ஸ்கதவ்ரு விஸ்ம்ருஜ்ய தத்ம் ॥

இவ்விதமிருப்பதால், 10-நாட்களுள் ஸமாப்தி செய்யும் விஷயத்தில், ஜ்ஞாதிகள் முதல்நாளில் கழுத்திற்குமேல் வபநம் செய்துகொள்ளாவிடில், தர்ப்பணத்திற்கு முன் செய்துகொள்ளவே வேண்டும். 10-ஆவது தினத்திலும், சாந்திஹோம காலத்தில் சேஷ வபநமாவது ஸர்வாங்கவபநமாவது செய்யப்படவேண்டும்.

பாலர் முதலியவர்க்கு ஸம்ஸ்காரம் முதலிய ப்ரேதக்ருத்யம், பாலாத்யாசௌச நிரூபணத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

10 நாட்களுள் வந்த புத்ரன் விஷயத்தில் க்ரமம்.

பத்துநாட்களுள் வந்த புத்ரன் விஷயத்தில்,

பாரஸ்கரர்:—புத்ரன் ஸந்நிதியில் இல்லாததால், மற்றொருவன் பிண்டதாநத்தில் ப்ரவர்த்தித்துச் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, புத்ரன் வந்துவிட்டால், முன்புசெய்தவன் விட்டுவிட வேண்டும். புத்ரன் பிண்டாதிகளைக் கொடுக்கவேண்டும்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—முக்யகர்த்தா வந்து விட்டால், க்ரியையில் ப்ரவ்ருத்தித்திருந்தவனுயினும், மற்றவன் க்ரியையை விட்டுவிட வேண்டும். புத்ரன் க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். ஸம்ஸ்காரம்

வை நவஸ்தொஷ்டகம் விஷ்ணும் நமஸ்யேஹாஷ்டகம் தயா । நவஸ்ராத்யஸ்ய தாநாதி ஸவ ஏம் கரி-ஷ்யே ஸோவரேஷு' இதி ॥

ஸ்ரீயஸீயை—

'ஆஸாஹகரி-ஷ்ணாஸ்யை ஸம்ஸ்காராதஸ்ய கநீயஸா । ஜ்யேஷ்டா யஷ்ஞஸ்ராத்ரஹேஷு வொர்வஸ்ய ஸ்வஷம் வஸோவயேஷு' இதி ॥ கநிஷ்டந வொதரேண ஸிஸ்ரொதரேண வா தாஹாதிஸ்வேதகர்ய தைர் கரணஸ்யை ஸம்யாஷு வர்தவ-ம் வரம் வா கரமதொ ஜ்யேஷ்ட வர்தரஃ கநிஷ்டகர்யதஸ்ய ஸ்வேதகர்யதர்ஸ்ய ஸ்வஷம் கர்ய-ர்தாதி தர்ய-ர்ஃ । தத்ர ஸஞ்சயாஷு வர்தவ-ம் ஸோமதஸ்ரேஷு, உவகொஸ்வ ஸ்ரேயந உதீதகாலொதகவிஷ்டாம்ஸ்ச வநகரா கர்யகா தத்தஸ்தாதி கவிஷ்ணொதகநவஸ்ராதஸ்யைகொதிஷ்டாதம் வஸ்வகாலெ கர்யகா தாதரமாஸெ வாவிஷ்ட்யம் வ கர்ய-ர்ஷு । ஸஞ்சயாஷுவர ஸோமத ஸ்ரேதீதகாலொதகவிஷ்டஸெகரா தகா தாத்தாதி கவிஷ்ணொதகா

செய்த அன்யன் விட்டுவிடவேண்டும். புத்ரன் மறுபடி திலோதகம், பிண்டம், நக்னப்ரச்சாதநம், நவச்ராத்தம் முதலிய கர்மங்களெல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும்.

ச்ரீதரீயத்தில்:—"ஸம்ஸ்காரம் முதலிய 10-நாள் க்ரியையைக் கனிஷ்டபுத்ரன் ஆரம்பித்தபிறகு, நடுவில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் வந்தால் அவன், கனிஷ்டன் செய்ததில் மீதியுள்ளதைச் செய்து ஸமாப்தி செய்யவேண்டும்". பின்னேதான், அல்லது ஸஹோதரனை கநிஷ்டனுல் தஹநம் முதலாகிய ப்ரேதக்ருத்யம் ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கையில், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்பாவது, பின்பாவது வந்த ஜ்யேஷ்ட புத்ரன், கநிஷ்டனுல் செய்யப்பட்ட ப்ரேதக்ருத்யத்தின் மீதியைச் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள். அவ்விஷயத்தில், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்பு வந்தானுகில், அவன் வபநம் செய்துகொண்டு, ஸஞ்சயநத்தையும், சென்ற காலங்களில் செய்யவேண்டிய உதகபிண்ட தாநங்களையும் அப்பொழுதே செய்து, பிறகு அன்று செய்யவேண்டிய பிண்டம், உதகம், நவச்ராத்தம் முதலியதை ஏகோத்திஷ்டம் வரையில் அந்தந்தக் காலத்தில் செய்து, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்ட்யத்தையும் செய்யவேண்டும். ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு வந்தால், சென்றகாலங்களில் செய்யவேண்டிய உதகபிண்டங்களை அப்பொழுதே கொடுத்து, அன்றைய பிண்டோதகதாநம்

த்யேகோத்திஷ்டாந்தம் ஸ்வஸ்வகாலே கூக்வா ஸ்ரவணதிநமாரப்ய தசா
ஹாசளவ மநுஷ்டாய சுநந்தர மாவ்ருத்தாத்யமாஸிகாதீந்யுக்த
காலே கூக்வா த்ரிபக்ஷாதள ஸாபிண்ட்யம் கூர்யாத், ந சாதசா
ஹே, தத்ர தஸ்யாசளவஸஹ்ஹாவாத் ॥

ததா ச ஸ்மாத்யந்தரம்—

'ஸ்ருணோத்யநிர்தசம் புத்ரம் பித்ரோஸ்து மரணம் யதி।
மூதாஹாத் ப்ரேதகார்யம் ஸ்யாத் தஸ்ய ஸுத்தி ர்தசாஹதம்'
இதி ॥ தசாஹமத்யே ஸந்துயாதூர்த்வம் யதி பித்ருமூதிம் ஸ்ரு
ணோதி தசிஷயமிதம் தசாஹாசளவம், 'பித்ரோர்மூதள வே
த்தூரஸ்தம் ஸ்ருத்வா பித்ருவிபர்யயம் । புத்ரஸ்ஸுத்யே தசா
ஹேந ஸந்துயாத் ப்ராக்து ஶேஷதம்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

சுந்யேந ஸம்ஸ்காரே கூதே ஸந்துயாத் பூர்வமாமதம்
புத்ரம் புநர்தாஹாதி ஸர்வம் கூக்வா தசாஹஶேஷேண

முதல் ஏகோத்திஷ்டம் வரையிலுள்ளதை அததின் காலத்தில் செய்து, கேள்விப்பட்ட நாள் முதல் 10-நாள் வரையில் ஆசௌசத்தை அனுஷ்டித்து, பிறகு ஆவ்ருத்தாத்ய மாஸிகம் முதலியவைகளை, சொல்லிய காலத்தில் செய்து, த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். 12-ஆவது நாளில் செய்யக் கூடாது. அன்று அவனுக்கு ஆசௌசமிருப்பதால். அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—"புத்ரன், மாதாபிதாக்களின் மரணத்தை, 10-நாட்களுள் கேழ்விப் பட்டால், இறந்த நாள் முதலாகவே ப்ரேத க்ருத்யம் செய்யப்படவேண்டும். கேட்டது முதல் 10-நாட்களுக்குப் பிறகு புத்ரனுக்குச் சுத்தி". 10-நாட்களுள், ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு, மாதா பித்ரு மரணத்தைக் கேட்டவனின் விஷயத்தைப் பற்றியது இந்த 10-நாளாசௌசம். "தூரதேசத்திலுள்ள புத்ரன், மாதா பித்ரு மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டால், (அதுமுதல்) 10-நாட்களால் சுத்தனாவான். ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் கேட்டால், மீதியுள்ள தினங்களாலேயே சுத்தனாவான்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

அன்யனால் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டபிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்த புத்ரன், புநர்தஹநம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்து, 10-நாட்களின் மீதியுள்ள காலத்தாலேயே சுத்தனாவான். கநிஷ்டன்

ஶுஜ்யேஷு, கமிஷ்ந கூ்ரத ஆஹ ந வுநஆஹம், ஸஞ்ஞ யாதி ஸவ்யம் கூ்ரகூ்வா ஔஷ்டிணேவ ஶுஜ்யேஷு ॥

தஆுதம் ஷ்யாதிரூத்—

‘கநெ்ந யஷ்ய ஸம்ஸ்காரம் கூ்ரதஷ்டஷ்யாத்ஜம் வுநம் । கு யஆதெவ யயாஶாஷ்ட ஆந்யா கிஷ்வஷ்டீ ஸுவேஷு’ இதி ॥

ஔவஶுத்—

‘வுநஆுஹநாரூஹ்ய ஶ்ராஜாதம் வைத்ரேயிகம் । கூ்ர கூ்வாஜெ வ்ரூதாதிவஷ்ய ஸவிண்ஜீகரணம் உரேஷு’ இதி ॥ கூ்ர வுநஆுஹ விதாதிநாஶ ஆஆுநுமதவ்யாயஶ்சித்தவியி நாஜ்ஜிஆுதாஆ் வுநஆுஹநவியிநா கூஷ்யாதி ஸம்ஷ்ரூத்ய வனகாஆுஹ வனகொதிஷ்டம் ஆஆுஹாஹ ஸவிண்ஜீகரணம் உ கு்யாதிதவ்யம் ॥

ஷ்ரூதஞ்ஜவி—

‘ஆஜ்யஷு ஸம்ஷ்ரூதஷ்யாவி ஹ்யஸ்ஸாவ்ரூஆுகூஷ்ய உ । கூதி

தாஹம் செய்திருந்தால் புநர்தஹநமில்லை. ஸஞ்சயநம் முதலிய எல்லாவற்றையும் செய்து, மீதியுள்ள நாட்களாலேயே சுத்தனுவான். அவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— அன்யனுல் எவனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டதோ, அவனுடைய புத்ரன், மறுபடி ஸம்ஸ்காரத்தை விதிப்படி செய்யவே வேண்டும். இல்லாவிடில் தோஷமுடையவனுவான்.

தேவலரும்:— “புநர்தஹநம் முதல் ச்ராத்தம் வரையிலுள்ள பித்ருமேதக்ரியையைச்செய்து, முடிவில் ப்ரேதரூபனை பிதாவுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும்” என்றார். இவ்விஷயத்தில் புநர்தஹநத்தில், சிதாக்னி நஷ்டமாயிருந்தால், அநுகதப்ராயச் சித்த விதியால் அக்னியை உண்டுபண்ணி, புநர்தஹந விதியால் அஸ்தி முதலியதின் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்து, 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்ய வேண்டு மென்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மந்த்ரங்களுடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனுக்கும், அஸ்திஸஞ்சயநத்திற்குள் உதகதான

ஸம்பவநாஹவாகு வாநஹாஹோ வியீயதே ॥ கஸ்மிஸ்ம்பவ நாஹ்ரி ஸஸோவோஹகஸ்ய தா। வாநஹாஹம் விநா தது விஜ்ஞாநோஹகிர்யா' ஜதி ॥

கந்ருதாவி—

'கஸ்மிஸ்ம்பவநாஹவாமாமதோயதி வாதுகுஃ। ததஸ்தா கஸி கவீதி ஸம்ஸ்கதாரா விஸ்ரஜேத்தா ॥ விஸ்ரஷ்டா ஸோ ஜயிக்வாஸ்தே ஸ்ராவணாம்ஸ்து விஸர்ஜயேதி' ஜதி ॥ கஸி = வாநஹாஹநாதிகுழு, கஸ்தே = ஸம்ஸ்கதாரஃ ஸ்ராஸளவாஸ்தே விஸ்ரஷ்ஸர்ஜயேம் ஸ்ராவணாந ஸோஜயேதி தயாரஃ ॥ கயாஹநேந ஸம்ஸ்காரே ஸம்பவே வ கூதே ஸம்பயாஸு வராஸமதேந வாதேந ணாஹாதி ந காயழு, கதீதவிஜ்ஞோஹகாநநுஷ்ரவா ஹநாதிகாவஸிஷ்டிநவைதகூதயம் வ காயழுதிதாதம் ஸவதி ॥

கநேந கூதே ணாஹே ஸம்பயாஸு வாதிவாஹாமதோவி வாதுவ்யதிரிதோ ஸாவ்யகதாரா வாநஹாஹம் நகாயாஸு,

---

ஸமாப்தி ஆகாவிடில் புநர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிறது. அஸ்தி ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு உதகதாந ஸமாப்தி ஆகாமலிருந்தால், புநர்தஹநம் தவிர பிண்டோதகதாந க்ரியை மட்டில்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— "அஸ்தி ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் புத்ரன் வந்துவிட்டால், அவன் (ப்ரேத) கர்மத்தைச் செய்யவும். ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன் விட்டு விடவும். விட்டு விட்டு அவன், முடிவில் ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிக்கச் செய்தால் சுத்தனாகிறான்". இதிலுள்ள 'கர்ம' என்பதற்கு, புநர்தஹநம் முதலியது என்று பொருள். 'அந்தே' என்பதற்கு, தனது ஆசௌசாந்தத்தில் என்பதாம். விட்டவன் தனக்குச் சுத்திக்காக ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பது பொருள். இதன் பொருளால், 'அன்யன் ஸம்ஸ்காரத்தையும் ஸஞ்சயநத்தையும் செய்த பிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு வந்த புத்ரனால் தஹநம் முதலியது செய்யப்படவேண்டியதில்லை. சென்ற பிண்டோதகதாநம், நக்நப்ரச்சாதநம் முதலியதும், மீதியுள்ள தினங்களில் செய்ய வேண்டிய க்ருத்யமும் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது.

அன்யனால் தஹநம் செய்யப்பட்ட பிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்தானும் புத்ரனல்லாத முக்ய கர்த்தா புநர்தஹநத்தைச்

கிம் து ஸம்பயதொஷகாஶ்ச கர்யாஸ, ‘வ்ருத்தாஹகர்யா ஷ்வபி ஶாதாவிதிரே விஶெஷதஃ । உதகுஷ்டம் ச ஸவெஷாம் வ்ருத்தாஹஷ்வ் நெஷ்யதெ’ இதி வராஹபுராணாத் ॥

ஸபிண்டாதிஹகாநாம் து வ்யுகதாஶௌசமுதெ வியஃ ॥

ஸபிண்டஸ்ரஹகதா தஷ்ய ஸம்பயநாத் வ்ருத்தம் து வ்யுகதாஶௌசமுதெ ஸதி ஸநஞ்சயநாளய து ஹகூஹாநம் ந யாவ்தி, ஸம்பயநாத் பரம் து வ்யுகதாஶுசுநெ ப்ரெதாஸ் ஹொஜநெ ஹுராஹநாளய து ஹகூஹாநம் ந காயழ் । பக்ஷிண்யா ளவிநஷ்ட் ஸபிண்டஹெ ஸம்பயாத் வ்ருத்தம் து வ்யுகதாஶுசுநெ த்ரிராத்ராளயழ், ஸம்பயநாநஞ்சரம் தது சுநெ ஹுரராத்ராளய து ஹகூஹாநம் யாவ்தி । ஸநாநொஹகாதிஷ்ட் த்ரிராத்ராளவிஷ்ட், ஸவிண்ட்ஷ்ட் வா ஹுஹநகதாஶ்ஷ்ட் ஸ்ட் ஸம்பயநாத் வ்ருத்தம் வரம் வா து வ்யுகதாஶ்

செய்யக் கூடாது. ஆனால், ஸஞ்சயநம் உதகதானம் முதலியதையே செய்யவேண்டும். ‘புநர்தஹநம் முதலிய க்ரியைகளெல்லாம் மாதா பிதாக்கள் விஷயத்திலேயே, அவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்க ளெல்லோருக்கும், புநர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிற தில்லை’ என்று பாசர ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

முக்ய கர்த்தா வந்துவிட்டால், ஜ்ஞாதியல்லாதவர் முதலிய தாஹகர்த்தாக்களின் விதி.

ஜ்ஞாதியல்லாதவன் தஹநம் செய்தவனுகில் அவனுக்கு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் முக்ய கர்த்தா வந்துவிட்டால், பிறகு ஆசௌசமும், உதகதானமுமில்லை. ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு முக்ய கர்த்தாவைக் கண்டால் ஆசௌசாந்தபோஜநம் செய்திருந்தால், 10-நாளாசௌசமும், உதகதானமுமுண்டு. பக்ஷிண்யாசௌசிக்கோ வெனில் அஸபிண்ட தஹந விஷயத்தில், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் முக்ய கர்த்தாவைப் பார்த்தால் 3-நாளாசௌசம். ஸஞ்சயநத் திற்குப் பிறகு முக்ய கர்த்தாவைப் பார்த்தால் 10-நாளாசௌசம், உதகதானமுமுண்டு. ஸமாநோதகர்கள் முதலிய த்ரிராத்ராசௌசி களாவது, ஸபிண்டர்களாவது தஹநம் செய்தவர்களாகில், ஸஞ்சய நத்திற்கு முன்போ, பின்போ, முக்ய கர்த்தாவைப் பார்த்தால்,

ஷுடெ ஷுஷாஹோஷளவ ஷ்ஷுகூஷாநம் வ ஷவதி, சுநஷு ஷவஷும் நிவதஷுதெ। சுதூ வம்வாஷுவவநாநி ॥

ஷநஷ்டீ—

'சுவவிண்ணம் விஜம் வ்ரெதம் விவ்ரோ நிஹஷ்ரதி ஷவஷ்ட வஷு। சுநஷுளஷுவ்ரெவ்ஹ்வ நவெத்துஷ்டிஷு ஷ்ரஹெ வவெஷு ॥ யஷ்ரு ளஷுத்தி தெஷாம் யஷ்ஷ ஷுஷாஹெந ஷ்ஷுஜ்ரு தி' ஊதி ॥

ஷுஷ்டீ—

'தூ்ரஹ்ம் 'த்ர யொநிவாஷ்ட்ரு நா ஷாஷளவம் ஷுஹநாதிஷ்ட' ஊதி ॥ சூஷளவஷ்ஷுகுஷ்ஜ்ரு்வ்ரு்வ்ரு வ்ரு்ஷுணழி, 'யாவஷாஷளவஷ்ட ஷுகுழி' ஊதி வம்ஷ்ஷுதஷ்ரு்ஷ்ரு்ஷுகூஷாநஷ்ஷுணாஷு ॥

ஷ்ஷுரதூதெஷ்ரு்வி—

'சுஜ்ஜாதீம் வ நாரம் உஷ்ஷு தீர்ரு்ரு்தூஷ்ரு்விஹஷுவெஷு। ஜ்ஜாதீநாம் ஷுஷுநாஷ்ரு்ஷ்ரு்ஷி ஷுஷ்ஷுதெ ஷுஷ்ரு்ரு்தூகுழி' ஊதி ॥

10-நாளாசௌசமும் உதகதாநமுமுண்டு. மற்றவை நிவ்ருத்திக்கின்றன. இதற்கு அனுகூலமான வசநங்களாவன.

மனு:— ப்ராம்ஹணன், ஸபிண்டனல்லாத ப்ராம்ஹணனை பந்துபோல் நிர்ஹரித்தால்(தஹித்தால்) அந்த க்ருஹத்தில் வஸிக்காமலும், ஆசௌசச்யன்னத்தைப் புஜிக்காமலு மிருந்தால் ஒரு தினத்தாலேயே சுத்தனுவான். ஆசௌசியின் அன்னத்தைப் புஜித்தால், அவன் 10-நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தனுவான்.

சங்கர்:— யோந்பந்துக்களை (பகூஷிண்யாசௌசிகளை) தஹிப்பது முதலியதைச் செய்தால் 3-நாளாசௌசம். இதில் ஆசௌசமென்பது உதகத்தையும் சொல்லுகிறது. 'ஆசௌச முள்ள வரையில் உதகதாநம்' என்று, ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுக்கு உதகதாநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஜ்ஞாதியல்லாத (யோநி பந்துவான) மனிதனைத் தஹித்தால், 3-நாளாசௌசம். முக்ய கர்த்தாவைப் பார்த்தபிறகு சுத்தனுகிறான். அவன் ஸஞ்சயநம் செய்துவிட்டால் 10-நாளாசௌசம்.

மாண்டவ்ய:—

'ஸாவே ய ஸபி³ண்ட³கே வைவ தூ³ஷாஶௌசயோ:। ஸவ
ஶாஹம் து கு³ர்யாத்³ ஶ்ராத்³தா⁴ஹ்னம் ஸவைக்³ய' இதி॥

ஹாரீத:—

'யஸ்யோத்³தி³ஶ்ய மரணம் வைதி³கம் வைஹாரிகம் ஶ்ரவணம் வா।
தஸ்யாஶௌசம் ஶ்ராத்³தா⁴ம் வா ஶத்³யஶ்சாம் து தூ³ஷம் விது:'
இதி॥ ஶத்³யஶ்சாம் = பொறிவாங்கி நாளிதயுடன்॥

ஶங்க²லிகி—

'ஸபிண்டே³ஷ்வேகதா³ வா யதி³ ஸ்த்ரீ யதி³ வா வ்ருஷல:।
த்ரயஶ்சேத்³ரஹி யதி³ கு³ர்யாத்³ ஸ ஶ்ராத்³தா⁴ம் ஸமாவயேத்' இதி॥
ஶ்ராத்³தா⁴ஶௌசே ஶ்ரவுதகர்மயோரபதே³ஶே ஶ்ரௌதஸ்மார்தயோ:
காரிஷ்யமாணயோ: வா ஸம்ஸ்தா கு³ர்யாத்³ ஶ்ராத்³தா⁴ம் ஸமாவ
யேத்। விஜ்ஞாதிகர்மணி ஸவ்யே விஷ்ணுதை³வத்யே:। கர்தா 'ஸம்
ஸ்தா கு³ர்யாத்³ விஷ்ணுதை³வத்ய:' இத்யனேனாஷ்ட நவிஶேஷ:॥

மாண்டவ்யர்:— ஸமானோதகனுக்கு, மரணத்திலும், ஜனனத்திலும் 3-நாளாசௌசம். ஸமானோதகனின் சவத்தைத் தஹித்தால் 10-நாளாசௌசம்.

பரத்வாஜ:-எவன் ஸமானோதகப்ரேதத்தைச், சுமக்கின்றானே, அல்லது தஹிக்கின்றானே, அவனுக்கு 10-நாளாசௌசம். மற்றவர் விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசம். மற்றவர் விஷயத்தில்= பகிஷ்ணியாசௌசிகளான யோனிபந்துக்கள் விஷயத்தில், என்று பொருள்.

க்ருஹ்யபரிசிஷ்டத்தில்:— ''ஸகோத்ரனல்லாதவனே, ஸகோத்ரனே, ஸ்த்ரீயோ, புருஷனே, முதல் நாளில் எவன் கர்த்தாவாகிறானே, அவன் 10-நாள் வரையில் செய்து முடிக்கவேண்டும்''. '10-நாட்களுள் முக்ய கர்த்தா வந்தாலும், தௌஹித்ரன், ஸமானோதகன் முதலியவன், ஸபிண்டன் யாராயினும், ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன், 10-நாட்கள் வரையில் உதகதானத்தை மட்டில் செய்து முடிக்க வேண்டும். பிண்டம் முதலிய மற்ற எல்லாவற்றையும் விட வேண்டும்' என்பது பொருள். ஆகையால் 'ஸம்ஸ்கர்த்தா விஸ்ருஜேத்தத:' என்ற வசனத்துடன் இந்த வசனத்திற்கு விரோதமில்லை. அவ்விதமே,

தயா ஸ வாரஸ்கரஃ—

ஸ்வதேஶ ஜாதாயாம் ஸிஷ்யாயாம் வா கனிஷ்டாயாம் வா ஜ்யேஷ்ட ஸுதாயாம் । ப்ரயதோ(அ)ஹனி யஃ கர்யாத் கர்யாத்ஸ்வாவ ஸாநதஃ ॥

வனதேவாஸ்ய(அ)விஜ்ஞாய ப்ரஜாமஜ்ஞாதி வைஶ்யதாஃ । தேவி கர்யாத்ஸ்ய வ்ருத்வைவாவிஜ்ஞாநம் ஜலம் தயா' ஜதி ॥ வ்ருத்ரஃ = கநிஷ்வ்ருத்ரஃ, கனிஷ்டா வா ஸவிஜ்ஞஸாநோஷ்காதிஃ, கவாம் ஜ்யேஷ்டாநம் = கவ்ய ஜ்யேஷ்டாநஸ்ய, ஜ்யேஷ்ட ஸுதாயாம் = ஜ்யேஷ்ட ஸுதாயாஃ, கனிவியாவாகாரஸ்ய ஜ்யேஷ்டாநுஜ்ஞாதி யாவத் । வ்ருத்வைவாவிஜ்ஞாநஸ்ய = ஸம்ஸ்க்ருத்ய வ்ருத்வ்ருத்தாநாம் விஜ்ஞாநாம் ஜாநஸ்ய, தயா ஜலஸ்ய = திலவாரி । வசநஶேஷம் லவதி— 'கநிஷ்வ்ருத்ராதிஃ ஸம்ஸ்கர்தா ஸஸ்யாஸளவயஸ்கம் ஜ்வ்ருக்ருத்ராமஜ்ஞ zவ்ருத்ரகரோத்ரம் ஜ்ஞாத்ரு, கதாரா ஸரோம தொ ஜ்வ்ருக்ருதா த்ர கர்தத்ரிநவிஹிதோத்ரகவிஜ்ஞாநெகஜ்ஞா

பாரஸ்கரர்:— "புத்ரனே, ப்ராதாவோ, சிஷ்யனே, அன்ய ப்ராம்ஹணனே, முதல் நாளில் எவன் தஹநம் செய்தவனே அவன் பத்து நாள் வரையில் செய்யவே வேண்டும். இவர்கள் பிண்ட தாநத்தை ஆரம்பித்துச் செய்து கொண்டிருக்கும் போது, புத்ரர் கள் வந்தால், அவர்களும், முன் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டங்களையும், உதகத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்". இவ்விடத்தில் மூலத்திலுள்ள புத்ரன் என்பவன் கனிஷ்டபுத்ரன் என்று பொருள். அன்யன் என்பதற்கு ஸபிண்டன் ஸமாநோதகன் முதலியவன் என்று பொருள். 'ஆப்ரதாநத:' என்பதற்கு, 10-ஆவது தினத்தில் கொடுக்கவேண்டிய உதகதாநம் முடியும் வரையில் என்பது பொருள். பூர்வோப்த பிண்டதாநம்=ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுல் முன் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டதாநத்தை. ஜலம்=திலோதகத்தை என்று பொருள். இந்த வசநத்தால் இவ்விதம் சொல்லியதா கிறது:— "கனிஷ்ட புத்ரன் முதலிய ஸம்ஸ்கர்த்தா, தன் தன் ஆசௌசமுள்ள வரையில், முக்ய கர்த்தா வந்து விட்டாலும், உதக தாநத்தை மட்டில் செய்ய வேண்டும். நடுவில் வந்த முக்ய கர்த்தாவோ வெனில், சென்ற தினங்களில் விதிக்கப்பட்ட உதக பிண்டங்களை அப்பொழுதே கொடுத்து, பிறகு அந்தந்தத் தினங்

உக்வா தாதாமிகாநி மௌஷாணி வைதகாயகாணி வ தத்ததாமை கையகாக' இதி ॥

நந்ந ,தைzவி கையகுஷ்ண வ்ருவைகாவவிண்ணுதாநம் ஜ்ரு தயா' இதி வாராஹ்ரவவநவ்ய ,ஜ்யேஷ்டா யஷ்ணுஸ்ரா மவைக ஹொzவ்ய மௌஷம் வஸாவபைக' இதி ஸ்ரீயஸ்ரீயவவநைந விரோய இதி வைதைவழி, ஸ்ரீயஸ்ரீயவவநவ்ரூவாதீதவிண்ணோ உகுதாநநிஷேயவ்யாயிகுகைவந உளவகுயாக ,தைzவி கையகுஃ' இதி விண்ணோஉகுதாநவ்ய கண்ணோக்ருகைவந வ்ரூவைவ்யாக ,உத்தரீயஸ்ரீவாத்ருவ்யுகுதகுவ்யவிவயகுயை । வ்ருவகுவுத்தா ஜ்ரீநு விண்ணாநு வ்ருநரித்யாஹ முளதஃ' இதி கதகுவ்யவிவ யகுயை உத்தவிண்ணோஉகுதாநாம் வ்ருநவிகுயாநாவு ॥

யத்ர ஸாதாதவவவநழ—

,கநுமொதைzவ்யுவம்வாஃ வைதவ்யாஸ்ரீம் உதாதி யஃ। உஉகம் விண்ணுதாநம் வ ஸ உஸ்ராஹம் வஸாவபைக' இதி, ॥ தவ்யா

களில் செய்யவேண்டிய ப்ரேத கார்யங்களை, அந்தந்தக் காலங்களில் செய்யவேண்டும்" என்று.

ஓய்! 'நடுவில் வந்த புத்ரர்களும், ஸம்ஸ்கர்த்தாவினால் முன் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டோதகங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்ற பாரஸ்கரவசநத்திற்கு, 'நடுவில் வந்த ஜ்யேஷ்டன், மீதியைச் செய்து முடிக்கவேண்டும்' என்ற ஸ்ரௌதீயவசநத்துடன் விரோதம் வருகிறதே' எனில், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. ஏனெனில், ஸ்ரௌதீயவசநத்தால் கிடைத்த, அதீதபிண்டோதகதாநநிஷேதம் ஆர்த்திகமாகியதால் (தோற்றப்படுவதால்) துர்ப்பலமாயிருப்பதாலும், 'அவர்களும் செய்யவேண்டும்' என்று பிண்டோதகதாநம் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ப்ரபலமாகியதாலும், 'உத்தரீய + கௌதம:' என்ற வசநத்தால் கர்த்தாவின் மாறுதலில், முன் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டோதகங்களை மறுபடி செய்யும்படி விதியிருப்பதாலும்.

ஆனால், சாதாதபர்:— 'வேறு கோத்ர முடையவனையினும், ஸம்பந்தமில்லாதவனையினும், ப்ரேதனுக்கு அக்நிதாநம் செய்தவன் எவனோ, அவன் 10-நாள் வரையில் உதக பிண்டங்களைக்கொடுக்க வேண்டும்' என்று சொல்லியுள்ளாரே எனில், அதற்குப் பொருள்

யுக்தம்— ஔபாஸநவ்ருதபுநீயம் வஹ்நிஷ்வாத்தவிஷ்ணுகரணம்ருதம் விஷ்ணுஸுகம் ய ஔவ்ருகதுஷ்டாவே ஷ்ராஸ்ளஷ்டாஜே ஸௌவ பெஸ॥ யஷ்டா, ப்ரேதாஸஹோஜநே ஸதி ஔபாஸநே உதகாதி ஸௌவயேதி॥

ஸுத வஸவ ஷ்ரூதயஸ்ஸுழ்—

ஸுஸவிஷ்ணோ யதி ஔஸநே தீதபெகஷ்விஸம்வயம்। வஸகோ தீஷ்டம் தூதீயெஷ்டி ஸ்ரோணாத்ரு வியீயதே' ஔதி॥ ஸுஷ்விஸம்வ யநஸ்ரூணம் தீஔதகாஷ்ரவ்ருவமகஷணழ॥ வஸதஷ்ட ப்ரேதாஸஹோஜநாஸஹிதாஸவிஷ்ணவிஷயழ, யஃ ப்ரூதஔம்கரயோ ஔஸநாரயே ஔஸநதீஜழ। ஸ ஸ்ரூத்ருதெதுகுகாலெந காலஸெஷம் வஹிவ்ருஸந॥ ஸ்ரூதே வஸந தீநாஷ்ரெ தூஷாகு ப்ரேதஸ்ரூஸெ வஸந। நீஷ்ரூதூ பொ ஸ்ரூதாஸ்தம் வ ஸ்ரூத்தெ ஸ தத்ரு ஔபாஸதஃ' ஔதி ஷ்ரணாகு॥ ஸ்ரூதே வஸந தீநாஷ்ரெ' தீதெதகுஔஸநாநஸ்தாம் ஔவ்ருகதஸ்ரூஸௌஸதே ஸதி

இவ்விதம்:— 10-நாட்களில் முடிக்கவேண்டிய 75-உதகாஞ்ஜலிகளையும், 10-பிண்டங்களையும், முக்ய கர்த்தா இல்லாவிடில், தனது ஆசௌசத்தின் முடிவில் செய்து முடிக்கவேண்டும், என்று. அல்லது, ப்ரேதாந்ந போஜநம் செய்தால் 10-நாட்களில் உதகதாநம் முதலியதை ஸமாப்தி செய்யவேண்டுமென்று. ஆகையாலேயே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:—'ஸபிண்டனல்லாதவன் தஹநம் செய்தால் 2-ஆவது நாளில் அஸ்தி ஸஞ்சயநம். 3-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம்' என்கின்றது. அஸ்தி ஸஞ்சயநம் என்றது, திலோதகம் முதலியதையும் சொல்லுகிறது. இது ப்ரேதான்ன போஜநம் செய்யாத அஸபிண்டரைப் பற்றியது. 'எவன் ப்ரேதனை அலங்கரிக்கின்றானோ, அல்லது சுமக்கின்றானோ, தஹிக்கின்றானோ, அவன் ஒரு காலத்தால் சுத்தனாவான், மீதியுள்ள காலம் முழுவதும் க்ராமத்திற்கு வெளியில் வஸித்தால். க்ராமத்தில் வஸித்தால் ஒரு நாளுக்குப் பிறகு சுத்தனாவான். ப்ரேத க்ருஹத்தில் வஸித்தால் 3-நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தனாவான். நிர்ஹாரம் செய்து, ஆசௌசாந்தத்தையும் புஜித்தால் 10-நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தனாவான்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். 'க்ராமத்தில் வஸித்தால் ஒரு நாளுக்குப் பிறகு சுத்தனாவான்' என்றது, தஹநத்திற்குப் பிறகு, முக்ய கர்த்தா வந்த பிறகு, ஸஞ்சயநம் முதலிய ப்ரேத

ஸந்துயாதிப்ரேதக்ரியாயாஃ அகரணே வெதிதவ்யம் । ஆவ்ய
கர்த்துரபாவெ ப்ரேதக்ரியாயாஃ கரணே த்ருதீயதிநவிஹிதை
கொத்திஷ்டெந ஶுத்திஃ, 'ஸகொத்திஷ்டாந்தஸவ ஸ்யாத் ஸம்ஸ்க
ர்த்துஶ்ஶுத்தா க்வசாத்' இதி ஸொயாயநெந ஸம்ஸ்கர்த்துரெ
கொத்திஷ்டாந்தகரணெநெவ ஶுத்திஸ்மரணாத் ॥ ப்ரேதாந்தபொஜ
நெ து தஶாஹதஶ்ஶுத்திஃ க்ரியா வெதி ஜ்ஞெயம் ॥

தஶமதிநாமதஆவ்யகர்த்ருவிஷயஃ ॥

கநிஷ்டாதிநா ஸம்ஸ்காராதிநவதிநபர்யந்தப்ரேதக்ருத்யெ
க்ருதெ ஸதி தஶமதிநெ திவாzzமதொ ஆவ்யகர்த்தா உபதகெ
ஶொ நவஸிர்திவஸெர்தெயாந்து திலொதகபிண்டாநெகதெவ
தக்வா ப்ரஹுதபலிம் ப்ரதாய தத்காலொதகம் தஶமம் பிண்டம் வ
தக்வா ஸர்வாஜ்ஜவபநம் ஶெஷவபநம் வா க்ருத்வா ஶாந்திஹொமம்

க்ரியையைச் செய்யாவிடில் என்றறியவும். முக்ய கர்த்தா இல்லாத தால் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்தால், 3-ஆவது திநத்தில் விதிக்கப் பட்ட ஏகோத்திஷ்டம் செய்த பிறகு சுத்தி. 'ஸம்ஸ்காரம் செய்த வனுக்கு ஏகோத்திஷ்டத்தின் முடிவிலேதான் ஆசௌசத்தி னின்றும் நிவ்ருத்தி' என்று ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுக்கு ஏகோத் திஷ்டம் முடியும் வரையில் செய்வதாலேயே சுத்தி போதாயநரால் சொல்லப் பட்டிருப்பதால். ஆசௌசான்ன போஜநம் செய்த விஷயத்திலோவெனில், 10-நாட்களுக்குப் பிறகு சுத்தி, அது வரையில் ப்ரேத க்ரியையும் என்று அறியவும்.

10-ஆவது நாளில் வந்த முக்யகர்த்தாவைப் பற்றியது.

கனிஷ்டன் முதலியவர்களால், ஸம்ஸ்காரம் முதலாக, 9-நாள் வரையிலுள்ள ப்ரேத க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட பிறகு 10-ஆவது தினத்தில் பகலில் வந்த முக்ய கர்த்தா, வபநம் செய்துகொண்டு, 9-நாட்களிலும் செய்யவேண்டிய திலோதக பிண்ட தானத்தை அப்பொழுதே செய்து, ப்ரபூதபலி தாநமும் செய்து, 10-ஆவது தினத்தில் செய்யவேண்டிய உதகபிண்ட தாநத்தையும் செய்து, ஸர்வாங்க வபநத்தையாவது, சேஷ வபநத்தையாவது செய்து கொண்டு, சாந்தி ஹோமத்தையும் செய்து முடிக்கவும். அவ்

வசோவபெசு। தத்ர ஸ்ரவணதிநாரப்ய உபாஹாஒ்யாஸளவஷ்ய வக்வெzவி ஸ்ரணதிநாரப்ய வகாஉபஸதிநெ க்ரஒ்ஸ்ரார்ஜம் க்ருத்வா க்ரஸளவாநந்தர உர்த்தகாலெ, க்ரவ்ய்த்தாஒ்ஸ்ரார்ஜாதீநி க்ருக்வா தீர்வகெஷ வவிண்டநம் கர்யாத்॥

தயா ஷ்ஸ்ருதௌ—

'நவமிதிர்வவெஷெ உத்பா ஸவ விண்டாநு வசோமதஃ। உஸ உம் விண்டர்த்ஸ்ய ஸாதீர்ஸெஷெண ஸர்ஜ்யதி' இதி॥ உஸதிநெ வசோமதொ உர்வுகதர்பா நவமிதிர்வவெஷெத்பாநு நவ விண்டாநு உக்வா உஸவிண்டம் வ உக்வா ஸாதீர்ஸெஷெண வர்த்ரு வ்ருதிரிக்ததகதர்பா ஸர்ஜ்யதீதி। வர்தொzவி க்ரஸளவஷ்ய வக்வெzவி வகொதீஷ்டாயிகாரீ ஸவதீத்யர்த்தஃ॥

யதாஹ ஸ்ம்ருதிஃ—

'க்ரஒ்ஸ்ரார்ஜ உஸர்ஜொzவி கர்யாத் தெகாஉஸ zஹநி। கதர்ஹ்யாதாஸீத் ஸர்ஜி ஸ்ரஸர்ஜஃ வர்நரெவ வஃ' இதி॥

விஷயத்தில், ச்ரவணதிநம் முதல், 10-நாளாசௌசமிருந்தாலும், மரண தினம் முதல் 11-ஆவது தினத்தில் ஆத்ய ச்ராத்தத்தைச் செய்து, ஆசௌசம் முடிந்த பிறகு, விஹித காலத்தில் ஆவ்ருத்தாத்ய ச்ராத்தம் முதலியவைகளைச் செய்து, த்ரிபக்ஷத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவ்விதம்,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:— 'நவபி:+சுத்யதி'. 10-ஆவது தினத்தில் வந்த முக்ய கர்த்தா 9-நாட்களில் கொடுக்கவேண்டிய 9-பிண்டங்களையும் கொடுத்து, 10-ஆவது பிண்டத்தையும் கொடுத்து, ராத்ரி சேஷத்தால், புத்ரவ்யதிரிக்தனை கர்த்தாவானால் சுத்தனாகிறான். புத்ரனால் ஆசௌசமிருந்தாலும், ஏகோத்திஷ்டம் செய்வதில் அதிகாரியாய் ஆகிறான் என்பது பொருள். அவ்விதம் சொல்லுகிறார்,

சங்கர்:— ஆசௌசமுள்ளவனாயினும், 11-ஆவது நாளில் ஆத்ய ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். கர்த்தாவுக்கு அக்காலத்தில் மட்டில் சுத்தி. ச்ராத்தம் செய்த பிறகு, கர்த்தா மறுபடி அசுத்தனே.

ராத்ரிஸ்வஷ்ணே ஸுத்யதீ'தேதத உந்யதா கேசிதாஹுர்
வ்யாக்யாதம்— 'ராத்ரிஸ்வஷ்ணே ஸுத்விஹரணாத் ஸப்தம் ஸஞ்சயாத்
பூர்வமாமதஜ்யேஷ்டவ்ருத்விஷயம், ஸஞ்சயாத் பூர்வம் ஸ்வஷ்
தஃ' இதி ஸ்மார்தஸ்வஷ்ணே தத்ஸ்வாத் ஸுத்விஹரணாத்' இதி।
தத்ஸாம்ய । ஸம்யாத் பூர்வமாமதஜ்யேஷ்டவ்ருத்விஷயகம்
ஸ்வவிஸ்வஷ்யா தத்பூர்வதீதேः, ஸம்யாத் வ்யவஹாரம் வா ஸ்மர்தஹிநே ஸூமதஸ்யா ஸ்வ்யகதத்பூர்வத்வா ஸ்விஸ்
வஷ்ணே வின்னோத்கஸ்மாவநபூர்வதீதேः, 'ராத்ரிஸ்வஷ்ணே ஸ்
ஸ்ருதீ'தேதஸ்யா ச ஸ்மர்தநாமதஸ்யா ஸ்வ்யகதத்வ்ः வ்யத்
வ்யதிரிக்தஸ்யா 'விமதம் தத் விஸ்வஷ்டம் ஸ்ரூணாத்யோ ஹ்ய
நிஷ்டஸ்ய। யஸ்யேஷ்டம் ஸ்மார்தம் தாவத்வாள்ஸ்விஹ்டவெத்'
இதி ஸ்மர்தநோத்தரகாலீநாளவாஹாவெந ஸ்வ்யாயத்வவாத்
வாத், வ்யத்ஸ்யாவி ஸ்ரவணாதிஸ்மாஹாளவஸ்வவிzவி
ஸ்மாஹவின்னோத்கஸ்மாவநிநெந கோதிஷ்டாயஸ்ஸ்ஸ்தி வ்யதி
வாத்நவாத்வெநாவ்யவ்வதேः । கதஸ்ஸவிzவி ஸ்மர்தந
ஸூத்தோ ஸ்வ்யகதத்வ ஷ்வாவிதம் வ்யுதகஸ்த தஸ்திஸுஹநி

'ராத்ரி சேஷ்ஷண சுத்யதி' என்பதற்குச் சிலர் வேறு விதம் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர். ராத்ரி சேஷத்தால் சுத்தி என்றிருப் பதால், இது ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்த ஜ்யேஷ்ட புத்ரனைப் பற்றியது. 'ஸஞ்சயாத்ப்ராக்துசேஷத:' என்று 'தசாஹசேஷத்தால் சுத்தி அவனுக்கே சொல்லப்பட்டிருப்பதால்' என்று. அது ஸரி யல்ல. ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்த ஜ்யேஷ்டபுத்ரனைப்பற்றியது என்ற விசேஷம் அதில் தோன்றுததால். ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்போ பின்போ 10-ஆவது தினத்தில் வந்த முக்ய கர்த்தாவுக்கு ஸாமான்ய மாய், பிண்டோதக ஸமாபநம் என்று தோன்றுவதால். 'ராத்ரியான பிறகு சுத்தனாகிறான்' என்ற வசநத்திற்கும், 10-ஆவது தினத்தில் வந்த புத்ரனல்லாத முக்ய கர்த்தாவுக்கு 'விகதம்து + சுசிர்பவேத்' என்ற வசநத்தால் 10-ஆவது நாளுக்கு மேல் ஆசௌசமில்லாத தால், முக்யார்த்தத்வம் ஸம்பவிப்பதால், புத்ரனுக்கும், ச்ரவண தினம் முதல் 10-நாளாசௌசமிருந்தாலும், 10-நாட்களின் பிண்டோதக ஸமாபநம் செய்ததால், ஏகோத்திஷ்டத்திற்காகிய சுத்தியைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதென்பதாலும் உபபன்ன மாகுமாதலால். ஆகையால் 10-ஆவது தினத்தில் வந்த முக்ய

கூதாஸுணாஜ்ஜுகாஜுஜிநெ சூஜ்ஜெஜ்ஜகொஜிஷ்டாஸுளவாவமாநநூஸும் விஹிதகூவெஷு சூவ்யூதாஜ்ஜாவிகாஜீநி வ கூயஜுாஸு॥

நநு, ‹ஸ்ருகூவா தஜ்நிஸாஸுஜ்ஜ ஜுாஹம் வஸ்ஜீதகீ ஹவெஸு’ ‹வ்ருஜுஸுஜ்ஜெ ஜுாஹெந வஞ்சுபாஸு வ்ருாகூவ ஸுவஷதஃ’ ஜுதஜ்ஞாஜிநா வம்வயாஸு வஸும் ஜ்ஞாகிஸ்ருவணெ வ்ருதுவ்ஜ ஜுாஹாஸுளவவியாநாஸு, யாவஜுாஸுளவம் விஜ்ஞோஜுகவியாநாவ ஜுஸுஜிநெ ஸ்ருவணெ தஜுாஜி ஜுாஹொஜுகூநவ்ருவஜ்ஜுஃ, தததஜ்ஜ ‹நவஜிஜி-ஆவவெஜுஜ்ஜுா’ஜிதி ஜுாஹெ விஜ்ஞவஸாவநவவநம் வ்ருதுவ்ஜுகிரிகூவ்ருகூத-ஆவிஷயம் வா, சூகூயூதாவ்ஜ்ஜிவம்வயந விஷயம் வா வ்யாஸு, ‹வவிஜ்ஜீகுணாஸு வ-ஆவ-ஆ ஜிவ்ஜிவஞ்ஜுய நம் ஹவெஸு’ । வஜகாஜுஜாஹெ சாவாஜெ வாzவ்ஜிவம்வயநம் ஹவெஸு’ ஜுதஜ்ஞாஜிஜிவ்ஜவிஜ்ஜீகுணாஸு வ-ஆவ-ஆஜிவ்ஜிவம்வயநவ்ஜ விஹிதகூவாஜிதி வெளு, ‹ஸ்ருணாதஜ்நிஜுஸும் வ்ருதுஃ விதெஜ்ஞா ஷ்ரு ஸுணம் யஜி । ஜ்ஞதாஹாஸு வ்ருெதகூாயஜ்ஞம் வ்யா தவ்ஜ ஸ்ரு-ஜி

கர்த்தாக்கள் எல்லோரும், தமக்கு உசிதமான கர்மத்தை அன்று செய்து, மரணம் முதல் 11-ஆவது தினத்தில் ஆத்யைகோத்திஷ்டத்தையும், ஆசௌசம் முடிந்த பிறகு, விஹித காலங்களில் ஆவ்ருத்தாத்யமாஸிகம் முதலியவைகளையும் செய்யவேண்டும்.

ஓய்! ‘ச்ருத்வா + பவேத்’, ‘புத்ரச்சுத்யேத் + சேஷத:’ என்பது முதலிய வசநங்களால், ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு கேட்டால் புத்ரனுக்கு 10-நாளாசௌசம் விதிக்கப்படுவதாலும், ஆசௌசம் உள்ள வரையில் பிண்டோதக தாநம் விதிக்கப்படுவதாலும், 10-ஆவது நாளில் கேட்டால், அது முதற்கொண்டு 10-நாள் வரையில் உதகதாநம் ப்ரஸக்தமாகின்றது. ஆகையால் ‘நவபி: + சுத்யதி’ என்று, 10-ஆவது நாளில் பிண்ட ஸமாபநத்தைச் சொல்லும் வசநம், புத்ரனைத் தவிர்த்த முக்ய கர்த்தாவைப்பற்றியதென்றுவது, அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யாத விஷயத்தைப்பற்றியதென்றுவது ஆகலாம். ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும்’ ‘11-ஆவது தினத்திலோ, மாஸத்தின் முடிவிலோ அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யப்படவேண்டும்’ என்பது முதலிய வசநங்களால் ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அஸ்தி ஸஞ்சயநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால்’ எனில், இல்லை. ‘ச்ருணோத்யநிர்

உத்³வாஹதஃ' இதி வசனேனாத்ரோத்³வாஹஶ்ராத்³தே⁴ன தத்³தி⁴ உத்³தி⁴நாத்³யவயவ ஸம்ஸ்கா²ரவிதா⁴தி⁴நாதி⁴ உத்³வாஹித வனவ ஜ்ஞாத கார்யத்³வஸ்²யாவநவயவ கர்மதஃ ப்ரதிவாத்³நாஸ கவவாத்³ஹ்ருதெந யாவத்³யாவத்³யவம் ஜ்ஞாதவ்யாத்³ கழி' இதி விஷ்ணுவசநவயவ உத்³வாஹாநந்தரஶ்ராத்³த⁴ணாதி³விஷயாத்³நாவஸ்²யாவெனேத்யுத்³வயவாயாஸ॥

வனகாத்³யுத்³வஹ்நி கவாராஹாஸ வ்ருஷவ்ரும்
ஶுமதவ்யதிவிஷயெ வியிஃ ॥

வனகாத்³யுத்³வஹ்நி கவாராஹாஸ வ்ருஷவ்ருஶுமதவ்யதி விஷயெ வைரீநவஸிஃ—

'உத்³வாஹே வ்ருதீதெ தத்³ விதீ³யாயே த்³விதீ³யாயாஹி கழி। வ்யதிரிக்தயாத்³தூ³ராத்³யவம் உத்³வாஹ்யதி' இதி॥

கத்ர வித்³யேயவாதி³நஃ—

'ஜ்ஞாதெ உத்³வாஹகர்மதெ³ ஶ்ராத்³தே⁴கெகாத்³வாஹெ கர்மதஃ

சதம் + தசாஹத:' என்ற வசநம் '10-நாட்களுள் கேட்டால் அது முதல் 10-நாளாசௌசமிருந்தாலும், மரண தினம் முதல் 10-நாட்களிலேயே ப்ரேத கார்யத்தை முடிப்பதைக் கண்டத்தால் (ஸ்பஷ்டமாய்) சொல்லியிருப்பதால், அபவாத சாஸ்த்ரமாகிய அதனால் 'ஆசௌசமுள்ளவரையில் ப்ரேதனுக்கு உதகதாநம்' என்ற விஷ்ணுவசநம், '10-நாட்களுக்குப் பிறகு கேட்பது' முதலிய வேறு விஷயங்களிருப்பதால் உத்ஸர்க சாஸ்த்ரமாகியதால், அதற்குப் பாதமேற்படுவதால்.

11-ஆவது நாளில் பிற்பகலுக்கு முன் வந்த புத்ரன் விஷயத்தில்.

11-ஆவது நாளில், பிற்பகலுக்கு முன் வந்த புத்ரன் விஷயத்தில்,

பைடீநஸிஃ— 10-நாட்கள் சென்ற பிறகு, மாதா பிதாக்களுக்கு, புத்ரன் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்தால், ஆசௌசம் 10-நாள் எனப்படுகிறது. இதில்,

பித்ருமேதஸாரகாரர்:— 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட-

வ்ருத்தஃ உவ்தகெஸ வனகொஹிஷ்டம் க்ருக்வா உஸ்ராஹம் தியொஹகம் உஹ்யாஸ, சுக்ரஸ்தெ உஸ்ராஹக்ரஸ்தெ zநிஹ்யஸ்ராஹொzவி விஸ்தரா உஹ்யதிஸ்ரஸ்தள ஸ்ரஸ்தாஹாரி உஸ்ராஹாத்ர ஸ்ரஹ்காரி க்ருக்வா வனகாஹஸ்ராஹொ வனகொஹிஷ்டம் க்ருக்வா த்ரிவக்ஷாஹள வாவிஹ்ஸ்யம் கர்யாத்ரஸ்' ஹதி ॥

சுக்ரஸ்தெ உஸ்ராஹக்ரஸ்தெ உஸ்ரஹிநராத்ரிவாமதொzவி, ஸ்ரக்ரவாரொzவ்ருதிக்ரஸ்தெ ஸாதாவித்ரிஹ்ஸ்யெவ வ । வாஸ்யாராமித்ரியா க்ஷளரம் வ்ரெதகார்யம் வ நாவரொக ॥ திவெவ தவர்ணம் கர்யாத்ரா ஞாவராஹ்னெதர் வஸ்துபஃ' ஹதி ஹாஹஹிநவ்ருதிரிக்ருஹிநெ ராத்ரா வ்ருக்ருஹாநாஹி நிஷ்யாஸ் தத உத்தரம் உஸ்ராஹக்ரஸ்தம் வஸாவ்ரு வனகாஹஸ்ராஹொ க்ரூர்ஸ்ராஸ்ரம் கர்யாத்ரஸ் ॥

சுயஸ்தர விதிரயெவாராக்ரஸ்தொzஹிஸ்தஃ வைரிநவிவவ நாயர்நிஷ்கஷர்ஃ, ஸுநெர்ந வவிர்ஹாஹிநா க்ரஸ்தெ உஹநாஹி

பிறகு கேள்விப்பட்டு, 11-ஆவது நாளில் வந்த புத்ரன் வபநம் செய்துகொண்டு, ஏகோத்திஷ்டம் செய்து, 10-நாள் திலோதகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்படாமலிருக்க, 10-நாட்களுள் மாதா பிதாக்களின் மரணத்தைக் கேட்டால், கேட்ட நாள் முதல் 10-நாள் வரையில் உதகும் முதலியதைச் செய்து, 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்து, 3-ஆவது பக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்.

10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்படாமலிருக்க, 10-ஆவது நாளில் ராத்ரியில் வந்தாலும், "மாதா பித்ரு விஷயத்திலும், அதிக்ராந்த விஷயத்தில் சுக்ரவாரம், ஸந்த்யை, ராத்ரி இவைகளில் க்ஷௌரம், ப்ரேதகார்யம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. பகலிலேயே தர்ப்பணத்தைச் செய்யவும். பிற்பகலில் ஸஞ்சயநம் கூடாது" என்று, தஹந தினத்தைத் தவிர்த்த தினத்தில் ராத்ரியில் உதகதாநம் முதலியதற்கு நிஷேதமிருப்பதால், அதற்கு மேல் 10-நாள் க்ருத்யத்தை முடித்து, 11-ஆவது நாளில் ஆத்யச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

இது விஷயத்தில், பித்ருமேதஸாரகாரருக்கு அபிமதமான, பைடீநஸி வசநார்த்தத்தின் நிர்ணயமிதுவாகும்:— "ஸபிண்டன்

உஶாஹரூபேத ஸம்பயாஈ வூாமேகாஏஶாஹே விதரூபேதிம் ஶ்ரூக்வா ஸபோமதஃ வ்ருஃ வ்ருநஏ்ஹநாஏி ஸவ்ரூம் தஏா கூபக்வா வஈகொஏிஷ்டம் ய கூபக்வா தஏாஈஹ்ரு உஶாஸ்ரூளயா ந்ருஷ்டாநஃ்ருகம் ய கூப்ரூாஈ॥ ஸம்பயாஈ வாஈேகாஏஶாஹே ரூமதஃ வூஷொத்தஜ்ருநவ்ருவ்ருகோேஹ்ருகொஏிஷ்டம் ய கூபக்வா தத ரூாஈஹ்ரூாஶளயாஜ்ஞஃ்ருகஏாநம் கூப்ரூாஈ॥ கநிஷ்டந தத்ரு உஶாஹரூபேத கூபேத ஸம்பயாஈ வ்ருவ்ரும் வாஈம் வா ஸபோம தொ ஜ்ரூஷ்வத்ரூஃ, ஷ்வேதகூபேத தத்ரு நிவ்ருபேத வத்ரூ வஈகாஏஶொzஹநி। ரூமதஹ்ரூஏிநெ கவாஏ்ரும் விஹ்ணோஏுஸபோவ நாஈ' உதி ஸவநெந வூஷொத்தஜ்ருநஃ்ருகொஏிஷ்டம் ய கூபக்வா தத ரூாஈஹ்ரு ரூாஶளயஃ்ருகோத்ரும் ய கூப்ரூாஈ, நவிஹ்ணஏாநழி, ஷ்வேயுகதரூா விஷொஹ்ரூஃ காமெ zகாமெ ஶ்ரூதொ யஏி। தீவ வாரி வூகத்ரூவீருத விஹ்ணஏாநம் விவஜ்ருயெஈ' உதி ஹ்ரூணாஈ॥

முதலிய அன்யனுல், தஹநம் முதலாகிய 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப் பட்ட பிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் 11-ஆவது நாளில் மாதா பித்ரு ம்ருதியைக் கேட்டு வந்த புத்ரன், புநர்தஹநம் முதலிய எல்லாவற்றையும் அப்பொழுது செய்து, ஏகோத்திஷ்டத்தையும் செய்து, அது முதல் 10-நாள் ஆசௌசத்தையும் உதகதாநத்தையு மனுஷ்டிக்கவும். ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு, 11-ஆவது நாளில் வந்தால், வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநத்தை முன் செய்து, ஆத்யைகோத் திஷ்டத்தையும் செய்து, அது முதல் ஆசௌசம் முடியும் வரையில் உதகதாநத்தையும் செய்யவேண்டும். கநிஷ்டன் 10-நாள் க்ருத்யத் தைச் செய்திருக்க ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்போ பின்போ வந்த ஜ்யேஷ்ட புத்ரன், "ப்ரேத க்ருத்யம் முடிந்த பிறகு, 11-ஆவது நாளில் வந்த புத்ரன் அந்தத் தினத்தில் ஆத்யைகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும், பிண்டோதகங்கள் ஸமாப்தியாகியதால்" என்ற வசநத்தால் வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநத்தையும், ஏகோத்திஷ்டத் தையும் செய்து, அன்று முதல் ஆசௌசத்தையும், உதகதானத் தையும் அனுஷ்டிக்கவும். பிண்ட தாநத்தைச் செய்யக்கூடாது. 'அன்ய தேசத்திலுள்ள முக்ய கர்த்தா காலத்தில் கேட்டாலும், அகாலத்தில் கேட்டாலும், திலோதக தானத்தைச் செய்யவேண் டும், பிண்ட தானத்தை வர்ஜிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப் பதால். காலத்தில் = ஏகோத்திஷ்ட காலத்தில், 11-ஆவது நாளில்

காமை = வனகொஷ்டிகாமை வனகாஷ்ஷாஹ ஆதி யாவஷ், காகா மை = வனகாஷ்ஷாஹாநந்தர காம ஆத்யஷ்ஃ। ஈத்ர வவஷ்த்ர தீர்வக்ஷாஷ்ள வவிஷ்ணீகாரணஷ்। ஈகாத்தெ ஷ்ஷாஹகாத்தெ சூமத திநஷாரஷ்ஹ ஷ்ஷாஹகாத்யம் வர்ஹஷாவ்ய வனகாஷ்ஷாஹ வனகொஷ்டிகம் தீர்வக்ஷாஷ்ள வாவிஷ்ண்யம் கர்பாஷ்திதி ॥

ஈநெய் தர் வைஷீநவிவவநஷிந்யா வ்யாவக்ஷதெ— ஷ்ஷாதெ வ்யீதெ வனகாஷ்ஷாநெ விதெராஷ்ட்ரதிஷ்ரவணெ வர் தீர்ஷ்ஷா தவ்ஷிளெவாஹநி ஔளஷ்டுதெஹிகம் = வவநவ வ்வர்ஷ்ஈ ர்ஷ்ஷகம் வர்ஹஷாவ்ய வனகொஷ்டிகம் காகா வனகாஷ்ஷாஹஷாரஷ் ஹ்யாஷளவஷாத்ரஷ்நர்திஷ்ஷெளஷாஈகஷ்திதி। தந்நஷ்ட, ‘ஈநீயவா ஈஷ்ட வஷாவிதம் வெஈ ஷ்ரூஷாஈ வர்ஷ்ரா ஜ்யேஷ்ட வஷாமதி ஷ்ரெஈ। தவ்ஷிந்ய திநெ ஷ்ரூஷதெகம் வஷாவ்ய வஷ்ஷாஷ்ஷாஹாத்தர் தியொஷ்ஈம் வ ॥ காதக்ரியெவி விதர்ஹி ஷ்ஷாஹம் வர்தகீ ஹவெஈ। ஷ்ஷாத்தியொஷ்ஈம் வர்த்ர வவிஷ்ணீகாரணம் வர்நஃ।

என்பதாம். அகாலத்தில் = 11-ஆவது நாளுக்குப் பிறகான காலத்தில் என்பது பொருள். இதில் எல்லாப் பக்ஷத்திலும், த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸபிண்டீகரணம். 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்படாவிடில், வந்த தினம் முதல் 10-நாள் க்ரியையை முடித்து, 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், த்ரி பக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவேண்டுமென்று.

மற்றும் சிலரோவெனில், பைடீநஸி வசநத்தை வேறு விதமாய் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்:—“10-நாட்கள் சென்ற பிறகு, 11-ஆவது நாளில் மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியைக் கேட்டால், புத்ரன் அப்பொழுது, அன்றே, க்ஷௌரம் செய்துகொண்டு, உதகதாநத்தை ஸமாப்தி செய்து, ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்து, 11-ஆவது நாள் முதல் ஆசௌசத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும், உதகதாநத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டாம்” என்று. அது மந்தம், “கனிஷ்டனுல் கர்மம் முடிக்கப்பட்டிருந்தால், ஏகோத்திஷ்டத்திற்குமுன் ஜ்யேஷ்டன் வந்துவிட்டால், அன்று ச்ராத்தமொன்றை (ஏகோத்திஷ்டத்தை) முடித்துப் பிறகு 10-நாட்களில் திலோதகத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்”, ‘பிதாவின் க்ரியைகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் புத்ரன் 10நாளாசௌசத்தை அனுஷ்டிக்கவும். திலோ

உவ்யகதா விதெளஷ்டஃ காமெzகாமெ ஶ்ரு்தொ யதி' ஊதூ
தினிஃ ஷபிஃஶந்ததாதிவசனெ ரெகொதிஷ்டாநந்தர உவ்ய்ஹக
ர்தாநவியாநாஸு ॥

கநிஷ்டாதிக்ருதஸாவிண்ட்யஸ்ய ஜ்யெஷ்ட வ்ருஃகரணே ॥

யதி்யகொதிஷ்டாத்தம் வ்ருத்தூ வாzநெ்யா வா கு்யாத்ஃ,
விதெளஷ்டஃ வ்ருத்தஃ ஶ்ரு்கூ வவநம் கு்ருகூ உஶாஹஃ்ருத்ய
த்ரம் ஊர்யாஸு, ஸவிண்ட்ீகரணம் வாந்யக்ருதம் கநிஷ்டக்ருதம் வா
வ்ருநஃ கு்யாத்ஃ ॥

கத்ர மாமத்ருஃ—

'க்ருதக்ரியெzவி வித்தாி உஶாஹம் வஸ்ருதகீ ஹவெஸு ।
ஊர்யாத்திதொஹகம் வ்ருத்தஸ்ஸவிண்ட்ீகரணம் வ்ருநஃ' ஊதி ॥

தக தாநத்தையும் செய்யவும். மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்யவும்', 'தூர தேசத்திலுள்ள முக்ய கர்த்தா காலத்தில் கேட்டாலும், அகாலத்தில் கேட்டாலும்—' என்பது முதலாகிய, ஷட்த்ரிம் சன்மதாதிக்ரந்த வசநங்களால், ஏகோத்திஷ்டத்திற்குப் பிறகும் உதகதானம் விதிக்கப்படுவதால்.

கனிஷ்டன் முதலியவர்களால் செய்யப்பட்ட ஸாபிண்ட்யத்தை ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவேண்டுமென்பது.

ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையில், புத்ரனுவது அன்யனுவது செய்துவிட்டால், தூரதேசத்திலுள்ள புத்ரன் கேள்விப்பட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, 10-நாள் வரையில் உதகதாநம் மட்டில் செய்யவும். அன்யனுல் செய்யப்பட்டதாயினும், கனிஷ்டனுல் செய்யப்பட்டதாயினும், ஸபிண்டீகரணத்தை மறுபடி செய்ய வேண்டும். இதில்,

கார்க்யர்:—ப்ரேதக்ரியை செய்யப்பட்டிருந்தாலும் பித்ரு விஷயத்தில், புத்ரன் 10-நாளாசௌச முடையவனுகிறன். திலோதகதாநத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும்.

வ்ருத்தசாதாதபஃ—

'சுத்ரஜோ வா஽நுஜோ வா஽பி பித்ரோரவகதோ ம்ருதிம் । வாபயிக்வா஽த கெசாதீந் ஸவெலமவகாஹயேத் ॥ சூத்ரசாஹம் ப்ரஹ்மசாரீ தக்வா வைதத்திலொதகம் । ஸபிண்டீகரணம் கார்யா தந்யேந ச க்ருதம் யதி' இதி ॥ சுத்ரஜஸ்திலொதகம் தசாஹம் தக்வா சுந்யக்ருதமபி ஸபிண்டீகரணமேகாதசாஹே புநஃ கார்யாத், சுநுஜஸ்து தசாஹம் திலொதகமாத்ரம் தத்யாதித்யர்த்தஃ ॥

மாதவீயே—

'தெசாந்தரே ஸ்திதஃ புத்ரஃ ஸ்ருத்வா பித்ருவிபர்யயம் । க்ருத்வா து வபநம் தக்வா தசாஹாந்தம் திலொதகம் ॥ ஸபிண்டீகரணஸ்ராத்தம் கார்யா தெகாதசே஽ஹநி' இதி ॥ ஸகொத்திஷ்டஸ்ய பூர்வம் மந்யேந க்ருதத்வா தெகாதசாஹே புநஸ்தஸ்ய விதாநாபாவாத் தத்ர ஸபிண்டீகரணமேவ கார்யாத், ந புநஷ்டோதசஸ்ராத்தமித்யர்த்தஃ ॥

வ்ருத்தசாதாதபர்:—"தமையனாயினும், தம்பியாயினும், மாதாபிதாக்களின் மரணத்தைக் கேள்விப்பட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, ஸசேலஸ்நாநம் செய்து, 10-நாள்வரையில் ப்ரம்ஹசர்யத்துடன் திலோதகதாநம் செய்து, ஸபிண்டீகரணம் அன்யனால் செய்யப்பட்டிருந்தால் அதை மறுபடி செய்யவேண்டும்". ஜ்யேஷ்டன் 10-நாள் உதகதாநம் செய்து அன்யன் செய்திருந்தாலும், ஸபிண்டீகரணத்தை 11-ஆவது நாளில் மறுபடி செய்யவேண்டும். கனிஷ்டனோவெனில் 10-நாள் வரையில் திலோதக தானத்தை மட்டில் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

மாதவீயத்தில்:—"அன்ய தேசத்திலுள்ள புத்ரன், மாதாபிதாக்களின் ம்ருதியைக்கேட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, 10 நாள்வரையில் திலோதகதாநம் செய்து, 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்". ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் மற்றவனால் செய்யப்பட்டதால் 11-ஆவது நாளில், மறுபடி அதற்கு விதியில்லாததால், அன்று ஸபிண்டீகரணத்தையே செய்யவேண்டும். மறுபடி ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாதென்பது பொருள்.

ஸதச்ச ஸகாதஶாஹே ஸபிண்டீகரணம் பூநஃகரண விஷயம், அந்யதா த்ரிபக்ஷாதாவேவ கூர்யாத் ॥

ஷட்ரிம்ஶந்மதே—

'சூரதோ ஜ்யேஷ்டபுத்ரஸ்து ப்ரேதக்ருத்யே ஸமாபிதே। ஸகாதஶேஷஹ்நி ஸாபிண்ட்ய மூக்தகாலவ்யதிக்ரமே' இதி ॥ ப்ரேதக்ருத்யே = ஸபிண்டீகரணாந்தக்ருத்யே இத்யர்த்தஃ ॥

சந்த்ரிகாயாம்—

'ஜ்யேஷ்டேந வா கநிஷ்டேந ஸபிண்டீகரணே க்ருதே। தேஶாந்தரகதாநாம் து பிண்டதாநம் கதம் ஸவேத் ॥ ஶ்ரூக்வா து வபநம் க்ருக்வா தஶாஹாந்தம் திலோதகம்। ததஸ்ஸபிண்டீகரணம் கூர்யா தேகாதஶேஹநி ॥ தாதஶாஹே ந கர்தவ்ய மிதி ஶாதாதபோ஽ப்ரவீத்' இதி ॥ ஸர்வஜ்யேஷ்டஃ பூநஃ கூர்யாதித்யர்த்தஃ ॥

ஶாதாதபஃ—

'ஶ்ரவணாஹே ந கூர்வீத ஹோஜநம் மைத்ரூநம் ததா।

இவ்விதம், 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணமென்பது, புநஃகரண விஷயத்தில். இல்லாவிடில், த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்திலேயே செய்யவேண்டும்.

ஷட்த்ரிம்சந்மதத்தில்:— "ப்ரேதக்ருத்யம் முடிக்கப்பட்ட பிறகு வந்த ஜ்யேஷ்டபுத்ரன், 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்டயத்தைச் செய்யவும். விஹிதமானகாலம் அதிக்ராந்தமாகியதால்." ப்ரேதக்ருத்யம் என்பதற்கு, ஸபிண்டீகரணம் முடியும்வரையிலுள்ள ப்ரேதக்ருத்யம் என்பது பொருள்.

சந்த்ரிகையில்:—"ஜ்யேஷ்டனாலோ, கனிஷ்டனாலோ ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட பிறகு, வேறு தேசத்திலுள்ள புத்ரர்கள் பிண்டதானத்தை எப்படிச்செய்வது? எனில், கேட்டவுடன் வபநம் செய்துகொண்டு, 10-நாள்வரையில் திலோதகதாநம் செய்து, 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். 12-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாதென்றார் சாதாதபர்." ஸர்வஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

சாதாதபர்:—'ம்ருதியைக் கேட்ட தினத்தில், போஜநம், ஸ்த்ரீ

ஔரஸாஹாஜ்ஜநாத் கர்யாத் வாவத்ஸ்ராத்தாத்பரம் ॥ ஜ்யேஷ்டஸ்வீகரணம் வர்ஜம் கர்யாத் க்ருதம் யதா' இதி ॥ கநிஷ்டேந க்ருதே வநகோஷ்டாதிக்ருதே தத்ஸநாதரமதோ ஜ்யேஷ்டோ ஔரஸாதிகரணம் ஔபாஸநம் வா ஔரஸாஜ்ஜாயதே தத்ஸாதர்யாத் வாவத்ஸ்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணம் கர்யாத், தத்க்ருதேபி வாவிஷ்ட்யம் கர்தாரம் வர்ஜம் கர்யாதிதி யே ॥

வ்யாக்யாநம் —

'க்ருதே ஸ்ராத்தே ஜ்யேஷ்டஸ்தூ கர்தாரமுபஸ்ருத்ய கயாம் ஹித்வா। திலாதிகம் தர்பணாந்தம் த்ரிவக்ஷ தர்பணாவிஷ்டநிழ ॥ கநிஷ்டேநைவ வியிவக்ஷ ஸபிண்டீகரணே க்ருதே। ஜ்யேஷ்டோபி ச கதாசித் ஸபிண்டீகரணம் வர்ஜம் ॥ விஜ்ஞாதோ வாவிஜ்ஞாதோ வா ஶாதாபிதாத்ராஷ்டவிஷ்டநிழ। கயாதிஷ்டர்ஜம் கர்யாத் ஜ்யேஷ்டம் கர்யாத்தூத்தரம்' இதி ॥

ஸங்கம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. 10-நாட்களுக்குப் பிறகு, கனிஷ்டன், பக்தியுடன் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும், முன் செய்யப்பட்டிருந்தாலும். அன்யனால் ஏகோத்திஷ்டம் முடிய உள்ள க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட பிறகு வந்த கனிஷ்டன், 10-நாள் உதக தாநம்செய்து, பிறகு, 11-ஆவது நாளில், ஜ்யேஷ்டன் ஸந்நிதியில்லாவிடில், பார்வண ச்ராத்தத்தை=ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். கனிஷ்டன் செய்திருந்தாலும், பிறகு வந்த ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவேண்டும் என்பது பொருள்.

மற்றோர்ஸ்ம்ருதியில்:—ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட பிறகு ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் வந்தால் எப்படிச் செய்வது? என்றால், திலோதக தாநத்தைச் செய்து, த்ரிபக்ஷத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். கனிஷ்டன், விதிப்படி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்திருந்தாலும், ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். விபாகம் (தனப்பிரிவு) செய்துகொண்டவனுயினும், விபாகம் செய்துகொள்ளாதவனுயினும், கனிஷ்டன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்திருந்தால், ஜ்யேஷ்டன் அதை மறுபடி செய்யவேண்டும்.

ஜ்ஞாதயோஃபி நா ஸாவிண்ட்யாதெ கர்யாதெ ஜ்யேஷ்டாஸந்நியாதெ ஸவெ ஷு விஹதாஃ வா ஸ்யுர்வா வனகாஶமாஹெ ஸாவிண்ட்யம் வா நஃ கர்யுஃ। வஸ்துதாமதெர ஜ்யேஷ்டஸ்ய வா நஃ கர்யுராக ॥

ஸ்ம்ருதிஜ்ஞ கர்யாதம் தர்ந வா நஃ கர்யுரிதி தர்ஶ நாத்ப்ரஜாபதிஃ—

‘ஸாவிண்ட்யகரணம் விதெர்வாஃ விதர்யஜ்ஞவியாஸதஃ। வர்தர்வாஸ்ய ஸ்வயக்ருதயு ஷு யுக்தா ஜ்யேஷ்ட ந கார்யெக ॥ ஸ்ம்ருதிஜ்ஞ கர்யாதம் கரி ஷ்யாந்ஜ்ஞ வா நஃ கர்யாதிஃ’ இதி ॥

ஸவெ ஷு ஜ்யேஷ்டஸந்நியாதெ விஹதர்தா கவி ந ஸ்வயக்ர்யு ஷுஃ। ஜ்யேஷ்ட வனவ கரிஷ்யாந்ரிதர்தா ஸஃஸ்வயக்ருதர்வெண ஸாவிண்ட்யம் வா நஃ கர்யுராக, ‘நவஶ்ராத்தம் ஸவிண்டக்ரம் ப்ரஹ்மகாந்யவி ஷ்யாக்ர। வனகெதெவ தர்ந கார்யுராணி ஸம்விஹக்ரியதெஷ்டவி’ இதி ஸ்ம்ருணாக ॥

ஜ்ஞாதி முதலியவனுல் ஸாபிண்ட்யம் முடியும்வரையில் க்ருத்யம் செய்யப்பட்டிருந்தால், ஜ்யேஷ்டன் ஸந்நிதியிலில்லாவிடில், விபக்தர்களான எல்லாப் புத்ரர்களும், 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தை மறுபடி செய்ய வேண்டும். பிறகு வந்தால் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனும், மறுபடி செய்யவேண்டும்.

ஜ்யேஷ்டன் செய்த ஸபிண்டீகரணத்தை, கனிஷ்டன் மறுபடி செய்யக்கூடாதென்கிறார்,

ப்ருஹஸ்பதி:— ஜ்யேஷ்டன் செய்யாத விஷயத்தில், மற்றப் புத்ரர்களெல்லோரும், மாதா பிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணத்தை, பித்ருயஜ்ஞ ப்ரகாரமாய்த் தனியாய்ச் செய்யவேண்டும். ஜ்யேஷ்டன் செய்திருந்தால், கனிஷ்டன் மறுபடி செய்யக்கூடாது.

ஜ்யேஷ்டன் ஸந்நிதியிலிருந்தால், விபக்தர்களாயினும் மற்றவர்கள் தனியாய்ச் செய்யக்கூடாது. ஜ்யேஷ்டனே, கனிஷ்டர்களின் அனுமதியுடன் பொதுவான தனத்தால் ஸாபிண்ட்யத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும். ‘நவச்ராத்தம், ஸாபிண்ட்யம், 16-ச்ராத்தங்கள் இவைகளை ஒருவனே செய்யவேண்டும், ப்ராதாக்கள் விபக்தர்களாயினும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

கவிஹஸ்தவிஷயெ தூ கந்ருக்ரூதெ ஹவிஷ்ணீகரணெ ஹவ-
ஜ்ஞெஷ்ட வாவ வாநஃ கார்யாஸு । ந ஹவெத் । ஹவ-ஜ்ஞெஷ்டா
ஸ்ரூக்வா வாநஃ கார்யாஸு, 'ஜ்ஞெஷ்டஸஹிஹிதெ வா
தெத் வதத்ரோதெ க்ரியாஜ்ஞெ ! விதெரஃ வாதெரண கத-
ர்யம் அபிதீயெநாநாஜ்ஞெந வா ॥ ஸவெத்ரநாஶிதம் க்ரூக்வா ஜ்ஞெ
ஷ்ஷெதெவ தூயஸு க்ரூதஶ்ச । ஊவெண வாவிஹஸ்தெந ஸவெத்
ரெவ க்ரூதம் ஹவெஸு ॥ ஜ்ஞெஷ்ஷவிஷ்ணீகரணம் வாநஃ கார்யாஸு
க்ரூதம் யதா' இதி ஸ்ரரணாஸு ॥

வத்ஸராதெ ஶாதாவிதரூதிஶ்ரவணெ ॥

ஸம்வத்ஸராநஞ்ரம் ஶாதாவிதெரஃ-ரூதிஶ்ரவணெ ஸ்ரூதரூதரூ-
'விதரி ஸ்ரொஷ்யிதெ ஸ்ரெதெ வாதரஃ கார்யாஸு க்ரியா
திகரூ । ஸம்வத்ஸரெ வ்யதீதெஷ்வி ஶ்ரரூதரூம் யதாவிதி' இதி ॥

விபாகமாகாதவர்கள் விஷயத்திலோ, அன்யன் ஸபிண்டீ கரணம் செய்திருந்தால், ஸர்வஜ்யேஷ்டன் ஸந்நிதியிலில்லாமலிருந் தால், ஸமீபத்திலுள்ளவர்களுள் ஜ்யேஷ்டனே மறுபடி செய்யவும். எல்லோரும் செய்யவேண்டியதில்லை. பிறகு, ஸர்வஜ்யேஷ்டன் கேட்டால் அவன் மறுபடி செய்யவேண்டும். "ஜ்யேஷ்டன் ஸமீபத்திலில்லாமலிருந்தாலும், ரோகமுள்ளவனாயிருந்தாலும், க்ரியை நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, மாதா பிதாக்களுக்கு, 2-ஆவது கனிஷ்ட புத்ரனாவது செய்யவேண்டும். ப்ராதாக்கள் எல்லோரும் அனுமதித்து, விபாகமாகாத த்ரவ்யத்தைக் கொண்டு ஜ்யேஷ்டனால் செய்யப்பட்டது எதுவோ அது எல்லோராலும் செய்யப்பட்டதாகவே யாகும். ஜ்யேஷ்டன் (அன்யனால்) செய்யப் பட்ட ஸபிண்டீகரணத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும் என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்".

ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு மாதா பித்ரு ம்ருதியைக் கேட்ட விஷயத்தில்.

வர்ஷத்திற்குப் பிறகு மாதா பிதாக்களின் ம்ருதியைக் கேட்டால்,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— தூரதேசம் சென்ற பிதா இறந்ததைப் புத்ரன் வர்ஷம் முடிந்த பிறகு கேட்டாலும், 10-நாட்களில் க்ரியை முதலியதை விதிப்படி செய்யவேண்டும்.

வாராணஸ்யாம்—

'யதாஸ்ய வைஶ்யதஸ்ய வ்யாதாம உத்ஸர்ஜ்யாஸ்யாம் ஹி வாத்ருகஃ । ஶ்ராத்தா தஸ்மிந்ஸ்ய உஸாஹம் வஸ்தகீ ஹவைஸ்' இதி ।

விஜ்ஞானேஶ்வரீயே—

'உஹாமாராநிவாதே தா ஆத்ருவத்ஸ்யாவவாஸிநா । தீதேஸ்யாஸ்யாம் கதாவ்யம் வ்ருதகாயாம் உஸாஹதஃ' இதி ॥

வ்யாதயாஹாரே—

'ஸாதாவித்ருரணே உத்ஸர்ஜ்யாஸ்யாம் வத்ஸராத் உத்ஸ்ருஜ்யாம் வாத்ருகஃ ஶ்ராத்தா ஶ்ரவணதிநாதி வ்ருஜாத்ருஸ்தம் உஸாஹாத்யா ஸ்ளஹம் காயாஸ்' இதி ॥

காதீதவத்ஸராத்வ்ருதவ்ய வ்யஸ்வத்ஸராவிஹிதவ்ருத்தாநா ஸாவிகவ்ருயாராணாதீநாம் ஸ்திதீபவத்ஸரே கதாவ்ருதாவியாநா உஸாநாத்தாதி ந காயாணி, த்ருதஸாஸ்ய த்ருதிர்யாவாஸ்யாத்ராத்ரயஸ்ய । த்ருதஸாஸ்யாத்ருஜ்ஞாநே தத்தாஸ்ய காயாத்ர । காதீதவத்ஸர

புராணத்திலும்:— மாதா பிதாக்கள் இறந்தால், புத்ரன் தூர தேசத்திலிருந்தாலும், கேட்ட நாள் முதல் 10-நாள் ஆசௌச மனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

விஜ்ஞானேச்வரீயத்தில்:— மஹாகுருவின் ம்ருதியில், ஒரு வர்ஷமான பிறகும், புத்ரன், ஈரவஸ்த்ர முடையவனுய், உபவாஸ முடையவனுய், 10-நாளில் ப்ரேத கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:— மாதா பிதாக்களின் மரணத்தில், புத்ரன் தூரதேசத்திலிருந்தாலும், ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு கேட்டாலும், கேட்ட நாள் முதல், தன் வர்ணத்திற்குரிய 10-நாள் முதலிய ஆசௌசத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

வர்ஷமான பிறகு க்ரியை செய்யப்பட்டால், முதல் வர்ஷத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸோதகும்பம், அனுமாஸிகம், கேசதாரணம் முதலியவைகளை, 2-ஆவது வர்ஷத்திற் செய்யும்படி விதி யில்லாத தால், அவைகளைச் செய்யவேண்டியதில்லை. இறந்த மாஸத்தில் இறந்த திதியில் ஆப்திக ச்ராத்தந்தான். இறந்த மாஸம் முதலியது அறியப்படாவிடில் அக்காலத்தில் செய்யவேண்டும். ஒரு வர்ஷம்

வ்ரதகரணே கர்மவிசேஷே ஹ்ரஸ்வே ஹ்ரஸ்வே காலே ஸிஷ்டாந்ந-
ஜுஹோதீதி ஹோதவ்யாஹோதிகாதீநி கர்மகா ஏததோஷதீயா
வாவிசம் கரோதி, ‘சுஸ்ரூ வமாஸவ்ரஜைவ ஏஸா தர்-
வியிவ ஹவதி’ । வநகாஹரே ஹாஹரே ஏ ரோஹிகாதி ஸவி
ஷ்டாநி ॥ கர்மகா ஏ வர்நராவ்ரத்ரா ரோஹிகாதி தர் தத்ரைந ।
யாவந்தாவிகரணயுக்தே தி ஸாதாதவொzவ்ரவீத்’ இதி ॥

ஸதகெzவி—

‘ஏஸாதம் வஹா விதேரோ: வரோக்ஷரணஸ்ரர்தள ।
த்ரிஹம் ரோத்ரஸவத்ரர்ஹ்ரர் ஏஸாஹம் வத்ரராஏயோ ॥ கர்தளஜுர்
ஜெஹிகெz.த்ரிவை ஏநம் தஸ்ரர்த்ரிஹம் தயொ:’ இதி ॥
ஸதகர்கர்தா வநதஜ்ரர்வ்ரர்தழ- ‘வத்ரரஜ்ரே தத்ரரம் வா ரோதா
விதேராரஹஸ்ரியாநரணஸ்ரவணே ஸவெயுஷாஜவி வர்த்ரா
ணாம் ஏஸாஹரஸளவழ, ஸவதீரோத ஹ்ரஹஸ்ரியாநெ ஏர்தள
ஸ்ரர்தாயாம் வஷயுக்ஷ வரம் த்ரிஹதேவ । தத்ரவயும் த-
ஏஸாஹழ ॥ கத்ர விஸேஷ:— ‘ஜ்யேஷ்ட கர்தெ ஔளஜுர்

முடிவதற்குள் செய்யப்படும் ப்ரேதக்ருத்யத்திலோ வெனில், ஆப்திகம் வரையில் அததன் காலத்தில், மீதியுள்ள மேல் வரும் ஸோதகும்பம் மாஸிகம் முதலியவைகளைச் செய்து, இறந்த மாஸ திதியில் ஆப்திகத்தைச் செய்யவேண்டும். ‘அஸ்தியினுலாவது, புரசுக்காம்புகளாலாவது, ப்ரதிக்ருதியைச் செய்து, விதிப்படி தஹித்து, 11-ஆவது நாளிலும், 12-ஆவது நாளிலும் மாஸிகங்களையும், ஸ்பிண்டீகரணத்தையும் செய்து, ஆப்திகம் வரையில் மாஸிகங்களை 2-ஆவது தடவையாய் அந்தத் தினத்தில் செய்ய வேண்டுமென்றார் ஸாதாதபர்.

சதகத்திலும்:— ‘தசராத்ரம்+தயோ:’ என்றுள்ளது. சதக காரரால் இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது இவ்விதம்:— “ஒரு வர்ஷத்திற்குள், அல்லது பிறகு, மாதாபிதாக்களின் பரோக்ஷ மரணத்தைக் கேட்ட விஷயத்தில் புத்ரர்களெல்லோருக்கும் 10-நாளாசௌசம். ஸபத்நீ மாதாவின் பரோக்ஷ மரணத்தைக் கேட்டால், ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு 3-நாட்களே ஆசௌசம். ஒரு வர்ஷத்திற்குள் 10-நாளாசௌசம். இதிலுள்ள விசேஷம்— ஜ்யேஷ்டன் க்ரியைகளைச் செய்த பிறகு, ஒரு வர்ஷம் சென்ற

தெஹிகெzவை வாதிகூராதெ தஷ்யாஃ ஸவதீஶாதாஃ வரோ
கூஶ்யதிஶ்ரவணெ ஶிநீ, தயொஃ = ஶாதாவிதுராஃ, தஷ்ய
கநிஷ்டஸ்ய தூர்வஹீ ॥ ‘விதநி வ்ரொஷிதெ வ்ரெதெ வாதூரா
தெஶாஹராம் மதஃ । கூதகிரெ திரூராத்ரம் வ்யாஉஶாஹஶிகூத
கிரெ’ உதி வத்ஸராஉத்ஷ்டுஶ்ரவணெ கூதகிரெ திரூராத்ரவியிஃ
கநிஷ்டவிஷய ஸவ ॥ ‘கூதகிரெzவி விதநி ஶாஹம் ஸ
தகம் ஸவெஸ । உஷ்ணாதிஶொஷகம் விஷ்ணும் ஸவிஷ்ணுகூரணம் வா
நஃ’ உதி ஶாஹவியாநாஸ கிரதஷ்யாவி ஸவிஷ்ணுகூரணஸ்ய
வாநஃகூரணவியாநஸ்யாஶ்யுராஸ ஜ்யேஷ்டவிஷயகஸ்ய ஶஷ்யாவஶிரி
தெ । தயா ச வைடீநஸிஃ — ‘வ்ரொஷிதஸ்ராத்ரஶ்ரவணெ உத்த
விஷ்ணொஉகுர்யெ । திரூராத்ர ஸ்ய தகம் தத்ர ஶாஹம்
வாத்ரூராயுயொஃ’ ॥ கூதகிரெ விதநி ஹதுர்நி ச ஜ்யேஷ்
வாத்ரூராயுயொஉஶாஹஶிதுர்யுஃ । ஸவம் ச ஸம்வத்ஸராஉத்
ஊர்த்வம் விதிர்ஶ்ரவணெ ஜ்யேஷ்வாதூரா ஶாஹஶிஉகரா

பிறகு, ஸபத்நீ மாதாவின் பரோக்ஷ மரண ச்ரவணத்தில் ஒரு நாளாசௌசம். அவ்விதமான மாதா பிதாக்களின் பரோக்ஷ மரண ச்ரவணத்தில் கனிஷ்ட புத்ரனுக்கு 3-நாளாசௌசம். தூர தேசம் சென்ற பிதா இறந்தால், தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்ரன் கேட்டால் க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசம். க்ருத்யம் செய்யப்படாத விஷயத்தில் 10-நாளாசௌசம், என்று வர்ஷத்திற்கு மேல் கேட்டால் த்ரி ராத்ரம் என்ற விதி கனிஷ்ட னைப் பற்றியதே. ‘க்ருத்யம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், 10-நாளா சௌசமுண்டு, திலோதக பிண்ட ப்ரதானத்தைச்செய்யவேண்டும். மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும், என்று 10-நாள் விதிப்பதாலும் செய்யப்பட்ட ஸபிண்டீகரணத்தை மறுபடி செய்யும்படி விதிக்கின்ற பலத்தாலும் இது ஜ்யேஷ்டனைப் பற்றிய தென்று அறியப்படுகிறது. அவ்விதமே பைடீநஸி:—தேசாந்தரம் சென்ற ப்ராதாவின் மரணத்தை க்ருத்யங்களான பிறகு கேட்டால் 3-நாளாசௌசம். புத்ரன் பார்யை இவர்களுக்குப் பத்து நாள். க்ரியை செய்யப்பட்ட பிதாவின் மரணத்திலும் அவ்விதமான பர்த் தாவின் மரணத்திலும் புத்ரன், பார்யை இவர்களுக்குப் பத்து நாள் என்பது பொருள். இவ்விதமிருப்பதால், வர்ஷத்திற்குப் பிறகு,

ஸளயம் வாந்ஷாய கூதஃவி ஸவிண்ணீகரணம் வ்ருத்தஃ கூ
யாத். கநிஷ்வ்ருத்ரஷ்ட கூதக்ரியவிஷயே த்ரிராத்ர
ஸாஸளயஃஹகரணம் வ கூர்யாதி ॥

கூத கெவிஷாஹுஃ— ‹ஸம்வத்ஸரே வ்ருத்திதெzவி ஔரஸா
தம்யஸாவியி’ உத்யாதீநி ஸம்வத்ஸராத்ஊர்த்வம் ஶ்ருவணே ஔரஸா
வ்ருத்திவாதகாநி வசநாநி கூர்யாதக்ரியவித்யவிஷயாணி ॥ ‹கூர்த
க்ரியெ த்ரிராத்ரம் வ்யாசு’ உதி வசநம் வத்ஸராத்ஊர்த்வம் வித்ய
ஸ்ரணஶ்ருவணெ கூர்யாதக்ரியெ வித்தநி ஜ்யெஷ்டாதீநாம் ஸவெஷாம்
ஸவி வ்ருத்யாணா ஸவிஶெஷெண த்ரிராத்ராஸளயொதகதாந
வ்ருத்திவாதநவாழ ॥ ‹கூர்யாதக்ரியெzவி வித்நி ஔரஸாஹம் வ்ரு
தகீ ஹவெசு கூருஜோவாzந்ருஜோவாzவி’ உத்யாதீநி கூர்யாதக்ரிய
விஷயெ ஔரஸாஹாஸளயவ்ருத்திவாதகாநி வத்ஸராசு வ்ருத்யம்
வித்யஸ்ரணஶ்ருவணவிஷயாணி ॥ யத்தொக்தம் ‹ஸவிண்ணீகரணம்
வ்ருத்தஃ’ உதி வ்ருத்தஃகரணவியாநஸாயெத்யாசு கூர்யாதக்ரியெzவி

பித்ரு ம்ருதி ச்ரவணத்தில், ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் 10-நாளாசௌச முதகதாநமிவைகளைச் செய்து, செய்யப்பட்ட ஸபிண்டீகரணத்தையும் மறுபடி செய்யவேண்டும். கனிஷ்ட புத்ரனெனில், க்ருத்யம் செய்தாகிய விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசத்தையும், உதகதாநத்தைமட்டிலும் செய்யவேண்டும்” என்று.

இவ்விஷயத்தில் சிலர் சொல்லுகின்றனர்:— ‘ஸம்வத்ஸரே + யதாவிதி’ என்பது முதலியதாகிய, வர்ஷத்திற்கு மேல் கேட்டால் 10-நாளாசௌசத்தை விதிக்கின்ற வசநங்கள், க்ரியை செய்யப்படாத பித்ரு விஷயங்கள். ‘க்ருதக்ரியே த்ரிராத்ரம்ஸ்யாத்’ என்ற வசநம், வர்ஷத்திற்குப் பிறகு பித்ரு மரணத்தைக்கேட்டால், க்ருத்யமான பிதாவின் விஷயத்தில், ஜ்யேஷ்டன் முதலாகிய எல்லாப் புத்ரர்களுக்கும், விசேஷமின்றி, 3-நாளாசௌசத்தையும், உதகதாநத்தையும் விதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது. ‘க்ருதக்ரியேபி + அநுஜோவாபி’ என்பது முதலிய, க்ருத்யமான விஷயத்தில் 10-நாளாசௌசத்தை விதிக்கும் வசநங்களெல்லாம், வர்ஷத்திற்குள் பித்ரு மரணத்தைக் கேட்டதைப்பற்றியதுகள். ‘ஸபிண்டீகரணம்புந:’ என்று புந:கரண விதி பலத்தால், க்ருத்யமாகிய பிதாவின் விஷயத்தில்

விதஸி ஔராஹாஶளயவ்ய ஜ்யேஷ்வ ஔத்ரவிஷயக்ய ஶவஶ்ரீத ஔதி, தஔவி ந, கஔந்ய ஔத ஔர்த்யவிதாவிஷயெ வ ஔத்ர ஶாத்ரஸ்ய வ ஔநஸ்யவிண்ஜீகரணவியாநொவவதெ ஸ்யாத்யா ஹாவெந ஜ்யேஷ்ட்கவிஷயக்யாவ்ரதீதெ: ॥ வஸவம் ய ஸம்வத்ஸராஔஶ்ச ஔத ஔர்த்யவிதாவிஶ்ரவணஶ்ரவணெ ஜ்யேஷ்வ ஔத்ரவதி திரஸ்காரஶளயஶ ஔகம் யாந ஔஷ்டாய யத ஔயுஷ்டிநெ ஹாவிண்யம் கஔயுர்யாத் । வத்ஸராத் வ ஔவ்யவம் ஶ்ரீதிஶ்ரவணெ ஸவெவ வ ஔத்ர ஔராஹாஶளயஶ ஔகம் ய கஔயுர்: ! ஜ்யேஷ்வ ஔத்ர ஸ்ய ஔத ஔவி ஸாவிண்ய ஸெகாஔராஹெ வ ஔந: கஔயுர்' ஔதி ॥ யயொவிதஸ்த ஔரஷவ்ய: ॥

ஸவத்நீமாதாவிஷயெ ॥

ஸவத்நீமாத ஔவ்யஷ்டாயாம் வ ஔவ்யவம் ஶ்ரீதிஶ்ரவணெ ஔராஹ ஶாஶளயஸ்ய ஔகம் ய । வஷ்டாயாம் வர்ஷம் ஶ்ரீதிஶ்ரவணெ தத்ய ஹ்: ॥

10-நாளாசௌசமென்பது ஜ்யேஷ்ட புத்ர விஷயமென்று அறியப் படுகிறது' என்று சொல்லியதும் ஸரியல்ல. அன்யனுல் க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட பிதாவின் விஷயத்தில், எல்லாப் புத்ரர்களுக்கும் புநஸ்ஸபிண்டீகரண விதி உபபன்னமாகு மாதலால், ஸாமர்த்ய மில்லாததால், ஜ்யேஷ்டனேமட்டில் குறித்தது என்பது தோன்றுத தால். இவ்விதமிருப்பதால், வர்ஷத்திற்குப் பிறகு, க்ருத்யம் செய்யபட்ட பிதாவின் மரண ச்ரவணத்தில், ஜ்யேஷ்ட புத்ரனும், 3 நாளாசௌசம், உதகதாநம் இவைகளை அனுஷ்டித்து, 4 ஆவது தினத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். வர்ஷத்திற்கு முன்கேட்டால், எல்லாப் புத்ரர்களும் 10-நாளாசௌசத்தையும் உதகதாநத்தையு மனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஜ்யேஷ்ட புத்ரனெ வெனில், செய்யப்பட்ட ஸாபிண்ட்யத்தையும், 11-ஆவதுநாளில் மறுபடி செய்யவேண்டும்' என்று. இவைகளுள் உசிதமாயுள்ளதை க்ரஹிக்கவும்.

ஸபத்நீ மாதாவின் விஷயத்தில்.

ஸபத்நீ மாதாவின் மரணத்தை வர்ஷத்திற்குள் கேட்டால் 10-நாளாசௌசமும் உதகதாநமும், வர்ஷத்திற்குப் பிறகானல் 3-நாளாசௌசம். அவ்விதமே,

தயா வ வரஹராஜீயெ—

‘ஷாமஷ்வாஜ்ஜநநீவஸம் ஶிஶுத்ர தசுவ்ரெதொஷுகாஶிக்ரியா ஷஷ்வாத்தவ்வநி முளணசாத்ரிரணம் ஶ்ரூக்வா வஷாரவம் தூர ஹிழ்’ ஜதி ॥

விஜ்ஞாநெஷ்வரீயெவி—

‘விதூரவத்தூரிதீதாயாம் சாதூரவஜ்ஜம் விஜொத்தரிः । ஸம்வ ஹரெ வ்யதீதெவி திரூராதூரிஶுவிஹுவெசு’ ஜதி ॥

ஸவதீந்சாதுரூளரஸவுதூராஸந்தியாநெ ஸிஷ்ளொஷரெண கூரதெ ஶாஹாஷள, தஷா சூமத ஷளரஸவுதூரः ஷுகநிஷ்டகூர தெ யாவத்தாவதெவ கூயுசு, ‘ஸவ்வீநாதிகவத்தீநா தெகா வெசு வுதூரிணீ ஹவெசு । ஸவுஶாஷ்ளாஷ்ளெந வுதூரெண வுதூரிணிசுநுரவ்ரவீசு’ ஜதி தெந தவ்யாः வுதூரவத்தாஹியா நாசு ॥

ஸம்ரஹெ வ—

‘ஸிஷ்ளொஷரகூரதெ கூரதெ ஶாஹாதெ சுவாமதளரஸவः । ஷுகநிஷ்டகூரதெ யாவ தாவதெவாவரெத்தஶா’ ஜதி ॥ ஸவிஷ்ணீகு

வரதராஜீயத்தில்:—வர்ஷத்திற்குமுன், ஸபத்நீ மாத்ருமரணத்தைக் கேட்டால், அவளுக்கு உதகதாநம் முதலிய க்ரியைகளை, மாதாவுக்குப்போல் செய்யவும். வர்ஷத்திற்குப் பிறகு கேட்டால், எப்போதும் 3-நாளாசௌசம்.

விக்ஞாநேச்வரீயத்திலும்:—மாதாவைத் தவிர்த்து, பிதாவின் பத்நீ இறந்தால், ஒரு வர்ஷத்திற்குப் பிறகும் 3-நாளாசௌச முடையவனுவான்.

ஸபத்நீமாதாவின் ஔரஸபுத்ரன் ஸந்நிதியிலில்லாததால், பிந்நோதரன் தாஹாதிகளைச் செய்திருந்தால், அப்பொழுது வந்த ஔரஸபுத்ரன், தன்தம்பி செய்தால் எவ்வளவு செய்யவேண்டுமோ, அவ்வளவே செய்யவேண்டும். ‘ஒருவனுக்குப் பத்நீகளான பலருள் ஒருத்தி புத்ரனுடையவளாயிருந்தால், அந்தப் புத்ரனுல் எல்லோரையும் புத்ரனுடையவர்களாகச் சொல்லுகிறார் மனு’ என்று அவனுல் அவள் புத்ரவதி என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—பின்னேதரனுல் தஹநம் முதலிய க்ருத்யம் செய்யப்பட்டபிறகு வந்த ஔரஸபுத்ரன், தனது கனிஷ்டன்

ரணம் ஹிஸ்ரோஷ்ரஜ்யேஷ்கஸ்ய தத்வி கநிஷ்டோவ்யவஹாரம் வர்தேத
கர்யஸ்ய । ஸகநிஷ்கஸ்ய தத்ர யாவதீ தஸ்ய ஸ்தாத்கர்யா ॥

ஸ்வோஷிதஸ்ரீதஸ்ய விஷயே ॥

ஸ்ரீதஸ்ரீரணே வைரீநவஹிः—

‘ஸ்வோஷிதஸ்ரீதஸ்ரீரணே உத்தவிஷ்யோஷகஸ்ய । தஸ்ரீர
ஸ்ரீம் ஸர்வதகம் தத்ர ஸ்ரீஹம் வர்தஸ்யாயஸ்யொः’ இதி ॥

கத்ர விஸேஷோஹ ஸாலவः —

‘கஸ்யதோஷகே தர்ஷ்ணாவாஸ வக்ஷிண்யாஸளயேர்வ
தே । கர்யஸ்ரேஷ்திநம் ஸ்ரீஹ்ய கஸ்யதோஷே உஸ்ரீஹிகழ்’ இதி ॥
ஷ்ணாவாஷ்ஸ்வஜ்ம் ஸ்ரீதரவம் வக்ஷிண்தயஸ்ः ॥

தஸ்ர ஸ்ரீத்யஞ்ஜரே—

‘ஸ்ரீதரெஸ்ரீஞ்ஜரஸ்ரீதள ஷ்ணாவாஷ்ஸ்ரீஹயஸ் । ஸ்ர

செய்ததில் எவ்வளவோ அவ்வளவே செய்யவேண்டும். ஸபிண்ட கரணத்தை மட்டில் பின்னோதர ஜ்யேஷ்டன் செய்திருந்தாலும், கனிஷ்டனுயிருந்தாலும் ஔரஸன் மறுபடி செய்யவேண்டும். ‘தனது கனிஷ்டன் செய்ததில் எவ்வளவோ’ என்று சொல்லியிருப்பதால்.

தேசாந்தரத்திலிருந்த ப்ராதாவின் விஷயத்தில்.

ப்ராதாவின் விஷயத்தில்,

பைடீநஸி:— தேசாந்தரத்திலிருந்த ப்ராதாவின் மரணத்தில், பிண்டோதகதாநாதிகள் முடிக்கப்பட்டிருந்தால், 3-நாளாசௌசம். புத்ரன், பார்யை இவர்களுக்குப் பத்துநாளாசௌசம். இதில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காலவர்: க்ரியை செய்யப்பட்ட விஷயத்தில் 6-மாதங்களுக்கு மேல் பக்ஷிண்யாசௌசம். 6-மாதங்களுக்கு முன்பானால் 3-நாள். க்ருத்யமாகாத விஷயத்தில் 10-நாளாசௌசம். அவ்விதம்,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—தேசாந்தரத்தில் மரித்த ப்ராதாவின் ம்ருதியை 6-மாதத்திற்குள் கேட்டால் 10-நாளாசௌசம். பிறகு

ரூாத்தும் தீரூாத்தும் வ்யா ஔரூாஹம் ஔாஹகவ்ய து' ஔதி॥ ஔாஹ கவ்ய = ஹ்ராத்தஃ॥

கூந்தூாவி—

'ஔரூாஹரூ்தி யஃதூ கூந்ஜாரூ்ஜயொஃ ஸ்ரூ்தா । ஷண்ணாவாஃ ஷ்ரூாஹவ்யா ஔரூாஹம் தூ்வஹரூாவரூெஷு' ஔதி ॥

ஜூாதூ்யாதிவிஷயெ தூ— 'ரூாஹதூயெ தீரூாத்தும் வ்யாஹு' ஔதூ்ஷ்டரூாஸளவ ரூஔகம் வ ஜெஜ்யழி ॥

கூவூ்தூவவிண்ணரூணவிஷயெ ॥

கூவூ்தூவ்ய வவிண்ணவ்ய கூகூ்தவஸம்ஷ்காரவ்ய வனகாஔரூாஹாஷு வரூம் ரூணஸ்ரூவணெ வூ்நஔ்யுஹநம் கூ்ரூக்வா யாவஷுவ்ஷாஸளவரூஔகம் விண்ணும் வ ஔக்வா சூஸளவாதெ வனகொஔிஷ்டும் வரூஔிநெ வாவிண்ணும் வ கூ்யஃதூாஷு ॥ கூவாஷு வரூம் ஸ்ரூவணெ வனகாஹெந வூ்நஔ்யுஹநவிண்ணாஔகாநி வரூாவ்ய ஷ்ரீதியெ ஸ்ரூாஜம்

வர்ஷத்திற்குள் கேட்டால் 3-நாளாசௌசம். தஹநம் செய்த ப்ராதாவுக்கு 10-நாளாசௌசம். அவ்விதம்,

மற்ரொரு ஸ்ப்ருதியிலுய:—கனிஷ்ட ப்ராதாவின், அல்லது, ஜ்யேஷ்டப்ராதாவின் ம்ருதியை தேசாந்தரத்தில் நடந்ததாய்க் காலாந்தரத்தில் கேட்டால், 6-மாதத்திற்குள் 10-நாள், பிறகு வர்ஷத்திற்குள் 3-நாளாசௌசத்தை அனுஷ்டிக்கவும்.

ஜ்ஞாதி முதலியவரின் விஷயத்திலோவெனில், 'மாஸத்ரயே த்ரிராத்ரம் ஸ்யாத்' என்று சொல்லியபடி ஆசௌசமுமுதகதாநமு மென்றறியவும்.

புத்ரனில்லாத ஜ்ஞாதியின் மரண விஷயத்தில்.

புத்ரனில்லாதவனும், ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாதவனுமான ஜ்ஞாதியின் மரணத்தை 11-நாட்களுக்குப் பிறகு கேட்டால், புநர் தஹநத்தைச் செய்து, தனது ஆசௌசமுள்ள வரையில் உதக பிண்டதாநத்தைச்செய்து, ஆசௌசத்தின் முடிவில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், மறுநாளில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவேண்டும். வர்ஷத்திற்குப்பிறகு கேட்டால் ஒரோநாளில் புநர்தஹந பிண்டோ

த்³ரவ்யதீ³யை ஸபிண்ட³நம் ச கர்தவ்யம், க்ரியதே2ஸ்வை தத்ர ஸம் ஸ்காரை வஸகாஹாஸ் விண்ட3வ்யயேஸ் । ஶ்ராத்3தம் ஏகோத்3தி3ஷ்டமபி த்³ரவ்யதீ3யை ஸஹி த்³ரவ்யதீ3யை ஸஹி ஸபிண்ட³நம்' இதி ஸ்மரணாஸ் ॥

க்ருதவ்ரதக்ருத்யவிஷயே விண்ட³நிஷேத4ஃ ॥

க்ருதவ்ரதக்ருத்யஸ்ய ஸபிண்ட³ஸ்ய ம்ரியமணஸ்ய உத்தரம் ச்ரூயதே ஸ்ய விண்டா3ந் । வஸகோத்3தி3ஷ்டஸாபிண்ட்3யே ச கர்தவ்யே । க்ருதைகோத்3தி3ஷ்டஸ்ய ஸபிண்டா3தே3 ம்ரியமணஸ்ய உத்தரகம் ஸாபிண்ட்3யம் ச கர்தவ்யம் । கநிஷ்டா2தி3நா நிவ்ருத்தவிண்டா3ஸ்ய ஸாநாதி3ஸாஹக்ருத்யஸ்ய வித்தாதே3ரேகாத்3ஸி நாத்ய ம்ரியமணஸ்ய ஜ்யேஷ்டா2தி3

தகங்களே முடித்து, 2-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், 3-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும். "வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸம்ஸ்காரம் செய்யும் விஷயத்தில் முதல்நாளில் பிண்டதாநம் செய்யவும். 2-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், 3-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

ப்ரேதக்ருத்யம் செய்யப்பட்டவன் விஷயத்தில் பிண்டநிஷேதம்.

ப்ரேதக்ருத்யம் செய்யப்பட்ட, ஜ்ஞாதியின் மரணத்தைக் கேட்டால் உதகதாநத்தை மட்டில் செய்யவும், பிண்டதாநத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஏகோத்திஷ்டம் ஸாபிண்ட்யம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டமும் செய்யப்பட்ட ஸபிண்டன் முதலியவரின் மரணத்தைக் கேட்டால், உதகதாநத்தையும் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும். அன்யஞ்ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், ஸபிண்டன் தௌஹித்ரன் முதலிய கர்த்தா மறுபடி அதைச் செய்யவேண்டும்.

கனிஷ்டன் முதலியவரால், பிண்டோதகதாநம் முதலிய 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட பிறகு, பிதா முதலியவரின் மரணத்தை, 11-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் கேட்டால், ஜ்யேஷ்டன் முதலிய

ச ் ர ு வ ் ய க த ் ர ா ய ா வ ச ் ய ஷ ் ட ா ள ன ம ச ் ச ர ீ ர ம ் ப ் ர த ம ம ் ஆ ர ப ் ப ே ,
ந த ் ர க ி ஷ ் ட ா தி க ் ர ி ய த ம ் வ ி ண ் ட ா தி ச ் ர ா ஹ க ் ர ி ய த ம ் வ ் ய ா ந ஃ
க ் ர ு ய ் ய ே ,
ச ் ர ு வ ் ய க த ் ர ா வ ி ச ் ர ே ஷ ் ட ஃ க ா ல ெ z க ா ல ெ ம ் ர ு ் ப ே த ா ய ி ।
த ி ன ெ ர ா ச ் ர ம ம ் ம ு க ் ய ப ் ர ா ண ர ் ண ம ் வ ி ஜ ் ஞ ா ய ெ ச ் ச ॥
க ் ர ு த க ் ர ி ய ா z வ ி ி த ி : ச ் ர ா ஹ ம ் வ ் ய ா க ் ய ா த ் க ீ ர ி ய ெ ச ் ச ।
ச ் ர ு த ் ய ா த ி ன ெ ர ா ச ் ர ம ம ் வ ் ய ா த ் ர ஃ
ஸ வ ி ண ் ட ீ க ர ண ம ் வ ் ய ா ந ஃ' இ த ் ய ா ஹ ி ஸ ் ம ி ஃ வ ் ய ா க ் ய ா ந ா த ் ப ் ர த ி ப ா த ன ா ர ்
ந ெ ர ு ச ் ர ு க ் ர ா த ் ர ஸ ் ய வ ் ய ா ந வ ி ் ய ா ந ா ச ் ச , வ ி ண ் ட ா ந ஸ ் ய ச ா ந ி ஷ ் ய ா ச ் ச ॥

ந ந ் ச ,
ச ் ர ு வ ் ய க த ் ர ா வ ி ச ் ர ே ஷ ் ட ா ச ா த ா வ ி த ் ர ா ச ் ர ு த ி ய ் ய ே ।
ஸ ம ் வ த ் ச ர ே வ ் ய ு த ீ த ெ z வ ி க ் ர ி ய ் ய ா ச ் च வ ் ய ெ த க ் ர ி ய ் ய ா ம ் த ் வ ா'
இ த ி ச ் ர ு ந ா ச ் ர ா ஹ ா ஹ ி ஸ ் வ ச ் ச ம ் ச ் ர ு வ ் ய க த ் ர ் ய ா க த ் ர ு வ ் ய ி த ி வ ெ ச ் ச ।
க ந ் ய க ் ர ா த ஸ ் ய ா த ் ர வ ் ய ா ந ஃ க த ் ர ு வ ் ய க ் ர ா வ ் ய ு த ீ த ெ ஃ, வ ி ர க ் ர ா ம ா த ி
க ் ர ு ச ெ z வ ி வ ி த ் ர ா ச ் ர ் ய ா ச ் ர ா ஹ ா ச ் ச க ் ர ி ய ா வ ி ி வ ர ் த ் த ா ச ் ச ।
ச ் ர ு ச ் ர ா ர ் ஷ ் ட ள வ ி த ் ர ள ச ் ர ு த ள ச ் ச ெ ச ந ் ய ா z வ ி க ் ர ி ய ் ய ா ச ் च வ ி ச ் ச ம ் च
வ ி த ் ர ு ் ய ே ।
ச ் ர ா ஹ ம ் வ ி ந ா த ா ந ி வ ் ய ா ந ஸ ் ச வ ி த ் ர ா ஜ ை ் ய ஷ ் ட ா

முக்ய கர்த்தா, தனது ஆசௌசமுள்ள வரையில் உதகதானத்தை மட்டில் செய்யவும். கனிஷ்டன் முதலியவர் செய்த, பிண்டதானம் முதலிய 10-நாள் க்ருத்யத்தை மறுபடி செய்யக்கூடாது. 'முக்ய கர்த்தா + ஸபிண்டீகரணம் புந:' என்பது முதலிய முன் சொல்லப் பட்டுள்ள வசநங்களால் உதகதானம் மட்டில் விதிக்கப்பட்டிருப்ப தாலும், பிண்டதானம் நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்.

ஓய்! 'முக்ய கர்த்தா தூரதேசத்திலிருந்து, மாதாபிதாக் களின் ம்ருதியை ஒரு வர்ஷம் க்ரமித்துக் கேட்டாலும், அப் பொழுது க்ருத்யத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்ற வசநத்தால், தஹநம் முதலிய எல்லா க்ரியையையும் செய்யவேண்டும்' எனில், அது இல்லை. பிறன் செய்ததை மறுபடி செய்யவேண்டுமென்பது இதில் தோன்றுதால், வெகு நாட்களாயினும், மாதா பிதாக் களுக்கு, 10-நாட்களில் உதக க்ரியையைச் செய்ய வேண்டுமென்ற விதியில் தாத்பர்ய முள்ளதாகையால். ''தூரதேசத்திலுள்ள மாதா பிதாக்கள் இறந்தால், புத்ரனல்லாதவன் க்ருத்யம் முழுவதையும் செய்திருந்தால், ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் தம்பிகளுடன், தஹநம் தவிர மற்ற க்ருத்யங்களைச் செய்யவேண்டும், ஸபிண்டீகரணத்தையும்

zவி கூயபூஹந ஜெஹ்வவிண்டநழ' ஹதி வவநாஹாஹவ்ருதிரி
கதம வவபும வ நஃகரணீயதி தி வெளு। கவ்யாதிகூராதஹஸாஹ
விஷயக்வாவ்ருதீதெ ஹபூஸாஹஃஜ்யாமதஃவ்ருகத பூர்வ விஷய
க்வெந வரிதாயபூக்வாக ॥

தயா வ ஹ்ரூத்ருதெரெ—

'ஃவ்ருகதூராமதெzநூஹ்ர வ்ருவ்ரதெதாzவி க்ரியாம தூ
ஜெக। ததஹ்ர கஃபூ கவீபூத வம்ஹ்ரதபூா விஹ்ரஜெததஃ ॥
வநவ்ரிதொஹகம விண்டம நஹவ்ருஹாஹநம தயா। நவஸ்ராஹ
ப்ருஹாநாதி வவபும கஃபூ வஃரவதெரெக' ஹதி ॥

வாரஹ்ரெரzவி—

'வனதெஸாரஹ்வவிண்டவ்ரு யஹ்ருாமஹ்வதி வெ வ்ரதாஃ।
தெzவி கூயபூஹ்ர வதிவெபூவ்ருவிண்டஹாநம ஜம தயா'
ஹதி ॥

கதொ ஹஸாஹஃஜ்யெ ஃவ்ருகதூராமதெ வவநவயாஹாஹ
வ்ருதிரிஷ்டம வதிவபூக்ரூதம வவபும தெந வநஃ காயபூழி,

மறுபடி செய்யவேண்டும்". என்ற வசநத்தால், தஹநம் தவிர எல்லாவற்றையும் மறுபடி செய்யவேண்டுமெனில், அது இல்லை. இந்த வசநம், 10-நாட்கள் தாண்டிய பிறகுள்ளதைப் பற்றிய தென்பது தோன்றுததால், 10-நாட்களுள் வந்த முக்யகர்த்தாவைப் பற்றியதென்பதால் சரிதார்த்தமாவதால். அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— முக்ய கர்த்தா வந்து விட்டால், மற்றவன், க்ருத்யம் செய்தவனுகினும் நிறுத்தவும். புத்ரன் க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். ஸம்ஸ்காரம் செய்த மற்றவன் விடவேண்டும். மறுபடி திலோதகம், பிண்டம், நக்நப்ரச்சாதநம், நவச்ராத்தம் இவை எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும்' என்று உள்ளது.

பாரஸ்கரரும்:— 'அன்யர்களால் பிண்டதாநம் செய்யப்படும் பொழுது, புத்ரர்கள் வந்து விட்டால், அவர்களும், முன் கொடுக்கப்பட்ட பிண்டோதகங்களை மறுபடி கொடுக்கவேண்டும்' என்றார்.

ஆகையால், 10-நாட்களுள் முக்யகர்த்தா வந்துவிட்டால், வசந பலத்தால் தஹநம் தவிர்த்த மற்றதெல்லாம் புத்ரனால் மறுபடி

வஞ்சயநம் தூ நவ்நஃ காயழி । கூதெதெநவாஷ்டிவஞ்ச
நெந உத்திஷ்டப்ரேஹி' ஜத்யாதிசுநாயஃவிஜெஃ, வ்நஃகரண
ஷ்ய நிரயஃகக்வாசு, விஜ்ஞாதிவத்தஷ்ய வ்நஃகரணெ வயநா
ஸாவாஜ்ய ॥

உஸாஹஜெஷ்ய கநீயஸா கூதஷ்யாவி விஜ்ஞாதகவ்யதி
ரிக்தநிமித்தஸ்யாதநாதெ நஃ வ்நஃகரணழி, 'உஸாஹகஜ்ணா
ரஷ்டெ ஸம்ஸ்காராந்தள கநீயஸா । ஜ்யெஷ்டா யஜ்ஞகர்மாதிஷு
வொரஷ்ய ஸெஷம் ஸமாவயெசு' ஜதி ஸ்மரணாசு ॥

உஸாஹாநந்தரமேதந சுவ்யகதுஃ விஜ்ஞாநாதிவஜு
சுதகரோதுரோஸளயம் ய கந்ஷ்யழி, வநகொதிஷ்டாதிகசுஜ்ய
கூதயம் ய தெந காயழி ॥

தயா விதுயேயவாதெ—

'ஸ்ரார்ஷ்டெ கெநவிசு ஷ்ரெதகூதெ சுவ்யகதுஃஜ்ஞாந
ZZமதொ ஸாஹம் விநா Zநுசு ஸஃம் கூயஃசு, கூதம் நாஷ்டி
ஸஞ்சயநழி, வ்ரிவஃவ்யவ்யதஷ்ஷ்ரெதகரோது சுதஸாஹம் ஜ்யாசு,

செய்யப்படவேண்டும். ஸஞ்சயநமோ வெனில், மறுபடி செய்யப்படவேண்டாம். முன் செய்யப்பட்ட அஸ்தி ஸஞ்சயனத்தினுலேயே 'உத்திஷ்டப்ரேஹி' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களின் ப்ரயோஜநம் ஸித்தித்ததால், மறுபடி செய்வது நிஷ்பலமாவதால், பிண்டாதிகளைப் போல், அதை மறுபடி செய்யும் விஷயத்தில் வசநமில்லாததாலும்.

10-நாட்களுள், கனிஷ்டனுல் செய்யப்பட்ட, பிண்டோதகம் தவிர்த்த நக்நப்ரச்சாதநம் முதலியதற்குப் புந: கரணமில்லை. 'தசாஹ + ஸமாபயேத்' என்ற ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

10-நாட்களுக்குப் பிறகு வந்த முக்ய கர்த்தாவால், பிண்டதாநம் முதலியதன்றி, உதகதாநம் மட்டிலும், ஆசௌசமும் அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டம் முதலிய மேல்க்ருத்யமும் அவனுல் செய்யப்படவேண்டும். அவ்விதம்,

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— மற்றொருவன் க்ருத்யத்தை ஆரம்பித்த பிறகு, முக்ய கர்த்தா நடுவில் வந்தால், தஹநம் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். செய்யப்பட்ட ஸஞ்சயனத்தை

யத்ஸ்யுர்கோஷ்டாதம் வ்ருத்தோ வாऽந்யோ வா கர்யாத், வித்த
ஸாத்யஃ வ்ருத்தஃ ஶ்ராத்தா வபநம் க்ருத்வா உஶாஹரேத்தகரோத்தரம்
உத்தராத், ஜ்யேஷ்டஃ க்ருதரிவி ஸாவித்ர்யைகாஹஶாஹ வஸ வ்ர
தஃ கர்யாத்' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே—

'கநிஷ்டஸ்ய க்ருதம் ஸவ்யம் ஶ்ராத்தம் ச யதாக்ரமம் ।
ஜ்யேஷ்டஸ்த்வஸ்ரோயாத ஸ்ருஷ்டநாஶி உஶாஹதஃ ॥ வாஷாணஸ்ய
வதம் வித்தம் விதிநைவோத்தரோத்தரம்' இதி ॥

விஶ்வாத்மகே து—

'யதி கர்யாத் ப்ரமாதேऽஸ்மி ஸம்ஸ்க்ருதிவியம் ஜ்ராதுரஸ்ய
நுஸ்ய வா ஶ்ராத்தம் ஸகலம் ஸ வஸவ யாத ஜ்ராத்ருஸிகை
ऽவ்யாமதை । ஜ்யேஷ்டாஸந்நிபிநா கநீயஸி வித்தஃ கர்யாத்ண
வஸவ க்ரியாஃ ஶ்ரத்தோவஸ்தித வஸவ ஏவ ஜ்ராயாம

மறுபடி செய்யக்கூடாது. முன் செய்வதற்கு ஆரம்பித்தவன், உதகத்தை மட்டில் 10-நாட்கள் வரையில் செய்யவும். ஏகோத்திஷ்டம் முடிய, புத்ரனுவது அன்யனுவது செய்திருந்தால், அன்ய தேசத்திலுள்ள புத்ரன் கேட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, 10-நாட்களில் உதக தாநத்தை மட்டில் செய்யவும். ஜ்யேஷ்டன், செய்யப்பட்ட ஸாபிண்ட்யத்தை, 11-ஆவது நாளிலேயே மறுபடி செய்யவேண்டும்" என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—கனிஷ்ட புத்ரன் க்ருத்யம் முழுவதையும் ஏகோத்திஷ்டம் முடிய விதிப்படி செய்த பிறகு, ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் வந்தால் அன்று முதல் 10-நாட்களில், பாஷாண ஸ்தாபநம் பிண்டதானம் தவிர, உதக தாநத்தைமட்டில் செய்யவேண்டும்.

விச்வாதர்சத்திலும்:-'ஜ்ஞாதிக்காவது, அன்யனுக்காவது, முதல் நாளில் ஸம்ஸ்காரத்தை எவன் செய்தானோ அவனே ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையிலுள்ள எல்லாவற்றையும், ஜ்ஞாதி முதலியவர் நடுவில் வந்தாலும், செய்யவேண்டும். ஜ்யேஷ்டன் ஸமீபத்திலில்லாதால், கனிஷ்டன் பிதாவுக்கு க்ரியைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, பிதாவின் மரணத்தைக் கேட்டு வந்தால் ஜ்யேஷ்ட புத்ரன், அதற்கு மேற்பட்ட க்ரியைகளைச் செய்யவேண்டும். மாதா

ஷஷ-ஷ்வஷ்க்ரியாஃ ॥ யதிதூரிஷ்ரூணாதிகம் ஷஷ்டிநம் தஷ்டிஷு மதை ஜ்யாயஷ ஷ்டவஷ்ரூணாஷ்வஷ்ரூஷ்ரூ-வஷ்ரூதாஷ்ளவஷ்வஷ்வ தாவவி । ஜ்யாயாநெவ தஷ-ஷ்வஷ்ரிவஷ்ரூத-ஷ்ரூஷ்ரூ தஷ்ரூஷாதிதிஷ்ரூஷாஷ்ரூகம் ததத்தரிஷ்ணி ஷ்ரூஷ்டிஷ்ஷ்ரூஷ்ரூஷ்ளள தாக்ஷ்ரூதிகீம் ஷெவஷ்ரூஃ' உதி ॥ திஷ்ரூம் = ஸவிண்ஷீகரணம் ॥

உஷெதஷ்ரூ ஸவெஷ்ரூஷ்ரூ வஷவநெஷ்ரூ ஷ்ரூஷ்டிநாஷ-ஷ்வஷ்ரூம் கூதஷ்ரூஷாஷ்ரூகூதஷ்ரூஷ்ரூ வித்ரூஷெரிஷ்ரூணஷ்ரூவணை விண்ஷ்ரூஷாநா ஷெரூவியாநா ஷ்ரூஷ்ரூகரோத்ரு ஷெகொஷ்டிஷ்டாஷ-ஷ்வஷ்ரூகூதஷ்ரூம் வெதி ஷஷ்ரூஷ்ரூதிஸம்ரிதஷ்டி ॥

ஷ்ரூதகஷ்வஷ்ரூவஷ்ரூநாஷ்ளள த-ரூ--

'ஷெரூஷாதிரூஷ்ளள வித்ரூஷ்ளள ஷ்ரூதள வெஷ்ரு' உதி வஷ்வந ரிநஷ்ரூயா வஷ்ரூவஷ்ரூதஷ்டி । வ-ரூத்ரூவஷ்ரூதிரிஷ்ரூஷெதநாநெஷ்ரூந ஸவிண்ஷ்ரூஷாதிநா ஷ்ரூஷ்ரூஷாதிஸவிண்ஷ்ரூஷ்ரூஷாதெஷ்ரூ கூதெ கூநஷ்ரூஷாரோமதஃ வ-ரூத்ரூஃ ஷ்ரூஷ்ரூம் ஸம்வயம் விநா வாஷாணஷ்ரூவநநஷ்ரூவஷ்ரூஷ்ரூஷ்ரூநவெஷ்ரூத

பிதாக்களின் மரணதினம் முதல் 10-நாட்கள் சென்றாலும் அதற்குப் பிறகு, ச்ரவணதினம் முதல் சாவாசௌசமிருந்தாலும், ஜ்யேஷ்டனே அதற்குமேலுள்ள, ஏகோத்திஷ்டம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடிவு வரையிலுள்ள க்ருத்யத்தைச் செய்யவேண்டும். அந்தந்தக் கர்மாக்களைச் செய்யும்பொழுது, அக்காலத்தில்மட்டும் சுத்தியென்றார் தேவலர், என்று. மிச்ரம் = ஸபிண்டீகரணம்.

சொல்லப்பட்டுள்ள எல்லா வசநங்களிலும், 10-நாட்களுக்கு மேல், 10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்பட்டுள்ள பிதா முதலியவரின் மரண ச்ரவணத்தில் பிண்ட தாநம் முதலியதற்கு விதியில்லாத தால் உதக தாநம் மட்டிலும், ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு மேலுள்ள க்ருத்யமும் உண்டு என்பது வெகு ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ஸம்மதமாகியது.

சதக வ்யாக்யானம் முதலியதிலோவெனில்:- 'தேசாந்தரஸ்தள பிதரௌ ம்ருதௌளசேத்' என்ற வசநம் வேறு விதமாய் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது — "புத்ரனைத் தவிர்த்த அன்யனை ஸபிண்டன் முதலியவனுல், தஹநம் முதல் ஸாபிண்ட்யம் முடிவு வரையிலுள்ள க்ருத்யம் செய்யப்பட்ட பிறகு, வந்த புத்ரன், தஹநம் ஸஞ்சயநம் தவிர, பாஷாண ஸ்தாபநம், நக்ந ப்ரச்சாதநம்;

ஶப்தநவஸ்ராத்தைகோத்தரவ்ருத்திவாஸஉதக திலோதக பிண்டபலி ப்ரதாந ஷோடஶ ஸபிண்டநாநி புநஃ கார்யாத், 'தாஹம் விநா தாநி புநஶ்ச ஸர்வம்' இத்யவிஶேஷேணாஹியாநாத், 'க்ருதக்ரியேபி பிதரி தஶாஹம் ஸூதகீ ஹவேத்। தத்யாத்தி லோதகம் பிண்டம் ஸபிண்டீகரணம் புநஃ' இதி புநஃ பிண்ட தாநஸ்ய வியாநாச்ச ॥

சுநுஜைரநுஷ்஠ிதே ஸபிண்டீகரணாந்தக்ருத்யே து ஜ்யேஷ்டபுத்ர உதகஶாத்ரம் புநஸ்ஸபிண்டநம் ச கார்யாத், ந து பிண்டாதீநி' இதி ॥

கநிஷ்டக்ருததஶாஹக்ருத்யாதிவிஷயே உதகதாநஸபிண்டீ கரணவ்யதிரிக்தம் பிண்டாதிகம் ந கர்தவ்ய மித்யத்ரைவாத்ரே 'ஶுப்யகர்தா விதேஶஸ்தஃ காலேஃகாலே ஸ்ரூதோ யதி। திலவாரி ப்ரகுர்வீத பிண்டதாநம் விவர்ஜயேத்' இதி, 'க்ருதக்ரியேபி பிதரி' இத்யாதீநி பூர்வோக்தாநி வசநாநி யோஜி தாநி ॥

ப்ரேத சப்தம், நவச்ராத்தம், ஏகோத்தர வ்ருத்தி, வாஸோதகம், திலோதகம், பிண்டபலி ப்ரதாநம், ஷோடசம், ஸபிண்டநம் இவைகளை மறுபடி செய்யவும். 'தஹநம் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் மறுபடி செய்யவும்' என்று ஸாமான்யமாய்ச் சொல்லியிருப்பதாலும், 'பிதாவுக்கு க்ரியைகள் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், 10-நாளாசௌசம், திலோதக பிண்டப்ரதாந ஸபிண்டீகரணங்களை மறுபடிசெய்யவும்' என்று மறுபடி பிண்டதாநம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும்.

கனிஷ்டர்களால் ஸபிண்டீகரணம் முடியச் செய்யப்பட்டிருந்தாலோ, ஜ்யேஷ்ட புத்ரன் உதக தாநத்தைமட்டிலும் செய்து, ஸபிண்டீகரணத்தையும் மறுபடி செய்யவேண்டும். பிண்டதாநம் முதலியதைச் செய்யவேண்டியதில்லை" என்று.

கனிஷ்டன் 10-நாள் க்ருத்யம் முதலியதைச் செய்த விஷயத்தில், உதகதாநம் ஸபிண்டீகரணம் இவைகளைத் தவிர்த்த பிண்டதாநம் முதலியதைச் செய்யவேண்டாம் என்ற அர்த்தத்திலேயே, 'முக்ய கர்த்தா + விவர்ஜயேத்' என்பதும் 'க்ருதக்ரியேபி பிதரி' என்பதும் முதலாயுள்ள, முன் சொல்லிய வசநங்களெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஜ்யோதிஜ்ஜ்யோஷமெ வ—

'நமோ நஜ்ஜ்யோஷ்டாய நமெ நமெ வ வாஷகுழி। நமோ விஜ்ஜ்யெ நமோதவ்யெ ஹரிஜ்ஜ்யெ தியொஷகுழி' ஹதி ॥ நமெ = நமஜ்ஜ்யெவொஜ்ஜ்யாரணழி, வாஷகுழி = வாஷஜ்ஜ்யோஷகுழி, நமோ = நமஜ்ஜ்யோஷ்டாநழி, விஜ்ஜ்யெ = விஜ்ஜ்யஜ்ஜ்யோஷ்டாநழி, ஹரிஜ்ஜ்யெ தியொஷகெ நமோ காயழி, ஹரிஜ்ஜ்யெவாஜ்ஜ்ரணாரஹிதஜ்ஜ்யெ கதஜ்ஜ்ய வ்யதிதயாயஜ்ஜ்ஞெ ॥

தயா வஜ்ஜ்ரிகாயாழி—

'ஜ்யெஷ்டெந வா கநிஷ்டெந ஸஹவிஜ்ஜ்ரீகாரணெ காரயெத। ஜ்யோஷ்டஸ்ய தாநாத் தத் விஜ்ஜ்யோஷ்டாநம் கரயம் ஹரெத் ॥ ஜ்ரூயாத் தத் வசநம் காரயா ஜ்யோஷ்டாஜ்ஜ்ஞம் தியொஷகுழி। ததஸ்ஸவிஜ்ஜ்ரீகாரணம் காரயாதெகாஷொzஹநி' ஹதி ॥ விஜ்ஜ்யோஷ்டாநம் = ஸஹவிஜ்ஜ்ரீகாரணழி ॥

ஜ்யெஷ்டெந விதஜ்ஜ்ரஸஹவிஜ்ஜ்ரீகாரணாத்தெத்காரயெத் காரயெத் கநிஷ்டஃ விதரயாதீம் ஜ்ரூயாத் ஜ்யோஷ்டாஜ்ஜ்ஞம் தியொஷகம் ஜ்ஜ்யோஷ்டாய ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— "சிலை இல்லை. ம்ருத்திகாஸ்நாநமில்லை. ப்ரேதமில்லை. வாஸகமில்லை. நக்னமில்லை. பிண்டதாநமில்லை. தர்ப்ப ஸ்தம்பத்தில் திலோதகமில்லை". ப்ரேதம் = ப்ரேத சப்தத்தை உச்சரிப்பது. வாஸகம் = வாஸோதகம். நக்னம் = நக்ன ப்ரச்சாதநம். பிண்டம் = பிண்ட ப்ரதானம். தர்ப்ப ஸ்தம்பத்தில் திலோதக தாநம் செய்யக்கூடாது. தர்ப்பத்தைப் பரத்தாத ஸ்தலத்தில் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

சந்த்ரிகையில்:— ஜ்யேஷ்டனுலாவது, கனிஷ்டனுலாவது ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட பிறகு, தேசாந்தரத்திலுள்ள பிள்ளைகள் கேட்டால் அவர்கள் பிண்டதானத்தை எப்படிச் செய்வது? எனில், கேட்டபிறகு வபநம் செய்துகொண்டு 10-நாள் வரையில் திலோதகதானம் செய்து, பிறகு 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். பிண்டதானம் = ஸபிண்டீகரணம்.

ஜ்யேஷ்டன் பிதாவுக்கு ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் ப்ரேதக்ருத்யத்தைச் செய்தபிறகு, கனிஷ்டன் பித்ரு ம்ருதியைக் கேட்டால் 10-நாள் வரையில் திலோதக தாநத்தைச் செய்யவும்.

கநிஷ்டஸ்ய தே தஸ்மிந் ஜ்யேஷ்டே ஸ்ரோத்ரியே வபநம் க்ருத்வா ஔர்த்வதைஹிகம் நிர்வர்த்ய, நவ தே விஜ்ஞாநே, தத ஏவாஹரஹ ஸபிண்டீகரணமேவ கர்தவ்யம் ஸகேவலஜ்யேஷ்டே நிர்வர்தயேத். ஏவம் ஸ்ராத்தத்வயவிரோதாத் ஸிஷ்டாசாரஸ்ய.

கதம் புநர்நிஷ்டேத்?— கநிஷ்டஸ்ய ஸம்ஸ்காரஸ்ய க்ருதே சத ஔர்த்வதைஹிகஸ்ய வக்ஷ்யமாணே வ்யவதாரே வர்தமாநே வர்தமாநஸ்ய வியோகாத்ஸ்ராத்தஸ்ய ஸிஸ்ரோத்ரியவபநம் காரயித்வா வக்ஷ்யமாந நயேந ஔர்த்வதைஹிகம் நிர்வர்த்ய தஸ்மிந் நேவ தே நிஷ்டேத் க்ருத்வா தாத்காலிகேவ்ருத்தி ஸ்ராத்தம் தத்தாயை க்ருத்வா ஸகேவலஜ்யேஷ்டாதம் தத்தாயை க்ருத்வா ஸாவிஜ்யம் வ கர்தவ்யம். ஸம்ஸ்கர்தா தூ தே யாவச்ஸ்வாஸ்ரயஸ்ய ஔர்த்வதைஹிகே வா ஔர்த்வதைஹி

கனிஷ்டன் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் செய்தபிறகு ஜ்யேஷ்டன் கேட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, 10-நாள் வரையில் திலோதக தாநத்தை மட்டில் செய்யவும். பிண்டதானமில்லை. பிறகு 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தை மட்டில் செய்யவும். ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யக்கூடாது, என்பது பொருள். இவ்விதம் ஸ்ம்ருத்யர்த்தங்களுக்கு மாறுதல் இருப்பதால், சிஷ்டாசாரத்தைக் கொண்டு நிர்ணயத்தைச் செய்துகொள்ளவும்.

இவ்விஷயத்தில் நிர்ணயமிது:— "அன்யனால் ஸம்ஸ்காரம் முதலியது செய்யப்பட்ட பிறகு 10-நாட்களுள் ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்த புத்ரன், புநர்தஹந விதியால் அஸ்தி முதலியதைத் தஹித்து, சிரஸ்ஸுக்கு மட்டில் வபநம் செய்துகொண்டு, ஸஞ்சயநம், நக்நப்ரச்சாதநம், சென்ற நாட்களில் செய்யப்பட்ட வாஸோதகம், திலோதகம், பிண்டம், ஏகோத்தரவ்ருத்தி ச்ராத்தம், நவச்ராத்தம் இவைகளை அப்போதே மறுபடி செய்து, அன்று செய்யவேண்டிய உதகபிண்டங்கள் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் வரையில் அந்தந்தக் காலத்தில் செய்து, ஸ்வகாலத்தில் 15-ச்ராத்தங்களையும், ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவேண்டும். ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனெவனில், தனது ஆசௌசம் வரையில், அல்லது ஆசௌசத்தின் முடிவு தினத்தில், மீதியுள்ள திலோதகத்தை

ஷை ஔபம் திலொதகாதிம் ஏகா zz தஸ்மாத்யும் ஸ்மாஹு ணாநு ஹொஜயேத் ॥

ஸஞ்சயாத் வாரோமதஸ்ய ஏஷஸஞ்சயநவஜம் நஸ்ய ஸ்மாஹநாதீதவிஞ்ஞாதகநவஸ்ராத்தாதி கர்தவ்யா தாத்காலிகதிலொ ஏகாதைகொத்திஷ்டாந்தம் கர்தவ்ய ஸ்ரவணதிநாத்ரய ஏஸாஹாரஸ்ய உபநயநாத் பூர்வதாத்காலிகாதீநி ஏதாநி கர்மாணி தீர்வக்ஷாத்ரள ஸாவிண்ணாம் கர்தவ்யாநி । ஸம்ஸ்கதஸ்ய தர்வ-ஸ்ய வ்யவஹார கர்தவ்யாநி ॥

கநிஷ்டந தர்ஸாஹாதிவ்ருத்தகர்தாத்ரு கர்தா ஸஞ்சயாத் வ-ஸ்ய-ம் வாரம் வா ஸமதொ ஜ்யேஷ்வ-ஸ்ரம் கதீதகாலீநொ ஏகவிஞ்ஞாதஸ்ரேயஸ்ரா ஏகா தாத்காலிகொ ஏகவிஞ்ஞாத்ரேயஸ்ரொ ஏகாதிஷ்டாந்தம் கர்தவ்யாநி । ஸஞ்சயநாத் வ-ஸ்ய-ம் வாரமதஸ்ய ஏஷஸ்ரா ஏகா ஸாவிண்ணாம் கர்தவ்யாநி, தத: வாரோமதஸ்ய ஸ்ரவண திநாத்ரய ஏஸாஹாரஸ்ய உபநயநாத் பூர்வதாத்காலிகாதீநி ஏதாநி

மட்டில் கொடுத்து, தனது சுத்திக்காக ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப் பிக்கவும்.

ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு வந்தால், தஹநம் ஸஞ்சயநம் இவை களைத் தவிர்த்து, நக்நப்ரச்சாதநம், கடந்த பிண்டோதகங்கள், நவ ச்ராத்தம் முதலியதைச் செய்து, தத்காலத்திய திலோதக தாநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையில் செய்து, கேட்ட நாள் முதல் 10-நாளாசௌச மனுஷ்டித்து, ஆவ்ருத்தாத்யமாஸிகம் முதலியதை விஹித காலத்தில் செய்து, த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத் தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனே வெனில் முன் சொல்லியபடியே செய்யவும்.

கனிஷ்டனுல் தஹநம் முதலாகிய ப்ரேத க்ருத்யம் செய்யப் பட்ட பிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன்பாவது பின்பாவது வந்த ஜ்யேஷ்ட புத்ரன், சென்ற காலத்திய உதக பிண்ட தாநத்தை அப்பொழுதே செய்து, தத்காலத்திய உதக பிண்டதாநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் வரையில் செய்யவும். ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்தால், 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஸஞ் சயநத்திற்குப் பின் வந்தால், கேட்ட நாள் முதல் 10-நாள் ஆசௌச மனுஷ்டித்து, த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச்

ண்யஂ கர்யாஸு । ஸம்ஸ்கர்த்ரா கநிஷ்டேந வக்ஷ்யமாணவி தி
வாரிஶாத்ரூ ஔஹாஹ்நிகம் கர்யாஸு ॥

கநிஷ்டேந க்ருதே ஔஹாஹிகே ஔபாஸநாக்நாவேகா
ஔஹாஹே வா கவராஹ்ணாஸு வ்ருத்வர்யுஶாமதோ ஜ்யேஷ்வ புத்ரஃ
ஸர்வாங்கயஜ்ஞவபநம் க்ருத்வா வ்ருஷோத்ஸர்ஜநா ந்தேகாதிஷ்டம் ய
க்ருத்வா தஶாஹே ஔபாஸநாக்நாவேகாதிஷ்டாய உபகரோத்ரூ ய
உக்தா த்ரிவக்ஷாஉள ஸாபிண்ட்யம் கர்யாஸு । கநிஷ்டேந சேஹரா
விதே தர்ஹி ஔஹாஹிகே க்ருதே ஸூதகாநிவாரணே ஔஹாஹிகே
ஸர்வம் வாபிஶாவ்ய வபநாஔஹாஹே வபநாந்தரிஷ்டம் த்ரிவக்ஷா
உள ஸாபிண்ட்யம் ய கர்யாஸு । கநிஷ்டேந ஸபிண்டாதிநா ஔஹாஹி
கே க்ருதே க்ருதே வஜ்ரபாகே வ்ருத்வர்யும் ஔபாஸநாக்நாவேகா
ஔஹாஹே வா ஸோமதர்ஶம் வர்தரூ வர்தநாத்ரூவேகாதி
ஷ்டாந்தாநி வபநாஔஹாஹிகாந்தி க்ருத்வா ஔஹாஹாநந்தரமேகா
ஷ்டாத்ரூயாவிகாதீநி க்ருத்வா த்ரிவக்ஷாஉள ஸாபிண்ட்யம் ய

செய்யவும். ஸம்ஸ்கர்த்தாவான கனிஷ்டன், இரண்டு பக்ஷத்திலும், திலோதக தாநத்தைபட்டில் 10-நாள் வரையில் செய்யவும்.

கனிஷ்டன் 10-நாள் க்ரியையைச் செய்த பிறகு 10-ஆவது தினத்தில் ராத்ரியிலாவது, 11-ஆவது தினத்தில் முற்பகலிலாவது வந்த ஜ்யேஷ்ட புத்ரன், ஸர்வாங்க வபநம் செய்து கொண்டு, வ்ருஷோத்ஸர்ஜநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டத்தையும் செய்து, அது முதல் 10-நாள் ஆசௌச மநுஷ்டித்து, உதகதாநம் மட்டில் செய்து, த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். கனிஷ்டனுல் 10-நாள் க்ரியை செய்யப்படாவிடில், வந்த நாள் முதல் 10-நாட்களில் க்ரியையை முழுதும் முடித்து, 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், த்ரிபக்ஷாதி காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும். அன்யனை ஸபிண்டன் முதலியவனுல் 10-நாள் க்ரியை செய்யப்பட்டபிறகு, ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் 10-ஆவது நாள் ராத்ரியிலாவது, 11-ஆவது தினத்திலாவது வந்த புத்ரன், புநர்தஹநம் வபநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் வரையுள்ள வைகளை 11-ஆவது நாளில் செய்து, 10-நாளுக்குப்பிறகு, விஹித காலத்தில், ஆவ்ருத்தாப்த மாஸிகம் முதலியவைகளைச் செய்து, த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும்.

கர்யாக | ஸஞ்சயாக வர்ஷாஸுதஸ்ய வபநம் கார்யிக்வா வ்ரு
ஷோத்ஸர்ஜநாத்பூர்வகொஷ்டம் வ கர்யாத்வா உர்த்வாஹர்யாளவிஷ்ணு
ர்தம் வாநர்ஷாய த்ரிவக்ஷாஉள வாவிஷ்ணும் வ கர்யாத் ||

ஸவர்தவ்ய கர்தவம்ஸ்காரவ்ய கதஉர்த்வாஹே ஸஞ்சயாக
வபநம் வர்ம வாzzgதொ ஊர்யஹாக்ர்ஷவ்யகதர்த கதிதகர்
மொஉகவிஷ்ணோர்துதிகேஷ்ட கர்த்தா தாத்ர்யாகொஉகவிஷ்ணோநவ
ஞ்சபநநவஸ்ராஉர்தஹவிஷ்ணீகரணாஹ்தொ நர்யக்ஷகாயை கர்யாத்
கத ஸஞ்சயநாக வபவர்மோதவ்ய ஸவ்யகதர்த உர்ஹநவ்ய
திரிக்ஷவ்ய நர்ஷவ்யஹாஉநாஹெஃ கர்தவ்ய வர்நிகரணஸ்ரீதி
கெஷிக | கத வக்ஷஉபெzவி ஸம்ஸ்கதர்த ஊர்யாஹாஹ்ஹம் ஹெயம்
திஹொஉகோர்தம் ஷ்யாளவாஹே கர்யாத் ஸர்வ்யர்யம் வ்யாஹரண
ஹொஜநம் கார்யபெக | ஸ வ ஊர்யஹாமெகாஉஸzஹ்ரி க்ரூமதஃ
கநெர்நந ஊர்யாஹகர்தெர்ய கர்தெ தாத்ர்யாகெகொஷ்டம்

ஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு வந்தால், வபநம் செய்துகொண்டு, வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டத்தையும் செய்து, 10-நாள் ஆசௌசத்தையும், உதகதாநத்தையும் மட்டில் அனுஷ்டித்து, த்ரிபக்ஷாதி காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும்.

புத்ரனில்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பிட்டபிறகு, 10-நாட்களுள், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன், அல்லது பின்வந்த தனஹாரியான முக்யகர்த்தா, சென்ற காலத்திற் கொடுக்கவேண்டிய உதகபிண்டங்களை அப்பொழுதே கொடுத்து, அப்பொழுது செய்யவேண்டிய உதகபிண்டதாநம், ஸஞ்சயநம், நவச்ராத்தம், முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையிலுள்ளவைகளை அந்தந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டும். இதில், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்த முக்ய கர்த்தாவுக்கு, தஹநம் தவிர்த்த நக்னப்ரச்சாதநம் முதலியதற்கு, முன்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், புந:கரணமுண்டென்று சிலர். இதில் 2-பக்ஷத்திலும், ஸம்ஸ்காரம் செய்தவன் 10-நாள் வரையில் கொடுக்கவேண்டிய திலோதகத்தை மட்டில் தனது ஆசௌசத்தின் முடிவில் செய்து, சுத்திக்காக ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்க வேண்டும். அந்தத் தனபாகீ, 11-ஆவது நாளில் வந்தால், அன்யனால் 10-நாள் க்ரியை செய்யப்பட்டிருந்தால், அன்று செய்யவேண்டிய வ்ருஷபோத்ஸர்

வ்யஷொத்தமுவ ஷ்வஸுகம் கூஷுவா கதாஸளவயிநா zzஸளவ
உஷுகம் வாநஷ்டாய தீர்வகூஷாஉள ஸாவிண்ணும் கூயஸுகு।
கூதாவி ஸஞ்சயநாகு வஷ்வஸுஹமதவிஷபெ நஹ்வுஹாஉநாஇ
வஷ்வஸுகுஷெகொஇஷ்டிதி கெவிகு ॥

கூஷுதெ உஸாஹகூஷுதெ தூ ஸாஹவ்யதிரிக்தம் வவஸும்
தஷெவ கூஷுவா தாத்தாமீநவ்யஷொத்தஷெஸுகொஇஷெ வ கூஷ
வுவா வ்ஸாஸளஉநஷ்டாயொகூகாஷெ ஸாவிண்ணும் கூயஸுகு।
கூஷுதெவ்யஷ்டிவஞ்சயநெயதூ வூநஉஸாஹாஸாவஷ்டஇவிஷபெ
வஞ்சிஹிதெ வஷ்வஸுவிதிஷெஷெ தம் வஸீகூஷ்யாஞ்சஉஸுஸாஹாஉா
வாஸதொ உவ்யுகுதஸுா வஞ்சுபநஉிகுநாஷு ஹ்ரொதொzவஹ்யதா
ஷ்டிந்யாயெந வஷெகு ॥

யஷ்யுகொஇஷ்டாஞ்சம் வூத்ரஃ கூநெஷ்யா வா கூயஸுகு,
விஷெஸஷ்டஃ வூத்ரஃ ஸ்ரூகுவா வவநம் கூஷுவா உஸாஹஉி

ஜநம் ஏகோத்திஷ்டம் இவைகளைச் செய்து, அதிக்ராந்தாசௌசத்தையும் உதகதாநத்தையுமனுஷ்டித்து, த்ரிபக்ஷாதி காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். இதிலும், ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் வந்தவன் விஷயத்தில் நக்னப்ரச்சாதநாதிகளைச் செய்து ஏகோத்திஷ்டம் செய்யவேண்டுமென்று சிலர்.

10-நாள் க்ருத்யம் செய்யப்படாத பக்ஷத்திலானால், தஹநம் தவிர்த்த எல்லாவற்றையும் அப்பொழுதேசெய்து, தத்காலத்திய வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநம், ஏகோத்திஷ்டம் இவைகளையும் செய்து, தனது ஆசௌசத்தை அனுஷ்டித்து, விஹிதகாலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்படாவிடினும், எவ்விஷயத்தில் புநர்தஹந மில்லையோ அவ்விஷயத்தில் ஸமீபத்திலுள்ள சிதிதேசத்தில், அதைப் பார்த்துக்கொண்டு 10-நாட்களுள் வந்த முக்ய கர்த்தா, ஸஞ்சயந மந்த்ரங்களை, அஸ்தியை ப்ரவாஹம் அபஹரித்த விஷயத்திற்போல், படிக்க வேண்டும்.

ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையில், புத்ரனுவது அன்யனுவது செய்திருந்தால், அன்யதேசத்திலுள்ள புத்ரன் கேட்டால், வபநம் செய்துகொண்டு, 10-நாள் உதகதாநம் மட்டில் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணம் அன்யனால் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், கனிஷ்டனால்

ஒகூரோத்ரம் ஒஜ்ராக, ஸவிஞ்ஜீகரணம் வாந்ருக்ருதம் கநிஷ்கக்ருதம் வா வநகாஒஸாஹை வ்ருநஃ கர்யுராக ॥

கரு்ஜாஸஞ்ஜ்ஞியாநெ zந்ர்ஜஸ்ஸவிஞ்ஜீகரணம் கர்யுராஜ்ஞி கரு்ஜஃ க்ருதஸ்வி ஸவிஞ்ஜீகரணம் வ்ருநஃ கர்யுராக। கரு்ஜ ஜாஸஞ்ஜ்ஞியாநெ விஜாதாஃ கநிஷ்டாஃ வ்ருயக்ர்யுராஃ, கரு்ஜோ zவி வ்ருநஃ கர்யுராக। கவிஜாதாஶ்சேஜ்ஜ்ஞாநெஷ்ட ஜ்யேஷ்ஃ கர்யுராக, ஸவ்ருஜ்யேஷ்ஃ வ்ருநஃ கர்யுராக ॥

வத்ஸராநந்தரம் மாதாவித்ருமரணஶ்ரவணே க்ருதக்ரியெ விதஸி வ்ருத்தாணாம் த்ரிராத்ரே, கக்ருதக்ரியெ த்ர ஏகராத்ரே। க்ருதக்ரியெ ஜ்யேஷ்ஸ்ய ஏகராத்ரம் கநிஷ்டாநாம் த்ரிராத்ரமிதி கெசித். வத்ஸராஃ மதப்ரேமணஶ்ரவணெzவி வ்ருத்ர வத்ஸராஹே ॥

ஸவத்ரீமாத்ர ஏகாஹாதிக்ருதெ விளெஒநெண க்ருதெ zஞ்ஜ்ஞாஹாராதளரஸவ்ருத்ரே ஷ்ருகநிஷ்டக்ருதெ யாவதீஹி தம் தாஒஜெவ கர்யுராக ॥

செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அதை 11-ஆவது நாளில் மறுபடி செய்யவும்.

ஜ்யேஷ்டன் ஸந்நிதியில்லாததால், கனிஷ்டன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்தால், ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி அதைச் செய்யவும். ஜ்யேஷ்டன் ஸமீபத்திலில்லாவிடில் விபக்தர்களான கனிஷ்டர்கள் தனித்தனி செய்யவும். ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவும். விபாகமாகாதவர்களாகில், உள்ளவர்களுள் ஜ்யேஷ்டன் செய்யவும். ஸர்வஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவும்.

வர்ஷத்திற்குப் பிறகு, மாதாபித்ரு மரணத்தைக் கேட்டால், க்ரியை செய்யப்பட்ட விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசம். க்ரியை செய்யப்படாவிடில் 10-நாளாசௌசம். க்ரியை செய்தாகிய விஷயத்தில் ஜ்யேஷ்டனுக்கு 10-நாள். கனிஷ்டர்களுக்கு 3-நாள் என்று சிலர். பர்த்தாவின் மரண ச்ரவணத்தில் பத்நீக்கு 10-நாளா சௌசம் புத்ரனைப் போலவே.

ஸபத்நீ மாதாவுக்கு தஹநம் முதலியதை பின்னேதான் செய்த பிறகு, 10-நாட்களுள் வந்த ஔரஸ புத்ரன், தனது கனிஷ்டன் செய்திருந்தால் எவ்விதமோ அவ்விதம் மீதியைச் செய்யவும்.

வவதீஶாத்வஷ்டாஸ வஷ்வம் பூதிஶ்ரவணெ ஔபா ஹோஶளய ஔஷகம்ய । வஷ்டாஸ வரம் தத் ஶ்ரவணெ தூ ஹழி । ஹிளொஷஜ்யேஷ்டாதம வவிண்ணீசூரணம் ய ஔளவஃ வத்நஃ கரியாஸ ॥

ஹூதத்தெஔபாஸனஶ்ரவணெ ஷண்ணாவாஸ வஷ்வம் ஔபாதூழி, ததஃ வரம் தூபாதூழி கூதொஷகெ தத் தவ்ஹிங் ஷண்ணாவாஸ வஷ்வம் தூபாதூழி । தத்தரம் வக்ஷிணீ ஔஷகம் ய । வஷ்டாஸ வரம் தத் ஶ்ரவணெ ஔஹகவ்ய தத் ஹூதத் ஔபாஹழி ॥

கநிஷ்டாதிநா கூதக்ரியவ்ய விதானெ ஸெகாஔபதிநாஔள ஶரண ஶ்ரவணெ ஷவ்யகதத் ரத்ஔகரீதூவைவாதீதவைதகூ தம் கார்யழி । ந விண்ணாதி லவழி । கெவித்து 'கநிஷ்டகூத வ்ய விண்ணாதெநிஷ்வத்தி:, ஔஹநவஞ்சயநவ்யதிரிக்தவ்யாநு கூதவ்ய வைதகூதவ்ய வத்நஃகரணவஸ்தூவாஹத்நி: ॥

ஸபத்னீ மாதாவின் ம்ருதியை வர்ஷத்திற்குள் கேட்டால் 10-நாள் ஆசௌசமுமுதகதானமும். வர்ஷத்திற்குப் பிறகானல் 3-நாளாசௌசம் பின்னெதர ஜ்யேஷ்டனல் செய்யப்பட்ட ஸபிண்டீகரணத்தையும், ஔரஸன் மறுபடி செய்யவும்

ப்ராதாவின் தேசாந்தர மரண ச்ரவணத்தில், 6 மாதத்திற்கு முன் 10-நாள் ஆசௌசம், அதற்குப்பின் 3-நாளாசௌசம். அவனுக்கு உதகதானமாகியிருந்தால் 6-மாதத்திற்குமுன் 3-நாள். அதற்குப்பிறகு பக்ஷிணீ, உதகதானமும். வர்ஷத்திற்குப் பிறகு கேட்டால் தாஹகனை ப்ராதாவுக்கு 10-நாளாசௌசம்.

கனிஷ்டன் முதலியவரால் க்ரியை செய்யப்பட்ட பிதா முதலியவரின் மரணத்தை 11-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் கேட்டால், முக்ய கர்த்தாவால் உதக தானம் மட்டிலான அதித ப்ரேத க்ருத்யம் செய்யப்படவேண்டும். பிண்டதானம் முதலிய தெல்லாம் வேண்டியதில்லை. சிலரோ வெனில், கனிஷ்டன் செய்த விஷயத்தில் பிண்டதானம் முதலியதில்லை. தஹநஸஞ்சயனம் தவிர்த்து, அன்யக்ருதமான ப்ரேதக்ருத்யத்திற்குப் புநர்காணம் உண்டென்கின்றனர்.

வ்ரதஜ்ஞாஹவியிஃ ॥

———

சுய வ்ரதஜ்ஞாஹவிஷயாஃ । சுவாரகெ—

‘ஏஜ்ஞவசு வஸ்ஜ்ஞதவ்யாவி ஹ்யவசோவ்ரதசுவ்ய தா்ம । சுவ்யாமுஷ்டிநா ஏஷ்வம் வ்ரதஜ்ஞாஹோ வியீயதெ’ ஊதி ॥ ஏஷ்டிநாஜவ்யாமவசோவ்ரதசுவ்ரெதத்வயஃ ॥

ஸாதாதவஃ—

‘வனகொஷ்டிம் வ்ரதஃ கர்யஜ்ஞ்யதவ்ரெகாதஸ்ரஹ்மி। தத்ர ஸ்ராஜ்ம நகர்யஜ்ஞாவ்ரெசு வ்ரதஸ்வஸ்காரஸ்ரஹ்மி’ ஊதி ॥

வ்யாஹ்வதிஃ—

வனகாதஸ்ரஹ்மி யவ்ராஜ்ஞ ஜெகொஷ்டிம் வசோவரெசு । யதி சுாயஜ்ம நகர்வித வ்ரதஸ்வஸ்காரஸ்ரஹ்மி’ ஊதி ॥

வவிஷ்டஜ்ஞ—

‘யசுகர்யதம் வ்ரெதஜ்ஞிஜ்ஞ நவஸ்ராஜ்ஞாதிகம் கவிசு। சுகர்யதம் தவிஜ்ஞாநீயா ஜெகொஷ்டிம் விநாகர்யதழி’ ஊதி ॥ வனதசு வவஜ்ஞ ஏகர்யதாஷ்டிஸம்வயநவிஷயழி ॥

புநர்தஹந விதி.

இனி புநர்தஹந விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன,

அபரார்கத்தில்:—மந்த்ரத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனுக்கும், 10-நாட்களுக்குள் உதகஸமாபநம் செய்யப்படாவிடில், அதற்குமேல், புநர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிறது.

சாதாதபர்:—ம்ருதனுக்கு, 11-ஆவது தினத்தில், புத்ரன் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில், புநஸ் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதி:—11-ஆவது தினத்தில் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்ததத்தைச் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டரும்:—ம்ருதனை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட நவச்ராத்தம் முதலியது செய்யப்படாததென்றறியவும், ஏகோத்திஷ்டம் செய்யாவிடில்.

தயா ய ஷ்ரூதயுஜரே—

‘ஏஜ்ரவஈ வம்ஷ்ரூதவ்யாவி ஹ்ரூஸாவொஜுவ்ய தூ ।
சுவ்ஷ்ரிவம்வய நாஜவ்ரூகூ வூநஜ்ரூஹொ வியீயதெ ॥ சுவ்ஷ்ரிவம்
வயநாஜ ஷ்ரூவ்ரு ஏஸாவொஜுவ்ய தூ । வூநஜ்ரூஹம் விநா
தது விண்ணாநொஜுகிரியா’ ஊதி ॥

வம்ஸ்ரூஹெzவி—

‘ஏஜ்ரவஈ வம்ஷ்ரூதவ்யாவி ஹ்ரூகூரூதாவ்ஷ்ரிவயவ்ய தூ ।
சூரூஸ்ரூராஜவ்ய விவ்ஹெஜெ வூநஜ்ரூஹொ வியீயதெ’ ஊதி ॥

நிஶிதாஜராஈூதம் ஷ்ரூதரூஜரே —

‘சுஏஜ்ரவ ஈவ்ரூம் ஒஸ்ரூநா ஈஜ்ரூவெகூரூஸ்ரூஷிணாழி । உண்ரா
ஊஶிஹதாநாம் ய வூநஜ்ரூஹநஸாவரேசு’ ஊதி ॥ சூஶிஸ்ரூவாசு
நவிஹ்ரூவம்ஷ்ரி வ்ஹெஹ ஈரணாஜயொ ஸ்ரூஹ்ரூஜெ ॥

நாரஜ்ரூ—

‘ஏஜ்ரூம் விநா தூ யஜ்ரூம் வ்ரூதம் தவ்ய வூநஃ கிரியா ।

இது முழுவதும் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யாத விஷயத்தைப் பற்றியது. அவ்விதமே,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—மந்த்ரத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட வனுக்கும் அஸ்தி ஸஞ்சயநத்திற்கு முன் உதகஸமாப்தி செய்யப் படாவிடில் புநர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிறது அஸ்தி ஸஞ்சயநத் திற்குமேல் உதக ஸமாபநமாகாதவனுக்கு, புநர்தஹநம் தவிர, உதக பிண்டதாநத்தைச் செய்யவும்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—மந்த்ரத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்ட வனுக்கும், அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யப்படாமல், ஆத்ய ச்ராத்தத் திற்குத் தடைவந்தால் புநர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றொரு நிமித்தமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—மந்த்ரமில்லாமல் தஹிக்கப்பட்டவர்களுக் கும், தஹிக்கப்படாத அங்கத்தின் சேஷத்தை உடையவர்களுக் கும், சண்டாளன் முதலியவரால் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கும், புநர் தஹநத்தைச் செய்யவும், மூலத்திலுள்ள ஆதிசப்தத்தால், நக மூள்ள ப்ராணிகள், பற்களுள்ள ப்ராணிகளிவைகளால் மரணம், புத்திபூர்வமாணம் முதலியவை சொல்லப்படுகின்றன.

நாரதரும்:—மந்த்ரமில்லாமல் தஹிக்கப்பட்டவனுக்கு, புநஸ்

ஜ்ஞவம்ஷாரம்பதஷ்ஷ நகுர்யாஜ்ஞஹநம் வர்நஃ' இதி ॥ ஜ்ஞவம்ஷாரம்பதஷ்ஷ நகுர்யாத்' இதி தஷ்ய கூதாஹ்ரி வம்பயநவிஷயம் ॥

விதாயேவாஹ—

'வியிவகு வம்ஷாரொzவ்யநஷ்டிவம்உயெ யஜ்ஞகுக்ரியா விஜ்ஞெத வநகொஜ்ஷ்டிம் வா, தஜ்ஞா வர்நஜ்ஞாஹஃ, யஜ்ஞ்ஹி வம்பயஃ கூதஷ்ய்யாகு நவர்நஜ்ஞாஹஃ, கூந்யகு வவ்ம் கூர்யாகு । தயாzஜ்ஞாஹவெகுயெ வர்நஜ்ஞாஹஃ, யதி ஹ்ரஹ்யாஹிநாzவ்யஜ்ஞெவஜ்ஞாஹொ zந்யாஹ்நாzவி வியிவகு, வர்நஜ்ஞாஹொzஷ்ட்யாஜ்ஞ்ஹ்ரதஷ்ய கூாயஃ' இதி ॥ யஜ்ஞ்ஹிவம்பய இதி = கூஷ்டிவம்பயநெ கூதெ உஜகுக்ரியாயா வநகொஜ்ஷ்டிஷ்ய வவ்வ கூாயெ கூகுரணெzவி நவர்நஜ்ஞாஹ இதயுஃ ॥

தயா ஹர்யீவியொவநெ—

'கூநாஹிதாக்நெஜ்ஞாஹஷ்ய கூர்ஹபியாநாந்தகூாகு, 'உதிஷ்ட

ஸம்ஸ்காரம். மந்த்ரத்துடன் ஸமஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனுக்கு, புநர்தஹநத்தைச் செய்யக்கூடாது. மந்த்ரத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டவனுக்குப் புநர்தஹநம் கூடாதென்பது, அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்பட்டவனின் விஷயம்.

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:—விதிப்படி ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யாமலிருந்து உதகதாநம் நின்று போனாலும், ஏகோத்திஷ்டம் நின்று போனாலும், அப்பொழுது புநர்தாஹம் செய்யப்படவேண்டும். அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்பட்டிருந்தால் புநர்தஹநமில்லை. மற்றதெல்லாவற்றையும் செய்யவும். அவ்விதமே, அங்கதஹநம் வைகல்யத்தை அடைந்திருந்தால் புநர்தாஹமுண்டு. ஔபாஸநாக்நியினாலானாலும் மந்த்ரமில்லாமல் தஹநமானாலும், அன்யாக்நியால் விதிப்படி தாஹமானாலும், அஸ்திகளை எடுத்துப் புநர்தாஹத்தைச் செய்யவும். யத்யநஸ்திஸஞ்சயஃ = அஸ்தி ஸஞ்சயநம் செய்யப்பட்ட பிறகு, உதகக்ரியையையும், ஏகோத்திஷ்டத்தையும் அதனதன் காலத்தில் செய்யாவிடினும் புநர்தாஹமில்லை என்பது பொருள். அவ்விதம்,

ஸாதீபிலாசநத்தில்:—அநாஹிதாக்நியின் தாஹம் குப்பிதாநத்தை முடிவாக உடையதால், 'உத்திஷ்ட + வ்யோமன்' என்ற

வைஹி வூஜ்வளகः கூணுஷ்வ வாரே வைர்ஹிந்' ஈதி ஜஜ்ஞா யுஹிஜெः வியிவகூதஷ்வ வுநஜுஹாஹாபொமாஷ்வ கூநஷ்டி ஸம்வய வனவ வுநஜுஹாஹः। கூத வனவ கூதெzஷ்டிஸம்வயெ தூஹாகு வைதகிர்யா ஷ்டயுதெ— 'கூஷ்டிஸம்வயநாஜ்ஞுஹ விவிளே தவுணாஜிகெ। கூரவ்வை யதி விதெர்ஷ்வ வுந ஹ்வக்ஷிவுதெ தூஹாகு' ஈதி॥

ஸ்ஹ்யாஹ்நிநா கூஜிநவஜாஹெ வகுவெஜாஜாஹ்ய தவவநெந 'கூயயாகூ்யதகூ்யத'திதி ந்யாயெந வுநஜுஹாஹஷ்டிஜः। 'ஔவா வஸெநாநாஹிதாஹ்நிं ஔஹ்'திதி நியகு 'கூநளவாவ்வெந யொ ஔஹ்ஷ்ணं ஔஹெகூஹ்நிநா வுநः' ஈதி வயநாவ ளகிகா ஹ்நிநா வியிவஜாஹெzவி தஷ்யாகிஞ்ஜிதாகுவாகு, வஸ்யளவா வஸெநெதெந வுநஜுஹாஹः காயுः, கூவஸதி தஷ்டிந்து வியிவஜ்ஹிं வஸ்ஸாய வுநஜுஹாஹः காயுः। 'கூயயஜ்யாஹிதாஹ்நிஸ்ந்யுதூ வ்வெயாஜீவ்யுகெநெ ஹுஜுபகெநெ ஸ்ஹிஸ்ஸாவீஸ்ஸந்து யாவஜெ

மந்த்ரார்த்தம் ஸித்தித்ததால், விதிப்படி செய்ததற்குப் புநர்தஹநம் யுக்தமல்லாததாலும், அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்படாத விஷயத்தில் தான் புநர்தஹநம். ஆகையாற்றான் அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப் பட்ட விஷயத்தில், 3-நாட்களில் ப்ரேதக்ரியை விதிக்கப்படுகிறது- 'அஸ்திஸஞ்சயநத்திற்குப் பிறகு தர்ப்பணம் முதலியது செய்யப் படாவிடில், மறுபடி ஆரம்பித்தால், மாதாபிதாக்கள் விஷயத்திலும், 3-நாளில் செய்யப்படவேண்டும்' என்று.

ஔபாஸநாக்நியால் மந்த்ரமில்லாமல் தஹநம் செய்யப்பட்ட விஷயத்திலும், முன்சொல்லிய வசநத்தால், 'விதிப்படி செய்யப் படாதது செய்யப்படாததுபோல்' என்றந்யாயத்தால் புநர்தாஹம் ஸித்தமாகிறது. 'அநாஹிதாக்நியை ஔபாஸநாக்நியால் தஹிக்க வும்' என்று நியமமிருப்பதாலும், 'ஔபாஸநத்தைத் தவிர்த்த அக்நியினால் தஹிக்கப்பட்டவனை, மறுபடி ஔபாஸநாக்நியால் தஹிக்கவும்' என்ற வசநத்தாலும், லௌகிகாக்நியால் விதிப்படி தாஹம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அது பயனற்றதாகியதால், ஔப பாஸநமிருந்தால் அதனால் புநர்தஹநம் செய்யப்படவேண்டும். அதில்லாவிடில் விதிப்படி அக்நி ஸந்தாநம் செய்து புநர்தஹநம செய்யப்படவேண்டும். 'ஆஹிதாக்நி, வேறு இடத்தில் மரித்தால்,

வாஷ்யாத்ஹிஷ்டாமஉயொஊ, ‘ஷூவம்ஷ்ஷாஊஹ்மிம் ஜ-ஹ-பாஉத்ஹி வம்ஊக்ஷணாயஉழி’ உதி வொயாயநாவஷ்ஷம்வாதிஹிஃ ஊஹாந்த உத்ஹிவம்ஊக்ஷணஷ்ஷாணெந வ-நஉ ஃாஹவிஹெஃ, ‘ஷரீரஉா (ஹாயவா)யாஉா வனவாத்ஹியொ ஹவந்தி’ உதி ஷ்ரு-தெஃ விநியொ மாஞாஊஹாவாஉ (ஷ்ஷாஜ்யாயாத்ஹிதூாமஷ்ய வொவவாதக்ரூவொ ஞெஷ்ஷு) தெநெநவ ஊஹஃ கூத-வ்யஃ। யஉாநூஉதவ்யழி, தஉத்ஹி நிஊ-ஹிவணாவஹஸ்ஸெ வ்ருதிவாதிதயஷ்ஷாசு ॥

‘கூநாதீயெந ஸாஹ்ஸ்ரேண பொ உத்ஸ்ரம் வ ஸாஷ்ஷ்ரதஃ’ உதி வசநம் ‘கூஅஷ்ஷாதீபஷ்ஷ-திதவ்ய ஷ்ரூஜாதம் வாஸ்ஷ-திதஃ। கூ-யஃாசு வவிஜ்ஞீகூரணம் ஷ்ஷஸ்ஷ-திதெணைவ நாநூதஃ’ உதி ஸாஉாஜாதிவஹ-ஷ்ய திவிஸாயா உ-ஹெக்ஷ்யதி தி வ-ஹிவழ்ஸே வொதழி ॥

தஞ்ஞவிஷவ்ய தஞ்ஞாமெழண வ-நஷ்ஷம்ஷ்ஷாஊ உதத ஸூமஸே—

அவன் வீட்டிலுள்ள அக்னிகளை ஜ்வலிக்கச்செய்து ஹோமமும் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும், ஸம்ஸ்காரம் வரையில்’, ‘ஸம்ஸ்காரம் வரையில் அக்னியில் ஹோமம் செய்யவேண்டும், அக்னியை ரக்ஷிப்பதற்காக’ என்று போதாயனர், ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்களால் தஹநம் வரையில் அக்னி ஸம்ரக்ஷணம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் புநர்தஹநம் ஸித்திப்பதால். ‘சரீரத்தின் பந்துக்கள் அக்னிகள்’ என்று ச்ருதியிருப்பதாலும், அக்னிகளுக்கு வேறு விநியோகமில்லாததாலும், (வேதம், அக்னி இவைகளைவிடுதல் உபபாதகம் என்று சொல்லப் பட்டிருப்பதாலும்) அதனாலேயே தஹநம் செய்யப்படவேண்டும். இது விஷயத்தில் சொல்லவேண்டியது, முன் அக்னி நிரூபண ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

‘அன்யஸ-த்ரத்தால் தஹிக்கப்பட்டவனை’ மறுபடி தனது ஸ-த்ரத்தால் தஹிக்கவேண்டும், என்ற வசநம், ‘அலப்தாத்மீய+நான்யத:’ என்ற பரத்வாஜர் முதலியவரின் ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமாகியதால் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தது என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தந்த்ரமார்க்கத்தில் ப்ரவேசித்தவனுக்குத் தந்த்ரசாஸ்த்ரத்தால் புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸவெ.ஷாஶெவ வண.ஹா.நா ஶாஸளவாஶெ யயாகூ.ழி: । கஶை.ஷிம் வியிவஸ் கூ.ய.ஹ் ஷுத.ஹ் தூ.ஸ்ளரஹாஉயஃ' உதி॥

தஶை.வ—

ஸவெஷிகம் த.ஹ் வ.ஹ்ரா கூ.ஷுவா வஸ்ரா.ஹ்வெஷம் (ஹ்வெஷிம்) ஸஶாவஸ்ரெஸ் । பெ.ஸ்ரீதா ஃகூஷிதாஷ்ஷெஷாம் ஶ்ராஉயஶ.ஹ்ரா.ஹ்ரீ தி.ழி: ॥ வ.ஹ்ரவ.ம் த.ஹ் ஸவெஷிகம் ஶ்ராஉ: கூ.ய.ஹ்தூ.நம் ததஃ வரி.ழி' உதி ॥

கூஹிதாஸ்ரெஶி.நுவஉஹாஹாவெ வ.ஹ்தூ.ஃநாஶாஸளவஶ.ஹ் உகாஷிகம் ய நாஷ்தி, கிம் த.ஹ் வ.ஹ்நஉ.ஹாஹஸய வனவ தெஷா ஶாஸளவாஷிகஶிதூ.ஹ்ததம் வஹ்ரிகாயாழி—

ஸகூஹிதாஸ்ரெஷ்ஹ.ஹ் வியிவ்ஹாஹாதம் நாஷ்தி வெதஹா । கூஸளவஸ்ரஹணம் நாஷ்தி ஹாஹாஉஸளவஶிஷ்யதெ' உதி ॥ ஹாஹாஉஸளவழி = வ.ஹ்நஉ.ஹாஹாஉஸளவழி, தஹாஷி உஸாஹழி ॥

ஆகமத்தில்:—எல்லா வர்ணத்தாருக்கும், ஆசௌசத்தின் முடிவில், சாஸ்த்ரப்படி, அந்த்யேஷ்டியை, ஔரஸபுத்ரன் முதலியவர்கள் செய்யவேண்டும்.

ஆகமத்திலேயே:—வைதிகஸம்ஸ்காரத்தை முன் செய்து விட்டுப் பிறகு மீதியைச் செய்யவும். தந்த்ரதீக்ஷையைப்பெற்று எவர்கள் இறந்தனரோ அவர்களுக்கு இரண்டு ச்ராத்தங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. வைதிக ச்ராத்தத்தை முன்பும், தாந்த்ரிக ச்ராத்தத்தைப் பின்பும் செய்யவேண்டும்.

ஆஹிதாக்னிக்கு விதிப்படி தஹநமாகாவிடில், புத்ரன் முதலியவற்கு ஆசௌசமும், உதகதாநம் முதலியதுமில்லை. ஆனல், புநர்தஹந காலத்தில்தான் அவர்களுக்கு ஆசௌசம் முதலியது என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில்:—ஆஹிதாக்னிக்கு விதிப்படி தஹநம் வரையில் செய்யப்படாவிடில், அப்பொழுது ஆசௌசமில்லை. புநர்தஹநம் செய்தது முதல் ஆசௌசம் விதிக்கப்படுகிறது. அதுமுதல் 10-நாளாசௌசம். அவ்விதம்,

தயா வாரஸ்கரः—

‘க்ரஹிதாக்நெர்ம்ரு தஹ்நாத்ஸாஹாஸ்ரளஶௌசம்’ இதி ॥

வைகீநஸிः—

‘க்ரஹிதாக்நிர்ம்ரு தஸ்ய ஸ்ரவணாத் த்ரிபெத வாநஸ்தம்ஸ்காரம் க்ருத்வா ஸாவயவளஶௌசம்’ இதி ॥

ஸ்ம்ரு திஸங்க்ரஹே —

‘ஸாஹாதஶ் ஸவிண்டாநாம் ம்ரு தள வைதகிர்யா ஸகெ । வாநஸ்தாத்ரு ஸம்ஸ்காரெ யஷ்டுः ஸித்ரோ ஸ்ரோத்ரியஸ்ய’ இதி ॥ க்ரஹிதாக்நெः வாநஸ்தம்ஸ்காரெ ஸவிண்டாநாம் த்ரிராத்ரம் । யஷ்டுः = க்ரஹிதாக்நெः வாநஸ்தம்ஸ்காரெ ஸவிண்டாநாம் ஸாஹம், ஸித்ரோஸ்து வாநஸ்தம்ஸ்காரெ வாத்ரிராத்ரம் ஸாஹதஶ் த்ரிரெதயேத் ॥

ஸ்ம்ரு தயர்தஸாரெ —

‘க்ரஹிதாக்நெர்ம்ரு தஸ்யாஹநி ஸாஹாத்ரிராத்ரம் நாஸ்த்யேவ, வாநஸ்தம்ஸ்காரெ ஸாஹாத்ரிராத்ரஶௌசம் ஸம்பூர்ணம்,

---

பாரஸ்கரர்:—ஆஹிதாக்னி விஷயத்தில் தஹநம் முதலா சௌசம். அநாஹிதாக்னி விஷயத்தில் மரணம் முதலாசௌசம், புநர்தாஹமாலும்.

பைடிநஸி:—ஆஹிதாக்னி தேசாந்தரம் சென்று இறந்தால், புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச்செய்து, பிறகு மரணசௌசத்திற்போல் சுத்தி.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ஸபிண்டர்களின் மரணத்தில் 10-நாளாசௌசம். அநாஹிதாக்னிக்கு, புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் ஸபிண்டர்களுக்கு 3-நாளாசௌசம். ஆஹிதாக்னிக்குப் புநஸ்ஸம்ஸ்காரமாலல், ஜ்ஞாதிகளுக்கு 10-நாளாசௌசம். மாதாபிதாக்களுகுப் புநஸ்ஸம்ஸ்காரமாலல் புத்ரர்களுக்கு, 10-நாளா சௌசமென்று பொருள்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்திலும்:—ஆஹிதாக்னிக்கு விதிப்படி தஹநமாகாவிடில் ஆசௌசமே இல்லை. புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் தஹநம் முதல் ஆசௌசம் ஸம்பூர்ணமாயுண்டு. விதிப்படி ஸம்ஸ்

யாவஜ்ஜீவ நா ந வம்ஸ்காரம் தாவத் வ்ருத்தீநாம் உவ்யுகதர்ஶ
ணாம் வர்ஜ்யாதிகரமொவொ நாஸ்தி, ஸ்ரௌதகர்ம நா கதவ்யம்!
உவ்யுகதர்வம்ஸவெ தத்தராத்ரூத்தீநாம் ஸ்ரௌதகர்ம வ கதவ்
வ்யம் ॥

கநாஹிதாக்நெவிர்யிவஹ்ந நாஹாவெ தஹ்நீயாத்ரளவத்ரூஹ
ணம் கூதாகூதம் । ஔராஹ்ந நந்தரம் ஸரணஸ்ரவணெ ஔஹாத்ர
வ்யவம் த்ரூஹ்யாத்ரளவம் நாஸ்தி, வ்ருஹ்மம்ஸ்காரவத்வாத்தக
ர்மெவெஹ்ஷத்நி நாஹ்ருத்ரிः । கதீதெஹ்வாதகெ வ்ருஹ்மம்ஸ்கார
ஸ்ரெஷ வ்யவஸ்தாத்ரளவத்ர வ்ருத்ர வதர்ஶ ஔஹாஹர்ரளவம்,
ஸ்ரஹ்மீதாத்ரளவயொः வ்ருத்வதர்ஶநாத்ரூத்ர । வதர்ஶः வ்ருஹ்ம்ஸ்காரெ
வதர்ஶஸ்ரெஷம், ஸவதர்ஶாதிர்யஸ்ரெஷம், ஸ்ரஹ்மீதாத்ரளவாநாம்
கூதொஹகாநாம் ஸவிண்டாநாம் வ்ருத்ராத்ரளவம் நாஸ்தி, கூகூதொஹ
காநாம் வ்ருத்ராத்ரளவாஹம்' இதி ॥

காரம் செய்யப்படாத வரையில் புத்ரன் முதலான முக்ய கர்த்தாக்களுக்கு, ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்மங்களுக்கு லோபமில்லை. சுப கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது. முக்யகர்த்தா மற்றொருவனு யிருந்தால் ஜ்ஞாதிகள் சுபகர்மத்தையும் செய்யலாம்.

அநாஹிதாக்னிக்கு விதிப்படி தஹநமாகாவிடில், அப்பொழுது ஆசௌசக்ரஹணம் விகல்ப்பிதம். (செய்தாலும் செய்யலாம் செய்யாமலுமிருக்கலாம்.) 10-நாட்களுக்குமேல் மரணத்தைக் கேட்டால், தஹநத்திற்குமுன் 3-நாள் முதலிய ஆசௌசமில்லை. புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் ஆசௌச மத்யத்தில் செய்யப்பட்டால், மீதியுள்ள நாட்களில் மட்டிலாசௌசம். ஆசௌசகாலத்திற்குப் பிறகு புநஸ்ஸம்ஸ்காரமானால், முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டிக்காத புத்ரனுக்கும் பத்னிக்கும் 10-நாளாசௌசம். ஆசௌசமனுஷ்டித்தவர்களானால் புத்ரனுக்கும் பத்னிக்கும் 3-நாளாசௌசம். பத்னியின் புநஸ்ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் பர்த்தாவுக்குமிவ்விதம். ஸபத்னிகளுக்கும் (சக்களத்திகள்) இவ்விதம். ஆசௌசம் உதகதாநமிவைகளை அனுஷ்டித்த ஜ்ஞாதிகளுக்கு மறுபடி ஆசௌசமில்லை. உதகதாநம் செய்யாதவர்களுக்கு மறுபடி ஒருநாளாசௌசம்.

உஹ்ரு காயாழி—

ஃவிஜெஷ்டுஹ்ரு ஹீ யாவதீயிநா நைவ ஸம்ஸ்ரு தஃ। வ-ருத்தீநாம் த-ஸாஹ்ரு யாதிகஉ-ருமொவொ ந விஹ்ரு தெ' ஊதி ॥

யத்த-— ஃகூர்ரு வ்ரு தகாய-ருணீ நித்ரு நைமித்திகாந்ரு வி। ந கு-ர்ரு யாத்தாவஹ்ரு ஷ்டளவம் யாவத் வ்ரு தஹ்ரு ஸோக்ஷணிழ' ஊதி, தஸ்மாத்ரு நைமித்திகஷ்ரு -ஹகஉ-ருவிஷயழி, ஃகூர்ரு தெ ஜ்ரு ஞாதிஸம்ஸ்காரெ ந கு-ர்ரு யாத்ரு தநஷ்ரு -ஹழி । கு-ர்ரு யாதெவ ஷ்ரு -ஹம் கஉ-ருத-ரு வ்ரு ஹம்ஸ்ரு தத்ரு ரு ஹவெ' ஊதி ஸ்ம்ரு ருணாத் ॥

ஊஹாஹேதுரேணாவ்ரு ஷளவாவ்ரு ணஉ-ருதம் ஸ்ரு தாரு கரே—

ஃவ-ருத்ரு ஃ விதூர்ரு ஷ்ரு -ஹ ஸம்ஸ்ரு ரம் வ்ரு ரோஹாஸ் கரொதி வெத் । ஜ்ரு ஞாதீநாம் ஷ்ரு ரா த்ரு ம் ஸ்ரு தாத்ரு ரு ஷ்ரு ஜ்ரு ம் ஸ-ருதகம் ந ஹி ॥ நித்ரு கஉ-ருணீ கு-ர்வீ-ருத ஸ்ரு தாரு -ருதாநி தயைவ வ' ஊதி ॥

சந்த்ரிகையில்:—அன்யதேசத்திலுள்ள க்ருஹஸ்தன் இறந்து விதியுடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாவிட்டால் புத்ராதிகளுக்கு ஸந்த்யாவந்தநாதி கர்ம லோபமில்லை.

ஆனல்—"ப்ரேதகார்யங்களைச் செய்யாவிடில், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது. இறந்தவனுக்கு ப்ரேதத்வம் போகும்வரையில் ஆசௌசமுண்டு" என்று வசநமுள்ளதேயெனில், அது, நித்ய நைமித்திகங்களான சுபகர்மங்களைப்பற்றியது. "ஜ்ஞாதிக்கு ஸம்ஸ்காரமாகாவிடில், தனது சுபகர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஆனல் முக்ய கர்த்தா இருந்தால், தனது சுப கர்மத்தை அவச்யம் செய்யலாம்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

தஹநமில்லாவிடினும் ஆசௌசாநுஷ்டானம் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—மாதாபிதாக்களுக்குப் புத்ரன் ஸம்ஸ்காரத்தைக் கவனமின்மையால் செய்யாவிடில், ஜ்ஞாதிகளுக்குப் 10-நாளாசௌசம். பிறகு ஆசௌசமில்லை. நித்ய கர்மங்களைச் செய்யலாம். ஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மங்களையும் செய்யலாம்.

மற்றும்:-ஜ்ஞாதிகளின் ம்ருதியில் ஸம்ஸ்காரமாகாத விஷயத்தில் ஆசௌசமெப்படி? ஜ்ஞாதிகளுக்குப் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு

கூர்ஷ்வ—

'வம்ஶஜாநா மஸம்வ்யாரே வர்தகம் தூ கூயம் ஹவைஶ்ய ।
ஔஶாஹாஶ் வர்தஶ்ரூஷி ஜூர்ஷாதீநாம் தூ விஶேஷதஃ' இதி ॥
வர்தஷ்யம் ஔத்தரொத்தகஜ்ஞாதிவிஷயம் ॥

வ்ருத்தவிஷயொऽவி வஸிஷ்டஃ—

'ஶ்ரூயதவிதர்யகஃ விதத்தோ ஶ்ளஷ்டஶ்ரொத்ரிய ஶாவரொத்ர ।
யதி கதம்சிதஶ்ரூத்ரொ ஔஶ்ளஷநியமோஜிதஃ ॥ கூஔஶாஹாஷ்டயொ
ஜ்யம் வா யதா கார்யம்கூஷிஷ்டஷா । தீர்ஷாத்ரம் வஸிதக்ரூர்ய ஶ்ராத்ரம்
கூர்யம்ஶாஷ்டயாவியி ॥ ஔஹகூவைர்தஔஶ்ளஷ்ட தீதரொஷாம் ந
விஷ்யதே' இதி ॥ ஔதரொஷாம் = ஔத்தௌஷகூவஸவிண்ணாநாதீர்யஃ ॥

ஶ்ரூஹீதாஶ்ளஷ்டயாநா ஔத்தௌஷகூாநாம் வஸவிண்ணாநா ம்ரூஷக
ஔநநிவைஸ்ரூநாஶ்ளஷ்டயம்ரூஷ்டம் வ்ஶ்ரூதர்ஜரொ—

'வ்ரூவ்யம் ஶ்ரூஹீதாஶ்ளஷ்டயாநாம் ந வ்ரூநஷ்ரூஹரொ
கூவ்யம் । தவ்ரிளூஷகூஷாத்ரூணா ஶாஶ்ளஷ்டயம் ஔநம்ரூவ்ரீஷ'
இதி ॥ ஔரூணாதிஶ்ரூஹீதவ்ய தீர்ஷாத்ரூவ்ரிளிஷ்யதே' இதி

சுத்தி என்றுள்ளது. இவ்விரண்டும் திலோதகதாநம் செய்த ஜ்ஞாதியைப் பற்றியது. புத்ரவிஷயத்திலும்,

வஸிஷ்டர்:—மாதாபிதாக்களின் ம்ருதியில் புத்ரன் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யவேண்டும். செய்வதற்குச் சக்தியற்றவனுயிருந் தால், 10-நாள் வரையில் ஆசௌச நியமத்துடனிருந்து, எப் பொழுது க்ரியையைச் செய்யச் சக்தியுள்ளவனுகிறனே அப் பொழுது 3-நாள் க்ரமித்து விதிப்படி ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். தாஹகனுக்கு இந்த ஆசௌசம். அன்யர்களுக்கு இல்லை. அன்யர் களுக்கு=உதகதாநம் செய்த ஸபிண்டர்களுக்கு என்று பொருள்.

ஆசௌசமனுஷ்டித்து உதகதாநம் செய்யாத ஜ்ஞாதிகளுக்கு உதகதாந நிமித்தமான ஆசௌசம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டித்தவர்களுக்கு, புநர்தஹந காலத்தில் ஆசௌசமில்லை. அப்பொழுது உதகதாநம் செய்பவர்களுக்கு ஆசௌசமுண்டென்றார் மனு. 'மரணம் முதல் ஆசௌசமனுஷ்டித்த புத்ரனுக்கு 3-நாட்களால் சுத்தி' என்று,

வ்ருத்யை த்ரிராத்ராஸௌசவியாநாஸு ஜ்ஞாதீநாமேகராத்ரம் ந்யாயவிஜ்ஞாநே வ்யாவ்யாதாரஃ ॥

க்ருதே து நஷ்டாஸ்ருங்நாரே க்ருஷ்ணே வொஹகே கர்த்ருர்வா ஹெவாஹஸாவிதெஹ ஜி தஹ்நீம் ஜ்ஞாதிஷ்வ்ருஹ்யஹாரஸௌசயொரநவஷ்டியொஃ வ்ருநஹ்ருஹநஷ்டியெ ஜ்ஞாதீநாமேஸௌசம் நாஸ்தி, வ்ருநஷ்டவ்ருணஸ்ருத்ருஷ்டீதி கெவிஸ் ॥

வாரஷ்கரஃ—

‘க்ருஸௌளெ வதஹ்ருஸ்ருநெ தஸ்ய தஹ்ஹெஷெண விஸ்ருஜ்ய ஜி । ஸ்நெ க்ருஸௌளவதிவஹெ வ்ருநஹ்ருஸ்ருஹொ யஹ்ஹ ஸவெஸு ॥ ஸ்ருணாதி ஸ்ருஹீதவ்ய ஜி ராத்ராவ்ருஜிஷ்யதெ । க்ருஹ்ஹீதவ்ய வ்ருத்ருவ்ய ஸம்வ்ருணஹ்ருஸௌளவதெவ ஹி’ ஊதி ॥

ஸம்ஸ்ருஹெ—

‘க்ருஸௌளவாதஃ கீக்ருவாஹெஃ வ்ருஹாஹெ ஸெஷாவ்ருஜிஹ்ஹ ஊவ் ஹிஸ்ருத்ருராத்ருழ । வ்ருத்ருவ்யாவி வ்ருாஸவவ்ய ஸ்ருஹஸ்ருநெ நொ

புத்ரனுக்கு 3-நாளாசௌசம் விதிக்கப் பட்டிருப்பதால், ஜ்ஞாதிகளுக்கு 1-நாளாசௌசம் ந்யாயத்தால் ஸித்திக்கின்றது என்கின்றனர் வ்யாக்யாநகாரர்கள்.

மந்த்ரத்துடன் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டு, கர்த்தாவினால் உதகதாநமுமாரம்பிக்கப்பட்டு, தைவவசத்தால் அது முடிக்கப் படாமலிருந்து, அப்பொழுது ஜ்ஞாதிகள் ஆசௌசம் உதகதான மிவைகளை அனுஷ்டித்து விட்டால், புநர்தஹந காலத்தில் ஜ்ஞாதிகளுக்கு ஆசௌசமில்லை. மறுபடி தர்ப்பணம் மட்டில் உண்டென்கின்றனர் சிலர்.

பாரஸ்கரர்:—ஆசௌசம் இருக்கும்பொழுது புநர்தஹநம் செய்தால் மீதியுள்ள நாட்களால் சுத்தி. ஆசௌச தினங்கள் சென்றபிறகு புநர்தஹநமானால், ஆசௌசமனுஷ்டித்த புத்ரனுக்கு 3-நாட்களால் சுத்தி. முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டிக்காத புத்ரனுக்கு 10-நாளாசௌசமே.

ஸங்க்ரஹத்தில்:—ஆசௌசத்தின் நடுவில் அஸ்திதாஹமோ, ப்ரதிக்ருதிதாஹமோ செய்யப்பட்டால், மீதிநாட்களால் சுத்தி. ஆசௌசத்திற்குப் பிறகு புநர்தாஹமானால் 3-நாளாசௌசம்.

வெத்தஸ்யாவ்ருது வாவ-ஹிண-ஹோஹா-ஃ' இதி ॥ கீகஸாழ = கஸ்ஸி। கூஜிஸஸ்வைந வண-ஹாழிவ்ருதிகூ-ருதி ம-ஹ்ருஹ்யதெ ॥

தயா— 'சுஸ்ஸா வஸாஸவ்ருஸ்தெவ-ஹா உஸ்ஸா த-வ்ருதிஸ-ஹி வகஸ்ஸ। விதெ்ரூஉ-ஹாஹஹோஸளவ உநெ்யஷாம த-திரூதாத்ரு கஸ்ஸ' இதி ॥

கூந்ருவ—

'நஸ்ஸம வண-ஹாயம உஸ்ஸா திரூதாத்ரு ஸ-ஹிஹ-ஹவெகூ। ஸாதா விதெ்ரூஉ-ஹாஹம ஸ்யா உஸ்ஸிஹாஹெ தயெவ வ' இதி ॥

தயா— 'ஸம்ஸ்க்ருதாந்ருள உஹெகூ வஸ்ஸா உஸ்ரூதாத்ரும த-ஹ-திதகஸ்ஸ। உதஸ்ரஷாம திரூதாத்ரும ஸ்யாகூ ஜ்ஞாதீநாஃவி ஹ-திதகஸ்ஸ' இதி ॥

தெவலஃ—

'உஸ்ஸாஸ்ஸி விதெ்ரூஃ வ-ருஸ்ஸ-உஹாஹஸ-ஹிஹ-ஹவெகூ। தயொஃ வ்ருதிகூ-ருதீம உஸ்ஸா ஸாவவஸ்ஸளவதிஷ்யதெ' இதி ॥ ஸாவ வஉஹாஹஸளவதிதயஃ ॥

புத்ரனுக்குமிப்படியே, முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டித்திருந்தால். இல்லாவிடில் இப்பொழுது 10-நாளாசௌசமென்கின்றனர். மூலத்திலுள்ள கீகஸமென்ற பதத்திற்கு அஸ்தி என்று பொருள். ஆதிபதத்தால் இலை, தர்ப்பம் முதலிய ப்ரதிக்ருதி சொல்லப் படுகிறது.

அப்படியே—'மாதாபிதாக்களுக்கு அஸ்தியினுலாவது, புரசு இலைகளாலாவது ப்ரதிக்ருதி தஹநம் செய்தால் 10-நாளாசௌசம். மற்றவர்களுக்கு 3-நாளாசௌசம்.'

மற்றொரு வசநம்—'பர்ணமய ப்ரதிக்ருதி தஹநம் செய்தால் 3-நாளாசௌசம். மாதாபித்ரு விஷயத்தில் 10-நாளாசௌசம், அஸ்திதாஹத்திலுமப்படியே.

அவ்விதம்-ஸம்ஸ்க்ருதாக்னியில் பிறகு தஹித்தால் 10-நாளா சௌசம். மற்ற ஜ்ஞாதிகளுக்கு 3-நாளாசௌசம்.

தேவலர்:-மாதாபிதாக்களின் அஸ்தியை தஹித்தால் 10-நாளா சௌசம். ப்ரதிக்ருதி தாஹத்திலும் 10-நாளாசௌசம்.

வ்ருஜ்ய ஔரஸவியாந ஔஜ்ஜஹீதாஸுளவவிஷயழ। ஔஜ்ஜஹீதாஸுளவஜ்ய வ்ருஜ்ய ,ஔணாஔஜ்ஜஹீதஜ்ய த்ரிராத்ரா ஔஜ்ஜிஷ்யதெ' ஊதி த்ரிராத்ரஜ்ஜணாசு ॥

ஜ்ஜ்ஞாதஜ்ஞதெஜ்ஞவி—

'ஔழ்ஜ்ஞாஜ்ஜ்விவிதெஜ்ஞாஃ வ்ருஜ்ஜ்ஞ ஔரஸாஹம் வஜ்ஞ தகீ ஹவெசு। தயொஃ ஜ்ஞதிகஜ்ஞ்யகீம் ஔழ்ஜ்ஞ த்ரிராத்ரஔஜ்ஜ்ஞவிஹவெசு' ஊதி ॥ சுஜ்ஜ்ஞிஜ்ஞாஹெ வ்ருஜ்ஜ்ஞ ஔரஸாஹவியாந ஔஜ்ஜஹீதாஸுளவ விஷயழ। ஜ்ஞதிகஜ்ஞ்யதிஜ்ஞாஹெ த்ரிராத்ரவியாநம் ஔஜ்ஜஹீதாஸுளவ விஷயழ ॥

சுநெஜ்ஞ ஜ்ஞ—

,வ்ருஜ்ஜ்ஞ ஔஜ்ஜஹீதாஸுளவஜ்ஞாஜ்ஜ்ஞிஜ்ஞாஹெ ஔரஸாஹழ, ஜ்ஞதிகஜ்ஞ்யதிஜ்ஞாஹெ த்ரிராத்ர' ஔதி வ்ஜ்ஞாவக்ஷதெ ॥

வ்ருஜ்ஜ்ஞாணைzவி—

,சுஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞாவெ வஜ்ஞாஜ்ஜ்ஞாஜ்ஜ்ஞெஃ வணைஃ சுாயஃ ஔஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞசுழ। வஜ்ஞவம் வணைஃயம் ஔழ்ஜ்ஞ த்ரிராத்ரஔஜ்ஜ்ஞவிஹவெசு' ஊதி ॥

புத்ரனுக்குப் பத்துநாளாசௌசமென்ற விதி, முன்பு ஆசௌச மனுஷ்டிக்காதவனைப் பற்றியது. ஆசௌசமனுஷ்டித்தவனுக்கு 'மரணதி + ரிஷ்யதே' என்று 3-நாளாசௌசம் விதிக்கப்படுவதால்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—"மாதா பிதாக்களின் அஸ்தியைத் தஹித்தால், 10-நாளாசௌசம். அவர்களின் ப்ரதிக்ருதியை தஹித்தால் 3-நாளாசௌசம்." அஸ்தி தாஹத்தில் புத்ரனுக்கு 10-நாள் என்றது ஆசௌச மனுஷ்டிக்காதவனைப்பற்றியது. ப்ரதிக்ருதி தாஹத்தில் 3-நாள் என்றது ஆசௌசமனுஷ்டித்த வனைப் பற்றியது.

மற்றவரோவெனில், ஆசௌசமனுஷ்டித்த புத்ரனுக்கு அஸ்தி தாஹத்தில் 10-நாளாசௌசம், ப்ரதிக்ருதி தாஹத்தில் 3-நாளா சௌசம் என்று வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்.

புராணத்திலும்:—அஸ்தி இல்லாவிடில் புரசின் இலைகளால் ப்ரதிக்ருதி செய்து தஹிக்கவும். இவ்விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசம்.

ஷஆஸீதள—

ஸுஜ்ஜுஆஹாஹெ தூ ஸ்ரெஷ்த ஸ்ரூவொzவியாீ । வஹிஜுஆஹாஹெ தூ ஆஹாதி தீஜிநம் உதிழ் ॥ வ்ராஹ்மணவஜுஹாஹாவெ ஜ்ஞாதீநாம் தீஜிநம் வஜிழ் । வ்ராஜுஹெ தூ தீர்ஹம் கதூ ரூநெர்ஷாம் தூ ந விஜ்ஞதெ ॥ கதூர்வ தநயீ வைவஸ்வதஹெ வைணவ் தயொர்திழ்' ஜதி ॥

கயீது நிஷ்கஷ்டீ— கூஹிதாஜ்ஞீ வ்ரநஜுஆஹாஜ்ஞெவ வ்ரதூஸ்வ ஸவிஸ்தாரம் வாஸுதவஜுஹண ஸ்ஜுகூஆநாதி ஜ்ஞெதகூர்தீயம் வ ஸவதி, ஆஹாஸு வைவஸ்வம் நாஷ்ஜெவ । கூநாஹிதாஜ்ஞெஸ்ரூ வ்ரநஜுஆஹாஸு வைவஸ்வ ஸ்ஜுகூஆநாதிஸுவதவ விகூவிதிழ் । ஸுஆஹாஜ்ஞெவ கூஹிதாஸ்ரூ நாஹிதாஜ்ஞெவீ வ்ரநஸ்ஸம்ஸ்காரெ ஸதி ஸம்ஸ்காரதிநாஜ்ஞெவம் ஸுஸ்ரூதூவஸிஷ்டஸுவதவிஜுகாதிகம் வ ஸவதி, ந வ்ரநஜுஆஹாதி ஸுஆஹிழ் । யதி ஸுஆஹாஸு வரம் வ்ரநஜுஆஹஸ்ரூவீ, தது கூஹிதாஜ்ஞீ வ்ர

ஷடசீதியில்:—10-நாட்களுள் புநர்தஹநம் செய்த விஷயத்தில் மீதியுள்ள நாட்களால் எல்லோருக்கும் சுத்தி. 10-நாட்களுக்கு மேல் புநர்தஹநமானால் தஹநதினம் முதல் 3-நாளா சௌசம். முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டிக்காவிடில் ஜ்ஞாதிகளுக்கும் 3-நாளாசௌசம், முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டித்திருந்தால் கர்த்தாவுக்கு 3-நாள் ஜ்ஞாதிகளுக்காசௌசமில்லை. கர்த்தா புத்ரனாகில், முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டிக்காவிடில் அவனுக்குப் பூர்ணசௌசம்.

இதில் நிர்ணயமிவ்விதம்:—"ஆஹிதாக்நியின் புநர்தஹநம் முதற்கொண்டே, புத்ரனுக்கும், ஜ்ஞாதிகளுக்கும் ஆசௌசாநுஷ்டானமும், உதகதாநம் முதலாகிய ப்ரேதக்ருத்யமும் செய்யப்படவேண்டும். தஹநத்திற்கு முன் இல்லை. அநாஹிதாக்நிக்கோ வெனில், தஹநத்திற்கு முன்பு உதகதாநமும் ஆசௌசமும் வைகல்பிகம் (செய்யலாம், செய்யாமலுமிருக்கலாம்). 10-நாட்களுள், ஆஹிதாக்நி, அநாஹிதாக்நி இருவருக்கும் புநஸ்ஸம்ஸ்காரமானால், ஸம்ஸ்கார தினத்திற்குமேல் மீதியுள்ள நாட்கள்வரையில் ஆசௌசமும் உதகதாநமும் விஹிதம், புநர்தஹநதிநம் முதல் 10-நாளா சௌசமென்பதில்லை. 10-நாட்களுக்குமேல் புநர்தஹநமானால், அவ்விஷயத்தில், ஆஹிதாக்நியின் புநர்தஹநதிநம் முதல் 10-நாளா

நர்த்தாஹாதி தசாஹமாசளய ஸாதகம் ய பூத்ரஸ்ய ஸபிண்டா நாம் ய ஸமாநம் । அநாஹிதாக்நெஸ்து பூர்வமக்ருஹீதாசள யஸ்ய பூத்ரஸ்ய தசாஹமாசளய ஸாதகாதிக்ரியா ய ஸவதி । க்ருஹீதாசளயஸ்ய பூத்ரஸ்ய அஸ்திதாஹே ப்ரதிக்ருதிதாஹே ய த்ரிராத்ரமாசளயம் க்ரியா ய । அக்ருஹீதாசளயாநாம் ஸபிண்டாநா மஸ்திதாஹே ப்ரதிக்ருதிதாஹே ய த்ரிராத்ரமாசளய ஸாதகம் ய ஸவதி । க்ருஹீதாசளயாநா மதத்தோதகாநாம் ஸபிண்டாநாமுதகதாநநிமித்தமாசளய மேகாஹம் । தத்தோதகாநாம் து ந பூநராசளயொதகதாநே ஸவதம் । கர்த்ரா பஶ்சாதுதக ஸமாபநே க்ரியமாணே பூர்வம் க்ருஹீதாசளயாநா மதத்தோத காநாம் ஸபிண்டாநா முதகதாநமாத்ரம் ஸவதி நாசளயமிதி கேசித் ॥

அந்யே து— தசாஹாதூர்த்வம் அஸ்திதாஹே அக்ருஹீ தாசளயாநாம் ஸபிண்டாநாம் தசாஹம், க்ருஹீதாசளயாநாம் த்ரிராத்ரம் । ப்ரதிக்ருதிதாஹே அக்ருஹீதாசளயாநாம் த்ரிரா

சௌசமும் உதகதாநமும் புத்ரனுக்கும் ஜ்ஞாதிகளுக்கும் ஸமாநம். அநாஹிதாக்னிக்கானால், முன்பு ஆசௌச மனுஷ்டிக்காத புத்ரனுக்கு 10-நாளாசௌசமும் உதகதாநம் முதலிய க்ரியையும் விஹிதமாகிறது. ஆசௌசமனுஷ்டித்த புத்ரனுக்கு, அஸ்திதாஹ விஷயத்திலும், ப்ரதிக்ருதி தாஹவிஷயத்திலும், 3-நாளாசௌச மும், க்ரியையும் விஹிதமாகிறது. ஆசௌசமனுஷ்டிக்காத ஜ்ஞாதி களுக்கு, அஸ்திதாஹம் ப்ரதிக்ருதிதாஹம் இரண்டிலும் 3-நாளா சௌசமும் உதகதாநமும் விஹிதமாகிறது. ஆசௌசமனுஷ்டித்து உதகதாநம் செய்யாத ஜ்ஞாதிகளுக்கு, உதகதாந நிமித்தமான ஆசௌச மொருநாள் விதிக்கப்படுகிறது. உதகதாநம் செய்தவர் களுக்கோவெனில் மறுபடி ஆசௌசமு முதகதானமு மில்லை. கர்த்தாவினால் பிறகு உதகஸமாபநம் செய்யப்படும்போது, முன்பு ஆசௌச மனுஷ்டித்து உதகதாநம் செய்யாத ஸபிண்டர்களுக்கு உதகதாநம்மட்டிலுண்டு, ஆசௌசமில்லை என்று சிலர்.

மற்றவரோவெனில்:— 10-நாட்களுக்குமேல் அஸ்திதஹந விஷயத்தில், ஆசௌசமனுஷ்டிக்காத ஸபிண்டர்களுக்கு 10-நாளா சௌசம், ஆசௌசமனுஷ்டித்தவர்களுக்கு 3-நாளாசௌசம். ப்ரதி க்ருதி தாஹவிஷயத்தில், ஆசௌச மனுஷ்டிக்காதவர்களுக்கு

தூழி, ஸ்ரஹீதாஸளவாநாம் நாஸளவழி। கஷ்டிஹாஹெ வ்ருதூ
ணாம ஸ்ரஹீதாஸளவாநா ச ஸ்ரஹீதாஸளவாநாம வ ஔஸராதூ'
தித்யாஹுஃ ॥

தயா வ ஸம்ஸ்ருஹகாரஃ—

'யஜ்ஞயஜ்ஞவ்ருதஹோஹெ ஸிஷ்டாஹம யஜ்ஞவாஹ்வ ஹிஃ। ஔஸா
ஹம தூர்வஹோஸளயம வ்ருணம்ஸ்ருஹெஹவாஸ்ருஹஃ ॥
கஷ்டிஹாஹெ வ்ருதிகூர்தெ ஔஹாஹெ தூ தூர்வஹீதூர்வழி। ஷவி
ணூநாம வ்ருதாநாம தூ ஔஸராதூர்ஹிஹெஷ்யதெ' ஔதி ॥

'ஹூராதூஹெஔஸாஹுஸ்ருதள ஷண்ணாவாஅத்ஸராஅயஃ। ஔஸ
ராதூம தீராதூம வ்யா ஔஸாஹம ஔஹகவ்ய தூ' ஔதி ॥

ஔஹகவ்ய ஹூராதூ ஔஸாஹாஸளவியாநாஸ ஆஔஸா
ஹெ வாவிண்ஷ்யழி ॥

3-நாளாசௌசம். ஆசௌசமனுஷ்டித்தவர்களுக்கு ஆசௌச மில்லை. அஸ்திதாஹ விஷயத்தில், புத்ரர்கள் ஆசௌசமனுஷ்டித்த வராயினும், அனுஷ்டிக்காதவராயினும் 10-நாளாசௌசம் என் கின்றனர். அவ்விதமே,

ஸங்க்ரஹகாரர்:—ஆஹிதாக்னி, அநாஹிதாக்னி இவர்களுக்கு 10-நாட்களுக்குள் புநர்தஹநமானால் மீதியுள்ள நாட்கள்வரையில் ஆசௌசம். 10-நாட்களுக்குமேல் புநர்தஹநமானால் அஸ்திதாஹத் தில் 10-நாட்களும் ப்ரதிக்ருதிதாஹத்தில் 3-நாட்களுமாசௌசம் ஸபிண்டர்களுக்கு முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டிக்காத விஷயத்தில். அனுஷ்டித்த விஷயத்தில் அஸ்தி தாஹத்தில் 3-நாள். ப்ரதிக்ருதி தாஹத்தில் ஆசௌசம் இல்லை. புத்ரர்களுக்கோவெனில், முன்பு ஆசௌசமனுஷ்டித்திருந்தாலும், அனுஷ்டிக்காமலிருந்தாலும் 10-நாளாசௌசமே.

ப்ராதா தேசாந்தரத்தில் இறந்து, 6-மாதத்திற்குள் கேட்டால் 10-நாளாசௌசம். பிறகு வர்ஷத்திற்குள் கேட்டால் 3-நாளாசௌசம். தஹநம் செய்த ப்ராதாவுக்கு 10-நாள் ஆசௌசம்.

தஹநம் செய்தவனுக்கு 10-நாளாசௌச மென்றதால் 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம்.

கூநெகூவவிஜ்ஞவ்ரூ நஜ்ஞ ஹூஹநவியிஃ ॥

கூநெகூவவிஜ்ஞவ்ரூ நஜ்ஞ ஹூவெ வம்ஜ்ரூ ஹகூராஃ:—

'ஜ்ரூதாநாம் த்ரூ வவிஜ்ஞாநாம் காமெ வஹ்ரூ தியெ மதெ। தாநு வவ ஹூநு வஹ வம்ஜ்ரூயஜ்ஞாகூ த்ரூராதூணெ யயாவியி ॥ வநகொஜிஷ்டம் வத்ரூயெ ஜ்zஹ்ரீ தெஷாம் விஜ்ஞம் வ்ரூயக்ஷ் வ்ரூயக்ஷ்! வவிஜ்ஞீகூரணம் தெஷாம் வஹெவ வ்ரூயமெவ வா' ஊதி ॥ வஜ்ஞாதஜ்ரூதாநாம் காமலெஹெநவா ஜ்ரூதாநாம் வவிஜ்ஞாநாகெவிதூரா வஸோநதஜ்ரூணெ வ்ரூநஜ்வம்வாராஃ காயஜ்ஞிஃ, வாவிஜ்ஞ்ரூம் த்ரூ உஜ்ரூஹூலெஹெ வ்ரூயக்ஷ்யஜ்ஞாகூ, கூநூயா வஹ கூயஜ்ஞாஜிதூயஜ்ஞிஃ ॥

வநதஜ்ஞ விதூரூவ்ரூதிரிகூதவிஷயஜ்ஞி, த்ரூராதூணெ வஸோ வநவியாநாகூ ॥

விதூரூவஹ்ரூவிஜ்ஞாநாம் வ ஜ்ரூஹாஜ்ஞாரூஜ்ஞாரூணஜ்ஞாரூவணெ வ-ஞ் வஜ்ஞ விதூரூவஹ்ரூவிஜ்ஞாஜ்ஞா கூரூகூவா கூநஜ்ஞாரூஜ்ஞிநூயஷாம் வ்ரூ நஜ்ஞ ஹாராஜ்ஞாம்ஹம் கூரூணெ கூயஜ்ஞாகூ ॥

பல ஜ்ஞாதிகளுக்குப் புநர்தஹநம் செய்யும் விஷயத்தில் விதி.

அநேக ஸபிண்டர்களுக்குப் புநர்தஹநம் செய்யும் விஷயத்தில், **ஸங்க்ரஹகார்:**— இறந்த வெகு ஜ்ஞாதிகளுக்கு வெகுகாலம் சென்றபிறகு செய்வதாலுல், அவர்களெல்லோருக்கும் சேர்த்தே ஸம்ஸ்காரத்தை 3-நாட்களில் விதிப்படி செய்யவும். 4-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம். பிண்டதானம் தனித்தனியாய். ஸபிண்டீகரணத்தைச் சேர்த்துச் செய்யலாம். அல்லது தனித்தனியாய்ச் செய்யலாம். சேர்ந்தோ, காலபேதத்திலோ இறந்த ஸபிண்டர்களுக்கு, ஒரே சிதையில் ஸமாந தந்த்ரத்தால், புநஸ் ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். ஸாபிண்ட்யத்தையோவெனில், உத்தேசிக்கப் படுகிறவர்களுக்கு மாறுதலிருந்தால் தனியாய்ச் செய்யவும். அவ்விதமில்லாவிடில் சேர்த்துச் செய்யவும், என்பது பொருள்.

இது, மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களைப் பற்றியது, 3-நாளில் ஸமாபநம் விதிக்கப்படுவதால்.

மாதாபிதாக்களுக்கும் ஸபிண்டர்களுக்கும் தேசாந்தரத்தில்

ஷ்ரூயதே ஸ்ம்ருதிஸந்த்ரிகாயாம்—

'யஜ்ஞகர்தாரம் ஸ்ராத்தம் சைகம் வைகுவாஸஸம் । தைவம் பித்ர்யம் ச தத்ஸ்யாம் ஷ்ரூயதே ஸ்ம்ருதிஸந்த்ரிகே' இதி ॥

ஷ்ரூயதே தத்ரைவ—

'வஹ்நயோ நாதிகுர்வந்த்யோ நாதிகோ யதிர்ய ஏவ ச । வஸ்த்ரஸ்ரிது ஸ்ரிவஸ்கர்யா தைகதந்த்ரஸ்ரிதஸ்ரிதே' இதி ॥

தயா— 'ஸ்ரிஸுகாமஸ்ய ஸ்ரீதா பிதா வம்ஸ்யாஃ வ்ருஷ்வபுத்ரம் ஷ்ரூதாஃ । வஸ்துஸ்ரிஸுஸ்ரிதி தைதேஷாம் வஹ வம்ஷ்காரோ ப்ரஸு' இதி ॥

ஊர்த்வபுதவ்யஸம்ஸ்காராஃ ॥

வஹ்ரதஊர்த்வபுதவ்யஸம்ஸ்காரவிஷயே ஷ்ரூயதே தத்ரைவ—

'ஊர்த்வபுதாநாம் ச வம்ஸ்யாநாம் காமே வஹ்நிதியே மதே । ஆநு வஷ்டாநு வஹ வம்ஸ்கார்யா தைகஸ்மிந்தாம் வஹ்நயஃ' இதி ॥

ஏற்பட்ட மரணத்தின் ச்ரவணத்தில், முன்பு மாதாபிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் செய்து, பின்பு அன்யர்களுக்குப் புநர்தஹநாரம்பத்தை க்ரமமாய்ச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகையில்:— ஒருவனே கர்த்தாவாக உள்ள அநேக ச்ராத்தங்கள் ஒரே தினத்தில் வந்தால், தைவமும், பித்ர்யமும் ஒன்றே. நிமித்தவரணம் மட்டில் தனித்தனி.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— ஒரே வம்சத்தில் பிறந்த பலருக்கு, தஹநம் செய்பவன் ஒருவனுயிருந்தால், ஒரே தினத்தில் செய்யவும். தந்த்ரமுமொன்றே. அவ்விதமே—'பலகாலங்களில் முன் இறந்தவர்கள் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாதவர்களாயிருந்தால், இவர்களுக்கு ஒரே தினத்தில் ஸம்ஸ்காரத்தைச் சேர்த்துச் செய்யவும்' என்று உள்ளது.

துர்மரணமடைந்தவர்களுக்குப் புநஸ்ஸம்ஸ்காரம்.

பலர் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் துர்மரணமடைந்திருந்தால் அவர்களின் புநஸ்ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில்,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— துர்மரணமடைந்த ஜ்ஞாதிகளுக்கு வெகு

ஊர்த்வதஷ்ட வ்ருஷ்ணஷ்ரார்காயோஹ ஹெவம்:—

'யெஷ்டாஃ வாவரோமெஷு தெஷாம் ஷாவத்ஸராஷு வர்ஷு। நாராயணவலிம் க்ருக்வா கோயாத்ருஷ்டஷ்டெஹிகம்॥ கூவா தெ வாரய ஷண்மாஹெ வ்ருத்திம் க்ருக்வாரய வம்ஷ்ரதிம்। த்ரிராத்ரோபோஷிதஷ்சிக்வா ஷ்ராத்தம் கோயாத்ருஷ்டிநெ' உதி॥

வதஷ ஊர்த்வதவ்ருஷ்டாஹெ த்ரிராத்ரவியாநம் ஶாதாவித்ரவிஷயம், தஷ்நெஷாம் ஊர்த்வதாநாம் வ்ருஷ்டாஹெ வகராத்ரம்॥

தஷ்ஹ மாத்ரம்:—

'வஷ்டாதீதெ வ்ருஷ்டாஹெ வகாஹாஷு விஷ்ணவெ யெத்। ஷ்ராத்தம் விதீயதிவஹெ த்ரிதீயெ ஹ்னி ஸவிஷ்டநம்॥ நாஷ்டிவம்வயநம் கோயாத் ஸுவ உர்த்வாயிரோஹணம்। வ்ருத்தாநாம் த்ரிகதாத்வம் வ்ருஷ்டாஹரோர்த்வம்' உதி॥

நாட்கள் சென்றபிறகு, ஒரே சிதையில் எல்லோருக்கும் சேர்த்தே புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்யவும்.

தர்மரணமடைந்தவனுக்குப் புநஸ்ஸம்ஸ்கார காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

தேவலர்:- எவர்கள் பாபமார்க்கத்தால் மரணமடைந்தனரோ, அவர்களுக்கு, வர்ஷத்திற்குப் பிறகு, நாராயணபலியைச் செய்து, ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யவும். வர்ஷத்தின் முடிவிலாவது, 6-மாதத்திற்குப் பிறகாவது, புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்து, 3-நாளா சௌச மனுஷ்டித்து, 4-ஆவது நாளில் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

இவ்விதம் 3-நாளாசௌசமென்ற விதி, மாதாபிதாக்களைப் பற்றியது. மற்றவர்களின் தூர்ம்ருதியில் புநர்தாஹம் செய்யும் விஷயத்தில் ஒருநாளாசௌசம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

கார்க்யர்:— ஒரு வர்ஷத்திற்கு மேல் புநர்தஹநம் செய்தால், ஒரே நாளில் பிண்டதாநத்தைச் செய்யவும். 2-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம். 3-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம். அஸ்தி ஸஞ்சயநத்தைச் செய்யவேண்டாம். சர்மாதிரோஹணம் வேண்டாம். மாதா பிதாக்களுக்குப் புத்ரன் முதலியவர்கள் செய்தால் அவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

வஂஶ்ரஹெ—

ஃகவஂஷ்டாரெ கூஶீநவ்ய வாநரநவ்ய வெந்ரதீஂ ।
யவ்ய வ்யாதவ்ய வஂவஸாரராஜ்யெகொஶிஷ்டாஜ்ஜுஹோவரெஸு ॥ தத்ஂ
வஷ்வக்ஷ்ரதவ்யாத்ர கூயகுவெ வஂஸ்ரியாஶிகுழ் । வவிண்ஜீ
கூரணம் தத்ர வஷ்வக்ஷுஷம் தாகாரயெஸு ॥ உஶிக்ஷ்ரதவ்ய
க்ரியாஹீநகாமெ வாஂவவநம் வரெஸு । விதெஸாரராவிககா
ஜ்ஞாயஹா வாzவி ஹவெத்தூா ॥ தயொஜ்ஞயெவ கூவீக்த நா
நெஷ்டாம் வாரதொ ஹவெஸு' இதி ॥ உஶிக்ஷ்ரதிஜ்ஞெ க்ரதவ்ய
வனகொஶிஷ்டாஜ்ஜம் கூக்வா உஶிக்ஷ்ரதவ்ய வவிண்ஜநம் கூக்வா
வஜ்ஞாஜ்ஜதவ்ய வாவிண்ஜ்யஂ கூயகுாஸு । வஂஷ்டாரராஸு வஷ்வகுஂ
வாஂவவநம் விதெஸாரராவிகம் வ கதகுவ்யீத்யகுஂ ॥

உஶிக்ஷ்ரதிலக்ஷணம் வாநவ்ஷ்டாரகாலஂ தஸுவ்யாயஶ்சித்தம்
வ உஶிக்ஷ்ரதாஸுளவநிரஷ்வணெ வ்ருதிவாஶிதஂ ॥

வ்ருஷிதவ்ய ஆஜ்ஜாவ்யாஜ்ஜுஷ்வஜ்ஜுஂ வஂஷ்டாரவியிஂ ॥

யவ்ய வ்ருஷிதவ்ய வ்ருத்தாஜ்ஜொ ந ஶ்ரஷ்யதெ, தவ்ய

ஸங்க்ரஹத்தில்:— தர்ம்ருதனை ஜ்ஞாதிக்கு ஸம்ஸ்கார மாகாத காலத்தில், மற்றொரு ஜ்ஞாதிக்கு ம்ருதி ஏற்பட்டால், பிறகு இறந்தவனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையிற் செய்து, முதலில் இறந்த தர்ம்ருதனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையிற் செய்து, பிறகு, 2-ஆவதாய் ம்ரு தனுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். தர்ம்ருதனுக்கு ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யாமலிருக்கும்பொழுது பும்ஸவநம் வந்தால் செய்யலாம். மாதாபிதாக்களின் ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யலாம். மற்றவர்களுக்குச் செய்யக்கூடாது. பிறகுதான் செய்யவேண்டும்.

தர்மரணத்தின் லக்ஷணமும், புநஸ்ஸம்ஸ்கார காலமும், தர்ம்ருதி ப்ராயச்சித்தமும், தர்ம்ருதாசௌச நிரூபண ப்ரகரணத் தில் (ஆசௌச காண்டத்தில்) சொல்லப்பட்டது.

தேசாந்தரம் சென்றவனுக்கு 12-வர்ஷங்களுக்கு மேல் ஸம்ஸ்கார விதி.

தேசாந்தரம் சென்ற வனின் வார்த்தை கேட்கப்படுவ

ஆஹுராஶ்வாஹ-ஶ்ரு-ம் வ்ரு தி கூ ஜி ஹாஹவ-ஶ்வ-ருகம் வியிவஹள ஶ்ரு-ஶ்ரெஹிகம் கூ ய-ரூகு । வ்ரு தி கூ ஜி ஷ்வரூ-ஶ்வயெஷ்டாகு வ்ரு தி வாஜி தி ழ ॥

கூ து வ்ரு ஹஷ்வ்ரு தி:—

'யஸ்ய ந ஶ்ரு-யதெ வாத-ரூ யாவ ஹ்ரு ஆஹுராஶ்வஸ்ரூ ழ । கூ-ஶ்ரு வ தூ கூ ஹாஹெந தஸ்ய ஹ்ரு ஆஹுவயாரூணழ்' இ தி ॥

தஹ்ர நாரூாயணவலிவ-ஶ்வ-ருகம் கூ த-ருவ்ரு ழ ॥

தயா ஹ ஷ்ரு தூ ஹ்ரூ ழ—

'ஆஹுராஶ்வாகு வரூம் தெஷாம் தூ தீயாஹ்ரு ஆஹுராவிவா । நாரூாயணவலிம் கூ ஹ்வா கரூவ்ரு தெஹெழ ஸம்ஷ்ரு தி ழ்' இ தி ॥

கூ-ய-ரூ ஜி தி ஶெஷ: ॥

தூ ஹாதெவ வா கி ரூ யா கூ ய-ரூ, 'நாரூ வண-ருயம் ஹ்ரூ ஶ்ரு தி ரூ தூ ஶ்ரு-ஶ்ரு வி ஹ-ருவெகு' இ தி ஹ்ரூ ணாகு ॥

தில்லையோ அவனுக்கு, 12-வர்ஷங்களுக்கு மேல், ப்ரதிக்ருதி தாஹம் முதலாக, விதிப்படி ப்ரேதக்ரியையைச் செய்யவும். ப்ரதிக்ருதியின் ஸ்வரூபம் கீழே சொல்லப்பட்டுள்ளது. இவ் விஷயத்தில்,

ப்ருஹஸ்பதி:— தேசாந்தரம் சென்ற எவனின் வார்த்தை 12-வர்ஷம் வரையில் கேட்கப்படவில்லையோ அவனுக்கு, குசங் களாலாவது, பர்ணங்களாலாவது ப்ரதிக்ருதியைச் செய்து தஹநம் செய்யவேண்டும்.

அந்தத் தஹநம் நாராயண பலியைச் செய்து பிறகு செய்யப் படவேண்டும். அவ்விதமே,

ஓர் ஸ்ம்ருதி:— அவர்களுக்கு 12-வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு, அல்லது 3-வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு, நாராயண பலியைச் செய்து, ப்ரதிக்ருதி தாஹத்தைச் செய்யவும்.

அந்த க்ரியை 3-நாட்களிலேயே செய்யப்படவேண்டும். 'இலைகளால் செய்த ப்ரதிக்ருதி தாஹம் செய்தால் 3-நாள் அசுத்த னுவான்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

வித்ருவிஷயே விஶேஷோஹ ஜாதூகர்ணிஃ—

‘வித்ரி ஶ்வஶுரே யஸ்ய ந வார்தா ந வை வார்தி: । ஶ்ரூயதே வ ந ஶ்ரூயதே ஸ்ரூயதே வா தஸ்ய தத்ரிவ கர்ம ॥ ந யஸ்ய தத்ரிவ ஸம்ஸ்காரோ யஜ்ஞதவியிநா தத: । தஸ்ய நீவ வவ்ரிணி ஶ்ரேதகார்யாணி ஸம்வரேத்’ இதி ॥ ஶ்ரேதிரிவ கர்ம = வஜ்ராஸ்வஶ்ரஜ்ஞாஜிநிதிஸ்ரிதஸ்ரேதிகர்ம்ரிதி:, யஜ்ஞதவியிநா = ஶ்ராத்தம் விஜ்ஞாநகர்தாநாதிவியிவரிஸ்ரார்ஜ்ஜுகர்தவ்யே, தஸ்ய நீவ = வஜ்ரஶ்ரஸ்ய வஷ்ரஸ்ய ஸ்ரதிஷ்ய ஷோடஶஸ்ரவஷ்ரஸ்ய உத்தரகார்ய வவ்ய ஶ்ரேதகார்யாணி கர்தவ்யாநி । ந கார்யவிஷ்ரஃ கார்ய இதி கெசிதாசக்ஷதே ॥

தத்ர ஶ்ரூயதே—

‘வித்ரி ஶ்வஶுரே ஶ்ரேதே வர்தமாந: கர்தவ்ய கிரியாதிகர: । ஸம்வத்ஸரே வ்யதீதேऽபி ஶ்ராத்தம் தத்ராவிரி’ இதி ॥ தத்ர— ‘அதீதேऽஸ்ரேऽபி கதவ்யம் ஶ்ரேதகார்யம் ஶ்ராத்தம்’ இதி ॥

மாதா பித்ரு விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஜாதுகர்ணி:— “எவனுடைய பிதா தேசாந்தரம் சென்றபிறகு வாவில்லையோ, வார்த்தையும் கேட்கப்படவில்லையோ, அவன், 15-வர்ஷத்திற்கு மேல், பிதாவின் ப்ரதிக்ருதியைச் செய்து அதற்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் சாஸ்த்ர விதிப்படி செய்யவும். அப் பொழுதே, ப்ரேத கார்யங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்யவும்” என்றார். மூலத்திலுள்ள ‘ப்ரதிரூபகம்’ என்பதற்குப் புரசு இலை முதலியதால் செய்த ப்ரதிக்ருதி என்பது பொருள். ‘யதோக்த விதிநா’ என்பதற்கு, 10-நாள் வரையில் பிண்டோதக தாநம் முதலியதை விதிக்கும் சாஸ்த்ர க்ரமமாய் என்பது பொருள். ‘ததாநீமேவ’ என்பதற்கு, 15-வர்ஷங்கள் சென்றபிறகு, 16-ஆவது வர்ஷத்தில் விஹித காலத்திலேயே ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்யவும். தாமதித்துச் செய்யக்கூடாதென்று சிலர் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர். அவ்விதமே,

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:— தேசாந்தரம் சென்ற பிதா இறந்தால் ஒரு வர்ஷம் சென்ற பிறகும், புத்ரன் 10-நாளில் விதிப்படி ப்ரேத க்ரியை முதலியதைச் செய்யவேண்டும். அவ்விதம் ‘வர்ஷம்

விதிஸ்வரூபவிசாரம்—

'விதேராஜ்ஞ: வஸுஹோமவஷட்காரஹவிர்த்ரவ்யம் ஹோதாஹோதியிவ ஸ்வர்கலோகிகம் கர்மயஜேத' இதி ॥

ஸ்வரூப தத்—

'கர்மயாதத்வ ஸம்ஸ்காரம் யஜ்ஞக்ரியாநா தத: । தஜ்ஜா நீஷேவ ஸவயாணி வைதகாயாணி ஸம்வத்ஸரே' இதி ஜாத கர்மயாவயவபூதயா வ்யாக்ரியாவாசா । யஜ்ஞக்ரியாநா = விதி ஸ்வரூபவிசாரம் கரோதி, ஸவயாணி வைதகாயாணி நஜ்ஞ்ஸமாஸநாதீநி ஸூத்ரேண விவாஹாக்நௌகரணாவநாந்தரம், தஜ்ஜாநீஷேவ = தஸ்மிந்நேவ தினே, ஸஜ்ஞ்ஸரேத் = கர்மயாதி தி, 'ஸம்வத்ஸரே வ்ருத்தீதேஷ்டி ஸ்ம்ருத்யாதூம் யஜாவியி' இத்யாதி வசநேந கர்மயாதவ்ருத்திநிக்ருஷ்டிதர்ஸ்ருதிவிஷயத்வே, 'தஸ்மிந்நேவதினே ஸவயாணி வைதகாயாணி கர்மயாணி' இத்யேதத் ஸூத்ரவ்ருத்திநிக்ருதவிஷயேஷ்டி ஸ்மார்தாதி வஹ்நி । தஸ்ய

முடிந்த பிறகும், 10-நாட்களில் ப்ரேத கார்யத்தைச் செய்ய வேண்டும்' என்றுள்ளது.

பித்ருமேதஸாரத்திலும்:— மாதா பிதாக்களுக்கு, 15-வர்ஷத்திற்கு மேல், விதிப்படி பத்து நாட்களில் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யவும்.

மற்றவரோவெனில்:— 'குர்யாத்தஸ்யச + ஸஞ்சரேத்' என்ற ஜாதகர்ணி வசநத்திற்கு வேறு விதமாய் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்—:"யதோக்த விதிநா = பைத்ருமேதிக விதியால் ப்ரதிக்ருதி ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். ஸர்வாணி ப்ரேதகார்யாணி = நக்ந ப்ரச்சாதனம் முதல், ப்ரபூதபலி பர்யந்தாபரம் முடியும் வரையிலுள்ள கார்யங்களை, ததாநீமேவ = அதே தினத்தில், ஸஞ்சரேத் = செய்யவேண்டும்" என்று. 'ஸம்வத்ஸரேவ்யதீதேபி தசராத்ரம் யதாவிதி' என்பது முதலிய வசநம், வார்த்தை கேட்கப்பட்டாபலிருந்தவரைத் தவிர்த்த பித்ரு மாண விஷயம், 'அன்றைக்கே ப்ரேத கார்யங்களெல்லாவற்றையும் செய்ய வேண்டும்' என்றது, பிதாவைத் தவிர்த்த மற்றவர் விஷயத்திலும் ஸமாநம் என்கின்றனர். அது யுக்தமல்ல. 'க்ரியை செய்யப்

ஸ்ருதி । 'ஸ்ரோத்ரியே நிர்ஸ்ருஷ்டம் ஸ்யாத் ஸ்ரோத்ரிய' இத்யாதி ஸ்ரோத்ர வ்ருத்திவாசகவேதவாக்யவத்நவிஸ்ரோயாக । ஸதம் வித்ரவிஷயே ஸ்ரோத்ர நிர்ஸ்ருஷ்டவிதேர்வ்யவஸ்தா ॥

வித்ரவிஷயேऽபி நாராயணவலிவர்ஜமுபக்ரம்ய ஸபிண்டீகரணாத் பூர்வம் கார்யம் ॥

காத்யாயநஸ்து—

'ஸநாகர்ணிதவார்த்தஸ்ய ப்ரோஷிதஸ்ய வித்ஹ்ருதம் । ஊர்த்வம் வத்ஸரஸ்ராத்தஷட்காத்ஸபிண்டீகரண ஸ்ம்ருதம் ॥ ஸந்நிதௌ ஸ்ராத்தஸ்ராத்வாஸ்ய வர்தமாநஸ்ய தத்ஸுதை:' இதி ॥ ஸநாகர்ணிதவார்த்தஸ்ய = ஸ்ரோத்ரஸ்ம்ருதவார்த்தஸ்ய, ப்ரோஷிதஸ்ய = தேஸாந்தரகதஸ்ய வித்ரபிண்டீகரணம் வர்தம் வத்ஸர ஸ்ராத்தஷட்காத்பூர்வம் வத்ஸரமத்யே ஸபிண்டீகரண மித்யர்த்த: । ஸந்நிதௌ = வித்ரவ்ருத்திகர்தாநாம் வித்ரவ்ருத்தாத்

பட்டவன் விஷயத்தில் 3-நாளாசௌசம், க்ரியை செய்யப்படாதவன் விஷயத்தில் 10-நாளாசௌசம்' என்பது முதலிய, 10-நாள் ஆசௌசத்தைச் சொல்லுகின்ற, முன் சொல்லிய வசநங்களுடன் விரோதம் வருவதால். ஆகையால், மாதாபித்ருவிஷயத்தில் 10-நாளாசௌசம், என்பதே யுக்தமானது.

மாதாபித்ருவிஷயத்திலும், நாராயணபலியை முன்பு செய்தே, பிறகு ப்ரேதக்ரியை செய்யப்படவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில்:— தேசாந்தரம் சென்றவனும், வார்த்தையும் கேட்கப்படாதவனுமான பிதாவுக்கு, புத்ரன் 15-வர்ஷங்களுக்கு மேல் ப்ரேதக்ரியையைச் செய்யவேண்டும். மற்றவர்க்கு 12-வர்ஷங்களுக்குப் பிறகு செய்யவேண்டும். முன் சொல்லப்பட்ட திதியே இதிலும் க்ரஹிக்கப்படவேண்டும். மூலத்திலுள்ள, 'அநாகர்ணிதவார்த்தஸ்ய' என்பதற்கு, கேட்கப்படாத க்ஷேம வார்த்தையையுடையவன் என்று பொருள். ப்ரோஷிதஸ்ய = தேசாந்தரம் சென்ற பிதாவுக்கு ப்ரேத க்ரியையைப் புத்ரன் பதிநைந்து வர்ஷங்கள் சென்ற பிறகு செய்யவேண்டும். மற்றவர்க்கு = பிதாவைத் தவிர்த்த பித்ருவ்யன் ப்ராதா புத்ரன் முதலியவர்க்கு, 12-ஆவது வர்ஷத்திற்கு மேல் ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யவும்.

வ்ரதாதீ³நாம் ஆ²ஶ்வலாயநோக்தத்வம் வைத்³யதை³கி³தரயோரபி ।
வஸுவ்ரதை³வ யா திதிர்நி = க்ஷோபிதஸ்ய பூர்வாஹ்ணிகஶ்ராத்³தே⁴ யா திதிः வஸுவ்ரதாக்²யா வைத்³யதை³கி³தரயோः க்ஷயவ்ருʼத்³தி⁴தஸ்தி²தா தஸ்ய வைஶ்வதே³வஶ்ராத்³தே⁴ க்³ராஹ்யா ॥

ஶாலாக்³ராமநி வியிः ॥

தயா வ கூலாஹலே—

“ஶாலாக்³ராமநி தி³நக்³ராமநி கூபே ஶாஷாஶாவயோः । ப்ர தாஹே தத்³தி³நாக்³ராமநி ஶாலக்³ராமநி த³ தத்³தா³ஹ்யः ॥ க்ருஷ்ணா வைகாத³ஶீ க்³ராஹ்யா கு³ப்தாமநி ஹ்ரு³ஷீயோத்தரி । ப்ரவாஹ ஶாலதி³வஸ்ய க்³ராஹ்யா வைகைகாத³ஶ்யயோः ॥ கு³ப்தாமநி zநஞ ரோ நியமஸ்ய வ்ரு³த்³தி⁴நம் யதா² லவைக² । ஶ்ரவணாஹே ததா² கூ³யா தி³நாவைந்த்³ரக்ஷயே zவி வா’ ஊதி ॥

யதா² ஶ்ரவணாவைலா ந ஜ்ஞாதः ஶ்ரவணதி³நம் த³ ஜ்ஞாதம்

பூர்வமுக்தைவயாதிதி: = தேசாந்தரம் சென்றவனுக்கு, ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தில் எந்தத் திதி முன்பு சொல்லப்பட்டதோ அந்தத் திதியே ப்ரேத க்ரியானுஷ்டாநத்திலும் க்ரஹிக்கத்தக்கது என்பது பொருள்.

மாதம் முதலியது தெரியாவிடில் விதி.

அவ்விதமே, **காலாதர்சத்தில்**:— “மாதமறியப்படாமல் திதி மட்டில் அறியப்பட்டிருந்தால், ஆஷாடத்தில், அல்லது மாகத்தில் மரித்த திதியில் செய்யவும். திதி தெரியாமல் மாதம் மட்டில் தெரிந்தால், அந்த மாதத்தின் அமை, அல்லது க்ருஷ்ணைகாதசீ க்ரஹிக்கத் தகுந்தது. மாஸம், திதி என்ற இரண்டும் அறியப்படாவிடில், தேசாந்தரத்திற்குச் சென்ற மாஸ திதிகளே க்ரஹிக்கவும். அவ்விரண்டுகளுள் ஒன்று தெரிந்து ஒன்று தெரியாவிடில் முன் சொல்லிய ந்யாயத்தை க்ரஹிக்கவும். ஸகலமும் தெரியாவிடில் மரணத்தைக் கேள்விப்பட்ட திதியில், அல்லது அந்த மாஸத்திய தர்சத்தில் செய்யவும்” என்றுள்ளது.

எப்பொழுது, மரண மாஸ மறியப்படாமல் மரண திதி மட்டில் அறியப்பட்டுள்ளதோ, அப்பொழுது, ஆஷாடத்தில், அல்லது

ததா சூஷாஸெ மாஸெ வா மாஸி ப்ரதாஹெ ப்ரத்யாப்திகம் கார்யாக் ॥

தமா ப்ருஹஸ்பதி:—

'யதா மாஸொ ந விஜ்ஞாத: விஜ்ஞாதம் திநமெவ து । ததா ஹ்யாஷாஸகெ மாஸி மாஸெ வா தத்திநம் ஸவெக்' இதி ॥

ஸவிஷ்யத்புராணெ து—

'திநமெவ விஜாநாதி மாஸம் நைவ து யொ நர: । மார்க ஶீர்ஷெ ஸமவா ஹாத்ரெ மாஸெ வாஸ ஸமாசரெக்' இதி ॥

சூஶ்வலாயந:—

'மாஸெ க்வஜ்ஞாயமாநெ து மாஸ: கார்யொ மநீஷிபி: । பக்ஷெ க்வஜ்ஞாயமாநெ து தைவெ பித்ர்யெ ஸிதாஸிதள்' இதி ॥

யதா மாஸொ விஜ்ஞாத: மரணதிநம் து ந ஜ்ஞாதம், ததா தத்துஹ்ரு: தந்மாஸஸம்பந்ஸிந்யமாவாஸ்யா வா க்ருஷ்ணை காதஶீ வா ப்ராஹ்யா ॥

மாகத்தில் ம்ருததிதியில் ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவும். அவ்விதம்,

ப்ருஹஸ்பதி:-எப்பொழுது மாஸ மறியப்படாமல் திதி மட்டில் அறியப்பட்டுள்ளதோ அப்பொழுது ஆஷாடம் அல்லது மாகத்தில் அந்தத் திதி க்ராஹ்யமாகும்.

பவிஷ்யத் புராணத்திலோவெனில்:— எந்த மனிதன் திதியை மட்டில் அறிந்து மாஸத்தை அறியவில்லையோ அவன் மார்க சீர்ஷம், அல்லது பாத்ரபதம், அல்லது மாகம் இந்த மாஸங்களுள் ஒன்றில் செய்யவும்.

ஆச்வலாயனர்:— மாஸ மறியப்படாவிடில் மாக மாஸத்தில் செய்யவும். பக்ஷமறியப்படாவிடில், தைவகார்யத்தில் சுக்ல பக்ஷத்தையும், பித்ருகார்யத்தில் க்ருஷ்ண பக்ஷத்தையும் க்ரஹிக்கவும்.

எப்பொழுது மாஸமறியப்பட்டு, மரணதிதி அறியப்பட வில்லையோ அப்பொழுது அந்த மாஸத்திய அமாவாஸ்யையாவது க்ருஷ்ணைகாதசியாவது க்ரஹிக்கப்பட வேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தஷ்டாஹ வ்யஷ்டாதி:—

‘ஸஜ்ஜாதோ ஹி ஷ்ரோதாஹஸ்ரஸ்ய வ்ரோஷிதே வம்ஷ்டிதே ஹதி। ஸாஹஸ்ரஸ்ய வ்ருதிவிஜ்ஞாத ஷ்ஷஸ்ரஸ்ய வ்யா தஷ்டாஸ்ரிகஷ்டி’ ஹதி ॥

வ்ருத்³தி⁴ரே—

‘வ்ருத்³தி⁴ம் வ்ருதிஸாஹம் ஸ ஷ்ரோதெzஹநி தூ³ யா கி³யா। தஷ்டாஹவி-ஷ்ரோதிவ்ரோவ்ருள ஸ்ரெஷ்ட வா ஷ்ரவணெzவி வா’ ஹதி ॥ ஸ்ருத ஷ்ரவண நக்ஷத்ரவியாநம் க்ஷத்ரியவிஷயே, ‘நக்ஷத்ரெ க்ஷத்ரியாணாம் வ்யாஸ’ ஹத்யாஷ்வாயநஷ்ருணாஸ ॥

ஸ்ரீவிரவி—

‘ஷ்ராஜவிவ்ரெ ஸஸ்ரூத்ரஸ்ரெ ஹ்ருவிஜ்ஞாதெ ஷ்ரோதெzஹநி। வநகாஸ்ரஷ்டாம் தூ³ கதா-வ்யம் க்ஷ்ரவணவக்ஷே ஷ்ரோதெzஹநி’ ஹதி ॥ ஷ்ரோதெzஹநி யஸ்ர கதா-வ்யம் தஸ்ர க்ஷ்ரஷ்ணைகாஸ்ரஷ்டாம் கதா-வ்யதி³ஷ்ய-ஸ்ர: ॥

உஸயொஸ்ரணஸாஸஹிநயொ ரவ்ருஜ்ஞாநெ வ்ருவாஸஸாஸ ஹிவஸ்ர ஸ்ரூாஸ்ரள ॥

ப்ருஹஸ்பதி:— தேசாந்தரம் சென்று இறந்தவனின் இறந்த திதி அறியப்படாவிடில், மாஸம் மட்டில் அறியப்பட்டால், அந்த மாஸத்தின் தர்சத்தில் அவனுக்கு ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— “ப்ரத்யாப்திகம் மாஸிகம் இவை களைச் செய்யவேண்டிய திதி மறக்கப்பட்டால் தர்சத்திலாவது, ச்ரவண நக்ஷத்ரத்திலாவது செய்யவும்”. இவ்விஷயத்தில் ச்ரவண நக்ஷத்ரவிதி க்ஷத்ரியர்களைப் பற்றியது. ‘க்ஷத்ரியர்களுக்கு ச்ராத்தம் நக்ஷத்ரத்தில் செய்யப்பட வேண்டும்’ என்று ஆச்வ லாயந ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

மரீசியும்:— ச்ராத்தத்திற்கு விக்னம் நேர்ந்தாலும், ச்ராத்த திதி மறக்கப்பட்டாலும், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் ஏகாதசியில், ம்ருதாஹத்தில் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

மரித்த மாஸம், தினம் இரண்டு மறியப்படாவிடில், தூர தேசத்திற்குப் புறப்பட்ட மாஸம் திதி இவைகளை க்ரஹிக்கவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ததாஹ ப்ருஹஸ்பதிஃ—

'திநமாஸள ந விஜ்ஞாதள மரணஸ்ய யதா பூநஃ । பூவாஸ மாஸதிவஸள ஶ்ராஹ்யள பூர்வோக்தயா திஶா' இதி ॥ பூர்வோக்தயேதி தயோரேகைகஶோ ஜ்ஞாநே சுநஞ்ஜரோக்த ந்யாயஃ ஸ்வீகார்யஃ ॥

சயமர்த்தஃ— 'யதா பூவாஸமாஸோ ந விஜ்ஞாதஃ, திவஸஸ்து ஜ்ஞாதஃ, ததா ஷாஷாதள ப்ரதாஹே கார்யம், யதா பூவாஸமாஸோ விஜ்ஞாதஃ திவஸஸ்ஜ்ஞாதஃ, ததா பூவாஸமாஸ ஸம்பந்நிநி தஶ்ரே க்ருஷ்ணைகாதஶ்யாம் வா கூர்யாத்' இதி ॥

யதா ஸர்வாஜ்ஞாநம் ஸவேத் மரணமாஸோ மரணதிவஸஃ பூவாஸமாஸஃ பூவாஸதிவஸஶ்ச ந ஜ்ஞாதோ ஸவேத், ததா மரண ஶ்ரவணதிநே கூர்யாத், தத்ராஸம்ஸவே ஶ்ரவணமாஸஸம்பந்நிநி தஶ்ரே கூர்யாத் ॥

ததாஹ பூசேதாஃ—

'சுபரிஜ்ஞாதே ஶமாவாஸ்யாயாம் ஶ்ரவணதிநே வா' இதி ॥

ப்ருஹஸ்பதி:— "எப்பொழுது, மரணமாஸம், மரணதினம் இரண்டும் அறியப்படவில்லையோ அப்பொழுது, புறப்பட்ட மாஸ திதிகளை க்ரஹிக்கவும், முன் சொல்லிய வழியால்". பூர்வோக்தயா = அவைகளுள் ஒன்று அறியப்பட்டு ஒன்று அறியப் படாவிடில் முன் சொல்லிய ந்யாயத்தை ஸ்வீகரிக்கவும்.

இது பொருள்:— 'எப்பொழுது புறப்பட்ட மாதம் அறியப் படாமல் திதி மட்டில் அறியப்பட்டதோ அப்பொழுது, ஆஷாடம் முதலிய மாஸத்தில் மரணதிதியில் செய்யவும். எப்பொழுது புறப்பட்ட மாஸ மறியப்பட்டு திதி அறியப்பட வில்லையோ அப்பொழுது, புறப்பட்ட மாஸத்தின் அமையிலாவது, க்ருஷ்ண பக்ஷைகாதசியிலாவது செய்யவும்' என்று.

எப்பொழுது ஸகலமும் அறியப்பட வில்லையோ, அதாவது மரணமாஸம், மரணதிதி, புறப்பட்ட மாஸம், புறப்பட்ட திதி இவைகளெல்லாம் அறியப்படவில்லையோ, அப்பொழுது மரணத் தைக் கேட்ட திதியில் செய்யவும். அதில் செய்ய முடியாவிடில், கேள்விப்பட்ட மாதத்தின் தர்சத்தில் செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரசேதஸ்:— (மாஸ திதி) அறியப்படாவிடில், அமையி லாவது, கேள்விப்பட்ட திதியிலாவது (செய்யவும்).

ஸ வஸவ—

'சுவர்ணஜ்ரூதை ஹ்ரூதாஹை ஸ்ரூவணதியள, தியிவிஹ்ரூணை தநாஹவ தி-நூ ஸோவாஹ்யாயாம் வாம்வ்ருணிகும் கூ-யூ-ஸு। ஸ்ரூவணதியிஹ்ரூணை சோவாஹ்ரூணை வ சோமூ-ஸீஷெ-ஸு சோவை வா தஹ்யாஸைவ தியள கூயூ-ழ்' ஊதி॥

யதூ ஸ்ரூவணஸ்வி நாஹ்ஸி கூநாகுணி-ஸுதவாதூ-ஹ்ரு ஊஹ ஸ்ரூவாஸு வ்ருஹுஸ்ரூவாஸு வா வரம் கிரியசோணை ஊஹாஜி வைதகூரூதை தஸ்விஷ்டெவ்ரூதம் வ்ருணிகூயாழ்—

'சோஹவ்ஹியிவ-ஸு வ்ரூஹ்ரூநஜிநம் வா ஸ்ரூவணம் ந வெஸு। யவ்ஹிநு ஜிநெ தூ வம்வ்ஹாரூம் கூயாஹம் தஜ்ஜிநம் ஹவெஸு' ஊதி॥ வஸவ-ஸுஜ்ரூதெ வம்வ்ஹாரூகாமீநசோஹவக்ஷதியயொ ஸ்ரூஹ்ரூ ஊதியூ-ஸு॥

தது சூஷ்யாஜீநா உந்ரு தசோ சோஹொ ஸ்ரூஹ்ரூ:। தியிஸ்ரூ சோவாஹ்ரூ கூவ்ஷெகாஜுஸீவ வ-ஹ்வெ-ஸுகூதூ ஸ்ரூஹ்ரூ॥

ப்ரசேதஸ்ஸே:— மரணதினம் அறியப்படாவிடில், கேள்விப் பட்ட திதியில், திதி மறக்கப்பட்டால், அந்த மாஸத்திலுள்ள அமையில், ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவும். கேள்விப்பட்ட திதி அறியப்பட்டு, மாஸம் மறக்கப்பட்டால், மார்கசீர்ஷத்தில், அல்லது மாகத்தில் அதே திதியில் செய்யவும்.

எப்பொழுது மரணத்தின் ச்ரவணமுமில்லையோ அப்பொழுது, குசலவார்த்தையே கேட்கப்படாதவனுக்கு, 15-ஆவது வர்ஷத் திற்குப் பிறகோ, 12-ஆவது வர்ஷத்திற்குப் பிறகோ செய்யப்படும் தஹநம் முதலிய ப்ரேத க்ருத்யத்தின் விஷயத்திலும் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

சந்த்ரிகையில்:— மரணத்தைப்பற்றிய மாஸம், திதி, புறப் பட்ட தினம் ஒன்றுமே கேட்கப்படாவிடில், எந்தத் திதியில் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டதோ அதே திதி ம்ருததிதியாகும். 'ஒன்றுமே அறியப்படாவிடில், ஸம்ஸ்கார காலத்திய மாஸ பக்ஷ திதிகளே க்ரஹிக்கவும்' என்பது பொருள்.

அவ்விஷயத்தில் ஆஷாடம் முதலிய மாஸங்களுள் ஏதாவது ஒரு மாஸத்தை க்ரஹிக்கவும். திதி, அமை அல்லது க்ருஷ்ண காதசீ, முன் சொல்லியபடி க்ரஹிக்கப்படவேண்டும்.

க்ருஷ்ணாஷ்டம்யாதிஷு ச தத்கர்தவ்யம் ப்ரத்யாப்திகம் ச கர்தவ்யமேவ—

பராசரஃ—தேஶாந்தரஸ்தம் ப்ராம்ஹணம் தூரதேஶஸ்தம் ம்ருதம் ஜ்ஞாத்வா ம்ருதாஹே ப்ராப்தே ஸதி ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே ச ஸம்ப்ராப்தே க்ருஷ்ணாஷ்டம்யாம் அமாவாஸ்யாயாம் க்ருஷ்ணைகாதஶ்யாம் வா ஏகதரஸ்யாம் ஏவ தத்கர்தவ்யம் ஸபிண்டனம் ச ஸபிண்டீகரணம் ச ॥

தீர்தயாத்ராதிநா கேநசிந்நிமித்தேந தேஶாந்தரஸ்தஸ்ய விப்ரஸ்ய விப்ரகாலம் ஸஹஸ்ரயோஜநாதிஸம்வாதிதாஶாயாஸஸாத்யஸ்ய கஸ்யசித் தேஹநாஶோ யதி ஜ்ஞாயதே, ஸ்ம்ருதிர்வா ந ஜ்ஞாயதே, ஸ்ம்ருதிவாதாத்வா யதா கஶ்சித் ம்ருதோ ஜ்ஞாயதே, ததா ததீயாஸ்தவ்ஷீகாரௌ ஔஹந தில்லோதக வித்தஶாதநோபகரணாதிகம் ஸர்வம் தத்ஸுதஸ்ய க்ருஷ்ணாஷ்டம்யாதி தித்யஷ்டகாயா கர்யம் வித்யதே தத்ஸுதஸ்ய வ்ருத்தாந்தவிதிஜ்ஞஸ்ய ஸதஃ ஸபிண்டனம் ச ஸபிண்டீகரணம் ச தத்கர்தவ்யம் ॥

க்ருஷ்ணாஷ்டமியிலும் தஹநம், ப்ரத்யாப்திகம் இவைகளைச் செய்யலா மென்கிறார்,

பராசரர்:— தேசாந்தரம் சென்ற ப்ராம்ஹணன் வெகு நாள் தூரதேசத்திலிருந்து மரணத்தை அடைந்ததால், அவனது மரணதிதி அறியப்படாவிடில், க்ருஷ்ணாஷ்டமீ, அல்லது அமாவாஸ்யா, அல்லது க்ருஷ்ணைகாதசீ இவைகளுள் ஒன்றில் உதகபிண்டதாநத்தையும் ச்ராத்தத்தையும் செய்யவும்.

தீர்த்தயாத்ரை முதலிய ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தேசாந்தரம் சென்ற ப்ராம்ஹணனுக்கு, வெகுகாலம், அநேக தேசங்களைச் சுற்றியது முதலியதாலேற்பட்ட அதிகமான ஆயாஸத்தினால் எந்த இடத்திலாவது தேஹநாச மேற்படும், அதனால் மரணதிதி அறியப்படுகிறதில்லை. மரணவார்த்தை எப்பொழுதாவது கேட்கப்படுகிறது. அவ்விஷயத்தில், அவன் விஷயமான ஔபாஸந ச்ராத்தமும், தஹநம், திலோதகம், பிண்டதானம் இவைகளின் ஆரம்பம் முதலியதுமென்ற இரண்டும், க்ருஷ்ணாஷ்டமீ முதலிய மூன்று திதிகளுள், இஷ்டப்படி ஏதாவதொரு திதியில் செய்யப்படவேண்டும். 12-ஆவது, 15-ஆவது வர்ஷத்திற்குப்பின் செய்யப்படும் விஷயத்திலும் இவைகளே திதிகள், என்பது பொருள்.

க்ரதளஷ்டகைஹிகஷ்ய வ்ருத்தாந்தஸ்ய வியிः ॥

வஞ்சஸ்மாவம் ஆசஸ்மாஷ்வா வாதஸ்நாகரண சூடெ நிஷ்டயா உளஷ்டகைஹிகெ க்ரதெ ஜீவந்யதி ஸம்ஸ்காரஷெசு, தஸ்ய கதஸ்வரூபம் வ்யாசஷ்டெ:—

ஜீவந்யதி ஸம்ஸ்காரஷ்ட்ரதகாலெ நியோஜ்ய தி। உத்ஸ்ருஷ்டாவயிக்வாzஷ்ய ஜாதகர்மாதி க்ரமயெசு ॥ ஆசஸ்மாஸ்ம வ்ரதம்ய வ்யா தீர்ணாத்ரயோவாzஷ்யதா । ஸ்நாகூடாஷெத தாம் ஸாயஸ்நா ஷ்நாம்வா தஸ்ஸாவதிः ॥ சுத்தீநாயாய வியிவ ஆதஷ்ஷெளஸெந வா யஜெசு। தயெஸ்ரூாஸ்ரெந வஸ்நா மிஸ்ரிம்சுக்வா ய தத்ர தா ॥ உஷ்டி ஸாயஷ்டீம் கூர்யா தீஷ்டிதாம்ஸ்ச க்ரதூம்ஸ்ச திः' ஐதி ॥

ஜாதகர்மாதீனாழிஸ்வெந நாகரணாளஸ்ராஸநவள ஸாநி ஸ்ஸ்ருஷ்டெ। வ்ரதழி = ஸ்ருஷ்யஸ்ழி, ஸ்நாநம் = ஸ்நாவதஸ்

ப்ரேதக்ரியை செய்யப்பட்டவன் திரும்பி வந்தால் விதி.

15-வர்ஷம், அல்லது 12-வர்ஷம் முடியும் வரையில் க்ஷேம வார்த்தை கேட்கப்படாததால் மரணத்தை நிச்சயித்து, தேசாந்தரம் சென்றவனுக்கு ப்ரேதக்ரியை செய்யப்பட்டபிறகு, அவன் பிழைத்திருந்து திரும்பி வந்தால், அப்பொழுது செய்ய வேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்தமனு:—அவன் திரும்பிவந்தால், அவனை நெய்க்குடத்தில் முழுக்கி, வெளியிலெடுத்து, ஸ்நானம் செய்வித்து, ஜாதகர்மம் முதலியதைச் செய்யவும். இவனுக்கு 12-நாள் வ்ரதம், அல்லது 3-நாள் வ்ரதம். ஸ்நானகர்மத்தைச் செய்துகொண்டு, முன்னிருந்த பார்யையை விவாஹம் செய்து கொள்ளவும். அவளில்லாவிடில் வேறு ஸ்த்ரீயை மணக்கவும். விதிப்படி அக்ந்யாதானம் செய்து கொண்டு, வ்ராத்ய ஸ்தோமத்தையாவது, ஐந்த்ராக்ன பசுயாகத்தையாவது செய்யவும். பர்வதத்தை அடைந்து அதில் ஆயுஷ்ம தீஷ்டியைச் செய்யவும். பிறகு, இஷ்டமான யாகங்களைச் செய்யவும்.

இந்த வசனத்திலுள்ள ஜாதகர்மாதி என்ற ஆதிபதத்தால், நாமகரண அன்னப்ராசன சௌளங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

நழ, கூய॒ஷ்டீவ்ஷ்டிஃ ।கூஹ்யகூய॒ஷ்டிதவ॒ரொயாஸ்ரஷ்டாகவா லழ' இத்யாஹ்நாயதெ ॥

விதத்யைவமாஹ —

'யதி வ்ரெதகூத்ருஸம்ஸ்ருதஃ கஸ்மிஞ்சாஸ்ரஹ்ரெ தம் வ்ரதவ॒ரி ணைரு கா॒ம்ஹெ தி்ரராத்ரெகராத்ரம் வா நியாய ஸ்ரா॒ஹெ ஆஹ்ரெ ஹரி॒ஷ்யாவ்ய ஜாதகரு்மாஹ்ரெ வி்ருயிவஸு ஸம்ஸ்கா॒ர்யாஸு। ஸைவ ஆஜி்நஹ்ரணஹிக்ஷாவயா்ரவ்ரதவஜு்ம யயாவஹ்ரவ॒ நீதஃ கஸ்மிஞ்சித் ரள ஆஹுஸ்ராஹம் த்ரயஹம் வா நியத உவொஷ்யாஸத்ய வ॒ஸ்வரு ஹாயா்ரம் தஹ்ராவெ கந்யாரி॒ஹ்ரெஸு । கஸ்மாய॒ஷ்டஸ்ரா॒ணா zநாஹிதாக்நிராய॒ஷ்டத்வஷ்டா zzஹிதாக்நிம் ஸம்ஸ்கா॒ர்யா'ஹி தி ॥

ஸ்ரஹ்ரவஸிஷ்டெ —

'ய வனவாஹிதாக்நிஃ வ॒ரொயாஸ்ராஃ த வனவாநாஹிதாக்நிரவஃ' இதி ॥

வ்ரதம் = ப்ரம்ஹசர்யம். ஸ்நானம் = ஸமாவர்த்தனம். ஆயுஷ்ம தீஷ்டி = 'அக்னய ஆயுஷ்மதெ புரோடாசமஷ்டாகபாலம்' என்று வேதத்திற் சொல்லப்படுகிற இஷ்டி.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:—"ப்ரேதக்ருத்யத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கப் பட்டவன் (பிழைத்திருந்து) திரும்பிவந்தால், அவனே நெய் நிறைந்த குடத்திற்குள், மூன்று நாள், அல்லது ஒருநாள் முழுவதும் வைத்திருந்து, சுபலக்னத்தில் வெளியிலெடுத்து, ஜாதகர்மம் முதலியவைகளை விதிப்படி செய்யவும். மேகலை, மான்தோல், தண்டம், பிக்ஷாசரணம், வ்ரதம் இவைகளன்றி, விதிப்படி உபநயனம் செய்விக்கப் பட்ட அவன் உபநீதனுய் ஏதாவதொரு மலையில் 12-அல்லது 3-நாள் முழுவதும், நியமத்துடன் உபவாஸமிருந்து திரும்பிவந்து, முந்திய பார்யையை, அவளில்லாவிடில் வேறு பார்யையை, விவாஹம் செய்துகொள்ளவும். பிறகு ஆயுஷ்மதக்னி தேவதாகமான சருவை அநாஹிதாக்னியையும், ஆயுஷ்மதீஷ்டியை ஆஹிதாக்னியையும் செய்விக்கவும்" என்றுள்ளது.

க்ருஹ்ய பரிசிஷ்டத்தில்:—ஆஹிதாக்னிக்கு எந்தப் புரோடாசங்கள் விதிக்கப் பட்டுள்ளனவோ, அவைகளை அநாஹிதாக்னி சருதந்த்ரத்தால் செய்யலாம்.

காமாஹுதிவி—

யஜ்ஞோபவீதம் வாஸோ ஜீவந்ய வைதஸேயிகமஸ்ய்ஜ்ஞோபவீதம் । வ்ரதகாலே ஸ்ருவயிகா தக்ஷிணாவ்ய ஸ்ருவே க்ஷணே ॥ ஸம்ஸ்ய்ஜ்ஞோபவீதம் ஜாதகர்மாதெள ஸ்ருவநீதம் வியாநதஃ । ஆஹுதாஹம் த்ரிராத்ரம் வா விஹிதோவொஷணவ்ரதே ॥ மிஸ்ராவாஸ்ருவ விவாஹாம் வா தஹராவே வஸ்ராம் வ்ரியதே । ஸ்ரோத்ரியஸ்ய ஸம்ஸ்ய்ஜ்ஞாஹுஸ்ராணாzzய்ஷ்டதந ஏ’ உதி ॥ க்ரய்ஷ்டஹ்ரிதெவ தாகெந ஸ்ராணா கநாஹிதாக்நிம் ஸம்ஸ்ய்ஜ்ஞாதிதயேஃ ॥

வ்ரதவிகல்பவி—

ஏவ்ரதகாலே நிஷாதெள்நம் த்ருஹகோஹஹெவ வா । தக்ஷிணாவ்ய ஸ்ருவே ஆதகர்மாதி காரயேத்’ உதி ॥

சூவஜ்ஞம்வஃ—

யதெள தவ்ரிநு க்ரதெ வ்ராநஸ்ராமஹெ வ்ரதகாலாஹ்ராந்ரு ஸ்ரவ ஜாதகர்மாவ்ரஹ்ரதி ஆஹுஸ்ராதவ்ரதம் வரிகா தயெவ ஜாயயாzக்நாயாய ஸ்ராத்தவதிவயா ஜாயயா வாணிக்ரஹணம்

காலாதர்சத்திலும்:—அபரக்ரியையால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவன், பிழைத்திருந்து வந்தால், அவனை நெய்ப்பானையில் முழுக்கி நல்ல லக்னத்தில் எழுப்பி, ஜாதகர்மம் முதலிய ஸம்ஸ்காரங்களால் ஸம்ஸ்கரித்து, விதிப்படி உபநயனம் செய்து, 12 அல்லது 3-நாள் பர்வதத்தில் உபவாஸ வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கச்செய்து வந்தபிறகு, முன் உள்ள பார்யையை, அவளில்லாவிடில் வேறு பார்யையை, விவாஹம் செய்வித்து, ஆயுஷ்மதக்னி தேவதாகமான சருவை (அநாஹிதாக்னியை) அனுஷ்டிக்கச் செய்யவும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:—இவனை நெய்க்கும்பத்தில் 3-நாள், அல்லது ஒருநாள் முழுதும் முழுகச்செய்து, சுபலக்னத்தில் வெளியிலெடுத்து, ஜாதகர்மம் முதலியதைச் செய்யவும்.

ஆபஸ்தம்பர்:—ப்ரோஷிதனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தபிறகு, அவன் மறுபடி திரும்பிவந்தால், நெய்ப்பானையில் முழுகி, வெளிவந்தபிறகு, ஜாதகர்மம் முதலியதைச் செய்து, 12-நாள் உபவாஸவ்ரதம் செய்தபிறகு, முன்உள்ள பார்யையுடன் அக்ன்யாதாநம்

வியீயதெzஹ்ரயெயம கூவுஹி வ்ராத்ரவஸ்ரூநா வா யஜேத மிரிம் வா மகுவாzஹ்ரயெ கூரோயெஷ்டிம் நிவபுவெ தீவ்ஹிதெஃ கூதஸ்ரியபுஜேத' ஊதி ॥

ஸௌநகஃ—

'உஹநாதிஸவிஷ்ணுநெ கூபதெ ஸத்ராமதெ வஸ்ரூநஃ । யஜ்ஞ காஷ்டாந்யிகுவாzஹ்ரிம் கூகுவாவாஹ்ரிஸ்ரவம் தஹா ॥ விஷ்ணுயெபூதி ஸ்திதி ஹாஹ்ரயாம் யஸ்ரூம் ஹஸ்ரகுவா யயாவியி । ஹஸ்ரகுவா வஸ்ரூஷி வஷெதெந ஹ்ரூவெணாஜ்யெந ஹுத்ரவ்ரவழ ॥ க்ரூவ்ரயாயநஹ்ர ஹ்ரெண கூகுவா வஸ்ரம்ஸவநாதிகுழ । விவாஹதிவி கஸ்ரவீபுத வஷிவபுயா ஹாயபுயா ஸஹ ॥ க்ரூயாநம வஷிவ்புவசு கூகுவா ஹாயம்ஹுாதஹபுஸ்ரதம் தயா । ஸ ஏஸ்ரூவ ஷிணபுரோஹாஹ்ரயாம ஏஷ்டா விஷ்ரம் ஸஹா ஷ்டுரெசு' ஊதி ॥

க்ரூவ்ரயாயநஃ—

'உவெதவ ஷிவபுஷ்ய கூதாகூதம் கெஸ்ரவவநம தெயா ஜநநம ய தெவெயாஜிநம ய ஹிரஸ்ரகும்வரிஹாநம காயஸ்ரு தத்ஷவித வபுணீதஹ ஊதி ஹாவிதீழ' ஊதி ॥

செய்விக்கவும். வ்ராத்யபசுவினுலாவது யஜிக்கலாம். அல்லது மலையை அடைந்து காமாக்னி தேவதாகமான இஷ்டியைச் செய்யலாம். பிறகு இஷ்டமான க்ரதுக்களைச் செய்யவும்.

சௌனகர்:— ப்ரதிக்ருதிதாஹம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிலுள்ள ப்ரேதக்ருத்யம் செய்தபிறகு, அவன் திரும்பிவந்தால், யஜ்ஞியமான கட்டையைக் கடைந்து அக்னியை எடுத்து, அக்னிமுகம் செய்து, 'விஷ்ணுர்யோநிம்' என்ற 2-ருக்குகளால் சருஹோமத்தை விதிப்படி செய்து, புருஷஸூக்தத்தின் ஒவ்வொரு ருக்கினாலும் ஆஜ்யஹோமத்தை ஸ்ருவத்தினால் செய்து, ஆச்வலாயந க்ருஹ்யப்படி பும்ஸவனம் முதலியதைச்செய்து, முன் பார்யையுடன் விவாஹத்தையும் செய்யவும். முன்போல் ஆதானம் செய்து, மாலை காலைகளில் ஹோமத்தைச்செய்து, தர்சபூர்ண மாஸங்களையும் செய்து, எப்பொழுதும் விஷ்ணுவை ஸ்மரிக்கவும்.

ஆச்வலாயனர்:—உபநயநம் செய்யப்பட்டவனுக்கு மறுபடி செய்யப்படும் உபநயநத்தில், கேசவபநம், மேதாஜநம், மேகலை, மான்தோல், நிருக்தம், பரிதாநம், காலம், இவைகள் க்ருதாக்ருதம்

வொயாயநஃ—

ஃவவநம ஜேவயா ஔணோ வைகூஷவய-ஹ்வ்ருதாநி ச। நிவ
தஹ்ஜெ ஜிஜாதீநாம வ்ரநஹ்ஸம்ஸ்காரகரீஹ்ணி' ஔதி ॥ வ்ரநஹ்ஸ
ஹ்காரஃ = வ்ரநரவ்நயநழ ॥

வ்ரநவிஹ்வாஹவிஷயெ ஹ்ஜ்ஞ்ருதஹ்ழ—

.ந ஔநம நைவ வரணம ந ஹ்ருதிஹ்ரஹணம தயா। தீர
ஹாத்ரம ச வ்ரதம ந ஹ்யாஜ்ஞ வ்ரநரவ்ஆஹகரீஹ்ணி' ஔதி ॥ வநக
ஹ்ழிஜைவ ஜிநெ ஜைஷஜ்ஞொஔஜ்ஞம கரீஹ்ய கதஹ்வ்ருதிதயஹ்ஃ ॥

வ்ரநஹ்ஸம்ஸ்காரகாலநியமஃ ॥

வ்ரநஹ்ஸம்ஸ்காரகாலநியமீஔஜ்ஞ நாரவஃ—

ஃஜ்ஞ்ருநஞ்ஞரதொ ந்ரூணாம வமீஹ்ய்ஹாதஂம ந ஸஹ்யதெ।
யெஃ கெஶ்சித்தாரணெ விஹ்ஹாஜ்ஞ ஔஜ்ஞாத்து வமீம கரீஜ்ஞ ॥
ஜ்ஞொஷவாந்நாவி ஔவெ வா வமீம ஔஜ்ஞாஜ்யொஜிதழ' ஔதி ॥

(செய்தாலும் செய்யலாம். செய்யாமலுமிருக்கலாம்). 'தத்ஸவிதுர் வ்ருணீமஹே' என்று ஸாவித்ரியைச் சொல்லவும்.

போதாயனர்:—புநருபநயநத்தில், வபநம், மேகலை, தண்டம், பிக்ஷாசரணம், வ்ரதங்கள் இவை த்விஜர்களுக்கு நிவர்த்திக்கப் படுகின்றன (செய்யவேண்டாம்).

புநர்விவாஹ விஷயத்தில், ஓர் ஸ்ம்ருதி:-"புனர்விவாஹத்தில், தாநம், வரணம், ப்ரதிக்ரஹணம், 3-நாள் வ்ரதாநுஷ்டானம் இவைகள் வேண்டியதில்லை." ஒருதினத்திலேயே சேஷஹோமம் முடியும் வரையில் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

புநஸ்ஸம்ஸ்கார கால நியமம்.

புநஸ்ஸம்ஸ்கார கால நியமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

நாரதர்:—மரணத்திற்கு அடுத்த காலத்தில் எக்காரணங்களா லாவது பிண்டதாநம் செய்யமுடியாவிடில், அவ்விஷயத்தில், பாத்ர பத மாஸத்தில், அல்லது மாகமாஸத்தில், விதிப்படி பிண்டதாநத் தைச் செய்யவும்.

வ்யாதிதெரபி தை—

'ஈகாரோணை ஃகூர ஷண்டாவாந்து கூம்ஹகாஃபூகள। கூந்தாகூஜீரெ வூாவெzகெஃ வை நஹ்ஸம்ஹாரை ஹஷ்யதெ' ஹதி ॥ ஈகாரோணழி = ஒஃரோணழி ॥

கூந்தூாவி—

'சூஷாஷவூளஷ்வாந்தாவா சாமஃஜீஷெஃா விஸெஷதஃ। உகூாரை ஸ்ரம்நிதா சாவாஃ வை நஹ்ஸம்ஹாரகூஃபூணி' ஹதி ॥

வாவசாஹவ்ய நிஷெயசாஹ மாமஃ்ஃ—

'ரவள வாவமதெ நூணாம வை நஹ்ஸம்ஹாரகூஃ வெஈ। விதரை நரகம யாதி கதா தை கூயசூஷ்ரை' ஹதி ॥

கூந்தூவ—

'ஒஷ்டஷ்வெதஷை சாஹெஷை வை நஹ்ஸம்ஹாரகூஃ வெஈ। சூதஜீவை துவிதாநாம ஹாநிஹவதி ஹி ஜ்ரை' ஹதி ॥ வதெஷ = கூந்தாகூகூஃடகை ஹவ்தினிகூசாஹெவ்விதவ்யஃ ॥

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலோவெனில்:— தர்மாணமேற்பட்டால், 6-மாஸங்களையும், கும்பமாஸம், தனுர்மாஸம் இவைகளையும் தள்ளி, கன்யாமாஸத்திலாவது, கடகமாஸத்திலாவது புனர்தஹநம் விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:- ஆஷாடம், பாத்ரபதம், மாகம், மார்கசீர்ஷம், என்ற 4-மாதங்களும் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தில் விதிக்கப்படுகின்றன.

தனுர்மாஸத்திற்கு நிஷேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

கார்க்யர்:— ஸூர்யன் சாபராசியிலிருக்கும்பொழுது, புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்பட்டால், பித்ருக்கள் நாகத்தை அடைகின்றனர், கர்த்தாவும் நாசத்தையடைவான்.

மற்றொரு வசநமும்:— தோஷமுள்ள இந்த மாஸங்களில் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தால், செய்பவன், அவனது ஸ்த்ரீ, புத்ரன், தனம் இவைகளுக்கு நாசமேற்படும், நிச்சயம். இந்த மாஸங்களில் = கன்யாமாஸம், கடகமாஸம், கும்பமாஸம் இவைகளைத் தவிர்த்த மாஸங்களில் என்பது பொருள்.

நக்ஷத்ராதீந்யாஹ மாரத்வாஃ—

'கந்ராயை வ ஃ॰ஷ்டயை வ ஸ்ரவிஷ்டாவாரணை தயா। ஹஸ்தேவக்வாஷ்ட நக்ஷத்ரே வ॰ந்ஹஸ்தாரோஹணே॥ கஜவாரேவ வளரே வ ஜீவவாரேவ மாரத்வே। நந்தாயாம் வெவ ஹஸ்தாயாம் ரிக்தாயாம் வவர்ஜனீயஸ்யா॥ நக்ஷத்ராக்ஷ வ॰ந்ஹஸ்தாரம் கர்பரூபேக்ஷ கர்மநாஸநம்' இதி॥

ந்ருஸிம்ஹரூ—

'கந்ராகாம்ஹரதே வஷ்டயை கர்ஷவக்ஷே விரோஷதஃ। வஞ்சரஃ வாரதஃ ரேஷ்ட கவஞ்சராவ்ஹிதேzவி வ' இதி॥

வ்ருஹஸ்பதிஃ—

'கர்ஷவக்ஷஸ்ரஹஃ வ்ரோக்தஃ வஞ்சராஃ வாரதஸ்யா। கதே த்ரிஹாரஸ்ரஸ்ஹ்யாவிரோஷாக்ஷ வ்ரோதகர்மணி' இதி॥ 'கூர்யஹாரெ வ கதர்மம் விதவக்ஷே வ வம்கரே' இதி॥ வம்கடஃ = விஹிதகாலாலாஹஃ॥

நக்ஷத்ரம் முதலியவைகளைச் சொல்லுகிறார்,

கார்க்யர்:—அநுராதம், மூலம், அவிட்டம், சதயம், ஹஸ்தம், சித்தை இந்த நக்ஷத்ரங்களில் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். செவ்வாய், ஞாயிறு, வியாழன், வெள்ளி இந்த வாரங்களிலும், நந்தா, பத்ரா, ரிக்தா, பர்வங்கள் இந்தத் திதிகளிலும் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்தால் அது குலநாசகரமாகும்.

ந்ருஸிம்ஹரும்:—கன்யாமாஸம், கும்பமாஸம் இவைகளில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமிக்குப் பிறகும், சுக்லபக்ஷத்திலும் பஞ்சமிக்குள் உள்ள காலம் ச்ரேஷ்டமாகும்.

ப்ருஹஸ்பதி:—க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமிக்குமேல் ச்லாக்யமான காலம். க்ருஷ்ணபக்ஷத்தின் கடைசியான மூன்றிலொரு பாகம் மிகவும் ச்லாக்யம். சுக்லபக்ஷத்திலும் முதலான மூன்றிலொரு பாகத்திலும் செய்யலாம், ஸங்கடவிஷயத்தில். ஸங்கடம் விஹிதகாலம் கிடைக்காதிருத்தல்.

வ்யதஞ்சரே—

'கூவ்ரஹ்வாஹ்வாஸ்வாரு உத்தராயணஶிஷ்யதெ । வஷ்டகா கூஷ்டவக்ஷவ்யாஸு வ்ருஹஸ்வாரகூஹ்ணி' ஜதி ॥

மாதவ்யஃ—

'விதூர ஶ்ரவிஷ்டா ஹஷ்டஶ்ரு வ்யாதீ ஶ்ரவணஶிஶ்ரயாக்ஷ் । ஶவா தைத்ரம் வ திஷ்யம் வ வாரவ்ணம் ஹொஶைவதழ் ॥ வஸகா ஹமைதாஃ கயிதாஃ வ்ருஹ்யாஃ வ்ரைதகூஹ்ணி । வ்ரைதாயிவதி தைவக்யாஸு ஹரணீ கைஶ்ஶிஷ்யதெ ॥ ஜ்யேஷ்டாவ ஜ்ரூஷாஹாவாஸு வஹ்டைஷ்ட தயொஃ க்ரியாஃ' ஜதி ॥

ஶ்ரீயஜீயெ—

ஹரணீ யஶைவக்யாஸு வ்ருஹ்யா வ்ரைதகூஹ்ணி । கூஜ்ரஹ வஶ்ருக்யாஸு ஜ்யேஷ்டாவ்ருது வியீயதெ ॥ நக்ஷாயாம் ஹாமவ்ய திநெ வதவ்ருஹ்யாம் க்ரியந்தவ்ய । கூவ்யதஃ வ்ரைதகாயாணி கூவ்யகூஷ்யகராணித்வ' ஜதி ॥

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:—ஒருவர்ஷத்திற்குமேல் ஸம்ஸ்காரம் செய்யும் விஷயத்தில் உத்தராயணம் விதிக்கப்படுகிறது. புநஸ் ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் எப்பொழுதும் க்ருஷ்ணபக்ஷம் விதிக்கப் படுகிறது.

கார்க்யர்:—சித்திரை, அவிட்டம், ஹஸ்தம், ஸ்வாதீ, ச்ரவணம், அச்விநீ, மகம், அநுராதா, புஷ்யம், சதயம், ம்ருகசீர்ஷம், என்ற இந்த 11-நக்ஷத்ரங்களும் ப்ரேதக்ருத்யத்தில் ச்லாக்யங்களாம். யமதேவத்யமானதால் பரணியையும் சிலர் விதிக்கின்றனர். மங்கள மல்லாததால் ஜ்யேஷ்டையையும் சிலர் விதிக்கின்றனர். இவ்விரண் டிலும், ஸங்கடகாலத்தில் செய்யலாம் (விஹிதகாலம் கிடைக்கா விடில்).

ச்ரீதரீயத்தில்:—யமதேவத்யமானதால் பரணீ ப்ரேதகார்யத்தில் ச்லாக்யமாகின்றது. அசுபம் நிறைந்ததாகியதால் ஜ்யேஷ்டா நக்ஷத்ரமும் இவ்விஷயத்தில் விதிக்கப்படுகின்றது. நந்தாதிதி, வெள்ளிக்கிழமை, சதுர்தசீ, ஜன்மாநுஜன்ம த்ரிஜன்மங்கள் இவை களில் ப்ரேதகார்யங்கள் குலக்ஷயகரங்களாகும்.

வஸிஷ்டஜ்ய—

'ஸோமேயாஜ்யா வாவஸ்யம் வதுர்யஃ வஸிவஸ்ய நைர்ருதம் । ஜ்யேஷ்டாய ஸ்ரேணீ வைவ நிர்ருதாஸ்ஸுகஸ்ய ஸ்ரிஃ ॥ வதஸ் வஸவஸ்தீக்ஷாயை தத்தாயை நக்ஷத்ரேஷ்டயஜுஸ்' இதி ॥

வஸுதள—

'நஸ்தாம் ஸஜ்ராம் கர்மிதயி ஸ்ரீவாஸ்துஸ்ஸுகாயவாராய நக்ஷத்ரம் வதிவஜ ஸ்ரோவாயஸ்ஸுக்ரேந்த்ரஸ்ய துக்ரா வாவ ந்ருஹவைவவஸாஸு வைதகாயஸ்ரீணிவஸவஸ்ரீணயாஹ்ரேஷ்டவஸ்ரேஷ்டா நஹி வஹ்ரேஷ்டதஃ வஸ்வதுகாயை ஸ்ரீதவ்ய' இதி ॥ கர்மிதயிஃ = வதஸ்ரேஷ்டஸ்ய । ஸ்ரீவாஸ்துஃ = ஸளஃ । ஸ்ரேயஃ = வ்ருஹஸ்பதிஃ ॥

தஸ்தேவ—

'நக்ஷத்ராணயஸ்தாநயாஹ்ரஃ ஸுஷ்டிதாநி ஸ்ரஸ்ரைஹ்ரவ்ரைஹஃ । ஸ்ரீக்ரவீக்ஷித்ராஸ்ரயாதி கிஞ்சிஸ் வவம் விமஹிவ்ரதி ॥ வவவஸ்ரா ஸ்ரீக்ரவாராஸ்ரு ஸ்ரஸ்ரவாராஸ்ரு ஸஹிவ்ரதஃ' இதி ॥

வஸிஷ்டரும்:—க்ருத்திகா, ஆர்த்ரா, ஆச்லேஷா, பூர்வபல்குனீ, பூர்வாஷாடா, பூர்வப்ரோஷ்டபதா, மூலம், ஜ்யேஷ்டா, பரணீ இவைகள் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களால் நிந்திக்கப்பட்டுள்ளன. இதெலாம் அதிக்ராந்த க்ருத்யத்தைச் செய்யும் விஷயத்தில். ப்ரத்யக்ஷ விஷயத்தில் தோஷாவஹமல்ல.

பத்ததியில்:—நந்தா, பத்ரா, சதுர்தசீ, அங்காரக சுக்ர குரு வாரங்கள், த்ரிபதநக்ஷத்ரங்கள், குரு சுக்ர சந்த்ரர்களின் லக்னங்கள் இவைகளைத் தவிர்த்து, பாபக்ரஹங்கள் பலிஷ்டங்களாயுள்ள காலத்தில் எல்லா ப்ரேதகார்யங்களையும் செய்யலாமென்கின்றனர். ப்ரத்யக்ஷ மரணக்ருத்ய விஷயத்தில் தோஷமென்பதில்லை. ப்ரதமா, ஷஷ்டீ, ஏகாதசீ, இவைகள் நந்தைகள். த்விதீயா, ஸப்தமீ, த்வாதசீ, இவைகள் பத்ரைகள். க்ருத்திகா, புநர்வஸு, உத்தரபல்குனீ, விசாகா, உத்தராஷாடா, பூர்வப்ரோஷ்டபதா, இவைகள் த்ரிபத நக்ஷத்ரங்கள். குருலக்னங்கள் தனுஸ், மீனம். சுக்ரலக்னங்கள் துலா, வ்ருஷபம். சந்த்ரலக்னம் கடகம்.

பத்ததியிலேயே:—சுபக்ரஹங்களால் அடையப் பட்டுள்ள நக்ஷத்ரங்கள் ச்லாக்யங்களல்ல வென்கின்றனர். சுக்ரனால் பார்க்கப்

கூ தீ தவிண்ணோ ஏ கா வ்ஹி வ ஹ்யை ய நா ஏ ள வ்ரா தி வ்ஹி கூ நி ஷெ யொ z வி த ஹ்ரு த தெ ஹ்ரா கூ ஃ ॥

வ்ரு தா³ ஹ ரே —

'வ்ரு தா³ க்ஷ ஏ ரு ணை வி தெ ஹ்ரா ந ஃ வ ஹ்ரை தீ யி வா ரா ஹ்ரு ழ் । வ ரொ ஷெ வ ஹ்ரி கூ தா³ꣳ வ ஹ்ரை ஃ வ ஜ ந தீ யி வா ரா ஹ்ரு ழ் ॥ கூ நெ ஷாꣳ நா தி ஹொ ஷ வ்ரா ஃ வ்ரு தா³ க்ஷ ஏ ரு ணை ந்ரு ணா ழ்' இ தி ॥

கூ நு ஹ்ரா வி —

'ஜ ந்மு யꣳ வ ஹ்யை ய நெ ஶ்ரா தெ² வ ஏ ஹ நெ வி தா³ꣳ । நெ வ ஹொ ஷா வ ஹꣳ வ்ரொ கூ ஏ நு ஷா ஏ வி வ வ ஃ ஹா' இ தி ॥ கூ நெ ஷாꣳ = வி தா³ வ்ரு தீ³ நி கூ நா ஏ வி, த தா² வெ ஏ ஹ நா தி வ்ரொ தூ கூ தெ ஷ ந ஹொ ஷ ஏ தூ யꣳ ஃ ॥

ய தி கா ஸா தி கூ ஜெ வ்ரொ தூ கூ தூ யꣳ வி கீ ஷெ ஃ ச தூ தி யி வா ரா தி கꣳ வ ஹ்யை ஃ வ ஜ ந தீ யி வா ரா தி கꣳ வ ஹ்யை ஃ । தூ ஹா ஹ மா ஃ ஹ்யꣳ —

பட்டுள்ள ராசி முதலிய எல்லாம் நிந்திதமே. சுக்ரவாரமும், குருவாரமும் எப்பொழுதுமே நிஷித்தமாகும்.

காலாதீதமாய்ச் செய்யப்படும் பிண்டோதகதானம், அஸ்தி ஸஞ்சயனம் முதலியதில், அதற்கென்றுள்ள நிஷேதமும் ஆங்காங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—மாதாபிதாக்களின் ப்ரத்யக்ஷமரணத்தில் திதி வார நக்ஷத்ரங்களைக் கவனிக்கவேண்டாம். பரோக்ஷமரண விஷயத்தில், தனது ஜன்மநக்ஷத்ரம், திதி, வாரம், நக்ஷத்ரம் இவைகளை நன்றாய்க் கவனிக்கவும். மற்ற மனிதர்கள் விஷயத்திலும் ப்ரத்யக்ஷ மரண விஷயத்தில் அதிக தோஷமில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ஜன்மானுஜன்ம த்ரிஜன்ம நக்ஷத்ரங்கள், பிதாவின் ச்ராத்தம், தஹநம், ஸஞ்சயனம் இவைகளில் எப்பொழுதும் தோஷத்தைச் செய்வதாய் ஆகாதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிதாவைத் தவிர்த்த மற்றவர் விஷயத்திலும் அப்படியே. மற்றவர்கட்கும் அக்காலத்திலேயே தஹநம் முதலிய ப்ரேதக்ருத்யம்செய்யும் விஷயத்தில் தோஷமில்லை என்பது பொருள்.

சிலகாலம் சென்ற பிறகு ப்ரேதக்ருத்யத்தைச் செய்ய விரும்பினால், அவ்விஷயத்தில் திதி வாரம் முதலியதை நன்றாய்க் கவனிக்கவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

'ஸ்ராத்தகாலாதிக்ரமே கர்மாரம்பஸ்ய வர்ஜ்யதா। தஸ்மாத்வ
ரார்நக்ஷத்ரதிதிராஸ்யம்சகாதயஃ' இதி ॥

வ்யாஸஃ—

'கர்மாரம்பே ஹரேர்வாஸே ஸ்வஜன்மர்க்ஷே ச மரணகர்மயோஃ।
நாதீதவிதயேஸ்ராத்தம் மாஸம் மாஸாவரீம் விநா' இதி ॥

கர்ணஃ—

'ஸ்ராத்தாஸ்ராத்தரிபோர்ஜன்மர்க்ஷே கர்ணஸ்ய சிந்தனே சிந்தனே।
நாதீதவிதயேஸ்ராத்தாத்தாத் தத்ர ஸொஷகர்ணகம்' இதி ॥
கர்ணஸ்ய இதி கர்மாரம்பவ்யதிரிக்தவிஷயம், 'கர்மா
ரம்பே ஸ்ராத்தே ச' இதி ஸ்ராஜ்யராஹிகயா தத்ர கதிதத்வாத்கர்மாரம்பவியாநாத் ॥

வைஜயந்தீ நிஷேயஸ்திவக்ஷாத்ஸ்வர்விஷயம் ॥ கதமனவ
ஸம்ப்ரதாகாரம்—

கார்க்யர்:— ப்ராப்தகாலத்தை அதிக்ரமித்து ப்ரேத கார்யத்தைச் செய்பவனுக்கே வார நக்ஷத்ர திதி ராசி அம்சங்கள் முதலியவைகள் கவனிக்கப்படவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— அதிக மாஸத்திலும், விஷ்ணுவின் நித்ரா காலத்திலும், குரு சுக்ரர்களின் அஸ்தமயத்திலும், நாள் சென்று செய்யப்படும் ப்ரேதக்ருத்யம் கூடாது. கங்கையிலும், கோதாவரி யிலும் செய்யலாம்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும்:— குரு சுக்ரர்களின் அஸ்தமயத்திலும், விஷ்ணு நித்ராகாலத்திலும், மலமாஸத்திலும், அதீத ப்ரேத க்ருத்யம் கூடாது. ப்ரத்யக்ஷ மரணவிஷயத்தில் தோஷாவஹ மாகாது. விஷ்ணுநித்ராகாலத்தில் கூடாதென்றது, கன்யாமாஸம், கடகமாஸம் இவைகளைத் தவிர்த்த காலத்தைப்பற்றியது. 'கன்யா ராசியிலும், கடகராசியிலும் ஸூர்யனிருக்கும்பொழுது புனஸ் ஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்படுகிறது' என்று தனியாய் (ஸ்பஷ்டமாய்) அந்த மாஸங்களில் அதீத ப்ரேதகார்யத்தை விதித்திருப்பதால்.

இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட நிஷேதமெலாம், 3-பக்ஷங்களுக்கு மேற்பட்டுச் செய்யப்படும் க்ரியையைப் பற்றியது. ஆகையால்,

'ஸர்வாக்ஷிபக்ஷாத் ப்ரேதஸ்ய பூநர்தஹநகர்மஸு । ந காலநியமோ ஜ்ஞேயோ ந ஶேஷ்யம் ஶுரூஶுக்ரயோ:' இதி ॥

ததஶ்ச த்ரிபக்ஷாதர்வாக்பூநர்தஹநகர்ம ஶ்ரதிஶ்ரவண தினே கார்யமிதி ஸித்தம் ॥

யத்து ஸ்ம்ருத்யந்தரவசநம்—

'ப்ரேதஸ்ய வத்ஸராதர்வாக்யதா ஸம்ஸ்காரமிச்சதி । ந காலநியமோ ஜ்ஞேயோ ந ஶேஷ்யம் ஶுரூஶுக்ரயோ:' இதி, ஸத்ர ஸம்ஸ்காரஶப்தஸ்ஸபிண்டீகரணபர:, நது பூநஸ்ஸம்ஸ்காரவாசீதி வ்யாக்யாதார: ॥

ஸ்ம்ருதிஸம்ஸ்ரஹே—

'பூநர்தாஹே தினம் ஶோத்ய ஶாஶனாத் பரதோ ஜ்யேத: । நந்தாம்த்ரயோதஶீம் ஶுக்ரஶநிவாரண விவர்ஜயேத் । பாதாந்த்யபரிவாநு யோகாநு விஷ்டிம் சைவ விவர்ஜயே'தி தி ॥

ஸங்க்ரஹகாரர்:— 'த்ரிபக்ஷத்திற்குள், ப்ரேதனுக்குப் புநர்தஹநம் முதலிய கர்மங்களில், காலநியமமில்லை, குரு சுக்ர மௌட்யமும் கவனிக்கப்படவேண்டியதில்லை' என்றார்.

அவ்விதமிருப்பதால், த்ரிபக்ஷத்திற்குள், புநர்தஹந கர்மத்தை, மரணத்தைக் கேட்ட தினத்தில் செய்யலாமென்பது ஸித்தமாகியது.

ஆனால்:— "ப்ரேதனுக்கு ஒரு வர்ஷத்திற்குள் ஸம்ஸ்காரம் செய்ய விரும்பினால், காலநியமமில்லை, குருசுக்ர மௌட்யமுமில்லை" என்ற ஸ்ம்ருதிவசனமுள்ளதே யெனில், இந்த வசநத்திலுள்ள ஸம்ஸ்காரமென்ற பதம் ஸபிண்டீகரணத்தைச் சொல்லுகிறது. புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறதல்ல, என்று வ்யாக்யானகாரர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

ஸ்ம்ருதி ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஆசௌசத்திற்குப் பிறகு புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்வதானால், தினத்தைக் கவனிக்கவேண்டும் அறிந்தவர்கள்; நந்தா, த்ரயோதசீ, சுக்ரவாரம், சனிவாரம் இவைகளை வர்ஜிக்கவும். வ்யதீபாதம், வைத்ருதி, பரிகம், விஷ்டி, (பத்ராகரணம்) இவைகளையும் வர்ஜிக்கவும்.

வ்ருஷஸம்ஸ்காராதிஷு விஹிதகாலாதிக்ரமே ப்ராயஶ்சித்தமுக்தம் ஸ்மृதௌ—

‘ஸம்ஸ்காராணாம் து வைகுஷ்யாம் காலோ யஜ்ஞவதே’தி। ப்ராஜாபத்யம் ப்ரதிஸாம்வத்ஸரம் ப்ரகல்பயேத்’ இதி॥ ஸாஸனயே ப்ராஜாபத்யத்ரயம், வனவ்ருஷோத்ஸர்காதிஷு த்ரயம், ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாவபி ப்ராஜாபத்யம் கதாசித்॥

தத்ரைவ ஸ்மृத்யந்தரம்—

‘நிமித்தஸ்ய து ஸம்ஸ்காரகாலாதிக்ரமே ப்ராஜாபத்யம் காரயேத்’ இதி॥

உஷாஹரேத்ய ஜ்யோதிஷ்டோமேன ஸம்ஸ்தாம்விஶேஷஃ॥

உஷாஹரேத்ய ஜ்யோதிஷ்டோமேன ஸம்ஸ்தாம்விஶேஷோஹ நாரதஃ—

‘கந்யாயாஶ்சைவ யோ கர்தா வ்ருஷலீபதயஶ்ச ஸம்ஸ்ப

புநஸ்ஸம்ஸ்காரம் முதலியதில், விதித்த காலத்தை அதிக்ரமித்ததற்கு ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாவற்றிற்கும், காலம் அதிக்ராந்தமானால், ஒரு மாதமானால், ஒரு ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தை அனுஷ்டிக்கவும். பிறகும், ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு ஒவ்வொரு க்ருச்ரம் என்று சேர்த்துக்கொள்ளவும். 2-மாதமானால் 2-க்ருச்ரம். 3-மாதமானால் 3-க்ருச்ரம் என்று கல்பிக்கவும். ஒரு மாதத்திற்குள் செய்தாலும் ஒரு க்ருச்ரம் செய்யப்படவேண்டும். அவ்விதம்,

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— நிமித்த ச்ராத்தம் (ஏகோத்திஷ்டம்) தவறினாலும், ஸம்ஸ்காரகாலம் அதிக்ராந்தமானாலும் ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரத்தைச் செய்யவேண்டும்.

10-நாட்களுள், ஜ்ஞாதி மரணத்தில், ஸம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு விசேஷம்.

10-நாட்களுள், ஜ்ஞாதி மரணம் நேர்ந்தால், ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுக்கு விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

நாரதர்:—“10-நாட்களுள், கர்த்தா, மற்றொரு ப்ரேதனுக்கு

கி:। தஸ்மாத்ஸ்ரீ: வர்தமானோ தர்மோ யயோர்தித்ய' உதி॥ கதாசித்ஸாஹ மைத்ர கதாசின்ன்ரி ஸ்ராத்தாத்ர்ய ஸாஹாஸாஸ்ரீஹாஹ வர்தமான நஸாவித்ரீத்ர்யஹரித॥

ஹாரீதோக்தி—

ஆஹிதாக்நயோ யே ஸ்யாத்மைத்ர கதாசின்னைகோத்ரிஸ்ரீத:। தேஷாம் மிஷ்டம் ஸாமான்ய தர்மோனைவ த்ரிதீயகத்ய' உதி॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரோக்தி—

ஆஹிதாக்நிஸ்ரீஹ தத்தத்ர்ய: வர்நோ மைத்ர கதாசின்। தர்மோனைவ ஸாமான்யஸ்தர்மோ தர்மோ யயோர்தித்ய' உதி॥ தத்தத்ரிகாஸ்ரீஹிநே ஸஹகர்மோத்ரிதர்யர்ய:॥

கந்யஸ்ம்ருதி—

ஆதாஹிதாக்நயோ மைத்ர ஸஸாஹாஹம் ஸரோத வர்நோ। தர்மோனைவ ஸாமான்யஸ்தர்மோ தர்மோ தர்மோனைத' உதி॥

ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தால், முன் ஆசௌசத்தின் மீதியுள்ள தினங்களாலேயே சுத்தி. ஏகோத்திஷ்டம்மட்டில் 11-ஆவது தினத்தில்" என்று. '10-நாட்களுள்' என்றிருப்பதால், த்ரிராத்ராசௌசம் முதலிய ஆசௌசத்தின் மத்தியில், தசராத்ராசௌசியைத் தஹித்தால் பூர்வாசௌசத்துடன் ஆசௌச ஸமாப்தி இல்லை என்று அறியப்படுகிறது.

ஹாரீதரும்:—கர்த்தா ஒருவனுயிருந்து 2-தாஹ கார்யங்களைச் செய்தால், உதகபிண்ட ஸமாப்தியை முந்தியதோடு பிந்தியதையும் முடித்துவிடவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— 10-நாட்களுள், தாஹகர்த்தாவுக்கு மறுபடி ப்ரேதஸம்ஸ்காரம் செய்யநேர்ந்தால், முந்தியதோடு பிந்தியதையும் ஸமாப்தி செய்யவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டத்தை மட்டில் அததின் 11-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— 10-நாட்களுள், கர்த்தா மறுபடி ப்ரேத தஹநம் செய்தால், முந்திய ஆசௌசத்துடனேயே பிந்திய ஆசௌசத்திற்கும் சுத்தி, மாதாபித்ரு விஷயத்தைத் தவிர்த்த விஷயத்தில். அவ்விதமே,

தயாவாஹிராஃ—

'ஹாஹகஹ்லாஹஸாஹாத ஸவஹாஹம் வரெஹ்ஹி । வ ஹிவெ-
ணைவ விஸ ஹிஹ்யாஸ விதெ்ராஹ்ஹிவஹாஹ்லவெஸ' இதி ॥

வஸ்ரு வெஹவி—

'விதுநயாநஞராநெகாந ஹுஸ்ரா வ ஹிவ-ராவதஸ்ர ஹிஃ ।
விதரள வெஹ்ஹெத்து ஹுஸாஹாவ ஹ ஹிராஹ்ஹிதெ' இதி ॥

ஹக்ஷஃ—

'ஹ்ரதாஸளவநிஹிதெ்து வெ ஹஹநம் ஸரணம் தயா । ஜ்ஞாதீநாம்
ஸரணாவெவ ஹஹநாஹ்ஹாஹகஹ்ய தர ॥ கநயம் ஹுஸ்ரா ஹுஸாஹாஞ
ஸ்ர ஹிஃ வ ஹிவ-ராவஸெஷதஃ' இதி ॥

வஸ்வதர்ஃ—

வ ஹிவ-ரகதர்ரா ஹுஸாஹெத ர விதரளவெஹ்ஹெஸ வ நஃ । வ ஹி
வெ-ரண ஸ ஹிநெ-ரவஸ்யாஸ விதெ்ராஹ்ஹிவஹாஹ்லவெஸ' இதி ॥

அங்கிரஸ்:— தஹநம் செய்தவன், 10-நாட்களுள் மறுபடி சவதஹநம் செய்தால், முந்தியதுடன் பிந்திய ஆசௌசத்திற்கும் சுத்தி. மாதாபிதாக்களின் விஷயத்தில், அவர்களின் 10-நாட்களால் சுத்தி.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—மாதாபிதாக்களைத் தஹித்த ஜ்ஞாதிகளை அநேகர்களைத் தஹித்தால், முந்திய ஆசௌசத்தாலேயே சுத்தி. அந்த ஆசௌசமத்தியில் மாதாபிதாக்களைத் தஹித்தால், அது முதல் 10-நாட்களால் சுத்தி, தாஹகன் விஷயத்தில்.

தக்ஷர்:— மரணசௌசத்திற்குக் காரணங்கள் இரண்டு, தஹநம் மரணம் என்று. ஜ்ஞாதிகளுக்கு மரணத்தாலேயே ஆசௌசம், தாஹகனுக்குத் தஹநத்தால் ஆசௌசம். பத்துநாளா சௌசத்தின் நடுவில் மற்றொருவனைத் தஹித்தால் முந்திய ஆசௌசத்தாலேயே சுத்தி.

ஸம்வர்த்தர்:— முதலில் தஹநம் செய்தவன் 10-நாட்களுள், மாதாபிதாக்களைத் தஹித்தால், முந்திய ஆசௌசத்தால் சுத்தி இல்லை. மாதாபிதாக்களின் மரணம் முதல் 10-நாட்களால் சுத்தி.

வஸவம் வ ஜ்ஞாத்யவசௌ ஜ்ஞாதிஶ்ராத்தே க்ருதேஸதி ஶ்ராத்த
கர்த்ரு ஶ்ராத்தீயஸ்ய ப்ராத்மணஸ்யாவித்ருத்வாத்ஶ்ராத்தீயஸ்ய
ராத்ரௌ பவ । ஶ்ராத்தகர்த்ருகாநிமித்தகஸபிண்டீகரணாநாம். வ்ருத்யபாவே
ஷண்மாஸே ஸ்ம்ருத்யுக்தகாலே ஸபிண்டீகரணம் ॥

ஶ்ராத்தகர்த்ரு வ்ருத்தம் ஜ்ஞாத்ருத்ராஹ்மணே வ்ருத்யபாவாத்
ஶ்ராத்தீயப்ராத்மணே ஸ்ம்ருத்யுக்தகாலே । ஸ்ம்ருதிர்நத்ருத்யாதேவா ஶ்ராத்தே
ஸதி து ‘ஸ்ரத்தாஸ்ம்ருத்யே ஸ்ராத்தம் த்ருஷ்டாத தத்ருஷ்டயே’ இதி
ஸ்ம்ருணாத் வ்ருத்யபாவாநுஜ்ஞாம் ப்ரதாத தத்ருஷ்டயே’ இதி
வசநேந தத்ராபாவாதே உத்காதிஸம்பவாத், ‘ஆபாவாதே வ்ரு
ஹ்மணாவ்ருத்யநுஜ்ஞாநம் ஸம்பவ்ருதே’ இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுஸ்ம்ருணாத் । வநகோ
தித்யம் தத்தத்காலாபாவே, ‘வநகோதித்யமாபத்ஸு’ இதி
ஸ்ம்ருணாத் । ஸவிண்ஸீகரணம் து தீர்வகேஷ காபத்ஸு ॥

ஶ்ராத்தாத் வ்ருத்யம் பூதள ஶ்ராத்தகர்த்ரு ஸவிண்ஸவ்ரு
ஹ்மணஸ்ய ஆஶௌசிநே ஆபாவாதே ஆவத்ஸ்ராத்தவயாத்ருத்தவை

இவ்விதமிருப்பதால், ஜ்ஞாத்யாசௌச மத்யத்தில், மற்றொரு ஜ்ஞாதியைத் தஹித்தால், தாஹகனுக்குத் தஹநதினம் முதல் 10-நாட்களால் உதகபிண்ட ஸமாப்தியும், 10-நாளாசௌசமும். தாஹகனைத் தவிர்த்த ஜ்ஞாதிகளுக்கு முந்திய ஆசௌசத்துட னேயே சுத்தி, உதகதாந ஸமாப்தியும்.

தாஹகன் மறுபடி மற்றொரு ஜ்ஞாதியைத் தஹித்தால், முந்திய தஹநம் முதல் 10-நாட்களாலேயே சுத்தி. 10-ஆவது நாளிலாவது, 10-ஆவது தினத்தில் கடைசியாமத்திலாவது தஹித் தால், ‘அஹச்சேஷே + திஸ்ருபி:’ என்ற ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால், முந்திய ஆசௌசத்தின் 10-ஆவது தினத்திற்குப்பிறகு 2, 3, தினங்கள் ஆசௌச மிருப்பதால், அந்த ஆசௌசத்தின் முடிவில் உதகதாநம் முதலியதற்கு ஸமாப்தி. ‘ஆசௌசத்தின் முடிவில் மறுபடி பிண்டதானத்தை முடிக்கவும்’ என்று மரீசி ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால். ஏகோத்திஷ்டம் அந்தந்த ம்ருதியின் 11-ஆவது நாளில்’ ‘அசுத்தனுயினும் 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். ஸபிண்டீகரணத்தையோ வெனில் த்ரிபக்ஷத்தில் செய்யவேண்டும்.

10-நாட்களுள் ம்ருதியாகி, தாஹகனை ஸபிண்டனுக்கு, 12-ஆவது நாளில் ஆசௌச மில்லாவிடினும், ஏகோத்திஷ்டம்வரையி

கரிஷ்யாஸ வஸ்ராத்ரைதெகோத்ஷிஷ்டாஸ வ்ரிவ்ரும் வ்ரிவ்ருத்ரு
ஹ்ரு ஶாஶ்வாஹ்னே ஸாவிண்ட்யம் நகார்யம்ரு ॥

விதேரபி ஸ்ரு ஶாஹ்னே ஶாஹ்னகஹ்ரு ஸாநெரு ஷாஶவி வ்ரு த்ரு ரா
ணாம் விதரணாதி ஶ்ராத்தாஹ்னெவ ஸ்ரு ஜ்ரு ஶ்ரு கார்தி ஹஶ
தி ஶ்ரு, ந வ்ரிவ்ருஶாஹ்னஶ்ராஹ்னஸ்ரு ஷெஷெணெதி ॥

தீபிகாயாம் து—

'ஜநகஹ்ரு ஜநந்ரு ஸ்ரு ஹ்ரு ரு ரு ஸாஹ்னதரு ஸ்ரு வவ' । வ்ரு த்ரு ஹ்ரு
ஶ்ரு ஹி த்ரு ஸ்ரு வ ஜநநெ ஶ்ரு ணைரவிவ ॥ ஷகாலெநெவ ஸ்ரு ஜ்ரு
ஹ்ரு ஹ்ரு ஷந்ரு ஸாயொ நவிஹ்ரு தெ' ஐதி ॥ ஜ்ரு ஹ்ரு தத்ரு வஶஜ்ரு வ்ரு த்ரு
ஜநநெ விதேரஶ்ரு ஸாஹ்ன தவனவஸ்ரு ஜ்ரு ஃ । ஸாயங்காலே ஶ்ரு ணை தஷ
ஷ்ரு தியொ மிநாஶவி ஷகாலே தவனவஸ்ரு ஜ்ரு ஃ, ந வ்ரிவ்ருஸ்ரு ளஸ
ஸ்ரு ஷெஷெணெதத்ரு யம்ரு ஃ ॥

ஷகஹ்ரு ஸ்ரு ஶாஹ்னே ஶாதாவித்ரு ஶ்ரு ணயொஷ்ட்நிவாதெ விஸ்ரு ஷஃ ॥

ஶாதாவித்ரு ஶ்ரு ணயொ ரு த்ரு ஶ்ரு நாஷ் வ்ரிவ்ரு ஶத்ரு ஶ்ரு நெ வா
தியஷ்ட்நிவாதெ விஸ்ரு ஷஶாஹ்ன ஸ்ரு ஹ்ரு ஃ—

ுள்ளதெலாம் ஒரு கர்மமானதால், பிறகு இறந்தவனின் ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு முன்பு, முதலில்இறந்தவனின் 12-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது.

மாதாபிதாக்களின் தஹநத்திலோவெனில், தாஹகனுக்கும், மற்றப் புத்ரர்களுக்கும், மாதா பித்ரு மரணதினம் முதல் 10-நாட்களாலேயே சுத்தி, உதக ஸமாபநமும். முந்திய தஹநத்தின் 10-நாட்களின் மீதியாலல்ல.

தீபிகையிலோவெனில்:-ஜ்ஞாதியிலுளெசமத்யத்தில் பிள்ளை அல்லது பெண் பிறந்தால் மாதாபிதாக்களுக்குப் பத்து நாட்களாலேயே சுத்தி. பார்யை, பர்த்தா இவர்களின் மரணத்திலும், ப்ரதியோகிகளுக்குப் பத்து நாட்களாலேயே சுத்தி, முந்திய ஆசௌசத்தின் மீதி நாட்களால் சுத்தியில்லை என்பது பொருள்.

10-நாட்களுக்குள் மாதா பித்ரு மரணங்கள் சேர்ந்தால்.

மாதாபித்ரு மரணங்களுக்கு, கடைசி தினத்திற்கு முன்பாவது, கடைசி தினத்திலாவது சேர்க்கை ஏற்பட்டால், விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

‘மாதரபூர்வ மரீதாயா மாத்ருகள தீர்யதெ விதா । விதாமஹேஷ்வ ஸாக்ஷிஷ்வாக்ஷ மாதாஃ கர்யாத் வக்ஷிணீஃ,’ இதி ॥ மாதாமஹகளஸஜ்ஞே விதா ஸபிண்ட ஸகி விதாமஹாஹ்ன ஸாக்ஷிஃ । விதாமஹகளஸஜ்ஞே மாதாமஹகளவஸந்நிவாதெ தாவ்வ்யாமஹகளவாநந்தரம் மாதாமஹகளஸ வக்ஷிணீமாத்ர மாத்ருகாதிகம் வ கர்யாதித்யர்ஃ ॥

தரவ ஹ்யுதாஹரணே—

‘மாதாமஹகளவஸ்ய மஜ்ஞே மாதர விதாவ தீர்யதெ யதி । விதா மாரணாரப்ய வாதாணாம் மாராதாகுர்யாத் ॥ விதாமஹகளவஸ்ய மஜ்ஞே மாதர யதி மாதா வ்ரீயதெ । மாராஹாக்ஷ வைதாகாக்ஷ்வம் மாத்ரவம் வக்ஷிணீ ஹவெக்ஷ’ இதி ॥

மாதரபூர்வ மரீதாயாம் தாமாமகளவஸஜ்ஞே யதி விதா தீர்யெத ததா விதாமரணாதி நாரப்ய மாராஹாத வனவ உதக தாநாதிவ்யெதகர்மதாம் விதா நிர்வர்தயெத் விதா மாரணாஜ்ஞே காரமாதிநெ கர்மாராம் கர்யாத்ர । விதாமஹகளஸஜ்ஞே மாதரி

சங்கர்:—முன்பு மாதா இறந்து அந்த ஆசௌசத்தில் பிதா இறந்தால், பிதாவின் மரணசௌசத்திற்குப் பிறகு சுத்தி. பிதா இறந்து அந்த ஆசௌசமத்யத்தில் மாதா இறந்தால், பிதாஇறந்த ஆசௌசத்திற்குப் பிறகு மாதாவின் ஆசௌசத்தைப் பகூஷிணீ காலம் வரை மட்டில் அநுஷ்டிக்கவும். உதகதாநம் முதலியதையும் செய்யவும், என்பது பொருள். அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—மாதாவின் ஆசௌசத்தின் மத்தியில் பிதாவுமிறந்தால், பிதாவின் மரணம் முதல் புத்ரர்களுக்குப் பத்து நாளாசௌசம். பிதாவின் ஆசௌசத்தின் மத்தியில் மாதா இறந்தால், பிதாவின் 10-நாளாசௌசத்திற்குப் பிறகு மாதாவின் ஆசௌசம் பகூஷிணீகாலம் வரையில்.

மாதா முன்பு இறந்து அந்த ஆசௌசத்தின் நடுவில் பிதா இறந்தால், அப்பொழுது, பிதாவின் மரணதினம் முதற்கொண்டு, 10-நாட்களிலேயே உதகதாநம் முதலிய ப்ரேதகார்யத்தைப் பிதாவுக்கு முடித்து, பிதாவின் மரணதினம் முதல் 11-ஆவது தினத்தில் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். பிதாவின் ஆசௌசத்தின் மத்யத்தில், மாதா இறந்த 11-ஆவது தினத்தில் மாதாவின்

ஊணாஎஉகாஉஶஜிநெ ஶாத்ஊாஉஏஞாஊ ஶஶ்ஊஜொzவி கூ
யஃஞாஊ, ‘ஞாஉஏஞாஊஶஶ்ஊஜொzவி கூயஃஞாஉஜெகாஉஜெzஹ்நி।
கூத்ஃஷ்ஷாதாஜிகீ ஶஶ்ஜிஏஞாஶஶ்ஊஃ வஃநஏவ ஹஃ’ இதி ஶஉ
ஷ்ஞாணாஊ ॥

‘விதாஏஎஜெ ஏஏதெஹஸதி தஉாஞளஹஃஜெஏ யஜி ஶாதா ஜிஏயெ
த தஉா ‘ஜநகஹஷ்ஏஏதெஃஉஜெஏ ஜநநீஃஏணம் யஜி। விதாஞள
ஜெஹஃவிஹ்ஷாநாதாஞளஹம் தஃவக்ஷிணீ’ இதி விதாஞள
யாஞ்ஏஜிந வஹவ ஶாதஃஏவி விஜ்ஞோஉகஹஃவிஹ்ஏணாஊ,
விதாஞளஹஃஜெஏ ஶாதஃஏவி உஞாஹகூ்ஏதஏம் வாரிஹஃவஏ
விதஃஜெகாஉஶஜிநெ ஞாஉஏஞாஊம் நிவஃதஃஏ விதாஞளயாந
ஜொஃவி ஶாதஃஃ வக்ஷிணாஏஞளஹ உநஃஷ்டாய ஶாசாஏஏணா
ஜெகாஉஶஜிநெ தஹஷ்ஏ ஞாஉஏஞாஊம் கூயஃஞாஊ ॥

நநஃ ‘ஞாஞளயாஜெ தததஹஷ்ஏகிணஉாநம் ஹஃவஏதெ।
ததஃ ஏஞாஊம் ஷ்ஊாதவ்ஏம் ஹவஃவணெஃஷ்டயம் வியிஃ’ இதி உஏவி

ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தை அசுத்தனுயிருந்தாலும் செய்யவும். ‘அசுத்தனுயிருந்தாலும் 11-ஆவது தினத்தில் ஆத்ய ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். கர்த்தாவுக்கு அக்காலத்தில் மட்டில் சுத்தியுண்டாகிறது. பிறகு அவன் அசுத்தனே’ என்று சங்கஸ்ம்ருதியால்.

பிதா முன்பு இறந்து, அந்த ஆசௌசமத்யத்தில் மாதா இறந்தால், அப்பொழுது, “பிதாவின் மரணத்தின் மத்தியில் மாதாவுக்கு மரணமானல், பிதாவின் ஆசௌசத்தில் ஸமாப்தியைச் செய்யவும், பிறகு மாதாவின் ஆசௌசம் பக்ஷிணீகாலமாத்ரம்” என்று பிதாவின் ஆசௌசத்தின் முடிவு தினத்திலேயே பிண்டோதகங்களின் ஸமாப்தி சொல்லப்படுவதால், பித்ராசௌசத்தின் நடுவிலேயே மாதாவினுடையவும், 10-நாள் க்ரியையை முடித்து, பிதாவின் 11-ஆவது நாளில் ஆத்யச்ராத்தத்தை முடித்து, பித்ராசௌசத்திற்குப் பிறகும், மாதாவுக்குப் பக்ஷிண்யாசௌசத்தை அனுஷ்டித்து, மாத்ருமரணம் முதல் 11-ஆவது தினத்தில் மாதாவுக்கு ஆத்யச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

ஓய்! “ஆசௌசத்தின் முடிவில் பிண்டதானம் முடிக்கப்பட வேண்டும். பிறகு ச்ராத்தம் (ஏகோத்திஷ்டம்) செய்யப்பட வேண்டும், எல்லா வர்ணங்களுக்கும் இது விதி” என்று மரீசி

வ்ருணாசு, ‘கயாஶளவாவமஸே வனகோஷ்டம்’ இதி விஷ்ணு
வ்ருணாத், மாதாஃ வக்ஷிண்யாஶளவாநந்தரமேவ வனகோஷ்டம்
கதவ்யமிதிசேந்ந, வனகோஷ்டம் யயோஷிதஃ’ இதிவ்ருணாசு ॥

தயா ரோஹிணீயகாயாஉபாக்யாநம்—

‘மதஃ ஶ்ரவணவாநந்தரமேவோத்தரப்ரோஷ்டபதீ ஶ்ராவணவனகோ
ஷ்டஶ்ராத்தம்குர்யாசு’ இதி ஸ்ம்ருத்யாதிவஹநாயோக்தமிதம் ॥

தயா ச வைஶாகஃ—

‘வனகாத்தப்ரோஷ்டபதீ யவாத்தம் தசு வாரோந்ய உத்தாஹ்யதே ।
உதக்பூர்வாவி வணக்பூர்வாம் வாபிதக்ஷம் தத் வ்ருத்யக்ருத்யக்’
இதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

‘ப்ரதேதஹநி தத் கதவ்யம் க்ருதிரோஹம் தத் வத்தாழி க்ருதி
ஹம்வத்ஸரம் வைவ ரோஹ்ய தேகாஷ்டகாஸ்வபி’ இதி ॥

ஸ்ம்ருதியாலும், ‘ஆசௌசம் முடிந்த பிறகு ஏகோத்திஷ்டம்’ என்று விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியாலும், மாதாவின் பக்ஷிண்யாசௌச தினத்திற்கு மறுநாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டு” மெனில், அது அவ்விதமல்ல. ‘ஏகோத்திஷ்டம் சொல்லியபடி’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அவ்விதம் மாதவீயம், காலாதர்சடீகை முதலியவைகளில் ‘‘பிறகு ஆசௌசம் முடிந்தவுடன் 11-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணன் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று மரீசி முதலியவரின் வசநங்களுக்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்விதமே,

பைடீநஸி:—11-ஆவது தினத்தில் செய்ய்ப்படும் ச்ராத்த மெதுவோ, அது எல்லோருக்கும் 4-வர்ணங்களுக்குமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆசௌசம்மட்டில்வர்ணங்களுக்குத் தனித் தனியேயாம்.

யாஜ்ஞவல்க்யரும்:—‘ஒரு வர்ஷம் வரையில் ப்ரதிமாஸமும் ம்ருததிதியில் ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். ப்ரதிவர்ஷமும் இவ்விதம் ம்ருததிதியில் ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். ஆத்ய ச்ராத்தத்தை 11-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும்’ என்றார்.

கதம் வித்ருத்யாதிஷ்வாஹஸ்வே சாத்ருஸ்ருணே வித்ருஷ்வாஹாநந்தரம் வக்ஷிண்யாஸ்வளயஸ்நஷ்ய சாத்ருஸ்ருணாஸ்வேகாஷ்டாஹே சாதஸ்ருகோஷ்டீதி நிணயம் ॥

வ்ருத்வ்ருத்யதபொம் விதேஷ்வஷ்விவக்ஷே ஸவிண்ணீகரணவிதிம் ॥

ஸவிண்ணீகரணம் தஸ் வ்ருத்வ்ருத்யதயோ ஸ்ருயொரவிதீவக்ஷே காரயேத் ॥ தயா ச ஆஷ்டாஹே ஸாவிண்ணயம் நிஷேயதி மொகாக்ஷிம்—

‘வித்ருஸ்ருவஸ்ருதேவஸ்தேஷ சாதஸ்ம் ஸ்ராத்தம் நிவதேயுஸ் । சாத்ருஸ்ருவிவ வ்ருத்தாயாம் வித்ஸ்ம் ஸ்ராத்தம் நிவதேயுஸ்’ இதி ॥ சாத்ருஸ்ருளயஸ்வே வித்ரிஸ்ருதே சாதஸ்ம், ஸ்ராத்தம் = ஸவிண்ணீகரணம் ஆஷ்டாஹே நகர்யாத், வித்ஷ்ஸ்ம் தத்ஆஷ்டாஹே கர்யாத், ‘சாதஸ்ருத்ஆஷ்டாஹஸ்வே தஸ் வித்தாயஸ்ருஸ் ஸ்ரீயதே । வைத்ருகம் தஸ் யஜ்ஞாகர்மம் வித்ஷ்ஸ்வத்ஸ்ம் ஸஹாவயேத் ॥ ததோ சாதஸ்விவக்ஷாஸ்ருள ஸெஷம் கர்ஸ்ருவஸாயேத்’ இதி ஸ்ருத்

ஆகையால் பித்ருமரணத்தில் 10-நாட்களுள் மாதா இறந்தால், பிதாவின் 10-நாட்களுக்குப் பிறகு பக்ஷிண்யாசௌசமனுஷ்டித்து, மாத்ருமரணம் முதல் 11-ஆவது நாளில் மாதாவுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் செய்யப்படவேண்டுமென்பது நிர்ணயமாம்.

மாதா பிதாக்களுள் முந்தி இறந்தவர்க்கு த்ரிபக்ஷத்தில் ஸபிண்டீகரண விதி.

ஸபிண்டீகரணமோவெனில் முதலில் இறந்த இருவருக்கும், த்ரிபக்ஷத்தில் செய்யப்படவேண்டும். அவ்விதமே, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

லோகாக்ஷி:—மாதாவின் ஆசௌசமத்தியில் பிதா இறந்தால், மாதாவின் ச்ராத்தத்தை = ஸபிண்டீகரணத்தை, 12-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாது. பிதாவுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைப் பிதாவின் 12-ஆவது நாளில் செய்யலாம். “மாதா இறந்த 10-நாட்களுள் பிதா இறந்தால் பிதாவின் க்ரியை எல்லாவற்றையும் விஹித காலத்தில் முடிக்கவும். மாதாவின் மீதியுள்ள க்ரியையை த்ரிபக்ஷத்தில் செய்யவும்”, என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே, பிதா

ணாசு ॥ தயா வ வித்ரூஷாஹஜ்ஞெ மாத்ரூத்ரூதள வித்ஹாவி
ஜ்ஞாயம் நிவதயேசு, ஆஷாஹெ நகுயாசு, கிம தத் த்ரிவக்ஷ
வனவ ॥ மாதுஹ்ஸ்ஹாவிஜ்ஞாயம்வக்ஷிஜ்ஞாஸளவாவஜ்ஜெ ஆஷாஷா
ஹெ குயாசிதயாஃ ॥

ஜெவயொzவி—

'வனகாருரூணெ விதெரா ரூநுஷ்யாநுஷிநெ ரூதள।
ஸவிஜ்ஞாநம் த்ரிவக்ஷஷ்யா ஊநயாநரூத்ரிவிநா' ஜதி ॥ வி
தெராரூகஷ்யாகாருரூதள கநுஷ்யாநுஷிநெ ரூதள வஷவாரூ
தஷ்ய வஷவாரூதாயாவா ஸாவிஜ்ஞாயம் த்ரிவக்ஷ காரூயாசு।
ஊநயாநரூத்ரிம் விநா = ஊநாரூணம் விநெதயாஃ ॥

ஊநாரூணெ ஸாவிஜ்ஞாகாஷஃ ॥

ஊநாரூணெதத வதிரூணஜிநா உத்தரூஜிநரூணெ தத்ரூ
ஷாஷாஹெ ஸஹெஷவ ஸாவிஜ்ஞாயம் காயாசு ॥

தயாவ காஷாஷஜெசு—

'விதெராஸஹாதரூணெ மாதரூநுத்ரு வா ஜிநெ। ஊந

இறந்த 10-நாட்களுள் மாதா இறந்தால், பிதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தை, 12-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாது. ஆனால் த்ரிபக்ஷத்திலேயே செய்யவேண்டும். மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தையோவெனில், பக்ஷிண்யாசௌசத்திற்குப் பிறகு, 12-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள்.

தேவலரும்:—மாதா பிதாக்களுள் ஒருவருக்கு முதலில் ம்ருதியேற்பட்டு மற்றொரு நாளில் மற்றவருக்கு ம்ருதி ஏற்பட்டால் முன் இறந்தவருக்கு (பிதாவுக்காயினும், மாதாவுக்காயினும்) ஸாபிண்ட்யத்தை த்ரிபக்ஷத்தில் செய்யவேண்டும். இந்த விதி அனுமரண விஷயத்தைத் தவிர்த்தது.

அனுமரணத்தில் ஸாபிண்ட்ய காலம்.

அனுமரணத்திலோவெனில், பதி இறந்த தினத்திற்கு மறு தினத்தில் மரணமானால், பதியின் 12-ஆவது நாளில், சேர்த்தே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவ்விதமே,

காலாதர்சத்தில்:—மாதா பிதாக்களின் ஸங்காத மரணத்தி

யாநஸ்ரீதள ஸ்ரூஜம் யயாகாலம் ஸரீவஸ்ரெசு' ஜ்தி ॥ ஜிநாஜதஸ்ரெ
சாத்ர ஸ்ரந்ஸ்ரஸ்ரணை ஷாஜ்ஸாஹெ ஸாவிண்ஸ்ரம் கூர்யஸ்ரா
திதர்யஸ்ரஃ ॥

விதர்யெயெஸாஸ்ரெzவி—

'ஸஹ்ரதாந்ஸ்ரீதெர்ரா ஸ்ரந்ருத்ர ந விதெர்ராஹ்ஜதஃ
கூர்யஸ்ராந்தாநெர்ருஹ்ஸஹவா, விதர்ராஸளவெசாதா, சாதர்ராஸளவெ
விதாவா ஸம்ஹ்ஜிதஃ, 'யந்ஸ்ரதிஃ வஸ்வஸ்ரம் ஸர்யாசு தசுஸாவி
ண்ஸ்ரம் திவக்ஷ வஸவெதி ஜெவ்யஃ' ஜ்தி।

தயெவ 'வகாஸ்ரஸ்ரணை விதெர்ராஃ' ஜ்தி ஜெவ்யவ்யநம்
தெந வ்யாவ்யாதிழ— 'விதெர்ராஸ்ரந்ருதஸ்ரஷாஹஜெர்ர zந்ருதஸ்ர
ஸ்ரீதள வஸ்வஸ்ரீர்ரதஸ்ர வஸ்வஸ்ரீர்ரதாயாவா ஸவிண்ஸ்ரநம்
திவக்ஷவஸவ ஸவதி, கூந்ஸ்ரணைதர வித்ரஉஸ்ரஷாஹெ
ஸஹெவெதர்யஸ்ரஃ' ஜ்தி ॥

லும், அல்லது மறு நாளில் மாதாவின் மரணத்திலும், அனுமரண விஷயத்தில், ஸபிண்டீகரணத்தை, 12-ஆவது நாளில் செய்யவும். மறுநாளில் மாதா அனுமரணம் செய்தாலும், 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

பித்ருமேத ஸாரத்திலும்:— "ஸங்காத மரணம், அனுமரணம். இவைகளைத் தவிர்த்த விஷயத்தில், மாதா பிதாக்களுக்கு, தந்த்ரமாய் (சேர்த்து)ச் செய்யக்கூடாது. பிதாவின் ஆசௌசத்தில் மாதா இறந்தாலும், மாதாவின் ஆசௌசத்தில் பிதா இறந்தாலும், முன்பு இறந்தவருக்கு ஸாபிண்ட்யம் த்ரிபக்ஷத்தில்தான் செய்யப்படவேண்டுமென்கிறார் தேவலர்" என்றுள்ளது.

அவ்விதமே, "ஏகாக்மரணே பித்ரோ:" என்ற தேவல வசநம், பித்ருமேதஸாரகாரரால் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. "மாதா பிதாக்களுள் ஒருவர் இறந்த 10-நாட்களுள் மற்றொருவர் இறந்தால் முன்பு இறந்தவனுக்காவது, முன்பு இறந்தவளுக்காவது ஸாபிண்ட்யம் த்ரிபக்ஷத்திலேயே விதிக்கப்படுகிறது; அனுமரணத்திலோவெனில், பிதாவின் 12-ஆவது நாளில்சேர்த்தே விதிக்கப்படுகிறது என்று பொருள்" என்று.

ஔவதெர்யாஷ்டஹோத்ர கர்மம் ॥

யதி ஔவதெர்யாஷ்டஹோத்ரிஷ்யாஸ் பூர்வமேவ ம்ருதாயா கந்யாயா ஜ்ரிஷ்யாஸ் தஹா வைதவ ஆஹாஹிகர்யாம் கர்யாத் ॥

யதாஹ ஹாரீதம்—

'ஔவதெர்யாஷ்டஹோத்ர தர்ம வைத ஆஹாஹிகாம் கர்யாம் ।
பூர்வமாஹாதந்யாமெவ தஹ்மஷ்டும் தர்வர்நம் கர்யாம்' இதி ॥

த்ரிகாண்டீயம்—

'ப்ரதெ மதர்நி ஆஹாஸ் பூர்க்ததத்தீ ய ப்ரதா யதி ।
வத்யாம் வா பூர்க் பூதாயாம் ஆஹாதவர்கு தி ம்ரியதம் ॥
தத்ர தஞ்ரை ஆஹஷ்யா தந்தஞ்ரை ஸிகமி ஹயெத்' இதி ॥

வர்ஷ்யம்—

'ஔர்த்வதஷ்ட்ரோதவாரவி விதாரமெ யத்யஸம்ஷ்க்ருதம் ।
காமாதெரெ ப்ரதா சேதா தஷ்யா ஆஹாஹிகாம் கர்யாம் ॥ வத்யா
வைதெகஸ்மிந்யாம் தர்ம ஔதெளவாவாஸநாதர்ஹள' இதி ॥

தம்பதிகள் சேர்ந்து மரித்தால், அதன் க்ரமம்.

தம்பதிகளுக்குச் சேர்ந்தே மரணமானாலும், ஒருவரின் தஹநத்திற்கு முன் மற்றொருவருக்கு மரணமானாலும், அப்பொழுது சேர்த்தே தஹநம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ஹாரீதர்:—தம்பதிகளுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் ம்ருதியானாலும், தஹநத்திற்கு முன் மற்றொருவருக்கு மரணமானாலும், தாஹம் முதலிய க்ரியைகளைச் சேர்த்தே செய்யவும். அதற்குப் பிறகால் தனியாய் க்ரியைகளைச் செய்யவும்.

த்ரிகாண்டியும்:—பர்த்தா இறந்த பிறகு தஹநத்திற்குள் பத்நி இறந்தாலும், பத்நீ இறந்த பிறகு தஹநத்திற்குள் பதி இறந்தாலும், இருவருக்கும் சேர்த்தே க்ரியைகளைச் செய்யவும். மந்த்ரத்தில் த்விவசநத்தை ஊஹிக்கவேண்டும்.

புலஸ்த்யர்:— பிதா முதலில் தர்ம்ருதனைப் இறந்தாலும், ஸாதாரணமாய் இறந்தாலும், ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாமலிருந்து, காலாந்தரத்தில் மாதா இறந்தால், அவளுக்குத் தஹநம் முதலிய

ஹ்ருதயதெரெவ—

ஔவதெர்வாஹுஹ ஸ்ருதளத்ர விதர்யெகிர்யா ஸஹ । கூண்ண
ஜெகம வ்ரயக்ஷிண்ணஜமாஜுமிஸியா ஸதாஃ' ஔதி ॥

ஸம்ருஹெzவி—

'வனகுகாமெ ஸ்ருதள விதெர்தாஃ விதர்யெகிர்யா ஸஹ ।
உஉகம விண்ணூநம ய ஸ்ருஆம கூயஸ்ருக வ்ரயக்ரயக் ॥
ஸவிண்ணீகுரணம வெவ ஸவெஹவ வ்ரயமெவவா । வனகுமதெ
ஜயம ஔர்யாக ஸ்ருஆம வெகுஷிநெஉயொஃ ॥ ஸஹவஉஸ்ரயிரொஹம
ய ஸ்ராத்திஹொஉம ஸஉவரொக । தஞ்ஜெண ஸ்ருவணம கூயஸ்ருக
ஸ்ருஆம கூயஸ்ருக வ்ரயக்ரயக் ॥ தத்ர ஔயொநிஸ்ருஷ்டிதள ஔள
வ்ராஹுணா விதரெவ்ஹஹ' ஔதி ॥

ஹ்ருதயதெரெzவி—

'ஔவதெர்வாஹுஹவம்ஹாரொ ஸ்ருதாவந்ஸ்ருதாவவி । உஉ
காஷிஸவிண்ணுதெவ்ரெதகாயஸ்ருணி யாந்ருவி ॥ கூயஸ்ருக ஸஉ

க்ரியைகளைச் சேர்த்துச்செய்யவும். பதியுடனேயே ஒரே சிதியில் ஔபாஸநாக்னியால் இருவரையும் தஹிக்கவும்.

மற்ரேர் ஸ்ம்ருதியிலும்:—தம்பதிகள் சேர்ந்து மரித்தால் ப்ரேதக்ரியை சேர்த்துச் செய்யப்படவேண்டும். குண்டமொன்று. பிண்டம், திலோதகம், பாஷாணம் இவைகள் தனி என்று விதிக்கப் பட்டுள்ளன.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—ஒரே காலத்தில் மாதாபிதாக்கள் இறந் தால் ப்ரேதக்ரியை சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும். உதகம், பிண்டதாநம், ஏகோத்திஷ்டம் இவைகள் தனித்தனியே. ஸபிண்ட கரணத்தைச் சேர்த்தாவது, தனியாகவாவது செய்யவும். ஒரே குண் டத்தில் திலோதகதாநம், இருவருக்கும் ஏகோத்திஷ்டம் ஒரே தினத்தில். சர்மாதிரோஹணத்தையும், சாந்திஹோமத்தையும் சேர்த்துச் செய்யவும். பாகத்தைச் சேர்த்தே செய்யவும். ச்ராத் தத்தைத் தனித்தனியாய் செய்யவும். அதில் நிமித்த ப்ராம் ஹணர்கள் இருவர் மற்ற ப்ராம்ஹணர்களுடன் கூட.

மற்ரெரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—தம்பதிகளுக்குச் சேர்ந்து மரண மானால் சேர்த்தே ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படவேணடும், அனுமரணத்

நதஞ்ஜ்ஞ வாம்வத்ஸரிகமேவ' இதி ॥ வாம்வத்ஸரிகஸ்ய வ்ருத்தஸ்ஜ்ஞகவ்ருத்தஸ்ஜ்ஞகாவ விஷயே, தத்ரைவ வக்ஷ்யதே ॥

கூர்மபுராணே—

'ப்ரதக்ஷிணஸ்ஜ்ஞகம் வ்ருத்தகாயே விதிஷ்யதே । வஞ்சயஸ்ஜ்ஞகம் தத்வத்வ்ருத்தஸ்ஜ்ஞகம் வஹ' இதி ॥

வம்ருஹஸ்பதி—

'விதுர வஸ்ஜ்ஞகவ்ருத்தஸ்ஜ்ஞ வ்ருத்தவஹ விதஸ்ஜ்ஞயா । வாவிண்ஜ்ஞ்ய தந்யேஸ் காயே நிஜித்தாயே வ்ருத்தஸ்ஜ்ஞகே' இதி ॥

தயா—'வ்ருத்தவிண்ஜ்ஞயோர்நாம் வவிண்ஜ்ஞீகரணம் வஹ । தஞ்ஜ்ஞ விதீயவத்ஸ்ய நிஜித்தம் ப்ரகிவர்ஷே' இதி ॥

வஹர்ஷிதிஷ்டிதக்ரஹ வவிண்ஜ்ஞீகரணவிதி வஸ்ஜ்ஞகவ் கதவ்ய, ததஸ் 'வ்ருத்தமேவவே' தெதத்ப்ரதிபாதனீய ॥ நிஜி தெதஸ்ஜ்ஞகாக்ரியாணம் ப்ரதிக்ரஹ்ய யோஜநம் நிஜித

திலுமிப்படியே. உதகதானம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிலுள்ள ப்ரேத கார்யங்களெல்லாவற்றையும் சேர்த்தே செய்யவும். ஸாம்வத்ஸரிக ச்ராத்தத்தையும் சேர்த்துச் செய்யவும். ச்ராத்தத்தைச் சேர்த்துச் செய்யச் சொல்லியது ஆபத்விஷயத்தில். அது மேல் சொல்லப்படப்போகிறது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—ப்ரதக்ஷிணம், உபஸ்தானம், சருகார்யம், சிதி, ஸஞ்சயனம், தர்ப்பணம், குண்டம், ஸபிண்டீகரணம் இவைகள் சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்திலும்:—பிதாவுடன் மாதாவுக்கும், மாதாவுடன் பிதாவுக்கும் சேர்த்தே ஸபிண்டீகரணத்தைப் புத்ரர்கள் செய்ய வேண்டும். நிமித்தப்ராம்ஹணர்கள் தனி.

அவ்விதமே—"பிண்டஸம்ஸர்கம் ஸமானமாயுள்ளவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம் சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும். பித்ருவர்க்கம் ஒன்றே. நிமித்தங்கள் தனி."

இவ்விதம் வெகு ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ஸம்மதமாயிருப்பதால் ஸபிண்டீகரணமும் சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும். ஆகையால் 'தனியாகவும் செய்யலா மென்பது ஆதரிக்கத் தக்கதல்ல. நிமித்தோத்தேசமாய் செய்யப்படுவதான, ப்ரேதனே மட்டில் சேரக்கூடிய

ஹோஜநம் வ்யஷ்டயே । வதத்வைவமக்ஷிணீ । க்ஷ்ரபூத்ரஷ்டா நிவதத்கம் ஜலாஞ்ஜலி விண்டவுஷாந ஹொஷ்கர்ம்ஹ்ரூஷ நவஹ்ரூஷ கொத்தரவ்ருத்திஹ்ரூஷ ஷொடஶஹ்ரூஷ வ்ருஷோதம்ருஷிகம் வைதத்ரூவிகரம் வைதஹோமவத்ரு ஹொஜந விண்டவுஷாந உக்ஷிணாஷிகம் வ வ்ருஷ்கதத்வ்ருஷ் । தத்ரைவகாரகஷிதிகர்ண்டு ஸாஞ்ஜிஹோம வாக வைஷ்ணவ விதத்ர விஷ்ணு வரணாஷிகம் வ்ருஷ்ஜகதத்வ்ருஷ் ।

தத்ரவாஹ்ரூஃ—

‘ஊவதைரவ்ஹஹ ரூதத்ரள தர வஹவஹ்ரூஷ்ஹநகிர்ரூ । வ்ருஷ்கிண்ணோஷகாஷ்நி ர்ரூவாவியி வஸோவரொசு ॥ வர்கர்ண்டவிதா ஸாஞ்ஜிவஹ்ரூயாம்ஹ்ரூஞ்ஜ்ரூதஷ்ரூரொசு । கூழ்ம்ஹ்ரூவண்ணஹோளவ ஹ்ரூர்வஷ்டாநம் வ தஞ்ஜ்ரூதஃ’ ஊதி ॥

வித்ரூயேவாரொzவி—

‘ஹிரண்ரூயஶகல நக்நஜ்ஹ்ரூஷ்ட வாவஹ்விஷொஷக விண்டவ்ஹ கொத்தரவ்ருஷி நவஹ்ரூஷ ஹொஷ்கர்ம்ஹ வ்ருஷோதம்ஹ்ரு ஷொடஶ

நிமித்தபோஜநம் தனியாகவே ஆகவேண்டும். இது உபலக்ஷணமாகும். பசி தாஹங்களை நிவர்த்திக்கும் ஜலாஞ்ஜலி, பிண்டப்ரதாநம், ஸோதகும்பச்ராத்தம், நவச்ராத்தம், ஏகோத்தரவ்ருத்திச்ராத்தம், ஷோடசச்ராத்தம், வ்ருஷோத்ஸர்ஜனம் முதலியதும், ப்ரேத த்ருப்திகரமான ப்ரேதஹோமம், அர்க்யம், போஜநம், பிண்டப்ரதாநம், தக்ஷிணை முதலியதும் தனியே செய்யப்பட வேண்டும். அதில் உபகாரகமாயுள்ள சிதி, குண்டம், சாந்தி ஹோமம், பாகம், விச்வதேவ பித்ரு விஷ்ணுவரணம் முதலியது தனியாய் செய்யப்படவேண்டியதில்லை. அவ்விதமே,

அங்கீரஸ்:—தம்பதிகள் சேர்ந்து மரித்தால் தஹநகார்யம் சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும். பிண்டோதகதாநம் முதலியவைகளைத் தனியாகவே விதிப்படி செய்யவேண்டும். சரு, குண்டம், சிதை, சாந்திஹோமம், ஸஞ்சயநம் இவைகளைச் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டும். அக்னி, பாகம், ஹோமம், உபஸ்தானம் இவைகளையும் சேர்த்துச் செய்யவும்.

பித்ருமேதஸாரத்திலும்:—ஹிரண்யசகலம், நக்னப்ரச்சாதநம், வாஸோதகம், திலோதகம், பிண்டம், ஏகோத்தரவ்ருத்திச்ராத்தம்,

ஶ்ராஹாநீதி வ்யாக்யாஸ்யாமி, வரகாயம் விதிஃ கர்ணே ஶ்ரவணாயநம் ஶாகிஹோமஶ்ச தத்ர, வகொஷ்டவவிண்டீகரணாதிஷு நிமித்தவரணஹோமௌ வ்யாக்யாதவ்யௌ, வாகஹோமவைஶ்வதெவாதி தத்ர' இதி ॥

யஜஃ—

'கர்ணவஜ்ரயநாஶவ்ய ஸ்ருதகர்ணஃ வதீஶ்ருதாயதி । தஸ்மிந்ந வாநமெ ஶ்ரவ்யா ஶ்ருதிவாஸ்மிந்ஸ்ருதிர்ஸ்ருதி ॥ உஶகாதி வவிண்டாஞ்ச தயொஃ காயம் வஹொவ தத் । ஸாதெஶஸ்ய வர்நரெவா வ்யாஃ வ்யாக்ருத்யாதி காரயெத்' இதி ॥

'விதாஶவிதாஶ்ரௌஶ்ரவணெவி வஹ வம்ஸ்ராவாதிக ஶாஹ வம்வதகஃ—

'விதாஶஹோ யஸ்ய ஶ்ருத ஶ்ருதகாம ஶம்ஸ்ருதஃ । விதா ஶஹீ வ ஸ்ரூதா தயொஸ்ராஹாதிகம் வஹ' இதி ॥

'ஹிரண்யஸகல நியாநாதிகம் வவஶ்ச விதஃ வஶ்வவஶ்ச கர்ஷா ஸ்ராஜ்ஞதாயா கவி ஶாதஃ வஸ்ராஸ கர்யஸ்ராஸ ॥

நவச்ராத்தம், ஸோதகும்பச்ராத்தம், வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநம், ஷோடசச்ராத்தம், இவைகளைத் தனியே செய்யவேண்டும். சரு, சிதி, குண்டம், அஸ்திஸஞ்சயநம், சாந்திஹோமம், இவைகளைச் சேர்த்தே செய்யவேண்டும். ஏகோத்திஷ்டம் ஸ்பிண்டீகரணம் முதலியவைகளில் நிமித்தவரணம் ஹோமம் இவைகள் தனியே. பாகம், ஹோமம், விச்வேதேவர்கள் இவைகள் ஒன்றே.

யமன்:—பர்த்தாவின் அஸ்திஸஞ்சயநத்திற்கு முன் பத்னீ இறந்தால், அந்த அக்னியிலேயே தஹிக்கவேண்டும், அக்னி அணையாவிடில். உதகதாநம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் முடிய, இருவருக்கும் சேர்த்தே செய்யவேண்டும். அக்னி அணைந்துபோனால், பத்னிக்குத் தனியாய்ச் சிதை முதலியதைச் செய்யவும்.

பிதாமஹன், பிதாமஹீ இவர்களுக்கும் சேர்ந்து மரணமானால் சேர்ந்தே ஸம்ஸ்காரம் முதலியதைச் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்தர்:— ஒருவனுக்குப் பிதாமஹன் இறந்து வெகுநாள் ஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படாமலிருந்து, பிதாமஹியும் இறந்தால் அவ்விருவருக்கும் தஹநம் முதலியதைச் சேர்த்துச் செய்யவும்.

தங்கத்துணுக்குகளைப் போடுவது முதலிய கார்யங்கள் எல்லா

தயா ச கார்ஷ்ணாஜநிஃ—

'விதேஷ்டாஷ்சே ஸமம் ஷ்ரார்தம் நவே வயஷ்யதி தே zவிவா। விதாஃ வ-மிவ-ம் ஸ்தாஃ கர்யா உந்யஷ்ரார்தாதியொ மதஃ' இதி ॥

கத ஷ்ராத்ரஹணம் ஷாஸ்த்ரஷ்ணவகர்மணி, தத்ர-மிவ-ம் கர்மாங் ஷ்ராத்தவ்ய। கந்யஷ்ரார்தாதியொமதஃ = விதஷ்ரார்தாத்ரஜ்ஞாதஷ்ராத்தி ஷ்ரார்தாதியொமதஃ ஷ்ரதஷ்ரார்தாத்கர்மாங் கர்யாத்தி தஷ்யாஃ ॥

விதஷ்வதிரிக்தா-நாம் ஸஷ்ணாதீநாணெ ஷாஸ்த்ரிகஷ்ரஃ ॥

கத ஜிஷ்ணுஷ்ணு—

'ஸவெஷ்டி ஸவிண்ணாநாம் யாத்ரவந்நாணம் தஷ்ரா। ஸம்வத்ஸரா வதீநாமொவ்ய தங்கர்மாஷ்ரார்தாங்மாணெ' இதி ॥

வற்றையும் பிதாவுக்கு முதலில் செய்து, முன்பு இறந்தவளாயினும் மாதாவுக்குப் பிறகு செய்யவும். அவ்விதமே,

கார்ஷ்ணாஜநிஃ:— மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் ஒரே ஸமயத்தில் ப்ராப்தங்களானால், அன்று செய்யவேண்டியதாயினும், அதிக்ராந்த காலமாயினும், புத்ரன் பிதாவுக்கு முன்பு செய்ய வேண்டும். (மாதாவுக்கு, பிறகு செய்யவேண்டும்). மற்றவர் விஷயத்தில், ஸம்பந்தத்தின் ஸாமீப்யத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவும்.

இவ்விஷயத்தில், ச்ராத்தம் என்றது தஹநம் முதலியதையும் சொல்லும். ச்ராத்தம் அதை முன்னிட்டிருப்பதால். அன்யத்ரா ஸத்தியோகத:=மாதா பித்ருக்களைத் தவிர்த்த ஜ்ஞாதி முதலியவர்களின் விஷயத்தில் ஸம்பந்த ஸாமீப்யம் உள்ளவருக்கு முந்திச் செய்யவும்.

மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களின் ஸங்காத மரணவிஷயத்தில் தஹநம் முதலியதின் க்ரமம்.

இவ்விஷயத்தில், ருச்யச்ருங்கரும்:—ஸபிண்டர்களுக்கு ஒரே காலத்தில் மரணம் ஏற்பட்டால், ஸம்பந்தத்தின் ஸாமீப்யத்தை ஆலோசித்து அந்த க்ரமமாய் ச்ராத்தத்தைச் (க்ரியையை) செய்யவும்.

ஷ்ரீதிரத்னாவலி —

ஸகுல்யேஷ்வேவ ஸஹவஃ கர்தாரமேகமுத்திஸ்ய ச । தத்
ஸாமீப்யாத்தேஷாம் ஊர்த்வகாலி ஸபிண்டீகரணம், இதி ॥

காமாத்ஸோ.—

'வத்தீஹ்ராத்ரஸ்ராதாநீநாம் ஸவிண்டாநாம் யதி க்ரியதே ।
ஸஹ்ராதிரணம் தது தஸ்க்ரியதே ஸ்ராத்தீயமிதி ॥ யதுத
ராணம் தது ஸம்வத்ஸராத்தியொமதஃ' இதி ॥ கூதிஸ்வைந
வளது ஹ்ராத்ர வாது ஷ்ரஷா ஷஷ்டிணாம் ஸ்ரஹணே ।
வத்தாதீநாம் ஸ்ரெ ஸஹ்ரிநாம் உயொவா வாகஷ்டிநு திந
ஸஹ்ராதிரணம் யதி வ்யாஸ தது தஸ்க்ரியதே ஸ்ரணக்ரியதே ஹாஹா
திகம கர்யாஸ, 'க்ரியமா வ்ருத்யுத்ரத்யாஷள ஸிதீயஸ்ய
ததஃ வாநஃ । தாதீயஸ்ய ததஃ கர்யாஸ ஸஹிவாதெ கர்யம
க்ரியஃ' இதி ஸிஸ்ராஜ்ஷ்ரணாஸ ॥

ஸ்ப்ருதீரத்னத்திலும்:—ஸபிண்டர்களுக்கு ஒரே காலத்தில் மரணமானால், கர்த்தா ஒருவனேயானாலும், ஸம்பந்தத்தின் ஸாமீப்யத்தைக் கவனித்து அந்த க்ரமமாய் இவர்களுக்கு உதக தானம் முதலியதைச் செய்யவும்.

காலாதர்சத்தில்:— பத்நீ, ப்ராதா, புத்ரன் முதலிய ஸபிண்டர் களுக்கு வரிசையாய் ஸங்காத மரணமானால், அப்பொழுது மரண க்ரமமாய் க்ரியையைச் செய்யவும். க்ரமமில்லாமல் ஒரே ஸமயத்தில் மரணமானால் ஸம்பந்தத்தின் ஸாமீப்ய க்ரமத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவும். மூலத்திலுள்ள 'ஆதி' பதத்தால் பௌத்ரன், ப்ராதா, புத்ரன், ஸ்நுஷா, (நாட்டுப்பெண்) பகிநீ இவர்களும் சொல்லப் படுகின்றனர். பத்நீ முதலியவர்களுள் அநேகர்களுக்கோ இருவர்க்கோ ஒரே தினத்தில் ஸங்காத மரணமானால், அதில், மரணக்ரமத்தால் தஹநம் முதலியதைச் செய்யவும். "முதலில் இறந்தவனுக்கு முன்பு செய்து, 2-ஆவதாய் இறந்தவனுக்குப் பிறகு செய்து, பிறகு 3-ஆவதாய் இறந்தவனுக்குச் செய்யவும். ஸங்காத மரணத்தில் இது முறை" என்று ருச்யச்ருங்க ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

வத்₃ரீநாம் ஸவிண்டா₄நாம் ய=மவந்₃ரணம் யதி₃ ஸ்யாத்₃ ஸ்வஸ்வத்₃ரு கூஸ்தி₂தொ₄தஃ = கூஸ்தி₂ஸ்ஸாசு, க்₃ரு ஹேண ஸ்ரா₃த்₃த₄ம் கு=யா₃சு। வதீ₃வ தீ₃க்ஷணஸம்ப₃ந்த₄ஸ்யாzzஸன்னகூசு வத்₃ரூஃ ப்₃ரூயாஃ கு=யா₃சு, கநஷ்ட₂ரு=ஹயவ்ருதீ₃யொ மிகஸம்ப₃ந்த₄ஹாஜஃ வ=த்₃ரூஸ்ய, கநஷ்ட₂ரூம் வித்₃ரூவ்யவஹி₂தஸம்ப₃ந்த₄ஹாஜஃ வ₂த்₃ரூஸ்ய, தஜ்ஜநஷ்ட₂ரூம் ஜ்ஞாத=ஃ। கூத்₃ரு வ₂த்₃ரூஜ்ஞாதே₃ஃ வித்₃ரூவ்யவயாநம் ஸாந்நித்₄யம், தயாzவி வ₂த்₃ரூஸ்ய ஜ்ஞாரூவயவாந்வயஸ்ய விஜ்ஞாநகூசு ஜ்ஞாத்₃ரூதொzவி வ்ருத்₃ரூவஸ்தி₂ஃ, ததொ ஜ்ஞாத்₃ரூவ=த்₃ரூஸ்ய, ததஃ வ=த்₃ரூ ஆரூகஸம்ப₃ந்த₄ஹாஜஃ ஷ்ட்₃ரூஷாயாஃ, தஜ்ஜந=மொத்₃ரூஷ்ட்₃ரூவெஸ்ரூந வ்யவஹி₂தஸம்ப₃ந்த₄ஹாஜஃ ஷ்ட்₃ரூஹ=ஃ ॥

வஸவம் ய வஸுஷ்டி₂ந்ரு ஷ்டி₂நெ க்₃ரு ஹேண வஸ்தெஷாம் ஸ்ஷ்ட்₃ரூஹ ஜ்ரூணெ ஜ்ரூதிக்₃ரு ஹேண ஷ்ரா₃ஹாஷ்டி₂காஃ க்ரியாஃ வ்யுத்க்₃ரு=யா₃சு। ய=மவந்₃ரூணெத=ஸம்ப₃ந்த₄க்₃ரு ஹேணஷ்ரா₃ஹாஷ்டி₂கம் வ்யுத்க்₃ரு=யா₃ஷ்டி₂கீ காஷ்ரா₃ஜ்ஞாஸ்₂டி₂காயாம் வ்யாவ்யாதழ் ॥

பத்நீ முதலியவர்களான ஸபிண்டர்களுக்கு ஒரே ஸமயத்தில் மரணமானால், அப்பொழுது, ஸம்பந்தத்தின் ஸாமீப்யத்தை அனுஸரித்து அந்த க்ரமமாய் க்ரியையைச் செய்யவும். பத்நீபதி லக்ஷணமான ஸம்பந்தம் ஸமீபமானதால் பத்நிக்கு முதலில் செய்யவும். பிறகு இருவர்களின் ஸம்பந்தமுடைய புத்ரனுக்கு, பிறகு பிதாவினால் விலகிய ஸம்பந்தமுடைய பௌத்ரனுக்கு, பிறகு ப்ராதாவுக்கு. இவ்விடத்தில் பௌத்ரனுக்கும் ப்ராதாவுக்கும் பிதாவால் வ்யவதாநம் ஸமானமே. ஆனாலும், பௌத்ரனுக்குத் தனது சரீராவயவ ஸம்பந்த மிருப்பதால், ப்ராதாவைவிட ஸாமீப்யம். பிறகு ப்ராத்ரு புத்ரனுக்கு. பிறகு புத்ரன் வழியால் ஸம்பந்தமடைந்துள்ள ஸ்நுஷைக்கு. பிறகு, வேறு கோத்ரத்தை அடைந்ததால் விலகிய ஸம்பந்தமுடைய பகினிக்கு.

இவ்விதமிருப்பதால், ஒரே தினத்தில் இவர்களுக்கு க்ரமமாய் ஸங்காத மரணமானால், மரணக்ரமமாய், தஹநம் முதலிய க்ரியை களைத் தனியாய்ச் செய்யவும் ஒரே ஸமயத்தில் மரணமானால் முன் சொல்லிய ஸம்பந்த க்ரமப்படி தஹநம் முதலியதை, தனியாய்ச் செய்யவேண்டும் என்று காலாதர்சடீகையில் வ்யாக்யாநம் செய்யப் பட்டுள்ளது.

ஷ்யதிரேதே ஶ்ரணாந்க்ருʼஶவரிஜ்ஜாநெ ஶ்யதிக்ருʼஶேண, தஶவரிஜ்ஜாநெ ஸம்வத்ஸராவஸ்தக்ருʼஶேண வ்யவஷ்டா ஶ்ரிக்ருʼதா ॥

தயா ச தத்தெ²வ:—

ஸ்ருʼஜ்யேஷ்டாயை நம:ஸ்வாஹா ஶ்ரத்தகாலே ஸ்மரேத்ஸுதம் । ஶ்ரணம் க்ருʼஶோ ஶ்ரவிஷ்டா ஶ்ரணாந்க்ருʼஶேண தத்² ॥ ஸ்மாநஶிஶ்ரத்³தி⁴விஷ்டி ஶநெ²ஷா ஶ்ருʼஜ்ஜம் விநா । ஸநெ²ஷாஶ்ருʼஜ்ஜவ்யாவி ஸ்மவாயெ zருʼஜ்ஜ: ஷ்ரேஷ்ட:॥ ஸ்ருʼஜ்ஜவ்யாவி விதெ²ரஶ்ச ஸம்வாதெ விதரள ஷ்ரேஷ்ட²' ஊதி ॥

ஶ்யதிக்ருʼஶவரிஜ்ஜாநெ ஸம்வத்ஸராவஸ்தவரிஜ்ஜாநெ வ வயொzயிஸ்ஸவிஷ்ணாஜெஷ்டாஹாதிக்ரியாஃ வ்யஶிதஃ காயாஃ, யதெ²ஸ்ஸகாமெ வாரதஷ்ஸம்ஸ்காயாஷ்ட வயொzயிஸ்காஃ । ஸ்மஹாகெ ஹ்யவதெவ வ்யாஷ்டகம் வ திநெ திநெ' ஊதி ஷ்ரணாஸ । ஸநெந வாரதஷ்ஸம்ஸ்காரவியாநாஸ ஶாதாவிதவ்ய திரிஷ்டாநாம

ஸ்மிருதிரத்னத்தில், மரணக்ரமம் தெரியும் விஷயத்தில் மரணக்ரமத்தாலும், அது தெரியாவிடில் ஸம்பந்த ஸாமீப்யக்ரமத்தாலும் நிர்ணயம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:— 'இவர்களுக்கு அந்தராங்க க்ரமமாய் (ஸம்பந்த ஸாமீப்ய க்ரமமாய்) உதகம் முதலியதைச் செய்யவும். மரணம் க்ரமமாய்ப் பார்க்கப்பட்டிருந்தால், மரணக்ரமமாய்ச் செய்யவும். இது மற்றவர்க்கும் ஸமான மாகியதே, ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவைத் தவிர்த்து. அன்யர்களுக்கும், ஜ்யேஷ்டப்ராதாவுக்கும் மரணம் சேர்ந்தால், ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவே முந்தியவன். அக்ரஜனுக்கும் மாதாபிதாக்களுக்கும் மரணம் சேர்ந்தால், மாதாபிதாக்கள் முந்தியவர்கள்' என்றுள்ளது.

மரணக்ரமமும் அறியப்படாமல், ஸம்பந்த ஸாமீப்யமும் அறியப்படாத விஷயத்தில் வயதால் பெரியவர்களான ஜ்ஞாதிகள் முதலியவர்களுக்குத் தஹநம் முதலிய க்ரியைகளை முதலில் செய்யவும். "ஒரே காலத்தில் அநேகர்களுக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்வதானால் வயது அதிகமானவர்களை முதலில் ஸம்ஸ்கரிக்கவும். அநேகர்கள் விஷயத்தில் இவ்விதமே செய்யவும். ப்ரதிதினம் உதகதாநத்தையும் இவ்விதமே செய்யவும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். இதனால், முந்தி ஸம்ஸ்காரம் விதிக்கப்படுவதால், மாதாபிதாக்களைத்தவிர்த்த

வவெஹுஷாம் ஹாஹாஜிகூ்யதூ்யம் வவிண்ஜீகூரணாஜிகூம் ச வவஹும் வ்யயக் வ்யயமெவெதூ்யக்தம் வவதி ॥

தயா ச ஜெவயஃ—

‘விதூ்ரோரூ்வரதளவ்ரதூஃ ஸுராலம் கூ்யஹு ஹுயொரவி । கூந்வ்ரதூள ச நாநெஹ்ருஷாம் வஹ்ரா தஜீரணெzவிவ’ ஜதி ॥ விதூ்ரோஜீரணெ கூந்ஜீரணவிஷயெ வஹ்ரா தஜீரணெ ச ஹாஹாஜிகூம் வவெஹவ கூ்யஹுகூ । கூநெஹ்ருஷாம் வஹ்ரா தஜீரணெ வஹநகூ்யஹுஜிதூ்யஹுஃ ॥

கூநெஹ்ரத்ர ஜ்ரூாதூஜிவஹ்ரா தஜீ்ரதிவிஷயெ வவெஹவ ஹாஹாஜிகூ்யாம் வஹுகஃ ஹ்ரூதூஹுரூஜீஹாரூகி—‘ஜீ்ரதாநா ஜெகூவஂஸ்ரூாநா ஜெகொ யஜிவ ஹாஹகூஃ । வஹுகஹ்ரிந ஜிவவெ கூ்யஹு ஜெகூவிதூ்யாம் வஸாஹிதஃ’ ஜதி ॥

கூநூவ—

‘வஹுகூகாவெ மதாவ ஜ்ரநாம் வஹ்ரா ஜிநா ஜியவா ஹுயொஃ ।

மற்றவர்களெல்லோருக்கும், தஹநம் முதலிய க்ருத்யமும், ஸபிண்டீகரணம் முதலியதும் தனித்தனியே என்று சொல்லிய தாயாகிறது. அவ்விதமே,

தேவலர்:—மாதாபிதாக்களின் மரணத்தில் புத்ரன் இருவருக்கும் க்ரியையைச் செய்யவும். அநுமரணத்திலும், ஸங்காத மரணத்திலும், செய்யவும். மற்றவர்க்குக் கூடாது. மாதா பிதாக்களின் மரணத்தில், அனுமரண விஷயத்திலும், ஸங்காதமரண விஷயத்திலும் தஹநம் முதலியதைச் சேர்த்தே செய்யவேண்டும். மற்றவர்களின் ஸங்காத மரணத்தில் சேர்த்துச் செய்யக்கூடாதென்பது பொருள்.

மற்றவர்களோவெனில், ஜ்ஞாதி முதலியவர்களின் ஸங்காத மரண விஷயத்தில் சேர்த்தே தஹநக்ரியை முதலியதைச் செய்ய வேண்டுமென்கின்றவராய், மற்றொரு ஸ்ம்ருதியைச் சொல்லுகின்றனர்:—“ஒரு வம்சத்தில் பிறந்த பலர் ஒரே காலத்திலிறந்தால், தஹநகர்த்தா ஒருவனேயாகில் ஒரே நாளில் ஒரே சிதையைச்செய்யவும்” என்று.

மற்றொன்றும்:— “ஒரே ஸமயத்தில் இறந்த பலருக்கோ

ஸகக்ரண்டே ஶிலாஹெதெ தெஷாம் பிண்டம் ப்ருதக் ப்ருதக் ॥ ஸபிண்டீகரணம் தெஷாம் ஸஹைவ ப்ருதமெவவா । நிமித்தாத்ரம் ப்ருதக்கார்யா தந்யத் ஸர்வம் ஸஹக்ரியா' இதி ॥

ஸஹஸாபிண்ட்யமெகொத்தெஶ்யக்ஷவிஷயம்—

'ஸமாநபிண்டயொமாநாம் ஸபிண்டீகரணம் ஸஹ । நிமித்தபிண்டமெகைகம் தத்வா தைஸ்ஸம்ஸ்ருஜெத்க்ரமாத்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

பித்ருமெதஸாரெ—

'யத்யநெகெஷா மெகதிநெ ப்ருதிஸ்ஸ்யாத் பத்நீ புத்ர பௌத்ர ப்ராத்ர தத்புத்ர ஸ்நுஷா ஸ்வஸ்ரணாம் ஸஹ்ப்ராதக்ரமா தாஹாதிக்ரியாஃ ப்ருதக்ப்ருதக் கார்யாத், தந்யெஷாம் ப்ருதிக்ரமாத்' இதி ॥

தத்ரைவ—

'பத்ந்யாதீநா மந்யெஷாம் ச ஸஹ்ஹாதமரணெ பத்ந்யாதி

அல்லது இருவர்க்கோ, ஒரே குண்டத்தில் சிலைகளை மட்டில் தனியாய் வைத்து, அவர்களுக்குப் பிண்டதாநத்தைத் தனித் தனியே செய்யவும். அவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் சேர்த்தும் செய்யலாம், தனியாகவும் செய்யலாம். நிமித்தங்கள் தனித்தனி. மற்றதெல்லாம் சேர்த்துச் செய்யப்படலாம்.

சேர்த்து ஸாபிண்ட்யம் என்றது உத்தேச்யர்கள் ஒருவராயிருக்கும் விஷயம். "பிண்டஸம்யோகம் ஸமானமாயுள்ளவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் சேர்த்துச் செய்யவும். நிமித்த பிண்டம் ஒவ்வொன்றையும் கொடுத்து, அவைகளை, பித்ரு பிண்டங்களுடன் க்ரமப்படி சேர்க்கவும்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— அநேகர்களுக்கு ஒரே தினத்தில் ம்ருதியானால், பத்நீ, புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன், ஸ்நுஷா, பகிநீ இவர்களுக்கு, சொல்லிய க்ரமப்படி தஹநம் முதலிய க்ரியைகளைத் தனித்தனியாய்ச் செய்யவும். மற்றவர்களுக்கு மரணக்ரமப்படி செய்யவும்.

பித்ருமேதஸாரத்திலேயே:— 'பத்னீ முதலியவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஸங்காத மரணவிஷயத்தில், பத்னீ முதலியவர்

வஸவஶ்ச ஸந்யஷாஶ்ஶயேஷாஶ்வி வித்யவஸவஶ்ச விதேரா ஶ்ரயதாவை வத்யாஶிஷாவிஜ்ஞாயதேஶ்வவக்ஷ்' இதி ॥

லோகாக்ஷிஃ—

'விதேராஶ்ராஶ்ரயாஹ வஸவ ஸாவிஜ்ஞா, ஸந்யஷாஶ்சைகோத்திஷ்டாதம் கர்யுஸ்வா தத்ரஶ்ரயாதை ஶாஸ்திசைவஹ ஸாவிஜ்ஞாம் கர்யாஶ்ராத்தி ஸ்ரயமாஃ' இதி ॥

வத்யாத்ரீநாம் தர்யுதிரிக்தாநாம் வ ஶ்ரயதள வஸவைஶ்ராத்தந்யா யைந வத்யாத்ரீநாம் வஸவஶ்சாஸ்வா தர்யுதிரிக்தாநாம் வஸ்ராஸு ஶ்ரயிக்ரஶ்ரணை கர்யாஶ்ராஸு ॥

விதேராஃ வத்யாத்ரீநாம் தர்யுதிரிக்தாநாம் வ ஸஹ்ரத ஸ்ரணை வித்யவஸவஶ்ச வத்யாத்ரீநாம் கர்யாஶ்ராஸு 'வித்யவஸவஶ்ச ஸ்ரதஃ கர்யாஶ்ராந்ருஶ்ராஸத்தியொமதஃ' இதி ஸ்ரணாஸு ॥

களுக்கு முன்பு செய்து பிறகு மற்றவர்க்குச் செய்யவும். இவ்விரு வர்களுக்கும் மாதாபிதாக்களுக்கும் ஸங்காத மரண விஷயத்தில் மாதா பிதாக்களுக்கு முந்திச்செய்து பிறகு மற்றவர்க்கு. மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில், பத்நீ முதலியவர்களின் ஸாபிண்ட்யம் த்ரிபக்ஷத்தில்' என்றுள்ளது.

லோகாக்ஷி:— மாதாபிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாளிலேயே ஸாபிண்ட்யம். மற்றவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் முடியச் செய்து அவரவரின் வர்ஷாந்தத்தில், மாஸிகங்களுடன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும், என்றூர் ப்ருகு.

பத்நீ முதலியவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ம்ருதி விஷயத்தில், முன் சொல்லிய ந்யாயத்தால், பத்நீ முதலியவர்களுக்கு முன்பு செய்து, பிறகு, மற்றவர்களுக்கு மரண க்ரமமாய்ச் செய்யவும்.

மாதா பிதாக்களுக்கும், பத்நீ முதலியவர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் ஸங்காத மரணமானால், மாதா பிதாக்களுக்கு முதலில் செய்து, பத்னீ முதலியவர்களுக்குப் பிறகு செய்யவும். 'மாதா பிதாக்களுக்கு முந்திச் செய்யவேண்டும், மற்றவர்களுக்கு ஸம்பந்த ஸாமீப்யத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

லொகாக்ஷிஃ—

‘வத்நீ வ்ருத்ரஹ்ஷா வளது ஸ்ராத்ரத்ர்ருகா கவி।
விதரள ய யதெகவ்ஹிநு த்ரிபொரு வாவரெ தஹா॥ கூரு தெகா
ஒரெ கர்யர்ஸு த்ரிவக்ஷெ த்ர ஸவிண்ணநிழ’ ஜதி ॥

கத்ர வ்ருவஹ்ஸாரஹ வ்ரஜஹாரீதஃ—

‘ஸஹ்ரா தரரணெ விதெரா உர்ஹ்ஸாஹெ ஸவிண்ணநிழ।
கர்யர்ஸு வ்ருத்ர ஹ்ரஜநெரு ஷாம த்ரிவக்ஷெ காரபெஹ்ரயஃ’
ஜதி ॥ கநெரு ஷாம = வத்ரூஃநாதிரயர்ஸஃ ॥

தெஷாதெவ ஸாதாவித்ரர்ரு திவஹ்ஸரதெரு த்ரிவக்ஷாரள
ஸாவிண்ரு விரயாதி ஜ்ரர்ரு ஜஃ—

வத்நர்ஃ வ்ருத்ரஸ்ரு தத்ர்ருஸ்ராதெரா ஹ்ரத்நயஸ்ரு வ।
ஹ்ரஷாஹ்ரஸ்ரெரர்ஸு விதெரர்ஸு ஸஹ்ரா தரரணம் யதி ॥ கவர்ஸா
மஸ்ரா நாத்ரவித்ரவ்ரவ்ரஸ்ரு ஸாவிண்ரு ரதவரெஸ’ ஜதி ॥

ஹ்ரஜ்ரவி—

‘ஸாதா ஸ்ராதா வ தத்ர்ருஃ வத்நீ வ்ருத்ரஃ ஹ்ரஷா ஹ்ரஸா।

லோகாக்ஷி:—பத்நீ, புத்ரன், ஸ்நுஷா, பௌத்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன் இவர்களும், மாதா பிதாக்களும் ஒரே தினத்தில் மரித்தால் 11-ஆவது நாளில் ஆத்யச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். த்ரிபக்ஷத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும்.

இவ்விஷயத்தில் வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்,

ஹாரீதர்:—ஸங்காத மரண விஷயத்தில், புத்ரன் மாதாபிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். மற்றவர்க்கு த்ரிபக்ஷத்தில் செய்யவும். மற்றவர்களுக்கு = பத்நீ முதலியவர்களுக்கு, என்பது பொருள்.

அவர்களுக்குமட்டில் மாதா பிதாக்களின் மரண வர்ஷத்தில் த்ரிபக்ஷாதி காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தை விதிக்கின்றார்,

ருச்யச்ருங்கர்:—பத்நீ, புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன், ஸ்நுஷா, பகிநீ, மாதாபிதாக்கள் இவர்களுக்கு ஸங்காத மரணமானால், வர்ஷத்திற்குள், மாதாபிதாக்களுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தை முன்பு செய்து, மற்றவர்க்குப் பின்பு செய்யவும்.

ப்ருகுவும்:—மாதா, ப்ராதா, ப்ராத்ரு புத்ரன், பத்நீ, புத்ரன்,

வஷாம் ஹ்ரதள உரொசு ஸ்ராஜ உநெ்யஷாம் ந வை்நஃ விதை்ஃ' இதி ॥ விதஹ்ஸ்ரதாவை வஷாவெவ ஸ்ராஜம் லவிண்ஸீகரணம் கரை்யகாசு நாநெ்யஷாதீதயகாஃ ॥

ஔஸ்ரஹ்ஜொஸதவத்ஸாதிலவத்வதிரிஸதாநாம் விதை்ரா உஹ்ரதாவை விதஹ்ஸ்ரயாம் லவைகசுதிநெ வா ஹ்ரதாநாம் ஏாஹா ஹ்யெகொதிஷ்டாதம் தததாமெ ஹ்ரதிகரொசு கரகவா ததஉதஸ்ரா கிஃதிநெ ரொலிகெஸ்லஹ லவிண்ஸநம் கரை்யகாசு ॥

கத ஸ்ரமை்ஃ—

'விதை்ரொஃஹ்ரதாவை ஸ்ராஜாதம் கரகவாzநெ்யஷாம் யயா வியி । ரொலிகெஸ்லஹ வாவிண்ஸ்யம் வதஸ்ரஸதெ லஸரொஉரொ' திதி ॥ வதஸ்ரஸத இதி நியரொசு ததொzவகாக் நரொலிகாநை்ஷாநதி।

காமாஅஸொகு—

'வதஸ்ரதீநாம் ய விதை்ரொஸ்ரு லஹ்ரதஃரணம் யதி । சுவகாக் லம்வதஸ்ரஸ்ரசு விதை்ரொஃ வை்மவகும் வாவிண்ஸ்யரொஉரொசு ॥ லஹ்ரத

ஸ்நுஷா, பகிநீ இவர்களின் ம்ருதியில் ஸபிண்டீகரணத்தை, பிதாவின் மரண வர்ஷத்தில் செய்யலாம். இவர்களுக்கு மட்டில் செய்யலாம். மற்றவர்களுக்குச் செய்யக்கூடாது என்பது பொருள்.

ருச்யச்ருங்கரால் சொல்லப்பட்ட பத்நீ முதலிய ஏழு பேர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கு, மாதாபிதாக்களின் மரணவர்ஷத்தில், மாதாபிதாக்களுடன் கூடவாவது, ஒரே தினத்திலாவது இறந்தவர்களாயினும், தஹநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையில் அந்தந்தக் காலத்தில் மரணக்ரமமாய்ச் செய்து அவரவர்களின் வர்ஷ முடிவு தினத்தில் மாஸிகங்களுடன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். இதில்,

ப்ருது:—"மாதாபிதாக்களின் மரணவர்ஷத்தில், மற்றவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் வரையில் விதிப்படி செய்து, வர்ஷமுடிவில் மாஸிகங்களுடன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்." இதில், 'வர்ஷ முடிவில்' என்ற நியமமிருப்பதால், அதற்குமுன் மாஸிகங்களுக்கு அனுஷ்டானமில்லை.

காலதர்சத்தில்:— பத்நீ முதலியவர்களுக்கும், மாதாபிதாக்களுக்கும் ஸங்காதமரணமாகில், மாதாபிதாக்களின் வர்ஷத்திற்குள் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அன்யர்களுக்கு மாதபிதாக்

ரணைzநெயஷாம் விதெதாஸ்ய ஔஹநாதிகழி। கூயக்வா ஸம்வத்ஸ
ராதெ தூ கூவீயுத ஸஹ விண்டநிழ்' ஔதி ॥

தயா தெவலஃ--

'ஔஹாமூரூநிவாதெ தூ வெதகாயயும் யயாவியி।
கூயயாஸ ஸம்வதஸராஔவயாக் நெகொஷ்டம் நவாவயுணழ்'
ஔதி ॥ விதெதா உபதள ஸம்வதஸராஔவயாக். வதயாதிவயதி
நிகதாநாம் வெதகாயயும் ஔஹாதெகொஷ்டாதாஃ வூவயக்
கியா யயாவியி கூயயாஸ, வநகொஷ்டம் ஸாவிகாநி வாவயு
ணம் ஸவிண்டீகரணம் வ நகூயயாதித்யயுஃ ॥

வநதெவாஹிவெதய ஸ்ரூதயுதாரழ—

'விதாரள வுதீதள யஸ்ய தெஹஸ்ஸ்யாமூவி ஸயுவெஸ।
நதெவம் நாவி விதுயும் ய யாவஸ வூணெயா நவதாரஃ'
ஔதி ॥

மொகாக்ஷிரவி—

'கநெயஷாம் வெதகாயயுாணி ஔஹாமூரூநிவாதநெ।

களின் வர்ஷத்திற்குள் ஸங்காதமரணமாகில் தஹநம் முதலியதைச் செய்து, வர்ஷமுடிவில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அப்படியே,

தேவலர்:–"மஹாகுருவின் மரணத்திலோவெனில், விதிப்படி ப்ரேதகார்யத்தைச் செய்து ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும். வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது." மாதாபிதாக்களின் மரணவர்ஷத்திற்குள், பத்னீ முதலியவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கு, ப்ரேதகார்யத்தை = தஹநம் முதல் ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையுள்ள பூர்வக்ரியைகளை, விதிப்படி செய்யவும். ஏகோத்திஷ்டத்தையும் = மாஸிகங்களையும், பார்வணத்தையும் = ஸபிண்டீகரணத்தையும், செய்யக்கூடாதென்பது பொருள். இந்த அபிப்ராயத்தாலேயே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதி:—மாதாபிதாக்கள் இறந்தால் புத்ரனின் தேஹம் அசுத்தமாகின்றது. ஆகையால் வர்ஷம் முடியும் வரையில் தேவகார்யங்களையும், பித்ருகார்யங்களைபும் அவன் செய்யக்கூடாது.

லோகாக்ஷியும்:–மஹாகுருவின் ம்ருதியில் ஒருவர்ஷத்திற்குள், அன்யர்களுக்கு ப்ரேதகார்யங்களைச் செய்யவும். ச்ராத்தத்தை

கூயஹாஸு ஸம்வத்ஸராஹவஹாகூ ஸ்ராஹகேகம் தூ வஜ்ருயெஸு' இதி ॥ ஸ்ராஹம் = ஶாஸிகம் ஸபிண்டீகரணம் ச ॥

நநூ— ,வத்தீ வெவ ஸுதொ ஹ்ருாதா ஷ்ஷா வெவ விவஹ்ருதெ। தத்ர ஸ்ராஹாநி கூவீஹ்ருத நவிதெராஹ்ருதயொ ரவி' இதி ஜாவாலிஸ்மரணாஸு வத்ருாஹீநாஹவி ஸாவிண்டீ நிஷெய இதி வெளு, ஆஹுராஹெ தஸ்ரிஷெயவரகூவாஸு, ஸம் வத்ஸராஹவஹாகூ நிஷெயவரகெ ,த்ரிவக்ஷெ தூ ஸபிண்டீநழ' இதி ஸொகாக்ஷ்யாஹிவஸ நவிரொயாவதீஃ। கூதஃ வத்ருாஹீநாம் விதெராஹ்ருதாவை ஸபிண்டீநாநஞ்ஸரஸரணெ தத்ஹுராஹுராஹெ ஸபிண்டீகரணம், வத்ருாஹீநாம் விதெராஸு ஸஹ்ருாதஸரணெ வத்ருாஹீநாம் த்ரிவக்ஷெ, விதெராஷ்டூ ஆஹுராஹெ, கூநெ ஷாம் விதெராஹ்ருதாவை ஸரணெ தத்ஹுஸராஹெ ஶாஸிகாநி ஸபிண்டீகரணம் வெதி நிணயஃ ॥

மட்டில் வர்ஜிக்கவேண்டும். ச்ராத்தம் = மாஸிகமும் ஸபிண்டீகரணமும்.

ஓய்! 'பத்நீ, புத்ரன், ப்ராதா, நாட்டுப்பெண் இவர்களின் ம்ருதியில், அவர்களுக்கு, மாதா பிதாக்களின் மரணத்திலும் ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது' என்று ஜாபாலஸ்ம்ருதி யிருப்பதால், பத்நீ முதலியவர்க்கும் ஸாபிண்ட்ய நிஷேதமிருக்கின்றதே' எனில், அது இல்லை. 12-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாது என்பதில் தாத்பர்ய மானதால். ஒரு வர்ஷத்திற்குள்ளும் நிஷேதத்தைச் சொல்லுகிற தென்றால் 'த்ரிபக்ஷத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்ற லோகாக்ஷி முதலியவரின் வசநத்திற்கு விரோதம் நேரும். ஆகையால், பத்நீ முதலியவர்க்கு, மாதா பிதாக்களின் ப்ருதி வர்ஷத்தில் ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு மரண மானால், அந்தந்த ம்ருதியின் 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம். பத்நீ முதலியவர்க்கும், மாதா பிதாக்களுக்கும் ஸங்காத மரணமானால், பத்நீ முதலியவர்களுக்கு த்ரிபக்ஷத்தில் ஸபிண்டீகரணம். மாதா பிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம். மற்றவர்களுக்கு, மாதா பிதாக்களின் மரண வர்ஷத்தில் மரணமானால், அந்தந்த வர்ஷத்தின் முடிவில் மாஸிகங்களையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்ய வேண்டுமென்பது நிர்ணயம். (ஸங்காத மரணம் = சேர்ந்து மரணம்)

வஹ்நமரநவியிஃ ॥

கயாந்ரணவிஷயெ விஷ்ணுஃ—

‘ஹதபுத்ரி வைதெ வ்யவயயும் தத்ஸாமான்யாத்³ரணம் வா’ இதி ॥

வ்யாத்யுதராயண—

‘ஸாஜ்ஜீநாதெவ நாரீணா மரிவ்யவதநாத்³யதெ । நாந்யா யதெபாரஷ்டி விஜ்ஞேயொ த்³யதெ ஹதபுத்ரி கஹிபுரிஷ’ இதி ॥

ஹாரீதொரவி—

‘பாதிவ்ரதஃ வித்³யதெஸ்வெவ யது வைஷா வ்ரீயதெ । கர்மதுயம வர்நாதெஷா ஹதபுத்ரம் யாரநர்மஹதி’ இதி ॥

வ்யாத்யுதராயண—

‘ஸாதபுத்ரா ஸபிகா வாரவி ஹதபுத்ரா ரநராயணொத்ர கா । ஸத்ரஜ்ஜிவாவைதி ஹதபுத்ரஃ வாவாவஹாரிணீ’ இதி ॥

கர்நாட—

‘ஸாமாவதா³ தர்யா நாரீ ஸபிகா வா ரஜஸ்வலா । ஸவபாஸாவி ய ஸ்த்ரீணா ஸெஷ ஸாயாரணொ வியிஃ’ இதி ॥

ஸஹகமநத்தில் விதி.

இனி அனுமரண விஷயத்தில், (பதியுடன் பத்நீ மரித்தால்)

விஷ்ணு:— பர்த்தா மரித்த பிறகு, பத்நீ ப்ரம்ஹசர்யத்தை அனுஷ்டிக்கலாம், அல்லது அவனுடன் சேர்ந்து மரிக்கலாம்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— பதிவ்ரதைகளான ஸ்த்ரீகளுக்கு, பர்த்தா இறந்தபிறகு, அக்னியில் விழுவதைத் தவிர்த்து, வேறு தர்மம் எங்கும் சொல்லப்படவில்லை.

ஹாரீதரும்:— பர்த்தாவை அனுஸரித்து மரிப்பவள் மாதாவின் குலம், பிதாவின் குலம், பர்த்தாவின் குலம் என்ற 3-குலங்களையும் சுத்தமாகச் செய்கிறாள்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:— பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து மரிப்பதில் ஆவலுடையவள், ரஜஸ்வலையாயினும், ஸபிண்டிகாசௌச முடைய வளாயினும், அக்காலத்தில் சுத்தையாய் ஆகிறாள், பர்த்தாவின் பாபத்தைப் போக்குகிறவளாயு மாகிறாள்.

மற்றொரு வசநமும்:— இளங்குழந்தையை உடையவளாயினும்,

யத்தளவுவசநம்—

‘வாஸாவதர்யா மஹிமுணோ ஹ்யுஷ்டதுவ வஸவ।
ராஜ்ஞயா ராஜஸுதே நாரோஹதி விதாம ஸுஹே’ இதி,
யஜுவி— ‘வாஸாவதர்யா தூயா நாரீ ஹதுர்யா வஹ நவா
வ்ருஜேஷு। ராஜ்ஞயா நமயெத மநீம ராஷ்ட்ர மஹிமுணே’தி தி,
கது விதர்யேவாராகர்யதா வ்யவஸ்யாவிதர்—‘ஷோடஸிக்ரஹ
ணாக்ரஹணவதிநிஷேதயோர்நாஸு யஜுவி தர்யவிகல்பः
ப்ராப்தோதி, தயாரவி ‘ஹதுர்யாந ராஜ்ஞோத்கே’தி வஜநாஸு
வர்தமாநாயாநயாநுஜிஜீவிஷாயா வா வாதிவ்ருத்யர்தா
ஹீநாயா வா ஸம்ஸாரஸுகவைமுக்யவியோகார்தாயிதா
விஷ்ணாயா வா வ்ருதிஷெயொ ரக்ஷ்யவ்யः’ இதி॥

கதெர தர்— ‘ஹதுர்யாந ராஜ்ஞோத்கா’, ‘நஜீவ்ய்ருதி
விதாரஸுஜம ஹதுர்யாம தர்வ்ரஹ்மசாரிணः’, ‘ஸுரர்ஹ்ருவத்தீ நியநம

ஸ்திகையாயினும், ராஜஸ்வலையாயினும் சுத்தையாகிறாள். எல்லா ஸ்த்ரீகளுக்கும் இது பொதுவாகிய விதி.

ஆனால், ஔர்வரின் வசநம்:— ‘இளங்குழந்தையை யுடைய வர்களும், கர்ப்பிணிகளும், ருதுதர்சன மாகாத பெண்களும், ராஜஸ்வலைகளும் பர்த்தாவின் சிதையில் ஏறி அனுமரணம் செய்யக் கூடாது, ஏ! ராஜகுமாரி!’ என்றும், மற்றொரு வசநம்:—‘இளங் குழந்தையை உடையவள் பர்த்தாவோடு மரிக்கக் கூடாது. ராஜஸ்வலையும் மரிக்கக்கூடாது. கர்ப்பிணீ போவதாயிருந்தாலும் அவளைக் காப்பாற்றவேண்டும்’ என்றும் உள்ளதே எனில், இவ் விஷயத்தில் பித்ருமேதஸாகாரரால் இவ்விதம் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது. ‘‘ஷோடசிக்ராஹணக்ராஹணங்களுக்குப் போல் விதி, நிஷேதம் இரண்டும் காணப்படுவதால் இவ்விஷயத்தில் துல்யவிகல்ப்பம் ப்ராப்தமாகின்றது. ஆனாலும், ‘பர்த்தாவுடன் அனுமரணத்தில் ஆவலுடையவள்’ என்று வசநமிருப்பதால், பிள்ளை, நிலம், பணம், தான்யம் முதலியவைகளில் மனமுடைய வளுக்காவது, பாதிவ்ரத்ய தர்மமில்லாதவளுக்காவது, குடும்ப துக்கம், பந்துவியோகம் முதலிய உபாதியால் வருந்தியவளுக் காவது நிஷேதம் என்றறியவும்’ என்று.

மற்றவரோவெனில்:— ‘நமஸ்க்ருத்ய + ப்ரஸன்னதீः’ சிதையில் வைக்கப்பட்ட பர்த்தாவை நமஸ்கரித்து களங்கமற்ற மனமுடைய

மதா வெ தெகாம விதிம நிஷேயஃ ஷஷ்டூ' உதாஹிவவநெ ஷஷ்டிவாதெதஃ ஸ்ரணொத்ஷகா வூவஸுயஃ நிஷேயஃ உதாஹி வதெதெஷுஹாஹிவியொமகூஷ்ஷஸ்ரஹிதாயா வசவ கந்ஷஸ்ரணாயி காஸ்ரவூதிவாஷநாக ,வொஸாவதூர ஸ்ரஜ்வஸா' உதாஹிவிஷெஷ ணொவாஷாநவெயயஃ வூவஸுஷ்டாவ விதூயெஷாஸொஷதம நய்ஷதே, நிஷெயவவநம தஷ் லிஸுவிதூாஸொஹணவிஷயே, தவ கூஷத்ரியாஹிவிஷயே । தயா வ கூஷத்ரியாஹிஷ்ஷ்ரீணாம ஸ்ரஜ்வஸா நிஷேயஃ, ஸ்ரஜ்வஸா ஸ்ராஜஹஷ்தெ' உதி ஸ்ராஜ ஹஷ்தாம வூதெவ தஜ்ஹிஷெயா ஹிதூாஹஷ்ஃ ॥

சுவஸ்ரெ தஷ்— ,வொஸாவதூர ஸ்ரஜ்வஸாஷெ ஹாசாநெதூந வியாநாசு வூகிஷெயாவ ஸ்ரஜ்வஸாயாஷ்ஷ்யுவிகஸ்ஃ, ஸ்ரீஸ விதூாஸொஹணவிஷயகெவ வூசாணாஹாவாத, ஸ்ரஜ்வஸா ஸ்ராஜ

வளாய் என்றும், 'ஆருஹ்ய + பர்த்தா' 'களங்கமற்ற மனமுடைய வளாய் பத்தீ, பர்த்தாவுடன் ஒரே சிதையிலேறி மரணமடைந்தால்' என்பதும் முதலிய வசநங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள, மரணத்ஸுகா, ப்ரஸந்நதீ:, நிர்மலதீ:, என்பது முதலிய பதங்களால், தேஹம் முதலியதை விட்டுப் பிரிவதில் களங்கமுறவுருக்கே அனுமாணத்தில் அதிகாரம் சொல்லப்படுவதால், 'இளங்குழந் தையை யுடையவர்களும், ரஜஸ்வலைகளும்' என்பது முதலிய விசேஷணங்களைச் சொல்லியதற்கு வையர்த்யம் (பயனின்மை) வரக்கூடுமாவதாலும், பித்ருமேதஸாரகாரர் சொல்லியது யுக்த மல்ல, நிஷேதவசநமோ வெனில் தனியான சிதையிலேறுவதைப் பற்றியது. அதுவும் க்ஷத்ரியாதி ஸ்த்ரீகளைப் பற்றியது. அவ்வித மாகியதால், க்ஷத்ரியாதி ஸ்த்ரீகள் ரஜஸ்வலை முதலியவரா யிருந்தால் அவர்களுக்கு அநுமாண நிஷேதம், 'ரஜஸ்வலா ராஜஸுதே' என்று ராஜகன்யையைப்பற்றியே அநுகமனம் நிஷேதிக்கப் பட்டிருப்பதால்' என்கின்றனர்.

மற்றவரோவெனில்:—"இளங்குழந்தையுடையவள், ரஜஸ்வலை முதலியவர்க்கு, ஸாதாரணமாய் விதியும் ப்ரதிஷேதமுமிருப்பதால், ரஜஸ்வலைக்கு ஸமவிகல்பம், தனியான சிதையில் ஏறுவதற்கு நிஷேதமென்கிற விஷயத்தில் ப்ரமாணமில்லாததால், 'ரஜஸ்வலா

ஸ்தே' இதி ராஜஸ்தாவம்வொயநாதேஷ்ட விஜ்ஞாயதே ரிதராஸ்ஸ்ஃ ॥

மஹிஷ்யாஸ்ச நிஷேத வாவ । ததஶ்ச மஹிஷ்யீம் விநா வாமாவத்யா வஜ்ரிகா ராஜ்ஞ்யா கூஷ்மாண்டவாஶ்ச ஜ்யாவஸ்ஸ்ஃ வாகுவித்யாரொஹணம் குர்யுஃ । வஜ்ரிகா ராஜ்ஞ்யா வ தத்தஷ்டாஶ்ச ஜ்யாவஸ்ஸ்ஃ காரொண ஶுஷ்கா குர்யுராசு ॥

யத்ர வஜ்ரிகாயாஸ்தத்ர—

ஸ்தாராநுஹஜ்ஜ்யா ராஜ உத்தரதெயதி । தெஜஸ்ஸ்யா ணாம் விநிக்ஷிவ்ய வவணே வா வதிம் ப்ரதர்ஷ்டி ॥ தீராத்ராத் ஸ்தாநம் குர்யுர் வாருவாஸ்ஸ்தயா ஸஹ । ஶ்ராஜ்ஜ் தெஜ ஸிநெ குர்யுராசு உயொராவி ஹி நிணக்யஸ்' இதி ॥ வாருவா உத்தரியாநா ஸ்தாவதஸ்தீநஸம்ஸ்தீர்ணவிஷயஸ்திதரதெ ॥

கவரெ தத்— ஸ்தாராநுஹஜ்ஜ் வதீ தரெ வாதர்

ராஜஸ்தே' என்று ஸம்போதனத்தால் மாத்திரம் எந்த விஷயத்தைப் பற்றியதென்பது தோன்றுததால்" என்கின்றனர்.

கர்ப்பிணிக்கோவெனில் நிஷேதமே. ஆகையால் கர்ப்பிணியைத் தவிர்த்து, இளங்குழந்தையுடையவள், ஸ்ரோத்திகை, ரஜஸ்வலை, ரஜோதர்சனமாகாதவர்கள் ஆகிய ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீகள் ஒரே சிதையில் ஏறி மரிக்கலாம். ஸ்ரோத்திகையும், ரஜஸ்வலையும், அவரவர்க்குச் சொல்லப்பட்டுள்ள சுத்திப்ரகாரத்தைச் செய்துகொண்டு சுத்தையாய் அனுமரணம் செய்யலாம்.

ஆனல், சந்த்ரிகையில்:—'பர்த்தாவை அனுகமநம் செய்பவளுக்கு ரஜஸ் காணப்பட்டால், ம்ருதனை அவளின் பதியை, எண்ணெய்க் கடாஹத்திலாவது உப்பிலாவது போட்டுவைத்து, மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு அவளுடன் சேர்த்து, பந்துக்கள் ஸம்ஸ்கரிக்கவேண்டும். இருவருக்கும் ஒரே தினத்தில் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டு மென்பது நிர்ணயம்' என்றுள்ளதே எனில், இதில், 'பாந்தவா:' என்றிருப்பதால் புத்ரனில்லாதவளைப்பற்றியது இது என்கின்றர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில்:— பர்த்தாவுடன் அனுகமநம் செய்கிற பத்நீ ரஜஸ்வலையாயிருந்தால், பதியை எண்ணெய்ப்பாணியிலாவது

வா யதி। தெஅத்ரோணயாம் விநிக்ஷிவ்ய அவணை வா ப்ரேத வதிழ ॥ உத்தரயோர்ஹநி ஸம்ஸ்ருத்யாத்ர வர்தமிஷ்யே வஹைதயா। ஸவஃ வயஸ்வதிதஷ்டவ்ய ஸ்ரோயஸ்ரித்தம் தஷ்ட ஹவைக ॥ கஷ்டிந்து வக்ஷ்யவ்யவம் ஹத்ர உத்ஸாஹநாவி ரஹ்ய’ இதி ॥

வர்தவத்ஸவி உத்தரயோர்ஹநி விதோ ஸம்ஹார வியாநாக ஸஃவிக்ரவ இத்யாஹஃ ॥

ஸ்ம்ருதௌ—

‘ப்ரேத வதிஃந்ரவ்ரஜ்ய வதீ வெஸ்ரவ்யநம் மதா। ந தத்ர வக்ஷிணீ காயா வைதஸ்காவெவ ஸ்ரவ்யதி ॥ வாதவ்வா ஸ்ரோதிகா வெவ ஹத்ரோர்ஸ்ரணோத்ரகா। வஸ்வவ்வஸ்ரம் வரிதவ்ய ஸவக்ஷிணி காரயெக ॥ ஸவதெந்ரர்ந்ரஹ்ரதெந்ரா ரெகா யதி ரஜஸ்வலா। உத்தரயோர்ஹநி வஹைவாஹ்யாம் தஸ்ய

உப்பிலாவது வைத்து, 4-ஆவது நாளில் பத்னியுடன் சேர்த்து, புத்ரன் முதலியவன் ஸம்ஸ்கரிக்கவும். சவம் பர்யுஷிதமாகிறது. அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் அப்பொழுது செய்யப்படவேண்டும். இந்தப்பக்ஷத்திலும், பர்த்தாவினுடைய ஆசௌசத்துடன் பத்னியின் ஆசௌசம் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

புத்ரனிருந்தாலும், 4-ஆவது நாளில், ஸம்ஸ்காரத்தை விதிப்பதால் ஸமுச்சயமென்கின்றனர்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:—இறந்த பதியைப் பின் தொடர்ந்து, பத்நீ அக்னியில் ப்ரவேசித்தால், அவ்விஷயத்தில், பக்ஷிண்யாசௌச மதிகமாயனுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை. பித்ராசௌசத்தாலேயே சுத்தளாகிறாள். ரஜஸ்வலையும், ஸ்ரோதிகையும், அனுமரணத்தில் விருப்பமுள்ளவளானால், முன் உடுத்தியுள்ள வஸ்த்ரத்தை விட்டு விட்டு, வேறு வஸ்த்ரம் தரிக்கச்செய்து சவகர்மங்களைச் செய்யவும். அனுகமநம் செய்ய விருப்பமுள்ள இரண்டு பார்யைகளுள் ஒருத்தி ரஜஸ்வலையாயிருந்தால், நாலாவது நாளில் இருவருடன் சேர்த்து அவளுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். பார்யை மறுநாளில் பதியின் சிதையிலேறி மரித்தால் பர்த்தாவின்

ரஹோர் வியீயதே ॥ வசகவித்யாம் வசாரஷ்டாயா யதி ஜாயதா திநாதரே । ஜதஷ்டிர்யதாஹை கதவ்ய ஜிஜிளம் திஷ்டவ்ய வீசு' ஜதி ॥

வஜிஷ்டः—

'ஜஹ்யாநம் தா ஜதஷ்டாயா நாரீ கநமஜ்ஜதி । ரஷணாதி ஜவைவாஜம் ஜஹநாதி தயொநஷ் தா ॥ ஜதஷ்டா வஜைவ ஸாஜிஷ்யாக ஸ்ரீஜம் வைகதிநெ ஜவைசு' ஜதி ॥

யத்து— 'யா தா ஷ்யாவஹணஜாதீயா ஸ்ரீதம் வதிஜநவ்ய ஜேசு । வா ஷ்வமஷ்டாதவாதெந நாத்தாநம் ந வதிம் நயெசு' ஜதி, யஜவி— 'ஸ்ரீதாநமதிநம் நாஷ்தி ஷ்யாவஹணஸ்யா கநஸ்ரா வநாசு' ஜத்யாதி, தசுவவஷ்டவி ஷ்யாவஹணஸ்யா கநமதிநநிஷெய ஷ்தீவாதகவயநம் வ்யபிசாத்யாரொஹணவிஷயம், 'வ்யபசாரவிதிம் வசாரஷ்டாய நவிஷ்யா மஜஸ்டவஷ்டதி' ஜதி விஜெஷ ஷ்டரணாசு ॥

மரணதினத்திலேயே அவளுக்கும் சேர்த்துச் செய்யவேண்டு மென்றார் மனு.

வஸிஷ்டர்:— எந்த ஸ்த்ரீ, தஹிக்கப்படும் தன் பர்த்தாவை அனுஸரித்து மரிக்கின்றாளோ, அவளுக்கும் பதிக்கும் மரணம் முதலாகவே ச்ராத்தம். தஹநம் முதலில்லை. பர்த்தாவின் ஆசௌசத்துடனேயே சுத்தி. இருவர்க்கும் ச்ராத்தமும் ஒரே தினத்தில் செய்யப்படவேண்டும்.

ஆனால், "ப்ராம்ஹண ஜாதீயையான எந்த ஸ்த்ரீ, இறந்த பதியுடன் மரிக்கின்றாளோ, அவள் தன்னைக்கொன்ற தோஷத்தால், தன்னையும், பதியையும் ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிக்கமாட்டாள்' என்றும், 'ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீக்கு இறந்த பதியைத்தொடர்ந்து மரிப்பதென்பதில்லை, சாஸ்த்ர விதியால்' என்றும் வசநங்கள் இருக்கின்றனவே எனில், அவ்விதம் ப்ராம்ஹணிக்கு அநுகமந நிஷேதம் சொல்லும் வசநங்களெல்லாம், தனியான சிதையிலேறுவதைப் பற்றியவைகள், 'தனிச்சிதையிலேறி ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ போகக் கூடாது' என்று விசேஷிக்கும் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். அவ்விதமே,

தயா வ ஹாரீதः—

‘ஸதூ₃ஸஹாந்ரமண ஶாஸ்த்ரோக்தம் வியீயதெ! வ்ரயக்ஸ்
விதிவ₃ ராஜ்ஞ்யாதெ நபு விவ்ராயாः வ்ரயக்ஸ் விதிः’ உதி ॥

க்ஷத்ரியாதீநாம் வ வ்ரயக்ஸ் விதாநொஹணம் தொஷதர
ரமணவிஷயழ, வஸ்ரியண கெவகவிதாநொஹணதெவ। ‘தொஷ
தர்ரிதெ வதாள வாஜீ தஸுவாஹ்ரகாஷயழ। நியாயொரவி
வஸ்ரஜா வ்ரவிஜொஜாதவெஷவழ’ உதி வ்ருணாஸு ॥

ஊஹம் வ ஸ்ரீக்ஷ்ரவிஷயெ தர்ரிஜ்ஞதெவ। தயா வ ஸ்ரு:திः—
‘தஸ்ரூஷ்ரயொ நவ்ரூமாய்ரஷः ஷ்வஃகாதீ வெயாஸு’ உதி ॥
கஷ்யாயெபு விஜ்ஞாநெஷ்வரெணாஹிஹிதः— ‘ஷ்வமபுஷெயொஜ்ஞ
ஸொநாய்ரஷः வ்ரூமாய்ரவபுயொ நகுதபுவெவ்ரா ஸொக்ஷாயிபு
நா’ உதி ॥ குதः ஸொக்ஷாந்நிஷ்ஷ்ரஜ்ஞ்யாः ஷ்வமபுயிபுநர்ரா கந்ரமந
நம்ய்ரத்ரதிதர்ரகாத்ரிர்ரா:நஷ்டாநவஜ்ஞிதி। ஸவபுதெதஸு ஷ்ரீயஸபு
நிர்ரஷ்வணை ஸவிஷ்ரஷயஷ்டாஜ்ஞிர்ர ஷ்வதிதழ ॥

ஹாரீதர்:— பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து அனுமரணமென்பது சண்டாளர் வரையில் விதிக்கப்படுகிறது. தனிச்சிதையிலேறி ப்ராம்ஹண ஸ்த்ரீ போகக்கூடாது.

க்ஷத்ரிய ஸ்த்ரீ முதலியவர்களுக்கும் தனிச் சிதையிலேறுவ தென்பது தேசாந்தர மரணத்தைப்பற்றியது. கூடிலிருந்தால் ஒரே சிதையில்தான் அனுமரணம். ‘பர்த்தா தேசாந்தரத்தில் மரித்தால், பதிவ்ரதையாகியவள் பர்த்தாவின் பாதுகைகள் இரண்டையும் மார்பில் வைத்துக்கொண்டு, ச்ரத்தையுடையவளாய் அக்னியில் ப்ரவேசிக்கவும்’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இதுவும் மோக்ஷத்தை விரும்பியவள் விஷயத்தில் விடத் தகுந்ததே. அவ்விதமே வேதம்:— ‘ஆகையால் ஸ்வர்க்கபலத்தை உத்தேசித்து, ஆயுளுக்கு முன், ஆயுளைச் செலவு செய்யக்கூடாது’ என்றது. விக்ஞானேச்வரும் மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் என்றார். ஆகையால், மோக்ஷத்தை விரும்பாமல் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பு கிறவளுக்கு அநுகமநம் யுக்தமேயாகும், மற்றக் காம்யங்களை யனுஷ்டிப்பது போலென்று. இவையெலாம் விஸ்தாரமாய், முன் ஸ்த்ரீ தர்ம நிரூபணத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

வஹ்நிதா்ரொஹணக்ரமஃ ॥

வஹ்நிதா்ரொஹணவ்யாரம்ப⁻ ஹெமாத்ரௌ—

அயாநரமணெ வதீ ஸ்நாத்வா பர்த்ரா ஸஹைவ து⁻ । வயஸ்ஸ்தீயாஸமாத்மா விஸ்ருஜெத்ஸ்வவீர்ய ம ॥ நிஷ்க்ரம்ய விதாரஸ்தம் பதாரம் து⁻ ப்ரஸன்னயீஃ । ப்ரதக்ஷிணம் வரீ தா்ய பதத்ப்ரக்ஷிண பாவிஸெத் ॥ உயம் நாரீதி மந்த்ரெண ஸாயமெநாதரம் வ⁻தஃ । ஊஹெந வா ஊஹெஸ்வ ஸாஸ்ரா நாஸ் வதிநா ஸஹ ॥ யதா வதீ த⁻ வஜ்ரவ்ய ப்ரயொமெ கவிமெ கூரதெ । உஸ்ரொநெ வதள ஸுஜாநு ஜவெஷ்டயு⁻ ணா ஸஹ ॥ வாவக்ரம் ப்ரவிஸெத்தது பதத்ஸ்ரொஷ்டும் வ்ரயதியிஃ । உபயொஸ்ஸஹ வஜ்ரஸ்ஸ் கூண்டஸெகம் வ்ரயக்ஸ்மிநா ॥ வாஸஸ்தியொதகம் விஸ்ரொ நதுத்ப்ரோஹநம் நவழ । ஷொடஸம் வ்ரஷொத்தரத் ஸ்ரொதக⁻ஹம் வ்ரயக்வ்ரயக் ॥ ஸஹவஸதாயி

ஒரே சிதையில் ஏறுவதின் க்ரமம்.

ஒரே சிதையில் ஏறுவதின் க்ரமம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஹேமாத்ரியில்:— அனுமான விஷயத்தில், பத்நீ ஸ்நானம் செய்து, பர்த்தாவுடன் கூடவே சென்று, மார்க்கத்தின் நாலிலொரு பாகம் சென்று, வஸ்த்ரத்தின் நுனியின் காற்றுகளால் வீசி, சிதையி லேறிய பர்த்தாவை நமஸ்கரித்து, கலங்காத மனமுடையவளாய் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, பிறகு பர்த்தாவின் வலது பக்கத்தில் உட்காரவேண்டும். புத்ரன், மாதாவை 'இயம்நாரீ' என்ற மந்த்ரத்தால் படுக்கச்செய்யவேண்டும். மந்த்ரத்தை ஊகித்தாவது இருவரையும் தஹிக்கவும். இதற்குமேல் ஸ்நானம் வரையில் பதியோடு சேர்த்தே செய்யவும். அல்லது, பத்னீஸங்கல்பம்செய்து, ப்ரயோகங்களெல்லாம் செய்யப்பட்ட பிறகு, பதி தஹிக்கப்படும்போது, அத்வர்யுவுடன் சேர்ந்து மந்த்ரங்களை ஜபிக்கவும். பிறகு அக்னியில் ப்ரவேசிக்கவும். இதற்கு மேல் தனி விதி. இருவருக்கும் சேர்த்தே ஸங்கல்பம், குண்டமொன்றே. சிலைகள் தனித்தனி. வாஸோதகம், திலோதகம், பிண்டம், நக்னப்ரச்சாதனம், நவச்ராத்தம், ஷோடசச்ராத்தம், வ்ருஷோத்ஸர்ஜநம், ஸோதகும்பச்ராத்தம் இவைகள் தனித்தனி.

ரொஹஶ ஸவிண்ஜீகரணம் தயா । நிமித்தஹோமாணை ஶ்ராஹ
ஜைகோத்தரம் வ்யாக்ர் ॥ வைஶ்வதெவம் ச வாகஶ ஹொதொ
ஸ்ருவெஹ்வஹெஷ்யதெ' இதி ॥

ஷ்ரூத்ருஹரெ ச—

'ஶுரூஹ்ய வதீ நியநம் மதா வெதெகாம விதிம் நிஷுயஃ
ஷுஹத்ரூ । உஶாஹஹொஃம் ஶ்ருவணம் ச தஜ்ராஶ விஜ்ஞாஜ
காஜீந வ்யயமெவ கூயாஶ' இதி ॥

விதிஶெயஹாரெ—

'ஷ்ராக்வா ஶக்திதொ ஃகா வ்ராஹ்மணை ரஹ்ய ஜ்ஞாதா
வீ தா வயஷ்ரீயாஶாஜ் விஷ்வாதெ ரூவவீஜ் விதிமதம்
ஹதாரம் வ்ருஷ்ணீகுர்ய வ்ருணீ விதிரூஹ் வதூ
உக்ஷிணவாஷ்வுஃ ஶயீத । கூத்ர கதா வதீஜ்வநிவாத
யதி 'இயம் நாரீ' இதி । ஸோநஸித ஊஷ்வுழி । ஸஜ்ஃ வாவாநி
நிஜுஃப ஃம்வதீ விஹரதஃ' இதி ॥

தோளில் உட்காருவது, ஸபிண்டீகரணம் இவை ஒன்று. நிமித்த ஹோமவாணங்கள், ஏகோத்தரவ்ருத்தி ச்ராத்தம் இவை தனி. விச்வேதேவவாணம், பாகம், ஹோமம், அன்னம் முதலியவை இவையெலாம் சேர்ந்தே விதிக்கப்படுகிறது.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— பத்நீ நிர்மலசித்தமுடையவளாய், ஒரே சிதையில் ஏறி மரணமடைந்தால் பத்துநாள் ஹோமம், சருச்சரபணம் இவைகளைச் சேர்த்தும், பிண்டோதகம் முதலிய வைகளைத் தனியாகவுமே செய்யவேண்டும்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— ஸ்நானம் செய்து, யதாசக்தி தானம் செய்து, ப்ராம்ஹணனுக்ஞையைப் பெற்று, ஸந்துஷ்டையாய், வழியின் நான்கிலொருபாகம் சென்று, வஸ்த்ரத்தின் நுனியால் காற்றை வீசி, சிதையிலுள்ள பர்த்தாவை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து, சிதையிலேறி, பதியின் வலதுபக்கத்தில் படுக்கவும். இங்கே, கர்த்தா பத்நியை 'இயம்நாரீ' என்ற மந்த்ரத்தால் படுக்கச் செய்யவும். இனிமேல் ப்ரயோகம் ஸமானம். உடனே பாபங்களைத் தொலைத்து, தம்பதிகள் (ஸ்வர்கத்தில்) க்ரீடிக்கின்றனர்.

ஷ்டாதிஷ்டோ—

'ஸுஸ்யாநெ ஷ்ரதள விதெஷ்டா ரெகஷ்யா விதிஷ்டயா। ஷ்டதெகஷ்ஜ்மிஹெஷ்டொ நஷ்டஷ்டஷ்டாஷ்டநாஷ்திகஷ்டி ॥ வஸகஷ்வொஷ்டி ஷ்டாநம் வஷ்யா தெகாஷ்ஷ்டஸி திஷ்யாஜ்ஷ்டிஃ' ஷ்டதி ॥ வஸகஷ்வஷ்யாம் ஷ்மியாயாம் திஷ்மொஷகஷ்திதஷ்யஷ்டஃ ॥ திஷ்யாஜ்ஷ்டயஷ்டா ஷ்மியா ஷ்டபொரெகெதியாவஸ। 'ஸுஷ்ணுதெகம் வஷ்யஷ்திஷ்யா' ஷ்டதஷ்யெநாஷ்வ விகஷ்டஃ ॥

தஷ்டைஷ்வ—

'ஸுஷ்டிஹஸ்ஷ்டபநம் தெகம் நவஸ்ரார்ஷ்டம் வஷ்யக் வஷ்யக்! வஷ்ஷொஷ்ஜஷ்டநஹெஷ்ஷ்ட ஸோஷ்திகாநாம் வஷ்யக் க்ரியா ॥ ஸவிஷ்ணீகரணம் தெகம் வஸ்தஷ்வஷ்டம் வஸோவரெஸ' ஷ்டதி ॥

ஷ்டாதஸுகரெ—

'ஸதெஹெவ ஸதஷ்டா ஸரணம் ஷ்டியாஷ்ஸுஸ ஸதெஹெவ ஸுயஷ்டாஸ விதஷ்யெயெகஷ்டாதஷ்டி। விஷ்ணொஸுகாஷ்நு வஷ்யமெவ ஸுயஷ்டாஸ விஷ்ணவ்ய ஸம்பொஜநமித்ர ஸதஷ்டா ॥ ஷ்டதெ ஸதஷ்டிரியா வ-ஷ்டிவ-ஷ்டம் வரெzஸஹந்யுஸ்ஸ்ரஷ்டி। தவ்யாஃ வதிஷ்டிநெ

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— அனுமரண விஷயத்தில் மாதாபிதாக்களுக்குப் படுக்கையும், சிதையும் ஒன்றே, திலோதகம் தனித்தனி. நக்னப்ரச்சாதநம் முதலியதும் அக்னிதாநமும் ஒன்றே. ஒரே பாஷாணத்தில் திலோதகதானம். திலோதகதானத்திற்காகிய சிலை, இருவருக்கும் ஒன்றே என்பதாம். 'குண்டமொன்று, சிலை தனி' என்ற வசனத்துடன் இதற்கு விகல்பம்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்திலேயே:— அஸ்தி ஸஞ்சயநமொன்றே, நவச்ராத்தம் தனித்தனி. வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநம் தனி. மாஸிகங்கள் தனி. ஸபிண்டீகரண மொன்றே. இவ்விதம் புத்ரன் எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து பத்னிக்கு மரணமானால், அபரக்ரியையை சேர்த்தே செய்யவும். பிண்டோதகதாநம் முதலியதைத் தனியே செய்யவும். இதில், பிண்டஸம்யோஜநத்தைப் பர்த்தாவுடன் செய்யவும். பர்த்தா முதல் நாளில் இறந்து, மறுநாளில் பத்னீ அனுகமனம் செய்தால், அவளுக்குப்

ஶ்ராத்தம் காலபேதம் ந காரயேத் ॥ அக்நிகார்யே ந பேதோஸ்தி ஹ்யஸ்திஸம்சயநே தத்ரா । ஸகமத்ரே ஜலம் தத்யாத் பிண்டாம் ஶ்சைகளதநே அயோஃ ॥ ஸகோத்திஷ்டம் ப்ருத்கு கார்யாத் ஸபிண்டீகரணம் ஸஹ । தத்ர அயோர்நிமித்தள அள ப்ராஹ்ணைரிதரைஸ்ஸஹ' இதி ॥

தேவலஃ—

'பரேத்யுரநுயாநே து மரணாஹக்ரமேண து । தஹநாதிஸபிண்ட்யந்தம் ஶ்ராத்தம் கார்யாத்யதாவிதி' இதி ॥

க்ரியாகல்பகாரிகாயாம்—

'பதிவ்ரதா க்வந்யதிநேஸ்நுமத்ரே த்யா ஸ்த்ரீ பதிம் சித்யதி ரோஹணே ந । தஶாஹதோ பர்த்துரபஸ்ய ஶுத்திஃ ஶ்ராத்தமம் ஸ்யாத் ப்ருத்தமேககாலே' இதி ॥

ஸ்மூத்யந்தரே—

'மூதே பர்த்தரி பூர்வேத்யுஃ பரேத்யுரநுமத்ரதி । தஸ்யாஃ பதிதிநே ஶ்ராத்தம் மூதாஹஸ்து யதாதிதி ॥ அஸ்திஸந்து

பதியின் திதியிலேயே ச்ராத்தம். காலபேதம் செய்யக்கூடாது. அக்னி கார்யத்தில் பேதமில்லை. அஸ்திஸஞ்சயநத்திலு மப்படியே. ஒரே குண்டத்தில் உதகதாநம். ஒரே அன்னத்திலிருந்து இருவருக்கும் பிண்டதாநம். ஏகோத்திஷ்டத்தைத் தனியாய்ச் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்தைச் சேர்த்துச் செய்யவும். அதில் மற்ற ப்ராம்ஹணர்களுடன் நிமித்த ப்ராம்ஹணர்கள் இரண்டு.

தேவலர்:— மறுநாளில் அனுமரணம் செய்த விஷயத்தில், மரணதினம் முதலாக, தஹநம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையில் உள்ள ச்ராத்தத்தை விதிப்படி செய்யவும்.

க்ரியாகல்பகாரிகையில்:— பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீ, மறுநாளில் பதியின் சிதையில் ஏறி அனுகமனம் செய்தால், பதியின் 10-நாட்களாலேயே ஆசௌசநிவ்ருத்தி. ஒரே காலத்தில் க்ரியைகள் இரண்டும் தனித்தனியாய்ச் செய்யப்படவேண்டும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:— முதல் நாளில் பர்த்தா இறந்து, மறுநாளில் பத்னீ அனுகமனம் செய்தால், பதியின் தினத்திலேயே அவளுக்கும் ச்ராத்தம். ப்ரதிஸாம்வத்ஸரிக ச்ராத்தம் மட்டில்

யநம் வைகா நவஶ்ராஜம் வ்யாக்ரூப்யாக் । வ்ருஷோத்ஸர்ஜநம் ஹோஶ்ச மாஸிகாநாம் வ்யாக்ரியா ॥ உபஸ்தாநம் தஶைவ ஸ்யாத் வாஸம் தஸ்யாஃ வ்யாக்ரியா । வ்யாக்ராஜம் தயோஃ கார்யம் ஹோ ஶாநம் ச வ்யாக்ரூப்யாக் ॥ ஸபிண்ட்ஈகரணே வ்ரூவ்ந் ஸவ்யம் தக்ஷிணஹ ஸ்மரேத் । வஹ்நவ்தீகவக்ஷ் தர் ஶ்ராவ்யதிஃ வர்நிவர்நிஃ ॥ விஹர்ய விண்ணம் ஶ்ராத்தர் ம்ரம்ருஸ்ய வஹ்நம் தயா' ஹுதி ॥

கரு த்ராவி—

'நிநாஹரே யாதர் ஸஹைவ ஹதர்ஃ கர்யர்நர்யாஹ ஸதி கரி காயர்ஃ । ஹிரண்யர்ஸகலாஃ வ்யாமைவ காயர்ஃ வாத்ராணி ஹோமயஹாஜ்ஞி கர்யர்ஸ்' ஹுதி ॥

கரு த்ராவி—

'கரெர்ஶ்ர ரவ்நர்மதள ஸர்ஜிஃ வதிஶ்ராஹதஃ । ஸஹாஷ்டிஸஹ்ஸ்ரீதிர்ஶ்ரவ காமே ஶ்ராஜ்யம் ஹவெஸ் ॥ வ்யாக்

இறந்த திதிப்படி. அஸ்திசஞ்சயநமொன்று. நவச்ராத்தம் தனித் தனி. வ்ருஷோத்ஸர்ஜநம் தனி. மாஸிகங்கள் தனி. உபஸ்தானம் ஒன்றே. மற்றவை அவளுக்குத் தனி. ஏகோத்திஷ்டம் தனி. கோதானத்தையும் தனித்தனி செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்தைப் பதியின் தினத்திலேயே செய்யவும். அநேகம் பத்னிகள் அனுமரணம் செய்த விஷயத்தில் அடிக்கடி மந்த்ராவ்ருத்தியைச் செய்யவும். பிண்டத்தைப் பிரித்து (தனித்தனி)க் கொடுக்கவும். கார்க்யருடைய வசநம் அவ்விதமுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மறுநாளில் அனுமரணம் செய்த பத்னிக்கும் பர்த்தாவின் ம்ருததினத்தை அனுஸரித்தே க்ரியையைச் செய்யவும். ஹிரண்யசகலங்களைத் தனியாய்ப் போடவும். யக்ஞ பாத்ரங்களை 2-தேஹங்களிலும் சேர்க்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மறுநாளில் அனுகமநம் செய்த விஷயத்திலும், பதியின் 10-நாட்களாலேயே சுத்தி. அஸ்தி ஸஞ்சயநம் சேர்த்தே. ஏகோத்திஷ்டம் இரண்டு. பிண்டோதக தானம் முதலியது தனியே. பதி பிண்டத்துடன் ஸம்யோஜனம்.

விண்ணோஷ்காஜி வ்யாஸ வத்யா விண்ணவ்ய யொஜநஜி । தம் ய விண்ணம் த்ரியா கூர்கூ வித்ரவிண்ணேஷ்ய யொஜயேஸ்' ஜதி ॥

வஸிஷ்டஃ—

'கூந்யாநெ தூ வத்யா ய வஸவிண்ணீகூர்ணம் வஹ । கூஞ்ஜ ஜ்ராய தூணம் ஜஜ்ரு ஹதூர்ஸ்ரஸ்ரூஸ்ரயொஸ்ரவி ॥ ஷ்ரீவிண்ணம் ஹதூர்விண்ணேந வம்யொஜ்ரு ய வ்ரூநஷ்ஷ்ரூதஃ । வித்ரஜஹாஜிஜி ஹ்ராஜ்ரும் வித்ரவிண்ணம் தூ யொஜயேஸ்' ஜதி ॥

யமஃ—

'வத்யா வெகெர்ரூந கூதூவ்ரும் வஸவிண்ணீகூரணம் ஷ்ரியாஃ । ஸா ர்ரூதாரவி ஹி தெநெகூரும் மதா ஜூநாஹூதிவ்ரூதைஃ' ஜதி ॥

ஸாதாதவஃ—

'யா ர்ரூதா வஸ்ரூஹமா நாயும் ஸா தெந வஹவிண்ணதாழ் । கூஹூதி ஷ்ரமூவாஹெரவி யாவஜாஹூதிவ்ரூதஹவ்ரூவழ்' ஜதி ॥

அந்தப் பிண்டத்தை மூன்று பாகங்களாக்கிப் பித்ராதிபிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.

வஸிஷ்டர்:— அனுகமன விஷயத்தில், ஸபிண்டீகரணம் சேர்த்தே செய்யப்படவேண்டும். பர்த்ருபிண்டம், ச்வசுரபிண்டம் இவைகளுக்கு நடுவில் புல்லைப்போட்டு, மாத்ருபிண்டத்தைப் பித்ரு பிண்டத்துடன் சேர்த்து, மறுபடி பித்ருபிண்டத்தைப் பிதாமஹாதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவேண்டும்.

யமன்:— பதியுடன் சேர்த்தே பத்னிக்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படவேண்டும். அவள் இறந்த பிறகும், மந்த்ரம், ஆஹுதி, வ்ரதம் இவைகளால், பர்த்தாவோடு ஐக்யத்தை அடைந்து விட்டாளல்லவா.

சாதாதபர்:—எந்தப் பாக்யவதி பர்த்தாவுடன் அனுகமநம் செய்தாளோ, அவள் பர்த்தாவோடு பிண்ட ஸம்யோகத்திற் குரியவளாகிறாள். ப்ரளயகாலம் வரையில் ஸ்வர்க்கவாஸத்திற்கு முரியவளாகிறாள்.

யத்து ஸுமந்துவசநம்—

சித்யாரோஹணகாலே து ஷோடஶாநி ப்ருதக்ப்ருதக் । ஸபிண்டீகரணம் தஸ்யாஃ நைவ ஹர்த்துஃ க்ருதே ஸதி' இதி, தத் ஸ்த்ரியாஃ ப்ருதக் ஸபிண்டீகரணநிஷேதபரம் ॥

தேவலஃ—

'தத்தினே வா பரதினே ஹர்த்தாரமநுகச்ஹதி । நவஶ்ராத்தம் ஷோடஶம் ச ஸபிண்டீகரணம் ததா ॥ யதாகாலே து கர்த்தவ்யம் ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் ததா' இதி ॥ யதாகாலே = ஹர்த்துர்விஹிதகாலே ஸ்த்ரியா சுபி கர்த்தவ்யமித்யர்த்தஃ ॥

யத்து கௌதமவசநம்—

'ஸகசித்யாம் ஸமாரூடாஸ்ஸ தம்பதீ நிதநம் கதள । மாஸிகாநி நவஶ்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணம் ப்ருதக்' இதி, யதபி வ்யாப்ரவசநம் 'பதிவ்ரதாது யா நாரீ ஹர்த்தாரமநுகச்ஹதி । பிண்டதாநாதிகம் ஶ்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணம் ப்ருதக்' இதி, ஸதாத்ருஶ

ஆனால், **ஸுமந்துவசனம்**:—"அனுமரண விஷயத்தில், ஷோடசச்ராத்தங்கள் தனித்தனியே பர்த்தாவுக்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்த பிறகு, அவளுக்கு ஸபிண்டீகரணமில்லை" என்றுள்ளதே யெனில், அது, அவளுக்குத் தனியாய் ஸபிண்டீகரணம் கூடாதென்பதில் தாத்பர்யமுள்ளதாகும்.

தேவலர்:— இறந்த தினத்திலோ மறுதினத்திலோ அனுமரணம் செய்தவளுக்கு நவச்ராத்தம், ஷோடசச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், இவைகளை அந்தந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டும், ஸாம்வத்ஸரிக ச்ராத்தத்தையும் செய்யவேண்டும். யதாகாலே = பர்த்தாவுக்கு விஹிதமான காலத்தில், ஸ்த்ரீக்கும் செய்யப்படவேண்டுமென்பது பொருள்.

ஆனால், **கௌதமவசனம்**:— "தம்பதிகள் ஒரே சிதையில் தஹிக்கப்பட்டால், அவர்களுக்கு, மாஸிகங்கள், நவச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம் இவை தனி" என்றும், **வ்யாக்ரவசனம்**—"பதிவ்ரதையான எவள் அனுகமனம் செய்தவளோ, அவளுக்கு, பிண்டதானம்முதலியதும், ஏகோத்திஷ்டமும், ஸபிண்டீகரணமும் தனி" என்றுமுள்ளதே எனில், இதுபோன்ற வசநம் நிமித்தவரணம் தனி

வசநம் நிமித்தஸேஷ்வ திவாஸநவாரே ॥ கந்யயா ‘ஸபிண்டீகரணம் வைகே’ ‘தத்ர ஆயோநிர்நிமித்தள ஆள ஜ்ராஹ்மணைரிதி ஸ்மரணாத், ‘ஸபிண்டீகரணம் ஸஹ’ இத்யாதிவசநைகவாக்யத்வாத் ஸஹ ஸ்ரௌதிவிரோயவ்யவஹாரஸ் ॥

ஔரஸாந்யவாயிவரோந காஷ்ட உதேஷ்டுகாமோ நாந்யதிஸ் காயேந, ‘உந்யோ நரஸ்தேண நாந்யரோஹேத் வதிவ்ருதா’ இதி ஸ்மரணாத் ॥

தயாவ கூவகாரிகாயாம்—

‘வத்ஸ்யவேஷாதிஸம்ஸ்காரே வத்ஸா கந்யாமதோ விதஸ் । கந்யயா க்ஷத்ரவாதஸ்ய ஸிதி வைஸ்யவிஷோஸ்’ இதி ॥

விதிஸ்ருஷ்டாயாஸ் ஸ்ரோயஸ்ரித்யர்தம் ஸ்ம்ருதிரே—

‘விதிஸ்ருஷ்டா யதா நாரீ ஸோஹாஸ்ரயதி வா ததா । ஸ்ரோஜா வத்யம் ஹவைஸ் கஸ்ரம் ஸ்ரோ ஹவதி நாந்யயா’ இதி ॥

என்பதைச் சொல்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதாகும். அவ்விதமில்லையெனில், ‘ஸபிண்டீகரணம் ஒன்று’, ‘அதில் நிமித்த ப்ராம்ஹணர்கள் இருவர்’, ‘ஸபிண்டீகரணம் சேர்த்தே’ என்பது முதலிய, முன் சொல்லப்பட்டுள்ள அநேக ஸ்ம்ருதிகளுடன் விரோதம் ப்ரஸக்தமாகு மாகையால்.

துர்மரணம் முதலிய உபாதிவசத்தால் கட்டையைப்போல் மந்த்ர மில்லாமல் தஹிக்கும் விஷயத்தில் அனுமரணம் கூடாது. ‘மந்த்ரமில்லாமல் தஹிக்கப்படும் பர்த்தாவுடன் பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீ அனுமரணம் செய்யக்கூடாது’ என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால். அவ்விதமே,

கல்பகாரிகையில்:—பதிக்கு மந்த்ரத்துடன் அக்னிஸம்ஸ்காரம் செய்யப்படும் விஷயத்தில், பத்னிக்கு அனுகமனம் விதிக்கப்படுகிறது. மற்ற விஷயத்தில், ஆத்மஹத்யாதோஷ மேற்படுமென்று வேத மறிந்தவர்கள் சொல்கின்றனர்.

சிதையிலிருந்து நழுவியவளுக்கு ப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—எந்தஸ்த்ரீ சிதையிலிருந்து நழுவுகிறாளோ, அல்லது அறியாமையால் நகருகின்றாளோ, அவளுக்கு ப்ராஜாபத்ய க்ருச்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. செய்யாவிடில் அவள் சுத்தையாவதில்லை.

மஹிருணீவம்ஹ்ராஸ் ॥

கத வொயாயநஃ—

ஸுய மஹிருணாஃ । கதவுதீ ஸ்ரீபெத ஸுராநம் நீக்வா ஹநஹெஸுஜோஷயெஸு வஸ்ரிக்தாஃவரெண வவ்ரெந வ்ரெத வெர்ஹரம் விதிவெஸு ‘ஹிரண்யஸுஹுவஸ்வெத-துதாஸ்ர ஹதி ॥ கந-ரெவநஹ்ரஷ்டம் கரோரஃந-ஸ்ரெயதெ ‘ஜீவத-ஸ்ர வ-ரெதா தீவ-ராய-ரூகாய வவ-ருஹெ’ ஹதி । ஸுய வாமம் ஹ்ராவ யெய-ஹிரண்யஸ்ரக்ஷ-ராய ஜீவதம் ம்ராஸ்ரோநயதி । ‘யஷ்ஷ்ஷந ஸுராயஃ’ ஹதி ஹ்ரநம் வ்ரஹாய, தவ்ஷிஸ-ஹரெ க்ரஜ்ராநி ஜ-ஹொதி ‘ஸுதாய-யாய ஸுதவீய-ராய’ ஹதி வஸுஹிஃ ‘வ்ரயா ஹாய வ்ரஹாஹாzzi-ராஹாய வ்ரஹாஹா’ ஹத்ந-வாகெந, வ்ராணாய வ்ரஹாஹா வ்ரயாநாயவ்ரஹெத்ந-வாகெந, ‘வ-ஷ்ஷெவ்ரஹாஹா வ-ஷ்ஷெ ஸுராவெ வ்ரஹாஹா’ ஹத்ந-வாகெந, வ-ஷ்ஷ்ரயா ஜஸுர ஹவ்ரணம் கரய-ராஸு, வ்ரெதாம் விதி ஸாரொவ்ர வியிநா

கர்ப்பிணியின் ஸம்ஸ்காரம்.

கர்ப்பிணியின் ஸம்ஸ்காரவிஷயத்தில் போதாயனர்:— இனி கர்ப்பிணீ விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கர்ப்பிணீ மரித்தால், அவளை ச்மசானத்திற் சேர்த்து, தஹநஸ்தலத்தைக் கல்பித்து, சிதைக்கு மேற்கில், ப்ரேதத்தின் வயிற்றை இடதுபாகத்தில் கீறவும். ‘ஹிரண்யகர்ப்பः’ என்ற மந்த்ரத்தால். கீறியதால் காணப்பட்ட சிசுவை ‘ஜீவதுமமபுத்ரோ தீர்க்காயுத்வாய வர்ச்சஸே’ என்ற மந்த்ரத்தால் அனுமந்த்ரணம் செய்யவும். பிறகு சிசுவுக்கு ஸ்நாநம் செய்விக்கவும், ஸ்வர்ணத்தை நடுவில் வைத்து. சிசு ஜீவித்திருந்தால் க்ராமத்திற்குக் கொண்டுவரவும். ‘யஸ்தேஸ்தனச்சசயः’ என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்தனத்தைக் கொடுக்கவும். ப்ரேதத்தின் வயிற்றில் ஆஜ்யாஹுதிகளைச் செய்யவும், ‘சதாயுதாய’ என்பது முதல் ஐந்து மந்த்ரங்களாலும், ‘ப்ரயாஸாயஸ்வாஹா’ என்ற அனுவாகத்தாலும், ‘ப்ராணாயஸ்வாஹா’ என்ற அனுவாகத்தாலும், ‘பூஷ்ணேஸ்வாஹா’ என்ற அனுவாகத்தாலும். ஊசியினால் வயிற்றைத் தைக்கவும். ப்ரேதத்தைச் சிதையிலேற்றி விதிப்படி

ஏஹயெஸு, கவ்டகாயெந்ரம் நீலயெந்ரம் ஹரிணியெந்ரமிதி வ ஏவாஸு' ஏதி ॥

மந்ரஹெ.—

ஷண்ணாஹாஏகவ்டஸோஹரிதெ ஶ்ருயதெ யதி முஹுர்ணீ । விதெஃ வஶ்வாஞ்ஜியாயெநாம வவ்ரெயாஏரஃயொஷ்டவெஸு ॥ ஹிரண்யமஹுஜ்ஜெண வஃஷ்மிவ்ய தஃஜஸெஸு । ஶ்ரீதஷ்டெஏஷ்ய தொ முஹெஸ்வ வ்ரதாகதம் நிவதெஸு ஹவி ॥ ஜீவெஷ்டெ ஜீவதவ்ஸ வ்ரத்ர ஏதந்ரஃநுபெஸு । கஞ்ஜஸ்ரய ஹிரண்யம் தஃஹி ஷிவ்ய ஜவெஶ்ரிஸ்ரழி ॥ ஶ்ராஃம முகா ஶிரொ ஏஸ்ய ஏஷ்டெஷ்ட ஏஷ்டெஷ்டந ஏதி ஷ்டநழி । வஸ்ரகூஷிதம் கவ்ரோஸ்ரம் தம் கவ்ரகா முகா ஸவாதி கழி ॥ ஸதாயவ்யாயெதவ்யாஜ்யாதி ஜவ்ஹவ்பா ஏவ்ஹெ ததஃ । வ்ரயாவாயெதி ஹவ்கூ வ வ்ரணாயெதந்வாகதஃ ॥ வஷ்ஷெ ஷ்வாஹெதி ஹவ்கூ வ வஸ்ரொஏரஃ ஶவ்ரணழி । விதி ஸாஸ்ரவ்ய தாம் வ்ரெதாம் ஸெஷம் வஷ்வஸ்வஏவாஸ்வஸ்ரெஸு' ஏதி ॥

தஹிக்கவும். அஷ்டகாதேனு, நீலதேனு, பூமிதேனு இவைகளைத் தானம் செய்யவும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:— ஆறு மாதத்திற்குமேல், ப்ரஸவத்திற்குள் கர்ப்பிணீ மரித்தால், சிதைக்கு மேற்புறத்தில் ப்ரேதத்தை வைத்து, வயிற்றின் இடதுபாகத்தைக் கீறவும், 'ஹிரண்யகர்ப்பः' என்ற மந்த்ரத்தால். சிசுவை வெளியிலெடுக்கவும். எடுக்கப்பட்ட சிசு ம்ருதமாயிருந்தால், நெய்யைத் தடவி, பூமியில் புதைக்கவும். சிசு பிழைத்திருந்தால் 'ஜீவது மம புத்ரः' என்று அனுமந்த்ரிக்கவும். ஸ்வர்ணத்தை நடுவில் வைத்துச் சிசுவுக்கு ஸ்நானம் செய்வித்து, க்ராமத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, 'யஸ்தெஸ்தநः' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்தனத்தைப் பானம் செய்வித்து, சிசுவை ரக்ஷிதமாகச் செய்து, சவத்தினிடம் வந்து, 'சதாயுதாய' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் வயிற்றில் ஆஜ்யாஹுதிகளைச் செய்து, 'ப்ரயாஸாய ஸ்வாஹா, ப்ராணயஸ்வாஹா, பூஷ்ணேஸ்வாஹா' என்ற அனுவாகங்களாலும் ஹோமம் செய்து, வயிற்றைத் தைய்த்து, ப்ரேதத்தைச் சிதையிலேற்றி, மற்றவைகளை முன் போல் செய்யவும்.

ஸௌநகः—

'ம்ரியமாணாயாம் வாவைதாயாம் ஸகர்ப்பிண்யாம் ஜலைஸ்ஸஹ।
ஆபோஹிஷ்டாதி ம்ருத்பிஸ்தாம் ப்ரோக்ஷ்ய பர்த்ரா ஸமாஹிதः॥
வைதம் ஸ்ருவேண நீக்வாऽவ்யாஹ்ருத்ய ஸவ்யாஹ்ருதீதः। வ்ரீ
ஹ்யாதாய ஜீவந்து வ்யாஸ்ருஜ்ய ஸ்தநம் உக்வா வ்ரீஹாய தூ॥ யஸ்தே
ஸ்தந ஊதேகயா ம்ராம் நீக்வா நியாய ய। உஸ்ரம் வாவ்ருணா
கீயாஸு வ்ருஷ்ணாஜ்யந வ்ரீபபூ ய॥ ப்ரஸ்ருக்ரீஸ்மொக்தி
தைத்ரீவொஹிஷ்டாதிஹிஷ்ணிः। ஸ்ருக்வாzzஹ்ருத்யைவ வாவாம
வி வித்ரஜேயைந ஸாஹயைக॥ ப்ரதொ யதி தூ வ்ரீஹ்ரூ
ஆஹ்ரூதூ நிவபேத்ததः' இதி॥

வஸிஷ்டகாயாழ்—

'ப்ரதா வைஜயிணீ நாரீ தவ்யாஹ்ஸம்ஸார உச்யதே।
வொயாயந ஸ்ரூஸாஜ ஸௌநகாவைர்ய பூயொஜிதः॥ ஸஜ்ய
வித்ரஜேயம் தூ க்ரூக்வா ஸ்ரூஹிதேः கிரியாழி॥ வஸ்ரூஸ்ரூ
விதேः வைதாம் உக்ஷிணை வாzய ம்ரியமாணீழி॥ நியாய வாய

சௌனகர்:— கர்ப்பிணிக்கு மரணம் நேர்ந்தால், கோமூத்ரத்துடன் சேர்ந்த ஜலங்களால் 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மந்த்ரங்களால் ப்ரோக்ஷித்து, பர்த்தா, சவத்தை ச்மசாநத்திற் சேர்த்து, சவத்தின் இடது வயிற்றைக் கீறி, சிசுவை எடுத்து ஜீவித்திருந்தால் 'யஸ்தே' என்ற மந்த்ரத்தால் ஸ்தனத்தைப் பருகச் செய்து, க்ராமத்திற்குச் சென்று ரக்ஷிதமாய்ச் செய்து, தயிர், நெய் இவைகளால் சவத்தின் வயிற்றை நிரப்பி, வயிற்றைத் தைத்து, ம்ருத்திகை, பஸ்மம், குசம், கோமூத்ரம் இவைகளால் 'ஆபோஹிஷ்ட' முதலிய மூன்று மந்த்ரங்களால் ஸ்நாநம் செய்வித்து, வஸ்த்ரங்களால் மூடி, பித்ருமேத விதியாய்த் தஹிக்கவும். சிசு மரித்திருந்தால், வ்யாஹ்ருதிகளால் புதைத்துவிடவும்.

சந்த்ரிகையில்:— கர்ப்பிணியான ஸ்த்ரீ இறந்துவிட்டால் அவளுக்கு ஸம்ஸ்காரம் சொல்லப்படுகிறது. போதாயநர், பரத்வாஜர், சௌனகர் முதலியவர்கள் சொல்லியபடி. பித்ருமேதத்தை ஸங்கல்பித்து, தாருசிதையைச் செய்து, சிதைக்கு மேற்புறத்தில் அல்லது தெற்கில் கர்ப்பிணியை வைத்து, தர்வீஸம்மார்ஜநம் வரையில் தந்த்ரங்களைச் செய்து, 'ஹிரண்யகர்ப்ப:' என்ற

தஸ்மாணி க்ருக்வா உவத்ஸராதிராத்ரஸ்ய । ஹிரண்யமுத்தரதஸ்தூணே விதிவெ உவிதொஷ்ணிஷ ॥ க்ருஹ்யஸ்ய நாவாஸி ப்ரதஹ்யாத்ரணே க்ஷிவைக । ப்ரஷ்டா ஜீவத்ஸ ஸி வத்ஸ உதி ஜீவந்தமிஹி ஸ்தெயெக ॥ கதஸ்ய ஹிரண்யம் தஸிஷ்யந்ன ஜனெஃ வத்நஃ । நீக்வா ஸ்ராஃம் ஶிஶ்ரொஷ்ட்ரா ப்ரஷ்டெ ஷ்டந உதி ஷ்டநழ ॥ வத்ர க்ஷிதம் கத்ராஸ்ரம் தம் க்ருக்வா மக்வா ஸவாதிகழ । ஸதாயத்யாய ஹ்வெநாவெஃ வஞ்சயிஶ்ரொஷ்ரெ வ்யதழ ॥ யஜத்ரிஷ்ட்ர ப்ரயாஹாய ஷ்வாஹெதி ஆஹுஸ்வாஹத்தீஃ । ப்ராணாயெதி ஹிஃ வஞ்ச உக்ஷத்ஷெத்யாதி வஞ்சயிஃ' உதி ॥

ஹுஸ்வாஹாநஸ்ராக்ரஸ்யதழ ॥

தத்ர வம்வதஃ—

'ஸ்ரஸளவெ ஹிமதெ கத்பக்ர ப்ரஹிராத்நவெவநெ । வாஸவா ஜஸ்ரிவத்ர ஸத்ஜ்யஸ்ர வத்ணுஹவாவநெஃ' உதி॥ ஸ்வத்திஸ்ர வனகாஹுஸ்வாஹெ வஜ்ரவெ கத்பக்ர । 'ஸ்வாநெத வஜ்ரவெ ஷ்டாயாஸ்ர' உதி வஷிஷ்டஸ்ரணாஸ்ர ॥

மந்த்ரத்தால் சவத்தின் இடது வயிற்றை, கத்தியினல் கீறவும், கர்ப்பம் தெரியும் வரையில். சிசு இறந்தால் கால் ப்ரதேசத்தில் புதைக்கவும். பிழைத்திருந்தால் 'ஜீவது மம புத்ர:' என்று அபிமந்த்ரிக்கவும். ஸ்வர்ணத்தை வைத்து ஜலத்தால் ஸ்நாநம் செய்வித்து, க்ராமத்திற்கு எடுத்துச் சென்று, 'யஸ்தேஸ்தந:' என்று ஸ்தநத்தைப் பருகச் செய்து, சிசுவை ரக்ஷிதமாய்ச் செய்து, சவத்தினிடம் சென்று, 'சதாயுதாய' முதல் 'ஸ்யோந:' என்பது வரையுள்ள ஐந்து ருக்குகளாலும், 'ப்ரயாஸாய ஸ்வாஹா' என்ற யஜுஸ்ஸுகளால் 12-ஆஹுதிகளையும், 'ப்ராணாய' என்பது முதலியதால் ஐந்து, 'சக்ஷுஷேஸ்வாஹா' என்பது முதலியதால் ஐந்து இவைகளால் ஹோமம் செய்து. என்றுள்ளது.

10-நாட்களுக்கு மேற்பட்ட க்ருத்யம்.

அது விஷயத்தில், **ஸம்வர்த்த:**— "ஆசௌசம் சென்றபிறகு, வீட்டை மெழுகிப் பெருக்கவேண்டும். ஸசேல ஸ்நாநம் செய்து புண்யாஹவாசனத்தால் சுத்தனாகிறான்." ஸ்நாநத்தை 11-ஆவது

வஸிஷ்ட:—

'சூஶளவா நெ தா॰ கதா॰வ்யம் ஶ்ராவணொ ஹிஷெவநி। ஜிஹ்ய॰ஜா॰ஹி॰ஶ்ரஸ்நொ ஹி ரஷ்விஜெஃ வாவஶா நிகெஃ॥ சூஶி ஷஶ்ரு ஶ்ரஹீக்வாzய ஶ்ராஜகரி॰ வஶாவரெசு' ஜதி॥

வ்யாஸ:—

'ஸம்வ॰ஜ்ர ஶாஸ்வ॰ஷ்வாஷெ ஶ்ர॰ஶாவணாநு ஷ்வஹி வாவயெசு। யரி॰கரி॰ணி வஜ்ரெ ஸம்ஶ்ராஷெzஷ்ட॰தரஶா॰நெ॥ யஜ்ஞாயெ॰zவி ஶ்ர கிஷ்டாஶள வவ॰ஹ்வம்ஷ்டாரகரி॰ஹ்வ॰। ஶ॰ஜ்ஞி காரிஷ்ட॰ஷ்டிகாரிஃ ஸ்ரெயஸ்காரிஶ்ரு நித்யஶஃ' ஜதி॥

வ்ருஷொத்ஸ॰ர்ஜநவிதி:—

கஅ வ்ருஷொத்ஸ॰ர்ஜ॰ஃ॥ வந்நி, காபாழ—

'உத்ஸ்ருஜேத்ஸ்ருஷ்டஶ நீலம் லொஹிதம் கஸ்ருஷ்ணெவ வா। ஸ்ரு

நாளில் ஸங்கவகாலத்தில் செய்யவேண்டும். 'ஆஸௌசத்தின் முடிவில் ஸங்கவகாலத்தில் முழுகவேண்டும்' என்று வஸிஷ்ட ஸ்மிருதி இருப்பதால்.

வஸிஷ்டர்:—ஆஸௌசத்தின் முடிவில், ப்ராம்ஹணர்கள், ருக், யஜுஸ், ஸாம இந்த மந்த்ரங்களாலும், ஆபோஹிஷ்டாதி மந்த்ரங்களாலும், பவமான மந்த்ரங்களாலும் ஸ்நானம் செய்விக்கவேண்டும். பிறகு கர்த்தா, ப்ராம்ஹணர்களின் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்று ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

வ்யாஸர்:—'தர்மகர்மத்திலும், ஸங்கல்பத்திலும், யுத்தத்திலும் ஆச்சர்யமான நிமித்தங்களைக் கண்டாலும், யாக கார்யத்திலும், ப்ரதிஷ்டை முதலியதிலும், எல்லா ஸம்ஸ்கார கார்யங்களிலும், சுத்தி, துஷ்டி, மங்களம் இவைகளை விரும்பியவனும், எப்பொழுதும், ப்ராம்ஹணர்களைக் கந்த புஷ்பங்கள் முதலியவைகளால் பூஜித்து ஸ்வஸ்தி வாசனம் செய்விக்கவேண்டும்' என்றார்.

வ்ருஷபோத்ஸர்ஜன விதி.

இனி வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் சொல்லப்படுகிறது,

சந்த்ரிகையில்:—நீலம், அல்லது சிவப்பு, கறுப்பு நிறமுள்ள வ்ருஷபத்தை விடவேண்டும். இறந்தவன் கோவதம், ப்ராம்ஹண

தொ நவஸ்ரூபகம் மொவாதீ வ்ருஷஹாரவி வா । வ்ருத்தோ வா ஜ்ராத்ரவ்யதோ வா ஶ்ரீதவைஷ்ணவஸ்ரூஹநி । உத்ஸ்ரஜேத்ருஷஹம் நீலம் யமாவண்ய ஶிவம்ஹவே ॥ ப்ரேதகார்ய விஶேஷேண ஶிவாவாதகிநொ நராஃ' இதி ॥

வ்யாஸஃ—

'வனகாஸ்ரவஸ்ரூஹி ஸம்ஸ்காரவத்ப்ரேதஸ்ய ஸ்வர்கப்ராப்தயே । வ்ருஷமேகம் ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய ஸ்ராத்தே விப்ராம்ஸ்து பூஜயேத்' இதி ॥

காஸ்யபஃ—

'நீலம் வாவ்ருத்தவா க்ருஷ்ணம் ஶ்ரீதவைஷ்ணவஸ்ரூஹநி । வ்ருஷம் வாவவிஸ்ருஜ்யம் ருத்ரோணா ஸ்நாஸ்ரவநாஸு ॥ ஹொமகர்மஸமாயுக்தம் ருத்ரஸ்ரீதிகரம் ஸ்ம்ருதம் । வனகாஸ்ரவஸ்ரூஹி ஸம்ஸ்காரவத்ப்ரேதஸ்ய வ்ருஷஃ । ப்ரேதகார்ய விஶேஷேண ஶிவாவாதக ஏவஸ்ரூ ॥ விப்ரோ வா க்ஷத்ரியொ வாஸ்ரவி வைஸ்ரூஸ்ரூத்ரோஸ்ரவி வா தயா । வ்ருஷஹீநொ

வதம் செய்தவனுகினும் நரகத்தைப் பார்க்கமாட்டான். இறந்தவனின் புத்ரனுவது, ப்ராத்ரு புத்ரனுவது, 11-ஆவது நாளில் நீல வர்ணமுள்ள, வ்ருஷபத்தை, கிடைக்காவிடில் எந்த வர்ணமுள்ள தாயினும் விடவேண்டும். இறந்தவர்கள் மஹா பாதகிகளாயினும், ப்ரேதத் தன்மையினின்றும் விடுபடுகின்றனர்.

வ்யாஸர்:— 11-ஆவது நாள் வந்தவுடன், இறந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தை அடைவிப்பதான ஒரு வ்ருஷபத்தை விட்டு, பிறகு ச்ராத்தத்தில் ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிக்கச்செய்யவும்.

காச்யபர்:— 11-ஆவது நாளில் ம்ருதனின் பாபத்தைப் போக்குவதற்காக, நீலம் அல்லது க்ருஷ்ணமான வ்ருஷபத்தை, ருத்ரர்களின் ஆக்ஞையால் விடவேண்டும். ஹோமத்துடன் செய்யப்படும் இக்கர்மமானது ருத்ரர்களுக்கு ப்ரீதிகரமெனப்பட்டுள்ளது. 11-ஆவது நாளில் எவனுக்கு வ்ருஷபம் விடப்படுவதில்லையோ அவன் ப்ரேதத் தன்மையினின்றும் விடுபடுவதில்லை, பல ச்ராத்தங்கள் செய்யப்பட்டாலும். ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்ரியன். வைச்யன், சூத்ரன் யாராயினும், வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்யப்படாவிடில் இறந்தவன், இருள் சூழ்ந்த ரௌரவ நரகத்தை அடைவான். பிதாவுக்கு வ்ருஷபோத்ஸர்க்கம் செய்யப்பட்டால் அவனது

ஶ்ரபதோ யாதி ரளரவம் தஸ்மா வ்ரதீ ॥ ஸவதஜந்யகூதம் வாவம் யஜ்ஞாயுத யஜ்ஞ வாஜ்ருகே । தக்ஷிணாதெவ நயத்ரு வ்ரஷோ ஹ்யமெ வித்ஸ் கூரதெ ॥ வித்ரு நஷ்டரு ரூஜ்ரூய ஹொத்ரு கஜ்ருஸஹிதீ । உதமஜ்ரோதெ ரூஜ்ரூவ் மொகம் யாதரு ஶாநவஸ்' இதி ॥

ஷ்ரதிரதெ—

'வனகாஜ்ரொ ஹ்ரீ ஸம்ப்ராவெ ஷ்ரகூவா வாணயாஹவாயநீ। கூக்வா யரெஷ்ரஷொஷ்டமஜ்ரு கூயஜ்ரஸ் ப்ரூஜ்ரம் ததஸ் வாரீ ॥ ஸ்ரக்ஜம் வக்ரூயாநயஜ்ரா ஆஜ்ரூநம் கூரயெஜ் ததஸ் । யஷ்ய ஜெவ வ்ரு பொ ஜ்ரூத ஷ்ரவ்ரு விஹ்ரூம் வஸ்ரொவிவெஜ்' இதி ॥

ஹொத்ரு—

'வ்ரவஷ்ட ஜெவதாவிஹ்ரூம் வஷ்ட்ரஜக்ஷிணவாஜ்ரக்ஜெ தவ்ரெ நாயஹெந விவிவெஜ்' இதி ॥

வொயாயநஸ்—

'ஸுய வ்ரஷொஷ்டஜ்ரு நீ, தவ்ரு விவியம் கூர்ஸ் நெஜிதிக

சென்ற ஏழு ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட பாபமும், பால்யத்திலும் வார்த்தகத்திலும் செய்யப்பட்ட பாபமும் அப்பொழுதே நசிக்கும். பித்ருக்களைக்குறித்து, ருத்ரோத்தேச்யமாய் ஹோமத்துடன் சேர்த்து உத்ஸர்ஜனம் செய்ததாலேயே மனிதன் ருத்ர லோகத்தையடைகிறான்.

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:—11-ஆவது நாள் வந்தவுடன், ஸ்நானம், புண்யாஹவாசனம் இவைகளைச் செய்து, வ்ருஷோத்ஸர்ஜனத்தைச் செய்யவும். பிறகு ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். சூலம், சக்ரம், அல்லது வேறு குறியைச் செய்யவும். எந்தத் தேவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனோ அந்தத் தேவனின் அடையாளத்தை எழுதவும்.

ஹேமாத்ரியில்:—தனக்கு இஷ்டமான தேவதையின் அடையாளத்தை, பின் புறத்து வலது காலில், காய்ந்த இரும்பினால் எழுதவும்.

போதாயனர்:— இனி வ்ருஷோத்ஸர்ஜனம் சொல்லப்படுகிறது. அது காம்யமென்றும் நைமித்திகமென்றும் இருவித

திதி, நைமித்திகஞ்சாதஸ்ரௌஹி, காம்யம் காதிக்யாம் வைஸா வ்யாம் ஸ்ரவணே ஸங்க்ரமே வே'தி ॥

ஸ்ரூத்யுத்ஸாரே—

'ஸவிஞ்ஜீகரணாசு வ்ராமெவொத்தகாலெ நைமித்திகவ்ரஷோ த்ஸர்கஃ, தத்ர நக்ஷாத்ரிஷ்டொஷஃ' இதி ॥

ஸ்ரூத்ரகெரௌவி—

'வனகாதஸ்ரௌஹி ஷண்ணாஸெ த்ரிவக்ஷ்யஸ்வெ தயெவ ச। வ்ரஷோத்ஸர்கஃ தத்ர கர்வீக்த வரஸ்ஸாத்ரகாமிகஃ' இதி ॥

காமஸ்ரூத்ர வஜ்தாவத்ரதஃ— 'வர்ஷவக்ஷாமெட்யவா ச்ரெஷ்ட நவ்ய வ்ரஷ்டிர்த்ரஜெசு । காதிக்யாம் வளண க்ஷாவ்யாம் வா வைஸாவ்யாம் வாட்வி வா வ்ரஷ்டி ॥ உத்ஸ்ரஜெத்ரகூஷணெ யக்ரதஃ செவஷிக்விதத்ரத்வயெ' இதி ॥

சூர்வாயநவரிஸிஷ்டெ—

'சுய வ்ரஷோத்ஸர்கஃ காதிக்யாம் வளண க்ஷாவ்யாம் வை

மாகும். நைமித்திகமென்பது, 11-ஆவது நாளில் செய்யப்படுவது. காம்யமென்பது, கார்த்திக வைசாக பூர்ணிமைகளிலாவது, க்ரஹ ணத்திலாவது, ஸங்க்ரமணத்திலாவது செய்யப்படுவதாகும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்பே, சொல்லிய காலத்தில் நைமித்திக வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனத்தைச் செய்யவேண்டும். அதில் மாஸம் முதலியதின் தோஷமில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:—11-ஆவது நாளில், 6-ஆவது மாஸத்தில், த்ரிபக்ஷத்தில், வர்ஷ முடிவிலாவது வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனத்தைச் செய்யவும். பிறகு செய்வதாலும் விதிக்கப்பட்ட காலத்தில் செய்யவும்.

காலமோவெனில் **பத்ததியில்** சொல்லப்பட்டுள்ளது—பகலின் முன் பாகத்திலாவது, நடுப் பாகத்திலாவது வ்ருஷபத்தை விடவும். கார்த்திக பூர்ணிமையிலாவது, வைசாக பூர்ணிமையிலாவது, லக்ஷணங்களுடன் கூடிய வ்ருஷபத்தை தேவருஷி பித்ருக்களின் த்ருப்திக்காக விடவேண்டும்.

ஆச்வலாயன பரிசிஷ்டத்தில்:—இனி வ்ருஷோத்ஸர்கம் சொல்லப்படுகிறது. கார்த்திக பூர்ணிமையில் அல்லது வைசாக பூர்ணி

ஸ்ராவ்யாம்வா ஜீவவத்ஸாயாஃ வயஸ்விந்யாஃ வ்ருத்தம் விஹாயநகெக
ஹாயநம் வா நீலம் வர்ணம் விஜஹ்யாத்வா' இதி ॥

ஹ்ருதயதீபிகாயாம்—

'உத்ஸ்ருஜேத்ருஷபம் நீலம் வர்ணகாமஸ்ய வத்ஸகம் ।
காதிகஸ்ய காமஸ்ய ஜ்யாம் வா வெஸ்ராவ்யாம் ஸ்ராதமேவ தத் ॥
வனகாஹஸ்ராஹாஹ்நி ஸ்ருதே வைகஸ்ய காமெஷ்டயத்தஃ । வ்ருஷோ
த்ஸர்கஸ்து தஸ்ய ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஜீவத்பித்ருகஸ்ய ந கர்தவ்யஃ' இதி ॥

தயா— 'வ்ருத்தவத்ஸாஸவர்ணா ஸுதா வம்ஸ்காரகாலே ।
ந காமநிமித்தே ஜ்யேஷ்டே ந ஜீவத்பர்த்ருகே' இதி ॥

யத்ர— 'மதீவத்ஸா நாரீ ம்ரியதே மொஹயாத்ருதஃ । வ்ருஷம் நெஹெத்ஸர்ஜேத் வத்ஸோ யாவத்ஸ்வவித்ஸர்ஜீவ
நம்' இதி, தத்ர கெவலவ்ருஷோத்ஸர்கநிஷெயவாத் ॥

மையில், செய்யவும். பிழைத்துள்ள கன்றையுடையதும், பாலுள்ளதுமான பசுவின் கன்றை, 2-வர்ஷமாகியது அல்லது ஒரு வர்ஷமாகியதை, நீல வர்ணம் அல்லது பப்ரு வர்ணம், பிங்கள வர்ணமுள்ளதை விடவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:-"வைசாகம், கார்த்திகம், ஆச்வயுஜம் இந்த மாஸங்களின் பூர்ணிமையில், ப்ராத:காலத்தில், நீலமான கன்றான வ்ருஷபத்தை விடவும். 11-ஆவது நாள் தவிர்த்த காலத்திலான விஹிதமான காலத்தில் கவனித்து விடவேண்டும். 11-ஆவது நாளில் செய்தால் சுக்ரனின் பால்யம் மௌட்யம் இவை தோஷகாரங்களல்ல" என்று உள்ளது.

அவ்விதம்-"இறந்தவனுக்கு ஒரு வர்ஷத்திற்குள் எப்பொழுது ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்ய விரும்புகிறானோ, அப்பொழுது கால நியமத்தைக் கவனிக்கவேண்டாம். குரு சுக்ரர்களின் மௌட்யமும் கவனிக்கப்படவேண்டாம்" என்றும் வசநம் உள்ளது.

ஆனால், "பதியும் புத்ரனுமுள்ள ஸ்த்ரீ, இருவரின் எதிரில் மரித்தால், புத்ரன் தன் பிதா ஜீவித்திருக்கும் வரையில் வ்ருஷோத்ஸர்ஜனத்தைச் செய்யவே கூடாது" என்ற வசனம் உள்ளதே எனில், அது வ்ருஷபத்தை மட்டில் விடுவதை நிஷேதிப்பதில் தாத்பர்யமுள்ளது. ஆகையாலேயே,

அத ஸவ ஜாபாலிஃ—

'பதிவ்ரதா ஸுஶீலா ச புத்ரிணீ ஸுஸமா ஸ்ரதா। நொத்ஸ்ருஜெத்ருஷமெகம் து ஸஹ மா ஸுத்ஸ்ருஜெத்ருஷம் ॥ புத்ராதந்யோ யதா தஸ்யாஃ ஸ்ராத்தகர்தா ஸவெத்யதி। ததைவ வ்ருஷஸுத்ஸ்ருஜ்ய பஶ்சாத் ஸ்ராத்தம் ஸமாசரெத்' இதி ॥

அத ஸவ ஸ்ம்ருத்யந்தரம்—

'யா நாரீ ஸத்ருஸுதயொ ரமெ து ப்ரமிதிம் மதா। தஸ்யா அபி வ்ருஷொத்ஸர்கஃ கர்தவ்யஸ்து யதாவிதி ॥ அபுத்ரா து யதா நாரீ ம்ரியதெ ஸத்ருரமுதஃ। வ்ருஷொத்ஸர்கொ ந கர்தவ்ய ஸகா மளர்தியதெ ததா' இதி ॥

அந்யத்ராபி—

'பதிபுத்ரவதீ நாரீ ஸ்ரதா செஜ்ஜீவஸத்ருகா। பாதிவ்ரத்யெந தல்லொகம் வ்ருஷஹீநா ந மச்ஹதி ॥ ஜீவஸத்ர்யாஸ்து கர்தவ்யம் ஸஜ்கல்பஸ்ராத்தமெவ ஹி ॥ பார்வணம் ச வ்ருஷொத்ஸர்கம்

ஜாபாலி:— "பதிவ்ரதையும், நல்லொழுக்கமுள்ளவளும், புத்ரவதியுமான ஸுவாஸிநீ மரித்தால், வ்ருஷபத்தை மட்டில் தனியாய் விடக்கூடாது. பசுவையும் சேர்த்துவிடவேண்டும். புத்ரனைத் தவிர்த்த மற்றவன் கர்த்தாவானால், அவன் வ்ருஷபத்தை மட்டில் விட்டு, பிறகு ச்ராத்தத்தைச் (ஏகோத்திஷ்டத்தை) செய்யவும்" என்றார்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும்:— "எந்த ஸ்த்ரீ பர்த்தா, புத்ரன் இவர்களின் முன்னிலையில் ம்ருதியை அடைந்தாளோ, அவளுக்கும் வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் விதிப்படி செய்யப்படவேண்டும். புத்ரன் இல்லாத ஸ்த்ரீ, பர்த்தாவின் எதிரில் மரித்தால், அவளுக்கு வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்யப்படவேண்டாம். ஒரு பசுவைத் தானம் செய்யவேண்டும்" என்கிறது.

ஓர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— பதியையும் புத்ரனையுமுடைய ஸத்ரீ, பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது இறந்தால், அவளுக்கு வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநம் செய்யப்படாவிடில், பாதிவ்ரத்யத்தால் பதிலோகத்தை அடையமாட்டாள். ஜீவபர்த்ருகையா யிறந்தவளுக்கு ஸங்கல்ப ச்ராத்தமே செய்யப்படவேண்டும். பார்வண ச்ராத்தத்தையும்,

கர்மாதாயாம்சயோ ஹவைஷ' இதி ॥ ஜீவஹ்ருத்வா கவ்ருத்வாயா இதி ஸ்ருஷ்டிஃ ॥

லோகாக்ஷிஃ—

'நஸ்த்ரியாஸ்து வ்ருஷோத்ஸர்கம் குர்யாத் கர்மாங்கதாம் கதாவத । வ்ருஷம் ருத்ரார்து வஸ்ருப்ரீத்யை வவிண்ஷ்டிகரணாவயி' இதி ॥ வ்ருஷம் ருத்ராய-ப்ரஹ்மணஹோஜநம் வஸ்வர்த-ப்ரஹ்மணஹோஜநம் வ தர்ஷ்டா கந்யஸ் வவம் வவிண்ஷ்டிகரணாவயி கர்மாங்கம் உத்யர்ஹஃ ॥

கந்யாதிவிஷயே— 'விதர்ஷ ஸ்வ்வியம் வர்ஷ்டிக்ரியா ஸாதர்ஸ்ய வர்தகஃ । வ்ருஷர்தஜ்ய வத்ஸாஸ்ய விதர்ஷ வஹ வவிண்ஷ்டநர்' இதி ॥

ப்ரேதகவிமோசகவ்ருஷோத்ஸர்கே நாந்தீஸ்ராத்தநிஷேத ஸாஹ ஸாதாதபஃ—

'ஸ்வர்காகாமோ வ்ருஷோத்ஸர்கே நாந்தீஸ்ராத்தவர்யாநதஃ । ப்ரேதம் கர்மாத்ருஸ்ருஷ்ட நகர்மாங்க ப்ரேதமோசகஃ' இதி॥

வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநத்தையும் செய்யக்கூடாது. செய்தால் ஆயுஸ் ஸுக்குக் குறைவு ஏற்படும். மூலத்திலுள்ள 'ஜீவபர்த்ருகைக்கு' என்ற பதத்துடன் 'புத்ரனில்லாத' என்று சேர்க்கவும்.

லோகாக்ஷி:— பர்த்தா பத்னிக்குச் செய்தால் வ்ருஷபோத்ஸர்ஜநத்தை ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது. வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம், ருத்ர ப்ரீதிக்காக ப்ராம்ஹண போஜனம், வஸுப்ரீதிக்காக ப்ராம்ஹண போஜனம் இவைகளைத் தவிர்த்து, மற்றதெல்லாவற்றையும் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிற் செய்யவேண்டும்.

அனுப்ருதி விஷயத்தில்:— பிதாவுக்கு க்ரியையைச் செய்து, மாதாவுக்கும் செய்து, வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்து, பிறகு, பிதாவோடு சேர்த்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்.

ப்ரேதத்வ விமோசநத்திற்காகச் செய்யப்படும் வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனத்தில், நாந்தீ ச்ராத்த நிஷேதத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:— ஸ்வர்க காமனுய் வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்கிறவன், நாந்தீ ச்ராத்தத்தைச் செய்து செய்யவேண்டும். ப்ரேதத்வ விமோசநத்திற்காகச் செய்யும் மற்றவன் நாந்தீச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது.

விஜ்ஞானேஶ்வராஃ—

‘வனகாஹ்வோ ஹ்ரீ ஹம்ஸ்வாவை யஸ்ய நோத்ஸ்ருஜ்யதே வ்ருஷஃ । விஶாவக்வம் ஸ்ரீரம் தஸ்ய ஒதைஃ ப்ராஹ்மணதே ரவி’ ஊதி ॥

ஸ்ருதகரே—

‘வ்ருஷஹீனோ ஶ்ருதோ யாதி ரௌரவம் தஶவார்ஷ்வ்ருதழ் । உத்ஸ்ருஷ்டோ ரூஹ்ரவ் லொகம் யாதருத் ரோதவஃ’ ஊதி ॥

ஸ்ருஹஸ்பதிஃ—

‘காஹ்ஷ்ஹி விதரஃ வ்ருஷ்ணு நரகே வாதஹீரவஃ । மயாம் யாஸ்ருதி யஃ கஶ்சிஸ் ஹொர்ஷ்ணு ஸஞ்ஜாரயிஷ்ருதி ॥ கரிஷ்ருதி வ்ருஷொத்ஸர்கம் ஶிஷ்டாவ்ருதம் தயைவ ஸ’ ஊதி ॥

விதர்மாயா ஸ—

‘வனஷ்வ்ரா வஹவஃ வ்ருஷ்ணா யதைகொர்வி மயாம் வ்ரஜேஸ் । யஜேத வார்ஸ்வமேதேன நீலம்வா வ்ருஷ்ணம் ஸ்ருஜேஸ்’ ஊதி ॥

விக்ஞானேச்வரர்:— 11-ஆவது நாளில் எவனுக்கு வ்ருஷபம் விடப்படுகிறதில்லையோ அவனுக்குப் பிசாசத்தன்மை ஸ்திரமாகவே இருக்கும், அநேகம் ச்ராத்தங்கள் செய்யப்பட்டாலும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்யப்படாத ப்ரேதன் இருள் சூழ்ந்த ரௌரவ நரகத்தை அடைகிறான். வ்ருஷபோத்ஸர்கம் செய்தவுடனேயே ருத்ர லோகத்தை அடைகிறான்.

ப்ருஹஸ்பதி:— நரகத்தில் விழுவதினின்றும் பயந்தவர்களான பித்ருக்கள், புத்ரர்கள் (பலர்) பிறக்கவேண்டுமென வேண்டுகின்றனர். (பல புத்ரர்களிருந்தால்) எவனுவதொருவன் கயைக்குப் போவானுகில் அவன் நம்மை (நரகத்தினின்றும்) காப்பாற்றுவான். வ்ருஷபோத்ஸர்ஜனம் செய்வான். யாகத்தைச் செய்வான். பூர்த்தத்தைச் (குளம் வெட்டுவது முதலியது) செய்வான்.

பித்ருக்களின் வாக்யமும்:— பலபுத்ரர்கள் பிறக்கவேண்டுமென்று கோரவேண்டும். அப்படியானுல் (அவர்களுள்) ஒருவனுவது கயைக்குப் போவான். அச்வமேத யாகத்தையாவது செய்வான். நீலமான வ்ருஷபத்தையாவது விடுவான்.

நீலவ்ருஷலக்ஷணமுக்தம் ஜ்யோதிஷ்டோமே—

'லொஹிதோ யஜ்ஞவணேऽநுஷ்வெவ ஹ்வெவ வாஜ்ஞஃ।
ஸ்வேதம் வஸ்ரவிஷாணாஹ்யாம் ஸ நீலோ வ்ருஷபஸ்யதே' இதி ॥

கதம் வ்ருஷாலாபே வ்யவஹாரः—

'விஹிதே ஷ வ்ருஷோத்ஸர்கே கவாமபி ஸகாஸ்வம்ஹவே।
ஸ்வேதகவ்ய விஶோகாயாம் ஸ்ருஷ்டாநேகாஷ்டகாஸ்வயேக' இதி ॥

வையாயநஸ்ய—

'தாவதாம் வயஸி வாயஸம் ஶ்ருவயிக்வா வனகாஷ்டவ்யாவஹ
ணாநு ஹோஜயேக' இதி ॥

வ்யாஹ்ருதவி—

'வனகாஷ்டஹ்யோ விவ்ருஹ்யோ ஷ்டாஷ்டகாஷ்டஸ்ருஜஃ।
ஸ்ருஷ்டிஸ்ரு கதாவ்யம் ஸ்ருஷ்டவீதிகாரம் ஹி தத்' இதி ॥

ஸாதாதவஸ்ய—

'வனகாஷ்டவ்ய விவ்ருஷ்ட ஸ்ருஷ்டாநுஷ்டிஸ்ரு ஹோஜயேக।
ஸ்வேதகவ்ய விஶோகாயாம் யஸ்ருஷ்டவ்யதாஸ்ருஜே' நிதி ॥

நீலமெனும் வ்ருஷபத்தின் லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:—தேஹத்தில் சிவப்புவர்ணமும், முகத்திலும், வாலிலும் வெளுப்பு நிறமுள்ளதும், குளம்பு, கொம்பு இவைகளில் வெளுப்பு நிறமுள்ளதுமான வ்ருஷபம் நீலவ்ருஷபம் எனப்படுகிறது.

இவ்விஷயத்தில், வ்ருஷபம் கிடைக்காவிடில்,

ப்ரசேதஸ்:— வ்ருஷபோத்ஸர்கம் செய்யப்படாவிடினும், வ்ருஷபம் கிடைக்காவிடினும், சக்தியில்லாவிடினும், ப்ரேதத்வ விமோசநத்திற்காக, 11-ருத்ரர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்கவும்.

போதாயனரும்:—பசுக்களின் பாலில் பாயஸான்னத்தைப் பாகம் செய்து 11-ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்கவும்.

வ்யாஸரும்:—11-ஆவது நாளில், 11-ப்ராம்ஹணர்களுக்கு, ருத்ரனை உத்தேசித்துக் கொடுக்கவும். அது ருத்ரனுக்குப் ப்ரீதியைச் செய்வதாய் ஆகும்.

சாதாதபரும்:-ருத்ரர்களை உத்தேசித்து 11-ப்ராம்ஹணர்களை

வ்ருத்தஜனைத—

'வைதக்வவ்ய விசோக்ஷாயைகாள்ய்ராந்ய வா வியிஷ்வேத:।
வ்ராஹ்மணாந் ஹோஜயேத்ஷட் ஹிரண்யேநாத்ந ஏவ வா' இதி ॥

வ்ருத்தி ஸ்ராத்தம் ॥

கயைகோத்திஷ்டம் ॥ தத்ர யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் தத்ர மாஸி மாஸி தத்ஹ்நி ச। ப்ராஹ்மணாந் போஜயேத்தத்ர ஸாக்ஷாத்ப்ரீணாதி தத்பிதூந்' இதி ॥

மைத்ராயணி—

'ஏகாத்திஷ்டம் ஸதா கார்யம் ஸர்வதா ஸர்வகாமிகம்' இதி ॥

ப்ருஹன்மநு:—

'ஏகாத்திஷ்டம் ந குர்வீத ஸபிண்டம் ஸாம்வத்ஸரம் விநா' இதி ॥

ப்ரேதத்வம் நிவ்ருத்திப்பதற்காக, தேன், பால், நெய் இவைகளுடன் கூடிய ஆஹாரங்களுடன் புஜிப்பிக்கவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:-ப்ரேதத்வ நிவ்ருத்திக்காக ருத்ரர்களுக்காவது போஜநம் செய்விக்கவும். அல்லது 8-ப்ராம்ஹணர்களை, ஹிரண்யத்தாலாவது, அன்னத்தாலாவது, புஜிப்பிக்கவும்.

ஏகோத்திஷ்ட விதானம்.

இனி ஏகோத்திஷ்டம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:—ஒரு வர்ஷம் வரையில் ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் இறந்த தினத்தில் ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் ம்ருததிதியில் ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். 11-ஆவது நாளில் ஆத்யச்ராத்தத்தையும் செய்யவேண்டும்.

மைத்ராயணியும்:—11-ஆவது நாளில் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் ஸாதாரணமெனப்படுகிறது.

ப்ருஹன்மநு:—த்விஜர்கள் 11-ஆவது நாளிலேயே ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸ:—

'வனகாஷ்ஜ்ஹி வம்ஸ்யாவை ஸ்ராத்தம் ஷ்ட்யாஷ்ட்யாவிதி।
கோபாஷ்வாத்ய வாஸ்யாதி தீயாஹ்ந்யபராஹ்ணிகே' இதி॥

ஷ்ட்ருஜ்ஞரே—

வனகாஷ்ஜ்ஹி யஜ்ஞம் கோபாஷ்வாவிவாஸ்யது' இதி॥

க்ஷத்ரியாதீநாமேவ்யாஷ்ட்யஸ்ராத்ம தைகாஷ்ஸ்யாஹ வனவைதி ஸாய
வீயாஷ்ள வ்யவஷ்ஸ்யாவிதழ॥

வஸ்ரிகாயாஞ்—

'ஸுஜ்ஞளயாதை தத்வஷ்ட்ருக்ஷ்ணஷ்யாந்தம் ஸமாவயேத் । தத்ஸ்
ஸ்ராத்தம் வ்ருஷ்யாதவ்யம் ஸவத்ஸவணேஷ்வயம் வியிஸ்' இதி॥

வஸிஷ்டஸம்ஹிதாயாம் து—

'கோபாதஷ்ஸம்வத்ஸராத்ஸ்யாதி ஸ்ராத்தம் மாஸம்ருதைதந வை।
வனகாஷ்ஜ்ஹி விவ்ருத்தாநாம் ந்ருவாணாம் ஷோடஜ்ஹி॥
வைஜ்ஞாநாம் விம்ஸதிஷ்நெஸு த்ருதீயாநாம் தாவிவ்ருத்தே' இதி॥

வ்யாக்ரர்:—11-ஆவது நாளில் விதிப்படி ச்ராத்தம் செய்யவும். வாரம், திதி, நக்ஷத்ரம் இவைகளைப் பாராமல் இன்று அவச்யம் செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—11-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தத்தை ஸந்தேஹப்படாமல் செய்யவேவேண்டும்.

க்ஷத்ரியன் முதலியவர்க்கும், ஆத்ய ச்ராத்தம் 11-ஆவது நாளிலேயே என்று மாதவீயம் முதலிய க்ரந்தங்களில் நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது.

சந்த்ரிகையிலோவெனில்:— ஆசௌசத்தின் முடிவில் பிண்ட தானத்தை விதிப்படி முடிக்கவும். பிறகு ஏதோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும். இந்த விதி எல்லா வர்ணங்களுக்கும் ஸாதாரண மாகியது.

வஸிஷ்ட ஸம்ஹிதையிலும்:— இனி, கார்க்யரின் மதத்தை அனுஸரித்து ச்ராத்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். 11-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், 16-ஆவது நாளில், க்ஷத்ரியர்களுக்கும், 20-ஆவது நாளில் வைச்யர்களுக்கும், மாதம் பூர்ணமாகிய பிறகு சூத்ரர்களுக்கும் ஏகோத்திஷ்டம் விதிக்கப்படுகிறது.

கமஷ்யஃ—

‘வனகாஉஸ்zஹ்ரீ வம்ஸ்ராவெத் ஜிஜாநாஃ-தீம் விஷ்ணோ: ।
வனகொஷ்டம் ஸுகு-வீத ஹவிதிஉ-ராஉஸாஸு வரே ॥
ஷொஉஸாஹாஸு வரேவெஸ்யுஸ்-ஹ்ரீஉ-ஸ்ரீம்ஸஷ்டிநாத்வரே’ இதி॥

ஸவெ-ஷ்வெதெஷ-ு வஸநெஷ-ு ஸ்ராஹ்மணா நாகோஉஸ
ஷிநெ வனகொஷ்டவியாநாஸு தெஷாகோகாஉஸஷிந வனவெகொ
ஷ்டிஷ்டி । க்ஷத்ரியாஸீநாம-ு விகல்ப: ॥

கதாஹிதாக்நெவி-ுஸெஷொஜாத-ுகணி-ுநொகு:—

‘ஸாஉவ்-ும் த்ரிவக்ஷாஉஸ்ராஉம் ஸ்ரீதெzஹநெவ கீதி-ுதிஷ்டி ।
கயஸ்ய-ு காரயெஉஹா ஆஹிதாக்நெஷி-ுஜந்யநி:’ இதி ॥

த்ரிவக்ஷாஉவ-ுாஉஸு வ்ரெதகரி-ு தஉாஹஷிவஸாஉாரஸ்ய
கூஹிதாக்நெ: காய-ுடி, த்ரிவக்ஷாஉ-ஸ்ரீவ்-ும் யகு ஸ்ராஉம் தந்ரண
ஷிவஸ வனவ கய-ுஷிதயி-ுட:॥

அகஸ்த்யர்:— “11-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் ச்லாக்யமாகும். க்ஷத்ரியன் 13-ஆவது நாளில் செய்யவும். 17-ஆவது நாளில் வைச்யன் செய்யவும். 31-ஆவது நாளில் சூத்ரன் செய்யவும்”.

முன் சொல்லிய வசனங்ளெல்லாவற்றிலும், ப்ராம்ஹணர் களுக்கு, 11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம் விதிக்கப்படுவதால், அவர்களுக்கு 11-ஆவது நாளிலேயே ஏகோத்திஷ்டம். க்ஷத்ரியர் முதலியவற்கோவெனில் விகல்பம்.

இவ்விஷயத்தில், ஆஹிதாக்னிக்கு விசேஷம் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

ஜாதுகர்ணியரால்:—“ஆஹிதாக்னியாகிய ப்ராம்ஹணனுக்கு, த்ரிபக்ஷத்திற்குள் செய்யப்படும் ப்ரேதகர்மத்தைத் தஹநதினம் முதற்கொண்டு செய்யவேண்டும். த்ரிபக்ஷத்திற்குமேல் செய்யப் படும் ச்ராத்தத்தை மரணதினம் முதற்கொண்டே (கணக்கிட்டுச்) செய்யவும்” என்று.

'ஈதஃ ஊர்ஹாஹ்ய ஜிகொஷ்டஜிஜ்ஞ நஃவஹிகம் வ ஊர்ஹ ஜிநாஜி கூயஃரஃ । ஸி தீயஃவஹிகம் வ ஊர்ஹஜிநெ கூயஃரஃ ॥

காலாத்யயே—

'த்ரிவக்ஷாஸு வஜ்ஜ்வஃதஹ்யாஜ்ஜுஹுஃவெஸு ஸம்ஹ்ரார்வாவஸே । ஊர்த்வம் ப்ரதிநெzநஜ்ஜுஹ்வஃரணைவ ப்ரதாஹதஃ' ஜதி ॥ வஜ்ஜ்வஃதஃ = வஜ்ஜ்வஃதஸ்ய கதஃவ்யே । ஸம்ஹ்ரார்வாவஸே = ஊர்ஹஜிநாஜி லவெஜிதயஃரஃ॥

வ்யாஹஃ—

'ஸ்ருதகாஜெ நஸ்ஃ கூயஃரா ஜெகொஷ்டஜ அயம் வ்யஃ । ஸ்ருதகெ வதிதெ வாவி ஷ்ரதஜ்ஞ்ஃ நாதிஜ்ஷ்யெஸு' ஜதி ॥ வஜகொஷ்டஜ அயஜிதி ஜிஜ்ஞெகொஷ்டஜாவ்ய தாஜ்ஞ்ஃ வ தஜ்ஜ்யே । ஸ்ருதகாஜெ = வஜகாஜ்ஹாஜெ கூயஃரஃ, ஜிஜ்ஞே ஸ்ருதகாஜ ராவாதெzவி ஷ்ரதஜ்ஞ்ஃ = ஜிஜ்ஞெகொஷ்டஜ்ஃ நாதிஜ்ஷ்யெஸு, தஜ்ஜெவ கூயஃரஜிதயஃரஃ ॥

கதஜவாஹ விஷ்ணுஃ—

'ஷூத்ரஜ்ஹாஜ்ஜ்ஹஜ்ஜெரzவி கூயஃரஜெகாஜ்ஹஜ்ஜெzஹநி' ஜதி ॥

ஆகையால், 10-நாள் க்ரியை, ஏகோத்திஷ்டம், ஊனமாஸிகம் இவைகளைத் தஹ்நதினம் முதற்கொண்டு செய்யவும். 2-ஆவது மாஸிகத்தையும் தஹ்நதினத்தில் செய்யவும்.

காலாதர்சத்தில்:— ஆஹிதாக்னிக்கு, த்ரிபக்ஷத்திற்கு முன் செய்யப்படும் க்ருத்யத்தை, தஹ்நதினம் முதற்கொண்டு செய்யவும். த்ரிபக்ஷத்திற்குமேல் செய்யப்படும் ச்ராத்தத்தை மரணதினம் முதற்கொண்டு செய்யவும் அநாஹிதாக்னிக்கு, எல்லாவற்றையும் மரணதினம் முதற்கொண்டே செய்யவும்.

வ்யாஸர்:— அறிந்தவனுன கர்த்தா ஆசௌசத்தின் முடிவில் (11-ஆவது நாளில்) மஹ்நகோத்திஷ்டம், ஆவ்ருத்தாத்யம் என்ற இரண்டு ஏகோத்திஷ்டத்தையும் செய்யவேண்டும். நடுவில் வேறு ஆசௌசம் வந்தாலும் ஸ்வதந்த்ரத்தை = மஹ்நகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யாமலிருக்கக்கூடாது. அப்பொழுதே செய்ய வேண்டுமென்பது பொருள். ஆகையாலேயே,

விஷ்ணு:— "அசுத்தனுயினும், ஆத்யச்ராத்தத்தை = மஹ்நகோத்திஷ்டத்தை, 11-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும்" என்கிறார்.

கதவனவ தத்ரூகரணே வ்ருஹஸ்பதிஃ-

‘வனகாத்ரயாஹே யத்ர ஶ்ராத்தே கோஷ்டிஷ்டம் ஸாவத்ரிக
யதி காயம் நகுர்வீத தவ்ருஹஸ்பதிஹ்ரு தி’ ஆதி ॥

வனதவ்ரு கவ்ஷ்டிஸாத்ய நாஹாவவிஷயே, க்ரு தே கவ்ஷ்டிஸாத்ய
யநே வ்ருநஃ வின்னோத்கரோத்ரு தியஹ்ரு ஸாத்ய வ்ரு தீவாதிதே ॥

கவ்ரு தாத்ரு யம் தவ்ரு ஶுளவஹந்திவாதே ரொமாதிநா காத்ரு
வ்ரு விவ்ரு வதி ஆத்ரு யாஹாதிகாயாதரே காயே உதி ॥

தயா வ வ்ருாஹஃ—

‘வனகாத்ரயாஹே கவாத்ரு வ்ரு வஹ்ரு ம் தவ்ரு யதா ஹவேத் ।
ஆத்ரு யாஹேzவி கதவ்ரு ம் தூயோவிஂஶதிநேzவி வா’ ஆதி ॥

வ்ருத்ரி காயே—

‘ஶுளவநிமித்தோத காயே தாத்ரு யோத்கோத்ரு ஹநி । தூயோ
விஂஶதிநே வாzவி வத்ரு விஂஶதிநேzவி வா’ ஆதி ॥

ஆகையினாலேயே, அன்று செய்யப்படாவிடில், புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தை விதிக்கின்றார்,

ப்ருஹஸ்பதிஃ— “11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில் புநஸ்ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று.

இவ்விதம் சொல்லியது, அஸ்திஸஞ்சயநம் செய்யப்படாத விஷயத்தைப்பற்றியது. அஸ்திஸஞ்சயநம்செய்யப்பட்டிருந்தாலோ வெனில், பிண்டோதகதாநம் மட்டில், என்பது கீழே சொல்லப் பட்டுள்ளது.

ஆவ்ருத்தாத்யமோ வெனில், ஆசௌசம் நேர்ந்தாலும், ரோகம் முதலியதால் அதற்கு விக்நம் நேர்ந்தாலும், 12-ஆவது நாள் முதலிய காலாந்தரத்தில் செய்யப்படவேண்டும். அவ்விதமே,

வ்யாஸஃ:—11-ஆவது நாளில் ஆவ்ருத்தாத்யத்திற்கு விக்நம் நேர்ந்தால், 12-ஆவது நாளில், அல்லது, 23-ஆவது நாளில் செய்யப் படவேண்டும்.

சந்த்ரிகையில்:—ஆசௌசம் முடிந்த பிறகு, ஆத்யத்தை, 11-ஆவது நாளிலாவது, 23, 27-ஆவது நாளிலாவது செய்யவும்.

ஷ்ரீதர்யஜுஷாரை—

'ஸுஷ்ரூஷவே விஷ்ணுதர்மபுவனாநுஷ்டாதுஸ்ரீ தரஜந்மநி தஸ்மை ஸுநயோவிகாஸ வ-ஷ்வபு ந்ருஷ்யழி' இதி॥

ஷ்ரீஹர்ஷநாம்ந—

'வனகாஷ்ஸ்ரஹ்மி ஸம்ஷ்ரீவெயதி வஜ்ரஷ்ட-ரொஹிணீழ। ஸுவஸ்ரஷ்டாதாவ்யா வா கர்யாத்த ஷாஷ்ஸ்ரஹ்மி' இதி॥

ஷ்ரீதர்ஜெஸ்வி—

'வனகாஷ்ஸ்ரஷாஹ யதிஸ்ரகுவாரொ ரொஹிண்யாவ்யபுஸ தாரகாவா। ஹவெத்ஸ கூஷ்கோஷகவிண்ஷாநம் ஸ்ரஷம் வுகர்யபுர ஷவரெஷ்ரவ' இதி॥

வனவம் ச வனகாஷ்ஸ்ரஷாஹ ஸுவ்ரதாஷ்யஸ்ய நிஷெயெ ஸதி ஷாஷ்ஸ்ரஷாஹாஷ்டகாயெ தஸ்ய கூஷ்கா ஷ்ரீநிவாஸிகாஷீநி வஜ்ர ஷஸ்ரஷாநி கூஷ்கா வாவிண்ஷ்யம் கர்யாஸ்ய॥

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— ஆத்யச்ராத்தத்திற்கு விக்னம் நேர்ந்தால், வெள்ளிக்கிழமை, நந்தாதிதி, சதுர்தசீ, த்ரிஜன்ம நக்ஷத்ரங்கள் இவைகளை விட்டு, ஊனமாஸிகத்திற்கு முன் செய்ய வேண்டும்.

ப்ருஹன்மனு:— 11-ஆவது நாளில், சந்த்ரன் ரோஹிணியிலாவது, உத்தரா என்னும் பெயருள்ள நக்ஷத்ரத்திலாவது இருந்தால் (உத்தரபல்குனீ, உத்தராஷாடா, உத்தரப்ரோஷ்டபதா) 12-ஆவது நாளில் (ஆவ்ருத்தாத்யத்தை) செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— 11-ஆவது நாளில் சுக்ரவாரமாவது, ரோஹிணியாவது, பூர்வபல்குனியாவது சேர்ந்தால், உதகபிண்டதானத்தைச் செய்து, ச்ராத்தத்தை (ஆவ்ருத்தாத்யத்தை) மறுநாளிலேயே செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமிருப்பதால், 11-ஆவது நாளில் ஆவ்ருத்தாத்யத்திற்கு நிஷேதமிருந்தால், 12-ஆவது நாள் முதலிய விஹிதகாலத்தில் அதைச் செய்து, ஊனமாஸிகம் முதலிய 15-ச்ராத்தங்களையும் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

விதியேவாரே—

'ஸவ்யேனாநாம் பூதாஹாதெகாதஶ்யாஹ்நி ஶ்ராத்தம் ஸகோஷ்டம் கர்யாத், மாஸ்ரஸ்மாத்ராஹாதெகாதஶாஹே। த்ரயாஹதவ்யேண யதர்யேத்யஹ்நி கோஷ்டம் வ்ருத்தேஷ்வாவிண்யுத், வ்யகாஹதவ்யேண த்ரிதீயேத்யஹ்நி கோஷ்டம் த்ரிதீயேவாவிண்யுத், உத்தராஹ்நி தெ கூநெகேஷாம்ஸ்ரயேண தத்தந்யூதாஹாதெகாதஶாஹே, தியிஹெதெவி வ்ருத்தாந்பூதெர்யாம் வத்தர்யாம் ஸஹைதேகாதஶாஹ வாவ ஸஹ ஶ்ராத்தம் கர்யாத்' இதி ॥ ஸுத்ர ஸம்வாதவத்நாநி வக்தவ்யாநி ॥

வ்ருத்தயுக்தே—

'வ்யகாதஶாஹே ஸம்வ்ருத்தே த்ரீணி கோத்ராணி காரயேத் । நவஶ்ராத்தம் து வக்தவ்யம் ஹேதோர்வத்ஸரிகஸ்ய ஹ்யேத் ॥ த்ரைதக்ஷ்வ விதோகரயம் வ்ருஷலம் விஸ்ருஜேத்ததஃ । ஸாக்ஷா தஶ்யாஹ்நிவாயாம் விஸ்ருஜேதெகாதஶாவரானு ॥ கர்மகுத்ரெக

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— "எல்லாவர்ணத்தார்களுக்கும், ம்ருதி தினம் முதல் 11-ஆவது நாளில் மத்யாஹ்னத்தில் ஏகோத்திஷ்டத் தைச் செய்யவேண்டும். ஆஹிதாக்னிக்கு, ஸம்ஸ்கார தினத்தி லிருந்து 11-ஆவது நாளில். மூன்று நாட்களில் தர்ப்பணம் செய்யும் விஷயத்தில், 4-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம், 5-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம். ஒரு நாளில் தர்ப்பணம் செய்யும் விஷயத்தில், 2-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டம், 3-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம். 10-நாட்களுள் அநேகர்களின் மரணமானால் அவரவரின் ம்ருதி தினத்திலிருந்து 11-ஆவது தினத்தில். திதிபேதமிருந்தாலும், ஸங்காத மரணத்திலும், அனுமரணத்திலும், பத்னிக்குப் பர்த் தாவுடன் சேர்த்தே 11-ஆவது தினத்தில் ச்ராத்தத்தைச் செய் யவும்." இவ்விஷயத்தில், அனுஸரித்துள்ள வசநங்கள் முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—11-ஆவது நாள் வந்ததும் 3-கார்யங் களைச் செய்யவேண்டும். முற்பகலில் நவச்ராத்தத்தை, ஹிரண்யத் தாலாவது, ஆமத்தாலாவது செய்யவும். பிறகு, ப்ரேதத்தன்மை போவதற்கு வ்ருஷோத்ஸர்ஜனத்தைச் செய்யவும். பிறகு ஸ்நானம் செய்து, மத்யாஹ்ன காலத்தில் 11-ஸங்க்யைக்குக் குறை

விஷ்வம்வா ஏதத்யம் முஞ்சதி। ஸ்ருத்யை விஷ்வாஹ்வயே ஹ்யேவ ஹ்வயந்தி। வாஜவதீபாஜனம் கரோதி। ஸ்ருஷ்ட்யை। ஸ்ருஷ்டமேவைனம் ஸ்ருஜதே। மேதோவை நிதிர்ஜ்யா ஹ்யாஜனாதீனி கரோதி யேன' இதி ॥

ஜைமினிஃ—

'வ்ரீஹயோஹ வைவிகம் காயந்தி ஸவனாஹ்வை தத் வைதஸ்ய கரோதி। வனகோஷிஷ்டம் தத் ஸவனாஹ்வை வ்யாதவர்ஜிதிதகரோதி' இதி ॥

கார்ஷ்ணாஜனிஃ—

'ஸ்ருக்ஸ்ருவாவிகரோதி ஸ்ருஷ்ட்யை வ்யாஹ்ருத்யாஸ் வை ஹீயதே। தஜ்ஜிகாஸயா லிங்கா விஜ்ஞாயதே' இதி ॥

தக்ஷாஹ வைதஸ்ருதிஃ—

'வனகாஸோ ஹி வை தாயம் வ்யாஹரணானேகாஸோ ஸ்ருக்ஸ்ருவ ஸவனாஹ்வை நானாஸ்ருத்யா நானாஸவிர்வ்யாஹரந்தி

யாத ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்கவும். சக்தியில்லாவிடில் ஒரு ப்ராம்ஹணனுக்காவது செய்விக்கவும். ச்ரோத்ரியனும், நற்குணங்களுடையவனுமான ப்ராம்ஹணனை நிமந்த்ரித்து, அழைத்து எண்ணெய் முதலியதைக் கொடுக்கவும். குண்டத்திலாவது மண்டலத்திலாவது பாதப்ரக்ஷாளனம் செய்யவும். கோத்ரம், பெயர் இவைகளைச் சொல்லி ஆஸநம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கவும்.

தேவலர்:—முற்பகலில் தேவகார்யத்தையும், பிற்பகலில் பித்ருகார்யத்தையும், நடுப்பகலில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், ப்ராத:காலத்தில் வ்ருத்திச்ராத்தத்தையும் செய்யவேண்டும். இவ்விஷயத்தில்,

வ்யாஸர்:—ஆத்ய மாஸிகத்தை ஒருவனே புஜித்தால், அவன் ப்ராம்ஹணத்தன்மையை இழப்பான். ஆகையால், அதை 11-பாகமாகப் பிரித்து, ப்ராம்ஹணர்களிடத்திற் செய்யவும். அல்லது அக்னியிற் செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ஸத்யவ்ரதர்:—11-ஆவது நாளில் ப்ரேதனுக்காக 11-ப்ராம்ஹணர்களை அழைத்து, மத்யாஹ்னத்தில் பலவிதமான பக்ஷ்யம் அன்னம் ரஸம் இவைகளுடன் போஜனத்தைக் கொடுத்து, விதிப்

வியிவசு வீணுஹாநம் வாஹொஹிரணுஹாவு²வாநஹுதோஹ
கு²ஹுகூஷிணா மு²ணவதி விவ்வெவாதே ஹுரா ஹுயாம் ய தது
வஹ்ரியநாஹியஶ்ரோ வ்ரூவதா²தே' ஹதி ॥

வனவது ஹுஹ்ரூவாணாநு வ்ரூதகுவிஶோயநாயா²ம்
மு²ணவஹ கேக ஶாஹுஶ்ராஹ நிஹிதாயா²ம் ஹொஜயிகுவா மு²ணவதி
தவ்ரிநு ஹகூஷிணாம் ஹுரா ஸு, கூஶ்ரூதாவெகுவா ஹொஜயெஸு ॥

தயா வாத்ரிः—

'வ்ரூதாயா²ம் வ²ரிதகாதே²தி² வ்ராவாணாநு ஹொஜ
பெஹு ॥ கூஹுஶ்ராஹநிஹிதே²தி² வனகுஶேகாஹுஹுzஹநி ॥ வஹ்ரா
ஹுஹ்ராஹுயாரி விதி²யா²ஹாஹநாரிகுழ ॥ மஹுரோவெரு வஹிஹு
ய²ரு ஶ்ராஹஹொகே வ்ரூதாவயெஸு ॥ கூஶ்ரூத வனகும் வம்ஹொஜு
ஶ்ரூதா ஹுரா ஹு ஹுகூஷிணாழ' ஹதி ॥

படி பிண்டதானம் செய்து, வஸ்த்ரம், ஹிரண்யம், வேலிக்காரி, பாதுகை, குடை, உதகும்பம், தக்ஷிணை, படுக்கை இவைகளை யோக்யனான ப்ராம்ஹணனிடத்திற் கொடுக்கவும். அதில் ஸ்வஸ்தி வாசனம் முதலிய தர்மங்களும் உண்டு.

இவ்விதமிருப்பதால், 10-ப்ராம்ஹணர்களை ப்ரேதத்வ மோசனத்திற்காகவும், நற்குணங்களுடைய ஒரு ப்ராம்ஹணனை நிமித்தத்திற்காகவும் புஜிக்கச்செய்து, நற்குணமுள்ள அந்த ஒரு ப்ராம்ஹணனிடத்தில் தக்ஷிணையைக் கொடுக்கவும். சக்தியில்லா விடில் ஒரு ப்ராம்ஹணனையாவது புஜிக்கச் செய்யவும். அவ்விதமே,

அத்ரி:—ஆசௌசத்தின் முடிவில் 11-ஆவது தினத்தில் ப்ரேதனுக்காக 10-ப்ராம்ஹணர்களுக்குப் போஜனம் செய்விக்கவும். ஆத்ய ச்ராத்தத்திற்காக ஒரு ப்ராம்ஹணனையும் புஜிப்பிக்கவும். பிதாவினுடைய வஸ்த்ரம், அலங்காரம், படுக்கை, வாஹநம், முதலியவைகளை ச்ராத்தத்தில் புஜித்தவனுக்கு, கந்தபுஷ்பங்களால் பூஜித்துக் கொடுக்கவும். சக்தியில்லாதவன் ஒரு ப்ராம்ஹணனைப் புஜிப்பித்து, யதாசக்தி தக்ஷிணையைக் கொடுக்கவும்.

வனகொஹிஷ்டஸ்ரு ஸ்வரூபநிரூபணம்.

வனகொஹிஷ்டஸ்ரு ஸ்வரூபமாஹ யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

‘வனகொஹிஷ்டம் தைவஹீந தைகாவைஶ்யகவிதூகம். ஆவாஹநாதிளகரணரஹிதம் ஹ்யவஸவ்யவத். உத்திஷ்டதாதி ஸ்யாத் விஶ்விஸஜ்யநே. ஸஹிரண்யதாதிகி வதைத் ஸ்ரு ஸ்யாத்தை ஸஹிரண்மாஸ்ருஹ’ இதி.

வனக உஹிஷ்டாயஸ்ரிநு ஸ்ருவெ தஸ்தைகொஹிஷ்டஸ்திகி கரு நாமதெயம். தைவஹீநம் = விஶ்வதைவரஹிதம், வனகாவைஶ்யம் = வனகாவைஶ்யவாதம், வனகவிதூகம் = வனகரஹஸ்யவிதூம், ஆவாஹநெந ஸ்ருளகரணெந ஹொநெந ச வஸிநகெண ரஹிதம், ஸவஸவ்யவத் = ஆஹவநீயாவீதஸவ்யஹஸ்தரஹிதம். ஸ்ருக் யைராஜ்யாநெ உத்திஷ்டதாதிகி வதைத். விஶ்விஸஜ்யநெ ஸஹிரண்யதாதிகி ஸ்ரு ஸ்யாத். தெ வாஹிரண்மாஸ்ருஃ இதி ஸ்ரு ஸ்யாதிதி ஶேஷஃ.

வார்தாமாஃ—

ஆவாஹநக்ரியாதைவநியமரஹிதம் ஹி தத். வனகொ

ஏகோத்திஷ்ட ஸ்வரூப நிரூபணம்.

ஏகோத்திஷ்ட ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யாக்ஞவல்க்யர்:—ஏகோத்திஷ்டமெனும் கர்மம் சொல்லப் படுகிறது. ஒருவனே உத்தேச்யனாகியதால் ஏகோத்திஷ்டமென்று இக்கர்மத்தின் நாமதேயம். அது விச்வதேவ வரணமில்லாதது. அதில் அர்க்யபாத்ரம் ஒன்று. ஒரு தர்ப்பத்தால் செய்யப்பட்ட பவித்ரம். ஆவாஹநம், அக்னௌகரணம் இவைகள் மந்த்ரத்துட னில்லை. ப்ராசீநாவீதத்துடன் கூடியது. அக்ஷய்யோதக ஸ்தானத் தில் உத்திஷ்டதாம் என்று சொல்லவும். ப்ராம்ஹணனை அனுப்பும் பொழுது, ‘அபிரம்யதாம்’ என்று சொல்லவும். ப்ராம்ஹணர்கள் ‘அபிரதாஃ ஸ்மஃ’ என்று சொல்லவேண்டும் என்று பொருள்.

பராசரர்:—அதி, ஆவாஹநம், தேவவரணம் இவையில்லாதது. அர்க்யமொன்றே. பவித்ரம் ஒன்றே. பிண்டதானத்தைச் செய்ய

zவ்ருஷ்ட்யு ஶாதவ்ய ஷ்டயெவெகுவவித்யுக்ழ ॥ வ்ரெதாய வின்னோ ஶாதவ்ரெ ஹுக்தவ்யஷ்டு ஶ்ரிஜாதிஷ்டு । ப்ரஜ்ஞ்ய தத்ரா ஹிரண்ய யுஜ்ஞாநஶ்ரிஜந்நாழ்' ஜதி ॥

வஜ்ஞள—

'வனகுஷ்டிஶ்ரு யசு ஶ்ராத்ஜெகொழிஷ்டம் ஹி கீத்ருதெ । வனகாஶெzஹ்ரி ஶ்ரூயாவ்ரெ தசு கதவ்யம் வியாய ஜ ॥ வின்ன ஜெகும் ப்ரஶாதவ்ய ராஜளஜம் யாவ்ரஶாநதம் । வனகாஶெ நகுவீத்த ஶாநஹொராழிகும் தவம்' ஜதி ॥

வ்ரூத்ருஜெரெ—

'ஶூத்ரஶ்ராத்நிழித்தம் தவ்ய வனகுஜெகாஶெzஹநி । வ்ரெதாயம் வ்ருத்தகாஜெ தவ்ய ப்ரூவாஹுணாநு ஹொஜயெத்ஶு ॥ கும்ஜத்த வனகும் வம்ஹொத்ஜ்ய ஶுத்ரூயா ஶ்ரூயாத்ஜ ஶுக்ஷிணாழ் । ஹிரண்யும் ஜெ ழிநீம் மாம் ஜ வஷ்ட்ராணி விவியாநி ஜ ॥ யத்ரிஷ்டதம் மொகெ முஞ்சாத்ஜ குவஸ்ராநி ஜ । ஶுயாzவ்யவாநஹள ஜத்ரும்யத்ரு கும் ப்ரீத்ருகாமதம் ॥ யழிஷ்டம் ஜீவிதவ்ய வ்ரா தத்ரூத்ரூதவ்ய

வேண்டும். ப்ராம்ஹணர்கள் புஜித்த பிறகு. யஜமானன் ப்ராம்ஹணர்கள் இவர்களுக்கு ப்ரச்னமும் உத்தரமும் அபிரதி சப்தத்தால்.

பத்ததியில்:—ஒருவனே உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் ஏகோத்திஷ்ட மெனப்படுகிறது. 11-ஆவது நாளில் மத்யாஹ்னத்தில் அதைச் செய்யவேண்டும். செய்து ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். பிண்டப்ரதானம் வரையில் ஆசௌசமுண்டு. 11-ஆவது நாளில் ஜபஹோமங்கள் முதலியதையும், தபஸ்ஸையும் செய்யக்கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—ஆத்யச்ராத்தத்திற்காக, 11-ஆவது நாளில் ஒரு ப்ராம்ஹணனே ப்ரேதத்திற்காகவும், ஆசௌசநிவ்ருத்திக்காக, 10-ப்ராம்ஹணர்களையும் புஜிப்பிக்கவும். ரக்தியில்லாதவன் ஒரு ப்ராம்ஹணனைப் புஜிக்கச்செய்து, யதாசக்தி தக்ஷிணையைக் கொடுக்கவும். ஸ்வர்ணம், பூமி, பசு, பல வஸ்த்ரங்கள், இஷ்டமான வஸ்துக்கள், கந்தங்கள், புஷ்பங்கள், படுக்கை, பாதுகை, குடை இவைகளையும், மாணகாலத்தில் அவனால் அனுபவிக்கப்பட்ட வஸ்துக்களையும், அவன் பிழைத்திருந்த காலத்தில் எது இஷ்ட

யத்ததஃ। தம் விஷ்யஜ்ய ஜிஜம் ஹுகதம் ஷ்யாயா உநவமொகிதஃ॥ ஸ்ராஜம் கூயஷ்ய உயாகாமம் வவிஷ்ணீகரணம் தயா' ஊதி॥

வொயாயநஃ—

'கூயெகொஷ்வெ தூ நாஹுளகரணம் நாஸிஸ்ரவணம் நவஔவஷ்ம நவெஉவம் நயஔவம் நஸீவம் நஷ்யாநஸிஷ்காரஸ' ஊதி॥

ஸ்தாவஉயாழ—

'கநுஜ்ஞா ஜிஸ்ணாஉஹஷ்ய ஜவாதி ஷ்வஷ்திவாவநழ। விதஷ்ய ஷ்வஷ்வம்வஸ்ய ஷ்ரிஷ்ஷ்வஷ்வெவ ச॥ வாதூயம்ஹொவ வாதூம் ச உஷ்ணகொஷ்வெவநாதிகழ। விதஷ்வஷ்ரஷ்வவிகிஸஃ ஷ்வெஷ்வஷ்ரஷ்வெவ ச॥ வுஉக்ஷிணம் விஹஸ்ரஷ்ய வீரோதூஸ்ரநம் தயா। கூஷ்டாஉஸ்ர வஉயஷ்ரம்ஸ்ர வெதஸ்ராஉ விஹஜஷ்ய யெஸ' ஊதி॥

ஷ்யாதுயஷ்வாஸ்ர—

'ஸ்ரொதீயம் வெஉவி ஷ்ரிவூம் தஉஹஸ்ரவ நியொஜயெஸ। தஸ்தெவ ஸ்ரஷ்ரகூஸ்ரிஷ்ரணி ஷ்வாநஸிஷ்ரஜ்ய காரயெஸ॥ வஸகொ

மான வஸ்துவோ அதையும் கவனமாய்க் கொடுக்கவேண்டும். புஜித்த ப்ராம்ஹணரை அனுப்பியபிறகு அவரைப்பாராமல் ஸ்நானம் செய்யவேண்டும். விஹித்தகாலத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

போதாயனர்:—ஏகோத்திஷ்டத்தில் அக்னியில் ஹோமமில்லை. அபிச்ரவணமில்லை, பூர்வமில்லை, தைவமில்லை, தூபமில்லை, தீபமில்லை, ஸ்வதாசப்தமில்லை, நமஸ்காரமில்லை.

ரத்னவளியில்:—அனுக்ஞை, இரண்டாய் மடித்த தர்ப்பங்கள், ஜபம் முதலியது, ஸ்வஸ்திவாசநம், ஸம்பந்தத்துடன் கூடிய பித்ரு சப்தம், சர்மசப்தம், பாத்ரத்தைத் தொடுவது, உபபாத்ரம், உல்முகம், கீறுவது முதலியது, பித்ருப்ரச்னம், விகிரம், சேஷப்ரச்னம், ப்ரதக்ஷிணம், விஸர்ஜநம், ஸீமாந்தகமநம் என்ற இந்த 18-விஷயங்களை ப்ரேதச்ராத்தத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:—"ச்ரோத்ரியனும் வேதஜ்ஞனுமான ப்ராம்ஹணரை அன்றைக்கே வரிக்கவும். அன்றைக்கே வபநத்

தி஬ெ஽ ஹவெதெகூ உ஬ெஔஸ்வா ஷ்ரவணஷ்டயா। கூவ஫ுவாத்ரூம் ஹவெதெகூம் வாணாவெகூாஹு-திஹ஫ுவெசு ॥ வகூஃவிஷ்ணோ ஹவெ தவ்யிஸு தவ஽ஹரெவ நிர஬ஜ்ரணஷ்டு। தெவெம் ய-ஔவம் தயா தீவம் ஷ்வயாஸுவம் ய வஜ஫ுபெசு' இதி ॥ தவ஽ஹரெவ = தவ்யிளெவா ஹநி, நிர஬ஜ்ரணம் கூ-யஃாசு ॥ 'ஷ்ரெதகூாயெஃஷ-ு ஷவ஫ுத்ர ஷவ்ரு வனவ நிர஬ஜ்ரணஷ்டு। விதஜ்ரகூாயெஃஷ-ு ஷவெஃஷ-ு வ-ஔ வெஃஷ-ு ஷ்ரூாஞ்ஜிர஬ஜ்ரணஷ்டு' இதி ஷ்ரூதெஃ ॥ 'வாணாவெகூாஹு-தி'ரிதி வாணிஹொர஬வியாநாசு 'கூவாஹநாஸ்ளகூரணரஹித' மிதரஸ்ள ஹொர஬நிஷெயஃ ॥

தயாzzஸ்ரூயாயநகாரிகா—

'வர-ர஬-ஜ்ரூதரூஜ்ரவஹிகூ ர஬ளம் கேக்ஷணஸ்ரு-ணா। ஹஷ்ஷெ zவஸ்நாநயரெ஫ுண தஔவ்ஷீம் ஹு-கூவாzzஹு-தி ஃபழ்' இதி ॥

'ஷ்ரெதாய஫ுவிஷ்ரு ஹஷ்ஷெ தஔவ்ஷீம் ஜ-ஹு-யாசு, விதூய஫ு

தையும் அப்யஞ்ஜன ஸ்நானத்தையும் செய்விக்கவும். ஏகோத்திஷ்டத்தில் உத்தேச்யன் ஒருவன், ப்ராம்ஹணனு மொருவன். அர்க்யபாத்ரம் ஒன்று. பாணியில் (கையில்) ஒரே ஆஹுதி, பிண்டம் ஒன்று. அன்றைய தினத்திலேயே ஆமந்த்ரணம். தைவ வரணம், தூபம், தீபம், ஸ்வதா சப்தம் இவைகளை வர்ஜிக்கவும்" என்று அன்றே நிமந்த்ரணம் = அந்தத் தினத்திலேயே ப்ராம்ஹணனை வரிக்கவேண்டும். 'ப்ரேத கார்யங்கள் எல்லாவற்றிலும் அன்றே வரணம். பித்ரு கார்யங்களெல்லாவற்றிலும் முதல் நாளில் வரிக்கவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். 'பாணியில் ஒரு ஆஹுதி விதிக்கப்படுகிறது' என்று விதியிருப்பதால், 'ஆவாஹ நாக்னௌகரணங்களில்லை' யென்றதில் அக்னியில் ஹோமம் நிஷேதிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே,

ஆச்வலாயன காரிகை:—"சருவை எடுத்து, ஆஜ்யத்துடன் சேர்ந்த அன்னத்தை மேக்ஷணதாருவினுல், பாணியில் அவதான தர்மத்தால், மந்த்ரமில்லாமல் இரண்டு ஆஹுதிகளைச் செய்து" என்கிறது.

ப்ரேதார்த்த ப்ராம்ஹணனின் கையில் மந்த்ரமில்லாமல் ஹோமம் செய்யவும். பித்ரர்த்த ப்ராம்ஹணனின் கையில் மந்த்ரத்

விவாஹஷேத்ர வஸந்தகரேவ, ‘வித்ரயஜ்ஞாஹ்நீம் வாணள ஜ்ஹ்யாநந்தர்வ்யகூழி’ இதி வ்ரஜந்நஹ்நாஸ ॥

தத்தைகொஹிஷே வாணளஹ்நதளம் நவ்யாக்நீயாஸ, கிஞ்ஜளகிகாந்தர்ள வ்ருக்ஷிவெஸ ॥

தயா வாரிஜாதே—

‘ஹஷே ஹ்நதம த்ர நாக்நீயாந்தம் ப்ரக்ரமந்நாஸிகூழி । கந்தர்ள வ்ருக்ஷவணம் காயம் வவிண்ஷ்வெதகரிஷ்யஸ்ர’ இதி ॥

கத வொயாயநம்—

‘கயெகொஹிஷே ஷ்வாஹித வனவ வ்ராஹீநாவீதம்க்ருக்வா உக்ஷிணாவ்ருதவ்ருவணெ வ்ருஷ்ணிம் கவ்யிக்வாழ்ஹ்ரவொக்ஷ்யாந்தம் வ்ருதிஷ்டாவ்ய’ இதி ॥

தத்தைவ—

‘கயெநம்வ்ருஹதி கரிஷ்யாதி க்ரஷ்வேதிதரம் வ்ருதாஹ கயாஹ்நஜ்ஞாதெதா உவர்யாக்ரவஹ்நீயர் வவர்ஹாக

தடனேயே செய்யவும். ‘பித்ருயக்ஞாஹ்நியைப் பாணியில் மந்த்ரபூர்வமாய் ஹோமம் செய்யவும்’ என்று வ்ருத்தமனு ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

அந்த ஏகோத்திஷ்டத்தில் பாணியில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் புஜிக்கலாகாது. லௌகிகாக்னியில் போட வேண்டும். அவ்விதம்,

பாரிஜாதத்தில்:—ப்ரத்யாப்திகம், அனுமாஸிகம், தவிர்த்த மற்ற ச்ராத்தங்களில், பாணியில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தைப் புஜிக்கலாகாது. ஸபிண்டீகரணம், ப்ரேதச்ராத்தங்கள் இவைகளில், அந்த அன்னத்தை அக்னியில் போடவேண்டும். இதில்,

போதாயனர்:— ‘ஏகோத்திஷ்டங்களில் ஆரம்பத்திலேயே ப்ராசீநாவீதம் செய்துகொண்டு, தென்மேற்குத்திசையில் தாழ்ந்துள்ள இடத்தில் ஸ்தண்டிலத்தைக் கற்பித்து, ஜலத்தால் ப்ரோக்ஷித்து, அக்னியை ப்ரதிஷ்டை செய்து’ என்றார்.

அதிலேயே:-“பிறகு ப்ராம்ஹணரைக் கேட்கவும் ‘கரிஷ்யாமி’ என்று, ‘குருஷ்வ’ என்று ப்ராம்ஹணனின் ப்ரதிவசநம். பிறகு அனுக்ஞை செய்யப்பட்டவன் தர்வியில் உபஸ்தரித்து, எல்லாவற்றி

வக்ஷ்யவக்ஷ்யஸ் வஷிவஹாயாஹிவாயஷ் உக்ஷிணதொ ஹவ்ஷிப்ரா நஹ்ரஸ்தாந்நிர்ஹ்ருத தெஷ ஜ்ஹ்யாஸ் வ்ருதாயாஸ்ஷ்டெ யசாயவ ஷ்வாஹெதி தஸ்ய தஸ்ஹ்ருதம் வ ஹவதி' ஐதி ॥

ஷ்ருதயெரன்—

'வகாஹஸ்ரஷ்டி ஸ்ருவாஹ்ய வகொஷ்டம் க்ருதம் வ யக்ஷ । வ்ருதவ்ருவ யஸ்ருவி ஆயாஃ ப்ரீதிகரம் ஹவெக்ஷ' ஐதி ॥

'வகொஷ்டவ்ருயொமஷ்ய ஷ்வஷ்ருஷ்ருஷ்ருவாகவ்ருகாரொ ஹ்ருஷ்வஃ, கவஷ்டம்வொஷிஷிரந்த்ருவ்ருயொமெத வொயாயனொக்ஷ கரணயணீயஃ । 'ஷ்வஸ்தித்ரவிஹ்ருராநெத வர்ஷ்மஸ்திணவதஷ்டெ । வொயாயநஸ்தம் க்ருக்வா ஷ்வஸ்திரூவெக்ஷ' ஐதி நியசாக்ஷ ॥

கரு நஸ்தநஹாண்ஷ்வாகரோஹ வெவாநவஃ—

னின்றும் ஒவ்வொரு முறை எடுத்து வைத்து, அபிகாரம் செய்து, அக்னியின் தெற்குப் பாகத்தில் சாம்பலுடன் கூடிய தணல்களைத் தனியாய் ஒதுக்கி அவைகளில் 'ப்ரோதாயாமுஷ்மை யமாயச ஸ்வாஹா' என்று ஹோமம் செய்யவும். அவ்விதம் செய்வது ஹோமம் செய்யப்பட்டதாயும், ஹோமம் செய்யப்படாததாயும் ஆகிறது" என்றுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—11-ஆவது நாளில், மத்யாஹ்னத்தில் செய்யப்பட்ட ஏகோத்திஷ்டம் ப்ரேதன், யமன் என்ற இருவருக்கும் த்ருப்திகரமாயாகிறது.

ஏகோத்திஷ்ட ப்ரயோகத்தை அவரவர் க்ருஹ்யத்திற் சொல்லியபடி அறிந்து கொள்ளவும். ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்களால் ப்ரயோகம் சொல்லப்படாத விஷயத்திலோவெனில், போதாயனர் சொல்லியதை க்ரஹிக்கவும். 'தனது ஸூத்ரம் இல்லாவிடில், அன்யஸூத்ரத்தால் செய்யவும். போதாயன ஸூத்ரத்தை அவலம்பித்துச் செய்தால், தனது ஸூத்ரத்தால் செய்த பலனை அடைவான்' என்று நியமமிருப்பதால்.

இதில், புதிய பாண்டங்களில் பாகம் செய்யவேண்டுமென்றும்,

'ஸ்ரீதகுவ்ருதகுயோவ்ருவயிக்வா வ்ராணாநி ஷ்ருநயாநி ஹ்ராணாநி தூக்வா நவாநி வரிஷ்ருஹ்ரு வாவயிக்வா ப்ராஹ்மம் கூயாத்' இதி ॥

கவ்ருர்ஷிவத்க்ரே ஹோஜநெ வ வ்ருதாயவ்ருவாஹணஃ வ்ருதூவ்ருவோ நிவெஶநீயஃ ॥

தயா மளதஃ—

'உக்ஷிணாம்ருஷ்ரு உஹெவ்ருஷ்ரு வ்ருதாயவ்ருவகம் விவ்ரூம் வ்ருதூவ்ரூவம் நியாய' இதி ॥

வெவாநஹெ—

'திஷ்ருஹ்ருஷ்ருதெ விஷ்ரு வ்ருதூவ்ரூவ ஶாஹாஹுயெ ஹெகொஷ்ருஷ்ரு' இதி ॥

வ்ராஹ்ரூராஜீயெ—

'வ்ராஹ்ரூவள விஷ்ருவெவா வ்ரூஹ்ரூவாந்ரு வ்ராமஹாந்ரு விதூந்ரு வ்ருதூவ்ரூவம் வ்ருத ஶாஹாஹுயெஶ்' இதி ॥ 'வ்ருதூவ்ரூவம் நிஶ்ருத்தம் நிவெஶ்ரு' தி வ்ராணாஹள வ ஹுவ்ருநாஶ் வ்ருதூவ்ரூவகுவெவ்ருதவ்ரு வ்ரிஹ்ரு ॥

வைகாநஸர்:—ஜநநாசௌச மரணசௌசங்களில் வபநம் செய்வித்து, பழைய மண்பாண்டங்களைப் பரிஹரித்து, புதிய பாண்டங்களை க்ரஹித்து, பாகம் செய்வித்து ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

அர்க்யம் முதலிய உபசாரத்திலும், போஜநத்திலும், ப்ராம்ஹணனை மேற்கு முகமாய் ஸ்தாபிக்கவேண்டும். அவ்விதம்,

கௌதமர்:—'தெற்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் ப்ரேதனுக்காக ஒரு ப்ராம்ஹணனை மேற்குமுகமாய் அமர்த்தி' என்றார்.

வைகாநஸத்தில்:—திலங்களாலும், தர்ப்பங்களாலும் பரப்பப்பட்ட ஆஸநத்தில் மேற்குமுகமாய் அமர்த்தவும். எகோத்திஷ்டத்தில்.

ஸாந்தராஜீயத்தில்:—விச்வேதேவர்களைக் கிழக்கு முகமாகவும், பித்ருக்களை வடக்குமுகமாய்க் கிழக்கில் முடியும் படியாகவும், ப்ரேதனை மேற்கு முகமாகவும் அமர்த்தவும், 'ப்ரேதனை மேற்கு முகமாய் அமர்த்தி' என்று ஸரணி முதலிய க்ரந்தங்களில் காணப்

'வனகொஷ்டிஷ்டதாயஷ்டாகாரஹோஜ்யம் ஶிஷ்டஹோஜநஞ்ச। யதி ஸ்விஷ்டிரேவாரமே வ ஶிஷ்டிரந்நம் வ வஜதுயெஸ்' இதி நா வனகொஷ்டிஷ்டஶிஷ்டாந்நநிஷெயாஸ் நாஸ்தி ஸெஷாஹுதாஜ்ஞா காயதா ॥

ஸந்தி—

'ஸுஹவிஷ்டிர்யாகரிதி ஹிஜாஹெஷ்ஷ்டிதவ்யதா। ஸுஹெவம் ஹோஜயெவாஹம் விஷ்டகெகம் தா நிவதுவெஸ்' இதி ॥ ஸுஹவிஷ்டிர்யாகரிதி = ஸுவிஷ்டிகரணாஸ் ஸ்தாக் ஸ்ரௌதகர்மெதி யாவஸ்। தஹெகொஷ்டிவியிநா கர்தா வனகவிஷ்டம் வ ஹகவா தஹவ் விஹஜதுயெஸ் ॥

விதர்ஜயெவாஹ—

'ஹ்ஸ்தஶிஷ்டிரந்தம் விஷ்டம் வவதாணி ஹஸ்தஹோரிவாதாணி வாவ் ஸ்தக்ஷிவ் ஸ்தாகவா ஸ்ரஹம் வஹெத் வர்ணாஹம் வாவயெஸ்' இதி ॥

படுவதால், ப்ரேதனுக்கு மேற்குமுகமா யிருப்பதென்பதே ஸித்தித்தது.

"ஏகோத்திஷ்டத்தில் புஜித்தவனின் மீதியான அன்னம் புஜிப்பதற்கு அர்ஹமல்ல. சந்த்ரஸூர்ய க்ரஹணங்களிலும் மீதியுள்ள அன்னத்தையும் வர்ஜிக்கவும்" என்பது முதலிய வசநங்களால், ஏகோத்திஷ்ட சிஷ்டான்ன போஜநத்திற்கு நிஷேதமிருப்பதால், ஏகோத்திஷ்டத்தில் சிஷ்டமான அன்னத்தைப் புஜிப்பதற்கு அனுக்ஞை செய்யத்தக்கதல்ல.

மனு:—"ப்ரேதனுனை ப்ராம்ஹணன் முதலியவர்க்கு, ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும். விச்வேதேவ வாணமில்லாமல் புஜிப்பிக்கவும். ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும்". மூலத்திலுள்ள, அஸபிண்டக்ரியாகர்ம' என்பதற்கு, ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் செய்யும் ச்ராத்த கர்மம் என்பது பொருள். அதை ஏகோத்திஷ்ட விதியினால் செய்து, ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுத்து, அதை ஜலத்தில் விடவேண்டும்.

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:— போஜன சிஷ்டமான அன்னம், பிண்டம், தர்ப்பம், ஹோமபாத்ரங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் ஜலத்தில் போட்டு ஸ்நானம் செய்து, வீட்டிற்கு வந்து புண்யாஹ வாசனம் செய்யவும்.

வாயாயநம:—

ஸனகோபிஷ்டாத ஸனவ ஸ்யாக ஸம்ஸ்தாம் ஸ்ருக்ஸாதாக்ய வாக । விஜ்ஞாகஸ்வரூபாநந வர்ணாஹோமஸ்யா விஸ்ருஜ்யதி' உதி ॥

கத ஸ்ராவணாயாஹ ஸ்ளகிகாக்நிம் ஸ்ருதிஷ்டாவ ஆக்ஷிணாதி3-வ: ஸ்யாய ஸோமஸ்ய-த' உத்ஸ்ருவா ஸ்ருதஸ்ருவாயஸ்ய ஸ்ராவஸம்ஸ்ருதா ஆத்ரிஸ்ருக்ஷாஹ-தீ: ஸஹஸ்ர ஜ-ஹ்ய-ஸ ॥

ஆவ்ருத்தாத்ய மாஸிகம் ।

ஸனஸ்ருதாத்ரஸ்ரம் ஸ்ருதஸ்ருதை கொபிஷ்டம் ஸ்ராவணைர்ஸ்ருள ஸ்ரா க்ஸ்ருக்ஸ்ரா வ-ந்ரஸ்ரவி ஸ்ராவணை கத-வ்யம் ॥

தயாவ ஸ்ருத்ருதஸ்ரை—

ஸனகாத3ஸ்ரஹ்மி ஸம்ஸ்ராவ்ரை விஸ்ராஹாவை கஸ்யம் ஸவைஸ் । வாயஸம் ஸ்ருதஸம்ஸ்ருஸ்ரம் ஸஹஸ்ர ஸ்ராவஸம்ஸ்ருதம் ॥ யதாய

போதாயனர்:— ஸம்ஸ்காரம் செய்தவனுக்கு ஆசௌசத்தினின்றும் சுத்தி, பிண்டோதகங்களைக் கொடுத்து, ஏகோத்திஷ்டத்தை முடித்த பிறகுதானுகும். பிறகு புண்யாஹவாசநத்தால் சுத்தனுகிறான்.

இந்த ஏகோத்திஷ்டத்தில் ப்ராம்ஹணன் கிடைக்காவிடில், லௌகிகாக்னியை ப்ரதிஷ்டை செய்து, தெற்கு நோக்கியவனுய், 'யமாயஸோமம்ஸ-ந்ருத' என்ற ருக்கினுல், நெய்யுடன் கூடிய பாயஸான்னத்தால், கபள ப்ரமாணமாகிய 32-ஆஹ-திகளைக் கையால் ஹோமம் செய்யவும்.

ஆவ்ருத்தாத்ய மாஸிகம்.

இவ்விதம், இந்த ஆத்யமான ஸ்வதந்த்ரைகோத்திஷ்டத்தை ப்ராம்ஹணனிடத்திலாவது, அக்னியிலாவது செய்து, மறுபடியும் ப்ராம்ஹணனிடத்தில் செய்யவேண்டும், அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:- 11-ஆவது நாளில் ப்ராம்ஹணன் கிடைக்காவிடில் என்ன செய்வது? நெய்யுடன் கூடிய பாயஸான்னத்தைக் கையால், கபள ப்ரமாணமாய் 'யமாயஸோமம்' என்ற மந்த்ரத்தால் 32-ஆஹ-திகளைச் செய்யவேண்டும். கர்த்தா மௌனியாயிருந்து,

ஹொத்ரிதைவ ஆதி²ம்ஸ்ஜ்ஞஹ்யாஹ்வ்ரு²ழி । கூஹ்வயு²வ்ரு²ஹ்ரு
தொ ஹ்ரூக்வா ஸ்ருவவ்யம் உக்ஷிணாஃஸ்வஃ ॥ ஸ்ராஹ்மணிஹ்யிவா
ஹ்வொதி நாது காயு²ா விவாரணா' இதி ॥

காஸ்யவஃ—

'வனகொஹ்யிஷ்டெ த்ரு ஹம்ஸ்ரூவ்டெ விவ்ரூஹாவெ கயம
ஹவெஸு । கூவாஹ்ரு ஹ்ரு ஹஸ்ரிஹ்ரூஜ்ஹ்ரூள வாயஸம ஜ்ரு ஹ்ரு யாஹவிஃ ॥
வளர்ரு ஷ்ணெத ஹ்ரு ஸ்ரூக்தெந கூவாவ்ரு த்ரூா ஸ்ரூாஹஸம்ஸிதிழி । கூஹ்ரு
யு²ரு ஸ்ரூவஸ்ரூாஹ்ரூவ்ரு ஸ்ரூர்ரு ஹ்ரு ஹ்ரூம் ய உக்ஷிணாழி ॥ ததஃ ஸ்ரூாக்வா
வ்ரு நஸ்ரூாஹ்ரூம் கூ ர்யு²த்ரு ஸ்ரூாஹுணைவ்ரு யஃ' இதி ॥ வரி
தொஜ்ஹ்ரூம் ஸ்ரூாவ்ரூவ்ரு ஹ்ரூயு²ரு உக்ஷிணா ஸ்ரூர்ரு கூம்ஹம்வாஹ்ரூஸீ.
வெ நியாய தாநி ய ஸ்ரூாஹுணைஹ்ரூா ஹ்ரூர்ரு ஹ்ரூாதி²ர்யு²ஃ ॥

யஜ்ரு காயாம த்ரு—

'வனகொஹ்யிஷ்டெ த்ரு ஹம்ஸ்ரூவ்டெ விவ்ரூஹாவெ கயம ஹவெஸு ।
உதீ³ரதாதி³தி ஹ்ரூவ்டெ ஜ்ரு ஹ்ரு யாஸு வ்ரூதவாயஸழி ॥ ஸ்ரூஹ்ரூ

ப்ராசீனுவீதியாய், தெற்கு நோக்கியவனுய் ஹோமம் செய்யவும். சாத்த ஸித்தியை அடைகிறான். இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹப் படவேண்டாம்.

காச்யபர்:— "ஏகோத்திஷ்டம் ப்ராப்தமாகியபொழுது, ப்ராம்ஹணனில்லாவிடில் எப்படிச் செய்வது? நன்ருய் ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் ஆவாஹனம் செய்து, பாயஸான்ன ஹவிஸ்ஸை ஹோமம் செய்யவும். புருஷ ஸூக்தத்தால் ஆவ்ருத்தியால், கபள ப்ரமாண ஆஹுதிகளைச் செய்யவும். கந்தம், வஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் பூஜித்து, உதகும்பம் தக்ஷிணை இவைகளைக் கொடுக்கவும். பிறகு ஸ்நானம் செய்து, மறுபடி ஆத்ய ச்ராத்தத்தை, ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு செய்யவும்". அக்னியின் நான்கு பக்கங்களிலும் கந்தம் முதலியவைகளால் பூஜித்து, தக்ஷிணையையும், உதகும்பத்தையும் அக்னியின் ஸமீபத்தில் வைத்து அவைகளை ப்ராம்ஹணர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது பொருள்.

சந்த்ரிகையிலோவெனில்:— "ஏகோத்திஷ்டம் ப்ராப்தமா யிருக்கும்பொழுது ப்ராம்ஹணனில்லாவிடில் எப்படிச் செய்வது? 'உதீரதாம்' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் நெய் கலந்த

ஹோதவ்யா இதி ந வை தத்ர வஷட்கர்தவ்யா' இதி ॥ 'உதீ
சீதாம்ஸ உத்தரான' இத்யாதீனா மஷ்டானாம் ஸ்தானே உத்தரான
த்ரயா ஆதித்யக்ரஹாணாம் தயோ ரவயோ । வஷட்கரோதி ரவய
ஶ்சைவைனம் ஸ்வேன பாகேன தயா ரவயோ । யஜமானஸ்ய
வா ஏஷ ஆத்மா யத்ப்ரஹ்மா ॥

தத்ர விஜ்ஞானஸ்ய ஸ்ரீயமாணத்வே—

'வனஸ்பதிஷ்வே தத்ர ஸம்ஸ்ரவே விஸ்ரஸ்தாயே ஹவிர்தத
ஸதி । விஜ்ஞேயம் ஸ்ரூஸ்தவ்ய ஸ்ருஸ்ஸ்ரவம் வாஸ்ரஸ்தாநதஃ' இதி ॥

தத்ர ஸ்ருதஃ—

'ஸ்ரஸ்ரஹணம் ஸ்ரஸ்ரயேஸ்ரஸ்ரே ஸ்ரஸ்தவ்ய ஸ்நஸ்ரவி வா ।
வஸ்ரு ஸ்ரஸ்ரயேஸ்ரம் ஸ்ரஸ்ரவ்யதிஸ்ருவேதி' இதி ॥

ஸ்ரஸ்ரவி—

'ஸ தகாரஸ்ரே நஸ்ரஃ கஸ்ரபஸ்ர ஸ்ரகோதிஷ்ட அயம் வஸ்ரஃ ।
ஸ்ரஸ்ரஹணம் ஸ்ரஸ்ரயேஸ்ரஸ்ரே ஸ்ரஸ்தவ்ய ஸ்நஸ்ரவி வா ॥ [வஸ்ரு
ஸ்ரஸ்ரயேஸ்ரம் ஸ்ரஸ்ரவ்யதிஸ்ருவேதி] வஸ்ரு ஸ்ரஸ்ரயேஸ்ரம்
ஸ்ரவ்யதி ஸ்ரவஸ்ரிஸ்ரயே' இதி ॥

பாயஸத்தைத் தனது க்ருஹ்யத்திற் சொல்லிய விதியால் ஹோமம் செய்யவும். அல்லது புருஷ ஸூக்தத்தால் ஹோமம் செய்யவும்" என்றுள்ளது. 'உதீசீதாம்' என்பது முதலிய எட்டு ருக்குகளே, நாலு தடவை ஆவ்ருத்தி செய்தால் 32-ஆஹுதிகள் ஆகின்றன. புருஷ ஸூக்தத்தின் 16-ருக்குகளே 2-தடவை ஆவ்ருத்தி செய்தால் 32-ஆஹுதிகள் ஆகின்றன. அவரவர் குலாசாரப்படி மந்த்ர வ்யவஸ்தையை அறியவும். அதில் பிண்டதானம் சொல்லப் பட்டுள்ளது,

ச்ரீதரீயத்தில்:— ஏகோத்திஷ்டம் ப்ராப்தமாயிருக்கும்போது, ப்ராம்ஹணனில்லாவிடில், ஹோமம் செய்தால், ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். அதுவரையில் ஆசௌசமுண்டு. அதில்,

கௌதமர்:— ஆத்யச்ராத்தத்தில், ப்ராம்ஹணனைப் புஜிப்பிக்கவும். அக்னியிலாவது ஹோமம் செய்யவும். மறுபடி ப்ராம்ஹணனைப் புஜிப்பிக்கவும். இதில் இரண்டுதடவை ஆவ்ருத்தியாகவேண்டும்.

வ்யாஸரும்:— அறிந்தவன் ஆசௌசத்தின் முடிவில் இரண்டு ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும். முதலில் ப்ராம்ஹணனைப்புஜிக்கச்

காமாதெழுzவி—

'க்ரூஶ்ராத்தம் விஜெzஶ்ரள வா கூயூராக வுநரவி விஜெ' உதி ॥

நநு—

'ஸாவிண்ணூராக ஶ்ராத்தாவிகாநி வஷ்வகாலெ கூதாநி து। நவுநஷ்டாநி லெவ கூயூரா உகூதாநி வுநஶ்ரெக' உதி மமுஷ்யணாக கூயூராலெழுகொஶ்டாவ்ருத்திரிதி லெந்த, தஉவ நஷ்ய ஆதுஶ்ராஹவ்ருத்திரிக்தகாலெ கூதஷ்வ்யஸாவிண்ணூவிஷய கூவாக ॥

'நநு, ஆதுஶ்ராஹெ ஸாவிண்ணூzவி தஷ்ய வஶ்வஷுஸாவி கூவந வஹொஷ்டஷ்டுவஷ்டு உதி லெந்த, தஷ்ய வவஷுதா ஸாவிண்ணூராக வஶ்வஷுஸாவிகூவzவி 'சவஷுராக் வம்வத்ஸராத்ருஷ்ய வவிண்ணீகரணம் கூதழி। ஷொடஶாநாம் விராவ்ருத்தி கூயூராதித்யாஹ மளதஃ' உத்யாவ்ருத்திஷ்டணாக, 'வகாதெ கூதா

செய்யவும். அல்லது அக்னியில் ஹோமம் செய்யவும். மறுபடி ப்ராம்ஹணனைப் புஜிக்கச்செய்யவும். 2-தடவை செய்வதற்காக.

காலாதர்சத்திலும்:— ஆத்யச்ராத்தத்தை ப்ராம்ஹணனிடத்திலாவது, அக்னியிலாவது செய்யவும். மறுபடி ப்ராம்ஹணனிடத்தில் செய்யவும்.

ஓய்! "ஸாபிண்ட்யத்திற்கு முன் அந்தந்தக் காலத்தில் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களை, மறுபடி செய்யக்கூடாது. செய்யப்படாத வைகளை மறுபடி செய்யவும்" என்று கர்கஸ்ம்ருதி யிருப்பதால், ஆத்யைகோத்திஷ்டத்திற்கு எப்படி ஆவ்ருத்தி? எனில் அது இல்லை. அந்த வசநம், 12-ஆவது நாளைத்தவிர்த்த காலத்தில் செய்யக்கூடிய ஸாபிண்ட்யத்தைப்பற்றியதால்.

ஓய்! 12-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யமானாலும் ஆத்யம் ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பூர்வ பாவியானதால், அந்தத் தோஷம் அதே மாதிரியுள்ளதே? எனில் அதில்லை. அது எப்பொழுதும் ஸாபிண்ட்யத்திற்கு முன் வருவதாயிருந்தாலும், "எவனுக்கு ஸம்வத்ஸராத்திற்குள்ளாகவே ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கு 16-ச்ராத்தங்களுக்கும் இருமுறை அனுஷ்டானத்தைச் செய்ய

நாம தை³வாஹிகானாம் வை³நி:க்ரியாணாம் । ஸ்வதந்த்ரகாலத்வே நாந்தீ:
கர்மயோ: ஸமுச்சயாயோகா³த் ॥ வை³நஸ்ய ஸோமபேயிந்யாம்
ஸ்ரவ்யாதிஸ்ருவேதி³ஹ । ஸவிண்ணீகரணஸ்ராத்³தா⁴ம் ஆஹுராஹை
யஷா ஸவெஸ ॥ தஷ்ரவகாஷ்ய ஸ்ரூயாஹை ஸ்ராத்³தா⁴நேவ தை³
ஷொஷ்ம' இத்யாதிஷ்ரணா ஸாயிகாஸு கணைஸ்தை வபுரீய
ஸ்ராத்³த⁴ ॥

யத்³—

'ஸ்ரவ்யாதிஸ்ருநாஷ்ரா நாம் ஆஹுராஹை ஸவிண்ணநை । தஷ்மா
நாவதபயேத்³ரா³ம் ஸமை ஸ்ரவ்யாதிஸ்ரிஷ்யதை' இதி, தஷ்ராவ்ய
மபி:—ஆஹுராஹஸாவிண்ணை ஸநாஷ்ரா நாம ஊநமாஸிகாதி
வத்ஸராபாஸிகானாம் வை³நி:க்ரியாணாம் ஸவிண்ணநஞ்சாம் ஷ்வஷ்வகாலை
யஷா ஸ்ரவ்யாதி: க்ரியதை, தஷ்மா ஸ்ரூயம் = வனகோஷ்டம் ஸவி
ண்ணநஞ்சாம் நாவதபயேத், கிஞ்ச ஸமாஸாஹஷ்ரிஸ்ரு ஆஹுரா

வேண்டுமென்றுர் கௌதமர்" என்று ஆவ்ருத்தியை விதிக்கும் ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும், "11-ஆவது நாளில் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களை மறுபடி செய்யவேண்டும், ஆசௌசத்தின் முடிவில் 2-ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும், மறுபடி ப்ராப்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்கவும். இதில் 2-தடவை அனுஷ்டானம். ஸபிண்டீகரணத்தை 12-ஆவது நாளில் செய்தால், அப்பொழுது 11-ஆவது நாளில் 16-ச்ராத்தங்களையுப் அபகர்ஷித்துச் செய்யவும்" என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதிகளிருப்பதால், அர்த்தத்தால் ஸித்திப்பதைவிட கண்டோக்தமான அர்த்தம் பலிஷ்டமானதாலும்.

ஆனால் "12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்தால், பிறகு மற்ற மாஸிகங்களை ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும், ஆத்ய மாஸிகத்தை ஆவ்ருத்தி செய்யக்கூடாது, மலமாஸத்திலோ வெனில் ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும்" என்ற வசனமுள்ளதே எனில், அதற்கும் இவ்விதமர்த்தம்-"12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும்போது, அன்ய மாஸ்யங்களுக்கு = ஊனமாஸிகம் முதலிய 15-மாஸிகங்களுக்கு, மறுபடி ஸபிண்டிக்குப் பிறகு அந்தந்தக் காலத்தில் எப்படி ஆவ்ருத்தி செய்யப்படுகிறதோ, அப்படி, ஆத்யத்தை = ஏகோத்திஷ்டத்தை ஸபிண்டிக்குப் பிறகு

மஹாவிஷ்ணுர்நஞ்சம் ஸ்ரேஷ்டோமே த்ருதீயஸ்ய தஸ்யாதபே' தி தி । தஸ்மாத் வக்ஷ்யதே ॥

யஜ்ஞவி ஜாவால்யவசநம்—

'ஸ்ராத்தம் க்ருத்வா து தத்ரைவ வாஸஸ்ராத்தம் ந தத்ரைவ' இதி, யஜ்ஞவல்க்யஸ்ய—'நைகஸ்ஸ்ராத்தத்வயம் குர்யாத் ஸபிண்டநமாதே' இதி, தத்ரைகோத்திஷ்டவ்யதிரிக்தவிஷயம், தஸ்ய வாக்யஸ்யாநுத்பத்திவியாதாத் । ஆத்ஸ்ராத்தத்ரயகாலவ்யாவிஷ்ணோ: க்ருத்வைகோத்திஷ்டமேகமேவ, நத்வந்யத் । த்ரயக்ஷாத்ர வ்யாவிஷ்ணோ: ஸ்மரணாத் த்ருதீய உத்பத்யவிகாத்தந்த்ரவாந்: க்ருஷ்ணம்—'வ்யாவிஷ்ணோஸ் த்ராத்ரவிகாநி ஸ்வஸ்வகாலே க்ருதாநி தந்த்ர । நவாநஸ்ராத்தவிதே கர்யாத் ஏகத்ராநி வாநஸ்ரமே' இதி மதஸ்ம்ருதிஸ், 'கர்யாதஸ்வாத்ருதீயத்ர வ்யாவிஷ்ணோ: க்ருதம் தத்ர ஏகோத்திஷ்டநிஷேதிகி:' இதி

ஆவ்ருத்தி செய்யக்கூடாது. ஆனல் மலமாஸத்தில் ம்ருதியானல் சுத்தமாஸத்தில் ம்ருததிதியில் அதை ஆவ்ருத்தி செய்யவேண்டும்" என்று. அந்த விஷயம் மேல் சொல்லப்படப்போகிறது.

ஆனல்:— "எவனே உத்தேசித்து ச்ராத்தம் செய்தானே, அவனுக்கு அதே தினத்தில் மறுபடி ச்ராத்தம் செய்யக்கூடாது" என்ற ஜாபாலிவசனம் உள்ளதே, மற்றுமொரு வசனம் "ஒரு கர்த்தா ஒருவனுக்கு ஒரே நாளில் 2-ச்ராத்தத்தைச் செய்யக் கூடாது" என்றுள்ளதே எனில், அது ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத் தைத் தவிர்த்த ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது. ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு ஒரே தினத்தில் ஆவ்ருத்தி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால். 12-ஆவது தினத்தைத் தவிர்த்த காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் விஷயத் தில் ஆத்யைகோதிஷ்ட மொன்றே. இரண்டில்லை. த்ரிபக்ஷாதி காலத்தில் ஸாபிண்ட்யமானல் அதன் காலத்தில் செய்யப்பட்ட ஊனமாஸிகம் முதலியதற்குப் புந: கரணமில்லை. 'ஸாபிண்ட்யத்திற்கு முன் அந்தந்தக் காலத்தில் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களே, மறுபடி செய்யவேண்டியதில்லை. செய்யப்படாதவைகளே மறுபடி செய்ய வேண்டும்' என்று கர்க ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். 'வர்ஷத்திற்குள் எந்தெந்தக் காலத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டாலும், அதற்கு மேலுள்ள மாஸிகங்களுக்கு அதனதன் காலத்தில் மறுபடி அனுஷ்டானமுண்டு' என்று கார்ஷ்ணாஜினி ஸ்ம்ருதியினலும்,

காஷ்டாஜ நிஹ்ரணாசு, 'வத்ஸராந்தே ஸாவிண்ட்யம் யஜ்ஜீஷ்டி ஸ ஹிஜஃ । சாஹிகாநி யதாகாமம் கூபாடாதெவ யதாவிதி ॥ த்ரிபக்ஷாதெஷ்வ காமெஷ்வ ஸாவிண்ட்யம் யஜ்ஜீஷ்டி । கவா வஸிஷ்டசாஸாநா சவகஷ்டாஷ்ஸூரா ஹவெசு ॥ கவக்ஷ்ய கூதா நாம யதாகாமம் வ்ருத்திஃ' இதி ஹ்ய தீரதெஜியாநாஹ ॥

யத்—

'ஆஹஸாஹெ கூதாநாம் த யதாகாமம் வ்ருத்திஃ' இதி, தஹ்யாயுஃ—'ஆஹஸாஹெ கூதாநாசு நசாஹிகாநீநாம் வ்ருத்திஃ' நிதி ॥

வனவது ஆஹஸாஹெ ஸாவிண்ட்யெ கூஹ்யஸ்ராத்தாதிஷொஸ்ய சாஹிகாநாசவ்யாவ்ருத்திஃ, கூஹ்யஸ்ராத்த வனகாஹஸாஹ வனவா வ்ருத்திஃ, ஹ தஸ்ரெஷாம் த வனகாஹஸாஹெ ஆஹஸாஹெவா கூதாநாசு நசாஹிகாநீநாம் ஸ்வஸ்காலெ வ்ருத்திகரணழ, த்ரிவக்ஷெத வாவிண்ட்யெ ஊநஹிதீயயொஃ ஸ்வகாலெ கூதயொந

'வர்ஷாந்தத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய விரும்புகிறவன், மாஸிகங்களைக் காலத்தை அதிக்ரமிக்காமல் விதிப்படி செய்யவும். த்ரிபக்ஷாதி காலங்களில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய விரும்பு கிறவன், மீதியுள்ள மாஸிகங்களை அபகர்ஷித்துச் செய்யவும். அபகர்ஷித்துச் செய்த மாஸிகங்களுக்கு அந்தந்தக் காலத்தில் மறுபடி அனுஷ்டானமுண்டு" என்று ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதாலும்.

'12-ஆவது நாளில் செய்யப்பட்டவைகளுக்கு காலப்படி மறு படி புந:கரணம்' என்ற வசநமுள்ளதே எனில் அதற்கு இவ்வித மர்த்தம்–'12-ஆவது நாளில் செய்யப்பட்ட ஊனமாஸிகம் முதலிய வைகளுக்குப் புந:கரணம்' என்று.

இவ்விதமிருப்பதால், 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய் யும் விஷயத்தில் ஆத்ய ச்ராத்தம் முதலிய 16-மாஸிகங்களுக்கும் ஆவ்ருத்தி, ஆத்யத்திற்கோவெனில் 11-ஆவது நாளிலேயேதான் ஆவ்ருத்தி. மற்ற மாஸிகங்களுக்கோவெனில் 11-ஆவது நாளிலோ, 12-ஆவது நாளிலோ செய்யப்பட்ட ஊனமாஸிகம் முதலியவை களுக்கு அதனதன் காலத்தில் புந:கரணம். த்ரிபக்ஷத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் விஷயத்திலோவெனில், ஊனமாஸிகம்,

வுநஃகரணம் । தத்ஸாவீநி து மாஸிகாந்யவக்ருஷ்ய க்ருத்வா ஸபிண்டீகரணாத்வரமபிஸ்வஸ்வகாலே வுநஃகுர்யாத் । ஸவம்த்ரிமாஸாதள ஸாபிண்ட்யேஸபி தத்பூர்வம் க்ருதாநாம் நாவ்ருத்திஃ, தத்ஸாவிநாமேவ வுநஃகரணம் । ஸவம் ஸம்வத்ஸராந்தே ஸபிண்டீகரணே சூத்யஸ்ராத்தாநாம் ஷொடஶாநாமபி மாஸிகாநாம் ஸ்வஸ்வகாலே க்ருதாநாம் நவுநஃக்ருதிஃ ॥

ஸததேவாஸிப்ரேத்ய ஸாலவஃ—'த்ரிபக்ஷாதிஷு காலேஷு ஸாபிண்ட்யம் யஶ்சிகீர்ஷதி । ஶிஷ்டாநாம் மாஸிகாநாந்து யதா காலம் வுநஃக்ரியா' இதி ॥

ஸொஸிலஃ—

'யஸ்ய ஸம்வத்ஸராதர்வாக்ஸபிண்டதா । விதிவத்தாநி கூர்வீத வுநஃஸ்ராத்தாநி ஷொடஶ' இதி ॥

த்விதீய மாஸிகம் இவைகள் ஸ்வகாலத்தில் செய்யப்பட்டிருந்தால் புந:கரணமில்லை. அதற்குமேலுள்ள மாஸிகங்களை அபகர்ஷித்துச் செய்து ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகும் அதனதன் காலத்தில் மறுபடி செய்யவும். இவ்விதம் 3-ஆவது மாதம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்தாலும், அதற்கு முன் செய்யப்பட்டவைகளுக்கு ஆவ்ருத்தியில்லை. அதற்கு மேல்பட்டவைகளுக்கே புந:கரணம், இவ்விதம் வர்ஷத்தின் முடிவில் ஸபிண்டீகரணம் செய்தாலும் ஆத்ய ச்ராத்தம் முதலிய 16-மாஸிகங்களுக்கும் ஸ்வகாலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளுக்குப் புந:கரணமில்லை. இவ்விதமபிப்ராயத்துடனேயே,

காலவர்:—'த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலங்களில் எவன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய விரும்புகிறானோ அவன் ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு, மீதியுள்ள மாஸிகங்களை அதனதன் காலத்தில் செய்ய வேண்டும், என்றார்.

கோபிலர்:—எவனுக்கு, வர்ஷத்திற்குள் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்டதோ, அவனுக்கு மறுபடி அந்த 16-ச்ராத்தங்களையும் செய்யவேண்டும்.

சுஹ்ருத்ஸு—

'யஸ்ய வம்வத்ஸராத்பூர்வம் வஷ்மீகரணம் க்ருதம் । தாவதிகம் மோஹகர்மம் ய தேயம் தஸ்யாவி வத்ஸரே' இதி ॥

விஜ்ஞாநேச்வரீயே—

'ஸ்ரௌதாநி ஷோடஶாக்ருத்வா நத்ர கர்யாத்ஸ வஷ்மீ தாரீ । ஸ்ரௌதாநி ஷோடஶாவாப்ய விதீத வஷ்மீநரீ ॥ ஸ்மார்த வம்ஸ்காராக்நயோ யாநி ஸ்ரௌதாநி ஷோடஶ । யஶாகாலே ய காக்நயோ நாநுயாத்ரா ஸ்ம்ருதே தத்ர' இதி ॥

ஸ்ம்ருத்யர்தஸாரே—

'யதா வம்வத்ஸராத்பூர்வம் கர்தவ்யம் கர்தவ்யதே । ஸ்ம்ருத்யர்தம் ஷோடஶாநாம் ததா கர்தவ்யதேவஹி' இதி ॥

வம்க்ரஹே—

'ஸகாலே தாநி கர்மாணி வஷ்மீகரணாத்ரயம் । தாவிஷ்ணுர்வாத்ரயஸ்தாநி கர்யாத்ஸ காலே ஸகேவநம்' இதி ॥

வைதாநஸ்மார்தே—

'ஸ்ம்ருத்யர்தம் வஷ்மீகரணாத் கர்யாத்ராத்ரயாநி ஷோடஶ' இதி ॥

அங்கிரஸ்ஸும்:—எவனுக்கு வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கும், வர்ஷம் முடியும் வரையில் மாஸிகம் ஸோதகும்பம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

விக்ஞாநேச்வரீயத்தில்:— 16-ச்ராத்தங்களைச் செய்யாமல் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. அவைகளைச் செய்தே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ப்ரேதனுக்கு ஸம்ஸ்கார கார்யங்கள், 16-ச்ராத்தங்கள் இவைகளைக் காலப்படி செய்யவேண்டும். செய்யப்படாவிடில் ப்ரேத பாவத்தினின்றும் விடுபடுவதில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— எப்பொழுதோ வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்ய விரும்பினால் (செய்தபிறகு) 16-மாஸிகங்களுக்கும் ஆவ்ருத்தியைச் செய்யவேண்டும்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அதனதன் காலத்தில் மாஸிகங்களைச் செய்யவும். வர்ஷத்திற்குள் ஸாபிண்ட்யமானால், பிறகு அவைகளை அதனதன் காலத்தில் மறுபடி செய்யவும்.

பைடீநஸியும்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் 16-ச்ராத்தங்களையும் செய்யவும்.

ஷோடஸஸ்ராத்தானி ॥

ஷோடஸஸ்ராத்தான்யாஹ விஜ்ஞானேஸ்வரः—

'வகாதௌமத்ரிவக்ஷேத்ர ஷண்மாஸே சாஷ்டகாஸ்வபி ।
ஷோடஸைதானி ஸ்ராத்தானி வர்ஷ்யாதானி மநீஷிபிः' இதி ॥
வகாதஸ்மாஹே விஹிதமாத்யஸ்ராத்தம், வதத்ஸாத்யோநமாஸிக
ஸ்யாவ்யவயக்ஷணம், ஷண்மாஸே = ஊநஷண்மாஸே விஹித
மூநஷாண்மாஸிகம், சாஷ்டகம் = ஆப்திகம் ப்ரதிசாஸம் ப்ரதமாஹே விஹி
தம் । ஸ்ருஷ்டிகர்மத்வ மூநாஷ்டிகவசநம் ॥

தயா ஜாதகர்ணிः—

'ஆத்ய ஆப்திகஸ்யாநி ஸ்யாத்யஷாண்மாஸிகே தயா ।
த்ரைபக்ஷிகாஷ்டகே சேதி ஸ்ராத்தாந்யேதாநி ஷோடஸ' இதி ॥
ஸ்ருஷ்டாண்மாஸிகாஷ்டகர்மத்வா மூநமாஸிகோநஷாண்மாஸிகோ
நாஷ்டகவசநாத் । வகாதஸ்மாத்ஸிகே நாத்யே வஹ ஆத்யஸ்ராத்தி
மாஸ்யாநி ॥

16-ச்ராத்தங்கள்.

16-ச்ராத்தங்களைச் சொல்லுகிறார்,

விக்ஞாநேச்வரர்:—11-ஆவது நாளிலும், த்ரிபக்ஷத்திலும், 6-ஆவது மாஸத்திலும், ஒவ்வொரு மாஸத்திலும், வர்ஷாந்தத்திலும், ச்ராத்தங்கள் வித்வான்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை பதினாறு. 11-ஆவது நாளில் விதிக்கப்பட்டது ஆத்யச்ராத்தம். இது ஆத்யோந மாஸிகத்திற்குமுபலக்ஷணம். 6-ஆவது மாஸத்தில் = ஊநஷாண்மாஸத்தில் விதிக்கப்பட்டது ஊநஷாண்மாஸிகம். மாஸிகம் = ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் ம்ருதிதியில் விதிக்கப்பட்டது. ஆப்திகம் = ஊநாப்திகம் என்பதாம். அவ்விதம்,

ஜாதுகர்ணி:—ப்ரதிமாஸம் செய்யப்படுவது 12, ஆத்யம், ஷாண்மாஸிகம், த்ரைபக்ஷிகம், ஆப்திகம் என்ற இவை 16-ச்ராத்தங்கள். மூலத்திலுள்ள, ஆத்ய, ஷாண்மாஸிக, ஆப்திக, என்ற பதங்கள், முறையே, ஊநமாஸிகம், ஊநஷாண்மாஸிகம், ஊநாப்திகம் என்ற இவைகளைச் சொல்லுகின்றன. 11-ஆவது நாளில் செய்யப்படும் ஆத்யத்துடன் 12-ப்ரதிமாஸ்யங்கள்.

மா ஹ வ ஹ்ரு —

'ஊ நஷ் ஷாண்ணா வி கம் ஷஷ்டே ஹோ ஹ்ரு ஹி நெ ஹ்ரு ஹி நே ஹோ வி கூழ்।
மெ ஹ்ரு வக்ஷி கம் த்ரி வகே ஷ ஹ்ரு யா ஹி நா வம் ஹா ஹ மெ தயா'
ஹ தி ॥

கா ஹா ஹ மெ ழ் —

'வ ஹ கா ஹ மெ ழ் ஹ்ரீ ஹோ ஹ்ரு ஹி நெ கூ ஹ்ரு ஷஷ்டே தயா ழ் ஹ்ரீ மெ।
வ்ரு தி ஹோ வம் ஹ்ரு தெ ழ் ஹ்ரு ஹ்ரு வம் ஹ்ரு ஹ்ரீ வகே ஷ ஷொ ஹ்ம' ஹ தி ॥

'வ ஹ கா ஹ மெ ழ் ஹ்ரீ = ஸ்ரு ணா தெ கா ஹ மெ ழ் ஹ நி, கு வெ ஹ்ம வெ ஹ
ஸி வ்யா ஹா ரா ஸு கு தி ஹ்ம மெ ஹ வம் வ ஹ்ரு ரா நி தெ ஹோ ஹோ வ உ ஹ்ரு தெ।
கூ தெ ஹ்ரு ஹோ நெ, ஷஷ்டே ஹோ ஹ்ரு ஹி நெ, வம் வ ஹ்ரு ரா நி தெ ஹோ வி
ஹா ஹ மெ ஹோ ஹ்ரு ஹி நெ । கு வெ ஹி தி 'கா ஹா வ நொ ரு த்ரு ஹ வம் யொ ஹ'
ஹ தி வி தீ யா, வம் வ ஹ்ரு வ ஹி தி ஹ்ரு வ ய ஹ்ரு நு ழ், வ்ரு தி ஹோ வ ழ் = ஹோ வெ
ஹோ வெ, ஹ்ரு தெ ழ் ஹ்ரீ = ஸ்ரு ணு தி நெ, த்ரி வகே ஷ = ஸ்ரு ணு தி நா

காலவரு i:—ஊநஷாண்மாஸிகம் 6-ஆவது மாதம் ஊநமாயிருக்கும்பொழுது, ஊனமாஸிகம், முதல் மாதம் ஊநமாயிருக்கும் பொழுது. த்ரைபக்ஷிகமென்பது 3-ஆவது பக்ஷத்தில். ஊநாப்தம் என்பது 12-ஆவது மாதத்தில்.

காலாதர்சத்தில்:—11-ஆவது நாளிலும், முதல்மாதம் ஊநமாயுள்ளபோதும், ஊநமான 6-ஆவது மாதத்திலும், ஊநமான 12-ஆவது மாதத்திலும், ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ம்ருததிதியிலும், த்ரிபக்ஷத்திலும் ஆக 16-ச்மாத்தங்கள்.

மூலத்திலுள்ள 11-ஆவது நாளில் என்பதற்கு மாணத்திலிருந்து 11-ஆவது நாளில் என்பது பொருள். அந்திமே என்பதற்கு வர்ஷத்தின் கடைசி மாதத்தில் என்று பொருள். அப்த சப்தத்துடன் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதால். முதல் மாதம் ஊநமாயிருக்கும்பொழுதும், 6-ஆவது மாதம் ஊநமாயிருக்கும்பொழுதும், 12-ஆவது மாதம் ஊநமாயிருக்கும்பொழுதும், என்றுயிற்று. 'அப்தம்' என்பதற்கு வர்ஷம் முடியும் வரையில் என்பது பொருள். ப்ரதி மாஸம் = ஒவ்வொரு மாதத்திலும், ம்ருததினத்தில் மாணதினத்

த்ரயீயெவக்ஷ ச, ஷொடஸஸோவிகாவ்யாநி ஸ்ராஜாநி வ்ரூஃ। வதெஷ்ட ஷொடஸஸஸ்காயெஷ்ட ஷொடஸஸோவிகாநி காயந்யாணீத்யுச்யந்தே ॥

வ்ரூத்ருஜதெரே—

'வகாஹஸ்ய ஸவெ ஹாஸ்யம் சாவ்ருத்தெந ஹ்ருத்நசோவிகஃ। தெத்ரவக்ஷிகம்த்ரவக்ஷ வ்யா ஹ்ருத்நஷாண்ணாவிகம் தயா ॥ வ்ருதி சாவம் த்ரதாஹெஷ்ட ஸாநாஸ்தம் தெதி ஷொடஸ। ஹாஸஸாஹெயதா கர்யாஸ ஸவிண்ணீகரணம் ஸ்ட்தஃ ॥ ஸஜ்யாஹ்ந தெவ ஸவர்யாணி கர்யாஸ ஸ்ராஜாநி ஷொடஸ। ஸவிண்ணீகரணாஸ வத்ஸ்யம் சாவிகெஷ்ட க்ருதெஷ்ட ச ॥ கவக்ருஷ்யெகொஜ்ஷெந விண்ணஷேகம் வியீபதெ' உதி ॥ வகஜ்தி வ்ருதிசாவஷேகஜிதர்யாஃ ॥

தயாவ வ்ரூத்ருஜதெரே—

'சாவிகாநாம் த்ர ஸாவிண்ணாஸ வத்ஸ்யம் த்ர யாமவஸ க்ருதள। வ்ருதெர்கம் விண்ணாநம் வ்யா ஹ்ருள வ்ரூதாஹ்ர திஸ

தில். த்ரிபக்ஷத்தில் = மரணத்தினின்றும் 3-ஆவது பக்ஷத்திலும், 16-மாஸிகங்களென்ற ச்ராத்தங்கள் செய்யப்படவேண்டும். இந்தப் பதினாறு காலங்களில் 16-மாஸிகங்கள் செய்யப்படவேண்டுமென்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—11-ஆவது நாளில் ஆத்யம். முதல் மாதம் ஊநமாயிருக்கும்பொழுது ஊநமாஸிகம். த்ரிபக்ஷத்தில் த்ரைபக்ஷிகம். ஊநஷாண்மாஸிகமும் அப்படியே. ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் ம்ருததிதியில், ஊநாப்தம், என்று 16-மாஸிகங்கள். 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்தால், மத்யாஹ்னத்தில் 16-மாஸிகங்க ளெல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அபகர்ஷித்து ஏகோத்திஷ்டமாய்ச் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களில் ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். மூலத்திலுள்ள 'ஏகம்' என்பதற்கு ஒவ்வொரு மாதத்திற்கு மொரு பிண்டம் என்பது பொருள். அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— 'மாஸிகங்களை, ஸாபிண்ட்யத்திற்கு முன் ஒரு நாளில் சேர்த்துச் செய்வதாலும், பிண்டதானம் தனித்

ஷ்ணவ' இதி॥ வஞ்ஜஷ்ணவஜநம் ஷ்ணுவா வாகாம ப்ரேதாஹ்நாதிம் கர்யாத்॥

வைதிகநவிதிः—

ஷோண்மாஸிகாப்திகே ஸ்ராத்தே ஷ்ரியமாணம் வஸுவேஷ்ணுரூபிணம் வதேத। மாஸிகாநி ஸ்ரீதாஹ்நி ஷ்ணவே ஹவ்ய-திஷ்வஹ மாஹுஸ்ரவிவா॥ த்ரிபக்ஷாஷ்ட தர்ஷாவிண்ணு மாஸிகாநி ஸ்ரீதேஷ்ணவே' இதி॥ த்ரிபக்ஷாஷ்ட ஷாவிண்ணு தஷ்வஸுவும் ஸ்ரீததியள தஷ்ட்ரு மாஸிகாந்யவக்ஷ்யக்ஷ்ணா ஷாவிண்ணும் கர்யாத், நக்ஷேகா ஷ்ராஹ்ண மாஹுஷ்ராஹ்ணவா। மாஹுஷ்ராஹ்ண ஷாவிண்ணு தஷ்மிந்நவ திநே ஸ்ரீயமாணஸ்ய வஞ்ஜஷ்ணஸ்ராஹ்நாநி க்ஷ்ணுவாந்நஞ்சாம் ஸவிண்ணீக்ருணம் கர்யாத்। வஷ்ணாதே ஷாவிண்ணு தத்தந்நாஸஸ்ரீததியள தத்தந்நாஸிகாநி கர்யாத், ஊநமாஸிகாதீநி ச ஸ்ரீததியேः வஸுவும் யயோக்தகாலே கர்யாதிதரயாः। மாஹுஸே ஹேது காஹுஷ்ணிநவ்யாவ்ருத்யர்தமுக்ஷணம், 'நவஸ்ராஹம் ச ததைவ ஷோடஸஸ்ராஹமேவ। நக்ஷத்ரதம்பெஷ வரே கர்யாத் ஸவிண்ணீ

தனி. அக்னியில் ப்ரேதாஹுதி ஒரே தடவை'. 15-தடவை அவதானம் செய்து ஒரே ப்ரேதாஹுதியைச் செய்யவேண்டும்.

வைதிகநவிதி:—'ஷாண்மாஸிகம், ஊநாப்திகம் இவைகளை முதல் நாளில் செய்யவும். மாஸிகங்களை ம்ருததிதியில் செய்யவும். அல்லது 12-ஆவது நாளில் செய்யவும். த்ரிபக்ஷாதிகாலத்தில் ஸாபிண்ட்ய மானால் மாஸிகங்களை ம்ருததிதியில் செய்யவும்'. "த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்தால், அதற்கு முன் ம்ருததிதியில் அதற்குமேலுள்ள மாஸிகங்களை அபகர்ஷித்துச் செய்து, ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும், 11-ஆவது நாளிலாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது செய்யக்கூடாது. 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதானால், அன்றே மத்யாஹ்னத்தில் 15-(மாஸிக)ச்ராத்தங்களைச் செய்து, பிறகு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். வர்ஷத்தின் முடிவில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதானால், அந்தந்த மாஸத்தின் ம்ருததிதியில் அந்தந்த மாஸிகங்களைச் செய்யவும். ஊநமாஸிகம் முதலியவைகளையும் ம்ருததிதிக்குமுன் விஹிதமான காலத்தில் செய்யவும்" என்பது பொருள். 12-ஆவது நாளில் என்றது 11-ஆவது நாளுக்குமுபலக்ஷணம். 'நவச்ராத்தமும், ஷோடச ச்ராத்தமும் அன்றைக்கே செய்யப்படவேண்டும்.

கரணாஹநி' இதி ஷரணாஸு ॥ வகாஉஶஷிநெ ஷொஶஶ்ராஜா
கரணை ஆஉஶஷிநெ கூயஹாஷிதயஹஃ ॥

'வகொஷ்டிஷ்டம் நவஶ்ராத்தம் ஶ்ராத்தா நயவிய ஷொஶஶ । வக
ஷ்டிநு ஷிவஹெ கூயஹா ஷெகொஷ்டிஷ்டம் தூ நிஷ்ஷழ' இதி ॥ ஆ
உஶாஹவவிண்ணீகரணை வகொஷ்டிஷ்டாதீநி வகாஉஶாஹெ
கூயஹாஸு, கநயா வகொஷ்டிஷ்டஞ் நிஷ்ஷழதி ॥

தயா வுவெதாஃ—

'ஷொஶஶாதீநி வவஹாணி கூயஹா ஷெகாஉஶொzஹநி ।
வவிண்ணீகரணம் ஆவி கூயஹாஆ ஆஉஶொzஹநி' இதி ॥

மளதஶோzவி—

'ஷெஶகாஶாஷிவெஷஷ்டாநூபதூரொமாஷிஶஜ்யா । வகா
உஶொzஹ்நி காயஹாணி ஹ்யவகூப்ஷ்யாவி ஷொஶஶ' இதி ॥

மாஶவொzவி—

'வகஶவிதூரா வஸோரஶ்வள உம்வதீ நியநம் மதள । வகொ

அன்று செய்யப்படாவிடில் மறுநாளில் ஸபிண்டீகரணதினத்தில் செய்யவும்' என்று ஸ்மிருதியிருப்பதால். 11-ஆவது தினத்தில் ஷோடச ச்ராத்தம் செய்யாவிடில், 12-ஆவது தினத்தில் செய்யவும் என்பது பொருள்.

'ஏகோத்திஷ்டம், நவச்ராத்தம், ஷோடச ச்ராத்தம் இவைகளை ஒரே தினத்தில் செய்தால், ஏகோத்திஷ்டம் நிஷ்பலமாயாகும்' என்பதற்கு, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் பக்ஷத்தில் ஏகோத்திஷ்டம் முதலியவைகளை 11-ஆவது தினத்தில் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் ஏகோத்திஷ்டம் நிஷ்பலமென்பது பொருள்.

அவ்விதம், **ப்ரதேதஸ்:**—ஷோடசம் முதலிய எல்லாவற்றையும் 11-ஆவது நாளில் செய்யலாம். 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்யலாம்.

கௌதமரும்:— தேசகாலங்கள் அனுகூலமாயில்லாததாலும், மரணம் சோகம் முதலிய ஸந்தேஹத்தாலும், 16-ச்ராத்தங்களையும் அபகர்ஷித்து 11-ஆவது நாளில் செய்யவும்.

காலவரும்:— மரித்த தம்பதிகள் ஒரே சிதையில் தஹிக்கப்

ஷ்டம் ஷோடஶம் வ்ருத்யுரேகாதஶேஹனி ॥ ஆதஶாஹ
த்ர வ்ருத்தாவேவ விண்ஶேகம் தயோ: க்ஷிபேத்' இதி ॥

ஷ்ரௌதே—

'வனகாதஶேஷ்டி கர்வ்ருணாம் வ்ருத்தாவேவ வத்ஸராவ
ரேத் । கவ்ராஹ்ண த்ர வாவிண்ஶ்யம் கர்யாதித்யாஹ ஶாகல: ॥
கர்ஷ்டிம்ஷ்ட்ர திநே கர்வ்ருந்து வ்ருத்தவ்ருத்திநே வரேத் ।
கர்வா யதி தத்ரூவி வத்ஸரம் வைகதிநே ஹவேத்' இதி ॥

கர்ஷ்டிந்திதி ஆதஶாஹாதளவாவிண்ஶ்யம்கர்வ்ருந்து தத்ர
வ்ருதிநே ஷோடஶஶ்ராத்தம் கர்யாதித்யுரு: । 'வனகாதஶேஷ்ட
தாநாத்ர ஶாவிகாநாம் வர்நிர்வ்ருதி:' 'வவிண்ஶீகரணஶ்ராத்தம்
ஆதஶாஹே யதா ஹவேத் । ததூர்வகாலஷ்ட ரூத்ராஹே ஶ்ரா
த்தாநேவ த்ர ஷோடஶ' இத்யாதிவசநாத்ஷ்ரௌதஸ்மார்தயோ:
ஶிஷ்டாசாரராத்ர ஆதஶாஹே வவிண்ஶீகரணே வனகாதஶாஹே
ஆதஶேஹனி வா ஷோடஶஶ்ராத்தகரணம் யுக்தம் ॥

பட்டால், அவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டமும் ஷோடசமும் பர்த்தா
வின் 11-ஆவது நாளில் செய்யப்படவேண்டும். 12-ஆவது நாளில்
இருவருக்கும் ஒரே (சேர்த்தே) ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட
வேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— 11-ஆவது நாளில் (ஸாபிண்ட்யம்)
செய்பவன் முற்பகலில் எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். பிற்
பகலில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றார் சாகலர். மற்ற
நாளில் செய்தால் அததற்கு முந்திய தினத்தில் செய்யவும். அவ்வது
அந்த ஸாபிண்ட்யதினத்திலேயே எல்லாவற்றையும் ஒரு தினத்தில்
செய்யவும்.

மூலத்திலுள்ள 'அன்யஸ்மின்' என்பதற்கு, 12-ஆவது நாள்
முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்பவன், அதற்கு முன்
தினத்தில் ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்யவுமென்பது பொருள்.
'11-ஆவது நாளில் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களை மறுபடி செய்யவும்'
'12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்வதாலும், 11-ஆவது
நாளில் 16-ச்ராத்தங்களையும் அபகர்ஷித்துச் செய்யவும்' என்பது
முதலிய வெகு ஸ்ம்ருதிகளுக்கு ஸம்மதமாயிருப்பதாலும், சிஷ்டா
சாரமிருப்பதாலும், 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும்

யத்ர ஸம்ஶ்ரவவசநே—

‘வநகொஶ்ஷ்டவ்ய ஶிவஸ்ய ஸபிண்ட்ஶீகரணம் விநா। ஶ்ராத்தம் கர்தவ்யம் வித்யுர்ஹ்யாஸ்ய க்ஷயமாஷ்நோதி ஸந்ததிஃ’ இதி, கத்ர ஸாத்ய ஸபிண்ட்ஶீகரணம் ஶ்ரூயதே । ஷோடஶஶ்ராத்தம் ஸபிண்ட்ஶீகரணம் நவஶ்ராத்தம் ச விநா வநகொஶ்ஷ்டஶிவஸ்ய கதாசித்வம் யத ஶ்ராத்தாந்தரஸந்நிதாநம் வ்யஜபஶ்ராத்தம் ச தத்ர நகர்தவ்யம் ஸ்யாதஃ ॥

வஸ்தது வநகொஶ்ஷ்டஶிந ஸபிண்ட்ஶீகரண ஸாஹித்யஶிவிஷயே, தத்ரைவ வக்ஷ்யதே ॥

யத்ர ஜாவாலிவசநே—

‘ஶ்ராத்தம் கர்தவ்யம் தேநைவ வர்ஷம்ஶ்ராத்தம் ந தத்ரைவ’ இதி, யத்ரபி ஏகஷ்வசநே ‘நைகஸ்ஶ்ராத்தத்வயம் கர்தவ்யம் ஸகா

பக்ஷத்தில், 11-ஆவது நாளிலாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்வது உபபன்ன மாகிறது.

ஆனல்:—“11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் தவிர்த்து மற்ற ச்ராத்தத்தைச் செய்தால், பித்ருக்களின் கோபத்தால் குலம் நசிக்கும்” என்று ஸங்க்ரஹவசநம் உள்ளதே? எனில், இந்த வசநத்தில் அங்கங்களுடன் கூடிய ஸபிண்டீகரணம் சொல்லப்படுகிறது. ஷோடசச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், நவச்ராத்தம் இவைகளைத் தவிர்த்து, ஏகோத்திஷ்ட தினத்தில் செய்யவேண்டியதாய்ப்ராப்தமான ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தையாவது, ஆசௌச மத்யத்தில் அந்தரிதமான ச்ராத்தத்தையாவது அன்று செய்யக்கூடாதென்பது பொருள்.

இவ்விதம் ஏகோத்திஷ்டதினத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யலாமென்பது ஆஹிதாக்னியைப் பற்றியது. அது மேலே சொல்லப்படப்போகிறது.

ஆனல், ஜாபாலி:—“ஒருவனை உத்தேசித்து ச்ராத்தம் செய்த பிறகு அதே தினத்தில் அவனை உத்தேசித்து மறுபடி ச்ராத்தம் கூடாது” என்று சொல்லியதும், “ஒருவனுக்கு ச்ராத்தம் செய்த பிறகு, அதே தினத்தில் அவனுக்கே மறுபடி ச்ராத்தம் கூடாது” என்ற தக்ஷவசநமும் உள்ளதே எனில், அது ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் ஷோடச ச்ராத்தம் இவைகளைத் தவிர்த்த ச்ராத்தத்

நெzஹநி கஷ்யவிஸ' உதி, தஷெகொஜிஷ்டஸ்ரூஷஷோஷுஸ்ரூஷ வ்யதிரிக்தவிஷயம், தயொஷ்டு வியாநாஸு । உஷ்ஷொ கெzவி நவஸ்ரூஷெகொஜிஷ்டஸ்ரூஷஸ்ரூயவ ஷெகொஜிஷ்ட ஆயவஷ்டு ந ஷொஷஃ ॥

தஷெவஷேகாஷுஸ்ரூஹெ ஆஷுஸ்ரூஹெ வா ஶாவிகாநி லவ-ஸ்ரூணுவகூஷ்ய கூக்வா ஆஷுஸ்ரூஹெ லாவிண்ஷ்யம் கூய-ஸு, லாவிண்ஷ்யாத்ரூகாஷுஹாவீநி ஷ்வஷ்வகாமெ வ-ூநஸ்ரு கூய-ஸு ॥

ஷூஸளவாஷ்ருஜ்ஞாநிதஶாவிகாஜிவிஷயஃ ॥

ஷூஸளவாஷ்ருஜ்ஞாநிதம் ஶாவிகே ஷ-ூத்ரஶாவிகாஹ வனவ தந்ரு தஃ கூய-ஸு, ந வ்யுகூ வாகஹொஶாஜிஃ, விண்ஷ்வாநம் த-ூ வ்யுமெவ ॥

தயா காஷாஷுஸ்ரு—

'ஷூவஷாஷ்ருக்ரூதம் யத்த-ூ கூய-ஸு ஷுஷ்வ-ஸ்ரூதாஹதஃ । ந

தைப் பற்றியது. அவைகளே அன்றே விதித்திருப்பதால். உத்தேச்யன் ஒருவனுயினும், நவச்ராத்தம் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் இவைகளைச் சேர்த்துச் செய்வது போலும், ஏகோத்திஷ்டம் இரண்டைச்சேர்த்துச் செய்வது போலும் குற்றமாகாது.

ஆகையால் இவ்விதமிருப்பதால், 11-ஆவது நாளிலாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது மாஸிகங்கள் எல்லாவற்றையும் அபகர்ஷித்துச் செய்து, 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஸாபிண்ட்யத்திற்குமேல் காலத்தில் வரும் மாஸிகங்களே அதனதன் காலத்தில் செய்யவும்.

ஆசௌசம் முதலியதால் நின்ற மாஸிகம் முதலியதைப் பற்றியது.

ஆசௌசம் முதலியதால் அந்தரிதமான மாஸிகத்தை அடுத்த மாஸிக தினத்திலேயே, தந்த்ரமாய் (சேர்த்து)ச் செய்யவேண்டும். தனியாய் பாகம், ஹோமம் முதலியதில்லை. பிண்டதானம் மட்டில் தனியே. அவ்விதம்,

காலாதர்சத்தில்:—'ஆபத்து முதலியதால் செய்யப்படாததை அடுத்த திதியில் செய்யவும். யாகம் ஹோமம் முதலியது தனியா

வ்யக்ர் வாகுஹொரோஹிஃ விஜ்ஞாநம் வ்யக்ர் வ்யக்ர்' இதி॥ கூஹிஸ்வைநாஸளவொவஸம்ஸ்ருஹஃ, கூவஹாஹிநா கூகூ்தஃஞாநி தம் யந்நாவிகம், தகூ ஊஹ்வ்ருத்தாஹதஃ = உத்தரோஹவ்ருதஹிநெ கூயக்ருஹிதயக்ருஃ ॥

உத்தரோஹவ்ருதீயள வியாநாகூ கூஞாநிதம் நோவிகூ ஃஞநோ விகூஹிநெ ந கூாயக்ருஹி, ஊநஃதிகூ்ரு வ்ருதீயாவெவ கூாயக்ருஹி ॥

ஜ்ரூஸ்ரூஹ்ரூzவி—

ஸவனகொஹ்வெ தூ வஸம்ப்ரூவெ யஹி விவ்ஹஃ ப்ரூஜாயதெ। நோவெzநூவ்ஹிம்வ்ஹியள தவ்ரூா கூயக்ருஹஞாநிதம் ய தகூ' இதி॥

கூாயாஹஸக்ருஹிகூாயாஹிஃc வ்ரூாவ்ரூாதஹி— ஸவனகொஹ்வெவஹ ஃஸ்ரூயவியநோவிகொவஸ்ரூக்ஷணஹி, கூஞாநிதம் நோவிகூம் தஹ்தூ நோவிகூம் ஸொதூரோ்ரூதாவெ கூயக்ருகூ' இதி ॥

வஸதஸ்ரூாஹ்ரூஸ்ரூாஹவ்ருதிநிகூவிஷயஹி। கூஹ்ரூஸ்ரூாஹவ்ரூாஞ்ஞாயெ தூ கூகூ்ரூதவஞ்ஞாயவ்ரூ ஹவநாஹிஹஸஹி நவயக்ருஞவ்ரூெ்ரூத

யில்லை. பிண்டதானம் மட்டில் தனித்தனியே'. மூலத்திலுள்ள ஆதி சப்தத்தால் ஆசௌசம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது. ஆபத்து முதலியதால் செய்யப்படாததும் அந்தரிதமுமான மாஸிகமெதுவோ அதை, ஊர்த்வ ம்ருதாஹ்ன: = அடுத்த மாஸத்திய ம்ருததிதியில் செய்யவும் என்பது பொருள்.

அடுத்த மாஸத்தின் ம்ருததிதியில் விதித்திருப்பதால், அந்தரிதமான மாஸிகத்தை ஊனமாஸிக தினத்தில் செய்யக்கூடாது. ஊனமாஸிக தினத்தைத்தாண்டி ம்ருததிதியிலேயே செய்ய வேண்டும்.

ருச்யர்ருங்கரும்:— ஏகோத்திஷ்டம் ப்ராப்தமாயிருக்க, அதற்கு விக்னம் நேரிட்டால், அடுத்த மாஸத்தில் ம்ருததிதியில் அந்தரிதத்தையும் சேர்த்துச் செய்யவும்.

காலாதர்சடிகையில்:— இதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது — 'ஏகோத்திஷ்டபதம் இரண்டுவிதமான மாஸிகத்தையும் சொல்லுகிறது. அந்தரிதமான மாஸிகத்தையும். அதற்கடுத்த மாஸிகத்தையும், அடுத்த ம்ருததிதியில் செய்யவேண்டும்,' என்று.

இதுவும் ஆத்யச்ராத்தத்தைத் தவிர்த்ததைப்பற்றியது.

காயஹ்ணி வ்ருத்தவ்ருத்திகாஹெந கதஹ்வ்யாநி, க்ரூதஹம்வய
வ்ருத்த்ஹ்ருஹ்நஹஸ்ஹயவ்ருத்திரிக்ஷத்நவஸ்ராஹ்ஹாதி வ்ருத்நஃ கதஹ்வ்ய
ஶிதி வஹ்வஹ்ருஶ்சொக்ஷத்ரே ॥

கண்வஃ—

‘நவஸ்ராஹ்ஹம் ஶாவிகம் வ யஹ்ருஹ்ஹாரிதம் ஹவெஸ் । தத்ஹ்ருத்
த்ரவாதஹ்ஜ்ரா ஹ்நஹ்ஷெயம் வ்ருவக்ஷத்’ இதி ॥

ஶாயவீயெ வஸ்ருகாயாம் வ விஶ்வஷொஹ்ஹிஹிதஃ—

‘கஹாரிதம் ஶாவிகஶ்த்ரஶாவஸ்தியள வாதஹெஸ்ருண கதஹ்
வ்ருத்’ இதெருதஸ் வஹ்தகவ்ருத்திரிக்ஷத நிஶ்த்தாஹாரெண விவெஹ
வஶ்ஹ்ரஸ்ரெ வவிண்ஜீகாரணாஸ் வஹ்வஹ்ம் வ்ருகிஶாவம் கூயாஹெ
விஹிதெகொஹ்ஷ்டஶாவிகஸ்ராஹ்ஹவிஷயத்ர, க்ரூளவநிஶ்த்தவிவெஹ
த்ர வஹகொஹ்ஷ்டஶாவிகஸ்ராஹ்ஹவி வஹ்தகாநஹாரெவ, ‘தா
நெவ த்ர வ்ருநஃ கூயஹ்ணஸ்’ இத்யாதிவிஹிதொநஶாவிக
ஸ்ராஹ்ஹம் வ வஹ்தகெநாஹாரிதம் வஹ்தகாநஹாரெவ, வஹ்

ஆத்ய ச்ராத்தத்திற்கு விக்னம் வந்தால், ஸஞ்சயநம் செய்யப்படா விடில் தஹநம் முதல் 10-நாள் வரையுள்ள ப்ரேத கார்யங்களை மறு படி ஒரு நாளில் செய்யவேண்டும். ஸஞ்சயநம் செய்யப்பட்டிருந் தால், தஹநம் ஸஞ்சயநம் தவிர்த்து, நவச்ராத்தம் முதலியதை மறுபடி செய்யவேண்டும் என்பது முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

கண்வர்:—நவச்ராத்தம், மாஸிகம் இவைகளில், எதெது அந்த ரிதமாய் ஆகியதோ, அததை அடுத்ததுடன் சேர்த்து ஸமாந தந்த்ரமாய் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்கின்றனர். (அறிந்தவர்)

மாதவீயத்திலும், சந்த்ரிகையிலும் விசேஷம் சொல்லப் பட்டுள்ளது:—“அந்தரிதமான மாஸிகத்தை உத்தரமாஸந்திதியில் ஸமாந தந்த்ரமாய்ச் செய்யவும்” என்றது, ஆசௌசம் தவிர வேறு காரணத்தால் விக்னம் ஏற்பட்டால், ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்பு மாஸந்தோறும் ம்ருததிதியில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஏகோத்திஷ்ட மாஸிகத்தைப் பற்றியது. ஆசௌச நிமித்த விக்னத்திலோ வெனில், ஏகோத்திஷ்ட மாஸிக ச்ராத்தத்தையும் ஆசௌசம் முடிந்தவுடனேயே செய்யவேண்டும். ‘அவைகளையே மறுபடி செய்யவும்’ என்பது முதலிய வசநங்களால் விதிக்கப்பட்ட ஊன மாஸிக ச்ராத்தமும் ஆசௌசத்தால் அந்தரிதமானால் ஆசௌசம்

தகவ்யதிரிக்த நிஶித்தாதௌ வைவாஹி உத்தராஷாட்யதியள கதவ்யே' இதி ॥

யத்து ஷட்த்ரிம்ஶன்மதே—

'தத்ஹோமே வ்யவஸ்தித கேநசித் வர்தகாஹி நா। வர்தகாநந்தரம் கர்யாத் வர்நஷ்டஹோமேவ வா' இதி, கத ஶ்ராத்தாஹ வர்தகேந நஷ்டே வதி வர்தகாநந்தரம் கர்யாதிதி வக்ஷ்யதி। வர்நஷ்டஹோமேவ வெதி வக்ஷ்யதி சூதி ஸாஹ நிஶித்தாதௌ உத்தராவிகஶ்ராத்தவிஷயஃ ॥

தயா ஷட்ரிம்ஶதே—

'ராவிகாயை தர்வம்ப்ராவை ஹ்யதவர்தகே। வத்தி ஸர்வள தத்காலம் உபரி வாரவி விவக்ஷணாஃ' இதி ॥

வதத்ரதம் ஹவதி, 'சூளவஹநதாரகாலே ர்வ்ய காலஃ வளிக்ரியதே சுவாஸ் ரெஷஃ, உபரிகாலஸ்து ர்வ்யகால

முடிந்த உடனேயே செய்யப்படவேண்டும். ஆசௌசமல்லாத காரணத்தால் விக்னம் நேர்ந்தால் அடுத்த மாஸத்திய ம்ருததிதியில் செய்யப்படவேண்டும்' என்று.

ஆனல், மற்றொருஸ்ம்ருதி:—'அந்தத்தினம், ஆசௌசம் முதலிய எக்காரணத்தாலாவது துஷ்டமானல், ஆசௌசம் முடிந்தவுடன் செய்யவும், அல்லது அடுத்த ம்ருததிதியில் செய்யவும்' என்கிறதே எனில், இதில், ச்ராத்ததினம் ஆசௌசத்தால் நஷ்டமானல் ஆசௌசம்முடிந்தவுடன் செய்யவும், என்று ஒரு பக்ஷம். 'புனஸ்தத்ஹோமேவவா' என்ற பக்ஷமோவெனில், 'ஆதி' சப்தத்தால் ஆசௌசவ்யதிரிக்த காரணத்தால் துஷ்டமான மாஸிக ச்ராத்தத்தைப் பற்றியதாகிறது. அவ்விதம்,

ஷட்த்ரிம்சன்மதத்தில்:—மாஸிகம் அல்லது ஆப்திகம் ப்ராப்தமாயிருக்க, ஆசௌசம் ப்ராப்தமானல், ஆசௌசத்தின் முடிவில் ச்ராத்தத்திற்குக் காலம், அல்லது அமையில் என்கின்றனர், அறிந்தவர்கள். இதனல் இவ்விதம் சொல்லியதாக ஆகிறது.

'ஆசௌசத்திற்கு அடுத்துள்ள காலம் முக்யகாலம், ஸமீபத்திலிருப்பதால் சிறந்தது. தர்சகாலமோவெனில், முக்யகாலத்திற்கு

ப்ரதர்வாஸத்ருஷாவாஸு ததோ ஜவநர்' இதி ॥ உபபுர்ஹணம் ஸ்ரூக்ஷ்வேஷ்டகாஉபதாநவ்யக்ஷணம் ॥

கத வநவ உரீவிः—

'ஸ்ராஉவிவ்ரே வஸிஷ்டஸ்ய ஹ்ருவிஜ்ஞாதே ப்ரதேzஹநி ; வஸுகாஉபதாம் தஸ்ய கத புவ்யம் க்ருஷ்ணவக்ஷ விஜ்ஞாதம்' இதி ॥

ஜைவஷ்டாதி நாzவெவ்யம் விஷயவ்யவஷ்டா க்ருதா—

'வஸுகோத்ரஷ்ய தஸ்ய வம்ஷ்ரவெ யதி விவ்ருः ப்ரஜாயதே' இத்யாதிவசநம் வஸிதகாமளவவ்ருத்திநிக்ருத்திதாஞ்ஜநதஷ்டஉஹ விஷயவிஷயம், வஸிதகாமளவவிவாதெ தஸ்ய வஸிதகாநஞ்ஜநம் க்ருபாபாஸு, 'வஉத்ரிஸ்ரோஉளதத்தாம்' த்யாத்யவமஞ்சவ்யம்' இதி ॥

கநெ்யதஸ்—

'உத்தராஷாட்யுதியள கதபுவ்யதாவ்ருத்திவாஉகவசந ஜ்யேஷ்டாவிஷயம், வஸிதகாநஞ்ஜநிநெஉபாஉளகதபுவ்யதா

ஸாமீப்ய மில்லாததால் அதைவிடத் தாழ்ந்தது' என்று. தர்சமென்றது சுக்ல, க்ருஷ்ண ஏகாதசிகளுக்கு முபலக்ஷணம். அதனாலேயே,

மரீசி:—'ச்ராத்தத்திற்கு விக்னமேற்பட்டாலும், ச்ராத்ததினம் அறியப்படாவிடினும், ச்ராத்தத்தை ஏகாதசியில் செய்யவும். க்ருஷ்ணபக்ஷத்தினைகாதசியில் செய்வது ச்லாக்யமாகும்' என்றார்.

தேவஸ்வாமி:—என்பவராலும் இவ்விதம் விஷய நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது:-

'ஏகோத்திஷ்டேது ஸம்ப்ராப்தே யதிவிக்ந: ப்ரஜாயதே' என்பது முதலிய வசனம், ஜனன மரணசௌசசங்களைத் தவிர்த்த காரணாந்தரத்தால் அன்று விக்னம் ஏற்பட்ட விஷயத்தில். ஜநந மரணசௌச விக்னத்திலோவெனில் ஆசௌசத்தின் முடிவில் செய்யவும். 'வதந்தி சுத்தெள தத்காலம்' என்பது முதலியதைக் கவனிக்கவும்' என்று.

மற்றவரோவெனில்:—'உத்தராஸு மருததிதியில் செய்ய வேண்டுமென்பதைச் சொல்லும் வசனம் ஏகோத்திஷ்ட மாஸிகத்தைப் பற்றியது. ஆசௌசத்திற்கு மறுநாளிலும் தர்சம் முதலியதிலும் செய்யும்படி சொல்லும் வசனம், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்

வ்ருத்திவாத்ருகவசநம் வஸவிஷ்ணுகரணாநஞ்ஞாவ்ருத்தாவிகவிஷய இத்யாஹுஃ । யஸ்யாவித்தஹ்ருஷ்டவ்ருத்தி ॥

ஸ்ரௌளவாத்ருஞ்ஞாநித்வாந்நாவிகவியிஃ ॥

ஊநாவிகாந்யதிக்ருத்யாஞ்ஞாநி ।நாவிகாவைத்ய வம்வ்ருத்தவை' உதி ஷட்தி ஸ்ம்ருதவசநாந்த்வாரேண வ்ருத்தாவிஹ ஸ்ம்ருத்யா காயத்ரீதி கெசித்யாஹுஃ ॥

கவரேத்து—

'மைத்ருவக்ஷிகோநஷாண்ணாவைவ ஊநாவிகேத்யாவரேத் । வநதேஷாவேகாயைத்ய நவ்ருத்திகரணம் ஹவேத் ॥ ஊநாநாம் நாவகஷ்ட்யாத் வ்ருத்தாவ்ருவகஷ்டிணே । உத்தஷ்ட்யாவி நஹவேத் த்ரிராத்ரிதவ்ருத்த' இத்யாதிவசநாத்த ஊத்தாஹுரஞ்ஞாஃ ।ஊநாநாம் த்வ்வகாயை கேத்யாதாநாத்தஷ்டாநாவ்ருத்தி, கிஞ்சாவவநவை' த்யாஹுஃ ।ஊநாந்யூநேஷ்வகுர்வீத'

பிறகு செய்யப்படும் அனுமாஸிகத்தைப் பற்றியது' என்கின்றனர். இவ்விஷயத்தில் உசிதமாகியதை க்ரஹிக்கவும்.

ஆசௌசாதிகளால் அந்தரிதமான ஊநமாஸிகத்தின் விதி.

அதிக்ராந்தங்களான (ஸ்வகாலத்தில் செய்யப்படாத) ஊநமாஸிகங்களை, 'மாஸிகாப்தேது ஸம்ப்ராப்தே' என்ற வசநத்தை அனுஸரித்து, அடுத்தமாஸத்தில் தர்சம் முதலிய காலத்தில் செய்ய வேண்டுமென்கின்றனர் சிலர்.

மற்றவரோவெனில், 'த்ரைபக்ஷிகம், ஊநமாஸிகம், ஷாண்மாஸிகம், ஊநாப்திகம் இவைகளை அதனதன் காலத்தில் செய்யவும். இவைகளுக்குப் புநஃகரணமில்லை. 'ஊநங்களுக்கு அபகர்ஷமில்லை. அறியாமையால் அந்தரிதமான ஊநத்திற்கு உத்கர்ஷமுமில்லை' என்பது முதலிய வசநங்களைச் சொல்லுகின்றவராய் அதனதன் காலத்தில் செய்யப்படாத ஊநமாஸிகங்களுக்கு உத்கர்ஷமில்லை (சென்றதைச் செய்வதென்பதில்லை). ஆனால் லோபமேதான் என்கின்றனர். 'ஊநாந்யூநேஷ்வகுர்வீத' என்ற வசனத்திற்கும் வ்யாக்யாநம் செய்கின்றனர்:—'இரண்டு அல்லது, மூன்று தினங்களால் குறைந்த

ஊதிவஸநவீவ்யாகுவ்ருதை, ஆதி்ருஷிநைரா்நைஷ்டா கா்மை
ஷ்டா ஊஹாநி கு்ர்யாஸு, சுஹுர்ஹி்தை்நஸி்நாஹுரை யொஜயே
தி்தி நாயது ஊதி ॥

ஊஹாவிகுகாமை: ॥

ஊஹாநாம் கா்மாஹ மாலவை:—

'ஊஹஷாண்ணாவிகும் ஷஷ்ஷை மாஸாஷ்டகு தை்நஸாவிகுழி।
மைத்ரவக்ஷிகும் தி்ரவக்ஷை வ்யா ஊை்நாஹும் கார்ஹை தயா'
ஊதி ॥

வஸவை—

'தி்ரிவ்ரா ஷிவஷைரா்நை கேகேந ஆதயைநவா।
கூர்ஷ்டாஷ்டை மாஸைஷ்டா கு்யர்ஹூ ஊை்நாஹி வை ஆஜை:' ஊதி ॥

மௌதை்ஹ—

'வகுஆதி்ருஷிநைரா்நை தி்ரிர்மாஸை்நாந வஸவா।
ஸ்ரார்ஹ்ந்ய ஊை்நாஹிகாஷ்டகா கு்யர்ஹாதி்யர்ஹ மௌதை்ஹ:' ஊதி ॥

காலங்களில் ஊநங்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள். இதன்றி, அந்தரிதமான ஊநத்தை மற்றொரு ஊநத்தில் சேர்த்துச் செய்யவும் என்று அர்த்தமில்லை' என்று.

ஊநமாஸிக காலம்.

ஊநமாஸிகங்களின் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காலவர்:— ஊநஷாண்மாஸிகத்தை 6-ஆவது மாஸத்திலும், ஊநமாஸிகத்தை மாஸத்தின் பாதியிலும், த்ரைபக்ஷிகத்தை 3-ஆவது பக்ஷத்திலும், ஊநாப்திகத்தை 12-ஆவது மாஸத்திலும் செய்யப்படவேண்டும்.

காலவரே:— மூன்று, அல்லது 2, 1-தினத்தால் குறைந்த முதல் மாதம் முதலிய காலங்களில் ஊநமாஸிகங்களைச் செய்யவும்.

கௌதமரும்:—ஒன்று அல்லது 2, 3-தினத்தால், அல்லது மூன்றிலொரு பாகத்தால் குறைந்த காலத்தில், ஊநாப்திகம் முதலிய ச்ராத்தங்களைச் செய்யவும், என்றார் கௌதமர்.

வ்யாஸ:—

'ஆத்ரஸ்ரவண தீர்வகேந வ்ருத்தாயை ச்ராவயேத்ப்ரீதயே' இதி ॥

மொஹிஷ்ய—

'ஸ்ரவணாத்ரஸமோபேதே வ்யா நக்ஷத்ரயோகதோ நரோவிகழ்' இதி ॥

காத்யாயநி:—

'ஊநாந்யுகதோஷே ரோஹிஷே விஷகோஷே திநத்ரயே। தைர்வகேதிகம் தீர்வகேந வ்யாந்யுதாஹரேத்தி தர்மாணி த:' இதி ॥

ஹவிஷ்யத்ரமாண—

'ஷஷ்டேஷ்வாஸ்வாஹிகம் காயம் ஆத்ரே ச்ராவி வாஹிகம் । தைர்வகேதிகம் ஹவேர்யுக்தே தீர்வகேந விதி நே' இதி ॥

வ்யுக்தே = வ்யுக்தஜ்ஞாதயே: ॥

வித்யேஸ்வரோ—

'ப்ரயோஷஷ்டே ஆத்ரரோஹிணே வித்ருதிநேத்ர தோஷதோ ந

வ்யாஸர்:—12-ஆவது நாளிலும், 3-ஆவது பக்ஷத்திலும், 6-ஆவது மாஸத்திலும், வர்ஷத்தின் முடிவிலும், (ஊநங்களைச் செய்யவும்.)

கோபிலரும்:—மரணத்தினின்று 12-ஆவது நாளில், அல்லது மாதம் குறைந்துள்ள காலத்திலாவது ஊநமாஸிகம்.

கார்ஷ்ணாஜநி:-ஊநங்களை மாஸங்கள் ஊநமாயிருக்கும்போது, ஒற்றைப்படையான நாட்களிலும், த்ரைபக்ஷிகத்தை 3-ஆவது பக்ஷத்திலும், மற்ற மாஸிகங்களை ம்ருததிதியிலும் செய்ய வேண்டும்.

பவிஷ்யத் புராணத்தில்:—6-ஆவது மாஸத்தில் ஷாண்மாஸிகத்தைச் செய்யவும். 12-ஆவது மாஸத்தில் ஊநாப்திகத்தையும், த்ரைபக்ஷிகத்தை 3-ஆவது பக்ஷம் ஆரம்பித்த உடன் ஒற்றைப் படையான தினத்திலும் செய்யவும்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:- 1-ஆவது, 6-ஆவது, 12-ஆவது மாஸங்கள், 2 அல்லது 3-தினங்களால் குறைந்திருக்கும்பொழுது, ஊநமாஸிகங்களைச் செய்யவும். மூன்றிலொரு பாகம் மீதியுள்ள

ஸாவிகாநி கூயஃராசு, தீர்ஹாமஸ்வெஷஷ்விதெ்ருகெ, ஆஹஸ்ராஹெ வாzஉஃஸாஹெ வொநஸாவிகூதீர்ஹவெஸ்' ஊதி ॥

கூரஸாஹஸ்ஸெஃ—

'தீர்ஹிஉஃராஹ்ரஸீஈதெகெந ஸாவ்ர்ஷ்நெ ஹ்ர்ஷ்நஸாவிகூழ் । ஊநஷாண்ணாஹஸீஷ்நாஷ்ஷ ஸளெநெவ வஸாஉஸ்ஸெசு ॥ தீர்ஹாமஸ்வெஷ ஸாஹெத கூஸ்ரர்ஹிதிஹிகெஉந । தைத்ரவக்ஷிகஈ தீர்ஹவக்ஷேத ஷ்ரவ்ர்ஷ்தெ விஷஸீ ஹிநெ ॥ ஸாவிகாந்ஹவி வொநாநி ஹ்ர்ஷ்டாவிஃஸ்திஸீ ஹிநெ' ஊதி ॥

கூநெ்நெவெதி கூநெ்நெவஸாவிகாநிகூயஃராந்நாஸீநந, 'ஸ்ராஉவிவ்ஷ்ந ஷிஜாதீநா ஸாஸ்ராஉம் ஷ்ரூகீதிஃதழி। கூஸாவாவ்ர்ஷ்ஹி நியதம் ஸாஉவம்வஷ்ஷ்ராஷ்ர்ஷ்தெ' ஊதி ஹாரீதஷ்ஷ்ரணாசு ॥ ஸாவழி = ஸாவிகூழ், வம்வஷ்ஷ்ரழி = ர்ஷ்தாஹெ ஷ்ரூதர்ஹ்ர்ஷ்விகூழ் ॥

வஉதள—

'வவ்ஷ்விஃஸ்ஹிநாஷ்நஉஃம் தீர்யஉஷ்ஷ்நஸாவிகூழ் । உக்ஷாஸிஃஸ்ஹிநாஷ்நஉஃம் வஷ்ஷ்ராஹஷ்ஷ்ர தீர்வக்ஷிகூழ் ॥ தர்ஷாஉஸ்வஸ்ர

ஸமயத்தில், என்று சிலர். 12-ஆவது தினத்தில், அல்லது பாதி மாஸத்தில் ஊநமாஸிகம், என்று மற்றவர் (சொல்லுகின்றனர்.)

காலாதர்சத்தில்:— 3, அல்லது 2, 1, தினத்தால் குறைந்துள்ள முதல் மாஸத்தில் ஊனமாஸிகம். ஊநஷாண்மாஸம், ஊநாப்திகம் இவைகளும் அப்படியே. அன்னத்தினாலேயே செய்ய வேண்டும். மூன்றிலொரு பாகம் மீதியுள்ள மாஸத்தில் செய்யவும் என்று சிலர். த்ரைபக்ஷிகத்தை, 3-ஆவது பக்ஷம் ஆரம்பித்த உடன், ஒற்றைப்படையான தினத்தில் செய்யவும். ஊநமாஸிகத்தை 28-ஆவது நாளில் செய்யவும்.

'அன்னேநைவ' = அன்னத்தினாலேயே மாஸிகங்களைச் செய்யவும். ஆமத்தினால் செய்யக்கூடாது. 'ச்ராத்தத்திற்கு விக்னம் நேர்ந்தால், ப்ராம்ஹணர்கள் ஆமச்ராத்தத்தைச் செய்யலாம், மாஸிகம், ப்ரத்யாப்திகம் தவிர்த்து' என்று ஹாரீத ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

பத்ததியில்:— 27-ஆவது நாளுக்குமேல் 3-நாட்களில் ஊநமாஸிகத்தையும், 40-தினங்களுக்குமேல் 5-தினங்களில் த்ரை

ஷாண்ணாஸம் ஸவத்ஸரிகஸ்தாஸு வர்ஜ்யா । ஊர்த்வம் வஸுதைவாஹ ஸ்ம யஜ்ஞவல்க்யோ மாஸிகஸ்யாஸு ॥ ஊநாப்திகம் ப்ரகல்பயேத் தியா வாப்திகஸ்யைவாஸு' இதி ॥

ஊநஶ்ராத்தகாலஃ ॥

அத்ர வஸிஷ்டோக்தா மர்யாதா:—

'நந்தாயாம் மாதரம் வர்ஜயேத் த்ரயோதஶ்யாம் த்ரிபுஷ்கரே । ஊநஶ்ராத்தம் ந கர்தவ்யம் ஸர்வா வர்ஜ்யாநக்ஷத்ராஸு' இதி ॥

ஶாதாதபஃ—

'த்விபுஷ்கரைஷ்ய நந்தாஸ்வ அபி நீவார்யாம் ஸ்ருதௌ । யதர்தஶ்யாம் ய நொநாநி க்ருத்திகாயாம் த்ரிபுஷ்கரே' இதி ॥ த்ரிபுஷ்கரம் நாம (யதா ஹஸ்தர்க்ஷே த்ரீணி வ்யாஸ வாவவாரெண வம்யதிஃ । வணிக்ஷி தீஸயொமஸ்ரவிஷ்ட ஸ த்ரியொமஸ்ரிபுஷ்கரஃ') த்விதீயாஸப்தமீநாம் ஸர்தஶீ நாம் க்ருத்திகாவ்ய

பக்ஷிகத்தையும், 170-தினங்களுக்குமேல் 10-தினங்களில் ஊந ஷாண்மாஸிகத்தையும் 340-தினங்களுக்குமேல் 15-தினங்களில் ஊநாப்திகத்தையும், திதியில் ஆப்திகத்தையும் செய்யவும்.

ஊநமாஸிகத்தில் வர்ஜிக்கக்கூடிய காலம்.

இவைகளில் வர்ஜிக்கக் கூடியதைச் சொல்லுகிறார்,

கார்க்யர்:—நந்தாதிதி, வெள்ளிக்கிழமை, சதுர்தசீ, த்ரிபுஷ்கரம் இவைகளில் ஊநமாஸிக ச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்தால் புத்ரனுக்கும் தனத்திற்கும் க்ஷயமுண்டாகும்.

மரீசி:—த்விபுஷ்கரங்கள், நந்தாதிதிகள், அமாவாஸ்யை, வெள்ளிக்கிழமை, சதுர்தசீ, க்ருத்திகாநக்ஷத்ரம், த்ரிபுஷ்கரம் இவைகளில் ஊநமாஸிகங்களைச் செய்யக்கூடாது. த்ரிபுஷ்கர மென்பது, த்விதீயா, ஸப்தமீ, த்வாதசீ என்ற பத்ரதிதிகள், க்ருத்திகா, புனர்வஸு, உத்தரபல்குநீ, விசாகா, உத்தராஷாடா, பூர்வபாத்ரபதா என்ற நக்ஷத்ரங்கள், ஞாயிறு, செவ்வாய், சனி

வஹுஸ்தாரஹஹு நீவிஸாவொதாராஷாஸாவஸ்வஹுஸாஹ்ருவஹா நக்ஷத்ராணாம் ஸாநஹளிஸுநெஸ்ருவாராணாம் வ த்ருயாணாம் ஸெஹநெ த்ரிவஹ்ருஷ்ருழி । உயொதெஹுஹநெ த்ரிவஹ்ருஷ்ருழி । ஸஹ்ருா த்ரிவஹநக்ஷத்ரம் ஸாநஹளிஸாகிஹுவாஸராஃ । த்ரிவஹ்ருஷ்ருா உதி வ்யாதா ஹ்ருத்ரதீநம் நகாராயெஸு' உதி ஹ்ருராணாஸு ॥

காரஹஸெஹு—

'த்ரிவஹ்ருஷ்ருெ வ நஹுாவஹ உஸெஹு ஸாமஹுவவாஸஸெ । வதஹுஹுஸ்யாம் நகஹுவீஹுத ஹ்யஸ்நாநி த்ரீணி வஹ்நிஹெ' உதி ॥ வஹ்நிஹழி = கூத்திகாநக்ஷத்ரழி, வ்ருத்திவசுஷஷ்ஷ்யுகாஹ ஸெயா நஹுாஃ ॥

ஹ்ருத்ருஹுஸெ—

'கூஹ்ருெபஸெஹுஸ்ரம் ஸாவஹும் வ கிஹ்ருஃ வஸ்வஹுாஹ்ரு நெ ஸ்ருதழி । யஷ்ருஷஸ்நதுயம் கஹுயஹு ஜ்ருஷ்ஷவஹுத்ரொ விந ஸ்ருதி' உதி ॥

என்ற வாரங்கள் என்ற இவைகளுள், மூன்றுக்குச் சேர்க்கை இருந்தால் த்ரிபுஷ்கரம். இரண்டிற்குச் சேர்க்கை இருந்தால் த்விபுஷ்கரம். 'பத்ராதிதி, த்ரிபதநக்ஷத்ரம், பானு பௌம சனி வாரங்கள் இவைகளுள் மூன்று சேர்ந்தால் த்ரிபுஷ்கரங்களெனப் படுகின்றன. அவைகளில் ஊநமாஸிகத்தைச் செய்யக்கூடாது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

காலாதர்சத்தில்:—த்ரிபுஷ்காத்திலும், நந்தைகளிலும், தர்சத்திலும், சுக்ரவாரத்திலும், சதுர்தசியிலும், க்ருத்திகையிலும் மூன்று ஊநமாஸிகங்களையும் செய்யக்கூடாது. மூலத்திலுள்ள வஹ்நிபம் = க்ருத்திகா நக்ஷத்ரம். நந்தைகள் = ப்ரதமா, ஷஷ்டீ, ஏகாதசீ என்ற திதிகள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—க்ருத்திகா, ஜ்யேஷ்டா, ஆச்லேஷா, பூர்வபல்குனீ, பூர்வாஷாடா, பூர்வப்ரோஷ்டபதா, மூலம் என்ற இந்த நக்ஷத்ரங்களில், 3-ஊநமாஸிகங்களைச் செய்தால் ஜ்யேஷ்ட புத்ரனுக்கு விநாசமுண்டாகும்.

வஹ்ஸாஹவாவிஜ்ஞே கதுஷ்டவாவிஜ்ஞே ச ஶாவிகநிணயஃ ।

வத்ஸாஹெ வாவிஜ்ஞே உவாயிவஶாக ஶ்ராமகஸ்ய நஶ்ச நஶாவிகாஃநி வவ்ருணி ஶாவிகாநி ஆஹுஶாவிகாஹெ வா ஊநாஷ்டிகாஹெ வா க்ருத்திகாக வ்ருத்திநெ வவிஜ்ஞே கரணாஹெ வா கர்தவ்யாக ॥

வவ்வம் விதேஶாஃ வத்ஸராதிவ்ருகிரிகஸ்ய நாம்ந வஹ்ஸாதஶரணெ வாகொத்திஷ்டாஹெகஸ்ய தவ்ருகிரெகெண ஶாவிகவாவிஜ்ஞாதி நிஷெயாக வத்ஸாஹெ வாவிஜ்ஞாவியாநாந்து க்ருத்திகாக வ்ருத்திவ்யம் வாவிஜ்ஞாஹெ ஶாவிகாநி கர்தவ்யாக ॥

கதுஷ்டவாவிஜ்ஞே கஸ்ய நாநஸ்ய ஶாவிகாதீநி கஸ்யெஷ்டிகாஹஸ்யாம் ஹெவ் ஸ்ய தாஹெ வவிஜ்ஞீகரணாஹெ வா கர்தவ்யாக, 'ஶ்ராஜாநி ஷொடஶவாவாஜ்ஞே விஹயீத வவிஜ்ஞே தாழ்'

வர்ஷத்தின் முடிவிலாவது, வர்ஷம் முடிந்த பிறகாவது ஸாபிண்ட்யம் செய்தால் மாஸிகங்களின் நிர்ண்யம்.

வர்ஷத்தின் முடிவில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் விஷயத்தில், ஏதாவது தொந்தரையினால், முன்பு செய்யப்படாத ஊநமாஸிகம் முதலிய எல்லாமாஸிகங்களையும், 12-ஆவது மாஸிகதினத்திலாவது, ஊநாப்திக மாஸிகதினத்திலாவது, ஆப்திக தினத்திற்கு முந்தியதினமாகிய ஸபிண்டீகரண தினத்திலாவது செய்ய வேண்டும்.

இவ்விதம், மாதாபிதாக்களுக்கும், பத்னீ முதலியவர்களைத் (7-பேர்கள்) தவிர்த்தவர்களுக்கும் ஸங்காதமான விஷயத்தில், ஏகோத்திஷ்டம் முடியும்வரையுள்ள க்ருத்யம் தவிர்த்து, மாஸிகம், ஸாபிண்ட்யம் முதலியவைக்கு நிஷேதமிருப்பதாலும், வர்ஷ முடிவில் ஸாபிண்ட்யம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ஆப்திகத்திற்கு முன் ஸாபிண்ட்யதினத்தில் மாஸிகங்களைச் செய்யவேண்டும்.

வர்ஷத்திற்குப் பிறகு ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் விஷயத்தில், செய்யப்பட்டும், செய்யப்படாமலுமுள்ள மாஸிகம் முதலியவைகளை, க்ருஷ்ணபக்ஷத்ரயோதசியிலாவது, தர்சத்திலாவது, ம்ருததிதியிலாவது, ஸபிண்டீகரண தினத்திலாவது செய்யவும். '16-ச்ராத்தங்

இதி லோகாக்ஷிவசநாத், 'க்ருதேஷு மாஸிகேஷ்வேஷு ஸபிண்டீகரணம் விநா। ஸம்வத்ஸரேவ்யதீதே து பூநஸ்தாநி ஸமாசரேத்' இதி ஶஜ்வஸ்மரணாச்ச ॥

மாஸிகாநாம் ஸபிண்டீகரணாஜ்ஜக்வாத் ஸ்வகாலே ஸபிண்டீகரணாகரணே காலாந்தரே தத்கரணே க்ருதைரப்யஜ்ஜபூதைர்மாஸிகைஸ்ஸஹ ஸாபிண்ட்யம் கூர்யாத் ॥

ததாச காத்யாயநஃ—

'ப்ரதாநஸ்யாக்ரியாயாம் து ஸாஜ்ஜம் தத்க்ரியதே பூநஃ। தஜ்ஜஸ்யாக்ரியாயாம் து நாவ்ருத்திர்நைவ தத்க்ரியா' இதி ॥

நநு— தர்ஹி ப்ரதாநபூதஸாபிண்ட்யமாத்ராநுஷ்டாநேந க்ருதம் மாஸிகாநுஷ்டாநமிதி சேந்நைவம், யஸ்யைதாநி நஜத்தாநி ப்ரேதஶ்ராத்தாநி ஷோடஶ। பிஶாசத்வம் ஸ்திரம் தஸ்ய

களைச் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்று லோகாக்ஷி வசநமிருப்பதாலும், 'இந்த மாஸிகங்களெல்லாம் செய்யப்பட்ட பிறகு, ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படாமல் வர்ஷம் அதிக்ராந்த மானால் மறுபடி அவைகளைச் செய்யவும்' என்று சங்கஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும்.

மாஸிகங்களெல்லாம் ஸபிண்டீகரணத்திற்கு அங்கமாகியதால், ஸபிண்டீகரண காலத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யாமல் வேறு காலத்தில் அதைச் செய்வதானால், முன் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், அங்கங்களாகிய மாஸிகங்களுடன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். அவ்விதமே,

காத்யாயனர்:— 'ப்ரதானமான கர்மத்தைச் செய்யாவிடில், அதை மறுபடி அங்கங்களுடன் கூடியதாகவே செய்யவும். அதன் அங்கத்தைச் செய்யாவிடிலோ வெனில், அதற்கு (ப்ரதானத்திற்கு) ஆவ்ருத்தி இல்லை, அதை (அங்கத்தை)ச் செய்யவும் வேண்டிய தில்லை' என்றார்.

ஓய்! அப்பொழுது, ப்ரதானமாகிய ஸாபிண்ட்யத்தை மட்டில் செய்வதால் மாஸிகானுஷ்டானமும் செய்யப்பட்டதாகிறதே? எனில், இவ்விதம் சொல்லக்கூடாது. (ஏனெனில்) 'எவனுக்கு இந்த 16-ப்ரேத ச்ராத்தங்களும் கொடுக்கப்படவில்லையோ அவனுக்குப்

உத்தேஃ ஸ்ராத்தஸ்தெரவி' உதி தத்தரணை வ்யவஸ்தரணாத ॥

கரம விஷயாதி மதஃ—

'க்ருஷ்வபக்ஷ தரவ்ருத்தீயா ஷஷ்டீயாம் உபரி வ்ருத்த வா । வ்ருத்தாத்பரம் தரு கதாசித்வம் வ்ருத்தாத்தரணை வதி' உதி ॥

வத்ஸராந்தாவிண்ட்ரு கதாசித்வாவிண்ட்ரு ச ஸாவிகாநாசாவ்ருத்திநபாவி, கிந்தரு வவிண்ட்ரீகரணாத வ ச்வயம் வக்ருத்வெவ தாநி கரயபாத, 'யஸ்ய வம்வத்ஸராத்பரா ஊர்த்வ விண்ட்ரீகரணம்' உத்யாதிநி வசநாத ஸ்ராதெவ வவிண்ட்ரீகரணே தத்ரூர்த்வ ஸாவிகாநாம் வரநிகரணவியாநாத । விஜ்ஞாநெஸ்வரரணத்தரு வத்ஸராத்பர்வ ஸாவிண்ட்ரு zவி ஸாவிகாநாம்வரநிகரணம் நாஸீக்ருதழ ॥

தயாஹி— 'யதா ஸ்ராத்தம்வத்ஸராத வவிண்ட்ரீகரணழ, தத்தா ஷோடஸஸ்ராத்தாநி க்ருத்வா வவிண்ட்ரீகரணம் காயபிதி வா,

---

பிசாசத்தன்மை ஸ்திரமாகவே இருக்கும், நூறு ச்ராத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டாலும், என்று மாஸிகங்களைச் செய்யாத விஷயத்தில் தோஷம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால். காலத்தை விதிக்கின்றார்,

கர்கர்:— 'க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமியிலாவது, அஷ்டமியிலாவது, தர்சத்திலாவது, ஏகாதசியிலாவது செய்யவும், ஸ்வகாலத்தில் செய்யாவிடில்' என்று.

வத்ஸராந்த ஸாபிண்ட்யத்திலும், வத்ஸரத்திற்குப் பிறகு ஸாபிண்ட்யத்திலும், மாஸிகங்களுக்கு ஆவ்ருத்தி இல்லை. ஆனால், ஸபிண்டீகரணத்திற்குமுன் ஒரு முறையே அவைகளைச் செய்யவும். 'யஸ்ய ஸம்வத்ஸராதர்வாக் ஸபிண்டீகரணம்' என்பது முதலிய வசநங்களால், வர்ஷத்திற்கு முன்பே ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டால், அதற்குமேல் உள்ள மாஸிகங்களை மறுபடி செய்யும்படி விதியிருப்பதால். விஜ்ஞானேச்வராசார்யரோவெனில் வர்ஷத்திற்கு முன் ஸாபிண்ட்யம் செய்த விஷயத்திலும், மாஸிகங்களை மறுபடி செய்வதென்பது அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அவ்விதமே,

'எப்பொழுது வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படுகிறதோ, அப்பொழுது, 16-ச்ராத்தங்களைச் செய்து ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டுமா, அல்லது, ஸபிண்டீகரணத்தைச்

ஸவிண்ணீகரணம் க்ருக்வா வ்ருகாலேஷ்வா தாநி குர்வீத நீதி ஸம்ஶயः, உச்யதா வசநாத்நாக, 'ஶ்ராத்தாநி ஷோடஶா க்ருக்வா நத்வா கர்யாத்க ஸவிண்ணதாழ। ஶ்ராத்தாநி ஷோடஶா வார்ஷிகாதி ஸவிண்ணதாழ' இதி, தயா—யஸ்ய ஸம்வத்ஸரா உபரிக்ருஸவிண்ணீகரணம் நவேத்க। ஸாவிகம் மொஹுர்த்தம் ய தெயம தஸ்யாவி வத்ஸரழ' இதி ॥ தது ஸவிண்ணீகரணட க்ருக்வா வ்ருகாலே வநவ தாநி குர்வீத நீதி ப்ரயோகவ்யः, ஸ்ரீவகாலேவெந ப்ராமநயிகாராத்க। யதவி வசநம் 'ஷோடஶ ஶ்ராத்தாநி க்ருத்வெவ ஸவிண்ணீகரணம் ஸம்வத்ஸராத்க ப்ராமவி குர்வீத'தி மொடயோ வதஶ்யः' இதி ॥

'வத்ஸ்ய விஜ்ஞாநெஶ்வரோக்தம் யதா ஸம்வத்ஸராதூர்த்வம்ரகா விண்ணாம் குர்வீஷ்யதெ । ஸுவதர்நம் ஷோடஶாநாம் ததா குர்வீத வெஹி' இத்யாதி வசநெரூக்த வஹ்ன்யாதிவிரோயாத்க ஶிஷ்டாசாராவிரோயாத்தெவெக்யாழ ॥

செய்து, அதனதன் காலங்களில் அவைகளைச் செய்யவேண்டுமா, என்று ஸம்சயம். இரண்டு விதமாயும் வசநங்கள் காணப்படுவதால். '16-ச்ராத்தங்களைச் செய்யாமல் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக் கூடாது. அவைகளைச் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்றும், அவ்விதம், 'எவனுக்கு வர்ஷத்திற்கு முன் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ, அவனுக்கும் வர்ஷம் முடியும் வரையில் மாஸிகமும், ஸோதகும்பமும் செய்யப்படவேண்டும்' என்றும். அவ்விஷயத்தில், ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்து ஸ்வகாலத்திலேயே அவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்பது முக்ய கல்பம். காலம் ப்ராப்தமாகாததால் முன் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லாததால். 'ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்தே வர்ஷத்திற்கு முன்பிலும் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்ற வசநம் ஆபத் கல்பத்தைப் பற்றியது' என்றார்.

இவ்விதம் விஜ்ஞாநேச்வர் சொல்லியது, 'யதாஸம்வத்ஸரா + கர்தவ்யமேவஹி' என்பது முதலிய முன் சொல்லப்பட்ட வசனங்களுக்கு விருத்தமாயிருப்பதாலும், சிஷ்டாசார விரோதமிருப்பதாலும் ஆதரிப்பதற் கர்ஹமல்ல.

ஸ்ஹாமஃ ரோஹிகாவகஷ்டுணழ ॥

ஸவிண்ஜீகரணாசு வ்ருத்தம் கூதாந்யபி ரோஹிகாதி ஸ்ஹாமஃ தத்ருத்தமேவ தஜ்ஜாதீயாவீதி வ்யாஸவசனாத் கூஷ்ய கர்மடுாசு, நவ்யகாலே வ்யாஃ கர்மடுாசு ॥

யஜ்ஞ ஸாடயாயநிஃ—

'ஸவிண்ஜீகரணாத்வடூ ர்வகூஷ்ய கூதாந்யபி । வ்யாஹ்ருதிகூஷ்யதெ வ்ருத்தநிஷெயநாசு ॥ ஜந்துயெ நாவ கஷ்டூ நாந்தூாஸ்ர ஸ்ராத்தொஷ்டுநெ । நஹாந்ஹளஜிவஹெ நதொஷொzஸ்தி ஸ்ராதெzஹநி' ஊதி ॥ ஸ்ராதெzஹநி ஜந்துயாதூ வவ்யவகஷ்டு தொஷொ நாஸ்தீத்யடுஃ ॥

ஸவனவ—

'வ்ரெதஸ்ராஜாநி ஸிஷ்டாநி ஸவிண்ஜீகரணம் தயா । கவ கூஷ்யாவி கர்வீடுத கதடூ நாந்தீஸ்ர்வெ ஸிஜஃ' ஊதி ॥

சுப கார்யம் வந்தால் மாஸிகங்களின் அபகர்ஷம்.

ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் செய்யப்பட்ட மாஸிகங்களையும், சுப கார்யம் வந்தால், அதற்கு முன்பே, சுபகார்யத்திற்கு மேல் வரக்கூடியவைகளை மறுபடி அபகர்ஷித்துச் செய்யவேண்டும். அதனதன் காலத்தில் மறுபடி செய்யக்கூடாது. அதைச் சொல்லுகிறார்,

சாட்யாயனி:— "ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் அபகர்ஷித்துச் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் மாஸிகங்கள் வ்ருத்திக்கு முன் மறுபடி அபகர்ஷிக்கப்படவேண்டும். வ்ருத்திக்கு மேல் நிஷேதிக்கப் பட்டிருப்பதால். ஜன்மாநுஜன்ம த்ரிஜன்மங்களிலும், நந்தை களிலும், ப்ருகுவாரத்திலும், பானுவாரத்திலும், பௌமவாரத் திலும் அபகர்ஷிக்கக்கூடாது. ம்ருத திதியில் தோஷமில்லை." ம்ருத திதியில் ஜன்மத்ரயம் முதலியது நேர்ந்தாலும் அபகர்ஷத் தில் தோஷமில்லை, என்பது பொருள்.

சாட்யாயனியே:— மீதியுள்ள ப்ரேத ச்ராத்தங்களையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும், நாந்தீ ச்ராத்தம் ஸமீபித்திருந்தால், கர்த்தா அபகர்ஷித்துச் செய்யவேண்டும்.

காமாஹஸ்ரு--

'வ்ரஜல தாநுவக்ரஹ்ரஹ்ரவி கூயஹ்ரூதத்ரஹ்ரதிவாஹஸ்ரை' ஊதி ॥ வ்ரஜிஃ ஸ்ரூஹ்ரு, தஹ்ரிந்ரூவஹ்ரிதெ ஸ்ரூமாதிஶ்ரோஹிகாந்ரா க்ரஹ்ரஷ்ரு வ்ரஜெஃ வ்ரூவஹ்ரு ஶ்ரணதிநெ கூயஹ்ரூதிதயஹ்ரு: ॥

காதயாயநஃ—

'நிவஹ்ரூதஹ்ரு வ்ரஜிதஹ்ரு ந்ரூ ஶ்ரோஹிகாநி நதஹ்ரு யெஸ்ரு । கூயாதயாஃம ஶ்ரணம் நஹவெஸ்ரு வ்ரூநரவஹ்ரு ந்ரூ' ஊதி ॥ கூயாத யாஃம = நவழ ॥

தஜெவழ 'வ்ரை தவஃஹ்ரூரகாயஹ்ரூணி யாநி ஸ்ரூஜ்ரூநி ஷொ ஃஸ்ரு । யயாகாமெ ந்ரூ காயஹ்ரூணி நாநுயா ஃவ்ரூவுதெ ததஃ' ஊதுர்ஷிவஜநாநி ஆஜஸ்ரூஹ்ரூஜ்ரூள வாவிண்ணுர்ரூயஹ்ரூவக்ரஹ்ரூஷ்ரூஶோஹி காநாம் வ்ரூவகாமெ வ்ரூநஃகரணவரூணி, தீர்வக்ஷ்ரூஜ்ரூள வாவிண்ணு ஊதவாயஹ்ரூவக்ரஹ்ரூஷ்ரூநாம் ஶோஹிகாநாம் நவ்ரூநஃகரணழ, ஊதவாயஹ்ரூநெயவ வாவிண்ணுர்ரூயஹ்ரூநிவ ஸவஜ்ரீதி வயநா ஶ்ரா

காலாதர்சத்தில்:— "வ்ருத்தியில், அவைகளை அபகர்ஷித்தே ம்ருத திதியில் செய்யவும்." வ்ருத்தி என்பதற்கு சுபமென்பது பொருள். சுபகார்யம் ஸமீபித்திருந்தால் வரப்போகும் மாஸிகங் களை அபகர்ஷித்து, சுபத்திற்கு முன் ம்ருத திதியில் செய்யவும் என்பது பொருள்.

காத்யாயனர்:— சுபகார்யத்தைச் செய்தபிறகு மாஸிகங்களை செய்யக்கூடாது. அவ்விதமிருந்தால் கர்த்தாவுக்கு மறுபடி புதி தாகிய பந்துமரணம் நேராமலிருக்கும்.

இவ்விதமிருப்பதால் 'ப்ரேதனின் ஸம்ஸ்கார கர்மங்களும், ஷோடச ச்ராத்தங்களும் அந்தந்தக் காலங்களில் செய்யப்பட வேண்டும். இல்லாவிடில் ப்ரேதன் ப்ரேதத்வத்தினின்றும் விடு படுவதில்லை' என்பது முதலிய வசநங்கள், 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யத்திற்காக அபகர்ஷிக்கப்பட்ட மாஸிகங்களை அதனதன் காலத்தில் மறுபடி செய்யவேண்டும் என்பதில் தாத்பர்யமுள்ளவைகள். த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதாலும், அதற்குமுன் சுபகார்யத்திற்காக அபகர்ஷிக்கப்பட்ட மாஸிகங்களுக்குப் புந:கரணமென்பதில்லை. 'உத்வத்திற்காக அபகர்ஷிக்கப்பட்டவைகளை ஸாபிண்ட்யத்திற்

வ்ருத்திவ்ருத்யர்தம், ஸவிண்டீகரணாக்ஷ வரஞ்ச ஸ்ராத்தமேவ மாஸிகாப்யுபக்ரமாத் ஸ்ராத்தம் வ்யவஹார்யம், ந்வஸகாமே வ்யஃகரணமிதி ஜ்ஞேயம் ॥

‘மாதாவித்ருவிஷயேது ஸ்ராத்தமேவ கர்தவ்ய வ்யஃ க்ருதாந்யபி மாஸிகாநி வ்யஃ ஸகாமே த்ரிராவ்ருத்யா வ்ருத்யஃ கர்தவ்யாக்ஷ ॥

தயாவ விஸ்வாத்மௌ—

‘ஸ்ராத்தகர்த்ரா நகர்வீத மாஸிகாந்யஸாவ்ய தர்ப்பணாவ்ய வ்யஃ கர்தவ்யாக்ஷ வித்ரோஷ்வஷ்வத்ரா தத்ஃ ॥ த்ருதவ்ய த்ரவ்யேண கர்தவ்யாக்ஷ விஷ்ணுராவ்ருத்திஷ்வதஃ । விஷ்ணுராவ்ருத்திஷ்வ ஷோடஶ நாஷ்டி மாஸிககர்த்ருணி’ உதி ॥ கத்ர மாதாவித்ரு விஷயே ‘நிவர்தத்ரு வ்ருத்திதஞ்சேத் தர்ப்பணாதி நதஞ்சேத்’ உதி நிஷேயோ நாஷ்டீத்யர்தஃ ॥

ஶிவஸ்வாமிபட்டாரகாஸ்து—

‘ந மாஸிகஸ்ராத்தவிதிஃ வ்யஸ்யாந்தர்பூதோவாநந்தர்ய மர்தத

காகவுமாகின்றன’ என்ற வசனத்தால் ஆவ்ருத்தி பாதிக்கப் படுகிறது. ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு சுபாகமமாகில், ஸாபிண்ட்யத்திற்காக அபக்ருஷ்டங்களான மாஸிகங்களுக்குச் சுபத்திற்காக மறுபடி அபகர்ஷமுண்டு. அவைகளை ஸ்வகாலத்தில் மறுபடி செய்யவேண்டியதில்லை என்றறியவும்.

மாதாபித்ரு விஷயத்திலோவெனில், சுபகார்யத்தில் அபகர்ஷித்து மறுபடி செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அந்த மாஸிகங்களை அதனதன் காலத்தில், மூன்றுவது தடவையாய்ப் புத்ரன் செய்ய வேண்டும். அவ்விதமே,

விச்வாதர்சத்தில்:—மாஸிகங்களை முடிக்காமல் சுபகர்மத்தைச் செய்யக்கூடாது. முடித்தபிறகும் வர்ஷம் முடியும் வரையில் மாதாபிதாக்களுக்கு மறுபடி செய்யவேண்டும். இறந்தவனுக்குத்ருப்திக்காக 2-3 தடவைகளாகவும் செய்யவேண்டியது. மாதாபித்ரு விஷயத்தில் 2-3 தடவை செய்வதால் தோஷமென்பதில்லை. ‘சுபகார்யத்தைச் செய்தபிறகு மாஸிகங்களைச் செய்யக்கூடாதென்ற நிஷேதம், மாதாபித்ரு விஷயத்தில் இல்லை என்பது பொருள்.

சிவஸ்வாமிமதத்திலும்:— நாந்தீச்ராத்தம் செய்தபிறகு

காயை। ஸோவை விதேரஸ்ய வை நஸ்ய கர்யாஸ் ஸம்வத்ஸரம் சாவிகுகுர்யு காயை॥ வாவைதவைஸ்ய சாவிகம் குர்யு வெஷ்டம் கர்யாஸ் வை வை வை நம் ஸொஹை ஸொஹநாத்॥ வஸ்ரஸ் விதேராஸ்ய ஸைஷாணி கர்யாந்நாவிஸ்ராஜாந்யாவை வை தெநுவாந்ய:' இதி॥

வாரிஜாதெவி—

'சாவிகாந்யஸோவைவ நாந்தீஸ்ராத்தம் நகாரயேத்। ஸோ வை ய வை நம் காயை விதேராச்சாவிகாவஸ்ரேத்' இதி॥

ஹாரீதஸ்ம்ரே—

'ஸ்ரோமதேவகர்யஷாநாம் நவை நம்கர்யாதிரிஷ்யதே। விஷ்ணோர்வ்ரதிஷ்வஷ்டை சாதாவிதேராச்சவிஷ்யதே' இதி॥

கர்நதாவி—

'வ்ரதவீதேஷ்வளவைஷ்டை விவாஹே ச அக்நிதீயகே। சூடாயை பொமயஜ்ஞேஷ்டை வாவைஷ்டை யதி ஸ்யுதம்॥ சுவகர்யஷ்ய தஸ்ய

மாஸிக ச்ராத்தங்களை அளைகளின் காலத்தில் செய்யக்கூடாது. மாதாபித்ரு விஷயத்தில், நாந்தீ ச்ராத்தத்தை முடித்தபிறகு, வர்ஷம் முடியும் வரையில் அந்தந்தக் காலத்தில் மாஸிகங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆவச்யகமான சோபநகர்மம் ப்ராப்தமாஞல், அதற்குமுன், பிறகு செய்யவேண்டிய மாஸிக கர்மத்தையும் செய்ய வேண்டும். பிறகு, மாதா பிதாக்களின் மீதியுள்ள மாஸிகங்களை வர்ஷம் முடியும் வரையில் புத்ரன் செய்யவேண்டும். அன்யன் செய்யக்கூடாது.

பாரீஜாதத்திலும்:—மாஸிகங்களை முடிக்காமல் நாந்தீச்ராத்தத்தைச் செய்யவே கூடாது. முடித்தபிறகும் மாதாபிதாக்களுக்கு, காலப்படி மாஸிகங்களை மறுபடி செய்யவேண்டும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—சுபகார்ய விஷயத்தில் அபகர்ஷிக்கப் பட்ட மாஸிகங்களுக்குப் புந:கரணமென்பதில்லை. மாதாபித்ரு விஷயத்தில், 2-3 தடவை ஆவ்ருத்தி செய்வதில் தோஷமில்லை.

ஒருஸ்ம்ருதியிலும்:—வ்ரதம், ஸீமந்தம், சௌளம், 2-ஆவது விவாஹம், அலப்யயோகங்கள், யாகம், இவைகள் வர்ஷத்திற்குள் ப்ராப்தங்களானால், அப்பொழுது மாஸிகங்களை அபகர்ஷித்து,

கார்யாந்மாஸிகாநி ப்ரதெஹ்ஹநி। மாஸிகாநி வாந: கார்யாத் வித்ரோரேவ விசக்ஷண:' இதி ॥

தத்ரா-'சுபக்ருஷ்ய யதா கார்யாந்மாஸிகாநி ஶுபாஸமே। ததா ப்ரதெஹ்ஹ்நி கர்தவ்யம் ஶுபாத் பூர்வதிநெஹபி வா' இதி ॥

ப்ரயோகபாரிஜாதே து—

'ஊநாநாம் நாபகர்ஷஸ்யாத் வாநரப்யபகர்ஷணே। உத்கர்ஷஶ்சாபி நபவேத் ப்ரமாதாந்தரிதஸ்ய து ॥ மாஸிகாந்ய வஶிஷ்டாநி மாதாபித்ரோ: பரஸ்ய ச। வ்ருத்திபூர்வதிநெ கார்யாத் பித்ரோ: காலே வாந:க்ருதி:' இதி ॥

ஹேமாத்ரள—

'ஜாதகே நாமகரணே தத்ராஸந்நப்ராஶநெஹபி ச। சூத்ய தர்ள தயிதாநாம் ச மாஸிகம் நாபகர்ஷயேத்' இதி ॥

ஸதச்ச ஜ்ஞாதிவிஷயம், 'ஸர்வாதிப்ராஶநாந்தாநி ப்ராப்த

ம்ருததிதியில் செய்யவேண்டும். அறிந்தவன் மாதாபிதாக்களின் மாஸிகங்களையே மறுபடியும் செய்யவேண்டும்.

அவ்விதம்:—"சுபகார்யத்தில் மாஸிகங்களை அபகர்ஷித்துச் செய்வதானால் ம்ருததிதியில் அபகர்ஷித்துச் செய்யவேண்டும். அல்லது சுபகார்யத்திற்கு முந்திய தினத்தில் செய்யவும்" என்றுள்ளது.

ப்ரயோகபாரிஜாதத்திலோவெனில்:—மறுபடி மாஸிகங்களை அபகர்ஷிக்கும்போது, ஊநமாஸிகங்களுக்கு அபகர்ஷம் கூடாது. கவனமின்மையால் அந்தரிதமான ஊநமாஸிகத்திற்கு உத்கர்ஷமும் கூடாது. மாதாபிதாக்களுடையவும், மற்றவர்களுடையவும் மீதியுள்ள மாஸிகங்களை நாந்திக்கு முதல்நாளில் செய்யவும். மாதாபிதாக்களின் மாஸிகங்களுக்கு அதனதன் காலப்படி புந:கரணமுண்டு.

ஹேமாத்ரியில்:—ஜாதகர்மம், நாமகரணம், அன்னப்ராசனம், பார்யைகளின் ப்ரதம ரஜோதர்சனம் இவைகளில் மாஸிகத்தை அபகர்ஷிக்கக் கூடாது.

இதுவும் ஜ்ஞாதிவிஷயத்தில். 'கர்ப்பாதாநம் முதல் அன்னப்ராசனம், வரையிலுள்ள கார்யங்கள் நேர்ந்தால் அவைகளை யதா

காலம் நயேயுஸ் । ஜ்ஞாதீநாம் ப்ரேதகார்யாணி கர்தவ்யாநி வ காரயேயுஸ்' இதி ஸ்மரணாத் ॥

மாத்ராதிவ்யதிரிக்தவிஷயே து வ்யவஸ்தாமாஹ—

'ஜ்ஞாதா வா ஜ்ஞாத்ரந்தரோ வா ஸபிண்டஸ்ஸிஷ்யோ வா ஸபிண்டீகரணம் குர்வந் கர்மயாத்ரயம் தத:' இதி ॥

ஸாதாவித்ரஸாதாஸஹபாடிணாம் து ஸர்வோத்தரயைவ க்ரியா ப்ரேதகார்யம் வ்ருத்யர்தயைவ கதர்யேத், 'வித்ரர்தம் ப்ரேதாநாம் த்ரயாணாம் து ஸபிண்டநம் । குர்யாத் து ஸப்தமம் கர்ம ஸபிண்டீகரணாத் பரம்' இதி ஸ்ம்ருதே: ॥

வாக்யேந ஜாதகர்மாதிவ்யதிரிக்தவ்ருத்தஸபாடிணாம் ப்ரேதாதிகார்யம் ப்ரதிபாத்ய ஸாதாவித்ரர்தாநாம் ப்ரேதாநாம் ஸபிண்டநாதிகார்யம் ப்ரதிபாதயதி:, ஸகாலே நாஸ்தி வ்ருத்திகரணம், ஸாதாவித்ரர்தஸ்ய வ்ருத்திகரணமிதி நிர்ணய:॥

காலம் செய்யவேண்டும். ஜ்ஞாதிகளுக்கு ப்ரேதகார்யங்களைச் செய்பவனுயினும் அவைகளைச் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

கர்ப்பாதானம் முதலியதைத் தவிர்த்த விஷயத்திலோவெனில், சதுர்விம்சதிமதத்தில்:— ப்ராதா, அல்லது ப்ராத்ருபுத்ரன், ஸபிண்டன், சிஷ்யன், இவர்களுள் யாராயினும், ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்து பிறகு நாந்தீ ச்ராத்தத்தைச் செய்ய வேண்டும்.

மாதா, பிதா, மாதாமஹன், என்ற இவர்களின் வர்க்கங்களுக்கு நாந்தீ ச்ராத்தத்தில் உத்தேச்யத்வம் வருமாகிலோவெனில், ப்ரேதகார்யத்தை முன்பே செய்யவேண்டும். 'பிதா முதலிய மூவர்கள் இறந்திருந்தால் அவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்து, பிறகு சுபகார்யத்தைச் செய்யவேண்டும். மற்றவர்கள் விஷயத்தில் இந்த நியமமில்லை' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

இவ்விதமிருப்பதால், ஜாதகர்மம் முதலியதைத் தவிர்த்த, பும்ஸவநம் முதலிய ஆவச்யகமான சுபகார்யம் வந்தால், முக்ய கர்த்தா மாஸிகங்களை அபகர்ஷிக்கவேண்டும். ஸ்வகாலத்தில் மறுபடி செய்யவேண்டியதில்லை. மாதாபிதாக்களின் மாஸிகங்களையோவெனில் மறுபடி செய்யவேண்டும் என்பது நிர்ணயம்.

ஸுஹாமதிஜ்ஞரெண சாவிகாவகஷெ ஹொஷசாஹ ஸாபூர்யமாணஃ—

‘கஜரெணைவ யொவ்ருத்விம் வ்ருதஶ்ராத்தாதி கஷ்டதி। ஸ ஶ்ராத்தீ நரகே வொரெ விதுஷ்ஹஸ்ஹ ஜாயதி’ இதி ॥

கநெந சாவிகொத்தவயொஃ கதஸ்ய ரெகவெஸ்ய ஸுஹாமதிஜ்ஞரெண சாவிகாவகஷெ வ்ருதுவாயவியாநாஸ ‘சுவ கூஷ்யாவி கஸ்வீத கதஸ்ய நாந்தீஸ்ரெவெ ஶிஜஃ’ இதி ‘நாந்தீ ஶ்ராத்தெ தஸ்ய வம்வூாவெ சாவிகாநுகூதாநி தஸ்। ஸுஹ கதெதவாவகூஷ்ய கஸ்யசாளநாந்ய இதி வ்ருதிஃ’ இதி, ‘சாவி காநி யயாகாமம் கஸ்வசாணவ்ய யயாவியி। யதாவ்ருத்திஷ்டா ஹுபஶ்ருஷ்டவ்யவகூஷ்யதெ’ இதிவ கதஸ்ரெவாஹுஸ்தயெ சாவிகாவகஷ்டவியாநாஸ ‘நிவ்ருதுவ்ருத்திதஜ்ஞ்ய தஸ்ய சாவிகாநி நதஜ்ஞபெஸ’ இதி வ்ருத்திதஜ்ஞசாவிகுயொ ரெகுகதஸ்ய

சுபகார்யத்தைத் தவிர்த்து, மற்றக் காலத்தில் மாஸிகாபகர்ஷம் செய்யும் விஷயத்தில் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாட்யாயனி:— நாந்தீச்ராத்தத்தைத் தவிர்த்து, (மற்றக் காலத்தில்) எவன் மாஸிகங்களை அபகர்ஷிக்கின்றானே, அந்த ச்ராத்தகர்த்தா, கோரமான நரகத்தில் பித்ருக்களுடன் விழுகுவான்.

இதனால் மாஸிகத்தையும் உத்ஸவத்தையும் செய்பவனை ஒருவனுக்கே சுபகார்யமின்றி மாஸிகாபகர்ஷம் செய்வதில் ப்ரத்யவாயம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ‘கர்த்தாவாகிய த்விஜன் நாந்தீ ச்ராத்த காலத்தில் அபகர்ஷித்தாவது செய்யவேண்டும்’ என்றும், ‘நாந்தீ ச்ராத்தம் ப்ராப்தமானால் செய்யப்படாத மாஸிகங்களை, சுபகார்யத்தைச் செய்பவனே அபகர்ஷித்துச் செய்யவேண்டும், மற்றவன் செய்யக்கூடாது என்பது நிர்ணயம்’ என்றும், ‘மாஸிகங்களை அந்தந்தக் காலத்தில் விதிப்படி செய்பவனுக்கு நாந்தீ ச்ராத்தம் எப்பொழுது ப்ராப்தமாகிறதோ அப்பொழுது, மீதியுள்ள மாஸிகமும் அபகர்ஷிக்கப்படவேண்டும்’ என்றும், கர்த்தாவின் சுபத்திலேயே மாஸிகாபகர்ஷம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ‘நாந்தீ ச்ராத்தத்தைச் செய்து பிறகு மாஸிகங்களைச் செய்யக்கூடாது’ என்று, நாந்தீச்ராத்தம் மாஸிகம் இவைகளுக்குக் கர்த்தா ஒருவனென்று ஸ்மருதி இருப்பதாலும், எவன்

கூவஷ்ரணாஷ்ட யவன்வ ஶாவிகூகதஃ॰ வன்வொத்வகதஃ॰ வெஷ தஷ்ய ஶாவிகாவகஷஃ॰, நத॰ ஶ்ராத்ரூஷெஃ வ॰ம்வவநாஷி ஶ॰ஹாமஷே ஶாவிகாவகஷஃ॰ ॥

யத்ரிஷ்ம வவநஃ—

‘நாந்தீ॰வெ ஷெவதாகூம யெஷாம் விதேயமணஷ்ய த॰ । ஶாவிகாந்யவகூஷெஷ்யவ கூஷ்யகூ தெஷாம் ஶ॰ஹம் ஹவெஷ’ இதி, கத்ர வஹ॰வவநம் ஷாஹஶவியவ॰ தூஷிஷ்யாயஃ । பெஷாஷிஷ வாஹீநாம் வம்ஷ்கதஃ॰ணாம் விதேயமணஷ்ய நாந்தீஶ்ராஷெ ஷெவ தாகூஃ, தெஷாம் ஶ॰ஹாமஷே ஶாவிகாவகஷஃ॰ உதேயஃ॰ ॥

தயா விதேயயேவாஶ—

‘தஷ்ஷெதஷெகெ ஶ்ராத்ரூஷ்ய॰ தவெzவ்யவகூஷ்ய கூ॰வஃ॰ தெ தஷ தயா கூ॰யஃ॰ஷ ஶாவிகூகதஃ॰॰ஶவொத்வவெ ஶாவிகா

மாஸிககர்த்தாவோ அவனே சுபகார்ய கர்த்தாவாகில், அப்பொழுது மாஸிகங்களுக்கு அபகர்ஷத்தைச் செய்யலாம். கர்த்தாவின் ப்ராதா முதலியவற்குப் பும்ஸவனம் முதலிய சுப கார்யம் வந்தால் மாஸிகாபகர்ஷத்தைச் செய்யக்கூடாது.

ஆனல்—“எவர்களின் பித்ருகணத்திற்கு நாந்தீச்ராத்தத் தில் தேவதாத்வம் (உத்தேச்யத்வம்) வருகிறதோ, அவர்களின் சுபகார்யத்தை மாஸிகங்களே அபகர்ஷித்துச் செய்து பிறகே சுப கார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்ற வசனம் உள்ளதே? எனில், இந்த வசனத்திலுள்ள பஹு॰வசனம் 12-விதமாயுள்ள புத்ர் களைச் சொல்வதில் அபிப்ராயமுள்ளது. “எந்த ஔரஸன் முத லாகிய 12-வித புத்ர்களான ஸம்ஸ்கர்த்தாக்களின் பித்ருகணத் திற்கு நாந்தீமுகத்தில் தேவதாத்வமோ (உத்தேச்யத்வமோ) அவர்களுக்குச் சுபகார்யம் வந்தால் மாஸிகங்களே அபகர்ஷிக்க வேண்டு” மென்பது பொருள். அவ்விதம்,

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:—‘இந்த மாஸிகத்தைச் சிலர், ப்ராதா முதலியவரின் உத்ஸவத்திலும் அபகர்ஷித்துச் செய்கின்றனர். அதை அவ்விதம் செய்யக்கூடாது. மாஸிகத்தைச் செய்பவனுக்கே உத்ஸவமானல் அதில் மாஸிகாபகர்ஷம் சொல்லப்பட்டிருப்ப தாலும், இரண்டுக்கும் கர்த்தா ஒருவனே என்று சொல்லப்

வகுஷ்டுவஷட்காரஸ் ஸோநகுத்ரகுவஷ்டுரணாது குத்ரொவா ஹ்ரூஉயெ சாவிகாவகுஷ்டுஃ' ஜதி ॥

சாவிகாநாம் வாவ்டுணைகொஜ்ஷ்டியாநவ்யவஷ்டா ॥

சாவிகாநி ஸவிஜ்ஞீகரணாஸ் வூாமெகொஜ்ஷ்டியாநெந குர்யாத்ஸ், ஸவிஜ்ஞீகரணாஸ் வர உந்சாவிகாநி யொ யஜ்ஞா வூத்ரூவிகஶ்ராஜ்ஜம் குர்வீத வாவ்டுணைகொஜ்ஷ்டம் வா ஸ தயா குர்யாத்ஸ் ॥

யஜ்ஞாzzஹ வைதீநஸிஃ—

'ஸவிஜ்ஞீகரணாஉவ்டாக்ஸ் குர்வந்து ஶ்ராஜ்ஞாநி ஷொலஶ । வநகொஜ்ஷ்டியாநெந குர்யாத்ஸ் ஸவ்டாணி தாநி த்ரு ॥ ஸவிஜ்ஞீகரணாஉவ்ஜ்ஜம் யஜ்ஞா குர்யாத்தஜ்ஞா வ்ரூநஃ । வூத்ரூஜ்ஜம் யொ யஜ்ஞா குர்யாத்ஸ் தயா குர்யாத்ஸ் ஸ தாந்யவி' ஜதி ॥

வ்ரூத்ரிரத்ரெzவி—

'யஸ்ய ஸம்வத்ஸராஉவ்டாக்ஸ் ஸவிஜ்ஞீகரணம் கூதழி । வூதி சாஸம் தயா தஸ்ய வூதிஸம்வத்ஸரம் யஜ்ஞா' ஜதி ॥

பட்டிருப்பதாலும், கர்த்தாவின் சுபகார்யத்திலேயே மாஸிகா பகர்ஷம்' என்றுள்ளது.

மாஸிகங்களுக்கு, பார்வணத்வம், ஏகோத்திஷ்டத்வம் இவைகளின் நிர்ணயம்.

மாஸிகங்களே ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் ஏகோத்திஷ்ட விதாநத்தால் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு அனு மாஸிகங்களே, எவன் எப்படி ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தைச் செய் வானோ, பார்வணமாகவோ ஏகோத்திஷ்டமாகவோ, அவன் அப்படிச் செய்யவேண்டும். சொல்லுகிறார்,

பைடீநஸி:—ஸபிண்டீகரணத்திற்குமுன் 16-ச்ராத்தங்களே யும் செய்பவன் ஏகோத்திஷ்ட விதாநமாய் அவையெல்லாவற்றை யும் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு எப்பொழுது செய்கின்றானோ அப்பொழுது, எவன் ப்ரத்யாப்திகத்தை எப்படிச் செய்வானோ அவன் அப்படியே மாஸிகங்களையும் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிரத்நத்திலும்:—எவனுக்கு வர்ஷத்திற்கு முன்பே ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ, அவனுக்கு ப்ரத்யாப்திக

வ்ருத்யாஹ்னிகே வாவ்ருணவியிஃ ॥

வ்ருத்யாஹ்னிகே வாவ்ருணவ்யாந்நாஹ ஜ்ஞாத்ரிஃ—

‘ஸ்வாஹ்ய ஸஹவிண்ணுக்ய ஸ்ராத்வைர வியிவஸு ஸுதஃ । கூவீத ஏஸ்வஸு ஸ்ராத்ஸு ஸாதாவித்ரோஃ கூயெஷ்ஹநி’ இதி ॥

ஸாதாதவொஷ்வி—

‘ஸவிண்ணீகரணம் கூக்வா கூயஸு வாவ்ருணவஸு ஸஹ । வ்ருதிஸம்வத்ஸரம் வித்வாந்ஸு ஸாமயெயொஜிதொ வியிஃ’ இதி ॥ த்ரிவ்ருத்ஸ்ரஷ்டொஜ்ஜ்ஸந கிர்யந்நாணம் வாவ்ருணிழ் ‘வஸகூத்ரிஸ்ய யஸு ஸ்ராத்தஸ்யைகொத்திஷ்டம் வ்ருகீதிஸ்ருதிழ் । தீந்ஸ்த்ரிஸ்ய தஸ்யதந்தி வாவ்ருணம் கூந்யொ விஜ்ஞஃ’ இதி ஸ்ம்ருணாஸு ॥

ஜாதகூணிஸ்—

‘கூத ஸ்வாத்மந ந கூதஸ்வ ஸைகொத்திஷ்டம் கூஸ்ரவந । ஸவிண்ணீகரணாதூம் வ தஸுவ்ரொக்ஷதி கூஜ்ஞஃ ॥ வ்ரொதகூரஸ்தெவ

ச்ராத்தம் எப்படியோ அப்படியே மாஸந்தோறும் மாஸிகமும் செய்யப்படவேண்டும்.

ப்ரத்யாப்திகத்தில் பார்வண விதி.

ப்ரத்யாப்திகத்தில் பார்வண விதியைச் சொல்லுகிறார்,

ஜமதக்னி:—ஔரஸபுத்ரன் மாதாபிதாக்களுக்கு விதிப்படி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்து, ம்ருததினத்தில் தர்ச ச்ராத்தத்தைப் போல் ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும்.

சாதாதபரும்:—“ஸபிண்டீகரணம் செய்து பிறகு, ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் தர்சத்தில்போல் ச்ராத்தத்தை அறிந்தவன் செய்ய வேண்டும், என்ற விதி சாகலேயரால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.” 3-புருஷர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது பார்வணம். ‘ஒருவனை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது ஏகோத்திஷ்டம். 3-பேர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவது பார்வணம் என்று முனிகள் சொல்லுகின்றனர்’ என்று கண்வஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஜாதுகர்ணி:—இதற்குப்பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தை ஒரு காலும் செய்யக்கூடாது. ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையிற்றான் அது சொல்லப்பட்டுள்ளது என்று முத்கலர் சொல்லுகிறார். இவ்

ஶுத்தீர்ணஃ பூர்வஃ பித்ருகணம் து ஸஃ। ச்யவதெ பித்ரு லொகாத்து ப்ருதக் பிண்டெந யொஜிதஃ॥ ஸபிண்டீகரணா தூர்த்வம் ப்ருதக்கம் நொபபத்யதெ। ப்ருதக்கெ து க்ருதெ பஶ்சாத் புநஃ கார்யா ஸபிண்டதா' இதி ॥

ஸ ஸாவ—

'பிதுஃ பித்ருகணஸ்யஸ்ய கூர்யாத் பார்வணவத் ஸுதஃ। பூத்யஹ்நம் பூதிமாஸம் ச விதிஜ்ஞெயஸ்ஸநாதநஃ' இதி ॥ பித்ருகணஸ்யஸ்ய = ஸபிண்டீக்ருதஸ்யெத்யர்த்தஃ ॥

கார்ஷ்ணாஜநிரபி—

'சத ஊர்த்வம் ந கர்தவ்ய மெகொத்திஷ்டம் கதாசந। ஸபிண்டீகரணாதம் ச பெ்ரதஸ்யெததமஜ்ஜஜ்ஜ' இதி ॥

யமஃ—

'யஸ்ஸபிண்டீக்ருதம் பெ்ரதம் ப்ருதக் பிண்டெந யொஜயெத்। விதிவந்நஸ்தெந ஸவதி பித்ருஹா சொபஜாயதெ' இதி ॥

விதம் ப்ரேதத்தன்மையினின்றும் வெளிவந்தவனும், பித்ருக்களின் கூட்டத்தை அடைந்தவனுமாகிய அவன், தனிப்பிண்டத்துடன் சேர்க்கப்பட்டால், பித்ருலோகத்தினின்றும் நழுவிவிடுவான். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு தனியாயிருத்தல் யுக்தமாவதில்லை. தனிமையாய் ச்ராத்தம் செய்யப்பட்டால் மறுபடி ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஜாதுகர்ணியே:—பித்ருக்களின் கூட்டத்திலுள்ள ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட பிதாவுக்கு, புத்ரன் பார்வணத்தைப்போல் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும், ப்ரதிவர்ஷமும், ப்ரதிமாஸமும். இது வெகுநாளாயுள்ள விதி.

கார்ஷ்ணாஜநியும்:—இதற்குப்பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தை ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது. ப்ரேதனுக்கு இந்த அமங்களமான கார்யம் ஸபிண்டீகரணம் வரையில்தான்.

யமன்:—எவன் ஸபிண்டீக்ருதனான ம்ருதனை தனிப்பிண்டத்துடன் சேர்க்கிறானோ அவன், விதியைக்கெடுத்தவனாகிறான். பித்ருக்னனாகவுமாகிறான்.

சாயவீயெ—

'ஷூத்ராநம் யது யதை²ஷாம் ஸபிண்டீகரணாது³ வாழ் ।
தது வாவ-ணவ்யாது³ தை³கோத்³தி³ஷ்டம் தர்ஜை²ர்யஃ' இதி ॥

உந²வி—

'ஸஹவிண்டீக்ரியாகர்மண்யதி³தை³வம்யுக்தவ்ய தா² । ஸதை³வம் ஹொஜயேத் ப்ரேதம் விண்டை³கம் ச நிவ-பேத் ॥ ஸஹவிண்டீக்ரியாயாம் தா² கூ²தாயாம் ஸ்²ரூயதே யர்²தஃ । ஸநயெவாவ்ருதா கூ²யம் விண்டநிவ-பாவணம் ஸ²ரைதை²ஃ' இதி ॥ ஸஹவிண்டீக்ரியாகர்மண்யதி³தை³வம் = ஸவிண்டீகரணாத் பூர்வம் ப்ரேதகர்மண்யதி³தை³வம், ஸதை³வம் = வனகோதி³வியாநெநெத்யாவத் । ஸஹவிண்டீக்ரியாயாம் = ஸவிண்டீகரணே கூ²தே, ஸநயெவாவ்ருதா = உத்தேந ஸாவிகப்ரேதபூர்வகாரேண, வாவ-ணவியாநெநெத்யர்²ஃ ॥

பூர்வதி²தெ²வி—

'வனகோதி³வியம் தா² கதா²வ்யம் பூர்வதி²வம் ப்ரதெ²ஹநி । ஸவிண்டீகரணாத்பூர்வம் ஸாதாவித்ரேஷ்டா வாவ-ணே ॥ யது யது பூர்வதவ்யம் ஸவிண்டீகரணாத் வாழ் । தது வாவ-ண

மாதவீயத்தில்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு இவர்களுக்கு (முன்சொல்லப்பட்டவர்க்கு) எந்தெந்தக்காலத்தில் ச்ராத்தம் வருகிறதோ அந்தந்தக் காலத்தில் பார்வணமாகவே ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யக்கூடாது, அறிந்தவன்.

மனுவும்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்னுள்ள ச்ராத்த கர்மத்தை இறந்த ப்ராம்ஹணனுக்கு, தேவவரணமில்லாமல் ஒரு பிண்டத்துடன் (ஏகோத்திஷ்ட விதானமாய்) செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட பிறகோவெனில், இவனுக்கு சாஸ்த்ரப்படி, இந்த ப்ரகாரத்தால் (சொல்லிய மாஸிகப்ரகாரத்தால் அதாவது பார்வணவிதாநத்தால்) ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ப்ருதிரத்னத்திலும்:—ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் ம்ருததிதியில் ஏகோத்திஷ்டமாய் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு மாதாபிதாக்களுக்குப் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு எந்தெந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டுமோ அப்பொழுதெலாம் பார்வணமாய் ச்ராத்தத்

வசஶ்ராத்தம் காயத்ரீமந்த்ரேணைவ தர்ஶே' இதி ॥ வனவாஸீ நர்மதாதடவி வஸந்நர்மதாம்பஸி ஸ்நாத்வா ஸ்நாத்வா பூதர்ஷிதர்பணம் வ வாவத்ஸரம் ஸ்ரத்தாகாரீ ஸ்யாத் ॥

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்து ஸாஸ்திகாஸ்திக்யபூதர்ஷிதர்பணஷ்டகொஷ்டவியாநஸாஹ—

'ஸ்ரத்தேத்யஹநி தத் கதத்வம் ப்ரதிஸாஸ்தம் தத் வத்ஸரம் । ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் வைவ ஸாந்நஸ்தோத்யஹநி' இதி ॥ வனகோஷ்டவஹம் வத்ஸரஸ்ஸாதிஹாநவதத்ரதே ॥

தயாவ விஜ்ஞாநேஶ்வரேண வ்யாவ்யாதம்—

'ஸ்ரத்தேத்யஹநி ப்ரதிஸாஸ்தம் யாவத்தாரதேகொஷ்டம் காரயேத் । ஸவிண்ஜீகரணாத்ஊர்த்வம் ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் தேவதேகொஷ்டம் காரயேத், ஆத்யம் = ஸவைதகொஷ்டப்ரகரதிஹோத்த தேகொஷ்டம் தேகாதஶ்யஹநி காயத்ரீ' இதி ॥

ஹரிதஸ்மரஸ்தி தெநொதாஹரதி—

'வஷத்கவஷத்கத கதத்வா ஸாதாவிதேநாஸ்ய ஸகுர்யா।

தைச் செய்யவும், வ்ருத்தி ச்ராத்தம் தவிர்த்து. இது முதலாகிய வேறு வசனங்களும், அனுமாஸிகங்கள், ஆப்திகங்கள், ப்ரத்யாப்திகங்கள் இவைகளில் பார்வணத்தைச் சொல்வதாகியதாய் உள்ளன.

யாஜ்ஞவல்க்யரோவெனில்:— மாஸிக ஆப்திக ப்ரத்யாப்திகங்களில் ஏகோத்திஷ்ட விதியைச் சொல்லுகிறார்:— "ஒரு வர்ஷம் வரையில் மாதம்தோறும் ம்ருததிதியில் ச்ராத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். ப்ரதி வர்ஷமும் ம்ருததிதியில் செய்யப்படவேண்டும். 11-ஆவது நாளிலும் ஆத்யம் செய்யப்படவேண்டும்" என்று. 'ஏகோத்திஷ்டம்' என்ற பதம் முன்னிருந்து அனுவர்த்திக்கின்றது.

அவ்விதமே **விஜ்ஞாநேச்வரரால்** வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது:— ம்ருததிதியில் மாதந்தோறும் வர்ஷம் முடியும் வரையில் ஏகோத்திஷ்டம் செய்யப்படவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்திற்கு மேல், ப்ரதி வர்ஷமும் இவ்விதம் ஏகோத்திஷ்டம் செய்யப்படவேண்டும். ஆத்யம் = ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு ப்ரக்ருதியான, ஏகோத்திஷ்டம், 11-ஆவது நாளில் செய்யப்படவேண்டும்' என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதிவசநத்தையும் அவர் உதாஹரித்திருக்கிறார்:— ப்ரதிவர்ஷமும் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸத்காரம் செய்யப்பட

சுதைவம் ஹொஜயேச்ஹ்ராத்தம் பிண்டமேகம் ச நிர்வபேத்' இதி ॥

யமோऽபி—

'ஸபிண்டீகரணாதூர்த்வம் ப்ரதிஸம்வத்ஸரம் ஸுதைஃ।
மாதாபித்ரோஃ ப்ருதக்கார்யமேகோத்திஷ்டம் ப்ருதேऽஹநி' இதி ॥

வ்யாஸஸ்து பார்வணம் ப்ரதிஷேதி—

'ஸகோத்திஷ்டம் பரித்யஜ்ய பார்வணம் கரோதே து யஃ।
சுக்ருதம் தத்விஜாநீயாத்ஹவேச்ச பித்ருஹாதகஃ' இதி ॥

ஸவமேகோத்திஷ்டவிதிபரவசநாநி பஹூநி ஸந்தி।
இத்யேவம் வசநவிப்ரதிபத்தள மதாந்தரநிராஸபூர்வகம் வ்யவஸ்தாபிதம் விஜ்ஞாநேஶ்வரேண—

'தத்ராஹி—'தாக்ஷிணாத்யா வ்யவஸ்தாமாஹுஃ, ஔரஸக்ஷேத்ரஜாஸ்யாம் மாதாபித்ரோஃ க்ஷயாஹே பார்வணமேவ கர்தவ்யம்,

---

வேண்டும். தேவவரணமில்லாமல் ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்று.

யமனும்:— ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ப்ரதி வர்ஷமும், புத்ரர்கள் மாதா பிதாக்களுக்கு ம்ருததினத்தில் ஏகோத்திஷ்டத்தைத் தனியாய்ச் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸரோவெனில் பார்வணத்தை நிஷேதிக்கின்றார்:— 'எவன் ஏகோத்திஷ்டத்தை விட்டு விட்டு, பார்வணத்தைச் செய்கின்றானோ, அவனால் அது செய்யப்படாததென்று (பயனற்றதென்று) அறியவும். அவன் பித்ருஹத்யை செய்தவனாகவும் ஆகிறான்' என்று.

இவ்விதம் ஏகோத்திஷ்ட விதியில் தாத்பர்யமுள்ள வசநங்கள் அநேகங்கள் உள்ளன. இவ்விதம் வசனங்களுக்கு விரோதமிருக்கையில், ஒரு மதத்தைத் தள்ளுவதை முன்னிட்டு, வ்யவஸ்தையைச் செய்துள்ளார்,

விஜ்ஞாநேச்வரர்:— அவ்விதமே, தக்ஷிண தேசத்திலுள்ளவர்கள் இவ்விதம் வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகின்றனர். "ஔரஸக்ஷேத்ரஜ புத்ரர்களால் மாதா பிதாக்களின் ம்ருததிதியில் பார்வணமே செய்யப்படவேண்டும். தத்தபுத்ரன் முதலியவர்

உத்தாதிஹி ரெகொத்திஷ்டமிதி ஜாதுகர்ணிவசநாத் 'ப்ரத்யப்தம் பார்வணெநெவ விதிநா க்ஷெத்ரஜௌரஸள । கூர்யாதா மிதரெ கூர்யு ரெகொத்திஷ்டம் ஸுதா உஶ' இதி, தஉஸத் । நஹ்யத்ர க்ஷயாஹவசநமஸ்தி, சுபித்ர ப்ரத்யப்தமிதி, ஸந்திச க்ஷயாஹவ்யதிரிக்தாநி ப்ரத்யப்தம் ஸ்ராத்தாநி சுக்ஷயத்ருதீயா மாஸீ வைஶாஸீ ப்ரஹ்ருதிஷு, சுதொ நக்ஷயாஹவிஷயபார்வணெகொத்திஷ்டவ்யவஸ்தாபநாயாலம் । தத்ராச 'ஸகொத்திஷ்டம்ஹி கர்தவ்ய மௌரஸெந ப்ருதெzஹநி । ஸபிண்டீகரணாத்ரூர்த்வம் மாதாபித்ரோர்ந பார்வணம்' இதி பை஠ீநஸிநா ஔரஸெ நாபி ஸகொத்திஷ்டமெவ கர்தவ்யமித்யுக்தம் ॥

உதீச்யா: பூநரெவம் வ்யவஸ்தாபயந்தி—'சுமாவாஸ்யாயாம் ஹாத்ரபதக்ருஷ்ணபக்ஷெ ப்ருதாஹெ பார்வணம், சுந்யத்ர ப்ருதாஹெ ஸகொத்திஷ்டமெவ, 'சுமாயாம் வா க்ஷயொயஸ்ய ப்ரெத

களால் ஏகோத்திஷ்டம் செய்யப்படவேண்டு" மென்று ஜாதுகர்ணி வசநத்தால், 'ப்ரதி வர்ஷமும் பார்வணவிதியினாலேயே க்ஷேத்ரஜ ஔரஸபுத்ரர்கள் செய்யவேண்டும், மற்றப் பத்துவித புத்ரர்கள் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்று. அது ஸரியல்ல. இந்த வசநத்தில் 'க்ஷயாஹ' வசநமில்லை. ஆனால் 'ப்ரத்யப்தம்' என்ற பதமிருக்கிறது. க்ஷயாஹத்தைத் தவிர்த்தவைகளாய், ப்ரதி வர்ஷம் செய்யவேண்டிய ச்ராத்தங்கள், அக்ஷயத்ருதீயா, மாகபூர்ணிமா, வைசாகபூர்ணிமா முதலிய காலங்களில் இருக்கின்றன. ஆகையால் ம்ருததின ச்ராத்த விஷயத்தில் பார்வணை கோத்திஷ்ட வ்யவஸ்தையைச் செய்வதற்கு அது சக்தமல்ல. அவ்விதமே 'ஔரஸபுத்ரன் மாதா பிதாக்களின் ம்ருததிதியில் ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும். பார்வணத்தைச் செய்யக்கூடாது' என்று, பைடீநஸியினால், ஔரஸனாலும், ஏகோத்திஷ்டமே செய்யப்படவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது.

வடக்கத்தியர்களோ வெனில் வருமாறு வ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகின்றனர்:— 'அமாவாஸ்யையிலும், பாத்ரபதக்ருஷ்ண பக்ஷத்திலும் வரும் ம்ருதாஹத்தில் பார்வணம், மற்ற ம்ருதாஹத்தில் ஏகோத்திஷ்டமே'. 'அமையிலோ, ப்ரேதபக்ஷத்திலோ எவ

வக்ஷ்யமாண வசனாத். வாக்யபேதம் தத்ர கதர்யம் நைகோ த்ருஷ்டகாமஸ்ய’ இதி ஸ்ம்ருதேஸ்ச இதி. வதத்ரவிநாஸ்ரயத்வேபி காம்யத்வே நைமித்திகத்வே நைநைந நித்யத்வே நைமித்திகத்வே நாம வயநாநாம் காம்யாஹோ ரூபவாக்யாணவிஷயாணாம் வயநாநாம் காத்ஸ்ந்யேவாவ்யாப்ரியதவக்ஷ்ய தாஹவிஷயக்ரஹணாதிஹம் கொவஸ்ய காம்யக்ரஹணாத், வாஸ்ரயவயநாநயபேக்ஷயா. காதஸ்ய வாக்ஷிக்ரஹகாத்ருஷ்ட நிவ்ருத்தி ஹேதயா, காமயாமவா காமயேயஸ்ய’ இதி நிபந்தவியாநம் யுக்தம். நநைகாத்ருஷ்ட வயநாநாம் ஸாத்ய விதேயக்ஷயாஹ விஷயக்ரஹ நாதிஹம்கொவஸ்ய வாக்யபேத வயநாநாம் ய தத்ரஸ்ய காம்யாஹ விஷயக்ரஹ வ்யவஸ்தாபகா, உஹ யத்ரவி ஸாதாவித்ரயாதத்ர ஹணஸ்ய விதாநகாமஸ்ய, ‘ஸாதா வித்ரோ: வ்யபேக்ஷயா ஸைகாத்ருஷ்ட ரூபேஸ்ரயநி’ இதி, ‘அவீத உபவஸேத் ராத்ரௌ ஸாதாவித்ரோ: காமயேஸ்ரயநி’ இதி ॥

னுக்கு மரணம் ஸம்பவித்ததோ அவனுக்குப் பார்வணம்ம்ருததிதியில் செய்யப்படவேண்டும், ஒருகாலும் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யக்கூடாது’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால் என்று. இதையும் பெரியோர்கள் ஆதரிப்பதில்லை. மூலநிச்சயமில்லாத இந்த வசநத்தால், மூலநிச்சயமுள்ளதும் காம்யாஹமாத்ரத்தில் பார்வணத்தைச் சொல்லுவதுமான வேறு வசநங்களுக்கு, இவ்விடத்தில் அமாவாஸ்யா ப்ரேதபக்ஷ ம்ருதாஹ விஷயத்வத்தைச் சொல்லி அதிக ஸங்கோசம் செய்வதென்பது யுக்தமல்லாததாலும், ஸாமான்ய வசனங்களுக்கு ஆனர்த்தக்யம் வருவதாலும். ஆகையால் இவ்விடத்தில், பாக்ஷிகமான ஏகோத்திஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தியைப் பலமாயுடையதால் ‘அமாயாம்வாக்ஷயோயஸ்ய’ என்று நியமவிதானம் யுக்தமாகும். ஏகோத்திஷ்ட வசனங்களுக்கு, மாதா பித்ரு காம்யாஹ விஷயத்வத்தினால் அதிக ஸங்கோச மென்பதும், பார்வண வசனங்களுக்கு மற்ற காம்யாஹ விஷயத்வத்தால் வ்யவஸ்தையும் யுக்த மல்ல. இரண்டிலும் மாதா பித்ருஸம்பந்தங்கள் க்ரஹிக்கப்பட்டிருப்பதால், ‘மாதா பித்ரோ: ப்ருதக் கார்யமேகோத்திஷ்டம் ம்ருதேஹநி’ என்றும், ‘குர்வீததர்சவத்ச்ராத்தம் மாதா பித்ரோ: காம்யேஹநி’ என்றும்.

யஜவி கெஶ்ஜிஜ்வுதெ— ‘ஶாதாவிதோஃ கூயாஹெ வாஹ்ணஃ வாவ்ருணம் கூயாஸு, நிரஹ்நிரெகொஜிஷ்டி, ‘வஷெட் வஷெட் வஸ்தஃ கூயாஸு வாவ்ருணம் பொர்ஜ்நிஸு ஜிஜஃ। விதோ ரநஹ்நிஸு யீர வகொஜிஷ்டம் ஶ்ரெதெயஹ்நி’ இதி ஸ்ருதெஜ்வரணாஸு’ இதி, தஜவி வஸுஶ்ரகிவகூஷ்வாஜ்வெ கூஷணீயி, ‘வஹ்நயஜ்ஞ்’ யெ விஶ்வா யெ தெகாஹ்ய வாவவா। தெஷாம் வவிண்ணாஜ்ஞ்ஜு ஜெகொஜிஷ்டம் நவாவ்ருணி’ இதி ஹ்ரணாஸு ॥

தஜெவம் நிணயஃ—‘வஸ்ரயாவிநாம் கூயாஹெ வாவ்ருண ஜெவ ஸ்தெந கதவ்யி, தஜ்ஜவகூஶ்ரெத, சுசாவாஸ்யாகூயாஹெ வெ தவகூஷகூயாஹெ ய வாவ்ருணஜெவ, ‘சுசாயாம்வா கூயொ யஸ்ய’ இத்யாதிவத நவ்ய உக்தீத்யா நியமவிரகாஸு। கநுசு கூயாஹெ வாவ்ருணெகொஜிஷ்டயொஃ ஶ்ரீஹியவவஸு வ்ரீஹ

மற்றும் சிலர்:— ‘மாதாபிதாக்களின் ம்ருததினத்தில் அக்னியுள்ளவன் பார்வணத்தைச் செய்யவேண்டும், அக்னியில்லாதவன் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும், ‘அக்னியுள்ள புத்ரன் ப்ரதி வர்ஷமும் பார்வணத்தைச் செய்யவேண்டும். அனக்னிகனான புத்ரன் ம்ருததினத்தில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும்’ என்று ஸ்ம்ருத்யஸ்ம்ருதி இருப்பதால்’ என்றும் சொல்வதும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது, ஸத்ப்ரதிபக்ஷமானதால்; ‘அநேக அக்னியை உடையவர்கள் எவர்களோ, (ஆஹிதாக்னிகள்) ஒரு அக்னிகளையுடையவர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கு ஸபிண்டனத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்திஷ்டமே, பார்வணம் இல்லை’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

அவ்விஷயத்தில் நிர்ணயம் இவ்விதம்:— “ஸன்யாஸிகளின் ம்ருததிதியில் பார்வணமே புத்ரனால் செய்யப்படவேண்டும். அது சொல்லப்படப்போகிறது. அமாவாஸ்யையில்வரும் ம்ருததிதியிலும், மஹாளயபக்ஷத்தில் வரும் ம்ருததிதியிலும் பார்வணமே. ‘அமாயாம்வாக்ஷயோயஸ்ய’ என்பது முதலிய வசனத்திற்கு முன் சொல்லிய ப்ரகாரம் நியமத்தில் தாத்பர்யமாகியதால். மற்றக் காலத்தில் வரும் ம்ருததிதியில், பார்வணகோத்திஷ்டங்களுக்கு, வ்ரீஹியவங்களுக்குப் போலவும், ப்ருஹத்ரதந்தாங்களுக்குப்

ஊயஞஸ்ரவஜிகூவ வனவ, தது வம்ஸமயாசாரவ்யவஷ்தாயாம் ந விகல்பஃ, ‘அவ்யவஷ்தாயாம் மதயா தைஹிகோ விகல்பஃ’ இதயபம் விஜ்ஞாநெஸ்வரொக்தவ்யகாரஃ ॥

கதெநெஷ்ட-வ்யவஷ்தாவிதழ- ‘வனகொஷ்டி வயநாநி வள யாயநவிஷயாணி, ‘வஷெ-ு வஷெ-ு த-ு கதவ்யா ஶாதா விதெ்ரஷ்ட-ு ஸகுகீயா । கதெவம் ஹொஜபெகு ஸ்ரார்ஜம் விஷ்ணு தெகம் ய நிவ-ுவெகு’ இதி வொயாயநஷ்ஸ்ரணாகு, வாவ-ுண வயநாநி தஷிதஸ்ரவிஷயாணி’ இதி ॥

‘ஹாஶநெந வ்யவ்யதாநா ஶ-ஹயவியவயநாநா தெவம் வ்யவஷ்தாகூயதெ வ்ரஶாணம் நெ’ தி-ு-கூவவிதெஃ । தது ஶிஷ்டா யாஸ்ரவாஹ-ுஷ்யாகு கந-ுஶாவிகூவ்யாவிதெகூவ்யாவிதெகூவ-ு விதெ்ரஃ வாவ-ுணதெவ, ஸவிஷ்ணுகூஸ்ரணாகு வ்ரஹ்மதெவ-ு வனகொஷ்டி தெவெதி நிண-ுயஃ ॥

போலவும் விகல்ப்பமே. அதில் வம்சமயாசாரத்தால் (முன்னோர்களின் ஆசாரத்தால்) வ்யவஸ்தை ஏற்பட்டிருந்தால் விகல்ப்பமென்பதில்லை. வ்யவஸ்தை இல்லாவிடில் ஐச்சிகவிகல்ப்பம்” என்று. இந்தப்ரகாரம் விஜ்ஞாநேச்வராால் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

மற்றவரோவெனில்:—இவ்விதம் வ்யவஸ்தை செய்துள்ளனர்—(அதாவது)— “ஏகோத்திஷ்ட வசனங்களெலாம் போதாயநீய விஷயங்கள்; ‘ப்ரதிவர்ஷமும் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸத்க்ரியை (ச்ராத்தம்) செய்யப்படவேண்டும். தேவவாணமில்லாமல் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ஒரு பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும்’ என்று போதாயன ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். பார்வண வசனங்களெல்லாம் போதாயனீய வ்யதிரிக்தர்களைப் பற்றியது” என்று.

(எல்லோருக்கும்) பொதுவாய் ப்ரவ்ருத்தித்துள்ள இரண்டு வித வசனங்களுக்கும் இவ்விதம் வ்யவஸ்தை கல்பிப்பதில் ப்ரமாணமில்லை என்று மற்றவர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவ்விஷயத்தில், சிஷ்டாசாரம் பலவாளாயிருப்பதால், அனுமாஸிகம் ஆப்திகம் ப்ரத்யாப்திகம் இவைகளில், மாதாபிதாக்களுக்குப் பார்வணமே, ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் செய்யப்படும் ச்ராத்தங்களில் ஏகோத்திஷ்டமே என்பது நிர்ணயமாம். ஆகையாற்றான்,

கூத வனவ ஸுஹ்தஃ—

‘கூதஃவ்யம் வாவ்ருணம் ராஜந்நெகோத்திஷ்டம் கயந்நபி ஸுவஹ்நிரூபாகரணாநி ஸுநிஷீதாநி வக்ஷ்யதே ॥ கூத ராணி ராஜேந்த்ர வனகோத்திஷ்டம் ப்ரவக்ஷ்யதே’ இதி ॥ கூத = வாவ்ருணவகேஷ ஸுவஹ்நிவாகரணாநி = வஹ்நிதராணி, ப்ரவக்ஷ்யதே யதோஸ்ரஷ்ஜஸ்ஸஃ । கூதராணி = கதிவயவாகரணேந வனகோத்திஷ்டம் ப்ரவக்ஷ்யத இத்யர்தஃ ॥

தெநெகோத்திஷ்டம் வர்ஜயித்வா வாவ்ருணவகேஷ வனவ வர்ஜராஹ்ய இதராஹ ஸவனவ—

‘தஸ்மாத்ஸபத்நஸாதர்யம் ஸவர்ஜ்யேகரணாஸ் வரம் । ஸாவிகாஹ்வேகவ்ருஷ்ணாதி கரபாஸ் வாவ்ருணயாதஃ’ இதி ॥

விதாதஹாரீநாம் வாவ்ருணவியஃ ॥

வனவம் ஸவர்ஜ்யேகரணாஸ் வரம் வளதராஹபஸ்ய வாவ்ருணம் கரபாதஃ । ‘வரதஃ வளதஃ ப்ரவளதஸ்ய ஸளஹிதோ ஹ

ஸுமந்து:—‘ஓ அரசனே! பார்வணத்தைச் செய்யவேண்டும், ஏகோத்திஷ்டத்தை எவ்விதத்தாலும் செய்யக்கூடாது. பார்வண பக்ஷத்தில் முனிகள் சொல்லிய வெகு வாக்யங்களைச் சொல்லுகின்றனர், தர்மசாஸ்த்ரமறிந்தவர்கள். ஏகோத்திஷ்டத்தைஸ்வல்ப மான வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன’ என்றார்.

ஆகையால், ஏகோத்திஷ்ட பக்ஷத்தைவிட்டு, பார்வண பக்ஷத்தையே பரிக்ரஹிக்கவேண்டு மென்கிறார்,

ஸுமந்துவே:—‘ஆகையால் வசனங்களின் பலத்தால், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு, மாஸிகம், ஆப்திகம், வ்ருத்தி ச்ராத்தம் முதலியதைப் பார்வணதர்மத்தாலேயே செய்யவேண்டும்’ என்று.

பிதாமஹன் முதலியவர்க்கு, பார்வண விதி.

இவ்விதம், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகு, பௌத்ரன் முதலியவர்களும் பார்வணத்தையே செய்யவேண்டும். ‘புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், தௌஹித்ரன், பெண், நாட்டுப்பெண்,

ஹிதா ஸ்யுஷா। ஔவதீ ஔ கூரோஜெதெ ஸ்ராஜ்ஜம் கூயஸ்யுஷ்ய வ்ருஷ்யுஷ்ழ்' ஔதி ஸ்ம்ருணாஸு॥

கூவ்ருத்யுவிதாஸ்யுவ்யாஜீநாஸவி வாவ்ருணஜெவ, 'கூவ்ருத்ய ஸ்ய வித்ஸ்யுவ்யுஸ்ய ஸ்ராத்வ்ருஜெவாஸ்ருஜ்ஜநநஃ। ஸாதாஸ்ஸாஸ்ய தத்தத்யுஃ ஸ்ராஜ்ஜ வித்ஸ்யுஸ்ஸாஸ்யுஜெஸு' ஔதி ஸ்ம்ருணாஸு॥

தயா வஸ்ருகாயாழ்—

'வித்ஸ்ஸாத்ருஸ்ருஜாஜீநாம் வாவ்ருணைந வ்ருநஃ க்ரியா' ஔதி॥ வாவ்ருணவியாநெந ஸாஸிகாநாம் வ்ருநஃகரணீதியுழ்॥

ஸ்ம்ருதிஜெஸு வ—

'வத்யுஸ்ருஜவித்ஸ்யுவ்யாணாம் வித்ஸ்யுஸு கூவ் ஸுஷ்யுதெ। ஸ்ரீஸ்ராஜெ வ்ருண்யுபாஸ்தூ வத்தீஸாத்ஸ்யுவிதாஸுஹீஃ॥ வித்ஸ்ய வ்யாஸ்ருஜபொஃ ஸ்ராஜெ தத்தித்ஸ்யுவிதாஸுஹள' ஔதி॥

தம்பதிகள் இவர்கள் பார்வண ச்ராத்தத்தை 3-புருஷர்களை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

புத்ரனில்லாத பித்ருவ்யன் முதலியவர்க்கும் பார்வணமே— 'புத்ரனில்லாத பித்ருவ்யனுக்கும், ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவுக்கும், மாதாமஹனுக்கும், மாதாமஹிக்கும், ச்ராத்தத்தை, பிதாவுக்குப் போல் செய்யவும்' (பார்வணமாய்) என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதம்,

சந்த்ரிகையில்:— பிதா, மாதா, ஜ்யேஷ்ட ப்ராதா முதலியவர் களுக்கு, பார்வண விதானமாய் மாஸிகங்களை மறுபடி செய்ய வேண்டும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:— 'பத்னீ, ஜ்யேஷ்டப்ராதா, பித்ருவ் யன், இவர்களுக்குப் பிதாவுக்குப் போல் ச்ராத்த ப்ரகாரம் சொல்லப்படுகிறது. பத்னியின் ச்ராத்தத்தில் பர்த்தா, பத்னீ மாத்ரு பிதாமஹிகளை வரிக்கவும். பித்ருவ்யன், ஜ்யேஷ்டப்ராதா இவர்களின் ச்ராத்தத்தில், அவரவர்களையும், அவரவர்களின் பிதா, பிதாமஹன் இருவர்களையும் சேர்த்து மூன்று பேர்களை வரிக்கவும்' என்று உள்ளது.

ஃமிந்யாதீநாம் ஸாவிண்ட்யாசுவர்ய ஜெகோத்திஷ்டவியாநெந
ஶாவிகாதி ॥

உதாஹரணம்—ஸாபிண்ட்யகரணாத்பூர்வம் ஜெகோத்திஷ்டஶாஹ காத்யாயநஃ—
'ஸம்வத்ஸராயுவாதீநா ஜெகோத்திஷ்டம் தத்ர ஸவ்யஹா' இதி ॥

மநௌ—

'கவ்யாதா யே பித்ரோ கெவிசு ஶ்ரீயொ வா வ்ருத்ரஷா
ஹுயா । தெஷாஶ்வி ய ஜெயம் ஹ்யா ஜெகோத்திஷ்டம் ந வாவ்ருணி' இதி ॥ ஶ்ரீயஃ = ஃமிந்யாதயஃ, வ்ருத்ரஷாஃ = கநிஷ்ட ப்ராதாதயஃ ॥

தயா ச வஸிஷ்டஃ—

'ஸவிண்ட்ரீகரணாதூர்த்வம் யதா யதா வ்ருத்தி யதா வ்ருத்திதெ । ஶ்ராத்தே
ஃமிநெந வ்ராதாய ஶ்ராத்திந ஶாதவ்யாய வ । தித்தாய ம்ருத்வெ
ஶ்ராத்த ஜெகோத்திஷ்டம் ந வாவ்ருணி' இதி ॥

ஶாதாதபஃ—

'கநாத்ருமொத்ரா ந ஜ்யெஷ்டா ஶ்ராதா ஸ்யான்நிர்மதாத்ருதெ ।

பகினீ முதலியவர்க்கு, ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்திஷ்ட விதானமாய் மாஸிகம் முதலியவை.

முன் சொல்லியவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—ஸம்பந்தி, பந்துக்கள் முதலியவருக்கு எப்பொழுதும் ஏகோத்திஷ்டமே செய்யப்படவேண்டும்.

கர்கரும்:— புத்ரனில்லாதவராய் இறந்த ஸ்த்ரீகள் புருஷர்கள் எவராயினும் அவர்களுக்கும் ஏகோத்திஷ்டமே செய்யப்படவேண்டும், பார்வணம் கூடாது. ஸ்த்ரீகள் = பகினீ முதலியவர்கள். புருஷர்கள் = கனிஷ்ட ப்ராதா முதலியவர்கள். அவ்விதமே,

ஸுமந்து:— ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு எந்தெந்தக் காலத்தில் ச்ராத்தம் செய்யப்பட்டாலும், ப்ராதா, பகினீ, புத்ரன், ஸ்வாமீ, மாதுலன், மித்ரன், குரு என்ற இவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டமாய்ச் செய்யப்படவேண்டும். பார்வணமாய்க் கூடாது.

சாதாதபர்:—முதல் கர்ப்பத்தில் பிறக்காத (ஸீமந்தஜனல்லாத) ப்ராதா ஜ்யேஷ்டன் என்று ஸாதுக்களால் சொல்லப்படுவதில்லை.

ஐதை ஸவிண்டநாதஸ்ய நைவ வாவதணஸாவஸேஷ' இதி ॥

வ்ருத்தமாநுஃ—

'ஸாதாஸ்ஸஹோதரோ யஸ்து ஸாதாஸ்ஸஹோதரா யயா । தபொஸ்து நைவ கர்வீத வாவத்ணம் விண்டநாத்ரதை' இதி ॥ விண்டநாஸ் = ஸவிண்டநாஸ் ॥

காலாதர்சநீயே—

'குரோரஜ்யேஷ்டநாதஸ்ய தீக்ஷாயா ஸ்வாதிநஃ ஸகஸ்ய । வாதுஸ்ய ஸாதாஸ்வஸுர்வி நைவ கர்வீத வாவத்ண' இதி ॥

பராஸரஃ—

'விதாமஹாதஸ்ய ஔவக்ஷ ளாஸஸ்ய தீவ ஸ்ராஷிழ । ஸவத்தூநைககுமொதூணா ஸைகஸ்யை வ ச்ரதேzஹநி' இதி ॥ விஜ்ஞாநேஸ்வரேணைஷவ்யாவ்யாதிழ-ஔவக்ஷம் மதஸ்ய = ஸவிண்டீ கரணஸ்ய விதாஃ ஸவத்ர ஔளாஸ்ய வாவத்ணம் காயத்ழி, கைநைகமொதூணாம் = ஹிளுமொதூணாம் ஸாதாஸ்ஸாதீநாம் ச்ரதேzஹநி யத் ஸ்ராத்தம், தத் வனகைஸ்ய = வனகோத்ரிஷ்டஸ்ய' இதி ॥

அவனுக்கு ஸபிண்டனம் தவிர்த்து மற்றக்காலத்தில் பார்வணத்தைச் செய்யக்கூடாது.

வ்ருத்த கார்க்யர்:—மாதாவின் ஸஹோதரன், எவனோ, மாதாவின் ஸஹோதரி எவளோ அவ்விருவருக்கும் ஸபிண்டனம் தவிர பார்வணச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது.

காலாதர்சத்தில்:—குரு, ஜ்யேஷ்டனல்லாத ப்ராதா, மித்ரன், ஸ்வாமீ, பகிநீ, புத்ரன், மாதுலன் இவர்களுக்கும் பார்வணத்தைச் செய்யக்கூடாது.

பராசரர்:—'பிதுர்கதஸ்ய + ம்ருதேஹநி' என்றார். இதற்கு விக்ஞாநேச்வரரால் இவ்விதம் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டுள்ளது—"தேவத்வம் கதஸ்ய = ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்ட, பிதாவுக்கு எப்பொழுதும் ஔளாஸபுத்ரனால் பார்வணம் செய்யப்படவேண்டும். அநேக கோத்ராணாம் = பின்னகோத்ரர்களான மாதுலன் முதலியவருக்கு ம்ருததிதியில் எந்த ச்ராத்தமோ அது ஏகஸ்யைவ = ஏகோத்திஷ்டமே" என்று.

ஷ்ரௌதஸூத்ரம்—

ஸாதமாநமேவாதூரணா ஸகோத்திஷ்டம் ஷ்மஶாநே
ரோஃ। திஷ்ணு ஷ்ராத்திநமெவ வாஸுவம்வஸ்மிந்நாம தயா'
ஊதி ॥

ஹிரண்யகேஶி—

ஸதீஹாதஷ்டாதாஹீநாம் ஸபிண்டீகரணாத் பராழ்। ஸகோத்திஷ்டவியாநெந ஶாஸ்திகாநாம் வாநஃ க்ரியா' ஊதி ॥

ஸத்ய வதந்யா ஸகோத்திஷ்டவியாநாத், ஸதந்யஸ்ய ஜவிதஸ்ய வாணாம் விதஸ்யத் கஷ்ய ஊஷ்யதெ। ஷ்ரீஶ்ராத்தெ வ்ருணாயாத்தா வதீஶாதஸ்யவிதாத்மஹீஃ ॥ ஶ்வதீ ஸ கஸ்ரீதெ ஶ்ராத்தம் காயந் ஷ்ரீவத்ஸரஷழ்' ஊதாஹிநா வாவாணவியாநாத்ய யாஶிஷ்டாவாத் ஶிஹ வ்யவஷ்டா ஸ்ருஷ்டவ்யா ॥

ஸாவிண்ட்யாத்வாக் ஸகோத்திஷ்டெ தெவவாணநியஃ ॥

ஷ்ரௌதஸூத்ரே—

ஸகோத்திஷ்டம் யத்ர யத்ர ஸபிண்டீகரணாத் பராழ்। தெவ

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியும்:—மாதுலன் கஷ்டப்ராதா, புத்ரன், பகிநீ, குரு, மித்ரன், ஸ்வாமீ, பந்து, ஸம்பந்தீ இவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம்.

சந்த்ரிகையில்:—பத்நீ, ப்ராதா, புத்ரன் முதலியவருக்கு, ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு, ஏகோத்திஷ்ட விதாநமாய் மாஸி கங்களே மறுபடி செய்யவும்.

இவ்விடத்தில் பத்னிக்கு ஏகோத்திஷ்டம் விதிக்கப் பட்டிருப் பதாலும், பத்னீ, ஜ்யேஷ்டன், பித்ருவ்யன் இவர்களுக்குப் பிதா வுக்குப்போல் ச்ராத்தவிதி, பத்னியின் ச்ராத்தத்தில் பர்த்தா, பத்னீ மாதா பிதாமஹீ இவர்களே வரிக்கவும், பர்த்ரு பார்யைகள் பரஸ்பரம் பார்வணமாய் ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும், என்பது முதலிய வசநங்களால் பார்வணம் விதிக்கப் படுவதாலும், சிஷ்டா சாரப்படி வ்யவஸ்தையை அறியவேண்டும்.

ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு, ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத் தத்தில் தேவவரணம் செய்யவேண்டும்.

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஏகோத்

யஃஸ்தம் தஃ தஸ் காயஃம் ஸ்வஹீநம் ந தஜ்ஜ்வெஸ் ॥ ஸவிஜ்ஞீ கரணாஜ்ஜ்ஞஃம் ஸ்வஹீநம் கரோதி யஃ। ஸாதாவித்ரு மரணாஜ்ஜ்ஞா ஜாதவாதீ ய ஜாயதெ ॥ விஜ்ஞாம்வநிரக்ஷாம்வி ஸ்ரஜ ஸாரக்ஷவஜீஃதிழ் । தத்தாஜ்ஞாய விஹிதா விஸ்வெஸ்வராஃ ஸ்வயம்ஜ்ஞவா' ஜதி ॥

ஜ்ஞ்ரதயஃவாஸ்ரெத-—

'நவஶ்ரவாணாநீதி த்ரியாந்யகொஷ்டாநி, ஸவெஃகொஷ்வெஷ்ட ஸ்வெவம் நாஸ்தி' ஜதி ॥

நவாஶ்ஸ்ரவாஜ்ஞவஸாஹ ஜ்ஞாவதிஃ—

'நவஸ்ராஜ்ஞம் ஃஸாஹாஜ்ஞதம் ஶிஸ்ரம் ஸம்வத்ஸராஜ்ஞயஃ। வகா ஃஸாஹஸாரஜ்ஞ காயஃம் ஜ்ஞெதஜ்ஞ ரூஜ்ஞ்வயெ ॥ கஜ்ஞாஜ்ஞவாரி யஜ் ஸ்ராஜ்ஞம் தஜ் வாராணம் ஜ்ஞகீர்தீஃதிழ்' ஜதி ॥

ஸாயவீயெ த-—

'வகொஷ்டம் த்ரியம் நவம் நவஶ்ரம் வாராணம் ஜெதி,

திஷ்ட ச்ராத்தம் எப்பொழுது செய்யப்பட்டாலும், அது தேவ வாணத்துடன் கூடியதாகவே செய்யப்படவேண்டும். தேவவாண மின்றி அது செய்யப்படக்கூடாது. ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு தேவவாணமில்லாமல் எவன் செய்கின்றானோ அவன், மாதா, பிதா, குரு, தான் என்ற இவர்களைக் கொன்றவனாவான். அந்த ச்ராத் தத்தை ராக்ஷஸர்கள் கெடுக்கின்றனர், பாலகரில்லாததால். ச்ராத்தத்தைக் காப்பதற்கு விச்வேதேவர்களை ப்ரம்ஹா ஸ்ருஷ்டித்திருக்கிறார்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்திலோவெனில்:— நவம், மிச்ரம், புராணம் என்று ஏகோத்திஷ்டங்கள் மூன்று விதங்களாம். எல்லா ஏகோத் திஷ்டங்களிலும் தேவ வாணமில்லை.

நவம் முதலியதின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ரஜாபதி:- 10-நாள் வரையில் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் 'நவம்' எனப்படும். 11-ஆவது நாள் முதல் வர்ஷத்திற்குள் ப்ரேதனின் த்ருப்திக்காகச் செய்யப்படுவது 'மிச்ரம்' எனப்படும். வர்ஷத் திற்குமேல் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் 'புராணம்' எனப்படும் என்று.

மாதவீயத்திலோவெனில்:— ஏகோத்திஷ்டம் மூன்று விதம்,

கது வ்யசாஹாஹ்யகாஹஸாஹாதம் விஷஃஜிநெஷ ஷட்
விஹிதம் நவஸ்ராஹம் நவழி, ஷணவஸ்ராஹாநாஃவாரி கதவ்யம்
சாவிகம் நவதிஸ்ரழி ॥

தயா வாஸ்வாயநஃ—

'நவதிஸ்ரம் ஷஹதாழி' ஹதி ॥ சாவிகாநாஃவாரி கத
வ்யம் வ்ருதாவிகாதி வஸ்ராணழி । கத வனவ ஹாரீதேந வ்ரா
யஸ்சித்தகாண்டே நவஸ்ராஹசாவிகபோஃ வ்யவஸ்தாயஸ்சித்தஃலியாய உத்த
காலீநம் ஸ்ராஹம் வஸ்ராணஸ்யைந வ்யவஹ்ரதவ்ய வ்யாயஸ்சித்தம்
விஹிதழி—வாநுயாயணம் நவஸ்ராஹே வ்ராஜாவத்யம் தஸ்ய சாவிகே
வனகாஹஸ்ய வஸ்ராணேஷ்ய வ்யாயஸ்சித்தம் வியீயதே' ஹதி ॥

வஸிஷ்டாயாழ—

'வனதேஷ்ய வவெஷ்வேகாஹ்யேஷ்ய சூஹாவதே வ
தேவம் நாஸ்தி' ஹதி ॥ ஸிஷ்டாசாராதிஹ வ்யவஸ்தா ॥

நவம் மிச்சம் புராணம் என்று. அதில், முதல் நாள் முதல் 11-ஆவது நாள் வரையில் ஒற்றப்படையான 6-நாட்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள நவச்சாத்தம் 'நவம்' எனப்படும். 6-நவச்சாத்தங்களுக்கு மேல் செய்யவேண்டிய மாஸிகம் 'நவமிச்சம்' எனப்படும்.

அவ்விதம் ஆச்வலாயனர்:-'6-ச்சாத்தங்களுக்கு மேற்பட்டது நவமிச்சம்' என்றார். மாஸிகங்களுக்கு மேல் செய்யவேண்டிய ப்ரத்யாப்திகம் முதலியது புராணம். ஆகையாலேயே, ஹாரீதரால் ப்ராயச்சித்த காண்டத்தில் நவச்சாத்த மாஸிகங்களுக்கு ப்ராயச்சித்தத்தைச் சொல்லி, அதற்கு மேல் உள்ள ச்சாத்தத்தைப் புராணம் என்னும் சப்தத்தால் வ்யவஹரித்து ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டது, — 'நவச்சாத்தத்தில் சாந்த்ராயணமும், மாஸிகத்தில் ப்ராஜாபத்யமும், புராணச்சாத்தங்களில் ஒரு காளும் ப்ராயச்சித்தமாய் விதிக்கப்படுகிறது' என்று.

சந்த்ரிகையில்:- „இந்த ஏகோத்திஷ்டங்களெல்லாவற்றிலும், ஆதியிலும் அந்தத்திலும் தேவவாணமில்லை''. இவ்விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரத்தால் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

ஶஷ்ரீஹதாநாம் பிஹாயஸதஶ்ரீயா ஜைகோத்திஷ்ட விதிநா ஶ்ராத்தம் குர்யாத் ॥

கத்ர விஶேஷஃ ஷ்ரீதாதபோ(ஸ்)லிஹிதஃ—

'ப்ரேதபக்ஷேத்ர யதஶ்ரீயா ஜைகோத்திஷ்டவிதாநதஃ। தைவயுக்தம் தத்ர யத் ஶ்ராத்தம் விதத்யாத்பக்ஷயம் ஹவைத்' இதி ॥ ப்ரேதபக்ஷே = ஶுக்லபக்ஷவபக்ஷே ॥

தத்தைகோத்திஷ்டவிதாநமாஹ ஸம்வர்தஃ—

'ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் விதஶஸ்த்ரஹதஸ்ய தத்। வைகோத்திஷ்டம் ஸம்தேதஃ காயம் யதஶ்ரீயாம் பிஹாயஸே' இதி ॥ ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் = க்ருதஸபிண்டீகரணஸ்யைதத்யுக்தம் । ஶஸ்த்ரவிஷாத்யுபஶ்ருத்யுவயக்ஷணம் ॥

தத்ராஹ ஶங்கஃ—

'விஷஶஸ்த்ராத்யுபஹதாநாம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் । யதஶ்ரீயாம் க்ரியா காயா ஸுநேஷ்டாம் தத் விமுக்தயே' இதி ॥

ஆயுதம் முதலியவைகளால் கொல்லப்பட்டவர் களுக்கு மஹாளய சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்ட விதியால் ச்ராத்தம்.

இதில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஒருஸ்ம்ருதியில்:— ப்ரேதபக்ஷத்தில் சதுர்தசியில், ஏகோத் திஷ்டவிதானமாய்த் தேவவாணத்துடன் செய்யப்படும் ச்ராத்தம், பித்ருக்களுக்கு அக்ஷயம் (அக்ஷயத்ருப்திகரம்) ஆகும். ப்ரேத பக்ஷத்தில் = பாத்ரபதக்ருஷ்ணபக்ஷத்தில்.

அதில் ஏகோத்திஷ்ட விதியைச் சொல்லுகிறார்,

ஸம்வர்த்து:— ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டவனையினும் சஸ்த்ரஹதனான (ஆயுதத்தால் கொல்லப்பட்ட) பிதாவுக்குப்புத்ரர் கள், மஹாளயபக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவேண்டும். 'சஸ்த்ரம்' என்பது விஷம்முதலிய அபம்ருத்யுக் களையும் சொல்லுகிறது. அதைச் சொல்லுகிறார்.

மரீசி:- விஷம், ஆயுதம், துஷ்டம்ருகங்கள், திர்யக்ப்ராணிகள்,

ஷ்யதாயனெ—

‘வைதவக்ஷே யதாஜ்யா ஜெகொஷ்டிஷ்டம் வியாஹதஃ । தெவயாஜ்ஞம் தா தக்ஷ ஶ்ராஜம் விதாயாணாகக்ஷயம் ஹவெக்ஷ’ இதி॥

வாயெதா கவி—

‘வ்யக்ஷாரொஹணொஹாதெவை விஜ்ஞாயாஜ்ஞவிஷாஶ்ரிஹிஃ । நவிஹம்ஷ்டி விவளாநாஜெஷாம் ஶஷ்டா யதாஜ்யஶீ ॥ தக்ஷ ஶ்ராஜம் தெவஹீநம் வெக்ஷ வாதாயாணாயநக்ஷயஃ’ இதி ॥

யஷ்ய விதா விதாஃஹொஃவி ஶஷ்டாஶிநா ஹதஃ, தெந ஷயொஃவி யதாஜ்யாஜெகொஷ்டிஷ்டஶ்ராஜம் கதவ்யம் ॥

தயா ஷ்யதாயனெ—

‘வனகஷ்டிநு ஷயொவெவகொஷ்டிஷ்டவியிஃ’ இதி । கயஃ யஃ— வனகஷ்டிநு, விதாரி ஶஷ்டாஶிநா ஹதெ ஷயொஷ்ட ஹத பொஃ, வாதெண தயொஃ வாதெகஜெகொஷ்டிஷ்டஶ்ராஜம் காயதி ॥

ப்ராம்ஹணன் இவர்களால் கொல்லப்பட்டவர்களுக்குச் சதுர்தசியில் ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். மற்றவர்களுக்கு நிஷித்தம்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:— மஹாளயபக்ஷத்தில், சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் விதிப்படி தேவவாணத்துடன் செய்யப் பட்டால் அது பித்ருக்களுக்கு அக்ஷயமாகும்.

ப்ரசேதஸ்ஸும்:— மரத்திலேறுவது, இரும்பு முதலியவை, மின்னல், ஜலம், விஷம், அக்னி, நகமுள்ள ப்ராணி, பற்களுள்ள ப்ராணி இவைகளால் இறந்தவர்களுக்கு, சதுர்தசி சிறந்தது. அதில் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் தேவவாண மில்லாததாகில், பிள்ளை, பத்னீ, தனம்இவைகளுக்கு நாசமுண்டாகும்.

எவனின் பிதா பிதாமஹன் இருவரும் சஸ்த்ரம் முதலியதால் கொல்லப்பட்டனரோ அவன், அவ்விருவர்களுக்கும் சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ‘ஒருவன் விஷயத்திலும், இரண்டு பேர் விஷயத்திலும் ஏகோத்திஷ்டவிதி’ என்றுள்ளது. இதற்கு இது பொருள்:— “ஒருவனுகிய பிதா சஸ்த்ரம் முதலியதால் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவனது பிதாவும் சஸ்த்ராஹதனுயிருந்

கரபத்ராவலி—

‘ஸ்ருதே ஸஹ்ருதிநைகஸ்மிந் யோவ்ருத்யை ஸஹாயை। வாகோஷ்டம் வியாதவ்யம் யதூத்ருஸ்யாம் ஸதைவதத்’ இதி ॥

‘யஸ்ய வித்ருவிதாரஹ்ருவிதாரஹாரஃ த்ருயொரவி ஸஹ்ருஹதாரஃ தெந யதூத்ருஸ்யாம் வாவ்ருணைதெவ வியிநா ஸ்ராஜம் கதவ்யம், ‘வாகஸ்மிந் யொ வைவ்ருகோஷ்டவியி’ நிதி விஸெஷொவாஹாநாசு’ இதி வந்ருகாகாரொவஸ்ராகவ்ருயொரவ்ருதம்। ‘வித்ராஷ்ட்ர த்ருஷ்டவி ஸஹ்ருஹதெஷ்ட த்ருயாணாரவி வ்ருயதெகோஷ்டம் காயவ்’நிதி தெவஷாரிரதம்। கத்ர த்ருயாணாம் ஸஹ்ருஹதகெ வாவ்ருணஸ்ராஜஸ்ய வாகஷாத்ரியாயகவ்ய நாஹாவாசு ‘வாகஸ்மிந் யொவெவ்’ த்ருஸ்யொவ்ருகஷணாயவ்ருகெநாவ்ருவவதெஸ்ரெகோஷ்டத்ருயதெவ காயவ்நிதி தெவஷாரி உதம் ப்ரூதி சோயவீயெவ்ருவஷ்டாவிதம் ॥

தாலும், புத்ரன் அவ்விருவர்களுக்கும், ஒவ்வொருவர்க்கும் (தனித் தனி) ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ஒருவன் சஸ்த்ரம் முதலியதால் இறந்தவனாயினும், இருவரும் சஸ்த்ராதிகளால் ஹதர்களாயினும், மஹாளய பக்ஷத்தில், சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்டத்தைத் தேவ வரணத்துடன் செய்யவேண்டும்.

எவனது பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் மூவரும் சஸ்த்ர ஹதர்களோ அவன் சதுர்தசியில் பார்வணவிதியுடனேயே ச்ராத்தம் செய்யவேண்டும். ‘ஏகஸ்மிந் த்வயோர்வா’ என்று விசேஷித் திருப்பதால் என்று சந்த்ரிகாகார மதமும், அபரார்க்க மதமும். பிதா முதலிய மூவர்களும் சஸ்த்ரஹதர்களானால் மூவர்களுக்கும் தனியாய் ஏகோத்திஷ்டம் செய்யவேண்டுமென்பது தேவஸ்வாமி என்பவரின் மதம். இதில் மூவர்களும் சஸ்த்ரஹதர்களானால் பார்வண ச்ராத்தமென்பதற்கு விதாயக வசநம் ஸாக்ஷாத் இல்லாத தால் ‘ஏகஸ்மின்த்வயோர்வா’ என்ற வசநம் உபலக்ஷணார்த்தம் என்பதினாலும் உபபன்னமாகுமாதலால் ஏகோத்திஷ்டம் மூன்றே செய்யப்படவேண்டுமென்ற தேவஸ்வாமி மதம் யுக்தமானது என்று மாதவீயத்தில் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸஜ்ஜீவஜனகஸ்ய பித்ருʼமாதாமஹாதீ³னாம் ஏகோத்³தி³ஷ்டஶ்ராத்³தே⁴ க்ருʼதே³ஸதி பித்ருʼமாதாமஹாதீ³னாம் வார்ஷிகஶ்ராத்³தா⁴தி³ஷு தத்தத்³தி³னே பார்வணஶ்ராத்³த⁴ம் கர்தவ்யம், மனுனோத்³தி³ஷ்டஶ்ராத்³தே⁴ பித்ருʼமாதாமஹாநாம் த்ருʼப்தேரபா⁴வாத் । ‘தஸ்மிந்ஶ்ராத்³தே⁴ து யே பிண்டா³ தவ்யேஷ வாயவ்யநா தவ்யேஷு வாயவ்யந தூ’ இதி பித்ருʼமாதாமஹாநுத்³தி³ஶ்ய தவ்யபிண்டா³நாம், தத்தத்பித்ருʼமாதாமஹாநுத்³தி³ஶ்ய வார்ஷிகஶ்ராத்³தே⁴ காயத்ரீவத் ஸ்வாதி⁴நத்ருʼகாரகீயாத்வாத் நிர்ணீதம் ॥

ஸஜ்ஜீவிநா ஜனகேந பித்ருʼமாதாமஹாநுத்³தி³ஶ்ய க்ருʼதே ஶ்ராத்³தே⁴ தேஷாம் வார்ஷிகஶ்ராத்³தா⁴தி³ஷு தத்தத்³தி³னே பார்வணஶ்ராத்³த⁴ம் கர்தவ்யம் ॥

தயா ச மம—

பித்ருʼமாதாமஹாந் தூ³ரே ஶ்ராத்³தே⁴ ஸவிண்டீ³கரணாத் பரம் ।
மனுனோத்³தி³ஷ்டவிதி⁴நா க்ருʼதம் ஶ்ராத்³தே⁴ தத்ருʼப்தயே’ இதி ॥

காரகே—

‘ந தத் ஸஜ்ஜீவிநாம் க்ருʼதம் வார்ஷிகம் ஆத்மனே

ஸஸ்த்ராஹதனான பிதாவுக்கு மஹாளய பக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தம் செய்யப்பட்டாலும், வேறு தினத்தில் பிதாமஹர் முதலியவரின் த்ருப்திக்காகப் பார்வண விதியாய் மஹாளய ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும். ஏகோத்திஷ்ட ச்ராத்தத்தில் பிதாமஹாதிகளுக்கு த்ருப்தி ஏற்படாததால். ‘அந்தப் பக்ஷத்தில் ச்ராத்தத்தில் பித்ருக்களுக்கு விதிப்படி பாட்ஸான்னத்தால் த்ருப்தி செய்யவேண்டும்’ என்று பிதாமஹாதிகளுக்கும் தர்ப்பணீயத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ‘அவர்களின் த்ருப்திக்காகப் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்’ என்று ஸ்ம்ருதிசந்த்ரிகை மாதவீயம் முதலியவைகளில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ஸஸ்த்ரம் முதலியவைகளால் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கும் ம்ருததிதி முதலியதில் செய்யப்படும் ச்ராத்தத்தை, பார்வண விதியுடனேயே செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

கர்கர்:—ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு சதுர்தசியில் செய்யப்படும் ச்ராத்தத்தை, புத்ரன் ஏகோத்திஷ்டவிதாநமாய்ச் செய்யவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில்:— 12-ஆவது நாளில், ஸன்யாஸிகளுக்கு

zஹநி' ஐதி ॥ தஸ் = ஸவிண்டீகரணம் ந, கிம் து வார்ஷ்ணி ஶ்ராத்தமேவ கர்தவ்யம் ॥

ஶாதாதபஃ—

'ஸகோஷ்டம் ஜலம் விண்ட ஸௌளகம் ப்ரேதஸம்ஸ்காரம் கர்ம நகுர்யாத் வார்ஷ்ணாத்ருʼதே தஸ் காயம் ஸந்யாஸிநஃ' ஐதி ॥ ஸந்யாஸிநொ யஹ்zவார்ஷ்ணகர்மாணி குர்யாத், தஸ்ய ஸகோஷ்டவிதாநம் நாஸ்யேத்யர்தஃ ॥

ஸன்யாஸிவிஷயே வார்ஷ்ணவ்யவஸ்தா ॥

ஸன்யாஸிநாம் நவஶ்ராத்தாத்யேகோஷ்டம் ஸவிண்டீகரணம் ந ஸ்தாஸ்தி, ஸகாத்ஸம்zவத்ஸரே ஸம்ப்ராப்தே வார்ஷ்ணமேவ கர்தவ்யம், கஸ்யசித் ஸம்ஸ்காரஸ்யாத்ரவசநாபாவாத் வார்ஷ்ணம் கர்தவ்யம் ॥

தஸ்மா அபராகேதாஃ—

'ஸகோஷ்டம் யதிநஸ்தாஸ்தி த்ரிஷ்ணீம் ஸ்ராத்தாதிகம் ।

ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஆனால், பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

சாதாதபர்:— ஸன்யாஸிக்கு, ஏகோத்திஷ்டம், ஜலதாநம், பிண்டதாநம், ஆசௌசம், ப்ரேத ஸம்ஸ்காரம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. பார்வணத்தைத் தவிர்த்த மற்றொன்றையும் செய்யக்கூடாது. ஸந்த்ராஹதனுக்கு அதைச் செய்யவேண்டும். 'ஸந்த்ராஹதனுக்கு மஹாளய பக்ஷத்தில் சதுர்தசியில் செய்யப் படும் ச்ராத்தத்தில்தான் ஏகோத்திஷ்ட விதாநம், மற்ற ச்ராத்தத் தில் இல்லை' என்பது பொருள்.

ஸன்யாஸி விஷயத்தில் பார்வண வ்யவஸ்தை.

ஸன்யாஸிகளுக்கு நவச்ராத்தம், ஏகோத்திஷ்டம், ஸபிண்டீ கரணம் என்ற இவை இல்லை. 11-ஆவது நாளிலாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது, புத்ரனால் பார்வண ச்ராத்தமே செய்யப்பட வேண்டும். மருத தினத்திலும், தர்சம், மஹாளயம் முதலியதிலும், பார்வணத்தையே செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

ப்ரசேதஸ்:— 3-தண்டங்களை க்ரஹித்து யதியாகியவனுக்கு

ஸவிண்டீகரணாஹாவாக் வாவத்ஸரம் தஸ்ய ஸவத்ஸரா' இதி ॥

ஹரிஹரவி—

'ஏஷ்டகாஸாத்ருண மெவ வைதா ஸவைஷ்யதிஃ ।
கதஷ்டகாதந கதத்வ்யம் வாவத்ஸரம் தஸ்ய ஸவத்ஸரா' இதி ॥

வ்யாஸவஸிஷ்டஃ—

'யதீநாம் தத்ர ஸம்ஸதி கதத்வெ(அ)தத் ஸத்தெ ஷஷ்டா । த்ரிஷ்டகாதாஸெவ வைதகம் நாவஜாயதெ' இதி ॥
ஸம்ஸதி = விஷ்டஸம்ஸதி, ஸவிண்டீகரணஸ்தி யாவத் ॥

ஷாதபதிஃ—

'ஸவிண்டீகரணம் ந வ்யாஷ்ருதீநாம் மெவ வத்ஸரா । கஷ்ட நெகாஷ்டெ வ்ரதெ காயதெஷாம் தத்ர வாவத்ஸரஃ' இதி ॥

உஸநா—

'ஸகொஷ்டம் ந கர்வீத யதீநாம் மெவ வத்ஸரா ।
கஷ்டநெகாஷ்டெ தெஷாம் வாவத்ஸரம் தத்ர வித்யதெ' இதி ॥

யமஃ—

'ஸவிண்டீகரணம் மெவ காயதி தெவளரஸத்தமஃ ।

ஏகோத்திஷ்டமில்லை. ஸபிண்டீகரணமுமில்லையாதலால் அவனுக்கு எப்பொழுதும் பார்வணமே.

ஸுமந்துவும்:— தண்டத்தை க்ரஹித்ததாலேயே யதி ப்ரேதனாகுவதில்லை. ஆகையால் புத்ரன் எப்பொழுதும் அந்த யதிக்குப் பார்வணத்தையே செய்யவேண்டும்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:— யதிகளுக்கு, புத்ரர்கள் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டியதில்லை. த்ரிதண்டங்களை க்ரஹித்ததாலேயே ப்ரேதத்தன்மை உண்டாவதில்லை.

ப்ரஜாபதி:— யதிகளுக்கு ஸபிண்டீகரணம் எப்பொழுதும் இல்லை. பதிநொராவது நாளில் அவர்களுக்குப் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

உசநஸ்:- யதிகளுக்கு ஏகோத்திஷ்டத்தைத் செய்யக்கூடாது. 11-ஆவது நாளில் அவர்களுக்குப் பார்வணம் விதிக்கப்படுகிறது.

யமன்: —யதிகளுக்கு, புத்ரன் ஏகோத்திஷ்டத்தையும்,

வனகொஜ்ஷ்டம் ந கூவீருத யதீநாம்வைவ வயஸ்தா॥ கூஹ்நெ காஹ்னெ வ்ருத்வை வாவ்ருணஸ்ராஜ்ஞாவரேஷு' இதி ॥

வஸிஷ்ஷ்ட—

'அதூவிர்யாநாம் ஹிக்ஷ்மணாம் ஜ்ஞாதிவயஸ்தாதிஹி: । காஹ்னெzஹ்நி கதாவ்யம் தெஷாம் ஸ்ராத்தம் தூ வாவ்ருண'தி இதி ॥

வ்யாஸ்ய:—

'கூவீவகொ வஹ்நிஹுத்வ ஹம்வஸ: வரஹம்வகஸ: । அதூ விர்யாநாம் ஹிக்ஷ்மணா சைகஷ்ணீதிரஷ்ணிநாழி ॥ ஷொடஶஸ்ராத்நி நவஸ்ராத்தம் வவிஜ்ஞீகரணம் நத । வனகாஹ்னெzஹ்நி வம்வ்ருத்வை யதி வா காஹ்னெzஹ்நி ॥ வாவ்ருணேந வியாநேந ஸ்ராத்தம் கூர்யாதேஷளரவஸ:' இதி ॥

காத்யாஹ்னெ—

'ந தசு வஸ்ரூவாவிநாம கூர்யாசு வாவ்ருணம காஹ்னெzஹ்நி' இதி ॥ தசு = வவிஜ்ஞீகரணம் ந, கிம் தூ வாவ்ருணீதர்யாசு: ॥

ஸபிண்டீகரணத்தையும் செய்யக்கூடாது. 11-ஆவது நாளில் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வஸிஷ்டரோவெனில்:—நான்கு ப்ரகாரமுள்ள யதிகளுக்கும், ஜ்ஞாதி பந்து புத்ரன் முதலியவர்களால் 12-ஆவது நாளில் பார்வண ச்ராத்தம் செய்யப்படவேண்டும்.

புலஸ்த்யர்:-குடீசகன், பஹூதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன் என்ற ஏகதண்டிகளாயும், த்ரிதண்டிகளாயுமுள்ள நான்குவிதமான யதிகளுக்கும், ஷோடஶ ச்ராத்தம், நவச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. 11-ஆவது தினத்திலாவது, 12-ஆவது தினத்திலாவது பார்வண ச்ராத்தத்தைப் புத்ரன் செய்யவேண்டும்.

காலாதர்சத்தில்:—ஸன்யாஸிகளுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது. 12-ஆவது நாளில் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஸாதாதவ:—

'வனகோஷ்டம் ஜலம் விஷ்ணு சாஸனம் வைதஸம்ஸ்தியாழி।
நகாயஸ வாவஸ்ணாஸ்ரந்ஸ் ஸ்வஸ்ரீதாய ஸிக்ஷவே' ஸதி ॥
வைதஸம்ஸ்தியாம் = ஸஹநழி ॥

தயாவ ஸ்வஸ்ரண்வ ஸ்ராணை—

'தஸ்யாணாசாஸ்ரசாணாம் வ காயஸ்ரஸாஹாஸிகாம் கிரயாம்।
யதோம் கிஞ்சிந்நகதஸ்வயம் யஸ்மாந்நஸ்ஷாம் கரோதி தஸ ॥ வனகா
ஸமே ஸாஸமே வா வாவஸ்ணஸ்ராஸ்சாவஸ்ரஸ। ஸ்ரதஸ்வை
ஸாஸிஸ்காஸ்ராஸ்ரே தீயேஸ் வைவ ஸஹாயபே' ஸதி ॥

'வஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸிதஸ்ரஸ்ரவாம் விதாஸயம், 'வஸ்ரஸ்ரஸ்ரா
ஸிதிவஸ்ரதாம் விதஸ்ரம் ஸ்ராஸ்வைவதாம்' ஸதி யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ரஸ்ரணாத ॥

கதாஸ்வயாயநம்—

'வைவஸ்ரவம் தஸ்ர யத ஸ்ராஸ்ர ஸ்காயம் தத்தம் ஹவைத ॥
வைவஸ்ரவஸ்காஸ்ர விதஸ்ரோவஸ்ரஸ்ரஸ்ரஸயம் ஸ்ரீதாம்' ஸதி ॥

சாதாதபர்:—ப்ரம்ஹபூதனான ஸன்யாஸிக்கு ஏகோத்திஷ்டம், உதகதானம், பிண்டதானம், ஆசௌசம், தஹநம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. பார்வணத்தை மட்டில் செய்யலாம். அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹாண்ட புராணத்தில்:—ப்ரம்ஹசாரீ, க்ருஹஸ்தன், வானப்ரஸ்தன் என்ற மூன்று ஆச்ரமிகளுக்கும் தஹநம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்யவும். மற்றவர்களுக்குச் செய்வதை ஒன்றையும் ஸன்யாஸிக்குச் செய்யக்கூடாது. அவனுக்கு 11-ஆவது, அல்லது 12-ஆவது நாளில் பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்திலும், தர்ச ச்ராத்தத்திலும், தீர்த்த ச்ராத்தத்திலும், மஹாளய ச்ராத்தத்திலும் பார்வணத்தைச் செய்யவும்.

பிதா முதலிய மூவர்களும், வஸு ருத்ர ஆதித்ய ரூபர்களாயுள்ளனர். 'வஸுக்கள் ருத்ரர்கள் ஆதித்யர்கள் ஆகிய பித்ருக்கள் ச்ராத்த தேவதைகள்' என்று யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

இதில், ஆச்வலாயனர்:—தேவர்களை முன்னிட்டுச் செய்யப்படும் ச்ராத்தமெதுவோ அதனின் பலம் அக்ஷயமாகும். பித்ருக்கள் தேவர்களை முந்தியவராயுள்ளவர்கள். அவர்கள் வஸு ருத்ர ஆதித்யர்கள் என்பவர்களாம்.

ஹரிஷ்ஷுஹஉஹெஷ்ஷுஸாதூகாஃ விதூஆயஃ। நஹிவ-ஸாணெ
உஹெஷ்ஷுஸாஃ—விஷ-ஃ விதாzஷ்ஷு ஜமதொ ஹிவெ்ா யஜ்ஞஷ்ஷுஹவ
ய। ஷ்ஷுஹா விதாஉஹொ ஜ்ஞுயொ ஹ்ருஹம் ய ஷ்ஷுவிதாஉஹஃ॥
உஹிஷ்ஷு விஷ-யெஷ்ஷுஹிஷ்டஃ விதாஸ்ஹெஷ்ஷு-தவிஷ்டுதாஃ।
ஷ்ஷுஹா வஸிஷ்டஃ வீணாகி வ-ஂஷஷ்ஷவஷ்டுாநு விதாஉஹாநு॥
ஷ்ஷுவிதாஉஹாந-ஹிஷ்ஷு கூவிஷ்டாzஹம் யெஉஹாஉ-நெ।
நயாந்தி நாஸகம் வொஸம் தெஷாம் வெ ஷ்ஷுவிதாஉஹாஃ' இதி॥

வாராஹவ-ஸாணெ விதூஷ்ணு ஷ்ஷுதி யஃ—

ஷ்ஷுஹா விஷ-ஷ்ணு ஸ-ஷ்ஷு ஹவதா [உயி] ரஹிவ-ஸ-ஷாஃ।
கூஹிதூா வஸவொ ஸ-ஷ்ஷுா ஹவதாஂ உ-ஊதஷ்டுபஷ்டுஜெ' இதி॥

கூதூஷ்ஷுஹவிஷ-உஹெஷ்ஷுஸாஷ்ஷுாநெ கெவிஹாதூாஞ்ஸாதூ
வாஸாதூதி திவ-ஸ-ஷொஷ்டுஷம் கூவஷ்டுஹி॥

ஹரி, ப்ரம்ஹா, மஹேச்வரர் இந்த மூவர்களாயுள்ளவர்கள் பித்ராதிகள். நந்திபுராணத்தில் **மஹேச்வரர்:**-இந்த உலகத்திற்கு விஷ்ணு பிதா ஆகிறார், திவ்ய யஜ்ஞமும் அவரே. ப்ரம்ஹா பிதா மஹரென்று அறியவும். நான் ப்ரபிதாமஹன் என்று அறியவும். விஷ்ணுவை உத்தேசித்து எவர்கள் பூஜித்தனரோ, அவர்களால் பித்ருக்கள் த்ருப்தி செய்யப்பட்டவராகின்றனர். ப்ரம்ஹா பூஜிக்கப்பட்டால் அவர் பிதாமஹர்களெல்லோரையும் த்ருப்தர் களாகச் செய்கிறார். ஓ முநே! ப்ரபிதாமஹர்களை உத்தேசித்து, எவர்கள் என்னைப் பூஜித்தனரோ அவர்களின் ப்ரபிதாமஹர்கள் பயங்கரமான நரகத்தை அடைவதில்லை.

வாராஹபுராணத்தில் பித்ருக்களைக்குறித்து,

யமன்:—ப்ரம்ஹா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்கள் உங்களுக்கு அதிதேவர்களாகின்றனர். ஆதித்யர்கள் வஸுக்கள் ருத்ரர்கள் என்ற இவர்கள் உங்களது மூர்த்திகளே ஆகின்றனர்.

இதில் சிலர், ப்ரம்ஹ விஷ்ணு மஹேச்வர ஸ்தானத்தில், ஆத்மா, அந்தராத்மா பரமாத்மா என்று மூன்று புருஷர்களை உத்தேசிக்கின்றனர். அவ்விதமே,

தயாவ வாஜ்ஞ—

‘கஞ்சாத்தா ஸவைஶ்விஃ வாஸோத்தா ஶைஶ்வாஃ । ஸவைஃ ஷாடை³வ ஸ்ரோதாஸாத்தா வ்ருஷா வதா³ஶ்வஃ’ ஜதி ॥

விஶ்வேவ விஷயை ஸஜ்ஞஃ—

‘வாஸுஸ்ரு[வொய்ரு]வாஜ்ரு வாஜ்ரு வளவைவ வாவ்ருணை ஸ்ரஸ்தா³ள । நைதி³தி³கை காமகாரா வைவம் வவ்ருது கீதை’ ஜதி ।நைதி³தி³கம் = ஸவிண்ணீரகணாதி³ ॥

ஸம்ஸ்ராயஜ்ரு ஹ்ரைராகவ்ருகாரணை வ்ரூவீ நாவீ தீ வாவ்ருணம் கூட்ரு ॥

யது வவநஃ—

‘வனகாஜை ஸாஜைஜ்ஹி நாராயணவ்யிக்ரியா । வ்ரூதி ஸம்வத்ஸரம் வைவ ஶ்ரதகியாதி³ஜ ஸவைஃ’ ஜதி, தத்³விஷ்யகத்ரு கவிஷயே । வ்ரூதி³கத்ரு கவைஜவி விகல்ப உதி³தை³ ॥ ‘ஶ்ரத்³த⁴கியாதி³ம் ஸவைஃ’ ஜதி விஶேஷஸ்ரணாத், கர்ம்யதா³ஸோவா ஸ்ரூயே வாவ்ருணவைவ ॥

பாத்மத்தில்:—அந்தராத்மா என்பவர் விஷ்ணு, பரமாத்மா என்பவர் மஹேச்வரன், ஆத்மா என்பவர் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகிய சதுர்முக ப்ரம்ஹா ஆகிறார்.

விச்வேதேவ விஷயத்தில் சங்கர்:—புரூரவர், ஆர்த்ரவர் என்ற இருவரும் பார்வணத்தில் தேவர்கள். காலன், காமன் என்ற இருவரும் நைமித்திக ச்ராத்³த⁴த்தில் தேவர்கள். இவ்விதம் எல்லாவற்றிலும் சொல்லவும். நைமித்திக ச்ராத்³த⁴ம் = ஸபிண்டீகரணம் முதலியது.

உத்தேச்யனுடைய க்ருஹ்யத்தில் சொல்லியபடி ப்ராசீனாவீதியாய் பார்வணத்தைச் செய்யவும்.

ஆனல், ‘11-ஆவது, அல்லது 12-ஆவது தினத்தில் நாராயண பலியைச் செய்யவும். ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் இதைச் செய்யவும். இது ம்ருத திதியில் செய்யப்படவேண்டும்’ என்ற வசனம் உள்ளதே எனில், அது சிஷ்யன் செய்யும் விஷயத்தைப் பற்றியது. புத்ர கர்த்ருகமாகிய விஷயத்திலும் விகல்பம் என்று சிலர். ம்ருத திதியில் இது செய்யப்படவேண்டும் என்று விசேஷத்தைச்

வராஹபுராணே—

'கர்மணைகே து ஔபாஸன வாவஹார்யாக்நௌ சாவரோக்ஷ்யந்தி நாராயணவலிம் வைவ வாவஹார்யம் து வைஹாயஸே ॥ ஹம்ஸே ஷ்ரௌதே வர்தர் கர்யாத் வாவஹார்யம் விதர்யஜ்ஞவத் நாராயணவலிம் வைவ தயா வரோஹம்ஸகே' இதி ॥

ஷ்ரௌதஸூத்ரே—

'ஷ்ரௌதே விதரி வஷ்ரௌஷ்டே தாதே வ வதிதே வதி । யேஷ்ட வனவ விதா ஔபாஸனேஷ்டாஔபாஸ்ன ஷ்வயம் வர்தர்' இதி ॥ வஷ்ரௌ வாஸ்ன வர்தவ்யம் விதா யேஷ்டர் விதாரிஷ்டேஷ்டா ஔபாஸனி தவ்ஷ்டிஸ்ன ஷ்ரௌதேதத்வர்தாரவி தேஷ்ட வனவ ஔபாஸிதர்யர்தர் ॥

தயா வாரிஜாதே—

'அஷ்டாஷ்டாஹிஷ்டே தாதே வதிதே வஷ்ரவஜிர்தே । வர்ஸ்ய

சொல்லியதால் மற்ற அமாவாஸ்யை முதலியதில் பார்வணமே செய்யப்படவேண்டும்.

ஸுமந்துவோவெனில்:— குரூசகனின் விஷயத்தில், தர்சம் முதலியதில் பார்வண ச்ராத்தத்தையும், நாராயண பலியையும் செய்யவும். பஹ்வ்ருசகனின் விஷயத்தில் பார்வணத்தைச் செய்யவும். ஹம்ஸனின் விஷயத்தில், புத்ரன் பித்ரு யஜ்ஞ விதியாய்ப் பார்வணத்தையும், நாராயண பலியையும் செய்யவும். பரமஹம்ஸனின் விஷயத்திலும் அவ்விதமே செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸன்யாஸியான பிதா இறந்தாலும், பதிதனான பிதா இறந்தாலும், புத்ரன், பிதா எவர்களுக்குக் (ச்ராத்தத்தை) கொடுப்பானே அவர்களுக்குக் கொடுக்கவும். 'ஸன்யாஸத்திற்கு முன் பிதா எந்தப் பிதா முதலியவர்க்குக் கொடுப்பானே, அவர்களுக்கே ஸன்யாஸி மரித்த பிறகு அவனது புத்ரன் கொடுக்கவேண்டும்' என்பது பொருள். அவ்விதமே,

பாரிஜாதத்தில்:— பிதா சண்டாளன் முதலியவர்களால் கொல்லப்பட்டிருந்தாலும், பதிதனாயிறந்தாலும், ஸன்யாஸியாயிறந்தாலும், வ்யுத்க்ரமமாய் இறந்தாலும், (தகப்பன் ஜீவித்திருக்க

கூசாவு ஶ்ரெத ஷெபம் பெஹூ வனவ ஹஹாதூஸள' ஊதி । ஸஜு வஜி ஹுதः = ஸஜ்யாஸீ ॥

கூஸ்ரு ஷ வைதீக்ஷாஸாவாஸு கெஶயாரணவ்ரு ஹுஷய ஹுஜி நியஶோ நாஸ்தி । வஹ்ஸாஷெ வாவ ஹுணஶெவெதி நிணயः ॥

ஸவிண்ஜீகரணவியிः ॥

கூய ஸவிண்ஜீகரண டி ॥ தஸ்ரு காஶ்யாஹாஸ்ரு ஷாயநः—

'கூய ஸவிண்ஜீகரணம் வதரெ வஶ்ணெ ஹாஹஸாஷெ வா' ஊதி ॥

காதயாயநः—

'கூய ஸவிண்ஜீகரணம் ஸம்வத்ஸரெ வஶ்ணெ திவகெஷவா யஹவ ஹா வ்ரஜிராவஹ்ரு தெ' ஊதி ॥

வொயாயநஸ்ரு—

'ஸம்வத்ஸரெ ஸவிண்ஜீகரண ஜெகாஹஸெ ஶாஸி ஷஷ்டெ வா வத ஹ்யெ ஹாஹஸெ ஹ்ஸிவா' ஊதி ॥

புத்ரன் சாவது வ்யுத்க்ரம ம்ருதி) இறந்தவன் எவருக்குக் கொடுப் பானே அவனுக்கே புத்ரன் கொடுக்கவேண்டும்.

ஸன்யாஸிக்கு ப்ரேதத்வமில்லாததால், புத்ரனுக்குக் கேச தாரணம், ப்ரம்ஹசர்யம் முதலியதில் நியமமில்லை. வர்ஷத்தின் முடிவில் பார்வணம் மட்டில் என்பது நிர்ணயமாம்.

ஸபிண்டீகரண விதி.

இனி ஸபிண்டீகரணம் சொல்லப்படும். அதற்குக் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆச்வலாயனர்:— இனி ஸபிண்டீகரணம், வர்ஷம் முடிந்த பிறகாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது.

காத்யாயனர்:— இனி ஸபிண்டீகரணம், வர்ஷம் முடிந்த பிறகு, த்ரிபக்ஷத்திலாவது, எப்பொழுது நாந்தீ ப்ரஸக்த மாகிறதோ அப்பொழுதாவது (செய்யப்படவேண்டும்.)

போதாயனரும்:— வர்ஷம் முடிந்ததும் ஸபிண்டீகரணம், 11 அல்லது, 6, அல்லது 4-ஆவது மாஸத்தில், அல்லது 12-ஆவது நாளில்செய்யப்படலாம்.

வஜ்ராதௌ zவி ஸவனவாஹ—

'சுயே ஸம்வத்ஸரே வ-ணே ஸவிஜ்ஞீகரணம் த்ரிவக்ஷே வா த்ரேதீயே வா ஶாலி ஷஷ்டிவைகாதஶே ஶாலி ஆதஶாஹே வைகாதஶாஹே வா' இதி ॥

ஹ்ரஹ்ரவரிஶிவிஷ்டzவி—

'சுயே ஸம்வத்ஸரே ஸவிஜ்ஞீகரணம்' இதி ॥

காத்யாயநஷ்ட்ரேள ச—

'தத்ஸம்வத்ஸரே வ-ணே ஸவிஜ்ஞீகரணம் ஸவைஶ் । ஆதஶாஹே த்ரிவக்ஷே வா யதா வா வ்ரீஹயாவதேஶ்' இதி ॥

'யதா ஸம்வத்ஸராதௌ ஸவிஜ்ஞீகரணம் ததா । ப்ரேதஸம்ஸ்காரகாரணி யாநி ஶ்ராத்தாநி ஷோட்ஶ ॥ யஶ்சாகாமே தஸ்ய காரணி நாந்யஶ் சோத்பத்தே தத்' இதி ஹாரீதஸ்மரணாத் தத்தாமே வநகோத்ஷவியாநேந ஶாலிகாநிகர்ஷகா ஹொதாரஶ்சாந்நஷ்டாய ஊநாஹ்நிகாஶவர ஶாலிகாஶ வ-ண வர்ஷிநே தஶ கர்யாஶ ॥

போதாயனரே மற்றொரு கண்டத்திலும் சொல்லுகிறார்:— வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸபிண்டீகரணம், த்ரிபக்ஷத்திலாவது, 3-ஆவது மாஸத்திலாவது, 6-அல்லது, 11-ஆவது மாஸத்திலாவது, 12 அல்லது 11-ஆவது நாளிலாவது செய்யப்படவேண்டும்.

க்ருஹ்யபரிஶிஷ்டத்திலும்:— வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸபிண்டீகரணம்.

காத்யாயன ஸ்ம்ருதியிலும்:— வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸபிண்டீகரணம். 12-ஆவது நாளில், அல்லது த்ரிபக்ஷத்தில், நாந்தீ ப்ரஸக்தமாகும்போதாவது செய்யப்படவேண்டும்.

ஸம்வத்ஸராந்தத்தில் ஸபிண்டீகரணமாகும் பக்ஷத்தில், "ப்ரேதஸம்ஸ்காரகார்யங்களையும், 16-ச்ராத்தங்களையும் அதனதன் காலத்தில் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில் ப்ரேதத்வ மோக்ஷம் ஆவதில்லை" என்று ஹாரீத ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் அதனதன் காலத்தில் ஏகோத்திஷ்ட விதாநமாய் மாஸிகங்களைச் செய்து, ஸோதகும்ப ச்ராத்தங்களையுமனுஷ்டித்து, ஊநாப்திகத்திற்குப் பிறகு ஆப்திகத்தின் முதல் நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும்.

ஸம்வத்ஸராதெ ஸபிண்டீகரண உநாஹிதாக்நெ உபவ்யே, ஸபிண்டீகரணம் கர்யாத்ஸ்வயம்ஜாதாநக்நீநிதாய । அநாஹிதாக்நெஃ ப்ரெதஸ்ய வர்ஷணைகாதஶ்ராத்தஸ்ய' இதி ஹவிஷ்யத்புராண வசநாத், 'ஸம்வத்ஸராதெ தத்ஃ ப்ரெதஃ பித்ருத்வமாப்நோதி' இதி வொயாயநப்ராஹ்மணாத் । 'ஸம்வத்ஸரெ பூர்ணெ' இதி ஸ்ம்ருத்யந்தராச்ச । நாதிக்ரமதோஷஃ, 'ஸபிண்டீகரணம் கர்யாத்ஸம்வத்ஸராதெ யதா வ்யாக்யாதம் । ஔத்பாதிகாத் பரம் கர்யாத்ஸாம்வத்ஸரிகாத் பரம்' இதி வசநாவகாஶாத் ॥ வத்ஸராதெ யதா கர்யாத் ஸபிண்டீகரணம் வ்யாக்யாதம் । ததா தத்ர தியிவாராதீநு கர்யாதெவாவிவாரயந்' இதி ப்ராஹ்மணாத் । ஔத்பாதிகாத் பரம் பூர்ணாயாம்ஹெ ஔத்பாதிகதிநெ கர்யாத் । ததா நவ்யஶ்ராத்தாதிகம் கர்யாத், 'ஸாபிண்ட்யம் யதி வர்ஷாந்தெ ப்ரேதஸ்ய ப்ரேத ஸ்ருஜதி । கர்மீத்த வியிவத் வ்யாத் ஸுதெவ வ்யஶ்நுவிதி' இதி ப்ராஹ்மணாத் ॥

வத்ஸராந்தத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்வது அநாஹிதாக்னிக்கு முக்யமாகியது. 'அநாஹிதாக்னியான யஜமானன், அநாஹிதாக்னியான ப்ரேதனுக்கு வர்ஷம் முடிந்தபிறகு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும் ஓ யுதிஷ்டிர!' என்று பவிஷ்யத் புராணவசநத்தாலும், 'வர்ஷம் முடிந்தபிறகு ப்ரேதன் பித்ருத்வத்தை அடைகிறான்' என்று போதாயந ஸ்ம்ருதியாலும், 'ஸம்வத்ஸரே பூர்ணே' என்று சொல்லியிருப்பதால், 2-அல்லது 3-தினங்கள் குறைந்துள்ள காலத்தில் செய்யக்கூடாது. அப்பொழுது ஸம்வத்ஸரம் பூர்ணமாகாததால்.

இவ்விஷயத்தில் வாராதி தோஷமென்பதில்லை. 'வர்ஷாந்தத்தில், ஔத்பாதிகத்திற்குப் பிறகு, ஆப்திகத்திற்கு முதல் நாளில் செய்யவும். புத்ரன் வர்ஷாந்தத்தில் செய்வதாலல் திதி வாரம் முதலியதை விசாரிக்காமல் செய்யவேவேண்டும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். ஆப்திகத்திற்கு முதல் நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யமுடியாவிடில் ஆப்திக தினத்தில் செய்யவும். அப்பொழுது தனியாய் ஆப்திகம் செய்யவேண்டியதில்லை. 'வர்ஷாந்தத்தில்

ஆஹுராஹே வவிண்ஜீகுரணஃ ஷொடுஶஹ்ராஜவ-ஷிவ்ருகூம் கூதஃவ்ருழ், தஜ்வி வ்ருஷ்ஜுழ், ‘வம்வத்ஸரவ்ருதிரா வெ ஆஹுராத்ருயஃ’ ஜ்தி ஸ்ரு-தெஃ, ‘ஆநஜ்ஞாஸு கு-டுயஃபூராணாம் வ-ம் வாம் வைவாய-ஷஃ கூயாஸு । கவ்ஷ்ரகுவாஜ்ஹரீரவ்ரு ஆஹுராஹஃ வ்ருஶவ்ருதெ’ ஜ்தி ஷ்ருராணாஸு ॥

வஸுவ-த்ருவ்ரு ஆஹுராஹ வஸவ ஃ-வ்ருஃ, ‘கவ்ஷ்ம்வத்ஸரம் ஜீவிஷ்ருதி’ ஜ்தி ஸ்ரு-தெஃ, ‘வஸுவ-தெத்ரிஹிரண்யெவ கு-வீரத ஆஹுஸுஹநி । வவிண்ஜீகுரணஸ்ரூஶம் தயொரெஷ ஜ்தி ஷ்ருதிஃ ॥ வவிண்ஜீகுரணம் விதெத்ராஃ கு-யபூஜெகொ ஹியவ்ஷ-தஃ । கவ்ஷ்ரகுவாஜ்ஹரீரவ்ரு ஆஹுராஹஃ வ்ருஶவ்ருதெ’ ஜ்த்ராஷிவ்ஷ்ராணாத் ॥

ந வாத்ர வாராஷிஜொஷஃ, தயா வ வாயணீயெ—

‘ஸ்ரூஶம் வவிண்ஜநம் கு-பபூராஸு கியிவாராஸுவிஜ்தயெஸு ।

ம்ருதமாஸத்தில் ம்ருததிதியில் விதிப்படி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்வானால் அதே ப்ரதமாப்திகம்’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தை, ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்து பிறகே செய்யவேண்டும். 12-ஆவது நாளும் ச்லாக்யம். ‘12-நாட்கள் ஒரு வர்ஷத்திற்குச் சமம் என்று ச்ருதியாலும், ‘குலதர்மங்கள் (சுபகார்யங்கள்) அநேகமாயிருக்குமாதலாலும், மனிதர்களின் ஆயுள் குறைவானதாலும், சரீரம் ஸ்திரமல்லாததாலும், 12-ஆவது நாள் ச்லாக்யமெனப்படுகிறது’ என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும்.

ப்ராதா இல்லாமல் ஒரே புத்ரனுயிருப்பவன், 12-ஆவது நாளில் செய்வதே முக்யபக்ஷம். ‘எவன் ஒரு வர்ஷம் வரையில் ஜீவித்திருப்பான்’ என்று ச்ருதியிருப்பதாலும், ‘ஏகபுத்ரனுயிருப்பவனும், ஆஹிதாக்னியும், 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவ்விருவர்க்கும் இதுவே முக்யகாலமென்று நிர்ணயம். ஏகபுத்ரனுயிருப்பவன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்தால் அவனுக்கு 12-ஆவது நாளே ப்ரசஸ்தமெனப்படுகிறது, சரீரம் அஸ்திரமானதால்’ என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும்.

இந்த விஷயத்தில் வாராதி தோஷமில்லை. அவ்விதமே, ஸாயணீயத்தில்:—ஸாபிண்ட்ய ச்ராத்தத்தைச் செய்தால்

வர்ஷாந்தே ஆதஶாஹே வா ஸபிண்டீகரணம் யதி' இதி ॥

மாதாபித்ருவ்யதிரிக்தவிஷயே ஸ்மூத்யந்தரம்—

'ஆதஶேஹநி ஸம்ப்ராப்தே யதி ஶுக்ரதிநம் ஸவேத் ।
மாதாபித்ருப்யாமந்யஸ்ய நைவ கார்யாத் ஸபிண்டநம்' இதி ॥

கந்யத்ராபி—

'நாஜ்ஞாரே ச சதுர்தஶ்யாம் ப்ருகுவாரே குரோர்திநே । ஸபிண்டீகரணம் கார்யாத் குலக்ஷயகரம் ஸவேத் ॥ ஶ்வோ ஸூதே தத்து கார்வீத ஸாபிண்ட்யம் ஷோடஶேஹ்யவா । த்ரயோவிம்ஶதிநே வாஹபி த்ரிபக்ஷாதாவநந்தரே' இதி ॥

ஆதஶாஹஸபிண்டீகரணாஸம்ஸவே த்ரிபக்ஷாதிஷு வாராதிகம் பரீக்ஷ்ய கார்யாத் ॥

தத்ரக்தம் ஸ்மூதிரத்நே—

'ஸகாதஶாதித்யதிநே வர்ஷாந்தே வாஹபி யஶ்சரேத் । ஸலக்ஷ்ய ஸ்ரஹவாராதிஸலம் நப்ரதிஶோதயேத் ॥ த்ரிபக்ஷாதிஷு

திதி வாரங்களை ஆலோசிக்கக் கூடாது, வர்ஷ முடிவிலாவது, 12-ஆவது நாளிலாவது ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யும் விஷயத்தில்.

மாதாபிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர் விஷயத்தில்,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—12-ஆவது நாளில் சுக்ரவாரம் நேர்ந்தால், மாதாபித்ருக்களன்றி மற்றவனுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவே கூடாது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:-பௌமவாரம், சதுர்தசீ, சுக்ரவாரம், குருவாரம் இவைகளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. செய்தால் குலக்ஷயகரமாகும். அதை மறுநாளில் செய்யவும். அல்லது 16-ஆவது நாளில், 23-ஆவது நாளில், அல்லது த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்திலாவது செய்யவும்.

12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யமுடியாவிடில், த்ரிபக்ஷாதி காலங்களில் வாரம் முதலியதைச் சோதித்துச் செய்யவும். அவ்விதம்,

ஸ்ம்ருதி ரத்னத்தில்:—11-ஆவது தினத்திலோ, 12-ஆவது தினத்திலோ, வர்ஷாந்தத்திலோ ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்கிறவன், லக்னம், க்ரஹங்கள், வாரம் முதலியதின் பலத்தைச் சோதிக்கக்

காலெஷு ஸபிண்ட்யீகரணம் யதி। தத்ர ப்ரஶஸ்தம் நக்ஷத்ரம் ப்ரவி ஶொத்ய ஸமாசரெத்' இதி ॥

ஹாரீதஃ—

'ஸகாதஶெ ஆதஶெ வா யதி ந ஸ்யாத் ஸபிண்ட்யநம்। உத்தரொத்தரகாலெஷு யதாஸம்பவமாசரெத்' இதி ॥

தெ சாத்திரஸா தர்ஶிதாஃ—

'ஆதஶாஹெ த்ரிபக்ஷெ வா த்ருதீயெ மாஸி ஷஷ்஠கெ। ஸகாதஶெ வா மாஸ்யப்தெ வ்ருஜள கூர்யாத் ஸபிண்ட்யதா' மிதி ॥

பஜதள ச—

'சுத ஆதஶாஹெ த்ருதீயெ சதுர்த்தெ ஷஷ்஠ெ வைகாதஶெ வா மாஸி ஸபிண்ட்யீகரணம்' இதி ॥

காலாதர்ஶெ—

'ஸகாதஶெ ஆதஶெ ஹ்நி த்ரிபக்ஷெ வா த்ரிமாஸகெ। ஷஷ்஠ெ வைகாதஶெ வாப்தெ ஸம்பூர்ணெ வா ஶுபாரமெ ॥ ஸபிண்ட்யீகரணஸ்யைதெ சுஷ்டள காலாஃ ப்ரகீர்த்திதாஃ' இதி ॥ சுஷ்டள காலா இத்யுபலக்ஷணம் ॥

கூடாது. த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யமானால், ப்ரசஸ்தமான நக்ஷத்ரத்தைச் சோதித்துச் செய்யவேண்டும்.

ஹாரீதர்:—11, 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படாவிடில், மேலுள்ள காலங்களுள் நேர்ந்த ஒரு காலத்தில் செய்யவும்.

அக்காலங்களும் **அங்கிரஸ்ஸால்** சொல்லப்பட்டுள்ளன:— 12-ஆவது நாள், த்ரிபக்ஷம், 3-ஆவது மாஸம், 6-ஆவது மாஸம், 11-ஆவது மாஸம், வர்ஷாந்தம், சுபம் நேர்ந்த ஸமயம் இவைகளுள் ஒன்றில் செய்யவும்.

பத்ததியிலும்:— 12-ஆவது நாள், 3-ஆவது மாஸம், 4-ஆவது மாஸம், 6-ஆவது மாஸம், 11-ஆவது மாஸம் இவைகளுளொன்றில் ஸாபிண்ட்யம்.

காலாதர்சத்திலும்:— 11-ஆவது நாள், 12-ஆவது நாள், த்ரிபக்ஷம், 3-ஆவது மாஸம், 6, 11-ஆவது மாஸங்கள், வர்ஷாந்தம், சுபகார்யஸமாகமம் என்று எட்டுக்காலங்கள் ஸாபிண்ட்யத்திற்கு

தயா வ வ்ருத்திராத்தே—

'வனகாஉஸ ஆஉஸொzஹ்ரி குயொஉஃஷிநெzவி வா।
த்ரிவக்ஷு வா த்ரிரோஹெ வா ஷஷ்டெ வைகாஉஸொzவி வா ॥
வத்ஸராஞ்ஜெzவி வா கூயஸ்ய குயொவிஃஷிநெzவி வா। வ்ருஜி
வ்ருஜிநெ வெதி உஸகாமாவ்ஹவிண்ணெ' உதி ॥

மமஸ்து—

'கூயவா கவக்ஷ்யதம்யத்ர ஆஉஸ்ராஹெ ஹவிண்ணநி। குயொ
உஸிநெ கூயஸ்ய குயொவிஃஷிநெzயவா' உதி ॥

ஸ்ரீயஸ்யை—

'வனகாஉஸ்ராஹரோஹ்ரு யாவஉஷொஉஸ்ராஜிநாஸ। ஹவிண்ஷி
கரணம் கூயஸ்ய தத்வஹ்வஉஸொzஹ்ரி வா' உதி ॥

வ்ருஹஸ்பதிஃ—

'ஆஉஸ்ராஹாஜிகாமெஷ்ட ஹவிண்ஷிகரணம் ந வெஸ। தஉ
வ்ருஷ்ஹ நக்ஷத்ரெ த்ரிவக்ஷாஜிஷ்ட காரயெஸ' உதி ॥

வ்யாஹஃ—

'ஸ்ரோஉஉக்ஷ்யதெ தவ்ரிஸு ஆஉஸொகாஉஸொzஹ நி।

விதிக்கப்பட்டுள்ளன. எட்டுக்காலங்கள் என்றது மற்றக் காலங்களுக்கு முபலக்ஷணம், அவ்விதமே,

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:- 11, 12, 13-ஆவது தினங்கள், த்ரிபக்ஷம், 3, 6, 11-ஆவது மாஸங்கள், வர்ஷத்தின் முடிவு, 23-ஆவது தினம், நாந்தியின் முதல் தினம் என்று பத்துக் காலங்கள் ஸாபிண்ட்யத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

கர்கரும்:— 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படாவிடில், 13, அல்லது 23-ஆவது தினத்தில் செய்யவும்.

ச்ரீதரீயத்தில்:— 11-ஆவது நாள் முதல் 16-ஆவது நாள் மரையில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யலாம். பிறகு 17-ஆவது தினத்திலும் செய்யலாம்.

ப்ருஹஸ்பதி:— 12-ஆவது தினம் முதலிய காலங்களில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படாவிடில், த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலங்களில் ப்ரசஸ்தமான நக்ஷத்ரத்தில் செய்யவும்.

வ்யாஸர்:— 11, 12-ஆவது தினங்களில் செய்யப்படாவிடில்

தூயொவிம்ருஜிநெ வாரவி தீர்வக்ஷாஜ்ஞாத்ரெஷ்ட வா ॥ தத்ர வ்ருஷ்ணநக்ஷத்ரம் வரிஷ்ரொஜ்ய ஸரோவரெஷு । தீர்வஹக்ஷம் விநா ஜந்மர்க்ஷாந்ருளஸ்ருஜெந்ருராநு ॥ ஸுக்ரவாரம் தஜ்ஜம் ச விநாரநூத்ர ஸரோவரெஷு' இதி ॥

ஸுஜ்ஞ:—

'யதுஜ்யாம் தர்யஜ்ஞ வஹ்நிவ்ருத்யம் ஸவிஷ்ணுகரணம் ஷ்ரவிதிழ் । வநகொஷ்டிவ்ருத்யாநெந தஜ்ஞ காயம் ஸ்ருஜ்யாதிந:' இதி ॥ யதெதஜ்ஞ ஸவிஷ்ணுகரணம், தஜ்ஞ ஸ்ருஜ்யஹதவ்ய வநகொஷ்டிவ்ருத்யாம் காயம், ந ஸவிஷ்ணுகரணஸ்தியம் ॥

ஷ்ரவிதிரத்ந—

'ஸவிஷ்ணுகரணே தீர்ணி ஸீக்ஷாணியாஹ்ருஸ்ருநீஷிண: । ஷ்ராஜ்ய வதர்ய தயா ரளஜ்ரம் நக்ஷத்ரம் கவிர்ருதெவதிழ்' இதி ॥

ஸிம்ருஜ்ஞ:—

'ஸவிஷ்ணுகரணம் யெந வ்ருஜ்யாஜ்ஞக்ரஹ்ய தஜ்ஞா । கந்ராயா ருர்ஹஜ்ஞெஷ்ட ரொஹிண்யாம் வா ஸரோவரெஜ' இதி ॥

23-ஆவது தினத்திலாவது, த்ரிபக்ஷம் முதலிய மேல் காலங்களிலாவது, சிறந்த நக்ஷத்ரத்தைச் சோதித்துச் செய்யவும். த்ரிபத நக்ஷத்ரம், ஜன்மநக்ஷத்ரம், பானுவாரம், பௌமவாரம், சனிவாரம், சுக்ரனின் வாரம் அம்சம் இவைகளைத் தவிர்த்து மற்றக் காலத்தில் செய்யவும்.

சங்கர்:— ஸபிண்டீகரண மென்றது எதுவோ, அது சஸ்த்ரஹதனுக்கு, ஏகோத்திஷ்டமாய்ச் சதுர்தசியில் செய்யப்பட வேண்டும். ஸபிண்டீகரணமாய்ச் செய்யப்படக்கூடாது, என்று பொருள்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்தில்:— ரோஹிணீ, ஆர்த்ரா, ஜ்யேஷ்டா, இந்த மூன்று நக்ஷத்ரங்களும் ச்லாக்யங்கள் என்கின்றனர். வித்வான்கள்.

ருச்யச்ருங்கர்: — எவன் கவனமின்மையால் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவில்லையோ அவன், அநுராதா, ஆர்த்ரா, ஹஸ்தம், ரோஹிணீ இவைகளுள் ஒன்றில் செய்யவும்.

மாலவ்ருத்தே—

‘ஸபிண்டீகரணஶ்ராத்தகாலே ந க்ருதே து। ஸ்வர்க்ருஹே ஹவ்யகவ்யவாஹிந்யாம் தேஷு ஸ்வர்க்ருஹே வா ஸபிண்டீகரணம்’ இதி ॥

வத்ஸராதிக்ரமே ஸபிண்டீகரணவ்யதிரேகாஃ, தத்காலஶ்ச ॥

ஸம்வத்ஸராத்யயே தத்வ்ருத்தஷோடஶஶ்ராத்தாநுஷ்டாநவ்யதிரேகம் க்ருத்வா, ‘க்ருதேऽபி ஷோடஶஶ்ராத்தே ஸபிண்டீகரணம் விநா। ஸம்வத்ஸரே வ்யதீதே தத்வ்ருத்தஷோடஶஶ்ராத்தம்’ இதி ஸ்ம்ருதேஃ ॥

கஸ்ய காலோ வ்யவஸ்தாஃ—

‘க்ருதே த்வேகாதஶே ஶ்ராத்தகாலோऽத்ர வக்ஷ்யதே। க்ருத்திகாஸ்வஹமதே மாநள க்ருஷ்ணபக்ஷே வியீயதே’ இதி ॥

மஹர்ஷி—

‘க்ருஷ்ணபக்ஷே து வஸுர்யா ஶுக்ரர்யாம் ஶுக்ரவத்ஸர்யாம்। வஸுர்யாம் து க்ருத்திகாஸ்வம் ஶ்ராத்தகாரணமேவ ஹி’ இதி ॥

காலவரும்:— விஹித காலத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யாவிடில், ஆர்த்ரா, ஹஸ்தம், ரோஹிணீ, ஜ்யேஷ்டா இந்த நக்ஷத்ரங்களுள் ஒன்றில் செய்யவும்.

வர்ஷம் முடிந்த பிறகு ஸபிண்டீகரணத்தின் ப்ரகாரமும், காலமும்.

வர்ஷம் முடிந்தபிறகோ வெனில், மறுபடி ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ‘ஷோடச ச்ராத்தங்களும் செய்யப்பட்டு, ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படாமல் வர்ஷம் முடிந்து விட்டால், மறுபடி ஷோடச ச்ராத்தங்களைச் செய்ய வேண்டு’ மென்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

இதில் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருஹஸ்பதி:— விஹிதகாலத்தில் செய்யப்படாவிடில், ச்ராத்த காலம் இப்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. கன்யா, கும்பம் இந்த ராசிகளில் ஸூர்யன் இருக்கும் பொழுது க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் விதிக்கப்படுகிறது.

கர்கரும்:— ஸ்வகாலத்தில் செய்யாவிடில், க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், பஞ்சமீ, அஷ்டமீ, தர்சம், ஏகாதசீ இவைகளுள் ஒன்றில் செய்யவும்.

ஹ்ருதிரூதெ—

‘கூரோயாம வக்ஷயாஹெ ஹ வ்ருெதவக்ஷெ தயெவஹ । ஸுராஜ்ம ஹவிஷ்ணநம கூ-ய-ஹாதியிவாரூள நமொ-யயெஸு’ ஹதி ॥

ஸ்ரீயரீயெ—

‘கநூராக-ஂஹமதெ வஹஹ்ருகிரூணெ தாதிஹ்ருவக்ஷெ ஹ்ருமொவ-ஹாரூக்ஷெ-ஹாஜ்ய ஃஜ்ஜநாதநயபொ ஜ-ந்ருத்ரபம வாத்தநஃ । ஹிக்வாந்ந்ருகூரீம வத-ஜ-ஹ்ருமதியிம ஸுராஜ்ம விஜ்ஜ்யா ஹவ-க்வாஷ்டாகு-ஹ்ருஹிஸீரு ஃஜ்ஜிரவதிக்ரூாவ்ருெந-விஷ்டம்வ-ஷ-’ ஹதி ॥

நூவிம்ஹஃ—

‘கநூராக-ஂஹமதெ வ-ஆவ்ருெ கூஷ்ணவக்ஷெ விஸுஷதஃ । வத்ஸுரூஃ வாரதஃ ஸ்ருஷ்டி கூவத்ஸுரூஹ்விதெzவிவ’ ஹதி ॥

வ்ருஹஸ்பதிஃ—

‘கஜ்ரூத்ரிஹாஸுஷ்டஹவ்ருாஸு கூஷ்ணவக்ஷெ ஹவிஷ்ணநழ । கூஜ்ரூஹாமெ வ கதாவ்ரும விதெ வக்ஷெவ வஜ்ரூடெ’ ஹதி ॥

ஸ்ப்ருதிரத்னத்தில்:— அமை, அல்லது ம்ருததிதி, மஹாளய பக்ஷம், இவைகளுள் ஒன்றில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். திதிவாராதி தோஷங்களைக் கவனிக்க வேண்டாம்.

ச்ரீதரீயத்தில்:— கன்யா கும்பமாஸங்களில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில், சுக்ரனின் வாரம் நக்ஷத்ரம் உதயம் இவைகளையும், தன்னுடையவும், பத்னீ புத்ரர்களுடையவும் ஜன்மானுஜன்ம த்ரிஜன்மங்களையும், நந்தாதிதி, சதுர்தசீ இவைகளைத் தள்ளி, அவிட்டம், சித்திரை, ஹஸ்தம், க்ருத்திகை, ஸ்வாதீ, புஷ்யம், மகம், அநுராதா, ம்ருக சீர்ஷம், ச்ரவணம், பூர்வாஷாடா இந்த நக்ஷத்ரங்களில் செய்யவும்.

நரஸிம்ஹர்:— கன்யாமாஸம், கும்பமாஸம் இவைகளில் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமிக்கு மேற்பட்டும், சுக்லபக்ஷத்தில் பஞ்சமிக்குக் கீழ்ப்பட்டும் உள்ள காலம் ச்ரேஷ்டமாகும்.

ப்ருஹஸ்பதி:— க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் கடைசியான மூன்றிலொரு பாகம் ச்லாக்யமாகும். சுக்லபக்ஷத்திலும் முதலாவதாகிய மூன்றிலொரு பாகத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யலாம், விஹித காலம் கிடைக்காவிடில்.

‘வைதவ்ய வத்ஸராத்வர்வா ஶ்ரூயா லம்ஹாஸீத்யபி । ந கரோ நிபதேதா ஜ்ஞேயோ ந ஶேஷ்யம் ஶ்ரூயதே கர்ஹி சித்’ இதி வத்ஸரா த்வர்வாமேவ காலஶேஷாஸ்ரவணாத், கர்வாஸ் லம்வத்ஸராஸ் வர்ஷயிஷ்யந்தஶேஷஸ்ய வரிஷாத்யர்வாஃ ॥

வணர்ஹேதவ ஸாவிண்ட்யகாலநியமஃ ॥

வணர்ஹேதவ காலவ்யவஸ்தாஸாஹ வ்ருஜநஃ—

‘ஆதஶ்சதுர்ஹநி விவாஹாதிஸாஸ்யாதென தர்ஹ்யேவ தாம் । வைஶ்யாநாம் த்ரிவர்ஷாதா வ்யவா வ்யாஸ் ஸவிண்டநம்॥ ஶூத்ராணாம் மாஸதாஹேந கதர்வா தத்காலதர்ஶநாத்’ இதி ॥

‘கர்வாவ்யா’ திதி விவர்க்ஷித்யவிஶாம் த்ரிவர்ஷாதிஷ்வ காலேஷ்வா ஸவிண்டநதிதர்யர்வாஃ ॥

விஷ்ணுஃ—

‘உநவர்ஜம் ஹி ஶூத்ராணாம் மாஸதாஹே ஸவிண்டநம்’ இதி, வர்தஸ் வஸ்ய ஶூத்ரவிஷயம் ॥

‘ம்ருதனுக்கு வர்ஷத்திற்குள் ஸம்ஸ்காரம் செய்ய விரும்பினால் காலநியமமில்லை. குருசுக்ரமௌட்யமுமில்லை’ என்ற வசனத்தால் வர்ஷத்திற்குள் செய்யும் விஷயத்திலேயே காலதோஷமில்லை என்று விதிக்கப்படுவதால், வர்ஷத்திற்குப்பிறகு அதிகமாஸம், மௌட்யதோஷம் இவைகளைப் பரிஹரிக்க வேண்டுமென்பது பொருட்படுகிறது.

வர்ணபேதப்படி ஸாபிண்ட்யகாலம்.

வர்ணபேதத்தை அனுஸரித்து காலவ்யவஸ்தையைச் சொல்லுகிறார்,

வ்ருத்தமனு:-‘ப்ராம்ஹணர்களுக்கு 12-ஆவது நாளிலும், க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஆசௌசத்தின் முடிவிலும், வைச்யர்களுக்கு த்ரிபக்ஷம் முதலியகாலத்திலும், சூத்ரர்களுக்கு 12-ஆவது நாளிலும் ஸபிண்டகரணம் விஹிதமாகிறது. கர்த்தா அக்காலத்தில் மட்டில் சுத்தனாயிருக்கவேண்டும்.

மூலத்திலுள்ள ‘அதவாஸ்யாத்’ என்பதற்கு ப்ராம்ஹண க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கு த்ரிபக்ஷம் முதலிய காலங்களிலாவது ஸாபிண்ட்யம், என்பது பொருள்.

விஷ்ணுவும்:—‘சூத்ரர்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் மந்த்ரமில்

கூத வஸவ வுஜாவதிஃ—

'ஸ-ஹ்ருணாம் ஆஉஸொzஹ்ரீ வ்யா ஊஸளவாஹெzயுவா ஹவெசு। கூயஃஆஉஸளஉஜ்யெzவி ஸஹ-ஹ்ருணாம் ஸவிஷ்ணு நழ' இதி ॥

வஹ-ஹ்ருலக்ஷணமாஹ வ்யாவ்யவாஉஃ—

'ஸம்ஷ்யதாயாம் த- ஸ-ஹ்ருணாயாம் ஜ்யஹுவீஜஸஈஷ்ஹ்வஃ। வுகஈஃநிரதஸொவ வஹ-ஹ்ருஷ்வுகீதிஃதஃ' இதி ॥ ஸஷ்ஹ்ய தாயாம = ஜ்யாவுணெந வியிவஉஷ்யாயாம் ஊதயுஃ॥ கூஸவணஃ விவாஹஸ்ய கூளநிஷெயா ஏ-ஈஹாதரவிஷயம் ஸ-ஹ்ருணாம் ஆஉஸாஹெ ஸவிஷ்ணுநழ।

தயாவாவஷ்ஸம்வஃ—

'ஸ-ஹ்ருணாம் ஹீநஜாதீநா ஸாளவாஹெ ஸவிஷ்ணுநழ। வக்வாளெந நகுதஃவ்ய ஸாஉெந ஸ்ரூஉஸாவஸ்ரெசு' இதி ॥

லாமல் ஸாபிண்ட்யம்' என்கிறார். இது ஸத்சூத்ரனைப்பற்றியது. ஆகையாலேயே,

ப்ரஜாபதி:— சூத்ரர்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் செய்யப்படலாம், அல்லது ஆசௌசத்தின் முடிவில் செய்யப்படலாம். ஸத்சூத்ரர்களுக்கு ஆசௌசத்தின் நடுவிலும் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யலா மென்றார்.

ஸத்சூத்ரனின் லக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறார்,

வ்யாக்ரபாத:— 'ஸம்ஸ்க்ருதையான சூத்ர ஸ்த்ரீயினிடத்தில் ப்ராம்ஹணனுக்குப் பிறந்தவனும், ஸ்வகர்மானுஷ்டானத்தில் நிரதனுமானவன் ஸச்சூத்ரன் எனப்படுகிறான்' என்று. மூலத்திலுள்ள 'ஸம்ஸ்க்ருதாயாம்' என்ற பதத்திற்கு, 'ப்ராம்ஹணனால் விதிப்படி மணக்கப்பட்ட' என்பது பொருள். அஸவர்ண விவாஹத்திற்குக் கலியில் நிஷேத மிருப்பதால் சூத்ரர்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்ய மென்பது மற்ற யுகங்களைப் பற்றியது. அவ்விதமே,

ஆபஸ்தம்ப:— 'தாழ்ந்த ஜாதியான சூத்ரர்களுக்கு, ஆசௌசத்தின் முடிவில் ஸாபிண்ட்யம். பக்வான்னத்தால் செய்யக் கூடாது. ஆமத்தால் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்றார்.

காத்யாயநொऽவி—

ஸவெஷாஶெவ வணஷாநா ஶாஸளவாதெ ஸவிண்ஷ்நழி।
நவகம் ஹொஜயெத்விஷ்ணு ஸஷ்ஹிரண்யவி கூஷாயந ॥ ஹொஜ
நெ கூஶ்ரதாம் வாவம் கூஸ்யாऽவி ஶுஹவெகூ ஸதாழி' உதி ॥
ஸதாம் ஶ்ரத்தாந்நஹொகூத்ணாழி, கூஸ்ய = ஶ்ரத்தாஸ்யெதயஃ॥

வனவம் ஸ ஸ்ராஹ்மணாநாம் ஹொமஶுஶ்ரூஷாத்யவிஷயெ
ஶுபொஜஶிநெ ஸாவிண்ஷ்யழி, ,உதாஹ்ரு வாக்யம் ஸம்ஷ்கத்ய
வெஹிஜ்யாவ்ய: விதா। கூயஷாஷ்யத்தீம் ஶ்ருதெ தஸ்மிந்ந ஆஹ
ஶாஹம் ஹொமஶ்ரள' உதி ஆஹஶாஹ ஶாஸளவவியாநாகூ ॥

ஹஶாவாதெ வனகாஹஶாஹொ கூஹிதாழ்ரி
கூதஷ்ரக்ஸாவிண்ஷ்யழி ॥

யத்ர—,ஆஹஶாஹொ வெகாஹஶாஹொ வா' உதி வொயா
யநாஶிஹி ரெகாஹஶாஹொ ஸவிண்ஷ்கூரணஃகூழி, தகூ வனகா
ஹஶாஹொ ஹஶாவாதெ ஸத்யாஹிதாழ்ரிகூதஷ்ரவிஷயழி।

காத்யாயனரும்:—எல்லா வர்ணத்தாருக்கும் ஆசௌசத்தின் முடிவில் ஸாபிண்ட்யம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸச்சூத்ரனுயினும் ப்ராம்ஹணர்களைப்பக்வான்னத்தை ஒருகாலும் புஜிப்பிக்கலாகாது. புஜிப்பித்தாலோவெனில், புஜித்த ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், புஜிப்பித்தவனுக்கும் பாபம் ஏற்படும்.

இவ்விதமிருப்பதால், ப்ராம்ஹணர்கள் மஹாகுரு மரண விஷயத்தில் 13-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். "எந்தப் பிதா புத்ரனை உத்பத்தி செய்து, உபநயனம் செய்து, வேதத்தைக் கற்பித்து, பிழைப்பையும் கற்பிக்கின்றானோ; அந்த மஹாகுரு என்ற பிதா இறந்தால் 12-நாள் ஆசௌசம்" என்று 12-நாள் ஆசௌசம் விதிக்கப்படுவதால்.

தர்சம் வந்தால் 11-ஆவது நாளில் ஆஹிதாக்னி செய்யவேண்டிய ஸாபிண்ட்யம்.

"12-ஆவது நாளிலாவது, 11-ஆவது நாளிலாவது" என்று போதாயனர் முதலியவர்களால் 11-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம்

தயோஸ்ச ஸ்மர்யதே—

'யாத்ர வ்ரதஸ்ய பூர்வேத்யுர்விதா ஸ்யாத்தத்ர ஸைவ ச। ஸவிஷ்ணோ: ஸ்மரணம் தஸ்யாம் கர்தவ்யம் ஸைவ வ்ரதோர்ஜிதம்' இதி॥

வ்ருத்தவஸிஷ்டஸ்து—

'பூர்வவித்³தா³ பராவித்³தா⁴ வ்ரதாஹாத்³யா ப்ரதாமிகா। ஸவிஷ்ணோ: ஸ்மரணம் தத்ர கர்தவ்யம் ஸைவ வ்ரதோர்ஜிதம்' இதி॥ வ்ரதாஹாதி³தி ஸ்மார்தாபேக்ஷயா பஞ்சம்யாதி³ர்க்³ரஹ்யதே, வ்ரதாஹாத்³ப்ராக்³விதி⁴ர்நாஸ்மார்த³ விஷயே॥

'யா த்ர வ்ரதஸ்ய பூர்வேத்யுர்விதா ஸ்யாத்' 'பூர்வேத்யுர்விதா' இதி விஶேஷணவதீ³ம்யா தெகாத³ஶ்யாதி³நே ப்ராயேணைகாத³ஶ்யாவா தெ ஸவிஷ்ணுநா, ந த்³வித³ஶ்யாவித்³தை⁴கஶுத்³தை⁴வ்யாவ்யாதா॥ ஸாயவீயாஸ்து விஶேஷாநபி³ஜ்ஞாநாத், ஔஶநஸாஸ்து ஸ்மார்தாநாத³ராத் தத்³வைகல்ப்யே॥

விதிக்கப்பட்டதெதுவோ அது, 11-ஆவது நாளில் தர்சம் வந்தால் ஆஹிதாக்னியான கர்த்தாவைப்பற்றியது. அவ்விதமே,

ஹாரீதர்:— ம்ருததினத்திலிருந்து 10-ஆவது நாளில் முதலில் எந்த அமாவாஸ்யை வந்தாலும் அதில் ஆஹிதாக்னியான புத்ரன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டரும்:— "ம்ருத தினத்திலிருந்து பத்தாவது நாளில் முதல் அமாவாஸ்யை வந்தால் அதில் ஆஹிதாக்னியான புத்ரன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்றார். இதில் மூலத்திலுள்ள 'ப்ருதாஹாத்' என்பதில் உள்ள 5-ஆவது விபக்தி மர்யாதார்த்தத்தில். அதாவது ம்ருத தினத்திற்கு மறுநாள் முதற் கொண்டு என்பது பொருள்.

"யாது பூர்வமமாவாஸ்யா, ப்ரதமாஸ்யாதமாவாஸ்யா என்று விசேஷண பலத்தால், 11-ஆவது தினத்தில் முதலாவது அமாவாஸ்யை வந்தால் ஸபிண்டநம், இரண்டாவது முதலியதாகில் ஸபிண்டநமில்லை" என்று சிலர் வ்யாக்யாநம் செய்தனர். மாதவீயம் முதலியதில் விசேஷம் சொல்லாததால், ருஷிவாக்யத்தில் லாகவத்தை ஆதரிப்பதில்லை யாதலால், அந்த வ்யாக்யானம் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தது. ஆகையாலேயே,

கத வனவ காஷ்டாஜிநிஃ—

‘ஸவிண்டீகரணம் கர்யாஸ வத்ஸ்வவ்யாஹிரந்து வர்தஃ। வரதெதா உஸ்ராத்ராஸெ கர்ஹ்யாஸ்ரவ்ரீதராஃ’ இதி ॥ உஸ்ராத்ராஸ வரதஃ கர்ஹ்யாஸெ = வகாஉஸெzஹ்ந்யாவா வ்யாவெஹித்யாத்ஃ॥ உதராஃ = கநஸ்ரீஃ॥

வனவம் ய வகாஉஸெzஹ்ந்யாவாவ்யாமஸே ஸஜ்யாஹ்ரே கூர்ய ஸாவிகாஹி, கவராஹ்ரே ஸவிண்டீகரணம்ழி, கவராஹ்ரே வாயா ஹ்ரவா விண்டவித்ர்யஜ்ஞ இதி விவெகஃ ॥

ஸவிண்டீகரணம் விநா விண்டவித்ர்யஜ்ஞாவிஸெ நெகா உஸ்ரிந வனவ ஸவிண்டநம் கர்யாஸ ॥

தர்யாவ ஷ்ர்யதர்ஞரே—

‘ஸவிண்டநம் விநா வர்தஃ வித்ர்யஜ்ஞம் நவாஸ்ரயெத்। நவாவர்ணம் நாஸ்ரயம் கர்வந்நுஸ்ரதெ ஸம்ழி’ இதி ॥

மாஸவஃ—

‘ஸவிண்டீகரணாத் ப்ரெதெ வைத்ர்யகம் வஹ்நிஷ்ட்வதெ। ஸுஹிதாக்நெஸ்து நீவாஸ்யாம் வித்ர்யஜ்ஞஃ ப்ரவதர்தெ’ இதி ॥

கார்ஷ்ணாஜிநிஃ:—“ஆஹிதாக்னியான புத்ரன் 10-ஆவது நாளுக்கு மேல் அமாவாஸ்யை நேர்ந்தால் = 11-ஆவது நாளில் அமாவாஸ்யையாஞல் என்பது பொருள், ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அநாஹிதாக்னியான புத்ரன் வர்ஷாந்தத்தில் செய்யவும்” என்றார்.

இவ்விதமிருப்பதால், 11-ஆவது நாளில் அமாவாஸ்யை வந்தால் மத்யாஹ்னத்தில் ஆத்யமாஸிகம் முதலியதும், அபராஹ்ணத்தில் ஸபிண்டீகரணமும், அபராஹ்ணத்திலாவது ஸாயாஹ்னத்திலாவது பிண்ட பித்ருயஜ்ஞமும் (செய்யப்படவேண்டும்) என்பது விளக்கம்.

ஸபிண்டீகரணம் செய்யாவிடில் பிண்டபித்ருயஜ்ஞம் ஸித்தமாகாதாகையால், 11-ஆவது தினத்திலேயே ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆகையாலேயே,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:-‘ஸபிண்டநம் செய்யாமல் புத்ரன் பிண்டபித்ருயஜ்ஞத்தைச் செய்யக்கூடாது. பார்வணம், அப்யுதயம் இவைகளையும் செய்யக்கூடாது. செய்தவன் அதன் பலனை அடைவதில்லை’ என்றுள்ளது.

காலவர்:— ஸபிண்டீகரணத்தால், பிதா பித்ருத்வத்தை

ஜாவாலி:—

ஸவிண்டீகரணம் கார்யாஸு வ்ருத்திஷு ஔரஸ்யாதி ஸாது வாதஃ। வரதோ ஔரஸாத்ருஷ்டே வ்ருத்திணாம்ஸ்தே தயா வரஃ॥ நாஸவிண்ட்யாதி ஸாது விதுஃ விதாயஜ்ஞம் ஸாஸமரெஷு॥ வாவீ ஸ்யாதஸவிண்டீத்ய விதாயஹா மொவஜாயதெ' இதி॥

வ்யாஸொக்தி—

கதீதெ ஔரஸாதெ து தே வ்ருத்தயுக்தஸ்ய ஸாஸ்த்ரிகஸ்ய தே। தஸ்தெஷ்வஸவிண்டீஷு கார்யா வாவ்ருத்திரவரெஷு' இதி॥ வா வ்ருத்திம் விண்டவிதாயஜ்ஞே॥

வனகாஔரஸிநெ வனகாஸ்த்ரிநா ஸவிண்டீகரணம் ந கதாசிதபி, ஸ்ம்ருதிவிருத்தத்வாயொ நெதுகொஷ்டஸ்ய வாவரெ। ஸவிண்டீகரணம் காயத் ஸநெஷாஜிதி ரொஹிதஃ' இதி ஹாரணாத்॥ ஸ்ம்ருதி = ஸ்ம்ருதிஸ்ம்ரி, ஸநெஷாம் = ஸநாஹிதாக்நீநாஜிதாயாஃ॥

ஸ்ம்ருதி தே ந தொஷஃ— 'வனகாஔரஸிநெஸ்வெதாநெ கொஷ்டாஜி ஷொடஸ। ஸவிண்டீகரணம் வாவி காரயேதாவதி

அடைந்த பிறகு, தர்சத்தில் ஆஹிதாக்நி பிண்டபித்ருயஜ்ஞத்தைச் செய்யவேண்டும்.

ஜாபாலி:—ஆஹிதாக்னியான புத்ரன், 11-ஆவது நாளில் தர்சமானுல் அதில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அநாஹிதாக்னி வர்ஷம் பூர்ணமான பிறகு செய்யவும். ஆஹிதாக்னியான ப்ராம்ஹணன் ஸபிண்டநம் செய்யாமல் பித்ருயஜ்ஞத்தைச் செய்யக் கூடாது. ஸபிண்டநம் செய்யாமல் பித்ருயஜ்ஞத்தைச் செய்பவன் பாபியாவான், பித்ருஹத்யை செய்தவனுமாவான்.

வ்யாஸரும்:— பத்து நாள் சென்றதும் முதலாகிய அமை ஆஹிதாக்னிக்கு. அதிலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்து பார்வணத்தைச் செய்யவும். பார்வணம் = பிண்டபித்ருயஜ்ஞம்.

அநாஹிதாக்னி 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச்செய்யக் கூடாது. 'ஏகோத்திஷ்டதினத்தில் ப்ராம்ஹணனுக்கும் க்ஷத்ரியனுக்கும் ஸபிண்டீகரணத்தை அநாஹிதாக்னிகள் ஒருகாலும் செய்யக்கூடாதென்றார் போதாயனர்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஆபத்விஷயத்திலானுல் தோஷமில்லை. '11-ஆவது நாளிலும் இந்தப் பதினறு மாஸிகங்களையும் ஸபிண்டீகரணத்தையும் ஆபத்

நாந்யூஹ' இதி வ்யாக²ராதே ॥ வஸவம் வ ஸுநாவதி² வஸுகாமேந ஆஹிதாக்³நிநா ஆஹிதாக்³நிநா ஸபிண்டீகரணம் காரயேத், ருத்³ரி தாக்³நிநா வஸுகாமேந ஏகாக்³நிநா ஸஹ தத்ரைவ ஸபிண்டீகரணம் கதாசித், ருவதி தாவத்³ராஹ்மணே ஆஹிதாக்³நிநா காரயேத்॥

தத்ர கேசித்³வ்யவஸ்தா²மாஹுஃ—

'ஸநத்குமாரோவாச்யா ஏகாத்³ருத்³ரா யா ஸ்மரேத் । ஸபிண்டீகரணம் தஸ்யாம் காரயேத்ஸோந்யதா² ந தத்॥ ஸ்மரேத் ஆஹிதாக்³நிநா ஸபிண்டீகரணம் க்வசித்' இதி ॥

ஏகாநாமதே தூ வாக்³தா³ஹாதி³ஸ்மரணே ஸபிண்டீகரணம் காரயேத் ॥ தத்ரைதத் ஸவிஸ்தரம் தூராணே—

'யஜமாநோக்³நிமாந் ராஜந் ப்ரேதஸ்சாநக்³நிமாந் ஸ்மரேத் । ஆஹிதாக்³நே ஸ்மரேத் காமம் ஸபிண்டீகரணம் ந தத்' இதி ॥

விஷயத்தில் செய்யலாம், ஆபத்காலமானால், மற்றக் காலத்தில் கூடாது' என்று ஸ்மிருதி இருப்பதால். இவ்விதமிருப்பதால் ஆபத் காலமில்லாத விஷயத்தில், அநாஹிதாக்னியானவன் 12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களிலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். ஆஹிதாக்னியானவன், 10-ஆவது நாளில் தர்சம் வந்தால் அதிலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஆபத்திலானால் தர்சத்தில் செய்யமுடியாவிடில் 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

கர்மப்ரதீபிகையில்:— 11-ஆவது நாளில் தர்சம் வந்தால் அதில் ஆஹிதாக்னியான புத்ரன் ஸபிண்டீகரணத்தை அவச்யம் செய்யவேண்டும். முடியாவிடில் 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் செய்யவேண்டும்.

தர்சம் வராவிடில் ஆஹிதாக்னி 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும் அவ்விதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில்:— 'யஜமாநன் ஆஹிதாக்னியாயும், இறந்தவன் அநாஹிதாக்னியாயுமிருந்தால், 12-ஆவது நாளில் புத்ரர்கள் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்று.

மொஹியஃ—

'ஸாஹிகஸ்ய யஜ்ஞ கதரு வைதஸ்ராநஹ்நோரு ஹவைஸ்ய।
ஆஜஸ்ராஹ்ந தஜ்ஞ காயரு ஸவிஷ்டோகரணம் ஸ்ரவைதெஃ' ஜதி ॥

விதஸ்ரநஹ்நிகவைzவி வஸ்தூயாஹ்நிகம் விதஸ்வைரு
யஸ்யாஹிநாzஹ்நாயாநாஸம்ஹவெ வெஹிதவ்யரு, தஜ்ஞ யஜ்ஞோந
ஸ்ரகரணை நிரஸ்யவிதரு। 'வைதஸ்ராவ்யஹ்நோரு ஹவைஸ்ய' ஜதி
கைஸ்ரிகரு வரிதரு, தஸ்ய ஸாயவீபாஹிவிரோயாஜஸ்வைகஷ்யரு ॥

தயாஹி, கதரு ஸ்ராஹிகவை வயநயஜிஜ்ஞாஸ்ரயதி உஸ
பொஸ்ராஹ்நிகவை வயநாஸ்ரஜ்ஞாஸ்ரயதரு, தஜ்ஞ வகஷ்யதெ ॥

கார்தாயநஃ—

'வநகாஜஸ்ராஸம் நிவர்தரு வஸ்வரும் ஜஸ்ராஷ்யாவியி।
ஸ்ரகஸ்வீர்தாஹ்நோரு விவைரா ஸாதாவிதைரஸ்விஷ்ணுநரு'ஜதி ॥

கோபிலர்:— கர்த்தா ஆஹிதாக்னியாயும், இறந்தவன் அநாஹிதாக்னியாயு மிருந்தால், அப்பொழுது 12-ஆவது நாளில் புத்ரர்கள் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

பிதா அநாஹிதாக்னியாயிருந்தாலும், புத்ரன் ஆஹிதாக்னியாயிருக்குந் தன்மை, பிதாவுக்கு வைதுர்யம் (பத்னியில்லாத் தன்மை) முதலிய காரணமிருப்பதால் ஸம்பவிக்கும் விஷயத்தில் என்றறியவும். அந்த விஷயம் யஜ்ஞாநப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 'ப்ரேதச்சாப்யக்னிமான் பவேத்' என்று சிலர் படித்தனர். அது, மாதவீயாதிக்ரந்த விருத்தமாயிருப்பதால் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தது. அதாவது,

கர்த்தா ஆஹிதாக்னியாயிருக்கும் விஷயத்தில் இந்த இரண்டு வசநத்தையும் சொல்லி, கர்த்தா ம்ருதன் இருவரும் ஆஹிதாக்னிகளாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் வேறு வசநம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அது மேலே சொல்லப்படப்போகிறது.

கார்த்யாயனர்:—ஆஹிதாக்னியாகிய ப்ராம்ஹணன் 11-ஆவது நாள் க்ரியையை முடித்து, தர்சத்திற்கு முன் மாதாபிதாக்களுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தை விதிப்படி செய்யவேண்டும்.

வைரீநவிஷி—

'ஸவிண்டீகரணம் வ்ருத்தி: வித்ருத்தி: கர்வீத பொர்ஜிராஸு! கநிஷ்டஸ்ய விஜாநீயா ஜ்யேஷ்டஸ்ய வரிர்ஹநி' இதி ॥

ஜ்யேதஸ்ய ஜாத்ருகே கதர்ரநித்ருகே தர்ஜீயே வக்ஷ்ய ஸவிண்டீகரணம் காயர்ழ ॥

தத்ரஹ வ்ருத்தே:—

'ஜ்யேதஸ்ரோஹிதாக்நிஸ்யாஸ் கதர்ரநித்யர்ஹா ஹவெஸ் । ஸவிண்டீகரணம் தஸ்ய கர்யர்ஸ் வக்ஷ்ய தர்ஜீயகே' இதி ॥ கத்ர விஷயே ஆஹர்ஸாஹ்ரவி விஹிதம் ஹவிஷ்யத்வ்ரர்ணை-கநித்ய்ர்ஸ் யஹா வீர ஹவெஸ் கர்யர்ஸ்தத்ரஹ மர்ஜஹீ । ஜ்யேத ஸ்ரேஷ்டிரோம்ஸ்ருத ஆஹர்ஸாஹ ஸவிண்ட்ரநிழ' இதி ॥

உஹயொஸ்தாக்நிகே ஆஹர்ஸாஹ ஸவிண்டீ காயர்ஸ ॥

தத்ரதம விஜ்ஞாநெஸ்வரீபெ—

பைடீநஸி:—ஆஹிதாக்னியான புத்ரன் பிதாவுக்கு 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அநாஹிதாக்னியானவன் ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு மறுநாளில் செய்யவேண்டும்.

இறந்தவன் ஆஹிதாக்னியாயும், கர்த்தா அநாஹிதாக்னியாயுமானால், 3-ஆவது பக்ஷத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ஸுமந்து:— 'ப்ரேதன் ஆஹிதாக்னியாயும், கர்த்தா அநாஹிதாக்னியாயுமிருந்தால், 3-ஆவது பக்ஷத்தில் அவனுக்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று.

இவ்விஷயத்தில் 12-ஆவது நாளிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில்:— கர்த்தா அநாஹிதாக்னியாயும், பிதா ஆஹிதாக்னியாயுமிருந்தால் அப்பொழுது 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டனத்தைச் செய்யவும்.

ம்ருதன், கர்த்தா இருவரும் ஆஹிதாக்னிகளாகில், 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

'ஸாந்நிகஸ்து யதா கர்தா ப்ரேதஶ்சாப்யந்நிமாந் ஸவேத் । ஆதஶாஹே ததா கார்யம் ஸபிண்டீகரணம் பிதுஃ' இதி ॥

உபயோரநந்நிகத்வே ஆதஶாஹாதயஃ காலா விகல்ப்யந்தே ।

ததுக்தம் ஸவிஷ்யத்புராணே—

'ஸபிண்டீகரணம் கார்யா த்யஜமாநஸ்துநந்நிமாந் । அநாஹிதாந்நேஃ ப்ரேதஸ்ய பூர்ணே஽ப்தே ஸரதஷ்டஸ ॥ ஆதஶே஽ஹநி ஷஷ்டே வா த்ரிபக்ஷே வா த்ரிமாஸி வா । ஸகாதஶே஽பி வா மாஸி மஜ்ஜஹம் ஸ்யாதுபஸ்தித' இதி ॥

காலாதர்ஶே—

'ஸாந்நள கர்த்யுபாவாத்யள ப்ரேதே ஸாந்நாவநந்தரஃ । அநந்நேஸ்து ஆதீயாத்யா ஸ்ஸபத்காலா முநீரிதாஃ' இதி ॥ கர்த்ரி = பூத்ரே, ஸாந்நள = ஆஹிதாந்நள ஸதி, 'ஸகாதஶே ஆதஶே஽ஹ்நி த்ரிபக்ஷே வா த்ரிமாஸகே । ஷஷ்டே வைகாதஶே வா஽ப்தே ஸம்பூர்ணே வா ஶுபாகமே' இத்யுக்தேஷ்வஷ்டஸு

விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில்:— கர்த்தா ஆஹிதாக்னி, ம்ருதனும் ஆஹிதாக்னி என்ற பக்ஷத்தில், 12-ஆவது நாளில் பிதாவுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும்.

கர்த்தாவும், பிதாவும் அநாகிதாக்னிகளாகில், 12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்கள் விகல்பமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பவிஷ்யத்புராணத்தில்:— அநாஹிதாக்நியான கர்த்தா அநாஹிதாக்நியான பிதாவுக்கு வர்ஷாந்தத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அல்லது 12-ஆவது நாளில், 6-ஆவது மாஸத்தில், 3-ஆவது பக்ஷத்தில் 3-ஆவது மாஸத்தில், 11-ஆவது மாஸத்தில் சுபகார்யம் ஸமீபித்துள்ள காலத்திலாவது செய்யவும்.

காலாதர்சத்தில்:— "ஸாக்னௌ கர்த்தர்யுபாவாத்யள + முநீரிதா:" என்றுள்ளது. இதன் பொருள்:— 'கர்த்தரி = புத்ரனானவன், ஸாக்னௌ = ஆஹிதாக்னியா யிருக்கும் பக்ஷத்தில், 'ஏகாதசே த்வாதசேஹ்னி த்ரிபக்ஷேவா த்ரிமாஸகே. ஷஷ்டே வைகாதசே வாப்தே ஸம்பூர்ணே வா சுபாகமே' என்று முன்பு சொல்லப்பட்டுள்ள எட்டுக்காலங்களுள், ஆத்யௌ முந்தியுள்ள

காலெஷு ஶெஷே கூஜ்ஞ = வனகாஹுதாஹொ ஆஹுதாஹஸ்ய அள காலள வ்யாதாழ் । வனகாஹுதாஹொ ஹுதபூர்வோ வத்ஸ்யகா ஹுதாஹஃ, கந்யயா ஆஹுதாஹஃ । கநஸ்ய கத்ரு ஸுஹிதாஸ்ய வ்ருதெ வதி கநஸ்யாஃ காலஷ்டீவக்ஷஃ, கநாஹிதாக்நெஷு ஜிதீயாஹ்வாஃ ஆஹுதாஹாஹ்வாஷ்ட கால ஹுதயுபஃ ॥

வஷ்ட காலா ஹதி வ்ருவெத்ரகுதுயொஹுதாஹாஹிகாலா நாஶவ்யவயக்ஷணழ் ॥

வாஸ்ரஃ கதபூ வெஷ ஆஹுதாஹ வனவ வாவிஷ்ணூ கூயபூஜாநுத, கநஸ்ரஃ கதபூ வெஷ வாஸ்ய வ்ருதெ தீர்வக்ஷ ஆஹுதாஹயொரேவ, நாநுத । கநஸ்ய த வ்ருதெ கநஸ்ரஃ கதபூ ஆஹுதாஹாஹிஷ்டெஷ்டி கூலெஷ்வ நாநுதெதி கதபூநியதொऽஸ்தி வ்ருதஃ । ஆஹுதாஹொ யதி கூயபூஜ வாஸ்ரஸ்ரவெதெதுவம்வியஃ காலநியதொ நாஸ்தி வ்ருதஃ । ‘ஆஹுதா

11-ஆவது நாள், 12-ஆவது நாள் என்ற 2-காலங்கள் விதிக்கப் படுகின்றன. 11-ஆவது நாளில் தர்சம் நேர்ந்தால் 11-ஆவது நாள், இல்லாவிடில் 12-ஆவது நாள் என்று. கர்த்தா அநாஹிதாக்னியாயிருந்து, ம்ருதன் ஆஹிதாக்னியாகில், அநந்தர: = அடுத்த த்ரிபக்ஷம் காலம். அநக்னேஸ்து = அநாஹிதாக்னிக்கோவெனில், த்விதீயாத்யா: = 12-ஆவது நாள் முதலிய, ஸப்தகாலா: = ஏழு காலங்கள், முநீரிதா: = ருஷிகளால் சொல்லப்பட்டுள்ளன” என்பது பொருள்.

இவ்விடத்தில், ஏழு காலங்கள் என்றது முன் சொல்லிய 13-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களையும் குறிக்கின்றது.

ஆஹிதாக்னி கர்த்தாவானால் 12-ஆவது நாளிலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். மற்றக்காலத்தில் கூடாது. அநாஹிதாக்னி கர்த்தாவானால் இறந்தவன் ஆஹிதாக்னியானால், த்ரிபக்ஷம், அல்லது 12-ஆவது நாளிலேயே செய்யவும். மற்றக் காலத்தில் கூடாது. அநாஹிதாக்னி இறந்து கர்த்தா அநாஹிதாக்னியாயிருந்தால், முன் சொல்லப்பட்டுள்ள 12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களில் தான் செய்யவேண்டும், மற்றக் காலங்களில் கூடாது, என்று கர்த்தாவின் விஷயத்தில் நியமம் அபிப்ராயப்பட்டுள்ளது. ‘12-ஆவது நாளில் செய்வதானால் ஆஹிதாக்னிதான் செய்யலாம்’

ஹாதிகாலேஷு ஸபிண்ட்யீகரணேஷ்வபி । ஸாந்த்ரநந்திக்வவிதயஃ கர்த்துரேவ நியாமகா' இதி ஸ்மரணாத் ॥

ஸவம் ஸத்யபி நியமே தைவாத் ஆதஶாஹே த்ரிபக்ஷே வா ஸாபிண்ட்யே ஶக்யதே ஸதி ந தஸ்ய லோபஃ, கிந்து தத்ர்த்தரகாலே கர்த்தவ்யம் ॥

தத்ரத்தம் காலாதர்ஶே—

'பூமாதாதக்யதே தஸ்மிந் த்ரிபக்ஷே ஆதஶேஹ்நி வா । உத்தரோத்தரகாலேஷு யதாஸம்ஹவமாசரேத்' இதி ॥ ஸாந்நிநா ஸாந்நேரநந்நேர்வா ஆதஶாஹே ஸபிண்ட்யீகரணே பூமாதாதக்யதே ஸதி, ஶநந்நிநா ஸாந்நேஸ்த்ரிபக்ஷே தஸ்மிந்ஶக்யதே ஸதி, உத்தரோத்தரகாலேஷு யத்ர ஸம்ஹவதி தத்ர கார்யாதித்யர்த்தஃ ॥

பூசேதாஃ—

'ஸகாதஶேஹ்நி கார்யீத ஸாந்நிகஸ்து ஸபிண்டநம் । ஆதஶாஹாதிகாலேஷு ஸாந்நிகோஹநந்நிகோஹபி வா' இதி ॥

என்பது போன்ற கால நியமம் அபிப்ராய விஷயமல்ல. "12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களில், ஆஹிதாக்னி அநாஹிதாக்னி என்ற விதிபேதங்களெல்லாம் கர்த்தாவுக்கே நியாமகங்கள்" என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இவ்விதம் நியமமிருந்தும், தைவ வசத்தால் 12-ஆவது நாளிலோ, த்ரிபக்ஷத்திலோ ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படாவிடில் அதற்கு லோபமென்பதில்லை. ஆனால், அதற்கு மேலுள்ள காலத்தில் செய்யப்படவேண்டும். அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

காலாதர்சத்தில்:— ஆஹிதாக்னியானவன், ஆஹிதாக்னி, அல்லது அநாஹிதாக்னியான பிதாவுக்கு, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்ய முடியாவிடில், அநாஹிதாக்னியானவன் ஆஹிதாக்னியான பிதாவுக்கு த்ரிபக்ஷத்தில் செய்ய முடியாவிடில், அதற்கு மேல் மேலுள்ள காலங்களுள் எதில் செய்ய முடியுமோ அதில் செய்யவேண்டும். (என்பது பொருள்.)

ப்ரசேதஸ்:— ஆஹிதாக்நியானால், 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஆஹிதாக்னியானாலும், அநாஹிதாக்னியானாலும் 12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களில் செய்யலாம்.

மொஸிலஃ—

'அாதஶாஹாதிகாலெஷு பூமாதாதநநுஷ்஠ிதம் । ஸபிண்டீகரணம் கூர்யாத் காலெஷூத்தரஸாவிஷு' இதி ॥

பித்ருமேதஸாரே—

'ஸாந்நிஃ கர்த்தா அாதஶாஹ ஸவ ஸாபிண்ட்யம் கூர்யாத், தத்பிநா பிண்டபித்ருயஜ்ஞாஸித்தெஃ । புத்ரோ ஸாந்நிஃ பிதா வெத் ஸாந்நிஸ்த்ரிபக்ஷஸவ ஸாபிண்ட்யம் கூர்யாத், தயொர்ஆ தஶாஹாதள பூமாதாதக்ருதம் காலெஷூத்தரஸாவிஷு ஸாபிண்ட்யம் கூர்யாத்' இதி ॥ தயொஃ = ஆஹிதாந்த்யநாஹிதாந்த்யொரித்யர்த்தஃ ॥

ஸாபிண்ட்யாகரணே ஶுப்யகர்த்துஶ்ஶுபாநதிகாரஃ ॥

ஸபிண்டீகரணகர்த்துஶ்ஶுபாநதெ ஸபிண்டீகரணம் க்ருத்வைவ ஶுபகர்த்து கர்த்தவ்யம் ॥

கோபிலர்:— 12-ஆவது நாள் முதலிய காலங்களில் கவனமின்மையால் அனுஷ்டிக்கப்படாத ஸபிண்டீகரணத்தை மேல் வரும் காலங்களில் அனுஷ்டிக்கவும்.

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— ஆஹிதாக்னியான கர்த்தா, 12-ஆவது நாளிலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும், செய்யாவிடில் பிண்ட பித்ருயஜ்ஞம் ஸித்திக்காதாகையால். புத்ரன் அநாஹிதாக்னியாயும் இறந்த பிதா ஆஹிதாக்னியுமாகில், த்ரிபக்ஷத்திலேயே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவ்விருவர்க்கும் 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் செய்யப்படாவிடில், மேலுள்ள காலங்களில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். தயோ: = ஆஹிதாக்னிக்கும், அநாஹிதாக்னிக்கும் என்று பொருள்.

ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யாவிடில் முக்யகர்த்தாவுக்குச் சுபகார்யங்களில் அதிகாரமில்லை.

ஸபிண்டீகரணம் செய்யவேண்டியவனுக்குச் சுபகார்யம் நேர்ந்தால் ஸபிண்டீகரணம் செய்தபிறகே அவன் சுபகார்யத்தைச் செய்யவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

தஹாஹ ஸாட்ராயநிஃ—

'வைதஸ்ராஜாநி ஸிஷ்டாநி ஸவிண்ஜீகரணம் தயா। கவ
கர்ஷ்யாவி கர்வீத கதர்ய நாந்தீஜ்ஞவைஜிஃ॥ ஸவிண்ஜீகரண
ஸ்ராஜ ஈகர்ஹ்யா ஸ்ரஹகஜிகர்ஹ்யஜ। ய்ரவம் வ்ராவைதி நரகம்
ஸவிண்ஜாநாம ர்ரதள கர்ரோஜ' ஜதி॥

ஹ்ரர்ஹ்யஞைரே—

'ஸவிண்ஜீகரணாஜ வஜிவஜும் ஸொஹநம் நவியீயதெ।
யதிவைதஜ கர்ரதம கஜிர்ய கதர்ய நாஸாய கல்பதெ' ஜதி॥

வதர்விர்ஸ்ருதிஜிதெzவி—

'ஹ்ராதாவா ஹ்ராத்ரவர்தெரவா ஸவிண்ஜஸிஷ்யஸவவா।
ஸவிண்ஜீகரணம் கர்ஹ்யா கர்யர்ரஹ்ரஜ்ஞபம் ததஃ' ஜதி॥

மளதஸொzவி—

'கரு ஜோவாzந ஜோவாzவி ஸவிண்ஜஹ்ரஜகொzவிவா।
ஸவிண்ஜீகரணம் கர்யர்ரஜ வ தெரவா வ்ரஜ்ரவஹ்யதள॥

சாட்யாயனி:—கர்த்தாவாகிய ப்ராம்ஹணன், நாந்திச்ராத்தம் ப்ராப்தமானால், மீதியுள்ள ப்ரேத ச்ராத்தங்களையும், ஸபிண்டீகரணத்தையும் அபகர்ஷித்தாவது செய்யவேண்டும். ஸபிண்டர்களின் ம்ருதியில் க்ரமப்படி ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தைச் செய்யாமல் சுபகர்மத்தைச் செய்பவன் நிச்சயமாய் நரகத்தை அடைவான்.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— ஸபிண்டீகரணத்திறகு முன் சுபகர்மம் விதிக்கப்படவில்லை. செய்தால், அந்தக் கர்மம் கர்த்தாவுக்கு நாசத்தைச் செய்வதற்காகும்.

சதுர்விம்சதிமதத்திலும்:— ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், ஸபிண்டன், சிஷ்யன் யாராகினும் ஸபிண்டீகரணம் செய்து, பிறகு நாந்தியைச் செய்யவேண்டும்.

கௌதமரும்:— தமயன், தம்பி, ஸபிண்டன், ஸமானோதகன், புத்ரன் யாராயினும், நாந்தீ ப்ராப்தமானால், ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யாமல் வ்ருத்திச்ராத்தத்தைச் செய்தால், அவனுக்குப் புதிதாகிய பந்து மரணம்

ஸபிண்டீகரணம் ஹிக்வா வ்ருத்தஸ்ராத்தம்வகுர்யாத் । கபாதபாம் ரணம் ஹவெத்தவ்ய ந ஸம்ஸயம்' இதி ॥

'ம்ருதகுடும்பாயதொஷோ நதரேஷாம், 'கபாடோ தெவ ஸ்ராத்தம் கரிஷ்யதி வஸ்து ஸபிண்டன' இதி ஸ்மரணாத் ॥

ஸாபிண்ட்யாதிகாரிநிரூபணம் ॥

ஸபிண்டீகரணே கர்மகாரீ நிரூபிதம் ஸ்ம்ருதௌ—

'ஔரஸொ புத்ரகொ வாபி ஸபிண்டீகரணம் பரெத் । வனிதாஜெவ ஜீவந்தம் வ்ருத்தம் நாந்யஸ்து காரயெத் ॥ கர்ம ஶிஷ்யர்ஷ்வாரிஸ்வ்ருத்தவ்ரொஹிதெ । காரயிக்வா ஸ்ராத்தாந்தா ஸபிண்டீகரணம் விநா । ஸபிண்டீகரணஸ்ராத்தம் வ்ருதெஸ்ம் காயம் வ்ருயத்தத' இதி ॥

ஜாவதி—

'ஸாஹாதெ்யகாதஸ்ராத்தாந்தம் ம்ருணவ்ருஸ்ரொபவெத் । விதெ்ரஸ்ஸபிண்டீகரணம் வ்ருக்ப்ரப்ருதிஸ்ரவஸ்ருதி ॥ ஸ்ராத்த

நேரிடும். முக்ய கர்த்தாவுக்கே இந்தத் தோஷம், மற்றவர்க்கில்லை. முக்ய கர்த்தா ஸங்கல்பித்தாலில் சுபகர்மத்தைச் செய்யலாம், என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸாபிண்ட்யத்தில் அதிகாரிகளின் நிரூபணம்.

ஸாபிண்ட்யத்தில் அதிகாரி சொல்லப்பட்டுள்ளான்,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஔரஸபுத்ரன், அல்லது தத்தபுத்ரன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். புத்ரன் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது அவனைத்தவிர்த்து மற்றவன் செய்யக்கூடாது. அல்லது (புத்ரன் ஸமீபத்திலில்லாவிடில்) சிஷ்யன், ப்ரம்ஹசாரீ, பந்து, ப்ருத்யன், புரோஹிதன் இவர்களுள் எவனாலாவது, 10-நாள் வரையில் க்ருத்யத்தை ஸபிண்டீகரணம் தவிர்த்துச் செய்வித்து, ஸபிண்டீகரணத்தை எவ்விதத்திலாவது புத்ரர்களால் செய்விக்கவும்.

ப்ரஜாபதி:- தஹநம் முதல் 11-ஆவது நாள் வரையில், கௌண புத்ரன் செய்யலாம். மாதாபிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தை ஔரஸபுத்ரன் செய்யவேண்டும். புத்ரனில்லாதவனுக்கு ப்ராதா

வா ஹ்ரதஸ்ரவ்ரதெஸ்ரா வா ஹவிஷ்ணஸ்ரிஷ்ய வனவ வா। ஹவிஷ்ணீ கரணம் க்ரியதாக வ்ரதஸ்ரஹீநஸ்ய ஹவதோ॥ கயவா வைத ஹ்ரதஸ்ய வதீ க்ரபதாஉதிநகுழ। ஸிக்ஷிதா காரயெத்ரா ஹவிஷ்ணீகரணம் தயா॥ ஸிக்ஷிதாதிபதா க்ரபதா ஸொதம் ஸ்ரதாஜம் கிரியாக கவிக। உவவீதெஸ்ர க்ரவீதத கத தஹ்ஸ்ரா உவஹவ்ர கழ' உதி॥ சூதி ஸ்ரவாக கவஹொதாஉயொ ஸ்ரஹ்ரஸ்ரெ॥

விஷ்ணு:—

'ஜ்யெஷ்டவாரவ்ரந்ஜ்யேவாரவி ஹவிஷ்ணஸ்ரெஉகொரவி வா। யஷ்ட ஹளிஹிதஷ்ஸ்ரஹ்ர கபிகாரஷ்ஸ்ரவிஷ்ணநெ' உதி॥

ஸங்கரு—

'கவ்ரதாபா: வதிதத்ரஸ்ர ஹவ்ரதாபா நத க்ரவிக। வதி:விஷ்ணம் தயாஹாயதா ஹதஸ்ரஹாயெத வ.ரஷ்ரழ' உதி॥

லொகாக்ஷி:—

'ஹவதாஹாவெஷ்ரபம வதி:ஷ்ணஹதஸ்ரணாதிதஸ்ரெ கழ। ஹவிஷ்ணீ கரணம் க்ரபதஷ்ஸ்ரதி: வாவதணதிவவ' உதி॥ வாவதணழ=

அல்லது, ப்ராத்ருபுத்ரன், ஸபிண்டன், சிஷ்யன் யாராவது செய்யலாம். அல்லது, மந்த்ரமில்லாமல் பத்நீ செய்லாம்; அல்லது, ருத்விக்கினால் செய்விக்கலாம். ருத்விக் முதலியவன் ஹோமம், ஸ்ராத்தம், க்ரியை இவைகளைச் செய்தால் உபவீதியாகவே செய்ய வேண்டும். கர்த்தாவுக்கு ப்ராசீனாவீதம். மூலத்திலுள்ள 'ஆதி' பதத்தால் அஸகோத்ரன் முதலியவர்கள் சொல்லப்படுகின்றனர்.

விஷ்ணு:- ஜ்யேஷ்டன், கனிஷ்டன், ஸபிண்டன், ஸமானோதகன் இவர்களுள் எவன் ஸமீபத்திலிருக்கின்றானோ அவனுக்கு ஸபிண்டனத்தில் அதிகாரம்.

சங்கரும்:— புத்ரனில்லாத பத்நிக்குப் பதி செய்யவேண்டும். புத்ரனுள்ளவளுக்கு ஒருகாலும் செய்யக் கூடாது. அவ்விதம் அபுத்ரனை பர்த்தாவுக்குப் பார்வை பிண்டத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். பர்த்தாவும் பார்வையும் ஒருவர்க்கொருவர் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்.

லோகாக்ஷி:— ஒருவருமில்லாவிடில் பத்நிகள் தமது பர்த்தாக்களுக்குத் தானே மந்த்ரமில்லாமல் ஸபிண்டீகரணத்தைச்

ஔரஸேஹாமயாதி ॥ ‘ஸவஸ்மாவை ஸ்வயம் வதத்வஃ’ இத்யுதஸ்தா ஸ்ரோதிவிவாஹோபாவிஷயே, ஜ்யாஹ்நதிவிவாஹோபாதஸ்ய தத்ஸுவளதூபாவை ஸ்வயம் கர்யாத் ।

தயா சாயவீயே—

‘வர்தஃ கர்யாத் விதஃ ஸ்ரீஜம் வதீ தஸ்ய தஸ்ய ஸ்ரியள । யதபாயாத்ய ஸளஹிதஸ்ஸதொ ஜ்யாதாரம்ய தத்ஸுதஃ’ இதி ॥

ஸஷ்ஹாரவி—

‘விதஃ வர்தேண கதவ்யா வளதேணாவி ஸவிஜ்ஞாநே । தஸ்மாவை தஸ்ய வதீ ஜ்யாத் வதஜ்யாவை தஸ்ய மொக்ஷஃ’ இதி ॥ ‘வதஜ்யாவை தஸ்ய மொக்ஷ’ இத்யயம் கூடஃ வதஜ்யா தாயபாரகே ஊஷ்டவ்யஃ, ‘கவாம்தூ ஸயநம் மதுஃ வாஜ்யஹீ வ்ருதெ ஸ்ரிதா । வதஜ்ய ஏவாததிஜ்ஞம் கூபஸ்ஹிம்ஸம் ஜெத வ’ இதி வ்ருஜஸ்நுஹ்ருணாத் ॥ கர்யாத் பொ தாயபாரஸவனவ கர்யாத் ॥

செய்யவேண்டும். பிறகு தர்சம், மஹாளயம் முதலியதையும் செய்ய வேண்டும். ‘ஒருவருமில்லாவிடில் பத்நிகள் தாமகாவே செய்யவும்’ என்றவிது ஆஸுராவிவாஹம் முதலியதால் மணக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றியது. ப்ராம்ஹம் முதலிய விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்ட வளாயின் புத்ரன் பௌத்ரன் இல்லாவிடின் தானே செய்யவேண்டும். அவ்விதம்,

மாதவீயத்தில்:— பிதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைப் புத்ரன் செய்யவேண்டும். அவன் ஸமீபத்தில் இல்லாவிடில் பத்நீ செய்ய வேண்டும். பிறகு தனத்தை அடையும் தௌஹித்ரன், பிறகு ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன் செய்யவேண்டும்.

சங்கரும்:— பிதாவுக்குப் புத்ரன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவனில்லாவிடில் பௌத்ரன், அவனில்லாவிடில் பத்நீ, அவளில்லாவிடில் ஸஹோதரன் செய்யவும். இவ்விதமுள்ள க்ரமம் பத்நீ அர்த்தத்தை அடையும் விஷயத்தில் என்று அறியவும். ‘பாதிவ்ரத்யத்துடன் கூடிய பத்நீ புத்ரனில்லாதவளாகில் அவளே பர்த்தாவுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். பர்த்தாவின் தனம் முழுவதையும் அவளே அடையவேண்டும்’ என்று வ்ருத்தமனு

கூத வஸவாவஷ்ஷஂவஃ—

ஃயஸ்ரீயுஹ்ரஷ்ஷவிண்ஷூஹ்யீ' ஊதி । ஸவயுஜெதஉயஷ்ஷா நிர்ஔவிதழ ॥

விவாஹாஉ்ரநஞ்ரழ- ஃவிவாஹொவநயாஉ்ஔஷ்டும் வஷ்டும் வஷ்டுர்ஷ்டுவெ வா । நகுயுர்ஸு விண்ஷநிவுர்வம் நகுயுர்ஸு கூரகாணிய' ஊதி விண்ஷநிவுர்வநிஷ்டியஃ ஸவிண்ஷீவ்ருதிரிஸ்த விஷயஃ, ஃளஜீவொஸ்ரா ஐவாஹாஷ்ட வஷ்டும் வஷ்டுர்ஷ்டுவெ வா । விண்ஷாஸ்ரு ஸவிண்ஷா நொ உஉ்ஷ்ஸவிண்ஷீகூரணாஉ்ரதெ' ஊதி காஷ்ணுர்ஜிநிஷ்ரணாஸு ॥

கூரஷாஉஜெுzவி—

ஃளஜீவொஸ்ரா ஊஷ்ரர்ஷ்டும் வஷ்ரம் வாணிவீஷநாஸு । விண்ஷ நிவுர்வகூரணவிஹீநம் ஶ்ரர்ஷ்டஷாவஜெஸு ॥ நெஶிதிகஃஹாஷ்டய மயாஷ்ரதர்ஷ்டிகாஉ்ரதெ' ஊதி। நெஶிதிகம் = ஸவிண்ஷீகூரணழ॥

வசனமிருப்பதால். அவ்விதமில்லாவிடில் எவன் தனத்தை யடை பவனே அவனே செய்யவேண்டும். ஆகையாலேயே,

ஆபஸ்தம்பர்:— 'எவன் தநஹாரியோ அவன் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்றார். இவ்விஷயமெல்லாம் கீழே சொல்லப் பட்டுள்ளன.

விவாஹம் முதலியதைச் செய்த பிறகு 'விவாஹம், உபநயநம் இவைகளைச் செய்த பிறகு, வர்ஷம் அல்லது 6-மாதத்திற்குள் பிண்டத்தைச் செய்யக் கூடாது, ஸோதகும்பங்களையும் செய்யக் கூடாது' என்ற நிஷேதம் ஸாபிண்ட்யம் தவிர மற்றதைப் பற்றியது. 'உபநயநம், விவாஹம் இவைகளைச் செய்த பிறகு, ஒரு வர்ஷம் அல்லது 6-மாதம் வரையில் ஸபிண்டர்கள் பிண்டதானம் செய்யக்கூடாது, ஸபிண்டீகரணம் தவிர்த்து' என்று கார்ஷ்ணாஜிநி ஸ்மருதி யிருப்பதால்.

காலாதர்சத்திலும்:— உபநயநத்திற்குப் பிறகு 6-மாதம் வரை யிலும், விவாஹத்திற்குப் பிறகு ஒரு வர்ஷம் வரையிலும் பிண்ட தானம் இல்லாமல் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். நைமித்திகம், (ஸபிண்டீகரணம்) மஹாளயம், கயாச்ராத்தம், ப்ரத்யாப்திகச்ராத் தம் இவைகளைத் தவிர்த்து.

ஷ்யதஸ்தெரெ ஷ—

‘ஷஹாஷயெ மயாஸ்ராஜெ ஸாதாவித்ரீ ஷ்யதெzஷஹநி। ஆஷஸாஹெzவி கூவீஸுத விஷ்ணுநிவஸாவணம் ஷுதஃ’ ஷதி ॥

யத்ர ஷ்யதஸ்தஸ்ரே—

‘கவ்ரூஸ்ரூ வரெதஸ்ரூ நெஷ கூயஸாஸு ஸவிஷ்ணுநே। ஸுஸளஷஷுஷகஂ விஷ்ணுஷகொஷ்டீஷ்டஂ நவாவஸுணே’ ஷதி, யஷவி ஷவநாஸ்தஸ்ரே— ‘கவ்ரூஸ்ரூ பெ ஷ்ரீதாஃ கெவிஸு வ்ரூஷ்ரூஷா வாஷ்ரீயொzவி வா। தெஷாஂ ஸவிஷ்ணுநாஹாவா ஷகொஷ்டீஷ்டஂ நவாவஸுணே’ ஷதி, தத்ரூஸ்ரூ ஸ்ரூதாஷநஷ்ரூஸுஂஸாவஸ்ரூஜிதி கூயா ஷஸுஸாயவீயாஷள ஷ்யாவ்யாதே। தயா ஷ வ்ரூவெஸாகஸுஷ்ரூஜி ஷவநாந்ரூவஷளஸாநி ஸவஜி ॥

வைதீநஹிஸ்தவி—

‘கவ்ரூஸ்ரூயாஂ ஷ்ரீதாயாஂ தத்ர வதிஃ கூயஸாஸு ஸவிஷ்ணுநே’ ஷதி ॥

மற்ரெரு ஸ்ம்ருதியில்:— மஹாளயம், கயாச்ராத்தம், மாதாபிதாக்களின் ப்ரத்யாப்திகம், ஸபிண்டீகரணம் இவைகளில் புத்ரன் பிண்டதானத்தைச் செய்யலாம்.

ஆனல் மற்ரெரு ஸ்ம்ருதியில்:— ‘அபுத்ரனுய் இறந்தவனுக்கு ஸாபிண்ட்யம், ஆசௌசம், உதகதானம், பிண்டதானம், ஏகோத்திஷ்டம், பார்வணம் ஒன்றையும் செய்யக்கூடாது’ என்ற வசனமும், மற்ரெரு வசனம் ‘புத்ரனில்லாமல் இறந்தவர்கள் புருஷர்களாயினும், ஸ்த்ரீகளாயினும் அவர்களுக்கு ஸாபிண்ட்யமில்லாததால் ஏகோத்திஷ்டமும் இல்லே, பார்வணமுமில்லே’ என்றும் உள்ளதே எனில், அது புத்ரோத்பாதனத்தை ப்ரஸம்ஸை செய்வதில் தாத்பர்யமுள்ளதென்று காலாதர்சம், மாதவீயம் முதலியதில் வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவ்விதம் சொல்வதாலேயே முன் சொல்லப்பட்ட சங்கர் முதலியவரின் வசனங்கள் பொருத்தமுள்ளவைகளாகின்றன.

பைடீநஸீயும்:— புத்ரனில்லாமல் ஸ்த்ரீ இறந்தால் பர்த்தா ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றார்.

வாஜஸநேயி—

ஸுவஸ்தே ஸம்ஷ்டிதே கதா நஹவெஷு ஸாஜஸுரிணி।
தஸ்ய வத்ஸவி ஸுவிதே ஸாவிஷ்யம் வாவஸுணம் தயா' ஜகி॥

ஸுவஸ்ய ஸ்ரஹஷ்டஸ்ய ஸுஹவாரிணொஷ்யாவிஷ்யை॥

தயாவ ஸுவஸ்ய ஸ்ரஹஷ்டஸ்ய ஸுஹவாரிணஸ்ய ஸாவிஷ்யஸாஹ யஃ—

'ஸுஷ்டாஷ்டாஹஸா ஔஷ்வம் ஸ்ரஹஷ்ட ஸுஹவாரிணொஃ।
ஸவிஷ்டீகரணம் கரிஷ்யந் ஸ்ரோஜிதி யஜேதி' தி॥ ஸுஷ்டாஷிதி 'ஸுஷ்டெ ஸுஷ்டெ ஸுஹவணெ' இத்யாஸ்வாய நெநொக்தஸுவாஸ் ததஃ வ-தி-ஸுவநயநாஹாவெந விவாஹ ஸ்யாஹாவ இத்யிஸ்ரோபெணொக்தம்॥ 'ஸுஹவாஷ்டெஷ்ட ஸுஹவணெ' இத்யாவஷ்டம்வாஜிவஸநாந-ஸாரெண ஸுஹவ

ஸுமந்துவும்:— அபுத்ரனான புருஷன் இறந்தால் அவனுக்கு ஸ்ராத்தம் செய்பவன் இல்லாவிடில் அவனது பத்னீ ஸாபிண்ட்யத்தையும் ஸ்ராத்தத்தையும் செய்யவேண்டும் என்றார்.

புத்ரனில்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கும், ப்ரம்ஹசாரிக்கும் ஸாபிண்ட்யம்.

அவ்விதமே புத்ரனில்லாத க்ருஹஸ்தனுக்கும், ப்ரம்ஹசாரிக்கும் ஸாபிண்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யமன்:— '8-வயதிற்கு மேற்பட்ட க்ருஹஸ்தனுக்கும், 12-வயதிற்கு மேற்பட்ட ப்ரம்ஹசாரிக்கும் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அதற்கு முன் கூடாதென்று யமனால் சொல்லப்பட்டது' என்று. 8-ஆவது வயது என்று சொல்லியது, '8-ஆவது வர்ஷத்தில் ப்ராம்ஹணனுக்கு உபநயநம் செய்யவேண்டும்' என்று ஆச்வலாயனர் சொல்லியிருப்பதால், அதற்கு முன் உபநயநமில்லாததால் விவாஹமில்லை என்ற அபிப்ராயத்தால் சொல்லப்பட்டது. 'கர்ப்பஷஷ்ட கர்ப்பஸப்தம கர்ப்பாஷ்டம வர்ஷங்களில் ப்ராம்ஹணனுக்கு உபநயநம் செய்யவும்' என்று ஆபஸ்தம்பர் முதலியவர்களின்

ஷஷ்டாத்ள கூர்தாவநயநஹ்ய வனகதெஸ்ராத்ய்யநாநஞ்சம்
கூர்தவிவாஹஹ்ய கூஷ்டாஸு ஜ்ராமவி ஸ்ராவிண்ட்யம் காயழ்டி ॥

தயா வ ஹ்ய்தயழ்வாரே—

ஸவொஸவஹ்ஸ்ராவிஸெஷடிநாத்ய்தி ஸவழ்தி வ ஸ்ரூஷாணாம் ஸ்ரூணாம் வ விவாஹாத்திஷ்டம் ஸவிண்ட்யீகரணம் காயழ்டெவ' இதி ॥

ஹ்ய்தகதெரே—

ஸுநஸிவ ஸ்ரூத்வழ்டமதிஸ்யாயாஃ வநநம் ததஃ । உத்தாவ்ய ஸநுஹெ தஹ்யாஹ்ஸாவிண்ட்யாதெம் ஸமாவதெஸு ॥ ஆத்ஸாவ்ஸாத்ய ஸ்ரௌத்டம் கநுகாயாஹ்ஸவிண்டநடி । ஸ்ராத்ஸாவாஹி நாஷ்ட்யவ நாராயணவலிம் யதெஸு' இதி ॥ வனவிஹம்வதிணழ்டாத்ஸ்ர வஷழ்டாணாம் ஜ்ரஹ்மசாரிணாம் நாராயணவலிரெவ காயழ்டஃ । நிஷிதஹாவிண்ட்யாநாம் தவியாநாஸு ॥

வசனத்தை அனுஸரித்து, கர்ப்பஷஷ்டம் முதலிய காலத்தில் உபநயனம் செய்யப்பட்டவனுக்கு, வேதத்தின் சில பாகத்தை அத்யயநம் செய்த பிறகு, விவாஹமுமாகி அவன் இறந்தால் அவனுக்கு 8-வயதிற்கு முன்பும் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படவேண்டும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸாரத்தில்:—"வயஸ்ஸின் விசேஷத்தைக் கவனிக்காமல் புருஷர்களுக்கும், ஸ்த்ரீகளுக்கும் விவாஹத்திற்குப் பிறகு ஸபிண்டீகரணத்தை அவச்யம் செய்யவேண்டும்" என்றுள்ளது.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்— '2-வயது பூர்ணமாவதற்குள் விவாஹமாகி இறந்தவளுக்குக் கனனஸம்ஸ்காரம் செய்யவும். பிறகு சவத்தை வெளியில் எடுத்துத் தஹனஸம்ஸ்காரம் செய்து, ஸாபிண்ட்யம் முடியும் வரையில் செய்யவும். 12-வயதிற்கு முன்பாளும் பின்பாளும் விவாஹமாகாதவளுக்கு ஸாபிண்ட்யம் பதியில்லாததால் நிச்சயமாகக் கிடையாது. நாராயணபலியைச் செய்யவும்' என்றுள்ளது. இவ்விதம் 12-வயது பூர்ணமாகாத ப்ரம்ஹசாரிகளுக்கு நாராயணபலியே செய்யப்படவேண்டும். ஸாபிண்ட்யம் நிஷேதிக்கப்பபட்டவர்களுக்கு நாராயணபலி விதிக்கப்பட்டு இருப்பதால். அவ்விதமே,

வதிதாஹீநாம் ஷாவிண்ஷ்ரநிஷேயஃ ॥

தயாவ ஷ்ரூஷவஷிஷ்டஃ—

'ஷவிண்ஷீகரணம் நெவ ஷ்ரீதாநாம் ஷ்ரேஷ்டவாரிணாழ்। க்ஷீவாநாம் வதிதாநாம் வ உஷ்டஷ்ரீணாம் தநெவ வ ॥ நெவஷ்டி காநாம் யதீநாம் வ ஸ்ரூஜம் நாராயணாவகுணழ்। உவகுவகுராணகுவெவ ஷவிண்ஷீகரணம் விஷ்ணுஃ' உதி ॥ நாராயணாவகுணம் = நாராயணவெவிஃ ॥

ஷ்ரூதஷ்ருகெரே—

'கூவமுணகுஷாஷுஸ்ராவ்ஷாநாம் ஷ்ரீதாநாம் ஷ்ரேஷ்டவாரிணாழ்। ஷாஹாஷிஷொஷுஸ்ராஜ்ஞம் தகு நிவகுதெகுவ யஷ்டாவியி ॥ ஷாஷ்ரொzஹநி ஸம்ஷ்ரூவெ நெவ கூபகுஸு ஷவிண்ஷ்டநழ்। நாராயணம் வஷ்ஷிஸ்ரு விஷ்ரூநஷ்ஷ்ள தகு ஹொஜயெஸு ॥ வநகொஷ்ஷ்டவியாநெந ஸ்ரூஜம் வா காரயெஜிஜஃ' உதி ॥ கூவஷ்ரு ஷ்ரூதஷ்ரூவி ஷ்ரூகாஷிஸ்ரூஜவி நாவஷ்டி, 'நாஷவிண்ஷீகரூதெ ஷ்ரூதெ வித்ரு காயகும் ஷ்ரூவதகுதெ' உதி ஷ்ரூணாஸு ॥

பதிதன் முதலியவர்க்கு ஸாபிண்ட்ய நிஷேதம்.

வ்ருத்தவஸிஷ்டர்:- ப்ரம்ஹசாரிகள், நபும்ஸகர்கள், பதிதர்கள், துஷ்டஸ்த்ரீகள், நைஷ்டிகர்கள், யதிகள் இவர்களின் ம்ருதியில் ஸபிண்டீகரணமில்லை. அவர்களுக்கு நாராயணபலியே விதிக்கப் படுகிறது. உபகுர்வாணன் என்ற ப்ரம்ஹசாரிக்கே ஸபிண்டீ கரணத்தை விதிக்கின்றனர்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்: — '12-வயது பூர்ணமாகாமல் இறந்த ப்ரம்ஹசாரிகளுக்குத் தஹநம் முதல் ஷோடசஸ்ராத்தம் வரையில் விதிப்படி செய்து, 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக் கூடாது. நாராயணனை உத்தேசித்து 8-ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப் பிக்கவும். அல்லது ஏகோத்திஷ்டவிதியால் ச்ராத்தத்தைச் செய்ய வும்' என்றுள்ளது. இவனுக்கு ப்ரத்யாப்திகம் முதலிய ச்ராத்தமும் இல்லை. 'ஸபிண்டீகரணம் ஆகாவிடில் ம்ருதனுக்கு ச்ராத்தம் விதிக்கப்படுவதில்லை' என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

வ்யுத்க்ரமாத்ஸ்ரீ தவாவிண்ணுவியிஃ ॥

கவ்தாயாஃ வத்ர்யாஃ வதிஷ்வாவிண்ணும் கர்யாஸ்ய। 'கவ்தாயா ஸ்ரீதாயாஷ்ட வதிஃ கர்யாஸ்ய ஸவிண்ணநி' உதி ஷ்ருதெஃ ॥

நந்ர 'வ்யுத்க்ரமேண வ்ருீதாநாம் நைவ கார்யா ஸவிண்ணதா' உதி நிஷெயாஸ்ய வத்ர்யாஃ கர்யம் ஸ்யாத்வா ஸவிண்ணீகரணம் கார்யமிதி வெந்ந, தஸ்ய ஸாதாவித்ஸ்ரீதத்வவத்தீவ்ரதிரிக்த விஷயத்வாத் ॥

தயா ச ஷ்ருதெ—

'கேவலேண ஸ்ரீதாநாம் ந ஸவிண்ணீகரணிஷ்யதெ। யதி ஸாதா யதி வித்ரா ஸ்யாத்வா நைஷ வியிஃ ஸ்ரீதஃ' உதி ॥ யதி ஸாதா வ்யுத்க்ரமஸ்ரீதா, யதி வித்ரா, யதி ஸ்யாத்வா வா வ்யுத்க்ரமஸ்ரீதஃ, தஸ்ரா வசந நிஷெயொ ந, கிந்து, வியிஃ ஸ்ரீதஃ = ஸவிண்ணீகரணவியிரெவ ஸ்ம்ருதிஹிஃ ஸ்ரீத உத்ஸர்கஃ ॥

வ்யுத்க்ரமமாய் மரித்தவரின் ஸபிண்ட்யம்.

புத்ரனில்லாத பத்நிக்குப் பர்த்தா ஸபிண்ட்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். 'புத்ரனில்லாமல் மரித்தவளுக்குப் பர்த்தா ஸபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

ஓய்! 'வ்யுத்க்ரமமாய் மரித்தவர்களுக்கு ஸபிண்ட்யம் கூடாது. என்று நிஷேதமிருப்பதால், பத்னிக்குப்பர்த்தா எப்படி ஸபிண்ட்யம் செய்யலாம்? எனில் அது இல்லை. அந்த நிஷேதம் மாதா, பிதா, பர்த்தா, பத்நீ இவர்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்களைப் பற்றியதால். அவ்விதமே,

ஸ்காந்தத்தில்:— அக்ரமமாய் இறந்தவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம் விதிக்கப்படவில்லை. மாதா, பிதா, பர்த்தா இவர்களின் விஷயத்தில் இந்த விதி இல்லை (அவர்களுக்குச் செய்யலாம்). மாதா அக்ரமமாய் இறந்தாலும், பிதா அக்ரமமாய் இறந்தாலும், பர்த்தா அக்ரமமாய் இறந்தாலும் இந்த நிஷேதமில்லை. ஆனால் விதி:ஸ்ம்ருத: = ஸபிண்டீகரண விதியே மனு முதலியவர்களால் விதிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது பொருள். அவ்விதமே,

தயா வ உந்ஃ—

'யிர்யஃணெ த்ரு வி தாரி வ்ருவெ4ஷாவெ நிவ4ுவெஹ। வி தா யஷ்ரு த்ரு வ்ரு தஷ்ரு ஜீவெஹ்ரூவி வி தா3ஹஃ॥ வி தந்ஃ ஷ்ரு நா3 ஷஜ்ஜீ து4 கீ தெ4ஹ்ரு ஷ்ரூவி தா3ஹஃழ' உ கி॥ 'ஜீவெஹ்ரூவி வி தா3ஹஃ' உ தஷ்ரூவி வ்ருவெ4ஷாவெ நிவ4ுவெஹி தஷ்ரு யஃ। கயம் நிவ4ுவெஹி தஷ்ரூஹ 'வி தந்ஃ ஷ்ரு நா3 ஷஜ்ஜீ தெ4ர்' கி॥

வஷ்ரவம் வ யிர்யஃணெ வி தாரி ஜீவவி தஷ்ரு கூ கதெ4ர் கூ வ்ரு ஜ்ரூஹி ஸ்ரூஷ்ரூ ஜெஷ்ரு வி தந்ஃ ஷ்ரூவி ஜ்ஞெ4 வ, வி தந்ஃ வி தஷ்ரு ஹ்ரூஃ வி தந்ஃ வி தா3ஹெஹ்ரூஃ வி தந்ஃ ஷ்ரூவி தா3ஹெஹ்ரூஃ வி தந்ஃ வி தஷ்ரு வி தா3ஹ ஷ்ரூவி தா3ஹெஹ்ரூ உ கி வா, வி தா3ஹெ யிர்யஃணெ வி தா3ஹஷ்ரூ வி தஷ்ரு ஹ்ரூஃ வி தா3ஹஷ்ரூ வி தா3ஹெஹ்ரூஃ வி தா3ஹஷ்ரூ ஷ்ரூவி தா3ஹெஹ்ரூஃ வி தா3ஹஷ்ரூ வி தஷ்ரு வி தா3ஹ ஷ்ரூவி தா3ஹெஹ்ரூ உ கி வா கீ தெ4யெஜி தஷ்ரு யஃ॥

வஷ்ரஜ்ஞெஷ்ரு—

'தூ பாணா3வி வின்ரூ நா ஃகெ நாவி ஸவின்ரூநெ।

மனு:-பிதா ஜீவித்திருந்தால் முந்தியவர்களுக்கே பிண்டத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். எவனுக்குப் பிதா இறந்து பிதாமஹன் ஜீவித்திருக்கின்றானோ அவன் பிதாவின் நாமத்தைச் சொல்லி ப்ரபிதாமஹனின் நாமத்தைச் சொல்லவேண்டும். 'ஜீவேச்சாபி பிதாமஹ:' என்பதற்கும் 'பூர்வேஷாமேவ நிர்வபேத்' என்பதுடன் சேர்க்கையுண்டு. எப்படிக் கொடுப்பதென்றால் சொல்கிறார், 'பித: ஸ்வநாம ஸங்கீர்த்ய' என்று.

இவ்விதமிருப்பதால், பிதா ஜீவித்திருக்கும் பொழுது, ஜீவபித்ருகன் செய்யக்கூடிய நாந்தீ முதலிய ச்ராத்தங்களிலும், பிதாவின் ஸாபிண்ட்யத்திலும், பித: பித்ருப்ய: பித: பிதாமஹப்ய: பித: ப்ரபிதாமஹப்ய: என்றுவது, பித: பித்ருபிதாமஹப்ரபிதாமஹப்ய: என்றுவது, பிதாமஹன் ஜீவித்திருந்தால், பிதாமஹஸ்ய பித்ருப்ய:, பிதாமஹஸ்ய பிதாமஹப்ய:, பிதாமஹஸ்ய ப்ரபிதாமஹப்ய: என்றுவது, பிதாமஹஸ்ய பித்ரு பிதாமஹப்ரபிதாமஹப்ய: என்றுவது சொல்லவேண்டு மென்பது பொருள்.

ஸமந்துவும்:-மூன்று பிண்டங்களுள் ஒன்றுடன் ஸாபிண்ட்ய

விதூகஃஶுதெ வைத ஊதி யதோ வ்யவஸ்யதஃ' ஊதி ॥

வ்யாஹ்ருʒவி—

ஶ்ருதெ விதாரி யஜ்ஞாய விஶ்ருதெ ச விதாஃஹஃ । தெந தொஷுபஃ விண்ணாஃ வ்ருவிதாஃஹவ-ஹவ-ருகாஃ ॥ தெஷுஶு வைதூகஃ விண்ணோ நியொகதுவ்ருஶு வ-ஹவ-ருவஸு' ஊதி ॥

கூதூயாயநஃ—

'வ்ரு-ஸுகூ-ரோஷு ஶ்ருதெ தொபம் யெஷு வனவ ஊஹாதூவஸள' ஊதி ॥ கூவஸள வ்ரு-ஸு கூ-ஃஶ்ருதொ ஜீவஶுஷாயாம் பெஷ்வா ஊஹாதி தெஷு வனவ தஸுஸவிண்ணீகரணெ வ்ரு-ஸுகூ-ஃஶ்ருதவிதூகொ ஊஹாதீதூயஃ ॥

யத்ர விஷ்ணவயநஃ—

'யஜ்ஞ விதா வைதஜ்ஞாஸு விதூவிண்ணம் நியாய விதா ஃஹாஸு ஆஹ்யாம் வராஹ்யாம் ஊஷாஸு' ஊதி ॥ தஜ்ஞாயஃ—

'விதாஃஹெ ஶ்ரியாணெ வைதெ ச விதாரி வித்ரெகம்

மானலும், இறந்தவன் பித்ருத்வத்தை அடைகிறான் என்று தர்மம் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ப்ராய்ஶ்சித்தியும்:—எவனுடைய பிதா மரித்திருக்கும் பொழுது பிதாமஹன் ஜீவித்திருக்கின்றானே அவன், ப்ரபிதாமஹன் முதலாக 3-பிண்டங்களைக்கொடுக்கவும். அந்தப்பிண்டங்களுடன், பித்ருபிண்டத்தைச் சேர்க்கவேண்டும். முன்போல்

காத்யாயனர்:—"அக்ரமமாய் இறந்தவன் விஷயத்தில், அவன் ஜீவித்திருக்கும் பொழுது எவர்களுக்குக் கொடுத்தானே அவர்களுக்கே இவன் (கர்த்தா) பிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்" அக்ரமமாய் இறந்தவன் ஜீவித்திருக்கையில் எவர்களுக்குக் கொடுப்பானே அவர்களுக்கே அக்ரம மரணத்தின் ஸபிண்டீகரணத்தில் அக்ரமமரணத்தின் புத்ரன் கொடுக்கவேண்டுமென்பது பொருள்.

ஆனால், "எவனின் பிதா இறந்தானே அவன் பித்ரு பிண்டத்தை வைத்து, பிதாமஹனுக்குப்பிறகு இருவருக்குப் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும்" என்று விஷ்ணுவசனம் உள்ளதே? எனில், அதற்கு அர்த்தமிவ்விதம்—'பிதாமஹன் ஜீவித்திருக்க, பிதா இறந்தால், பிதாவுக்கு ஒரு பிண்டத்தை ஏகோத்திஷ்ட

விஜ்ஞைகோத்ஷவியாநெந நியாய விதாயஃ விதாஃஹஃததஃ வாராஹ்யாம் ஆஹ்யாம் வ ஊஹ்யாஃ, விதாஃ விதாஃஹஹ்யாதநஃ ப்ரவிதாஃஹஹ்ஸம்ப்ரஹாநஹ்ருதஃ ஷ்ரித வாவெதி ப்ரவிதாஃ ஹாய ததஃ வாராஹ்யாம் ஆஹ்யாம் வ ஊஹ்யாஃ' ஊதி ॥

தயா விஜ்ஞாநெஷ்வரீயெ—

'யதாணஃம் நிவபெஃ விஜ்ஞாநு வ்ருத்விஃம் தெஷாம் ஸாஹவயெஃ । ததஃப்ரஹ்ருதி வெ ப்ரெதஃ விதாஹ்யாஃநு ஊர்த்வெ' ஊதி ॥

வாவம் வ வ்ருஃக்ருஃஹ்ணாதவ்ய விதாஹ்யவிஜ்ஞாநம் தஃ விதாஹ்யவிதாஃஹஃப்ரவிதாஃஹஷ்டாநுதஃஹ்ய ஜீவதெ ஆயொவ்ருத்தா ஜீவதெஃவி ப்ரெதொஃஹ்ருத்ய ஜீவவ்ருத்திரிக்ததீர்வாஃஷோ ஹ்ருத்ய வ வாவ்ருணைகோத்ஷவஃஹ்யாதகம் (ஸவிஜ்ஞாநம்) கதவ்ருழ ॥

தயா வ கூர்மாஹ்ருஃ—

'விதாஃஹ்யாதவ்ய வாவிஜ்ஞாம் ஹ்ருதயொ ரஹ்ருஜ்வ்ருயொஃ

விதிப்படி வைத்துவிட்டு, பிதாவின் பிதாமஹன் எவனோ அவனுக்கு மேலுள்ள இருவருக்கும் கொடுக்கவும். பிதாவின் பிதாமஹன் தனக்கு ப்ரபிதாமஹன் உத்தேச்யனாகையால் அவன் ஸித்தனாகவே உள்ளான் என்று, ப்ரபிதாமஹனுக்கும் அவனுக்கு மேலுள்ள இருவருக்கும் கொடுக்கவேண்டும்" என்று. அவ்விதமே.

விக்ஞானேச்வரீயத்தில்:- நால்வருக்கும் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். முதல் பிண்டத்தை மற்றப் பிண்டங்களில் சேர்க்கவும். அது முதல் ப்ரேதன் பித்ருக்களுடன் ஸாம்யத்தை அடைகிறான்.

இவ்விதமிருப்பதால் அக்ரமமாய் இறந்த பிதாவுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தை, ம்ருதனின் பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்களுள், ஒருவனோ, இருவரோ ஜீவித்திருக்கும் விஷயத்தில், ப்ரேதனை உத்தேசித்தும், பிழைத்திருப்பவரைத் தவிர்த்து மூன்று புருஷர்களை உத்தேசித்தும், பார்வணகோத்திஷ்ட ஸமுச்சயரூபமாக (ஸபிண்டீகரணம்) செய்யப்படவேண்டும். அவ்விதமே,

காலாதர்சத்தில்:— ம்ருதனான பிதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தை, மேலாகிய இருவர் இறந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், செய்யவும். ஒருவன்

பொ: । வாகவ்யிநு வா அயொவ-ூrzவி ஜீவதொஷ்ட ஸுவரொசு' இதி ॥ 'வாகவ்யிநு அபொவெ-ுதூலியாநாசு விதாமஹாதிஷ்ட த்ரிஷ்ட ஜீவத்ஸு நவாவிண்ஷ்யது, 'விதாயஷ்ய தஷ்ட வ்ருத்தஷ்யா ஜீவெஷ்வாவி விதாமஹ:' இதி 'த்ரயாணாமவி விண்ஷ்யாநாமெகெ நாவி ஸவிண்ஷ்யது' இதி வசநவெ-ுகத்வாதிவவநெ அ-ுபொ ரொகஷ்ய வா ஜீவநெ ஸவாவிண்ஷ்யுவ்ருத்திவாதுநாசு । வத்ஸராதெ வ்ருதாய தத்திதெ தத்திதாமஹாய தசுவ்யவிதாமஹாய வ வ்யாஹரணாநு ஹொஜயெசு, 'த்ரிஷ்ட விண்ட: வ்யவதூதெ' இதி விதி: விதூதீநாம் த்ரயாணாம் ஸ்ராதெ விண்டதாநஸ்ய ணாசு தெஷ்ட த்ரிஷ்ட ஜீவத்ஸு தத்பொஜாவு ॥

தயா வ உக்ஷ:—

'விதாமஹம் வ ஜீவந்தம் ப்ரபிதூ வ்ருத:। ஸுதிக்ரம்ய தூ வாவி ஸவிண்ட்ரீகரணம் வரொசு' இதி ॥

ஜீவித்திருந்தாலும், இருவர் ஜீவித்திருந்தாலும் புத்ரன் ஸபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். 'ஒருவன் ஜீவித்திருந்தாலும், இருவர் ஜீவித்திருந்தாலும்' என்று சொல்லியதால், பிதாமஹன் முதலிய மூவரும் ஜீவித்திருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸபிண்ட்யமில்லை. 'பிதா யஸ்யது + பிதாமஹ:' என்றும், 'த்ரயாணமபி + ஸபிண்டகம்' என்றும் முன் சொல்லிய மன்வாதிவசனங்களால் இருவர், அல்லது ஒருவன் ஜீவித்திருந்தாலும் ஸபிண்ட்யம் செய்யலாமென்றிருப்பதால். வர்ஷத்தின் முடிவில் ப்ரேதன், அவனது பிதா, பிதாமஹன், ப்ரபிதாமஹன், இவர்களின் பொருட்டு ப்ராம்ஹணர்களைப் புஜிப்பிக்கவும். 'த்ரிஷ்ட பிண்ட ப்ரவர்த்ததே' என்று பிதாவின் பிதா முதலிய மூவர்களுக்கு ச்ராத்தத்தில் பிண்டதானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அவர் மூவரும் ஜீவித்திருக்கும்போது பிண்டதானம் ஸம்பவிக்காததாலும். அவ்விதமே,

தக்ஷ:— பிதாமஹன் ஜீவித்திருந்தால் அவனை அதிக்ரமித்து, ப்ரபிதாமஹனும் ஜீவித்திருந்தால் அவனையும் அதிக்ரமித்து ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அவ்விதம், பிண்டபித்ருயக்ஞத்தை ஆரம்பித்து,

தயா விண்ணவிதர்யஜேம் வூகூர்தூ வா-உஹே-ஃ—

‘யெஹ்ரு வாவ விதா ஹ்ருர்தெஹ்ரூஃ கு-வீ-ஹ வாஹ்ரிகூஃ। விதாஉஹெzவெவ்வஹெவ கு-பஹ்ரஜீவதி வாஹ்ரிகூஃ’ இதி ॥

யத்—‘ஸ்ரியஉணெ த-ர விதாரி வ-ஹிவெஷாஹெவ நிவஹ்ருவெஹ। வ-ஹிவெஷ-ர திஷ-ர ஹாதவ்யம் ஜீவெச்ச திதபம யஹ’ இதி, ஈஈ ஜீவவிதர்யகுஹ்ராஈவிஷயதி தி வ்யாவ்யாதாஃ ॥

யச்—‘ஜீவஉநெzவி விதாரி வ-ஹிவெஷாஹெவ நிவஹ்ருவெஹ। விவ்ரவஹாzவி தம ஹ்ராஹெ வ்லகம் விதாரஉஉஹபெஹ ॥ உஹள யஹ்ரு வ்ருதீதள த-ர ஜீவெச்ச வ்ரவிதாஉஹஃ। ஹள விண்ணள நிவஹ்ருவெத்தர ஹொஜயெஹ வ்ரவிதாஉஹழ்’ இதி விண்ணஹயஉ-ர்தழ், தஈ ஜீவவிதர்ராஷிவாரணவிஷயழ்। தச்—‘வ-ஹிவெஷாஹெவ நிவஹ்ருவெஹ’ ‘யத-ரொ நிவஹ்ருவெஹ விண்ணாஹ்’ ‘திர்ஹிஃ விணெ்ணநிஹ்ருயொஹபெஹ’ இதி ஈஷாஷிவஹநவிரொயாஹ-ர்வெகூர்ரிதர்யாஹ-ஃ ॥

ஸாமந்து:— ஆஹிதாக்னி, (பிதா ஜீவித்திருந்தால்) பிதா எவர்களுக்குச் செய்வானே அவர்களுக்குச் (பிண்டதானத்தைச்) செய்யவும். பிதாமஹனும் ஜீவித்திருந்தால் பிதாமஹன் எவர் களுக்குச் செய்வானே அவர்களுக்குச் செய்யவும் என்றூர்.

ஆனல், “பிதா ஜீவித்திருந்தால் அவனுக்கு முந்தியவர் களுக்கே செய்யவும். மூவர்களும் ஜீவித்திருந்தால், அவர்களுக்கு முந்திய மூவர்களுக்குக் கொடுக்கவும்” என்ற வசன மூள்ளதே? எனில் அது ஜீவபித்ருகன் செய்யும் ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது என்றனர் வ்யாக்யானகார்கள்.

தவிர, ‘பிதா ஜீவித்திருந்தால், பிதாவுக்கு முந்தியவர்களுக்கே கொடுக்கவேண்டும். அல்லது, ப்ராம்ஹணனைப் போலவே, தனது பிதாவையும் ச்ராத்தத்தில் புஜிப்பிக்கவும். எவனது பிதா பிதா மஹன் இருவரும் இறந்து ப்ரபிதாமஹன் ஜீவித்திருக்கின்றானே அவன் ப்ரபிதாமஹனைப் புஜிப்பித்து இரண்டு பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும்’ என்று இரண்டு பிண்டங்கள் சொல்லப்பட்டிருப் பதும் காணப்படுகிறதே? எனில், அது ஜீவித்திருக்கும் பிதா முதலியவரை வரிக்கும்விஷயத்தைப் பற்றியது. அதுவும், ‘முன்னே ருக்கே கொடுக்கவேண்டும்’ ‘நான்கு பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும்’

யத்து—'ஸவித்ரு: விதூயதேஷு ஹ்யயிகாரோ த விஜ்ஞதே। ந ஜீவதபிதிகூ ரு கஞ்சிதூ ஹாதி ஶ்ரு திஃ' இதி, தஸ் 'விதூயதே ரு ம் விதூயஜேத ய வூ ஜள ஸாத ஸி பூ தேzஹநி। விவூஹம்வஹி தீயெ ஷு ஹொzவி ஶ்ராத்தம் வஸோவரெ ॥ வித பூ ரு ஜெவதாஃ வ்ரோக்தாஃ தா வஸவா தூவி ஜெவதாஃ ॥ ஷடெதே ஜீவதஃ வித ஃ' இதி ஜீவவிதூயகூஸ்ய ஶ்ராத்தவியா நாஸ் தத்ய திரிக்தஊ ர்த்வஶ்ராத்தவிஷயே ॥

தயா மொகாக்ஷி:—

'கோஶ்ராத்தம் மயாஶ்ராத்தம் ஶ்ராத்தம் யாவரவக்ஷிகே। ந ஜீவ விதூயகூ: கு பூ ரு ஸ் திலைஃ கூ ஷ்வெஶ்ரு தவ் ணே' இதி ॥

ததஃ விதூயவ் ரு கூ ரு ஜோணை ஜீவத்ரு திரிக்தா நாம் தூயா ணாம் வரம் தெஷாம் விண்ஶூ நம் ததி ணைவஹ வ்ரு தவிண் ஷம்ஹரு இதி நிண் யஃ ॥

'மூன்று பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்' என்பது முதலிய மன்வாதி வசனங்களுடன் விரோதிப்பதால் உபேக்ஷிக்கத் தகுந்தது என்கின்றனர்.

ஆனால், 'ஜீவபித்ருகனுக்கு பித்ருகார்யங்களில் அதிகாரமில்லை. ஜீவித்திருக்கும் பிதாவை அதிக்ரமித்து ஒன்றையும் கொடுக்கக் கூடாது என்கிறது வேதம்' என்ற வசனம் உள்ளதே? எனில், அது, பித்ர்யேஷ்டி, பித்ருயக்ஞம், நாந்தீ, மாதாவின் ம்ருதாஹம், ப்ராம்ஹண ஸம்பத்து, தீர்த்தங்கள் இவைகளில் ஜீவபித்ருகனும் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். பிதாவுக்கு உத்தேச்யர்கள் எவரோ அவரே இவனுக்கும் உத்தேச்யர்கள்' என்று ச்ராத்தம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அவைகளைத் தவிர்த்த தர்ச ச்ராத்தம் முதலியதைப் பற்றியது. அவ்விதம்,

லோகாக்ஷி:— அமாச்ராத்தம், கயாச்ராத்தம், மஹாளய ச்ராத்தம், கறுப்பு எள்ளுகளுடன் தர்ப்பணம் இவைகளை ஜீவ பித்ருகன் செய்யக்கூடாது என்றார்.

ஆகையால் பிதாவுக்கு அக்ரம மரணவிஷயத்தில், பிழைத் திருக்கும் மூன்று பேர்களுக்கு மேல் உள்ளவர்களுக்குப் பிண்ட தானம் அவர்களின் பிண்டங்களுடன் ஸம்யோஜனம் என்பது நிர்ணயமாம்.

நந்—ைவெஹாஜஸ்ரீயாஹ்யாஃ வித்ரூஹ்யாஃ விண்ணாமிநஃ' இதி ஸ்ரணாஸ்ரூவிதாஃஹாஸ்ரவெஷாம் விண்ணாமி கஃநவவஸ்ஜிதி வெதெநெவழ், வித்ரூஹிஜீவநெ தெஷாஃவி விண்ணாக்ரூஸ் வ ஸ்வவ்வ ஸ்வவ்ரூதயெ க்ரூஃணொத்ரொத்ர வ்ய வெஹாக்ரூஸ் । கநயா வ்ய்ஸ்க்ரூஃரணாஹாவெzவி வித்ஸ்வவிண்ணீகரணெ வெஹாஜஸ்ரீயாஹ்ய விண்ணாக்ரூம் நவ்யாஸ் । ததஸ்ர ஃதி்ரஹிஃ விணெஸ்ரீ ஸ்வம்ஸ்ரஜெஸ்' இதி்ரஹி வெஹாவ்ஸ்ரதிவ்யாகொவவ்ஸ்ரஹஃ ॥

ஸ்வம் ரோதநி ஸ்ரீதாயாம் விதாஃஹ்யாஹிஷ்வநுதரோதயெ ரோத்ஸ்ராவிண்ணம் கதவ்யழ ॥

தயா வ ஸ்ரஹா—

ஃரோதயவி வ வ்ய்ரீதாயாம் விஹ்ரீதெ வ விதாஃஹி । ஸ்ரூவி தாஃஹிவஸ்வம் த்ரூ கரபவ்ஸ்ரீத்ரவ்யம் வியிஃ' இதி ॥

ஸதவ்ரூவ்ய்ரூக்ரூஃரணெzவி வத்ரீ ஸ்வவிண்ணம் கரூயவ்ரூ, ஃவ்ரூக்ரூஃணெ ஸ்ரீதாநாம் வ ஸ்வவிண்ணீக்ரூதிரிஷ்யதெ । யதி ரோதா யதி விதா ஸதவ்ரூ வெஷ வியிஃ ஸ்ரீதஃ' இதி ஸ்ரணாஸ் ॥

ஓய்? 'நான்காமவன் முதல் மூவர் லேபபாகிகள், பிதா முதல் மூவர் பிண்டபாகிகள்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் ப்ரபிதா மஹாதிகளுக்கு மேலுள்ளவர்களுக்குப் பிண்டபாகித்வம் உபபன்ன மாகாதே? எனில், இவ்விதம சொல்லக்கூடாது. பிதா முதலியவர் ஜீவித்திருந்தால் அவர்களும் பிண்டபாகிகளாகையால் முன் முன் உள்ளவனின் மரணமாலல் க்ரமமாய் மேல் மேலுள்ளவனுக்கு லேபபாகித்வம் ஏற்படுவதால். இல்லாவிடில், அக்ரம மரண மில்லாத விஷயத்திலும், பிதாவின் ஸபிண்டீகரணத்தில் லேபபாகி யான நான்காமவனுக்குப்பிண்டபாகித்வம் இல்லையென்றாகும். பிறகு 'மூன்று பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்' என்பது முதலிய வெகு ஸ்ம்ருதி விரோதம் நேரிடக்கூடும்.

இவ்விதம், மாதா இறந்து பிதாமஹி இவர்களுள் ஒவ்வொருத்தி இறந்திருந்தால்மாதாவின்ஸாபிண்ட்யத்தைச்செய்யவும். அவ்விதமே,

ப்ரம்ஹா:-மாதா இறந்து பிதாமஹி ஜீவித்திருந்தால், ப்ரபிதா மஹி முதல்கொண்டு ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்.

பர்த்தாவின் அக்ரமமரணத்திலும், பத்னீ ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். 'வ்யுத்க்ரமேண + பர்த்தா சைஷ விதி: ஸ்ம்ருத:' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஹாயபூரஸ்ரணைஸவி வதிஃ கூயபூரஸு— ‘ஸுவ்தூயா ஸ்ரு தாடாஹ்ஸு வதிஃ கூயபூரஸு ஸவிஷ்டதாழ் । ஸ்ரூஸ்ரூதிஹிஷ்ஹுஹை வாஹ்யாஹவிஷ்ணீகரணம் ஹவெஸு’ உதயாதிஷ்ஸ்ரணாஸு ॥

வ்ருஸுகர்ஸ்ரணை வ்ருக்ஷஃ வதீ வதிஸ்ஸு கஸ்ஸுந ஸாவிஷ்ணீயம் கூயபூரஸு, தத்ரயதிநிக்ஷதாநாம் வ்ருகர்ஸ்ரணை ஸாவிஷ்ணீயம் ந கூயபூரஸு, ஸுஹெந ஹெஷ்டா வா கூயபூரஸு ॥

தஷாஹ மொஹிலஃ—

‘ஸுந்ததகாலெஷ்வவி தம் வ்ருஸுகர்ஸ்ரணை ஸ்ரூதாவவி । ஸுஹெந வாzவி ஸாவிஷ்ணீயம் ஹெஷ்டா யாzவி வுகவுயெஸு’ உதி॥ ஸவிஷ்ணீகரணஸ்ய ஆஹுஸாஹாஹுயொ வக்ஷ்யாஞ்ஞாஃ காலா உக்தாஃ, தெஷாம் ஸ்ரோஷாஹுகர்ஸ்ரதெ ஸவிஷ்ணீகரணை வ்ருஸுகர்ஸ்ரேஸ்ரதா கவி வாக்ருவ்ருதிநிக்ஷதாஃ கதபூ ஸுஹெந ஹெஷ்டா வா கூயபூரஸு உதயுபூஃ ॥

ஷ்ரூதகௌஸ்ரவி—

‘வ்ருஸுகர்ஸ்ரோஸ்ரு ஸ்ரூதாநாம் நெஸ்ர கார்யபூ ஸவிஷ்ணீதா ।

பார்யையின் மரணத்திலும் பர்த்தா ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ‘புத்ரனில்லாமல் இறந்த பத்னிக்குப் பதி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். இவளுக்கு ச்வச்ரூ முதலியவர்களுடன் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படவேண்டும்’ என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

அக்ரம மரணத்தில், புத்ரன், பத்னீ, பதி இவர்கள் அன்னத்தால் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். மற்றவர்களின் அக்ரம மரணத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஆமத்தினாலாவது ஹிரண்யத்தினாலாவது செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

கோபிலர்:—‘அனுக்தகாலே + ப்ரகல்ப்பயேத்’ என்று. இதன் பொருள்—ஸபிண்டீகரணத்திற்கு 12-ஆவது நாள் முதல் வர்ஷாந்தம் வரையிலுள்ள சில காலங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் கவனமின்மையால் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்படாவிடினும், அக்ரம மரண விஷயத்திலும், புத்ரனல்லாத கர்த்தா ஆமத்தாலாவது ஹிரண்யத்தாலாவது செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— அக்ரமமாய் இறந்தவர்க்கும்

கயவாzzஎந கதஃவ்யா ஹெஉா வா தஉஹஃஹவெ ॥ ஸ்யஹாஉா ஹ்யதை வக்ஷாளும் விஷ்ணும் உஉ்யாதிமெவ்ஹஹ । விஷ்ணும் உக்ஷா யயா நாயம் விஷ்ணஹஃயொஜநம் வரெஈ' உதி ॥ யயாநாயம் = ஜீவஞ உதிக்ரமெ ॥

கூது வவிஷ்ணீகரணாதுவ்யாஃஹிவியாநெzவி தந்நாஞ ரீயகதயா ஸ்ராஉாஞம் விஉஹிதி கெவிஈ । கநெந்ந வ்ருஈ க்ரஉ்ய்தள வவிஷ்ணீகரணாதுவ்யாஃஹிவியாநாஈ வ்ரெவஃ வதிஃஸ்ராஉாநாம் வத்யாம் ஸுக்ள நாஃஹிநியஉ உத்யாஹ்ருஃ ॥

வவவஞு ாதாவித்யவ்ருதிரிக்தவ்ருஈ க்ரஉ்ய்தள வாவிஷ்ணவ்ரு நிஷெயஃ வாக்ஷிகஃ, வக்ஷெக்ரஞெந ஹெஉாவா வியாநாஈ ॥

வவவம விஹிதாஉஸ்ராஉாஹிவ்ருாயெண — 'ஜ்யெஷ்டாவாzவ்ரு ந்ரஜோவாzவி கன்யஃாஉாத்ரஹ்வாவிஷ்ணநு । ந வ்ரக்ரவ்ரு

ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. அல்லது ஆமத்தால் செய்யவும். அதுமுடியாவிடில் ஹிரண்யத்தால் செய்யவும். க்ருஹத்திலிருந்து பக்வான்னத்தை எடுத்துத் திலத்துடன் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். பிறகு ந்யாயப்படி பிண்டஸம்யோஜனத்தைச் செய்யவும். யதாந்யாயம் = ஜீவித்திருப்பவனை அதிக்ரமித்து.

இவ்விஷயத்தில், ஸபிண்டீகரணத்திற்கு மட்டில் ஆமம் முதலியதால் விதி இருந்தாலும், அதற்கு நாந்தீயகமாகியதால் (ஆவச்யகமாகியதால்) ச்ராத்தம் வரையிலுள்ளது ஸித்தமாகியது என்கின்றனர் சிலர். மற்றவரோவெனில், அக்ரம ம்ருதியில் ஸபிண்டீகரணத்தை மட்டில் ஆமம் முதலியதால் விதித்திருப்பதால், அதற்கு முந்தியுள்ள ச்ராத்தங்களுக்கு சக்தி இருக்கும் பக்ஷத்தில் ஆமம் முதலிய நியமமில்லை என்கின்றனர்.

இவ்விதமிருப்பதால், மாதாபிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவர்க்கு அக்ரமம்ருதியில் ஸாபிண்ட்ய நிஷேதம் யாக்ஷிகம், ஒரு பக்ஷத்தில் ஆமத்தாலாவது ஹிரண்யத்தாலாவது விதிக்கப் பட்டிருப்பதால்.

இவ்விதம் விதிக்கப்பட்ட ஆமச்ராத்தாபிப்ராயத்தால், 'ஜ்யேஷ்டனுயினும் கனிஷ்டனுயினும், ப்ராதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்'. 'புத்ரனுக்குப் பிதாவும், கனிஷ்டனுக்கு

விதா கூர்யாந்நாநுஜஸ்ய தத்பாத்ரஜஃ ॥ யதி ஸ்நேஹேந கூர்யாதாம் ஸபிண்டீகரணம் விநா । அந்யாபாவே விதா மாதா ஜ்யேஷ்டோ வா஽பி ஸபிண்டநம் ॥ கூர்யாஜ்ஜீவந்தமாக்ரம்ய பிண்டபாகம் நியோஜயேத் । ஸர்வாபாவே விதா வா஽பி கூர்யாத் ப்ராதா஽த்வா஽த்ரஜஃ' இத்யாதீநி வ்யுத்க்ரமஸாபிண்ட்யப்ரதிபாதகாநி த்ரஷ்டவ்யாநி ॥

க்ரமஸாபிண்ட்யநிரூபணம் ॥

அத்ர வ்யுத்க்ரமப்ரதாநாம் மாதாபித்ருபர்த்ருபத்நீநாமந்நேநஸாபிண்ட்யேக்ருதே, இதரேஷாமாமேந ஹேம்நா வா க்ருதே ஽பி தத்ந்தர்ஹிதமரணே தத்ஸாபிண்ட்யாநந்தரமேதேஷாம் புநரந்நேந ஸபிண்டீகரணம் விதத்யாதி,

காஶ்யபஃ—

'வ்யுத்க்ரமேண ப்ரமீதாநாம் ஸபிண்டீக்ருதிரிஷ்யதே । அந்தர்ஹிதே ப்ருதே பஶ்சாத் புநஃ கூர்யாத் ஸபிண்டநம்' இதி ॥

ஜ்யேஷ்டனும் செய்யக்கூடாது. ஸ்நேஹத்தால் செய்தால் ஸபிண்டீகரணத்தைத் தவிர்த்து மற்றதைச் செய்யவும். 'ஒருவருமில்லாவிடில் பிதா, மாதா, ஜ்யேஷ்டன் யாராவது ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஜீவித்திருப்பவனை விட்டு மேலே உள்ளவருடன் பிண்டத்தைச் சேர்க்கவும். ஒருவருமில்லாவிடில், பிதா, அல்லது, ஜ்யேஷ்டப்ராதா செய்யவும். இது முதலாகிய அக்ரம ஸாபிண்ட்யத்தைச் சொல்லும் வசனங்களைப்பார்க்கவும்.

க்ரம ஸாபிண்டியத்தின் நிரூபணம்.

இவ்விஷயத்தில், அக்ரமமாய் இறந்த மாதா, பிதா, பர்த்தா, பத்நீ இவர்களுக்கு அன்னத்தால் ஸாபிண்ட்யம் செய்தபிறகும், மற்றவர்க்கு ஆமத்தாலாவது ஹிரண்யத்தாலாவது செய்தபிறகும், நடுவிலிருந்தவனின் மரணமானால் அவனுடைய ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு இவர்களுக்கு மறுபடி அன்னத்தால் ஸபிண்டீகரணத்தை விதிக்கின்றார்,

காச்யபர்:—அக்ரமமாய் இறந்தவர்க்கும் ஸபிண்டீகரணம் விதிக்கப்படுகிறது. நடுவிலிருந்தவன் இறந்தபிறகு மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்.

உக்ஷ்ணு—

ஸவிதாரஹஞ்ச ஜீவதே பிதரம் யதா வ்ருத்தம் । ததிக்ரியா அயம் வாரஷி வஷிண்டீகரணம் வரைஷ்ட ॥ தயொராவஸ்யொஃ கரணே வ்ருத்தம் க்ரியதாஷ்ட வஷிண்டநம்' இதி ॥

வஷிஷ்ணு—

'ஸ்ருஷ்டிக்ரியாவி ஸாவிண்ட்யம் கதஷ்வப்ரவிஷிதம் । தத்ராவ்ருத்தஷ்வ ஸாவிண்ட்ய கர்தவ்யவ்ருத்தரா வரைஷ்ட ॥ ஸ்ரீதாவா ஸ்ரீதர்வ்ருத்தாவா வஷிண்டீஷ்ய வவவா । ஸ்ய வா ப்ரேதஸ்ய தஸ்ய வத்தீ க்ரியதாஷ்ட்ரு கரு' இதி ॥ ஸ்ரீஜா காரயேத்ர வஷிண்டிகரணம் வ்ருத்தம்' இதி ॥ கத்ர கரிஷ்ட்ரு கவியா நம் ரிஷ்ட்ராவரணாஸ்ருகவதீவிஷயதீ தர்யஷ்டாந்திரஸ்ரீவிதம் ॥

வதிதெஷ்ஹ ஸாவிண்ட்ய நிஷேயஃ ॥

வதிதெஷ்ஹ ஸாவிண்ட்ய நிஷேயரஸ்ய ஸாதாதவஃ—

'ஸ்ரீவைநாவதிதெரிஷ்ட்ரவ ரஷ்டாஸ்ரிஃ ஸ்ரீஸ்ரிரிவவ ।

தக்ஷரும்:—ஜீவித்திருக்கும் பிதாமஹனைத் தாண்டி ப்ரபிதாமஹனையும் தாண்டி, புத்ரன் ஸபிண்டீகரணம் செய்தால் அவ்விரு வரும் இறந்த பிறகு அக்காலத்தில் மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்.

வஸிஷ்டரும்:—அக்ரம ம்ருதியிலும் ஸாபிண்ட்யம் செய்ய வேண்டுமென்பது ருஷிகளின் கொள்கை. அவ்விஷயத்திலும் மேலேயுள்ளவனுக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்த பிறகு இவனுக்கு மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைச்செய்யவேண்டும். ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், ஸபிண்டன், சிஷ்யன், பத்னீ இவர்களுள் யாராவது செய்யவேண்டும். பத்னீ அமந்த்ரகமாய்ச் செய்யவேண்டும். அல்லது ருத்விக்கினால் செய்விக்கவும். இவ்விடத்தில் 'அமந்த்ரகமாய்' என்ற விதி, மந்த்ரத்தை உச்சரிப்பதில் சக்தியற்ற பத்னியைப் பற்றியதென்பது மேலே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

பதிதர்களுடன் ஸாபிண்ட்யம் கூடாது.

பதிதர்களுடன் ஸாபிண்ட்யத்தை நிஷேதிக்கின்றார்,

சாதாதபர்:- நபும்ஸகர்கள், பதிதர்கள், தோஷமுள்ள ஸ்த்ரீகள்

ஸவிண்ணீகரணம் கர்யா தெகொஷ்டம் ஸபிண்டீகரணம் ஸபிண்டீகரணம் ஸபிண்டீகரண

ஸ்ம்ருதௌ ச—

'ஸ்ரத்தயா விதினா ஸ்ரேஷ்டை தாதை ச வதிதை ஸதி।
யேஷு வனவ விதா ஶ்ராத்தேஷ்வா ஶ்ராத்ஸ்ய ஸம்பவ:' இதி॥

தயா— 'யேஷ்வா ஶ்ராதி விதூரதி ஷ்ரேஷ்ய: விதூரதி ஜீவதெ। ஶ்ராத்ஸ தயா யதள தாதெ வதிதெ வ்ரஹ்மதூரஸ ஸ்ரதெ' இதி॥

விதஸ்ரவ்ரதிநிஸ்ருதஸ்ய வதிதஸ்ய ஸவிண்ஜநம் நாஸ்தி, 'ஸவிண்ஜீகரணம் நெவ ஸ்ரதாநாம் ஸ்ரஸுவாரிணாழி। க்ஷீவாநாம் வதிதாநாம் ச ஊர்த்வஜ்ஞாநாம் தயெவ ச॥ நெவதிகாநாம் யதீநாம் ச ஸ்ரூஸம் நாராயணாவதுணழி' இதி வ்ரஹவஹிஷ்ஷ்ரணாஸு॥

ஸவிண்ஜீகரணவ்யாக்யா:॥

ஸவிண்ஜீகரணெ உதிகதவ்ரதாரஸ்ய யாஜ்ஞவல்க்ய:—

'முந்ரோஷகதிமெயவ்ரதம் கரயதி வாக்ரவதர்ஷயழி

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— பிதா வ்ருத்தனுய் யதியாகினலும் பதிதனுனலும், பிதா எவர்களுக்குக் கொடுப்பானே அவர்களுக்கே புத்ரன் கொடுக்கவேண்டும்.

அவ்விதம்— 'பிதாமுதலியவன் எவர்களுக்குக் கொடுப்பானே அவர்களுக்கே பிதா ஜீவித்திருக்கும் பொழுது புத்ரன் கொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம், பிதா யதியாயிருந்தாலும், பதிதனுகிலும், அக்ரமமாயிறந்தாலும், முன் செல்லியபடியே கொடுக்கவேண்டும்.

பிதாவைத்தவிர்த்த மற்றவன் பதிதனுகில் அவனுக்கு ஸாபிண்ட்யமில்லை. "இறந்த ப்ரம்மசாரிக்கும், நபும்ஸகர்கள், பதிதர்கன், தோஷமுள்ள ஸ்த்ரீகள், இவர்களுக்கும் ஸபிண்டீகரணமில்லை. நைஷ்டிக ப்ரம்மசாரிகளுக்கும், யதிகளுக்குமில்லை. இவர்களுக்கு ச்ராத்தம் நாராயணபலி மட்டுமே" என்று வ்ருத்தவஸிஷ்டஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸபிண்டீகரணப்ரகாரம்.

ஸபிண்டீகரணத்தில் செய்யவேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— 'கந்தஜலம், திலம் இவைகளுடன் கூடிய

கவ்யாயம் விதாயவாதேஷ்வேதவாதும் வுலெவயெசு॥
யெ ஸோநா ஊதி ஆஹ்யாம் ஸெஷம் வஹவ்வஹாவரெசு' ஊதி ॥

விஜ்ஞாநெஶ்வரெணாஹ்யாயெந zஹிஹிதஃ— ,மநொஹக
திமெயஹ்கதும் வாதுவதஷ்டயம் கவ்யாயம் = கவ்ய
விஶ்யம் வஹிவெஹாகதவியிநா கஹ்யஹாசு। திமெயஹ்கும்
வாதுவதஷ்டயதிதி வஹதா விதாயவமெந வகுவாரொ வ்யாஹ்ர
ணா உஶிஹுதாஃ, வெஶ்வதெவெ உள ஹ்யிதாவெவ। தது வேத
வாதேஷுகும் கிதுிஹவஸெஷம் தேயா விஹஜ்ய விதாயவாதே
ஷ்வ வெவயெசு ,பெ ஸோநா'ஊதி ஆஹ்யாழி। ஸெஷம் = விஶ்வே
தெவாவாஹநாதிவிஸர்ஜநாதும் வஹிவஹ்வசு வாவஹுணவஹாவ
ரெசு। வேதாவஹ்யாவாதூவஶிஷ்டாஹுகெந வேதஹ்யாநவ்யா
வுணஹஷ்டெ கவ்யும் உகுவா ஸெஷதேகொஜ்ஷ்டவசு ஸோவயெசு।
விதேஷ்வேஷ்டி ஷ்வ வாவஹுணவசு' ஊதி ॥

காதாயநஃ—

,வகுவாரி வாதூணி ஸகிலம் மநொஹுகெஃ வஹிரயிகுவா

தாய் நான்கு பாத்ரங்களை வைக்கவும், அர்க்யத்திற்காகப் பித்ருபாத்ரங்களில் ப்ரேத பாத்ர ஜலத்தைச் சேர்க்கவும். 'யேஸமாநாஃ' என்ற 2-மந்த்ரங்களால், மீதியை முன்போல் செய்யவும்' என்றார். இதற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஜ்ஞாநேச்வரரால்:—கந்தோதகதிலங்களுடன் கூடிய நான்கு பாத்ரங்களை, அர்க்யம் ஸித்திப்பதற்காக, முன் சொல்லிய விதிப்படி வைக்கவும். திலங்களுடன் கூடிய நான்கு பாத்ரங்களைச் சொல்லியதால், பித்ருவர்க்கத்தில் நான்கு ப்ராம்ஹணர்கள் தெரிவிக்கப்பட்டனர். வைச்வதேவத்தில் இருவர் இருக்கின்றனரே. அதில், ப்ரேத பாத்ரத்தில் மீதியுள்ள ஸ்வல்ப ஜலத்தை மூன்றுப்பிரித்து பித்ரு பாத்ரங்களில் சேர்க்கவும், 'யேஸமாநாஃ' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால். சேஷம் = மீதியுள்ள விச்வேதேவாவாஹநம் முதல் விஸர்ஜநம் சரையிலுள்ளதை, பூர்வவத் = பார்வணச்ராத்தத்திற்போல் செய்யவும், ப்ரேதார்க்ய பாத்ரத்தில் மீதியுள்ள ஜலத்தால் ப்ரேத ஸ்தான ப்ராம்ஹணனின் கையில் அர்க்யத்தைக்கொடுத்து மீதியை ஏகோத்திஷ்டத்திற்போல் முடிக்கவும். பித்ரர்த்தப்ராம்ஹணர்கள் மூவரிடத்திலும் பார்வணத்தில்போல் செய்யவும் என்று.

காத்யாயனர்:—நான்கு பாத்ரங்களைத் திலத்துடன் கந்தோதகங்

த்ரிஸ்த்ரிஃ பித்ருபாத்ரேஷ்வாஸிஞ்சதி 'யே ஸமாநாஃ' இதி ஆ
நஸ்யா மேதேபிண்டா வ்யாவ்யாதாஃ' இதி ॥

விஷ்ணுஃ—

'ஸம்வத்ஸராந்தே ப்ரேதாய தத்பித்ரே தத்பிதாமஹாய ச ப்ரா
ஹ்மணாந் தேவபூர்வம் யோஜயேத்' இதி ॥

காலவர்ஜ—

'ஸபிண்டீகரணம் கூர்யாத் ததஃ ப்ரேதக்ஷமுக்தயே ।
விஶ்வாந் தேவாந் நியோஜ்யாதள காலகாமுகஸம்ஜ்ஞகாந் ॥ ப்ரே
தம் பிதாமஹாதீம்ஶ்ச மந்த்ரைரர்ப்யாதிபிஃ ஶ்ரயேத் । அநுஸ
ந்ஸீயதே பூர்வம் பரோ பீஜ்ஹித்யதே ததஃ' இதி ॥ உக்தேஷு
ஸதேஷு வசநேஷு ப்ரதமதோ விஶ்வதேவவரணம், ததஃ
ப்ரேதவரணம், பிதாமஹாதிவரணமிதி க்ரமஃ ப்ரதீயதே ॥

க்ரமாந்தரம் து ஸ்ம்ருத்யந்தரேஃபிஹிதம்—

'ஶ்ராத்தத்யமுபக்ரம்ய ஸபிண்டீகரணம் ஸவேத் । பார்வ
ணம் தத்ர பூர்வம் ஸ்யா தேகோத்திஷ்டமதாசரேத்' ॥ ததா—

களால் நிரப்பி, மும்மூன்று முறை பித்ருபாத்ரங்களில் சேர்க்
கவும், 'யேஸமாநா:' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால், இதனால்
பிண்டங்களும் சொல்லப்பட்டன.

விஷ்ணு:—வர்ஷத்தின் முடிவில் ப்ரேதனுக்கும், அவனது
பிதாவுக்கும் பிதாமஹனுக்கும் (ப்ரபிதாமஹனுக்கும்) ப்ராம்ஹணர்
களை தேவபூர்வமாய் வரிக்கவும்.

காலவரும்:—பிறகு ப்ரேதத்வம் விடுபடுவதற்காக ஸபிண்டீ
கரணத்தைச் செய்யவும். ஆதியில் காலகாம நாமதேயமுள்ள விச்
வ தேவர்களை வரித்து, ப்ரேதனையும், பிதாமஹாதிகளையும் மந்த்ரங்
களுடன் அர்க்யம் முதலியவைகளால் பூஜிக்கவும். பிறகு பிதா அனு
ஸந்திக்கப்படுகிறான், ப்ரபிதாமஹன் விடுபடுகிறான். சொல்லிய
இந்த வசனங்களில், முதலில் விச்வதேவவரணம், பிறகு ப்ரேத
வர்ணம், பிறகு பிதாமஹாதிவர்ணமென்று க்ரமம் தோன்றுகிறது.
மற்றொருக்ரமம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஒருஸ்ம்ருதியில்:—'இரண்டு ச்ராத்தத்தை ஆரம்பித்து ஸபிண்டீ

ஃஸவிண்டீகரண ஶ்ராத்தே தைவம் வ்ருத்தம் நியோஜயேத் ।
வித்ருதியொ ஜயேத் வஶ்ராத் ததஃ பைதம் விநிர்திஶேத்’இதி ॥

ஆபஸ்தம்பஃ—

ஃகாரிகாயா மேகஸ்மின் நிர்திஷ்ட தர் ஸபிண்டனே ।
வித்தாஹாரீணிர்திஶ்ய வித்ரர்ஶ்ராத்தம் ததஃ’ இதி ॥

வ்யாஸஃ—

ஃவித்ரர்ஶ்ராத்தாத்ரயே ஆஹுஸ் திவஸே ஸவஸே ஸதி । பைத
ஹாவவிநிர்தேஶாகாரா பைதஸ்ய மெவ வித்ரஃ ॥ வித்தாஹா
திஹிஸ்ராஶ்ச வாவிண்யஸ்ய ஸ்ருஹிதயே । ஸபிண்டனாகரணாவஸ்ய
ஹிஶ்யஶ்ச ஸ வித்ரஸ்ய தஃ ॥ வஷாம் வித்தாஹாரீணாம் வியி
நா வாவஶ்ரணைந தர் । ஸவித்ரஃ பைதஸ்ரதஸ்ய கேவகோ
ஹிஷ்டவியாநதஃ ॥ ஸஸ்ம ஸ வாவஶ்ராத்தேகோஹிஷ்டாத்தாஸய
ரர்தவகழ । வித்தாஹாரீணிர்திஶ்ய வித்ரர்ஶ்ராத்தம் ததஃ ॥
ஸஸைஸமொத்ரநாஸாநி வஸ்ராரீம்ஶ் ஸ்ரீதஶயேத் । ஸ்ரீயாஸ
ஸ்ரஸ்ரதாம்வர்தமம் ஸஸுஹிஸ்ரஸ்ரநாஹிகழ ॥ ததஃ ஸ்நாதாநு ஸஸா

கரணம் செய்யப்படவேண்டும். அவைகளுள் பார்வணம் முதலாவ
தாகும். பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும்.” அவ்விதமே,

ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தில் தேவர்களை முன்பு வரிக்கவும்.
பிறகு பித்ருக்களை வரிக்கவும். பிறகு ப்ரேதனை வரிக்கவும்.

சந்த்ரிகையிலும்:- ஸபிண்டீகரணத்தில் விச்வேதேவஸ்தானத்
தில் காலகாமர்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளனர். பிதாமஹாதிகளை
வரித்துப் பிறகு பிதாவை வரிக்கவும்.

ப்ருஹத்விஷ்ணு:—பிதாவின் மரணதினம் முதல் 12-ஆவது
நாளில் செய்யவும். ப்ரேதத்வ நிவ்ருத்தித்வாரா, ப்ரேதனை பிதா
வுக்குப் பிதாமஹாதிகளுடன் ஸபிண்டத்வம் ஸித்திப்பதற்கும்,
ஸமாநோதகத்வம் ஸித்திப்பதற்கும், பிதாவுக்குப்புத்ரன், இந்தப்
பிதாமஹாதிகளுக்குப் பார்வணவிதியாலும், ப்ரேதனை தனது
பிதாவுக்கு ஏகோத்திஷ்டவிதியாலும், இவ்விதம் பார்வண ஏகோத்
திஷ்டத்வய ரூபமாகச் செய்யவும். பிதாமஹாதிகளை முதலில்
சொல்லி, பிறகு பிதாவைச் சொல்லவும். ஸம்பந்தம் கோத்ரம் பெயர்
வஸ்ர முதலியவர்கள் என்ற எல்லாவற்றையும் சொல்லவேண்டும்.
க்ருஸரம் தாம்பூலம் அப்யஞ்ஜனம் முதலியவையையும் கொடுக்கவும்.

ஹூய ஸ்நாதஸ்நாநுபவேஶ்ய ச । ஹஸ்தம் விப்ரகரே தத்வா
வ்ருணுயா தைவபூர்வகம் ॥ ஸபிண்டீகரணாதர்வா ப்ருஜு
தர்ப்பைஃ பித்ருக்ரியாஃ । பரதோ ஆபிஶுணைரேவ தைவகர்ம
ஸதர்ஜுபிஃ ॥ பித்ர்யே ஹ்யேகஃ பவித்ராதள ஆளதர்ப்பள தைவ
கர்மணி । அள நிமந்த்ரயதே விப்ரள வைஶ்வதேவாத்மாதிதஃ ॥
காமகாலள வைஶ்வதேவே தேவதே ஸம்ப்ரகீர்த்திதே । பிதா
மஹாதிஸம்பந்தாம்ஸ்த்ர்யவராந் ஶ்ரோத்ரியாந் ஆஜாந் ॥ ப்ரேத
ஸ்தாநேக்வேகவிப்ரம் யஆபைதாமஹாதிஷு । ஹகம்வா ப்ரேத
மேகம்வா தைவே஽ப்யேகம் நிமந்த்ரயேத் ॥ பிதாமஹாதீநப்ய
ர்ச்ய ததஃ ப்ரேதம் ஸமர்ச்யேத் । ஸபிண்டீகரணஶ்ராத்தம் பித்ரு
பூர்வமுதீரிதம் ॥ ப்ரேதபூர்வம் வதந்த்யேகே ததஸாம்
ப்ரதமீரிதம் । வைஶ்வதேவாத்மநம் க்ருத்வா஽நந்தரம் ப்ரேத
போஜநம் ॥ பார்வணஸ்ய ஹி தந்த்ரஸ்ய மத்யே தந்த்ராந்தரம்

பிறகு, ஸ்நானம் செய்த அவர்களை அழைத்து, உட்கார்த்தி, தர்ப்பத்தை ப்ராம்ஹணர்கள் கையில் கொடுத்து, தேவபூர்வமாய் வரிக்கவும். ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் ருஜுவான தர்ப்பங்களால் கார்யத்தைச் செய்யவும். பிறகு இரண்டாக மடிக்கப்பட்ட தர்ப்பங்களாலேயே செய்யவும். தேவகர்மத்தை எப்பொழுதும் ருஜுவான தர்ப்பங்களால் செய்யவும். பித்ரு கர்மத்தில ஒரு தர்ப்பத்தால் பவித்ரம். தேவகார்யத்தில் இரண்டு தர்ப்பங்களால் பவித்ரம் முதலில் விச்வேதேவர்களுக்காக இரண்டு ப்ராம்ஹணர்களை வரிக்கவும். காலன் காமன் என்ற இருவர் விச்வேதேவ கார்யத்தில் தேவதைகள் எனச்சொல்லப்பட்டுள்ளனர். பிதாமஹன் முதலியவர்க்காக மூன்றுக்குக் குறையாதவரான ச்ரோத்ரிய ப்ராம்ஹணர்களை வரிக்கவும். ப்ரேதஸ்தானத்தில் ஒரு ப்ராம்ஹணனை வரிக்கவும். அல்லது பிதாமஹாதிகளுக்காகவும் ஒரு ப்ராம்ஹணனை வரிக்கவும். ப்ரேதனொருவன், விச்வேதேவருக்காக ஒருவனை வரிக்கவும். பிதாமஹாதிகளை யர்ச்சித்துப் பிறகு ப்ரேதனை யர்ச்சிக்கவும். ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தம் பித்ருக்களை முந்தியுடையது எனப்பட்டது. சிலர்ப்ரேதனை முந்தியதாயுடையதென்கின்றனர். அது யுக்தமல்லவென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. விச்வேதேவர்களுக்கு அர்ச்சனம் செய்து பிறகு ப்ரேதபோஜனம் சொய்யவேண்டியதாகும். பார்வண ப்ரகாரத்தின் நடுவில் ஏகோத்திஷ்ட ப்ரகாரம் வரக்கூடும். (அது கூடாதென்

ஹவெசு । வாவ்ணைகொஷ்டயொஶ்ச வாவ்ணம் வ்ருவ்ருஹா
ஶ்ருவெசு ॥ வாஹாநு வூக்ஷாஷயெசு ஹஹ்ரோம்ஷ்யாநொவ்யாவ்ட
ர்தயெ। ஷெவாய்ர்நாஃ ர்தஸ்ய தஸ்ய வித்ரய்ர்நாம் தஸ்ய ஜ்ரயெ॥
ஹக்ஷிணெ தஸ்ய நிஷித்தஸ்ய வாஹவூக்ஷாஷ நக்ரஃ । கஸ்ஸாநி நிவ
நெசுஶ்ராஷ யெநகெநாவி ஶஸ்ஸ்நா॥ சூயஷெந வநெஶ்ருஷ்ஸ்
நிராஶாஃ விதஸ்ரொ மதாஃ । ஶ்ராஜஷ்ய ஷெகக்ஸ்ஸ்ணம் வ்யாஹ்ருஜ
வாஹவஸ்ஸ்ஷிதிழ ॥ வாவிஷ்ணுகம் திகஸ்ஸ்ணம் வ்யா ஷ்ரூதாகாரம்
தஸ்ய ஹக்ஷிணெ । திர்கொணம் ஜ்ரயம் கஸ்ஸ்ரஸ்ய தஸ்ரம்யதஸ்ரஶ்ரகழ॥
சூயாஜ்ஷஷ்ய விஷ்ணார ஷ்ருஜ்ரம் வநநம் ஹவெசு ॥ நிருநாதி
ரிக்தம் யஃ கஸ்யசுசு ஸஹவெசு வித்ரவாத்மகஃ । வாஹாஜாநஸ்ய
வாzzஜ்ரஷ்ய ஜவிவா வரணமயழ ॥ கருவ்ருராஜம் கரள வஶ்ரக்
கூக்ஷாஷயெசு வூயஜம் வஸ்யஃ । சூவாஜாநு ஷெஶ்ரஷெவாய்ர்நாஷ
வூஷ்ஸ்வாநஸ்வவெஶயெசு ॥ சூவநெஷ்ட ய கரளவெஷ்ட
தஃ ஷெதாஜஹாஜிஜாநு । உஷ்ஸ்வாஜிஷெஶ்ரெவ தஃ

பதாம்). பார்வணம் ஏகோத்திஷ்டம் இரண்டும் சேர்ந்தால் பார்வ
ணம் முந்தியதாக வேண்டும். மூன்று குழிகளில் தர்ப்பங்களையும்
திலங்களையும் போட்டு ப்ராம்ஹணர்களின் கால்களை அலம்பவும்.
தேவார்த்த ப்ராம்ஹணர்களின் கால்களை வடக்குக் குண்டத்திலும்,
பித்ரர்த்த ப்ராம்ஹணர்களின் கால்களை நடுக்குண்டத்திலும்,
நிமித்தப்ராம்ஹணனின் கால்களைத் தெற்குக்குண்டத்திலும் அலம
பவும். இது க்ரமம். ச்ராத்தத்தில் குண்டங்களை ஏதாவது கட்டை
யினால் கல்லவும். இரும்பினால் கல்லினால் பித்ருக்கள் ஆசையற்ற
வராய்ச் செல்கின்றனர். ச்ராத்தத்தில் ஒரே குண்டமாகும். அது
யானையின் காலினளவுள்ளதாயிருக்கவேண்டும். ஸாபிண்ட்ய ச்ரா
த்தத்தில் மூன்று குண்டங்களாம். தென்புறத்திலுள்ளது வர்த்துள
மாயும், நடுவிலுள்ளது த்ரிகோணமாயும், வடபுறத்திலுள்ளது
நான்கு மூலையுள்ளதாயுமிருக்கவேண்டும். அகலம் நீளம் எவ்வளவோ
அதன் பாதியளவு ஆழமிருக்கவேண்டும். இதற்குக் குறைவாகவோ
அதிகமாகவோ செய்பவன் பித்ருக்களைக் கொன்றவனுவான், பாதம்
முதல் முழங்கால், கணுக்கால்வரையில், அல்லது பாதம்மட்டில் அலம்
பவும். முதலில் கைகளை மணிக்கட்டுக்குமேல் வரையில் அலம்பவும்.
ஆசமனம் செய்து வைச்வதேவ ப்ராம்ஹணர்களைக் கிழக்கு நோக்
கியவர்களாய் ஆஸநங்களில் உட்காரவைக்கவும். பிறகு பிதாமஹாத்

யர்த்தர்களானவர்களையும் வடக்குமுகமாய் உட்காரவைக்கவும். பிறகு ப்ரேதார்த்தனை ப்ராம்ஹணரை மேற்கு முகமாய் உட்கார வைக்கவும். எல்லாவற்றையும் பித்ர்ய ப்ராம்ஹணர்களுக்குப்போல் செய்யவும். ஏகோத்திஷ்டவிதியில் நிஷித்தமான ஆவாஹனம் முதலியதை ஸபிண்டீகரணத்தில் ப்ரேதனிடத்தில் பித்ர்ய ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில்போல் செய்யவும். தெற்கு நுனியாயுள்ள தர்ப்பங்களில் நான்கு அர்க்யபாத்ரங்களை வைக்கவும். அவைகளுள் முதலாவது பிதாவுக்கு, பிறகுள்ளது பிதாமஹனுக்கு, பிறகுள்ளது ப்ரபிதாமஹனுக்கு, பிறகுள்ளது ப்ரேதனுக்கு. பாத்ரங்களில் 3-தர்ப்பங்களுள்ள கூர்ச்சங்களை வைத்து, திலோதகத்தை 'சந்ந:' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களால் க்ரமமாய் அவைகளில் சேர்க்கவும். ப்ரேதபாத்ரத்தில் சேர்க்கையில் பித்ரு சப்தமில்லாமல் ப்ரேத சப்தத்தைச் சொல்லவும். ஸ்த்ரீவிஷயத்தில் லிங்கத்தை மாற்றவும். பித்ரர்க்யத்தை பித்ரு ப்ராம்ஹணர்களின் கைகளிலும், ப்ரேதார்க்யத்தை ப்ரேதப்ராம்ஹண ஹஸ்தத்திலும் 'யாதிவ்யா:' என்ற மந்த்ரத்தால் கொடுத்து, தேவபூர்வமாய் ப்ராம்ஹணர்களைப் பூஜிக்கவேண்டும். ப்ரேதார்த்த ப்ராம்ஹணனிடத்தில் விசேஷமாய் வஸ்த்ரம் முதலியதைக் கொடுக்கவும். அக்னௌகரண ஹோமத்தையும் சாஸ்த்ரப்படி செய்யவும். இஷ்டப்படி ப்ராம்ஹணர்களை வ்யஞ்ஜனங்களுடன்

ஜயெஷிவூாநஸும வுஜுநஸம்ய॒தழ। ஸகேஷாவ்நாநு ஸ்ராவயெந்
நாநுவெஷ்வாநு வைதூகாநவி॥ தூவ்தாஷ்டூஹிவூஷ்டாஷ்ஷெ
தூவ்தாஃஷ்ஷொ வூ॒வதெ ஷிஜாஃ। கஸும் த॒ விகிஸெகு ஸஸ்ரீள
ஊூாஹாவஃநம் ததஃ। ஹொஃஹொஜநஸெஷாஷ்யாம் விஷ்ணாநு
கூகூா திஸாநிதாநு। விதாஃஹாஷிவிஷ்ணாம்ஷ்ரீநு ஊூாத॒
விதூயஜ்ஞவகு॥ வ்ரெதாய ஊகூஷிணெ ஊூாகு விஷ்ணும் வொஹப
தொஊகுழ। கரிஷ்வை விஷ்ணவம்யொமஶிகி வூவ்ஷா தஹாஜ்ஞயா॥
யெ வஸாநா ஊதி ஆஹ்யாம் விதூவிஷ்ணெஷ॒ யொஜயெகு।
விஷ்ணவம்யொஜநாஹ॒ஷ்வ்ரும் வ்ரெதகுவவ்ய நிவ்யத்திதஃ॥ ஸாஜ்ய
நாஷிஷ॒ கூதெயுஷ॒ வத॒ய்யும் விநிவதகுயெகு। கஹ்யகு
யெகு ஜிஜாம்ஷ்ஷெzவி வூதிவ்ய॒ப॒ய்யகுயொவிதழ॥ கஸுஸ்ரெ
ஷஃந॒ஜ்ஞாவ்ய நஷ்ட்யதூ நிவதகுயெகு' ஊதி॥

வ்ய்தி॥ தெ—

'ஊதி வொயாயநஃ வூாஹ வஸவிஷ்ணீகரணம் வூ॒வநு।

கூடிய அன்னத்தைப் புஜிப்பிக்கவும். ரக்ஷோக்னங்கள், வைஷ்ணவங்கள், பைத்ருகங்களான மந்த்ரங்களைக் கேட்கச்செய்யவும். 'த்ருப்தா:ஸ்த' என்று கேட்கவும். ப்ராம்ஹணர்கள் 'த்ருப்தாஸ்ம:' என்று சொல்லவேண்டும். பூமியில் அன்னத்தை இறைக்கவும். பிறகு ஆபோசனத்தைக் கொடுக்கவும். ஹோமபோஜனங்களில் மீதியுள்ள அன்னத்தால் திலங்களுடன் சேர்த்துப் பிண்டங்களைச் செய்து பிதாமஹாதி பிண்டங்கள் மூன்றை பித்ருயஜ்ஞத்திற்போல் கொடுக்கவும். தென்புறத்தில் ப்ரேதனுக்குப் பிண்டத்தை 2 மார்ஜனங்களுடன் கொடுக்கவும். 'பிண்டஸம்யோகம் கரிஷ்யே' என்று கேட்டு அவர்களின் அனுஜ்ஞையினால் 'யேஸமாநா:' என்ற 2-மந்த்ரங்களால் பித்ருபிண்டங்களில் சேர்க்கவும். பிண்டஸம்யோஜநம் ஆகிய பிறகு ப்ரேதத்வம் நிவ்ருத்தமாகியதால் மார்ஜநம் முதலிய கார்யங்களில் நான்காமவனை விட்டுவிடவேண்டும். அந்த ப்ராம்ஹணர்களை ப்ரார்த்திக்கவும். அவர்களும் உசிதமாகியபடி பதிலளிக்கவேண்டும். அன்னசேஷ போஜனத்திற்கு அனுஜ்ஞை பெற்று, நமஸ்கரித்து அவர்களை அனுப்பவும்.

ஸ்ம்ருதீரத்னத்தில்:— "ஸபிண்டீகரணத்தைச் சொல்லும் போதாயனர் இவ்விதம் சொல்லுகிறார். அதில் உபஸ்தானத்தை

தவ்யோவஷ்ரு நஸோ ஸ்ரு ம் ஸ்ரு ஈ வ்ரு தவ ஈவ ஸ்ரு ம் ஸஹோ ஸ ஈ ஸ்ரு நிஃ । கூவா ஹநாஉள கூவ்ரு ஸ்ரு வித்ரு வ ஈவ ஸ்ரு கூஸ ஈ ஸ்ரு விவாஸ்ரு । வ்ரு தவ ஈ வ ஸ்ரு கூஷ்ரு ஸ்ரு ஷ்ரு ணா ஸ்ரு யஸ்ரு யெ ஸ்ரு ஸ்ரு வ்ரு வஷ்ரு ஷ்ரு தஃ ॥ வஸவம் வ்ரு தவ்ரு ஹி தீ ஸ்ரு ணி வித்ரு ணாம் வெகூவெ வா । உ தோ்ரு வஷ்ரு ம்வெவா கூ ம் வ ந விஸ்ரு யோ்ரு தி ஊ ஷ்ரு ஸ்ரு தெ ॥ ஈ ஸ்ரு ஜா நா நாஹி ஸ ஈ வ்ரு ந வ ஈ ணோ்ரு ஸ ஈ ஸ்தாநி கீ த ஸ்ரு யெகூ । தஉஹி ஷ்ரு வணம் நாஸ் தஉவ்ரு தெ ஸ்ரு வி வாஸ்ரு ஸ ஈ நிஃ' ஊதி ॥ வ ஈ ணோ்ரு ஸ ஈ ஸ்தாநி = வ ஈ ஸ்ரு ஷ ஸ ஈ ஸ்தாஃநி । வித்ரு ஸ ஈ ஸ்தஸ்ரு து வஜ் ஸ்ரு யெகூ, 'நாஸ்ரு ஈ வெ ம்ரு யா ஷ்ரு ஸெ நித்ரு ஷ்ரு ஸ்ரு' ஸெ வ ஸ்ரு ஸாவி கெ । ஸவிஷ்ணீ கூ ஸ்ரு ணஷ்ரு ஸெ ந ஜவெகூ வித்ரு ஸ ஈ ஸ்தகூழ்' ஊதி வ்ரு ஷ்ரு தெஃ ॥

யாஜ்ஞவல்க்ய்ஃ—

'உள வெவெ வ்ரு கூ ர்ரு ஷ்ரு யஃ வித்ரு வ உ ஷ்ரு மெ கெகூ ஸ்ரு ஈவ வா' ஊதி ॥

மட்டில் ப்ரேதனுக்கு முன்பு சொல்லுகிறார். ஆவாஹநம் முதலிய மற்றக்கார்யங்களைப் பித்ருக்களுக்கு முன்புவிதித்தார். ப்ரேதனுக்கு முன்பு செய்யவேண்டு மென்ற சாஸ்த்ரங்களுக்கு இந்த விஷயம் ஸித்தமாயுள்ளது, இவ்விதம், ப்ரேதனுக்கு மூன்று, பித்ருக்களுக்குமப்படியே, எல்லோருக்கும் ஒவ்வொன்று மிருக்கலாம், என்ற ஆபஸ்தம்ப வசனம் விரோதமில்லாதது என்று காணப்படுகிறது. புஜிக்கும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு எதிரிலிருந்து புண்ய ஸ்லோக்தங்களைப்படிக்கவும். அது அபிச்ரவண மெனப்படுகிறது. அதையும் இதில் முனி விதித்தார்" புண்யஸ்லோக்தங்கள்=புருஷ ஸ்லோக்தம் முதலியவை. பித்ருஸ்லோக்தத்தை இதில் வர்ஜிக்கவேண்டும். 'நாசதீமுகம், கயாச்ராத்தம், நித்யச்ராத்தம், மாஸிகம், ஸபிண்டீகரணம், இவைகளில் பித்ருஸ்லோக்தத்தை ஜபிக்கக்கூடாது. என்று ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

யாஜ்ஞவல்க்யர்:—தேவஸ்தானத்தில் இருவர் கிழக்கு முகமாகவும், பித்ருஸ்தானத்தில் மூவர் வடக்கு முகமாகவும் இருக்கவேண்டும். அல்லது ஒவ்வொரு ஸ்தானத்திற்கு ஒவ்வொருவராவது இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயே து—

ப்ரூர்வம் நிமந்த்ர தைவே அள த்ரீந் விப்ராந் பித்ருகர்மணி । தைவே பித்ர்யேபி வைகைகம் ஸபிண்டீகரணம் விநா' இதி ॥

கதஶ்ச 'அள தைவே பித்ருகார்யே த்ரீநேகைகமுபயத்ர வா' இத்யாதள வைகைகமிதி வசநம் ஸாபிண்ட்யவ்யதிரிக்தபார்வணவிஷய மாபத்விஷயம் வா ॥

ஸாயணீயே—

ஸபிண்டீகரணே஽வஶ்யம் விஷ்ணுமப்யர்சயேத்ஜ்ஜே । ஸப்தகம் து ததாப்யாதம் விநா விஷ்ணும் கமம் தமா' இதி ॥ விஷ்ணுவரணாபாவே ஸாபிண்ட்யஸ்ய ஸப்தகக்வப்யாதிர்ஜ்யேதேத்யர்த்தஃ ॥

தத்ரைவ—

'இதி வை தேவலஃ ப்ராஹ ஶாண்டில்யஶ்ச மஹாமுநிஃ । யத்கிஞ்சித் பார்வணஶ்ராத்தம் தத்ர ஸர்வத்ர வை ஜ்ஜே ॥ பூஜயேத்விஷ்ணுமித்யேவம் ஶ்ராத்தம் ஸித்யதி நாந்யதா' இதி ॥

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்யத்திலோவெனில்:- முதலில் தேவஸ்தானத்தில் இருவர்களை வரித்து, பித்ருஸ்தானத்தில் மூவர்களை வரிக்கவும். அல்லது, தேவபித்ருஸ்தானங்களில் ஒவ்வொருவரையாவது வரிக்கவும். ஸபிண்டீகரணம் தவிர்த்து.

ஆகையால், 'த்வெள தைவே பித்ருகார்யேத்ரீ நேகைகமுபயத்ர வா' என்பது முதலியவைகளில் ஒவ்வொருவரையாவது என்ற வசநம் ஸாபிண்ட்யம் தவிர்த்த மற்றதைப்பற்றியது, அல்லது ஆபத்காலத்தைப்பற்றியது.

ஸாயணீயத்தில்:— ஸபிண்டீகரணத்தில் விஷ்ணுவை அவச்யம் பூஜிக்கவும். அது ஏழுபேர்களை உடையதென்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. விஷ்ணு இல்லாவிடில் எப்படி ஸப்தகம் என்றாகும். விஷ்ணுவரணமில்லாவிடில் ஸாபிண்ட்யத்திற்கு ஸப்தகமென்ற ப்ரஸித்தி பக்னமாகும் என்பது பொருள்.

ஸாயணீயத்திலேயே:- இவ்விதம் சாண்டில்யர் சொல்லுகிறார், தேவல மஹாமுனியும் சொல்லுகிறார். பார்வணச்ராத்தம் எதுவானாலும், அது எல்லாவற்றிலும், விஷ்ணுவைப் பூஜிக்கவும். இவ்

வனவம் விஷ்வோர்ராணை ॥

விஷ்வோர்ராணாஹவை தொஷோஹ உந்ஃ—

‘தெவாஸுரம் ஹவை ப்ராஜம் வித்ராஸுரம் நதல்லவை। வித்ராஸுரம் தத்ஹாநஃ ப்ராஜாபத்யோ நிஷ்ஷத்’ இதி ॥

மநுஷ்யகாயாம்—

‘ஷ்யாமஸ்வம் யஜ்ஞவதீவள நக்ஷத்ரம் ப்ரயொஜயெத்। நெவம் வெதெ நக்ஷத்ர உவதிஷ்டவத்ம ஹவை ॥ ப்ரஜ்வாணாவயாத்ஸ்ள வா ஜ்ஹோயாஹ்வதிஷ்யத்। நிர்ருத்யை வத்ஹ்ருஜ்ஜாஸ்ய வைதஸ்ய ஸயுஜ்ய ॥ ஷ்யாஹெதி ஜ்ஹோயாஸ்ள உத்தெதொதராநீ। வைதஹஷ்ஷட்வி வா ஹ்ருக்வா ஹொ ஜயெத்ய யயாகுர்ஷத்। ஸம்வத்ஸ்ரா நிர்ருத்யை ப்ரதிமுஞ்சதே ஸாவித்। யத்ஸுஸ்ருஞ்சம் விஷ்ணுஸ்ருவதிஷ்டி வாதெதஃ ॥ விஷ்ணும் வதயந்தம் வைதாய ஸ்ருவாஹுதிஷ்ணஹஷ்ஷதஃ। வைத

விதம் செய்வதால் ச்ராத்தம் ஸித்தமாகிறது. மற்றப்படி செய்தால் ஸித்திக்கிறதில்லை. இவ்விதம் விஷ்ணு புராணத்திலு முள்ளது.

விஷ்ணுவாணமில்லாவிடில் தோஷத்தைச் சொல்கிறார்,

மனு:—ச்ராத்தம் தேவகார்யத்தை முன்பும் பின்பும் உடையதாய் இருக்கவேண்டும். பித்ருகார்யத்தை முன்பு உடையதாய்ச் செய்பவன் ச்ராத்தபலத்தை அடைவதில்லை.

சந்திரிகையில்:—ஸ்வதா என்ற சப்தம், தூபம், தீபம், நம: என்ற சப்தம் இவைகளைச்சேர்க்கவும். ப்ரேதனிடத்தில் நமச்சப்தத்தை ப்ரயோகிக்கக்கூடாது. ‘உபதிஷ்ட’ என்ற பதம் ப்ரயோகிக்கப்படவேண்டும். ப்ராம்ஹணனின் கையிலாவது அக்னியிலாவது இரண்டு ஆஹுதிகளைச் செய்யவும். அக்னியினின்றும் அஹங்காரங்களை (தணல்களை) ஒதுக்கி ப்ரேதனுக்கும் யமனுக்கும் ‘ஸ்வாஹா’ என்று அன்னத்தை ஹோமம் செய்யவும். ப்ரேதனின் கோத்ரம் நாமம் இவைகளைச் சொல்லி அல்லது, ப்ரேத ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமம் செய்யவும். பிறகு க்ரமப்படி புஜிப்பிக்கவும். பித்ராதிகளின் நாமத்தை ஸம்புத்தியாய் ‘யஜ்ஞசர்மன்’ என்று சொல்லவும். முடிவில் ப்ரேதபிண்டத்தை ‘உபதிஷ்ட’ என்று நான் காவதாக வலது கைப்பக்கத்தில் வைக்கவும். பிறகு, ப்ரேதனின்

வாத்வஃஈஃகம் வித்ரூயெஷ்வாநயெசு ॥ ஸாநொ உந உத்ராஹ்ரா ப்ரஹ்ரா மாஹ்ரா யயாகூழி । யத்ரபெண வாஹாய ஹ்வெதவிண்டம் த்ரியா கூதழி ॥ ஸஹஜஜிதி மாஹ்ரா வித்ர விண்டேஷ்ட பொஜயெசு । யெ ஸாநா உதி மாஹ்ரா விண்டா வஷ்டாநஷிஷ்ரதெ ॥ விண்டமபொஜநாஉஷ்டம் வெதகுவஷ்ரநிவ்ரத்திதஃ । மாஜகநாஷிஷ்ட ஸவகுத்ர யதயெகா விநிவதகுதெ ॥ கெவலஃ வித்ரஸ்டவஹ்ட வித்ரமாநாவாவகஃ । வித்ரா உஹாஷிவம்வாஸ்டம் உந உநாஷிஷ்டஹயெசு' உதி ॥

வொயாயநஃ—

'யத்ரபெண ஸஹஜஜம் ஸாநொ உந உதி த்ரிஹகா ஹ்ரா வாzவகுஸம்மஹகுஃ ஸஹஜஜம் ஸாநொ உத்ர உதி மாஹ்ரா விண்டஸம்மஹகுஃ' உதி ॥

சூஷ்டாயநஃ—

'ஸாநொ உத்ர ஹ்ஸாநீவ உதி மாஹ்ரா ஸவகுஸம்மஸெகா

அர்க்யபாத்திரத்திலுள்ள ஜலத்தைப் பித்ராதிகளின் அர்க்யபாத்ரங்களில்சேர்க்கவும், 'ஸமாநோமந்த்ர:' என்ற இரண்டு ருக்குகளாலும் க்ரமப்படி. 'மதுவாதா:' என்ற மூன்று மந்த்ரங்களால் எடுத்து ப்ரேதபிண்டத்தை மூன்றுபாகமாகச்செய்து 'ஸங்கச்சத்வம்' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் பித்ராதி பிண்டங்களில்சேர்க்கவும். 'யேஸமாநா:' என்ற இரண்டு மந்த்ரங்களால் பிண்டங்களே உபஸ்தானம் செய்யவும். பிண்ட ஸம்யோஜனத்திற்கு மேல், ப்ரேதத்தன்மை நிவ்ருத்திப்பதால் மார்ஜனம் முதலியதெல்லாவற்றிலும், நான்காமவன் நிவ்ருத்திக்கின்றான். தனியான பித்ரு சப்தம் பித்ருக்களெல்லோரையும் சொல்வதேயாகும். பிதாமஹன் முதலிய ஸம்பந்தமுள்ள மந்த்ரத்தை மந்த்ரங்களினுதிகளில் ஊஹிக்கவும்.

போதாயனர்:—மதுவாதா: என்ற மூன்று மந்த்ரங்கள், ஸங்கச்சத்வம், ஸமாநோமந்த்ர:, என்பது முதலாகிய 3 மந்த்ரங்கள் அல்லது 2-மந்த்ரங்கள் இவைகளால் அர்க்யஸம்யோஜனம், ஸங்கச்சத்வம், ஸமாநோமந்த்ர: என்ற 2-மந்த்ரங்களால் பிண்டஸம்யோஜனம்.

ஆச்வலாயனர்:-ஸமாநோமந்த்ர:, ஸமாநீவ: என்ற 2-மந்த்ரங்களால் அர்க்யஸம்ஸர்கம், மதுவாதா: என்ற 3-மந்த்ரங்கள், ஸங்கச்

மத்யமதீஸிஸ்ஸஹ்ஹஸ்ஸம் ஸமாநோ மந்த்ர இதி த்ரிபிஃ பிண்டஸம்ஸர்ஃ' இதி ॥

கௌதமஃ—

'யே ஸமாநா இத்யர்ய்யஸம்ஸர்கோ யே ஸஜாதா இதி பிண்டஸம்ஸர்ஃ' இதி ॥

வைகாநஸஃ—

'ஸமாநோ மந்த்ரஸ்ஸமாநீவ இதி ஆப்யாமர்ய்யஸம்ஸர்க ஸ்ஸஹ்ஹஸ்ஸம் ஸமாநோ மந்த்ர இதி ஆப்யாம் பிண்டஸம்ஸர்ஃ' இதி ॥

சாதாதபஃ—

'நிர்வபேச்சதுரஃ பிண்டாந் ஸ்ரத்யா பித்ருநாமதஃ ।
பிண்டம் தக்வா பித்ருணாம் து பச்சாத் ப்ரேதஸ்ய பாத்ரதஃ ॥
தம் ச பிண்டம் த்ரிதா க்ருத்வா க்வாநுபூர்வ்யாத்து ஸத்தமஃ ।
நிதத்யாத்திஷு பிண்டேஷு ஹ்யேவம் ஸம்ஸர்ஜநே விதிஃ' இதி ॥
ஸம்ஸ்ருஜ்யமாநபிண்டாபிப்ராயேண சதுரஃ பிண்டாநித்யுக்தம், யதாஸ்வஸூத்ரம் பிண்டஸஜ்ஞ்யா த்ரஷ்டவ்யா ॥

சத்வம், ஸமாநோமந்த்ர: என்ற மூன்று மந்த்ரங்கள் இவைகளால் பிண்டஸம்ஸர்கம்.

கௌதமர்:—யேஸமாநா: என்பதால் அர்க்யஸம்யோகம். யேஸஜாதா: என்பதால் பிண்டஸம்யோகம்.

வைகாநஸர்— ஸமாநோ மந்த்ர:, ஸமாநீவ: என்ற 2-மந்த்ரங்களால் அர்க்ய ஸம்ஸர்கம், ஸங்கச்சத்வம், ஸமாநோமந்த்ர: என்ற 2-மந்த்ரங்களால் பிண்டஸம்ஸர்கம்.

சாதாதபர்:-பித்ருக்களின் நாமங்களைச்சொல்லி ச்ரத்தையுடன் நான்கு பிண்டங்களை வைக்கவும். பித்ருக்களுக்குப் பிண்டங்களைக் கொடுத்துப் பிறகு பித்ருபிண்டங்களின் பக்கத்தில் ப்ரேதபிண்டத்தை வைக்கவும். அந்தப்பிண்டத்தை மூன்றாகச் செய்து, மூன்று பிண்டங்களில் வைக்கவும். ஸம்ஸர்கத்தில் விதி இவ்விதமாம். சேர்க்கப்படுகிற பிண்டத்தையும் சேர்த்து நான்கு பிண்டங்கள் எனப் பட்டது. அவரவர் ஸூத்ரப்படி பிண்டத்தின் ஸங்க்யையை அறியவும்.

'தைவயம் உக்ஷிணாஸ்ரா'நித்யாதிநாzzவஹ்யம்வைந வித்ய
தாத்யவமருயொரு ஹயொரவி விஷ்ணுநாவியாநாரு ரூவஹ்யம்
விநஃ வ்ரெதவிஷ்ணுந வஹ வஹவிஷ்ணாநு ஹ்ரு ஃ ॥

தயா ஹ வித்யயெவாரு—

'ஹு தயெஷதிரெஸ்ரு ரு ஸ்ரெஷ்டியய ஸ்தெஹ்வவிஷ்ணாந
நு ஸ்ரு ணெzவஷ்ள விஷ்ணா நநெரூவாவிஷ்ணு தாவதொ நிதித
விஷ்ணாநு ரூரூவா உஹிஷ்ணவநியாவஸ்ரெஹ உக்ஷிணதஹ்யா உக்ஷி
ணாஸ்ரு நு ஹருநு வம்ஷீயரு உக்ஷிணாஃ வவஹ்வஜ்ஞாநாவு
தெஷு ஃஜ்ரு ஹெருஷு ரூஜருயதாம ஃஃ வித ஃ வித ஃ
உதாதிஹிஃ வஜ்ரு ஹெருஷு ரூஜருயதாம ஃஃ வித ஃ உதா ஃ
உதாதிஹி உக்ஷிணாவவமரு ரூஜருயெரு । ரூத வஷ்வவரு
ரூதாஸ்ரு தள ரூஜருயதாம ஃஃ ரூதா ஃ உதி ரூஜருயிரூவா ரூஜருந
ரூஸ்ரெண வநதத்தெ வித ஹ்ஸ்த உதாதிஹிஃ ஷஷ்ஷ்ணாநு ஹ்ரூவா
யெ வ ரூவாஃந யாஸ்ரூவாஃநிரி ஸ்ரூதிவிஷ்ணம் ஹருஃ ஷ்ரெஷ்ட

'த்வைதம் தக்ஷிணக்ரான்' என்பது முதலியதால், ஆபஸ்தம்பர் பித்ருமாத்ருவர்க்கங்கள் இரண்டிற்கும் பிண்டதானத்தை விதித்திருப்பதால், ஆபஸ்தம்பர்கள் ப்ரேத பிண்டத்துடன் ஏழு பிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். அவ்விதமே,

பித்ருமேத ஸ்ராத்தில்:—ஹோம சேஷான்னத்துடன் சேர்ந்தும் திலத்துடன் சேர்ந்துமுள்ள அன்னங்களால் ஏழுபிண்டங்களை, அனுமாணத்திலானல் எட்டுப் பிண்டங்களை, பலருக்கு ஸாபிண்டயமானால் அவ்வளவு நிமித்த பிண்டங்களையும்செய்து, உச்சிஷ்ட ஸன்னிதியில் அக்னிக்குத் தென்புறத்தில் தெற்கு நுனியுள்ள தர்ப்பங்களை மூன்று விதமாகப் பரப்பி, தெற்கு நோக்கியவனாய், இடது முழங்காலைக்கவிழ்த்து, அந்தத் தர்ப்பங்களுள் நடுவிலுள்ள தர்ப்பங்களில் 'மார்ஜயந்தாம் மம பிதுஃ பிதரஃ' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களாலும், மேற்குத் திக்கிலுள்ள தர்ப்பங்களில் 'மார்ஜயந்தாம் மம பிதுர் மாதரஃ' என்பது முதலிய மந்த்ரங்களாலும் தெற்கில் முடிவாகும்படி மார்ஜனம் செய்யவும். இதில், முன்பு மாதா மரித்திருந்தால், 'மார்ஜயந்தாம் மம மாதரஃ' என்று மார்ஜனம் செய்து, மார்ஜனம் செய்த க்ரமப்படி 'ஏதத் தே பிதுஸ்தத' என்பது முதலிய வைகளால் ஆறு பிண்டங்களை வைத்து, 'யேச த்வாமனு, யாச்ச த்வாமனு' என்பவைகளால் ஒவ்வொரு பிண்டத்திலும் தர்ப்பங்

மேவம் நிஶ்ஶே ஶாஜுயதாம் ஶ வைதஃ ஶாஜுயதாம் ஶ வை
தேதுவொ ஈக்வா கூ॒ரகமொது கூ॒ரகமஶிஷ்யு வைதேதம
விஷ்ணு॒ர்வதிஷ்டே வைதவிஷ்ணோ வூஹாய கூ॒ரகமொதே
கூ॒ரகநாஸ்தி வைதே ஈதி ஷ்ரியாஃ, ஷ்ராஹ்மணாஸ்ய॒ ஜுஹோதஃ
ஸஶாநொ ஈந்தஃ ஸஶாநீவ ஈதி ஶாஸ்யாம் வைதாவ॒ர்யவித்ரூஶ்ய
வ॒ர்யவாதேஷ॒ நிநீய தக்ஷிணம் வைதவிஷ்ணஶாஹாய தேயா
விஜ்ஞ தஷ்ணாதேயம் விதாஶிவிஷ்ணாநாம் வ॒ரஷ்ணாளியாய
வைதாரணீமொஹாநம் கூக்வாzந॒ஜ்ஞ வைதா யே॒ஶதீஹிஷஜ்ஞ ஷஜ்ஞ ஷவ
ஷாநொ ஈந்ஞஸஶாநீவ ஈதி யத॒ஸ்ஹி॒ஷ்ஞதிஷ்ணைஷஷ்ஹ தேயம்
ஷஷ்ஹாஸ்யாம் யே॒ரவஷ ஷட்ஷ்யஷேஷ। வஷவம் வைதவிஷ்ணம்
விதாஶிவிஷ்ணைஷம்ஷ்ஜ்ஞ யெ ஷஸ்தோநா யெ ஷஜாதா ஈதி
ஶாஸ்யாம் விஷ்ணா॒ந॒வஷ்ஷாய ஷம்ஷ்ஜஷ்டோவெ॒ர்யஈகேந
ஈநாந ஷ்ஹேந வ॒ஷ்வ॒ர்வந்தாஜுயெஷ' ஈதி ॥

களின் அடியில் லேபத்தைத் (கையிலுள்ளவற்றை) துடைத்து, 'மார்ஜயதாம் மம ப்ரேதஃ', அல்லது 'மார்ஜயதாம் மம ப்ரேதா' என்று ஜலத்தைவிட்டு, '.....கோத்ர .....சர்மன் ப்ரேத ஏதம் பிண்டம் உபதிஷ்ட' என்று பிண்டத்தைக் கொடுத்து, '.....கோத்ரே .....நாம்னி ப்ரேதே' என்று ஸ்த்ரீக்கு. ப்ராம்ஹணர்களால் அனுஜ்ஞை செய்யப்பட்டவனுய் 'ஸமாநோ மந்த்ரஃ' 'ஸமாநீவஃ' என்ற 2-மந்த்ரங்களால் ப்ரேதார்க்யத்தைப் பித்ராதிகளின் அர்க்ய பாத்ரங்களில் சேர்த்து, மௌனமாய் ப்ரேத பிண்டத்தை எடுத்து, மூன்றுகச் செய்து, மூன்று பாகங்களையும் பிதா முதலியவரின் பிண்டங்களின் எதிரில் வைத்து, வைதாணீ கோதாநத்தைச் செய்து, அனுஜ்ஞையைப் பெற்றவனுய் மதுமதீ மந்த்ரங்களாலும், ஸங்கச்சத்வம், ஸமாநோ மந்த்ரஃ, ஸமாநீவஃ என்ற 4-மந்த்ரங்களாலும் அந்தப் பிண்டங்களுடன் மூன்று பாகத்தையும் கைகளால் ஒரே ஸமயத்தில் சேர்க்கவும். இவ்விதம் ப்ரேத பிண்டத்தைப் பித்ராதி பிண்டங்களுடன் சேர்த்து, 'யே ஸமாநாஃ' 'யே ஸஜாதாஃ' என்ற 2-மந்த்ரங்களால் பிண்டங்களுக்கு உபஸ்தானம் செய்து, சேர்க்கப் பட்ட அர்க்ய ஜலத்தால் மந்த்ரங்களை ஊஹிக்காமல் முன்போல் மார்ஜனம் செய்யவும். இதில்,

கத² யாஜ்ஞவல்க்யஃ—

'ஸவ்ரஸ்ரோ²வாஹாய ஸதீ³ம் உக்ஷிணாஃ²வஃ । உஹ்விஷ்ட்வ ஸ்ரீயள வித்தாயஜ்ஞவஸ' உதி ॥ ஸவ்ரஸ்ரோ²தி வாயஸாவ²ஹவநாதீ²யஃ ॥

வைதா³யநஃ—

'ஸவெள்ரவகரணெ யஃயோவவாஹநம் ஸம்வஜ்ஜ்ரு கூக்ஷயஃ வாவயிக்வெவம் வ்ஸ்யாம் வாவயிக்வா உக்ஷாவெள்ரவஸ்ரூஹ்ரு ஸ்ருவாஹ்ரு ஸ்ருக்ஷிணீகூ³தி³ கந்வ்ரஜ்ரு யதை³தே³தி³ உக்ஷிணெநாஹ்ரீம்ஸ்ரஸ்ரு வஸம்ஸ்ரீயஃ தெஷ்வளஸ்ரெ ஷஃவிண்ணாஸ்ரு ஸ்ரூஹாதி நொஹ்விஷ்ட்வ வரிஸ்ரஹ²வ²ஹாத்ரு விண்ணாஸ்ரு ஸ்ரூஹாதி' உதி ॥

கூவஸ்தம்ப:—

'ஸ்ரஹ²தவதொzந்வ்ரஜ்ரு ஸ்ருக்ஷிணீகூ³தி³ தெயம் உக்ஷிணாஹ்ரஸ்ரு ஸ்ரஸ்ரு வஸம்ஸ்ரீயஃ' உதி³ஸி ॥

கூஸ்ரூலாயநஃ—

'ஸ்ரஹ²தவஸ்ரூவநாவாதெஷ்ட வின்ணாஸ்ரு ஸ்ரூஹாவாதெஷ்ட உதெ³கெ' உதி ॥

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— அன்னமெல்லாவற்றையும் திலத்துடன் சேர்த்து எடுத்து, தெற்கு நோக்கியவனுய் உச்சிஷ்டஸன்னிதியில் பிண்டங்களை பித்ருயஜ்ஞத்தில்போல் கொடுக்கவும். 'ஸர்வமன்னம்' என்றதற்குப் பாயஸாபூப பலங்கள் முதலியவை என்று பொருள்.

போதாயனர்:— எல்லா உபகரணங்களாலும் ஸம்பவித்த வரையில் பூஜித்து, அக்ஷய்யவாசனம், ஸ்வதாவாசனம் இவைகளைச் செய்து, எழுப்பி, நமஸ்கரித்து, ப்ரஸாதநம் செய்து, ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, பின்சென்று, சென்றபடி திரும்பிவந்து, அக்னிக்குத் தென்புறத்தில்தெற்குநுனியாய்த் தர்ப்பங்களைப் பரப்பி, அவைகளில் பிண்டங்களைக் கொடுக்கவும். உச்சிஷ்டத்தை மெழுகுவதற்கு முன் பிண்டதானம் கூடாது

ஆபஸ்தம்பர்:— புஜித்த ப்ராம்ஹணர்களைத் தொடர்ந்து சென்று ப்ரதக்ஷிணம்செய்து, பிறகு, 2-ப்ரகாரமாய், தெற்கு நுனியுள்ளதாய், தர்ப்பங்களைப் பரப்பி' என்பது முதலியவை.

ஆச்வலாயனர்:— புஜித்த ப்ராம்ஹணர்கள் புஜித்தபிறகு ஆசமனம் செய்வதற்குமுன் பிண்டதானம் செய்யவும். ஆசமனம் செய்தபிறகு என்கின்றனர் சிலர்.

ஜஜஹ்ரிஃ—

‘நஜீ வெதரணீநாமெ ஊமஹ்ரூயிராவஹா। கூஷ்ணதொயா மெஹாவெஹிந்ருஹ்ரிகெஸ்ரு தரூஹ்ரிணீ ॥ உதா ஸ்ருயெஹ்ருந வாவிணை வ தாம் சரூகீ நெதரூஃ। கூகூரதெ தத்ரு வஹ்ருதெ ரூாயஸ்ரிதெ தரூ வாவிநஃ ॥ விஹதம் ரூதவிண்டம் தரூ விதரூவிண்டெஷ்ரு யொஜயெகூ। தரூவெந மெரூவாதெதி வஜ்ரு ஹ்ருவம் தரூவெந வ’ ஊதி ॥

ஹ்ரூதரூயஹ்ருவாரூ—

‘வவிண்ணீகூரூணெஷ்வதாரு விண்டாநவெவ நிகூஷிவெகூ।
கூந்ருயாகூரூணெ தெஷாம் விதரூவெவா ரூஊதி ஹி’ ஊதி ॥

கூஸ்வஜாயநொzவி—

வதரூாம் ரூஜ்வஜாயாம் வ வ்ருாயிதாயா மெரூவிவா। ரூகூஷி வெந்ருஜ்ரூம் விண்டம் ஜமெ மவ்ருயவாzநமெ ॥ வதிதாயாம் வ வா வதரூாம் ரூதாயாம் வ தமரூ ஜிஜஃ। வவிண்ணீகூரூணெ வெவ மெஹ்ரு

ஜமதக்னி:—வைதரணீ என்னும் நதி துர்நாற்றமுள்ள ரக்தத்துடன் கூடியதாய், கறுத்த தண்ணீருள்ளதாய், மஹாவேகமுள்ளதாய், எலும்பு மயிர் இவைகளுடன் கூடிய அலைகளுடையதாய் உள்ளது. எவனுல் ஸாபிண்ட்யத்தில் பசு கொடுக்கப்பட்டதோ அவன் அந்த நதியைத் தாண்டுவான். மற்றவன் தாண்டுவதில்லை. ப்ராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளாவிடில் பாபிகள் அந்த நதியில் தள்ளுறுகிறார்கள். (மூன்று) பிரிக்கப்பட்ட ப்ரேதபிண்டத்தைப் பித்ருபிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். மதுவாதா: என்ற மூன்று ருக்குகளாலும், ஸங்கச்சத்வம், முதலிய 3-ருக்குகளாலும்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்த ஸ்ராத்தில்:— ஸபிண்டீகரணங்களில் இந்தப் பிண்டங்களை ஜலத்திலேயே போடவேண்டும். வேறுவிதம் செய்தால் அவர்களின் பித்ரு தேவர்கள் கண்ணீர் விடுகின்றனர்.

ஆச்வலாயனரும்:—பத்னீ ரஜஸ்வலையாயிருந்தாலும், வ்யாதியுற்றிருந்தாலும், நடுப்பிண்டத்தை ஜலத்தில் போடவும். அல்லது கோவுக்குக் கொடுக்கவும். அல்லது அக்னியில் போடவும். பத்னீ பதிதையாயிருந்தாலும், ம்ருதியை யடைந்திருந்தாலும், ஸபிண்டீ

விஷ்ணும் தயா யஜேத ॥ வ்ருத்தீஶ்ராத்தே ஸபிண்ட்யாம் ச வைத ஶ்ராத்தேऽந்யோவிதேகே । ஸம்வத்ஸரவிதௌகே ச நகுர்யாத்தீ தவத்ஸுத ॥ நவஶ்ராத்தாநி தீஶ்ராணி ஸபிண்ட்ீகரணம் தயா । கர்தவ்யா தத்ர வியிவத ஹ்யாயா நெவ ஹ்யாந்ந்யதெத்ஹநி' இதி ॥ தீஶ்ராணி = ஸபிண்ட்ீகரணாத்ச வ்ருத்வத்ஹாவீ நி ஷோத்ஶஶ்ராத்தா நீதி வ்யாவ்யாதாரஃ ॥

ஸாத்ருஹாவிண்ட்யவியிஃ

ஸாதஸ்ஹவிண்ட்ீகரணஸாஹ ஶஜ்ஞஃ—

ஸாதஸ்ஹவிண்ட்ீகரணம் கயம் காயஶ்ச ஹவெத ஸ்தெதஃ । விதாஃஹ்யாஶிஹிஷ்ஹாத்ரஶ்ச ஸபிண்ட்ீகரணம் ஷ்ட்யதத்ஹி' இதி ॥

விஜ்ஞாநெஶ்வரீயெ—

'விதாஃஹ்யாஶிஹிஷ்ஹாத்ரஶ்ச ஸபிண்ட்ீகரணம் ஸ்தாதஃ । ஸாதஸ்ஃ கஸ்மீந்த வித்ராதெஶ்ச விதஸ்ஃ கஸ்யாந்ந்யாவியி' இதி ॥

ஸாதஸ்ஃவிதாஃஹ்யாஶிஹிஷ்ஹாத்ரஶ்ஶிதி ஸம்வந்ஃ ॥

காரணத்திலும், நடுப்பிண்டத்தை முன்சொல்லியபடி செய்யவும். நாந்தீ ச்ராத்தத்திலும், ஸபிண்டீகரணத்திலும், ப்ரேதச்ராத்தத்திலும், அந்வாஸிகத்திலும், ஸாம்வத்ஸரிகத்திலும், விமோகத்திலும், திலதர்ப்பணத்தைச் செய்யக்கூடாது. நவச்ராத்தங்கள், மிச்ரங்கள், ஸபிண்டீகரணம் இவைகளைச் செய்தபிறகு விதிப்படி ஸ்நானம் செய்யவும். ப்ரத்யாப்திகம் செய்தபிறகு ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது. மிச்ரங்கள் = ஸபிண்டீகரணத்திற்குமுன் செய்யப்படும் ஷோடச ச்ராத்தங்கள், என்கின்றனர் வ்யாக்யானம் செய்பவர்கள்.

மாத்ருஸாபிண்ட்ய விதி.

மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சங்கர்:—மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைப் புத்ரர்கள் எப்படிச் செய்யவேண்டும்? பிதாமஹீ முதலியவருடன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும்.

விக்ஞாநேச்வரீயத்தில்:—மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைப் பிதாமஹீ முதலியவர்களுடனும், பிதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைப் பிதாமஹாதிகளுடனும் செய்யவும்.

காஜ்ஞவ:—

யொஜயெந்நாத்ரவஜ்ஞம் வக்ஷ்யஜ்ஞாம் சாத்ராஜிஷ்ட்வா தீஷ்ட்வா । வஜ்ஞவம் தீக்ஷயா க்ஷ்யாதம் விஜ்ஞம் தீக்ஷ்ட்வா விஜ்ஞைஷ்ட்வா யொஜயெத்' ஜதி ॥ சாத்ராஜிஷ்ட்வா = விதாஜஹ்ஞாஜிஷ்ட்வா ॥

ப்ரீதவித்ருக்ஷ்ய விக்ரவ்சாஹ யஜி:—

'ஜீவத்பிதா விதாஜஹ்ஞா சாத்ர: கர்யாத்ஸ வஜ்ஞிஷ்யாதூழ் । ப்ரீதவித்ருக்ஷ: வித்ரா விதாஜஹ்ஞாzயவா வர்தத:' ஜதி ॥

மொகாக்ஷிண்யவி—

'விதாஜஹ்ஞாஜிஜிஹ்ஷாயாஞ் சாத்ரம் தத்ர வஜ்ஞிஷ்யெத்ர । விதாரி ஜ்ரியசாணைத்ர தெந வொவாத்ரதெஷ்யதி' ஜதி ॥ க்ஷ்யாரொஹணைத்ர ஹதெத்ருக்ஷ்ய வாவிஜ்ஞாய நியதழ் ।

தத்ராஹ ஸாதாதவ:—

'ஸ்ரீதா யாzந்ர்மதா நாயம் வா தெந வஹவிஜ்ஞாதூழ் । க்ஷ்ரத்தி ஷ்ரமத்ருவாஜெzவி யாவத்ராஹ்ரி தவம்வ்ருவழ்' ஜதி ॥

காச்யபர்:—மாதாவின் அர்க்யத்தைப் பிதாமஹ்யாதிகளின் அர்க்யத்தில் இரண்டு ருக்குகளால் சேர்க்கவும். இவ்விதம் 3-பாகங்களாக்கப்பட்ட பிண்டத்தை மூன்று பிண்டங்களில் சேர்க்கவும்.

பிதா இல்லாதவனுக்கு விகல்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

யமன்:—ஜீவபிதாவாயுள்ளவன் மாதாவுக்குஸாபிண்ட்யத்தைப் பிதாமஹியோடு செய்யவும். பிதா இல்லாத புத்ரன் பிதாவோடு, அல்லது பிதாமஹியோடு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்.

லோகாக்ஷியும்:—பிதா ஜீவித்திருக்கும்போது மாதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைப் பிதாமஹ்யாதிகளுடன் செய்யவும். பிதா இறந்த பிறகு பிதாவுடனாவது, பிதாமஹ்யாதிகளுடனாவது செய்யவும்.

அனுமரண விஷயத்திலோவெனில் பர்த்தாவுடனேயே பிண்டஸம்யோகம் நியதம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:—பர்த்தாவை அனுஸரித்து அனுமரணம் செய்தவள் எவளோ அவள் பர்த்தாவோடு ஸாபிண்ட்யத்திற்கு உரியவளாகிறாள். ப்ரளயகாலம் வரையில் ஸ்வர்க்கவாஸத்திற்கும் உரியவளாகிறாள்.

யஃ—

வதா வெகெந கூதஃவ்ய் ஸவிண்ணீகரணம் ஸ்யாஃ । ஸா
ஃபதாzவிஹி தெநைகஸ்ய் மதா ஃஜ்ஞாஹ்ஃதி வ்ரதைஃ' இதி ॥
கூத்ர வசகஸ்ஸஃ விதாஃஹ்யாஃதிவிகஸ்ய வ்யாவ்ருத்யர்ஃ ॥

ஷட்பிம்ஸந்தெzவி—

,ஸாதஃஹ்ஸவிண்ணீகரணம்வதா ஸாஹ்ஸ்ய் வியீயதெ । யஸ்மாகூ
வதிவ்ருதாநாம் தஃ ஸைவ ஸந்நதிரிஷ்யதெ' இதி ॥

ஸஹஸ்ர—

கூஸாரொஹ தஃ ஸஜைத்ரவ்ய் ஸாதஃஹ்ஸஹஸவிண்ணநே' இதி ॥

ஷ்ரௌதிஸாரஸஃஸ்ருஸ்யெ—

,வரெஸ்ருஃஸந்யாநெ தஃ ஸ்ரேணாஹகூஸ்ரேண தஃ । ஸஹ
நாஃதிஸவிண்ணுஸ்தம் ஸஹகஃயஸ்ஃஸ்யாவியி ॥ விண்ணும் ஸகூவா
ஹ்ஸயாம் தஹ்யாஃ ஸதஸ்ரவாதெ நிநீயதஃ । ஸஜ்ஞெணைவ தஃ
தகூ வாதும் விதஸ்ரவாதெஸ்ஷஃ ஸைவயெகூ ॥ ஸதஸ்ரவிண்ணந
ஸம்ஸ்ரஜ்ய விதஸ்ரவிண்ணேஹ்ஃ ஸம்ஸ்ரஜெகூ' இதி ॥

யமன்:—ஸ்த்ரீக்கு ஸபிண்டீகரணம் பர்த்தா ஒருவனுட னேயே செய்யப்படவேண்டும். இறந்தாலும் அவள் பர்த்தாவுடன் ஐக்யத்தை மந்த்ரம், ஆஹுதி, வ்ரதம் இவைகளால் அடைந் துள்ளாலல்லவா. மூலத்திலுள்ள 'ஏகேந' என்ற சப்தம் பிதா மஹ்யாதிகளுடன் ஸாபிண்ட்ய விகல்ப மில்லை யென்பதற்காம்.

ஷட்த்ரிசன்மதத்திலும்:—மாதாவுக்குப் பதியுடன் ஸாபிண்ட்யம் விதிக்கப்படுகிறது. ஏனெனில், பதிவ்ரதைகளுக்கு அதுவே ப்ராசீன சாரமாய் விதிக்கப்படுகிறது.

சங்கரும்:— அனுமரண விஷயத்தில் மாதாவுக்கு ஸாபிண்ட் யத்தைப் பர்த்தாவுடனேயே செய்யவேண்டும்.

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயத்தில்:— மறுநாளில் அனுகமனம் செய்தாலோவெனில், மரணதினம் முதற்கொண்டே தஹநம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையில் சேர்த்தே விதிப்படி செய்யவும். பிண்டத் தைக்கொடுத்து அவளது அர்க்யத்தைப் பர்த்தாவின் அர்க்யபாத்ரத் தில் சேர்த்து, அந்த அர்க்யத்தை மந்த்ரத்துடன் பித்ரு பாத்ரங் களில் சேர்க்கவும். மாத்ரு பிண்டத்தைப் பித்ரு பிண்டத்துடன் சேர்த்து, அதைப் பித்ரு பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.

விஶ்வாஹமெ—

'ஶ்ரீவிஷ்ணொ வதிவிஷ்ணமெ தஹநாதம் விதூரிஹிஜிஹ்ருமெ' ஊதி ॥

வஹ்நிகாயாம் விஶெஷொzஹிஹிதஃ:— 'ஶுராஷ்ட ஆஹுமி வ்ரூளிஹ்ருத ஆஹுமெzஹநி । ஶியாஹ்ருதெஷ்ட ஹுஹ்ருஷ்ட கவஹ்ருவாதூம் வூகூவுமெக ॥ விதூரெஹ்ருவ வாஸ்ரமெவ சாதூரெஷ்ஹநதூழி । விதுவஹ்ருவாதுஶ்ஹகம் கூராக வெதாஶஹாஜிஷ்ட ॥ யெ வஸாநா ஊதி ஆஹ்ரூம் ஶுநாஹ்ரூம் யொஜயெகூராக । யொஜயெநாதாஸ்ரவஹ்ரும் வகூப்ரூஹ்ரூம் சாதூராஜிஷ்டதிஷ்ட ॥ வஸவம் திரூயாகூதம் விஷ்ணும் விஷ்ணெஷ்டதிஷ்டயொஜயெக । விதூரவஹ்ருவாதஶ்ரமெணெ கூநாயாநவியிஃஹ்ரூதஃ' ஊதி ॥

வஸதக—'ஶெவம் விதூரவுதஷ்ரூம் வ்யாநிஜித்தம் வூதி வஸ்ரூஷழி । விஷ்ணுஹகூவா ஹ்ரூயாம் தவ்யா ஊதஹ்ருவாதெநிநீயவ' ஊதூராஜிவஸநவிஸ்ரூயாக ஶிஷ்டாவாஸ்ரூவாவாஹ கூநாஸ்ரூணீயழி ॥

விச்வாதர்சத்தில்:— ஸ்த்ரீ பிண்டத்தைப் பதிபிண்டத்துடன் சேர்த்த பிறகு அதைப் பித்ராதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.

சந்த்ரிகையில் விசேஷம் சொல்லப்பட்டுள்ளது:- 10- 8, அல்லது 12-ப்ராம்ஹணர்களை வரித்து, 12-ஆவது நாளில், இரண்டு விதமாகப் பரப்பப்பட்ட தர்ப்பங்களில் அர்க்ய பாத்ரத்தை வைக்கவும். முதலில்பிதா முதலியவர்க்கும், பிறகு மாதா முதலியவர்க்கும். பிதாவின் அர்க்ய பாத்ரத்திலுள்ள ஜலத்தைப் பிதாமஹாதிகளின் அர்க்யபாத்ரங்களில் 'யே ஸமாநா:' என்பது முதலாகிய 2-மந்த்ரங்களால் க்ரமமாய்ச் சேர்க்கவும். மாதாவின் அர்க்யத்தையும் ஷிருக்குகளால் மாத்ராத்யர்க்யங்களில் சேர்க்கவும். இவ்விதம் மூன்றுகச் செய்யப்பட்ட பிண்டத்தை மூன்று பிண்டங்களிலும் க்ரமமாகச் சேர்க்கவும். மாதா பிதாக்களின் ஸங்காதமரணத்திலும் அனுகமன விதியே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இவ்விதம் சொல்லியது, "தைவமும் பித்ர்யமும் ஒன்று. நிமித்தம் ஒவ்வொருவருக்கும் தனி. பிண்டத்தைக் கொடுத்து அவளுடைய அர்க்யத்தைப் பர்த்தாவின் பாத்ரத்தில் சேர்த்து" என்பது முதலாகிய வசநங்களுடன் விரோதிப்பதாலும், சிஷ்டாசாரமில்லாததாலும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதாகும்.

மாமவம்—

'வனகவிதாரம் வஸோர்தாரம் உம்வதீ நியநம் மதள।
வனகொழிஷ்டம் ஷொபமம் ய ஹதஸ்ரெகாஹமெஸஹநி ॥ ஆஹ
மெஸஹநி வம்ஸ்ரூவெ வின்னெகம் உயொஃ க்ஷிவெசு। விதஸ்ய
வின்னெந வம்யொஜ்ய சாதஸ்யவின்னம் வ்ருஹ்மயா ॥ விதாசஹாஹி
வின்னெஷ்ட விஹஜ்ய விநியொஜயெசு' இதி ॥

வஹிஷ்ஷ்ட—

'கந்யாநெ தவ வதிநா வஸவிண்ணீகரணம் வஹ। சுத
ஹோய தஸ்ணம் மெஜ்ய ஹதஸ்ய்வஸ்ரூயொரவி' இதி ॥

யமொஸவி—

'தஷ்டீம் உம்வதிவின்னாயம் கமொஹராயந விதஸ்ய।
ஸ்ரூவஸ்ரூஹ்ருதொ யஹ்ராஹிரஃவ்ருஹாசநகிஸ்யா ॥ வ்ருதெ
ஹ்ருஹெண வா காயஸ்ய சாதஸ்ரூஹ்ருயாயிஹிஃ' இதி ॥

வஹ்ரவத்ருந்ரமணெத—

'நிமித்தவின்னமெகெகம் உகவாதெஷ்வஸ்ய ஜெசுகஸ்ரசு' இதி
ஹ்ரூணாசு வ்ருதிவதெ்ருகெகம் விண்ணம்உகவா ஜெ்ருஷ்ருகஸ்ரா

காலவர்:— மரித்த தம்பதிகள், ஒரு சிதையில் ஸம்ஸ்கரிக்கப் பட்டால், ஏகோத்திஷ்டமும் ஷோடசமும் பர்த்தாவின் 11-ஆவது தினத்தில். 12-ஆவது நாளில் இருவருக்கும் ஒவ்வொருபிண்டத் தைக் கொடுக்கவும். மாத்ருபிண்டத்தைப் பித்ருபிண்டத்துடன் சேர்த்து, அதை மூன்று பாகமாகச் செய்துபிதாமஹாதி பிண்டங் களுடன் சேர்க்கவும்.

வஸிஷ்டரோவெனில்:— அனுமரண விஷயத்திலோவெனில், பதியுடன் சேர்ந்து ஸபிண்டீகரணம். பர்த்தா, ச்வசுரன் இருவருக் கும் நடுவில் த்ருணத்தைப் (தர்ப்பத்தை) போட்டுச் செய்யவும்.

யமனும்:— தம்பதிகளுக்குப் பிண்டம் கொடுப்பதற்காக மந்த்ரமில்லாமல் குசங்களால் பித்ருபிண்டங்களே மறைக்கவும். மாமனார் முன்னிலையில் மர்யாதைக்காகச்சிரஸ்ஸை மூடிக்கொள்வது வழக்கமானதால், நன்மையை விரும்பும் புத்ரர்கள் தாப்பங்களால் மாதாவின் நடுவில் மறைவைச் செய்யவேண்டும்.

அநேகம் பத்னிகளின் அனுமரண விஷயத்திலோவெனில், "நிமித்த பிண்டத்தைத் தனித்தனியாகக் கொடுத்து, அவைகளுடன்

ஜிஜ்ஞ ஸ்ராவ்ரத்ரா வம்ஷ்ரஜேசு, ஸஹ-வத்நீகவக்ஷேத-ஸ்ராவ்ரத்திஃ வ-நஃ வ-நஃ। விஜ்ஞ விஜ்ஞம் ஸ்ரூத்த-மாமஃ ஷ்ர வஷநம் தஷா' ஜதிஷ்ரணாசு ॥

ஸாதாவிதைராஷஹஸ்ரணைஸவி ஸாத்ரவிஜ்ஞம் விதரவி ஜ்ஞைந வம்ஸொஜ்ர தம் விஜ்ஞம் தைஷா விஜ்ஞ விதாஸஹாஜி விஜ்ஞைஷ-தி ஷ-வம்ஷ்ரஜேசு, ஸவிதைராஷஜாதஸ்ரணைசு ந-ஷாநவியிஃ ஷ்ரூதஃ। வ்ரஷமெவாந்ரா கு-ஷ-ஸாஜி தி ஷ்ரூஹ விதாஸஹஃ' ஜதி ஷ்ரணாசு ॥

ஷ்ரூதஷ-ஸஹாஸ்ர—

கு-ஸ்ரணை ஸஹஸ்ரணைஷ தஷ்ரா கவ-ஷ்ரவிஜ்ஞள வத்ர-ரவ-ஷ்ரவிஜ்ஞாஷ்ரா வ-ஜிவ-ஷ்ரம் வம்ஷ்ரஜ்ர வஷ்ரூஸவ-ஷ்ரவிஜ்ஞள தீஷா விஜ்ஞ விதூஸ்ரவ-ஷ்ரவிஜ்ஞைஃ வ-ஜிவ-ஸ்ரவசு வம்ஷ்ர ஜேசு' ஜதி ॥

க்ரமமாய்ச் சேர்க்கவேண்டும்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால், ஒவ்வொரு பத்னிக்கும் ஒவ்வொரு பிண்டத்தைக் கொடுத்து, ஜ்யேஷ்ட க்ரமமாய் விபாகம் செய்து, மந்த்ரத்தை ஆவ்ருத்தி செய்து ஸம்ஸர்க்கம் செய்யவும். "அநேக பத்னிகளுள்ளவன் விஷயத்தில் அடிக்கடி மந்த்ராவ்ருத்தி, பிண்டத்தை விபாகம் செய்து சேர்க்கவும்" என்று கார்க்யரின் வாக்யம் என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும்.

மாதா பிதாக்களுக்குச் சேர்ந்து மரண விஷயத்திலும், மாதாவின் பிண்டத்தைப் பித்ரு பிண்டத்துடன் சேர்த்து, அந்தப் பிண்டத்தை மூன்று பாகமாக்கி, பிதாமாஹாதி பிண்டங்கள் மூன்றிலும் சேர்க்கவும். 'மாதாபிதாக்களுக்கு ஸங்காத மரணமாகில் அனுகமனவிதி விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற விஷயத்தில் தனியாகவே செய்யவும் என்றார் பிதாமஹர்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸ்ம்ருத்யர்த்தஸாரத்தில்:— அனுமரணத்திலும், சேர்ந்து மரணத்திலும், ஸ்த்ரீயின் அர்க்ய பிண்டங்களைப் பதியின் அர்க்ய பிண்டங்களுடன் முதலில் சேர்த்து, பிறகு அந்த அர்க்ய பிண்டங்களை மூன்றாகப் பிரித்து, பித்ராதிகளின் அர்க்ய பிண்டங்களுடன் முன்போல் சேர்க்கவும்.

வசனம் 'விதாஹவிஷ்ணுகரணை ரெதாவத்விஷ்ணவ தீயா விஹஜ்ய விதாத்வத்விண்டைஷ்வஜேத் । (மாத வஷ்விஷ்ணுகரணை ரெதாவத்யம் விதாத்வரெத்வஷ்வஜ்ய ரெதவிஷ்டம் விதாஹஹ்யாதிவிண்டைஷ்வஜேத்) ஏவீத விதாத்கஷ்ட விதாத்விண்டைஃ விதாஹஹ்யாதிவிண்டைவத்வா வஷ்வஜேத், விதாஹஹ்யாதிவிஷ்டவஷ்வமத்ஸ்ரிஷ்டாவாரா நுமணஃ । கந்தரணை வஹரணை வ தவ்யா கவத்விஷ்ட வதுரவத்விஷ்டாஹ்யாம் வரிவத்யம் வஷ்வஜ்ய வஸ்ராத்வத்விஷ்ட தீயா விஹஜ்ய விதாத்வத்விண்டைஃ வரிவத்வசு வஷ்வஜேத்' இதி விவேகஃ ॥

தயாவ—

'விதாஹஹ்யாதிஹிஷ்டாத்யம் வவிஷ்ணுகரணம் ஷ்ரயதே' இதி வரிவெத்காத்வத்விவசநாத் தத்தத்விண்டவஷ்வமத்வாஹிவ்யாயாத்,

---

இவ்விதமிருப்பதால், பிதாவின் ஸபிண்டீகரணத்தில் ப்ரேதனின் அர்க்ய பிண்டங்களை மூன்றுகப் பிரித்து, பிதா முதலியவரின் அர்க்ய பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். 'மாதாவின் ஸபிண்டீகரணத்தில் ப்ரேதார்க்யத்தைப் பித்ராதிகளின் அர்க்யங்களுடன் சேர்த்து, ப்ரேத பிண்டத்தைப் பிதாமஹ்யாதிபிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.' பிதா இறந்தவனெனில் பித்ராதி பிண்டங்களோடாவது, பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களோடாவது சேர்க்கவும். பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களுடன் சேர்ப்பதே சிஷ்டாசாரத்திற்கொத்தது. அனுமரணத்திலும் ஸஹமரணத்திலும், அவளின் அர்க்ய பிண்டங்களைப் பதியின் அர்க்ய பிண்டங்களுடன் முதலில் சேர்த்து, பிறகு அர்க்ய பிண்டங்களை மூன்றுகப் பிரித்து, பித்ராதிகளின் அர்க்ய பிண்டங்களுடன் முன்போல் சேர்க்கவும், என்பது விளக்கம்.

அவ்விதமே, 'பிதாமஹி முதலியவருடன் ஸபிண்டீகரணம் விதிக்கப்பட்டுள்ளது' என்று முன் சொல்லப்பட்ட சங்கர் முதலியவரின்வசனங்கள், அந்தந்தப்பிண்டங்களுடன் ஸப்ஸர்க்கத்தில் தாத்பர்யத்தையுடையவைகளே, இதன்றி ச்ராத்த தேவதைகளைச்சொல்

நத ஸ்ரூ ஷ்ரூ ஷெவ தாவ்ரூ ஷிவாஹ நவ ஸ்ரூ ணி, ஸ்ரூ ஷ்ரூ ஷெவ தாஷ்ரூ வஷ வ்ரூ வி தூ ஹயஃ, தவஷ வ ஹொ ஜ நீ யாஃ ॥

தயா விஜ்ரூ நெஷ்ரூ ஃ—

வஷ விஜ்ரீ ரண ஸ்ரூ ஷம் ஷெவ வ ஷ வ்ரூ நி யொ ஜயெ ஷ । வி தவ நெவ ஷ்ரூ யெ தத்ரு வ ஷ்ரூ நஃ வ்ரூ தம் வ நி ஷி வ்ரூ ஷெ ஷ் ஊ தி ॥

ஷ்ரூ தவ்ரு ஞ்ரு ஷெவ—

ஃ ஸாத ஷ்ரூ ஃ வி த ஷ்ரூ ஸ்ரூ வாவிஜ்ரூ வி தூ ஹீ நெவ ஹொ ஜயெ ஷ । வி தாஃ ஹ்ரூ யாஃ ஷி ஷி ஹ்ரூ ஸ்ரூ ஷ்ரூ ஷ்ரூ ஷ

தயாஸ வஸ்யதஸ்தரே—

‘ஸ்ரீஸ்யதாஹே ஸ்ரீயொஹோஜ்யாஃ விதராஃ ஸ்ரீஸவிஷ்ணுரே। விதராதரேஸவஹோஷ்வாசு விஷ்ணுர்தாநம்தஸ்வமுயொஃ’ இதி ॥ விதராஃ = ஜீவவிதரகஸ்ய விதாஃஹாரயஸ்யாயஃ। ஸ்ரீதவிதரகஸ்ய விதராரயஸ்யாயஃ ஸ்ராத்தஸேவதாஃ, தெஷாமேவ ஸோஜநம் ஹொஃஸ்ய, ஸோஃஸ்ரேஷ்டஸ்ய ஸுஹோஸ்வதி, விஷ்ணுர்தாநம் தஸ்ய விதராதரேஃ விதாஃஹ்யாஸீநாம் திஸ்ரணாம் வெதயந்தி ॥

ஸ்ருஸ்ருஷ்டிரே—

‘ஸ்ரீணாம் ஸாவிண்ட்யே ஸதஸ்ருஃ விதராதிஸ்ருஃ விஷ்ணுர்தாரூபேண தெஷாம் ஸ்ரீஸ்ருஃ’ இதி ॥ ஸுதஃ விதாஃஹ்யாஸீநாம் ஸோஜநாஸாவெஸவி விஷ்ணுர்தாநஸ்ஸ்ஸாவாசு விதாஃஹ்யாதிவி ண்டேஃஸ்ருதஸ்ய விஷ்ணுஸ்ஸம்யொமொ யஸ்ஜ்யதெ ॥

தயாஸ விதஸ்யேஸவாரே—

‘வஸ்ஸஃ ஸ்ரீயாவாஸாவிண்ட்யே விதராதிரேவஸ்யணஸ்பாசு,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— ஸ்த்ரீ ம்ருதாஹத்தில் ஸ்த்ரீகளைப் புஜிப்பிக்கவும். ஸ்த்ரீ ஸாபிண்ட்யத்தில் பித்ராதிகளைப் புஜிப்பிக்கவும். ஹோமம் பிதா முதலியவர்க்கே. பிண்டதானமோவெனில் இரண்டு வர்க்கங்களுக்கும். மூலத்திலுள்ள ‘பிதரஃ’ என்பதால், ஜீவபிதாவாயுள்ளவனுக்குப் பிதாமஹன் முதலிய மூவரும், அஜீவபித்ருகனுக்குப் பிதா முதலிய மூவரும் ச்ராத்த தேவதைகளாம். அவர்களுக்கே போஜனமும் ஹோமமும். ஹோம மந்த்ரங்களில் ஊஹமுண்டு. பிண்டதானமோவெனில் பிதா முதலியவர்க்கும், பிதாமஹீ முதலிய மூவர்க்கும் என்பது பொருள்.

ருத்ரஸ்கந்தத்திலும்:— “ஸ்த்ரீகளின் ஸாபிண்ட்யத்தில் பர்த்தாவின் பித்ராதிகளுக்குப் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். அவ்விதமே அவர்களின் ஸ்த்ரீகளுக்கும் கொடுக்கவும்.” ஆகையால் பிதாமஹீ முதலியவர்க்குப் போஜனமில்லாவிடினும் பிண்டதானமிருப்பதால், பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களுடன் மாத்ரு பிண்ட ஸம்யோகம் உபபன்னமாகிறது. அவ்விதமே,

பித்ருமேதஸாரத்தில்:— புருஷனுடைய ஸாபிண்ட்யத்திலும், ஸ்த்ரீயினுடைய ஸாபிண்ட்யத்திலும் பித்ராதிகளையே வரிக்கவும்.

வ்ஜ்ஹஃ விண்ணம் விதூராஜிவிணைஹ்ஹஜ்ஜ்ஜஜெசு, ஜ்ஜ்யாஃவிண்ணம் ஜ்ஜ்வராஜிவிணைரெவாந்ஜ்ஜ்தள வதூர்' ஜதி ॥

கூதூகெவிஜாஹ்ஜ்ஜஃ—

'விதாஜஹ்ஜ்ராஜிஹிஹ்ஹ்ராஜ்ஜ்சும் ஹவிண்ணீகூரணம் ஜ்ஜ்ஜ்தழ்' ஜதி ஜ்ஜ்வராஜிவஜநாநீ ஸாதூஜ்ஹாவிணைஜ்ஜ் விதாஜஹ்ஜ்ராஜிஹொஜந வரணி, நத்ஜ்ஜ் விண்ணஹஜ்ஜ்ஹஜ்ஜ்ஜ்சுஸாதூராஜிஜ்ராயாணி, விதூரெந வாஜ்ஜ்யெதூதூ' ஜதூர்ஜீநீத்ஜ்ஜ் கூந்ஜ்ஜ்ஜதிவிஷயாணி, கூந்ஜ்யாநெ விதூராஜிவிணைஷ்வெவ தத்விண்ணஹஜ்ஜ்யொமவியாநாசு ஹொஜநஜவி தெஷாம் தூதூய்ஜ்ஜ்ஜதெ' ஜதி ॥

கூவரெவ்நரராஹ்ஜ்ஜஃ—

'ஹவிண்ணீகூரணம் விதெதூராஃ விதூரயஜ்ஜ்ஜவியாநதஃ' ஜதி ஜ்ஜ்ரணாசு விண்ணவிதூரயஜ்ஜ்ஜவ விண்ணதூரயவியாநாசு ;தியய்ஜ்ஜ் தெந வாஜ்ஜெந விண்ணம் ஜ்ஜ்ரீநெவ வ்ஜ்தூகுஃ। விதூரந்ஜ்ஜ்ஜிஜ்ஜ்ரு

புருஷனின் பிண்டத்தைப் பித்ராதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். ஸ்த்ரீயின் பிண்டத்தை அவளது மாமியார் முதலியவரின் பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். அனுமரண விஷயத்தில் பதிபிண்டத்துடன் சேர்க்கவும்.

இதில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:- "பிதாமஹ்யாதிபிஸ் ஸார்த்தம் ஸபிண்டீகரணம் ஸ்ம்ருதம்' என்ற சங்கர் முதலியவரின் வசனங்கள், மாத்ரு ஸாபிண்ட்யத்தில் பிதாமஹ்யாதிகளுக்குப் போஜனவிதியில் தாத்பர்ய முள்ளவைகள், பிண்ட ஸம்ஸர்க்கத்தை மட்டில் விதிப்பதில் அபிப்ராய முள்ளவைகளல்ல. 'பித்ரூநேவா யேத்ததர' என்பது முதலிய வசனங்களிலோவெனில் அனுமரணத்தைப்பற்றியவை. அனுமரணத்தில் பித்ராதி பிண்டங்களிலேயே ஸ்த்ரீபிண்டஸம்யோகம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் போஜனமும் அவர்களுக்கு யுக்தமென்றுகிறது" என்று.

மற்றும் சிலரோவெனில் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்:— "ஸபிண்டீகரணம் பித்ரோ: பித்ருயஜ்ஞவிதாநத:" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால், பிண்டபித்ரு யஜ்ஞத்தில் மூன்று பிண்டங்கள் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் 'திலயுக்தேந சான்னேன பிண்டான் த்ரீநேவ

உஹெஷு கூயஹாஉஹ்விஷ்வளிய்ள' உதி வியாநாகூ, காத்யா யநாஶ்வாயநாஶ்சிலிஶு விஷ்ணவித்ரயஜ்ஞவ்ரகாரேண வாவஹுண விஷ்ணவியாநாகூ, தத்ர வித்ரூஃநாம் ஹொஜநெ வித்ரூஹ்யாஃநாம் விஷ்ணூநவ்யாநளவித்ரூகூ, விஷ்ணவித்ரயஜ்ஞவியாநெநா நுஷாத்ரூணாம் ரூத்ரூஹாவிஷ்ணவே வித்ரூஹ்யாஃநாமெவ ஹொஜ நஃ, வித்ரூஹ்யாஃவிஷ்ணெரெவ ரூத்ரூவிஷ்ணஸ்வரூபஃ, 'வித்ரூ ஃஹ்யாஃலிஷ்ணாஉம் ஸவிஷ்ணீகரூணம் ஜ்ரூதஃ' உத்ரூஃநிவ விஷ்ணு த்ரூயவதாம்வித்ரூஃஹ்யாஃஹொஜநவிஷ்ணூநதத்தாம்வஸ்வரூவரூணி। 'வித்ரூநெவாஶ்யெத்தத்ர' உத்ரூஃநி தத்ர விஷ்ணஷட்கவதாம் வித்ரூஃஹொஜநவரூணி। 'வித்ரூஃஹ்யாஃலிஷ்ணாஉஃ' உதி வவ நாகூ வித்ரூஃஹ்யாஃலிஷ்ணஹ விஷ்ணஸ்வரூவரூஃ' உதி ॥

யஶ்யாகஸ்யாவாரூ ஶிஷ்வ்யவஷ்ட்யா । 'யத்ரூஶ்யாஷ்ட்ரூமதிஹிஃஸ்ரா வஷ்ட்யகூஃஸ்ரூஹாரூத ॥ உஶிதெzந்ஶிதெவெவ ஹொஃஹெஹொ

புத்ரக: பித்ரூனுத்திச்ய தர்ப்பேஷ்ரு குர்யாதுச்சிஷ்டஸன்னிதௌ' என்று விதி இருப்பதால், காத்யாயனர், ஆச்வலாயனர் முதலியவர் களாலும் பிண்டபித்ருயஜ்ஞ ப்ரகாரமாய்ப் பார்வண பிண்டங்கள் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அதில் பித்ராதிகளுக்குப் போஜனமாகும் போது பிதாமஹீ முதலியவர்க்குப் பிண்டதானம் என்பது உசித மாகாததால், பிண்டபித்ருயஜ்ஞ விதானமாய் அனுஷ்டிப்பவர் களுக்கு மாத்ருஸாபிண்ட்யத்தில் பிதாமஹீ முதலியவர்க்கே போஜனம், பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களுடனேயே மாத்ருபிண்ட ஸம்யோகம். 'பிதாமஹ்யாதிபிஸ்ஸார்த்தம் ஸபிண்டீகரணம் ஸ்ம ருதம்' என்பது முதலியவசனங்களும், பிதாமஹி முதலியவர்க்குப் போஜனம் பிண்டதானம் அவைகளுடன் ஸம்ஸர்க்கம் என்றதில் தாத்பர்ய முள்ளவைகள். 'பித்ரூநேவாசயேத்தத்ர' என்பது முத லிய வசனங்களோ வெனில், 6-பிண்ட முள்ளவர்கள் பித்ராதிகளைப் புஜிப்பிக்கவேண்டு மென்பதில் தாத்பர்ய முள்ளவைகள். 'பிதா மஹ்யாதிபிஸ் ஸார்த்தம்' என்று வசனமிருப்பதால் பிதாமஹீ முதலியவருடன் பிண்ட ஸம்யோகம்" என்று

இவ்விஷயத்தில் அவரவர் குலாசாரப்படி வ்யவஸ்தை என்றறி யவும். 'ஓ பாரத! எக்காரணத்தால் எல்லாக் கர்மங்களிலும் சாஸ்த்ர

யயா ஹவெஷு ॥ தஹ்யாஷு கூஷுகூரோயாத ஸோவாரம் கூவஹெ ஷ்வயஃ । ஸ முரீயாநு ஷஹாவாஹொ ஸவகுஸாஹ்வொஹிதாஷவி' ஷதி ஸ்ரீஸுஹ்ருணாஷு ॥

வ்ரீகாஸுதொ ஸாத்யஸவிஷ்டநம் · ஸாதாஸஹாஹிஹிஷ்வ ஹ கூயகுஷு ।

தயா வொயாயநஃ—

'கூஹிஸெஷு வ்யஷெ விஷ்ணெ ஸாதரம் வ்ரீகாஸுதஃ । த்ரிதீயெ விதரே தவ்யா ஹ்யதீயெ ய விதாஸஹி' ஷதி ॥

வ்யாஹ்ருவாஹொரவி—

'ஸாதஃ வ்யஷிதஃ விஷ்ணும் நிவகுவெஷு வ்ரீகாஸுதஃ । த்ரிதீயம தவிதஹ்ஸவ்யாஹ்யதீயம தவிதஃவிதஃ' ஷதி ॥

ஸ்ரீஸுஹ்ருவி—

'விதா விதாஸஹெ யொஜ்யஃ வஹிணெகு ஸம்வத்ஸரெ ஸ்ரீதெஃ । ஸாதா ஸாதாஸஹெ யொஜ்யா தஷ்டிதயாஹ ஹாமகுவஃ' ஷதி ॥

மார்க்கம் பேதமுள்ளதாக இருக்கிறதோ, உதயத்திற்குப் பிறகு ஹோமம் என்றும், உதயத்திற்கு முன் ஹோமம், என்றும் எப்படியோ அதுபோல். அக்காரணத்தால், அறிந்தவன் குலக்ரமமாய் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த ஆசாரத்தை ஆசரிக்கவேண்டும். எல்லா சாஸ்த்ரங்களாலும் சொல்லப்பட்டதை விட அது பெரியதாகும்' என்று ஸ்ரீமந்து ஸ்ம்ருதி யிருப்பதால்.

புத்ரிகாபுத்ரன் மாத்ரு ஸாபிண்ட்யத்தை மாதாமஹாதிகளுடன் செய்யவேண்டும். அவ்விதம்,

போதாயனர்:-புத்ரிகாபுத்ரன் முதல் பிண்டத்தில் மாதாவைச் சொல்ல வேண்டும். 2-ஆவது பிண்டத்தில் அவளது பிதாவையும், 3-ஆவது பிண்டத்தில் அவளது பிதாமஹனையும் சொல்லவேண்டும்.

வ்யாக்ரபாதரும்:—புத்ரிகாபுத்ரன், முதல் பிண்டத்தை மாதாவுக்கும், 2-ஆவது பிண்டத்தை அவளது பிதாவுக்கும், 3-ஆவது பிண்டத்தை அவளது பிதாமஹனுக்கும் கொடுக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீமந்துவும்:—'புத்ரர்கள், பிதாவைப் பிதாமஹனிடத்தில் சேர்க்கவேண்டும், வர்ஷாந்தத்தில் மாதாவை மாதாமஹனிடத்தில் சேர்க்கவும்' என்றூர் பார்க்கவர்.

உஸநாzவி—

‘விதாஃ விதாஃஹை யஷ்ஷ வ க்ருணை வம்வதுரை வா
தெஃ। ஸாதாஃஹுதாஃஹை தஷ்ய ஹெஷா காயஸ்ய வவிண்ஷதா’
ஹதி ॥

வ்யாஸ்ரஃ—

‘வதஸ்ய வஹைகதா தாவத்யாவஷ் வாதைரா நஜாயதை।
வாதிகாவாத ஹுதஸை வதைதுகும் நிவதஸ்துதை’ ஹதி ॥

வையாயநஃ—

‘கொகிலவ்ய யஸ்ய வாதுரா கந்யவம்வாஸ்ஜீவிநஃ! வாஷ்டா
ஷ்ஹை வ்வகாம்ஸ்ய யாஜ்ஞி வவாதுரா வாதிகா தஸ்யா ॥ ஸாதாஃஸ்ய
தாஃவிதாநிஸ்துஸ்ய தஸ்யாஸ்ரைவ விதாஃவிதாஃ। வ்ருத்யாஷ்
வாதிகாவாதுரஃ விண்ஷதாநெ கவ்யம் வியிஃ’ ஹதி ॥

வதஷ் வவஸ்ய வ்யாவ்ருஷிவிவாஹேஷ்வ ஹுஷ்டவ்யஃ। ஷ்
வாவ்ருஷிவிவாஹேஷ்வ விகல்பஃ॥ஹ,

ஸாதாதவஃ—

‘தந்ருதுரா தத்தி தாஃஹ்யா தவ ஸ்ரௌவா வவிண்ஷநஃ। ஷ்வவ

உசனஸ்ஸும்:—வர்ஷாந்தத்தில் புத்ரர்கள் பிதாவுக்குப் பிதாமஹனிடத்தில் எப்படியோ அப்படி மாதாவுக்கு மாதாமஹனிடத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வ்யாக்ரர்:—புத்ரிகைக்குப் பதியுடன் ஏகத்வமென்பது புத்ரன் பிறக்கும் வரையிலேயே. புத்ரன் பிறந்துவிட்டால் பதியுடன் ஐக்யம் நிவ்ருத்திக்கின்றது.

போதாயனர்:—எப்படி குயிலின் குஞ்சுகள் பிறரின் ஸம்பந்தத்தால் ஜீவித்துப் பருத்த பிறகு தனது கூட்டத்தை அடைகின்றனவோ, அதுபோல் புத்ரிகையும் புத்ரனுடன் தன் குலத்தை அடைகிறாள். புத்ரிகாபுத்ரன் மாதாவுக்கும் அவளது பிதாவுக்கும் அவளது பிதாமஹனுக்கும் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். பிண்டதானத்தில் இதுவே விதியாம்.

இதெல்லாம் ப்ராம்ஹாதி விவாஹங்களில் என்றறியவும். ஆஸுராதி விவாஹங்களில் விகல்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:- ஆஸுராதி விவாஹங்களில் எல்லா வர்ணத்தாருக்கும் ஸ்த்ரீகளின் ஸாபிண்ட்யத்தை அவளது மாதாவுடன், அல்லது

ராதிவிவாஹேஷு வணூநாம் பொஷிதாம் ஹவேகு' இதி ॥

ஷ்ருதௌ—

'ஸாதுஷ்ஹவிண்ணீகுரணம் ஸாதாஸஹ்யாதிஹிः ஷ்ரூயதே। விதா ஸஹ்யாதிஹிவுூவி ஹ்யாவுூராஹ்யாமதாவுூதः' இதி ॥

விஜ்ஞாநெஷ்வராः—

'ஸாதாஸஹெந ஸாதுஷ்ஹாவிண்ணே ஸாதாஸஹ்ராஜ்ஜம் விதுः ஸ்ராஜ்யவந்நிதூயேவ, விதூரா விதாஸஹ்யாவா ஸாதுஷ்ஹாவிண்ணே ஸாதாஸஹ்ராஜ்ஜநிதூயே, கூதெzஹ்யுஷயः, கூதெ நவூதூ வாடः' இதி ॥

யஜ்ஞ—

'ஸாதுஷ்ஹவிண்ணீகுரணம் விதெதூகெந தூ்ஹிஷ்ஹ்வா। கு வுூராஹ்யாமதாவுூதூः விதாஸஹ்யாதிஹிஷ்ஹ்வா' இதி ॥

விதெதூகெநெதூந்யுூதிவிஷயே, தவொகூவூகாரு ஷ்ருஷ்வே ॥

அவளது பிதாமஹியுடன், அல்லது அவளது மாமியாருடன் செய்ய வேண்டும்.

மற்றெருஸ்ம்ருதியில்:- ஆஸுராதி விவாஹத்தால் வந்தவளது புத்ரன், மாதாவின் ஸபிண்டீகரணத்தை மாதாமஹி முதலியவர்களுடன் செய்யவேண்டும். அல்லது, பிதாமஹி முதலியவருடன் செய்யவும்.

விஜ்ஞாநேச்வர:— மாதாமஹனுடன் மாதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்தால், மாதாமஹச்ராத்தம் பித்ருச்ராத்தம் போல் நித்யமாகவே ஆகும். பிதாவுடனே, பிதாமஹியுடனே மாதாவுக்கு ஸாபிண்ட்யமானால் மாதாமஹச்ராத்தம் நித்யமல்ல. செய்தால் நன்மையுண்டு, செய்யாவிடில் தோஷமில்லை.

யமனும்:— ஆஸுராதி விவாஹத்தால் வந்தவளின் புத்ரன் மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைப் பிதா ஒருவனுடனாவது மூன்று பேர்களுடனாவது பிதாமஹி முதலியவர்களுடனாவது செய்யவும். 'பிதாவோடு மட்டில் என்றது அனுமானத்தைப்பற்றியது. அது முன் சொல்லப்பட்டபடி என்றறியவும்.

சந்த்ரிகாயாம்—

'பிதாமஹ்யாதிஸிஷ்ட்யவிவாஹோபஸ்த்ரியாஸ்ஸுத:। பித்ரு பக்ஷேர்தாத்ரபக்ஷே ராஸுராத்யாகதாஸுத: ॥ விவாஹ பூத்ரஹேதெந தத்தோத்ரம் ச வ்யவஸ்தித:' இதி ॥

பித்ருமேதஸாரேது—

'ஆஸுராதிவிவாஹேபி பிதாமஹ்யாதிஸிரேவ வசநா தாசாராதிகம் ஸ்மரணாச்ச' இதி ॥

பிதாமஹ்யாதிபிண்டைரேவஹி மாத்ருபிண்டம் ஶிஷ்டாஸ்ஸம் யோஜயந்தி, கிந்து ஆபஸ்தம்பேந 'துஹித்ருமதேதிரதம் ஶதம் தேயம்' இதி கந்யாதிகமாத்ரத்ரவ்யதாநவிதாநாத் 'ஸிக்ஷணே நிமித்த மாசார்யோ விவாஹ:' இதி த்ரவ்யார்ஜநநிமித்தேஷு விவாஹஸ்ய பரிகணநாத், கௌதமேத ச 'ஷபித்ரேகே' இதி

சந்த்ரிகையில்:—தர்ம்ய விவாஹத்தால்மணக்கப்பட்டவளின் புத்ரன் மாத்ருஸாபிண்ட்யத்தை பிதாமஹி முதலியவர்களோடு செய்யவும். ஆஸுராதி விவாஹத்தால் மணக்கப்பட்டவளின் புத்ரன் பிதா முதலியவரின் பக்ஷத்தினருடனாவது மாதாவின் பக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடனாவது செய்யவும். விவாஹபேதத்தாலும் புத்ரபேதத்தாலும் அவனது கோத்ரமும் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது.

பித்ருமேதஸாரத்திலோவெனில்:—ஆஸுராதி விவாஹத்திலும் பிதாமஹி முதலியவருடனேயே ஸம்ஸர்கம். அவ்விதம் வசனமிருப்பதாலும் ஆசாரமிருப்பதாலும் விகல்பம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் என்றுள்ளது.

பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களுடனேயே மாத்ருபிண்டத்தைச் சிஷ்டர்கள் சேர்க்கிறார்கள், இன்னும் ஆபஸ்தம்பரால், 'பெண்ணின் பிதாவுக்கு ஒரு ரதத்துடன் 100-பசுக்களைக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று, கன்யையைப் பெறுவதற்காக த்ரவ்யதானம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், 'யாசிப்பதற்குக்காரணம் ஆசார்யன் விவாஹம்' என்று த்ரவ்யார்ஜன நிமித்தங்களில் விவாஹமும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாலும், கௌதமராலும் 'ஆறு விவாஹங்களும் தர்ம்யங்களென்று சிலர்' என்று ஐந்தாவது விவாஹமான ஆஸுரவிவாஹமும் தர்ம்யம்

வஞ்ஜிவிவாஹஷ்ய வாஹ்ரஷ்ய யஜ்ஞவஷ்ரணாக்ஷ, ‘விதாஜஷ்யாதிஹிஜ்ஜிஷ்வவிவாஹோஷ்ஷ்யாஷ்ட்தஃ’ இதி வசநாத் விதாஜஷ்யாதிவிஜ்ஞைரேவ ஶாத்ரவிஜ்ஞாநயொமஃ। ‘விதாத்ர வகேஷ்ஜ்ஞாதாத்ர வகேஷ்ரோவாஷ்ரோத்ரியாதாவாஷ்ட்தஃ’ இதி விகூவ ஷ்ரோணைஷவி மெகூவிகூயஜேஜ்ஞாவாரமெத்ரெவ வ்யவஷ்ரோவகூ கூாக்ஷ விதாத்ரவகேஷ்ஃ விதாஜஷ்யாதிஹிரேவ விஜ்ஞாநயொம உதாஹ்ரஃ ॥

ஶாதஷ்ரோவிஜ்ஞை மொதூநியஜஃ ॥

ஶாதஷ்ரோவிஜ்ஞை மொதூநியஜஶாஹ ஶாகூஜ்ஞையஃ—

‘ப்ராஹ்மாதிஷ்ட விவாஹேஷ்ட யாமொஶா கூந்யகா ஜாவெக்ஷ। ஜாதத்ரமொதூண கூதஜ்வ்யா ஷ்ரவ்யாஃ விஜ்ஞாஜகூகூர்யாஃ ॥ கூவஷ்ரோதிவிவாஹேஷ்ட விதாத்ரமொதூண யஜ்ஞவிக்ஷ’ இதி ॥

என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ‘தர்ம்ய விவாஹத்தால் விவாஹிக்கப்பட்டவளின் புத்ரன் பிதாமஹீ முதலியவர்களுடன் சேர்க்க வேண்டும்’ என்ற வசனத்தாலும், பிதாமஹீ முதலியவரின் பிண்டங்களுடனேயே மாத்ரு பிண்டஸம்யோகம் செய்யப்படவேண்டும். ஆஸுராதி விவாஹோடாபுத்ரன் பிதாமஹ்யாதிகளுடனுவது, மாத்ருபக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடனுவது சேர்க்கலாம் என்று விகல்ப ஸ்ம்ருதி இருந்தாலும், விகல்ப்ப ப்ராப்தமான தர்மங்களில் ஆசாரத்தாலேயே வ்யவஸ்தையென்றிருப்பதால், பித்ரு பக்ஷத்திய பிதாமஹீ முதலியவருடனேயே பிண்டஸம்யோகம் செய்யப்படவேண்டும் என்கின்றனர் (அறிந்தவர்கள்).

மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தில் கோத்ர நியமம்.

மாதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தில் கோத்ர நியமத்தைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர்:—ப்ராம்ஹம் முதலிய விவாஹங்களில் மணக்கப்பட்டவள் எவளோ அவளுக்குப் பிண்டோதக க்ரியைகளோப்பர்த்தாவின் கோத்ரத்தால் செய்யவேண்டும். ஆஸுரம் முதலிய விவாஹங்களில் மணக்கப்பட்டவளுக்குப் பிண்டோதக க்ரியைகளை, பித்ருகோத்ரத்தால் செய்யவும்.

வ்யாஹ்ருதிவிவாஹாஹிவ்யாயெணாஹ ஶாதாதபஃ—

‘வஸொதூஜ்யதெ நாரீ விவாஹாசு வஷதே வஷெ।
வாஜிமொதெண கதவ்யாவ்ருஷ்யாஃ விண்ணோஉகுர்யாஃ’ ஊதி ॥

வ்ருஹஸ்பதிரவி—

வாணிக்ரஹணகாலெஜ்ஞாஃ விதவ்யொதூவஹாரகாஃ। ஹதவ்ய
மொதெண நாரீணாம் ஔயம் விண்ணோஉகம் தயா’ ஊதி ॥

மநுரவி—

விதவ்யொதும் கமாரீணா மந்யாநாம் ஹதவ்யொதஃ’
ஊதி ॥

ஸூர்யாதிவிவாஹாஹிவ்யாயெண விஜ்ஞாநெஶ்வரீயே—

‘விதவ்யொதும் வஸுதேவ்ருஜ்ய நகுர்யாதந்யதவ்யொதஃ।
ஜநநயவி விவதள ய நாரீணாம் வைதவ்யகம் குர்யுஃ’ ஊதி ॥

லொகாக்ஷிஃ—

ஶாதாஉஹவ்ய மொதெண ஶாதுஃ விண்ணோஉகுர்யாழி।
குர்வீத வாதிகாவாது வனவாஹ வ்ரஜாவதிஃ’ ஊதி ॥

ப்ராம்ஹம் முதலிய விவாஹத்தின் அபிப்ராயத்தால் சொல்லுகிறார்,

சாதாதபர்:—ஸ்த்ரீயானவள், விவாஹத்தால் ஸப்தபதியான வுடன் பித்ரு கோத்ரத்திலிருந்து விலகுகிறாள். (ஆகையால்) அவளுக்குப்பிண்டோதக க்ரியைகளைப்பர்த்தாவின் கோத்ரத்தால் செய்யவேண்டும்.

ப்ருஹஸ்பதியும்:—பாணிக்ரஹணத்தைச் சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் பித்ரு கோத்ரத்தைப் போக்குகின்றவைளாகும். (ஆகையால்) ஸ்த்ரீகளுக்கு, பர்த்ருகோத்ரத்தால் பிண்டோதகங்களைக்கொடுக்க வேண்டும்.

மனுவும்:—விவாஹமாகாத குமாரிகளுக்குப் பித்ருகோத்ரத்தாலும், விவாஹமாகியவர்களுக்குப் பர்த்தாவின் கோத்ரத்தாலும் செய்யப்படவேண்டும்.

ஸூர்யாதி விவாஹாபிப்ராயத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில்:—பித்ருகோத்ரத்தைவிட்டு, பர்த்தாவின் கோத்ரத்தால் செய்யக்கூடாது. ஜநநத்திலும், மரணத்திலும ஸ்த்ரீகளுக்குப் பித்ருகோத்ரமேயாகும்.

லோகாக்ஷி—மாதாவுக்குப் பிண்டோதக க்ரியையை, மாதாமஹனின் கோத்ரத்தால் புத்ரிகாபுத்ரன் செய்யவேண்டுமென்றார் ப்ரஜாபதி.

காலாதர்ஶெ-ஶ்ரீ—

'விவாஹபுத்ரபெதெந தத்ரோத்ரம் ச வ்யவஸ்தித்ம்' இதி ॥ ப்ராஹ்மாதிவிவாஹபெதெந ஔரஸபுத்ரிகாபுத்ரபெதெந ச, தத்ரோத்ரம் = ஸ்த்ரீமொத்ரம், இதி வ்யவஸ்தித்ம் । ப்ராஹ்மாதிவிவாஹ சதுஷ்டயொஶாயாஃ ஸ்த்ரியாஃ பர்த்ருமொத்ரெண ஔர்த்வதைஹிகம் கார்யம், ஆஸுராதிவிவாஹசதுஷ்டயொஶாயாஃ ஸ்த்ரியாஃ பித்ருமொத்ரெண । ஔரஸபுத்ரொபர்த்ருமொத்ரெண, புத்ரிகாபுத்ரொ மாதாமஹமொத்ரெண கார்யாதித்யர்த்தஃ ॥

ஹதச்ச—'அப்ராத்ருகாம் பூதாஸ்யாமி துப்யம் கந்யாமலங்க்ருதாம் । அஸ்யாம்யொ ஜாயதெ புத்ரஸ்ஸ மெ புத்ரொ பவெதிதி' இதி வஸிஷ்டொக்தபூகாரெண தாநெ மாதாமஹமொத்ரக்வம், 'அபுத்ரொஹம் பூதாஸ்யாமி துப்யம் கந்யாம் பவாநபி । புத்ரார்த்தீ செ திஹொத்பந்ந ஸ்ஸ நள புத்ரொபவெதிதி'

காலாதர்சத்திலும்:-"விவாஹபேதம், புத்ரபேதம் இவைகளைக் கொண்டு ஸ்த்ரீகளின் கோத்ரம் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது". ப்ராம்ஹாதி விவாஹபேதத்தாலும், ஔரஸன், புத்ரிகாபுத்ரன் என்ற பேதத்தாலும் ஸ்த்ரீயின் கோத்ரம் வ்யவஸ்தை செய்யப்பட்டுள்ளது. ப்ராம்ஹம் முதலிய நான்கு விவாஹங்களால் மணக்கப்பட்ட ஸ்த்ரீக்குப் பர்த்ருகோத்ரத்தால் ப்ரேதக்ரியை செய்யப்பட வேண்டும். ஆஸுரம் முதலிய நான்கு விவாஹங்களால் மணக்கப்பட்டவளுக்குப் பிதாவின் கோத்ரத்தால் செய்யவேண்டும். ஔரஸ புத்ரன் பர்த்ருகோத்ரத்தால் செய்யவேண்டும். புத்ரிகா புத்ரன் மாதாமஹ கோத்ரத்தால் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

இதுவும், 'ப்ராதாஇல்லாத இந்தப் பெண்ணை உனக்குக் கொடுக்கிறேன், இவளிடத்தில் பிறக்கும் புத்ரன் எவனோ அவன் எனக்குப் புத்ரனாகவேண்டும்' என்று வஸிஷ்டர் சொல்லியபடி தானம் செய்திருக்கும் விஷயத்தில் மாதாமஹகோத்ரம். 'புத்ரனில்லாத நான் உனக்குப் பெண்ணைக்கொடுக்கிறேன். நீயும் புத்ரனைவிரும்பியவனாகில் இவளிடம் பிறந்த பிள்ளை நம்மிருவருக்கும் புத்ரனாக வேண்டும்' என்று காத்யாயனர் சொல்லியபடி மணக்கப்பட்டவளான மாதாவுக்கு மாதாமஹ கோத்ரத்தாலாவது பித்ருகோத்ரத்தாலாவது செய்யவும். இவ்விதம் புத்ரிகா புத்ரனுக்கு மாதாமஹஸம்பந்த

உதி காதாயநொகுவுகாரணொயாயா சாதாரீதாரீஹ மொதுண வித்யமொதுண வா கூயாரு। வஸவம் வாதி காவாதுஸ்ய சாதாரீஹஸம்வஸெ தஜொதுகுழி, உஸயஸம்வ ஸெ மொதுவிகுவது ஸிஷ்டம் ॥

தயா காமாஹஸெ—

‘கூயாரூதாரீஹஸ்ராத்தம் நியமாரு வாதி காவாதம்। உஸயொரவி ஸம்வஸெ கூயாரு ஸ உஸயொரவி’ உதி ॥

வ்ருத்தஹாரீதரு—

‘சாதாரீஹவித்யாம் வ வுத்துயாரு வாதி காவாதம்। உஸயொரவி ஸம்வஸெ யஸ்மாத்தாயமொதுதா’ உதி ॥

உதஸ்ய வுதிருஹீத்யமொதுஸெவ, ‘மொதுராஜரவுவி ஷ்டாநாம் ஆயாரோளஸெவ வ। ஜ்ஞாதிகுவம் வ நிவத்துஸெ தத்தஸெ வவுஸ்திஷ்யதெ’ உதி ஸ்மரணாரு ॥

யத்தாவைரீநஸிவவநழி—

‘கூய உதகுத்ரிவாதி காவாதுக்ஷெதுஜாரு வஸிருஹெ

மாகில் மாதாமஹ கோத்ரத்வம். இருவருடைய ஸம்பந்தமு மாகில் கோத்ரத்தில் விகல்ப்பம் என்பது ஸித்தித்துள்ளது. அவ்விதம்,

காலாதர்சத்தில்:—புத்ரிகா புத்ரன் மாதாமஹ ச்ராத்தத்தை அவச்யம் செய்யவேண்டும். அவன் இருவருக்கும் ஸம்பந்தப்பட்ட வனாகில் இருவருக்கும் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும்.

வ்ருத்தஹாரீதரும்:— புத்ரிகாபுத்ரன், மாதாமஹன், பிதா இருவருக்கும் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். இருவருக்கும் ஸம்பந்தமிருப்பதால் அவனுக்கு இரண்டு கோத்ரமு மிருப்பதால், தத்தனுக்குப் பெற்றுக் கொண்டவனின் கோத்ரம் மட்டில். “வேறு கோத்ரத்தை அடைந்தவர்களுக்கு ஜாக குலத்தில் தாயமும், ஆசௌசமும், ஜ்ஞாதித்வமும் நிவ்ருத்திக்கின்றன. இவையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டவனின் குலத்தில் விதிக்கப்படுகின்றன” என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஆனால் “தத்தன், க்ருத்ரிமன், புத்ரிகாபுத்ரன், கேஷேத்ரஜன் இவர்கள் ருஷி விஹித பரிக்ரஹத்தாலுண்டாகியவர்கள். இவர்கள்

ணாஷெஷ்ண ஜாதா ஸ்யாஸ்ரீஷ்யாயணகா ஸவதி' இதி, தசு உவ நயநாநதரம் மொதாதெரெ யொஸ்தஸ்ய விஷயஸி தயஸ்தாநிரஸ்ய விதிழ ॥

யாஸாவஸ்வசும் உத்தாயா விவாஹாசு வஸ்வசும் பூதாயா ஸதஸ்பூமொதெண வித்பூமொதெணவா கிரியா காயஸ்பா, உத்தா zநஸ்யாவ யா கந்யா ஸம்ஸ்காயஸ்பா ஸதஸ்பூமொதுதஃ' இதி ஸ்ம மொதாசு ஸ்ம்ருதெ நாஸ்ரீ விவாஹாசு ஸவதெவெஷ்' இதி ஸ்ம யயா ஸ்ம்ருணாசு ॥

கநெகஸதஸ்பூகாயா சூர்யஸதஸ்பூமொதெண கதசுவிழி

தத்ராஹ ஜிஸ்ரிஸ்ரிஜ்ஞஃ—

'ஸ்ரீணாஸ்ரீஸ்ரி வெஹதசு யசுத்தொதும் தெந நிவசு வெசு । யதி சுகசுஷதயொநிஸ்ரீசு வதிஸ்ரியாம் ஸஸ்ரிஜிதா ॥ த தொதெண தத்ர தெயம் விஜ்ஞம் ஸ்ரூயம் தயொஸகழ்' இதி ।

த்வ்யாமுஷ்யாயணகர்களாய் (இருவருக்கும் ஸம்பந்தப்பட்டவர் களாய்) ஆகின்றனர் " என்று பைடீநஸி வசநம் உள்ளதே ? எனில், அது உபநயநத்திற்குப்பிறகு வேறு கோத்ரத்தில் எவன் கொடுக் கப்பட்டவனை அவனைப் பற்றியது, என்பது மேலே சொல்லப்பட் டுள்ளது.

ஜலபூர்வமாய் தானம் செய்யப்பட்டு விவாஹத்திற்கு முன் மரித்தவளுக்குப் பர்த்ரு கோத்ரத்தாலாவது பித்ரு கோத்ரத்தாலா வது க்ரியையைச் செய்யவும், 'தானம் செய்யப்பட்டு விவாஹமாகாத கன்யகையைப் பர்த்ரு கோத்ரத்தால் ஸம்ஸ்கரிக்கவும்' என்றும், விவாஹமாகியபத்நீஸப்தபதிக்குப்பிறகு பித்ருகோத்ரத்தினின்றும் விலகுகிறாள்' என்றும் இரண்டு ப்ரகாரமாய் ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

அநேக பர்த்தாக்களை உடையவளுக்கு முதல் பர்த்தாவின் கோத்ரத்தால் செய்யவேண்டும். அதைச்சொல்லுகிறார்,

ருச்யச்ருங்கர்:—அநேக பர்த்தாக்களை உடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு முதல்வனான பர்த்தாவின் கோத்ரத்தால் செய்யவும். ரஜோதர் சனத்திற்கு முன் அன்யனான பதியை அடைந்தவளாகில் அவளுக்கு 2-ஆவது பதியின் கோத்ரத்தால் பிண்டம், ச்ராத்தம், உதகம் இவை களைக் கொடுக்கவும்.

வ்யாக்யாநே—

'மொக்ஷவ்ய கவாரிஜ்ஞாநே காரணவம் மொக்ஷிஷ்யதே। யஸ்ராஹ்ம ஸ்ரூதிஷ்வவ்ராஃ வ்ரஜாஃ காரணவஸம்ஹவாஃ ॥ விக்ரா ஸ்நாம் நாஃ யஹா வ்ரைக்ரநாஜ்ஞாயதே தஹா, வ்யயிவீஷஸ விதாவாவ்ஹ்ரகிதா வாஞ்சிக்ஷஸ ॥ கஹியாநாவாரிஜ்ஞாநே ஸிவிஷஸ வ்ரவிதாஃஹஃ' இதி ॥

ராஜவிஸ்ராஃ வ்ரஸ்ரோஹிதஸ்ரைக்ரண காயத்ரி ॥

தயாவ காத்யாயநஃ—

'வ்ரஸ்ரோஹிதவ்ய ஸ்ரைக்ரண காயத்ரா ராஜவிஸ்ராஃ க்ரியாஃ। ஊர்யாக விண்ணோஹகெ ஸ்ரூஜம் தக்ஷிணீம் ஸக்ஷ்ரவ்ய நாஃதஃ' இதி ॥

தவ நாஃ ஸக்ஷ்ரவ்ய ஊவாஜ்ஞிதாயாஹ வைஶ்யாயநஃ—

'ஸஃ ஸ்ரூஜம் வ்ராஹ்மணஸ்ரைவாக்ரம் வஃ ஸ்ரூஜம் க்ஷத்ரியவ்ரத்ர। ஸ்ரைஷாஜம் ஸ்ரைவ ஸ்ரைவ்ரவ்ய ஊவாஜம்ஸக்ஷ்ரவ்ய ஜந்நஃ' இதி॥

மற்றெருஸ்ப்ருதியில்:—கோத்ரம் அறியப்படாவிடில் காச்யப கோத்ரம் விதிக்கப்படுகிறது. எக்காரணத்தால் வேதம், ப்ரஜை களெல்லோரையும் காச்யபரிடமிருந்து உண்டானவைகளாகச் சொல்கின்றதோ. பிதாமுதலியவரின் பெயர் எப்பொழுதுஅறியப் படவில்லையோ, அப்பொழுது பிதாவை 'ப்ருதிவீஷத்' என்றும், பிதாமஹரை 'அந்தரிக்ஷஸத்' என்றும், ப்ரபிதாமஹரை'திவிஷத்' என்றும் சொல்லவும்.

க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்குப் புரோஹித கோத்ரத்தால் செய்யவும். அவ்விதமே,

காத்யாயனர்:—க்ஷத்ரிய வைச்யர்களுக்கு, புரோஹித கோத்ரத்தால் க்ரியைகளைச் செய்யவும். பிண்டோதக ச்ராத்தங்களையும் கொடுக்கவும். சூத்ரனுக்கு மந்த்ரமில்லாமல் பெயரை மட்டில் சொல்லிக் கொடுக்கவும்.

அந்தப் பெயரும் சூத்ரனுக்கு 'தாஸ' என்பதை முடிவிலுடையதாய் உள்ளது என்றார்,

போதாயனர்:—ப்ராம்ஹணனுக்குப் பெயர் 'சர்ம' என்பதை முடிவிலுடையது, க்ஷத்ரியனுக்கு 'வர்ம' என்பதையும், வைச்யனுக்கு 'போஷ' என்பதையும், சூத்ரனுக்கு, 'தாஸ' என்பதையும் முடிவில் உள்ளதாய் இருக்கவேண்டும்.

ஷவஃ-மிதுணைவ வவிண்ணீகரணம் காயழி—

‘கூலஷ்டாதீயஃ-மிதுஷ்ய ஸ்ராஜாகம் வரஃவ-மிதுதஃ। கூயஃசு வவிண்ணீகரணம் ஷவஃ-மிதுணைவ நாநுதஃ’ இதி ஸரஃஜாஜஷ்டரணாசு ॥

கூவ-ஸ்தாயாஃ வதுஷ்டாஷ்டாவிண்ணை ஷதஃரா ஷவவிஸ்தாஃநு ஹொஜயிகூவா ஷ்டாஃஸ்தாழிவிண்ணைஷ்டாஷ ததிண்ணம் ஷம்யொஜயெசு, ‘ஷ்ரீஃபுதாஷெ ஷ்ரீயொஹொஜ்யாஃ விதரஃ ஷ்ரீஃவவிண்டுநெ। விஸ்தாஷெரெவ ஷெஹாஃஷ்டாசு விண்டுஷாநம் தஃ வமயொஃ ॥ கூவ-ஸ்தாயாம் ஷ்புதாயாம் தஃ வதிஃகூயஃசு வவிண்டுதாழி। ஷ்வஸ்ரூஷிஃவஷெஷவாஷ்டா ஷவிண்ணீகரணம் ஷவெசு ॥ வதுஷ்டாஃ கூயஃசு ஷவ-ஸ்தாயாஃ வதிஃசுஸ்தாழிஃவிஷ்டாஷ’ இதுஷ்டாஷிஷ்டஸரணாசு ॥

வதீஷ்டுபுதாஷஸ்ராஜெ தஃ வதீஷோதுஷ்டவிதாஃஷீஃ ஹொஜயெசு—‘ஷ்ரீஃஸ்ராஜெ வுணஃயாஷ்டதஃரா வதீஷோதுஷ்டவிதாஃஷீஃ।

தனது ஸபித்ரத்தாலேயே ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட வேண்டும். ‘தனது ஸபித்ரம் கிடைக்காதவனுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் முடியும் வரையில் அன்யஸபித்ரத்தால் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்தைத் தனது ஸபித்ரத்தாலேயே செய்யவும். அன்யஸபித்ரத்தால் செய்யக்கூடாது’ என்று பாத்வாஜ ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

புத்ரனில்லாத பத்னியின் ஸாபிண்ட்யத்தில் பர்த்தா தனது பிதா முதலியவரைப் புஜிப்பித்து, தனது மாதா முதலியவரின் பிண்டங்களுடன் பார்யா பிண்டத்தைச் சேர்க்கவும். ‘பத்னியின் ச்ராத்தத்தில் ஸ்த்ரீகளைப்புஜிப்பிக்கவும். பார்யையின் ஸாபிண்ட்யத்தில் பித்ருக்களைப்புஜிப்பிக்கவும். பிதா முதலியவர்களுக்கே ஹோமம். பிண்டதானமோவெனில் இருவர்களுக்கும். புத்ரனில்லாத பார்யை மரித்தால் அவளுக்குப்பதி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அவளுக்கு மாமியார் முதலியவருடனேயே பிண்டஸம்யோஜநம் செய்யப்படவேண்டும். ‘புத்ரனில்லாத பத்னிக்குப் பதி மாதா முதலியவருடன் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும் என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

பத்னியின் ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்திலோ வெனில் பத்நீ, மாதா, பிதாமஹீ இவர்களைப் புஜிப்பிக்கவும். “பத்னியின் ச்ராத்தத்தில்

வித்₄வ்யாத்₃யபொஃ ஶ்ராத்₄ த₃த்₃தி₃த்₄வித₄ஹள' இதி ஹ்ரு
ணாஸு ॥

ஹ்ரு₃தீரத்₄தே₃த₃—

'ஸுத₃ப்₄யோவஶிதஃ விண்ணுத₃ப்₄யவிண்ணு நியொஜயேது ।
யதி₃ ஜீவதி ஹத₃ர த₃ ஶ்ரூஷி₂ஷ்₂வ நியொஜயேது ॥ வத₄ள
ஜீவதி ஸம்ஹமத₃ஃ ஸ்த்ரீவிண்ணுஷ்₂வ ஸ்த்ரீயா ஹவேது । ஶ்ரத்₄தே₃ ஹத₃
ரி வத₄ளஸ்ய ஸ்வத₃ர்தே₃தி விநிண₃யஃ ॥ ஸுநவத₄ர்யா யஶ்சா நாரீ
வதிவிண்ணுநயொஜயேது । யஶ்சாவ₃ர்தே₃வதீ நாரீ வித₄ஹர்யா
தி₃ஹிஸ்ஹ' இதி ॥

ஸம்ஹ்ரு₃ஹ்யவி—

'ஶ்ரத்₄தே₃ய்யாயாஶ்ச தஸ்யைவ யொகே₃ வம்ஶே ஸஞ்ஜ்ஞஃ வதி
விண்ணுயொமுழ । ஜீவதுர்வ்யாயாஶ்ச தஸ்யைவ விண்ணு ஶ்ரூஷி₂வி
ண்ணுஸ்ஹ ஸம்வ்ருஜ்ஜேது' இதி ॥

வித்₄ரூஸ்ஹவிண்ணுகரணம் ஜ்யேஷ்ட₂நைவ காயமுழ—'ஸ
வைரு₃நஸ்₂சிம் கூர்வா ஜ்யேஷ்ட₂நைவத₃ யது கூர்தமுழ । ஶ்ர

பர்த்தா, பத்னீ, மாத்ரு, பிதாமஹீகளே வரிக்கவும். பித்ருவ்யன், ஜ்யேஷ்டன் இவர்களின் ச்ராத்தத்தில் அவரவர்களையும் அவரவர் களின் பித்ரு பிதாமஹர்களையும் வரிக்கவும்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப் பதால்.

ஸ்ம்ருதிரத்னத்திலோவெனில்:—பர்த்தா இல்லாத ஸ்த்ரீயின் பிண்டத்தைப் பர்த்தாவின் பிண்டத்தில் சேர்க்கவும். பர்த்தா ஜீவித் திருந்தால் மாமியார் முதலியவரின் பிண்டங்களில் சேர்க்கவும். பர்த்தா ஜீவித்திருக்கும்போது ஸ்த்ரீயின் பிண்டத்தை ஸ்த்ரீகளின் பிண்டங்களில் சேர்க்கவும். பர்த்தா இறந்த பிறகு பதிபிண்டத்தில் சேர்க்கவும். புத்ரனில்லாதவளாகில் பதிபிண்டத்துடன் சேர்க்கவும். புத்ரனுள்ளவளாகில் பிதாமஹ்யாதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.

ஸங்க்₃ரஹத்திலும்:—பர்த்தா இல்லாதவளின் பிண்டத்தைப் பதிபிண்டத்துடன் சேர்க்கவேண்டு மென்கின்றனர் ஸாதுக்கள். பதி ஜீவித்திருந்தால் அவளின் பிண்டத்தை மாமியார் முதலியவர் களின் பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும்.

மாதா பிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணத்தை ஜ்யேஷ்டனே செய்ய வேண்டும். "எல்லோருடைய அனுமதியினால் பிரிக்கப்படாத தனத்

வெளியாவிலுள்ள வலைவெளியை கூலிக்கு ஏவுதல் ஏவுதல் ॥ ஏவினால் கூலிக்கு விடுதல் நடக்காது. இவ்வெளியை ஏவுதல் வரை கூலிக்கு விடுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ॥ ஜெயிலுக்குப் போவதற்கு முன்னால் ஏவுதல் ஏவுதல் கிடையாது। வெளிநாட்டிலிருந்து வெளியிடுவதற்கு ஏவுதல் ॥ ஜெயிலுக்குப் போவதற்கு முன்னால் கனிஷ்ட புத்திரன் ஏவுதல் ஏவுதல் கிடையாது। ஏவுதல் விடுதல் ஏவினால் கனிஷ்ட புத்திரன் ॥ ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவினால் ஏவுதல் ஏவுதல் ॥ ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ॥ ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ॥ ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ஏவுதல் ॥

ஜெயிலுக்குப் போவதற்கு முன்னால் கனிஷ்ட புத்திரன் ஏவுதல் ஏவுதல், வெளியிடுவதற்கு ஏவுதல் கிடையாது।

தைக் கொண்டு ஜ்யேஷ்டனுலேயே செய்யப்பட்டது எதுவோ அது எல்லோராலுமே செய்யப்பட்டதாகும். மாதாபிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணத்தைப் புத்ரர்கள் எல்லோரும் செய்யக்கூடாது. ஜ்யேஷ்டனுருவனுலேயே செய்யப்பட்டால் எல்லோரும் செய்ததாய் ஆகுமாதலால். ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் இருக்கும் பொழுது கனிஷ்ட புத்ரன் க்ரியையைச் செய்தால், பிதாப்ரேதத்தன்மையினின்றும் விடுபடுவதில்லை. பித்ருத்வத்தையும் அடைவதில்லை. ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் தூரதேசத்திலிருந்தால், கனிஷ்டபுத்ரன் விதிப்படி ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்யவும். ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது. கனிஷ்டன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்திருந்தால், ஜ்யேஷ்டன், ப்ரேதசப்தத்தைச்சொல்லாமல், மறுபடி ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவேண்டும் நவச்ராத்தம், ஸபிண்டீகரணம், ஷோடசச்ராத்தம் இவைகளை ஒருவனே செய்யவேண்டும், ப்ராதாக்கள் விபக்தர்களாயிருந்தாலும்" என்பது முதலிய வசனங்களை இவ்விஷயத்தில் அறியவும். இதைப் பற்றியது முன்பே சொல்லப்பட்டுள்ளது.

ஜ்யேஷ்டன் பார்யையில்லாதவனுகில், கனிஷ்டனே ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். அவனே அக்னியுள்ளவனுயிருப்பதால். அவ்விதம்,

தயா வைதீநவஹ்நி:—

'ஸவிண்டீகரணம் வ்ருத்தி: வித்ரி கர்வீத யொऽக்நிராது।
கநிஷ்டேந க்ரியா நாந்யா ஜ்யேஷ்டேநாऽऽத்தே கநிஷ்' இதி ॥

ஆபஸ்தம்பவ—

'யதி ஜ்யேஷ்டோ ப்ராதரமபி விவ ஹாவிண்யை வஸீவஸ்தித।
ஆதாதாஹிரக்நயேऽக்ராஹ்யம் வாऽக்நிகெவிக்யிவதி॥ளவாஹநா
க்நள ஒ ப்ராவஸ்தே வஸீவை ஆதாந் வஸ்தித। யதி ஜ்யேஷ்டோ ஜ்ஹாயா
ஆऽவி வாணள வா ஸஹி வாதகீ। ஜ்யேஷ்டவ்ரதோऽக்நிராந
வ்யாக கநிஷ்டவஹிராது யதி। கநிஷ்ட வாவ கர்வீத ஸவிண்டீ
கரணம் வித்ரி:' இதி ॥

உஷாஹாநஞ்ச வ்ரநி: ஸவிண்டீகரணம் கதாசித்।
'ஜ்யாயஸ்யநக்நாவநுஜ்ஞ வாஹ்நி: விதாக்நிவிண்டநி। கர்யாத்
தாகூ வைதஸவம் வதேத்நாவரஜ: வ்ரநி:' இதி ॥

வ்ரநஸ்விண்டீகரண ப்ரகாரஸ்து காயாரிஹிதி:—யவீ
யஸா கூதை ப்ராஜை வைதஸவம் விஹாயச। தஸ்ய ஜ்ஞே

பைடீநஸி:—அக்னியுள்ள புத்ரன் எவனோ அவனே பிதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அனக்னிகனுக்கு ஏகோத்திஷ்டம் தவிர்த்த மற்ற க்ரியை விதிக்கப்படவில்லை.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— 'அக்னி தூரதேசத்திலிருந்தால் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்ரஸக்தியானால், ப்ராம்ஹணன், அக்னிமான்களானப்ராதாக்களால் ஸபிண்டீகரணத்தைவிதிப்படிசெய்விக்கவும். ஔபாஸனாக்னி தூரத்திலிருக்கும் பொழுது, ப்ராதா ஸமீபத்திலிருந்தால், ஜ்யேஷ்டன் அக்னியிலாவது பாணியிலாவது ஹோமத்தைச் செய்தால் அவன் பாபியாய் ஆகிறான். ஜ்யேஷ்டபுத்ரன் அனக்னிகனுயிருந்து, கனிஷ்டன் ஸாக்னிகனுயிருந்தால், பிதாவின் ஸாபிண்ட்யத்தைக் கனிஷ்டனே செய்யவேண்டும்' என்றுள்ளது.

விவாஹமாகிய பிறகு ஜ்யேஷ்டன்மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். 'ஜ்யேஷ்டன் அனக்னிகனுயிருக்கையில், கனிஷ்டன் ஸாக்னிகனுகில் அவன் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும். ஜ்யேஷ்டன் ஸாக்னிகனுய் ஆனால் மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவேண்டும்' என்றிருப்பதால்.

புனஸ் ஸபிண்டீகரணத்தின் ப்ரகாரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது'

சந்திரிகையில்:— 'கனிஷ்டன் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்திருந்

கதவ்யம் ஸவிண்ட்கரணம் வர்ஜ்யம் ॥ ஸவிண்ட்கரணம் நாம வர்ஜ்யம் வாவ்ருணவதீவேத் । சவர்ய ஸம்யொஜநம் சாயர்ஸ விண்டஸம் யொஜநம்தயா ॥ வ்ருதக்வாத்ர விநிவர்க்யம் வர்ஜ்யஞ்ச நாநிவர்ஸ்ய மேத் । வ்ருதஸ்யாம் விநா ஸவர்யம் சாயர்ஸ்தித்ய" ஹ மளதரீ' ஹதி ॥

ஹரிஹரள—

'ஸவிண்ட்கரணம் நாம வர்ஜ்யம் வாவ்ருணயதீவேத் । வித்ய ஸ்யைந கதவ்யம் வ்ருதஸ்யம் விஹாய ய ॥ சவர்யஸம்யொ ஜநம் நாம்நி விண்டஸம்யொஜநம் தயா । வசநாதேவ்ருத்தி கதவ்யம் ஸவிண்ட்கரணம் வர்ஜ்யம் ॥ ஆதஸ்தாஹ ந கதவ்ய ஸ்ரீதி ஸ்ரீதாநவொசத்யவீச ॥ யஸ்யவிண்ட்கர்யதம் வ்ருதம் வர்ஜ்யம் விண்டந யொஜயேத் । வியிவ்ருத்தேந ஸவதி வித்யஹா வொவ ஜாயதே' ஹதி ॥ வசவஞ்சாவர்யவிண்டஸம்யொக தத்தாவயொ விகல்பஃ ॥

தால், அதை ஜ்யேஷ்டன் மறுபடி செய்யவேண்டும். ப்ரேதசப்தத் தைச்சொல்லாமல். அந்தஸபிண்டீகரணம் பார்வணச்ராத்ததர்மத்து டன் செய்யப்படவேண்டும். அர்க்யஸம்யோஜநம் செய்யவும். பிண்ட ஸம்யோஜநம் செய்யவும். ப்ரேதபாவத்தினின்றும் விடுபட்டிருப்ப தால், மறுபடி அந்தச்சப்தத்தால் நிர்தேசிக்கக்கூடாது. ப்ரேதசப் தத்தைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லாவற்றையும்செய்யவேண்டுமென்றூர் கௌதமர்' என்று

ஹேமாத்ரியில்:— "புனஸ்ஸபிண்டீகரணமென்பது பார்வண தர்மங்களையுடையது. ப்ரேதசப்தத்தை விட்டு, பித்ருசப்தத்தால் செய்யவும். அர்க்ய ஸம்யோஜனமில்லை. பிண்டஸம்யோஜனமு மில்லை. 11-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும். 12-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாதென்றூர் சாதாதபர். ஸபிண்டீகரணம் செய்யப் பட்டுள்ள ப்ரேதனை மறுபடி பிண்டத்துடன் சேர்ப்பவன் விதியை அதிக்ரமித்தவனாகிறான், பித்ருஹத்யை செய்தவனாயும் ஆகிறான்" என்றுள்ளது. இவ்விதமிருப்பதால் அர்க்ய பிண்ட ஸம்யோகத் தைச் செய்வதற்கும், செய்யாமலிருப்பதற்கும் (ஸம) விகல்பம்.

கூத்ர கெவிஶாஹு:—

'வ்ருநம்விண்ஹுமம்பொஹநிஷெயஸ்ரவணாசு, 'ஹவிண்ஷீ கரணைவ்ருதெவ்ருத்தகூம்நொவவஹ்ருதெ। வ்ருத்தகெ தெ கூ்ருதெ வஸ்ரஸு வ்ருநம் விதெ்ராஹ்ஹவிண்ஹுதா' ஹதெ்ருகொஷ்டநிஷெய ஸ்ரவணாஹ்ரு 'வ்ருநம் வாவ்ருணயஶ்ருவசு' ஹதி வ்ருநம் வாவ்ருண யஶ்ருஶாத்ருஸ்ரவணாஹ்ரு, வ்ருநஹ்ஹவிண்ஷீகரணம் வாவ்ருணவியா நெந கூத்ருவ்ருத்' ஹதி ॥ கூத்ர வ்ருநஹ்ஹவிண்ஷீகரணெ தத: வ்ருவ்ரும் நஶாவிகாநி வ்ருநம் கூத்ருவ்ருாநி, ஹவிண்ஷீகரண ஶாத்ருஸ்ரு வ்ருநம்கரணவியாநாசு, 'ஹவிண்ஷீகரணாஹ்ருவ்ரும் நெநகொஷ்டம் ஸஶாவரெசு' ஹதெ்ருகொஷ்டஸ்ரு்ருவ்ருஶாவிகரு நிஷெயஸ்ரவணாஹ்ரு ॥

ஹவிண்ஷீகரணாஹாவஹ்ரு நிணயः ॥

கூய ஹவிண்ஷீகரணாதிஸ்ரூாவெஷ்டிநிணயः ॥

தத்ர யாஜ்ஞவல்க்யः— 'கூர்ஶ்ருவ்ருாதத்ரும் விவாஹாக்ஷுள கூ்ருவீத்த வ்ருத்ருஹம்ஸ்ரூஹீ' ஹதி ॥

இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்—"மறுபடி பிண்டஸம்யோகத்திற்கு நிஷேதம் கேட்கப்படுவதால், 'ஸபிண்டீகரணம் செய்தபிறகு, தனிமை என்பது உபபன்னமாகாது. தனியாய்ப்பிரித்து ஏகோத்திஷ்டம் செய்தால் மறுபடி மாதாபிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்யவும்' என்று ஏகோத்திஷ்டத்தை நிஷேதிக்கும்ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும், 'மறுபடி ஸாபிண்ட்யத்தைப் பார்வண தர்மமாய்ச்செய்யவும், என்று பார்வண தர்ம்த்தை மட்டில் விதிப்பதாலும், புனஸ் ஸபிண்டீகரணத்தைப் பார்வண தர்மமாய்ச் செய்யவேண்டும்" என்று இந்த புனஸ்ஸபிண்டீகரணத்தில் அதற்கு முன் உள்ள மாஸிகங்களைச் செய்யக்கூடாது. ஸபிண்டீகரணத்தை மட்டில் மறுபடி செய்யும்படி விதியிருப்பதாலும், 'ஸபிண்டீகரணத் திற்குப்பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தைச்செய்யக்கூடாது' என்றுஏகோத் திஷ்டரூபமான மாஸிகத்தை நிஷேதிக்கும்ஸ்ம்ருதியிருப்பதாலும்.

ஸபிண்டீகரணம் முதலியதில் அக்னியின் நிர்ணயம்.

இனி ஸபிண்டீகரணாதி ச்ராத்தங்களில் அக்னிநிர்ணயம் சொல்லப்படுகிறது. அதில்,

யாஜ்ஞவல்க்யர்:— க்ருஹஸ்தன் ப்ரதி தினம் ஸ்மார்த்த கர்மத்தை விவாஹாக்னியில் செய்யவும்.

ஸ்ரீதரீயே—

'அாதஶாஹே த்ரிபக்ஷேவா ஷண்ணாஸே மாஸி வாஸ்திகே। ஸபிண்டீகரணம் கார்யாத் பித்ரோரளபாஸநே ஸுதஃ' இதி ॥

விஷ்ணுஃ—

'ஸபிண்டீகரணம் பித்ரோஃ கார்யாதளபாஸநே ஸுதஃ। அபாவே லளகிகேஹ்யந்ரள ஸர்வம் ஸம்பாதயே த்வுதஃ' இதி ॥

லளகிகாந்நாவிதி விதுராதிவிஷயம் ॥

ததாச ஸ்மூத்யந்தரே—

'ஔபாஸநாந்நள கர்தவ்யம் மாதாபித்ரோர்குரோரபி। அந்யேஷாம் லளகிகாந்நள து விதுரஸ்ய ச லளகிகே ॥ வடுஶ்சேத் (லளகிகாந்நளச) ஸமிதந்நள வா கார்யாத் பித்ரோஸ்ஸபிண்டநம்' இதி ॥

அந்யத்ராபி—

'கார்யாதளபாஸநே ஸ்ராத்தம் மாதாபித்ரோர்யதாவிதி। அந்யேஷாம் லளகிகே தசத் ப்ரஹ்மசார்யப்யநந்திகஃ' இதி ॥

ச்ரீதரீயத்தில்:— புத்ரன் மாதாபிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தை, 12-ஆவது நாள், த்ரிபக்ஷம், 6-ஆவது மாஸம், வர்ஷத்தின் முடிவு இவைகளுள் ஒரு காலத்தில் ஔபாஸனாக்னியில் செய்யவும்.

விஷ்ணு:— 'மாதா பிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தைப் புத்ரன் ஔபாஸனாக்னியில் செய்யவும். இல்லாவிடில், அறிந்தவன் லௌகிகாக்னியில் எல்லாவற்றையும் செய்யவும்'. லௌகிகாக்னியில் என்றது, விதுரன் முதலியவர்களைப் பற்றியது. அவ்விதமே,

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— மாதா பிதா குரு இவர்களுக்கு ஔபாஸனாக்னியில் செய்யவும். மற்றவர்க்கு லௌகிகாக்னியில் செய்யவும். விதுரன் லௌகிகாக்னியில் செய்யவும். ப்ரம்ஹசாரீ (லௌகிகாக்னியில்) 'ஸமிதாதானாக்னியிலாவது மாதா பிதாக்களுக்கு ஸபிண்டனத்தைச் செய்யவும்'.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— மாதா பிதாக்களுக்கு ச்ராத்தத்தை விதிப்படி ஔபாஸனாக்னியில் செய்யவேண்டும். மற்றவர்க்கு லௌகிகாக்னியில் செய்யவும். ப்ரம்ஹசாரியும், விதுரனும் லௌகிகாக்னியில் செய்யவும்.

தயா—

ஸவிஷ்டீகரணம் கர்யம்ஸாத்ரஸ்தளவாஸநெ ஜிஜஃ । ஸாதா விதைர்மம்ரொமைவ ஸிதரேஷாம் தர்ஶளகிகெ' ஜதி ॥

கவ்ஷாஹமொம்—

'விதைர்ஹவிஷ்டீகரணம் கர்யம்ஸாத்ளவாஸநெ ஸர்தஃ । ஜதரேஷாம் ஸவிஷ்டாநாம் ஶளகிகாத்ரா விதி ஸ்ம்ருதஃ' ஜதி ॥

ஸாயணீயெ—

ஸவிஷ்டீகரணம் கர்யம்ஸாக விதைர்ரளவாஸநாநமெ । தயா ஸாதாரஹஸ்யாவி ஸாதாரஹஸ்யாஸ்ய நிணம்யஃ ॥ தயா ஸீமந்த ஜாதஸ்ய ஜ்யேஷ்ஸ்யாவி ஸவிஷ்டநஸ்ய ! ஔவாஸநாத்ஸ்ள கதம் ஸ்யம் ஜநகஸ்ய ஸஸோ ஹி ஸஃ ॥ விதாரஹஸ்ய தத்தஸ்யாஃ காயம் ஔவாஸநாநமெ' ஜதி ॥

ஷ்ஸ்ருதௌ—

'ஸாதர்ஃ விதைராரம்ப தர்ஶஸாஜெரம்ணை தர்ஶஸஹ்நி நா । ஸாவிஷ்ஸ்யம் ஸாவிகாஜீம்ஸ்ய தத்தஸ்ய தைர்ண காரயெக ॥ கவ்தஸ்ய விதஸ்யஸ்ய ஜ்யேஷ்ஸ்யாவஸர்தஸ்ய ஸ । ஸவிஷ்டீ கரணம் கர்யம்ஸாக ஷஸ்ளவாஸநஸஹ்நி நா' ஜதி ॥

அவ்விதம்—'ப்ராம்ஹணன் மாதாபிதாக்களுக்கும், குருவுக்கும் ஔபாஸனக்னியில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். மற்றவர்க்கு லௌகிகாக்னியில் செய்யவும்.

அகண்டாதர்சத்தில்:— புத்ரன் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீகரணத்தை ஔபாஸநத்தில் செய்யவும். மற்ற ஸபிண்டர்களுக்கு லௌகிகாக்னியில் செய்யவும். இது நிர்ணயம்.

ஸாயணீயத்தில்:- மாதா பிதாக்களுக்கும், மாதாமஹனுக்கும் மாதாமஹிக்கும் ஔபாஸனக்னியில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். ஸீமந்தகனான ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவுக்கும் ஔபாஸநத்தில் செய்யவும். அவன் பிதாவுக்கு ஸமனல்லவோ? பிதாமஹனுக்கும் பிதாமஹிக்கும் ஔபாஸநத்தில் செய்யவும்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:—மாதாமஹன், மாதாமஹீ, மாதுலன் முதலியவர் இவர்களின் மரணத்தில் ஔபாஸனக்னியில் ஸாபிண்ட்யம் மாஸிகம் முதலியவைகளை அவரவரின் ஸூத்ரப்படி செய்யவும்.

கூர்ருத்ராவி--

ரோதஸ்விதெஸ்ரோஸ்ருவிகாஜிந ஔஹிர்புர்ஸ் வீயவஹ்நிநா।
தயா ஸஹாயயாஜீம்ஸ்ச கூர்யஸ்ய வாவ்ருணதஸ்ரூர்ஹிர்' இதி ॥

தஜ்ஜலம் ரோதாவிதெஸ்ரோஸ்ருதாரஸஹ ரோதாஸிஹ்யோஸ்ருதஸ்ய
ஹ்யாவ்ருத்வஸ்ய ஜ்யேஷ்ட்ரூதஸ்ய விதஸ்ருவ்ருஹ்யாவாயஸ்ருஸ்ய வ
ஹ்நளவாஹநெ ஸாவித்ர்யாஜி வாவ்ருணஸ்ரூஸ்ரூம் கூர்யஸ்ருதி
ஹ்யுதே ॥

யத்ர கெஸ்ரிஜ்ஞ்ருத்ருழ்--

'விதெஸ்ரோஸ்ருதாரஸஹபொஸ்ரூ ஸ்ரூஸ்ரூளவாவஹநெ, தஜ்ஜதெ
ஷாம்ஸ்ரூர்ஜ்யாமாஸ்ரூஸ்ரூர்ஹ்யதெ ஔளகிகாஸ்ரூள கூதஸ்ருவ்ருழ்'இதி,
தஸ்ரு வெவெஸ்ருஹ்ருஸ்ரூர்ஹ்யதஸ்ருநஸிஜ்ஞாநவிஸ்ருவிதகூவா ஜ்ருவெகூஸ்ருழ் ॥

கூஸ்ரூளகூரணம் ஜிவியழ், காதஸ்ருயநாஸ்ரூஸ்ருயநாஜ்ருஸ்ரூர்ஹ்ரும் விதஸ்ரு
யஜ்ஞயஜ்ருகெகெழ், கூவஹ்ரும்வாஜ்ருஸ்ரூர்ஹ்ரும் தஜ்ருஹித ஜிநஸ்ருக, தஸ்ரு

புத்ரனில்லாத பித்ருவ்யன், அபுத்ரனை ஜ்யேஷ்டன் இவர்களுக்கும் ஸபிண்டீகரணத்தைத் தனது ஔபாஸநாக்நியில் செய்யவேண்டும்.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியிலும்:- மாதாமஹன் மாதாமஹீ இவர்களுக்கு மாஸிகம் மஹாளயம் முதலியவைகளைத் தௌஹித்ரன் தனது ஔபாஸநாக்நியில் பார்வணவிதியாய்ச் சுத்தனுய்ச்செய்யவேண்டும்.

இவ்விதமிருப்பதால், மாதா, பிதா, மாதாமஹன், மாதாமஹீ, மாதுலன், அபுத்ரனை ஜ்யேஷ்டப்ராதா, பித்ருவ்யன், ஆசார்யன் இவர்களுக்கு, தனது ஔபாஸனத்தில் ஸாபிண்ட்யம் முதலிய பார்வண ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது ஸித்தித்தது.

ஆனல் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்—"மாதா, பிதா, மாதாமஹன், மாதாமஹீ இவர்களுக்கு ச்ராத்தம் ஔபாஸநாக்நியிலும், மற்றவர்களுக்கு ச்ரௌதீயக்ருஹத்தினின்றும் எடுத்து வரப்பட்ட லௌகிகாக்நியிலும் செய்யப்படவேண்டும்" என்று. அது, முன் சொல்லப்பட்ட ஸ்ம்ருதிகளை அறியாமையால் சொல்லப்பட்டதாகியதால் உபேக்ஷிக்கத்தகுந்தது.

அக்நௌகரணம் (ஹோமம்) என்பது 2-ப்ரகாரமுள்ளது. காத்யாயனர், ஆச்வலாயனர் முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டு, பித்ருயஜ்ஞ ப்ரகாரத்தை உடையது ஒன்று. ஆபஸ்தம்பர்

ஸ்வரூபம் சாத்ரை வக்ஷ்யதே । உபயவிதமத்ரளகரணமபி அநாஹி தாத்ரைரளபாஸநவதஃ ஆஹிதாத்ரைரப்யர்தாயாநெநளபா ஸநவத ஔபாஸந ஸவ, ஸர்வாயாநெநளபாஸந வத்வாஸம்பவே ஆபஸ்தம்பொக்தாத்ரளகரணஹோமஸ்ய லோபஃ । ந து வைதாநிகாத்ராவநுஷ்஠ாநம், 'ஸ்ரளதம் வைதாநிகாத்ரி ஷு' இத்யபியாநாத் ॥ நசலளகிகாத்ரள । தேவதாதேரிவாத்ரை ரபி ப்ரதிநிதிஸ்யபாவாத் ॥ அதஸவ ஸர்வாயாநெநளபாஸநா பாவவிஷயே யதூர்த்வஸ்வாமிநா பாஷ்யகாரேணோக்தம்- 'ஸ்ரோத மதூர்த்வம் ஹோமாத் கர்தவ்யம் ப்ராஹ்மணா ஆஹவநீயாத்யாஃ தஸ்யாபி ப்ரயாநக்வா' திதி ॥

தஸ்யாபி ஹோமாதூர்த்வம் க்ரியமாணஸ்ய அந்நாஶநலக்ஷ ணஸ்ய ஸ்ரோதஸ்யாபீத்யர்த்ஃ ॥

பித்ருயஜ்ஞயர்தகாத்ரளகரணஸ்யது ஸர்வாயாநெநளபா

முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டு, பித்ருயஜ்ஞ தர்மமில்லாதது மற்றது. அவைகளின் ஸ்வரூபம் மேலே சொல்லப்படும். இரண்டு விதமான அக்னௌகரணமும், ஔபாஸனமுடையவனான அநாஹி தாக்னிக்கும், அர்த்தாதானத்தால், ஔபாஸந முடையவனான ஆஹிதாக்னிக்கும் ஔபாஸநாக்னியிலேயே விஹிதம். ஸர்வாதாநத் தால் ஔபாஸநமில்லாதவனாகில் ஆபஸ்தம்பரால் சொல்லப்பட்ட அக்னௌகரண ஹோமத்திற்கு லோபம். ச்ரௌதாக்னியில் ஹோம மென்பதில்லை, 'ச்ருத்யுக்தமாகிய ஹோமத்தைச் ச்ரௌதாக்னியில் செய்யவேண்டும்' என்று சொல்லியிருப்பதால். லௌகிகாக்னி யிலும் செய்யக்கூடாது. தேவதை முதலியதற்குப்போல் அக்னிக்கு ப்ரதிநிதி என்பது இல்லையாதலால். ஆகையாலேயே ஸர்வாதானத் தால் ஔபாஸநமில்லாத விஷயத்தில் தூர்த்தஸ்வாமி என்ற பாஷ்ய காரரால் சொல்லப்பட்டுள்ள— "ச்ராத்தத்தை ஹோமத்திற்கு மேல் செய்யவும். ப்ராம்ஹணர்கள் ஆவநீயஸ்தானீயர்கள். அதுவும் ப்ரதானமாகியதால்" என்று.

இதிலுள்ள 'தஸ்யாபி' என்பதற்கு, ஹோமத்திற்கு மேல் செய்யப்படும் அன்னபோஜனரூபமான ச்ராத்தத்திற்கும், என்பது பொருள்.

பித்ருயஜ்ஞ தர்மகமான அக்னௌகரணத்திற்கோவெனில்,

ஸநாஹாவெzவி நமிவ்ருத்திஃ, ‘கூஶிஸ்ஸாதன் விவாஹாக்ன
கர்மாணி ஸ்ருத்யஹம்ஸ்ரஹீ’ இத்யாதிநொவஶிஷ்டளவாஸநாக்ன
ஹாவெzவி வித்ரயஜ்ஞுவத்ரு திஶெஸாதஃ ஸ்ரூவத்ரகூஷிணாமெஸ்ரஹ
ஸவாஸு தகூஷிணாக்னாவநுஷ்டாநம் ॥

கூநெநெவாஹிஸ்ரூயெண ஶாகூஸ்ஸ்ரயெநொகூம்—

‘கூஹிதாக்நிஸ்ரு ஜுஹுயாத்தகூஷிணாக்ன ஸஶாஹிதஃ’ இதி ।

கூவம்ஸ்ரவொகூக்னளகுரணைத ஸ்ரவிதரயஜ்ஞுவத்ரு தி
ஶெஸாஹாவாக்ன தகூஷிணாக்நிஸ்ரூவிநி தி ஸவகூயாநெ ய஬்தத்
வாத்ரு தக்னளகுரணாஹாவொ யகூஃ । வஞவெகூகூஹிஸ்ரூ
பெண வாயவ்ரூணைzவ்ரகூம்—

‘கூஹ்ரத்ரு தகூஷிணாக்நிம்த ஹொரோயகூம் வெஸ்ரயதஃ ।
கூஸ்ரூயகூம் ஸளகிகுவாzவி ஜுஹுயாத் கூஶிஸ்ரஹவெ’ இதி ॥

கூஸ்ரூாயஶ்யகூஃ—

‘கூக்னளகுரணஹொரோயகூம் ஸ்ரஹ்ரூாக்னஸ்ரூவெ தகூஷிணாக்நிம்ஸளகி

ஸர்வாதாநத்தால் ஔபாஸநமில்லாவிடினும் நிவ்ருத்தியில்லை. ‘க்ருஹஸ்தன் ஸ்மார்த்த கர்மத்தை ப்ரதிதினமும் விவாஹாக்னியில் செய்யவும்’ என்பது முதலியதால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஔபாஸநாக்னி இல்லாவிடினும், ‘பித்ருயஜ்ஞுவத்’ என்ற அதிதேசத்தால் கிடைத்த தக்ஷிணாக்னி ஸம்பவிப்பதால் தக்ஷிணாக்னியில் (அக்னௌகரணத்திற்கு) அனுஷ்டானம்.

இந்த அபிப்ராயத்தினாலேயே சொல்லப்பட்டுள்ளது,

மார்க்கண்டேயரால்:—‘ஆஹிதாக்னியோவெனில் கவனமுடையவனாய், தக்ஷிணாக்னியில் ஹோமம் செய்யவும்’ என்று.

ஆபஸ்தம்பர் சொல்லிய அக்னௌகரணத்திலோவெனில் ‘பிண்டபித்ருயஜ்ஞுவத்’ என்ற அதிதேசமில்லாததால், தக்ஷிணாக்னிப்ராப்தி இல்லை என்பதால் ஸர்வாதாநபக்ஷத்தில் தூர்த்தஸ்வாமியினால் சொல்லப்பட்ட அக்னௌகரணபாவம் யுக்தமாகிறது. முன் சொல்லிய அபிப்ராயத்துடன் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

வாயுபுராணத்திலும்:—‘ஆஹ்ருத்ய + ஸித்தயே’ என்று.

இதன் பொருள் இவ்விதம்:— ‘‘அக்னௌகரண ஹோமத்திற்காக க்ருஹ்யாக்னி இல்லாவிடில், தக்ஷிணாக்னியையாவது லௌகிகாக்

காஹ்நவாZZஹ்யதே ஹொஃகஃஹுவிஜயெ ஜுஹுயாஸு' இதி । சு தூ உக்ஷிணாஹ்நிவக்ஷவ்ய வூவாவஸாஹிநா சுவஸம்ஹவெ ஔகிகாஹ்நி வக்ஷஃ, தவ்யாதிதெஸொவதெஸுரூஷுவ வூஸோண அயாவமத உக்ஷிணாஹ்நவாயகுவ்நெ சுமதவ்யாZZஸ்ரயணீடுவாஸு । சுதவனவ வூயதேதொ உக்ஷிணாஹ்நிஸாஹ்யதெதவ்யுக்தே ॥ உக்ஷிணாஹ்நவஸந்யாநெ வாணளவா ஹொஃகஃ சுதஹுவ்யஃ ।

தயாஹி ஷ்ரூயதேஸுரூ—

'ஹஷ்ஷZஹ்நளசுரணம் சுயஹுஸு சுஹ்நளவா வாஹ்நிகொஜிஜஃ' இதி ॥ வாஹ்நிகஃவவஹுயாநாஹிதாஹ்நிஃ உக்ஷிணாஹ்நவஸந்யாநெ ஹஷ்ஷ ஔகிகாஹ்நளவா சுஹ்நளசுரணம் சுயஹுஹிதயஃ । சுதூ வி வூவாவஸாஹிநா உக்ஷிணாஹ்நவஸம்ஹவெ ஔகிகாஹ்நாஹிவக்ஷள வதிவெஹுகதவ்யாயா உவமதவ்யள ॥ ஔகிகாஹ்நெஹ்ய தாஷ்ரூ விஸுஷாநவமஸு வாணிநா வஹ வஸவிகவ்ய வனவ । யஷ்யவி

னியையாவது எடுத்து ஹோமகார்யம் ஸித்திப்பதற்காக ஹோமம் செய்யவேண்டும்" என்று. இவ்விஷயத்தில், தக்ஷிணாக்னிபக்ஷம் தூரதேசகமனாதிகளால் ஸம்பவிக்காவிடில், லௌகிகாக்னி பக்ஷத்தை க்ரஹிக்கவேண்டும். லௌகிகாக்னி பக்ஷமானது, அதிதேசம் உபதேசம் என்ற இரண்டு ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்பட்ட தக்ஷிணாக்னியைப் பாதிக்காதாகையால், அதைக் கதியில்லாததால் ஆச்ரயிக்கவேண்டியிருப்பதால். ஆகையாற்றான் ப்ரயத்னத்துடன் 'தக்ஷிணாக்னி மாஹ்ரத்ய' என்று சொல்லப்பட்டது. தக்ஷிணாக்னி இல்லாவிடில் பாணியிலாவது ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

ஓர்ஸ்ம்ருதி:—ஸாக்னிகனான ப்ராம்ஹணன் பாணியில் அக்னௌ கரணத்தைச் செய்யவும். அல்லது அக்னியில் செய்யவும். மூலத்திலுள்ள 'ஸாக்னிக:' என்ற பதத்திற்கு ஸர்வாதானத்தால் ஆஹிதாக்னியாகியவன் என்று பொருள். அவன் தக்ஷிணாக்னி ஸமீபத்திலில்லாவிடில் பாணியிலாவது, லௌகிகாக்னியிலாவது அக்னௌகரணத்தைச் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள். இவ்விஷயத்திலும் ப்ரவாஸம் முதலியதால் தக்ஷிணாக்னி ஸம்பவிக்காவிடில், லௌகிகாக்னி முதலிய இரண்டு பக்ஷங்கள் முன் சொல்லிய ந்யாயத்தால் அறியத்தகுந்தவைகள். லௌகிகாக்னிக்கோவெனில் அவ்வித விசேஷம் அறியப்படாததால் பாணியுடன் ஸமவிகல்பமே.

ந்யாயதொ(ஸ்)ஸ்தி வ்ரீஹிநிஷ்வாவஃ, தயா(ஸ்)வி ந வ்ரீஹிஷ்வி ந்யாயெநாது ஃக்ஷிணாக்ந்யாஹ்ரணவாஹாநம் ॥ கிஞ்ச க்ரஹ்யா க்ந்யாவெந தத்ஸாத்யகர்மணொ(ஸ்)நுஷ்டாநெ வ்யாவ்ருத்தவவெந நாக்ரஹ்யாக்ந்யாஹாவவி க்ரஹ்யாக்நிஹாத்ரம் கர்மவிதீயதெ இதி ந கஶ்சித்தோஷஃ ॥

தயா நாரதீயெ—

‘கர்மாவெத்விஹ்ரவ்ய வாணள ஹொதோ வியீயதெ । யயாவாரம் வ்ரீஹிவீர்ய வாணாவக்ந்யாத்வா வா ஜிஹ்ஃ’ இதி ॥

யத்வ க்ரஹ்யாக்நௌ—

‘ஹவிஷ்ஸ்ருள்கரணம் கர்யாத் ஸவக்ரியாநீ ந ளகிகெ । கர்மாயாநீ த்வ க்ரஹ்யாக்ந்ள ஜ்ஹர்யாத் விதீயஜ்ஞவத்’ இதி ॥ கத்ர ந ளகிக இதி வ்யவஸ்தாஹிவிஷயம் ॥

தயாவ க்ரஹ்யாக்நௌ—

‘ஸாக்நிரக்நாவநக்நிர்வ ஜிஜவாணாவயாவ்வ வா । கர்யாத் ஸ்ருள்கிர்யாத் நித்ய ளகிகெ நெதி நிஶ்சிதம்’ இதி ॥

எப்படியும் அக்னிக்கு ப்ரதிநிதி இல்லை என்பதுண்டு. ஆனாலும், ப்ரதிநிதி ந்யாத்தைக்கொண்டு இங்குத் தக்ஷிணாக்னியை க்ரஹிக்க வில்லை, ஆனால் ஔபாஸநாக்னி இல்லாததால் க்ருஹ்யாக்னி ஸாத்ய மான கர்மத்திற்கு அனனுஷ்டானம் ப்ராப்தமாயிருக்க, வசநத்தால் க்ருஹ்யாக்னி அல்லாததிலும் க்ருஹ்யாக்னி ஸாத்யமான கர்மம் விதிக்கப்படுகிறது, என்பதால் தோஷமொன்றுமில்லை. அவ்விதமே,

நாரதீயத்தில்:—‘அக்னி இல்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனின் பாணி யில் ஹோமம் விதிக்கப்படுகிறது. பாணியிலாவது, அக்னியிலாவது ஆசாரப்படி செய்யவும், என்றுள்ளது.

ஆனால் “ஸ்வாதானியானவன் பாணியில் ஹோமத்தைச் செய்யவும், லௌகிகாக்னியில்செய்யக்கூடாது. அர்த்தாதானியோ வெனில், க்ருஹ்யாக்னியில் பித்ருயஜ்ஞ தர்மமாய்ச் செய்யவும்” என்ற ஓர் ஸ்ம்ருதிவசனம் உள்ளதே? எனில், இதில் லௌகிகாக்னி யில் கூடாதென்றது விதுரன் முதலியவரைப் பற்றியதாகும்.

அவ்விதமே மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்-‘ஸாக்நி + லௌகிகேஷ்வதி நிச்சிதம், என்றுள்ளது.

ஸூத்ரயதீ—

'ஸுதிதோநு வ்ரதபதி ஔபாஸநாதுள தக்ஷிணாதுள லௌகி காதுளவா வஹவெதாகுவ்யவஹ்யாதுளகரணமகர்யாத், ஹாரித்ரா வியதரதயா தாயாத் ப்ராஹ்மஸீகுதளவாஸநதயாவா யொதி ரஹிதம் வத ஸிஜவாணாவவ்ரதபதாதுளகரணம கர்யாத், நஜாத லௌகிகாதுள கர்யா' தி ॥

யத உநநொகதி—

'ஸுஹாவெத விவாஹ்ய வாணாவெவொவவாஹயெத்' இதி, தத் வ்யஹ்ருதாநிவிஷயம் ॥

தஹாஹ ஜாத கர்மணி—

'ஸுஹாவெத விவாஹ்ய வாணள ஹ்ருதய தக்ஷிணே। ஸுஹாவம் வ்யாதஹ்ராவஹ்ராவஹ்யாம நிஹந்தி' இதி ॥

'ஸநேஷாம் லௌகிகெதத்ஸ வ்யஹ்ருதாந்ருவ்ருநஹிகம்' இதி வசநம் ஸவிண்ணீகரணவிஷயம், தத்ர்வகர்தம், ஸுவஹ்ஸம்வாதி விஷயம் வா। தயாவ வக்ஷ்யதெ ॥

இதன் பொருள் இவ்விதம்:- "ஆஹிதாக்னியானவன், ஔபாஸநாக்னியிலாவது, தக்ஷிணாக்னியிலாவது, லௌகிகாக்னியிலாவது, முன் சொல்லிய வ்யவஸ்தைப்படி அக்னௌகரணத்தைச் செய்யவும். பார்யையில்லாததாலோ, விபாகமாவதற்குமுன் ஔபாஸநாக்னியை ஸ்வீகரிக்காததாலோ, எவன் அக்னியில்லாதவனோ அவனுவெனில் ப்ராம்ஹணனின் பாணியிலாவது, ஜலத்திலாவது, அக்னௌகரணத்தைச் செய்யவேண்டும். ஒருகாலும் லௌகிகாக்னியில் செய்யக்கூடாது" என்று.

ஆனால், மனு "அக்னி இல்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனின் பாணியிலேயே ஹோமத்தைச் செய்யவும்" என்கிறாரே? எனில், அது ப்ரம்ஹசாரியைப் பற்றியது. அதைச் சொல்லுகிறார்,

ஜாதுகர்ணி:— 'அக்னியில்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனின் வலது கையில் ஹோமத்தைச் செய்யவும். அக்னி இல்லை என்பது பார்யையை அடையாதவரையில் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது' என்று.

'மற்றவர்கள் லௌகிகாக்னியில் செய்யவேண்டும். ப்ரம்ஹசாரியும் அக்னி இல்லாதவனே' என்ற வசனம் ஸபிண்டீகரணத்தைப் பற்றியது. அது முன்பு சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆபஸ்தம்பீயாதி

வ்ருத்தமனு:—

'கோயஜ்ஞோபவீதோऽபிப்ராஜாபத்யகொஹியஜ்ஞோதம்' விதி யஜ்ஞோஹோதிம் வாணள ஜுஹோயாந்நஜ்ஞவ்ரதவ்ருத்' இதி ॥

'விஜ்ஞாநெऽவ்ருள கார்யாதிஷ்ட வதஷ்டஷ்ட ப்ராஜ்ஞெஷ்ட வாணாவெவ ஹொதீம் ॥

தஜ்ஞாஹ ஹ்ருஜ்ஞகாரஃ—

'கூஜ்ஞஷ்டகார்யம் ய வ்ரதவ்ருஜ்ஞ உத்பாவிதோஜ்ஞ்யய வாவத்ருணத் । கார்யஜ்ஞஜ்ஞயெऽஷ்டகார்யா தெகொத்திஷ்டயோஷ்டத் ॥ வதஷ்டா ஜ்ஞெஷ்டவாத்ரீந்நாம்வஜ்ஞன ஹொதோ வியீயதெவிதிர்ஜ்ஞ்யாவ்ருணஜ்ஞ ஹஜ்ஞெ வ்யாஜ்ஞ்தரெஷ்ட வதஷ்டஷ்டவி' இதி ॥ கூஷ்டகாஜ்ஞாஜ்ஞ திநாஜ்ஞ்தரதிநெ கிர்யதோணம் ப்ராஜ்ஞஜ்ஞஷ்டகார்யத், வ்ரதவ்ருதிநெ வஷ்டகார்யாம் கிர்யதோணம் ப்ராஜ்ஞம்வ்ரதவ்ருஜ்ஞ்ரிதிவதெநொகார்யத், தாவிதாவீத்ருநெந தாவிப்ராஜ்ஞ்தகார்யத் வாவத்ருணம் தீர்வ்ரஜ்ஞ ஷொஜ்ஞ்ஹெந கிர்யதோணதாவாவ்ருத்திப்ராஜ்ஞார்யத், கார்யம் = மைகா உநயா கிர்யதோணார்யத், கூஜ்ஞ்ரிய உத்ருநெநாஜ்ஞ்ரியகஜ்ஞ்தார்யத்,

---

விஷய மென்றுவது ஆகலாம். அவ்விதம் மேலே சொல்லப்படப் போகிறது.

வ்ருத்தமனு:— உபநயனமாகாதவனுயினும் ச்ராத்தத்தைச் செய்பவன் ஏகபுத்ரனுகில் அவன், பித்ருயஜ்ஞாஹுதியை மந்த்ரத்துடன் பாணியில் ஹோமம் செய்யவும்.

அக்னி இருந்தாலும், காம்யம் முதலிய நான்கு ச்ராத்தங்களில் பாணியிலேயே ஹோமம். அதைச் சொல்லுகிறார்,

க்ருஹ்யகார:— 'அன்வஷ்டக்யம்ச + சதுர்ஷ்வபி' என்று. இதன் பொருள்:—'அஷ்டகா ச்ராத்தத்திற்கு மறு தினத்தில் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் அன்வஷ்டக்யம் எனப்படும். முதல் நாளில் ஸப்தமியில் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் பூர்வேத்யு: என்ற பதத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. மாஸி மாஸி என்ற பதத்தால் மாஸி ச்ராத்தம் சொல்லப்பட்டது. பார்வணம் = 3-புருஷர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் அமாவாஸ்யாச்ராத்தம் முதலியது. காம்யம் = பலத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ச்ராத்தம். அப்யுதய சப்தத்தால் நாந்தீ ச்ராத்தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சுஷ்ரூஷிதி வதெநாஷ்டகாவ்யம் ஸ்ராஜஸ்ரூத்யை, வநகர்ஹிஸ்ருக்ர்ய
ரணதெகொஹிஷ்டி, வநதெஷாரஷ்டவியாநாம் ஸ்ராஜ்ஞாநாரொதெ
ஷு வத்ஷு ஹாஹிகாநாம் வெஹ்ருஹிகாநா தெகாஹ்யாநாம் வ
வஸுவெராகவ்யவஸ்யாzஸ்ய ஹொதாரவியீயதெ, உதரெஷு வ
தத்ஷு ஹொதாரம் விதூர்வ்யாஹரணஹஷ்ஷு வ்யாஹிதயஃ । சு
தெஷு வத்ஷுவி வ்யாவாஹாஹிநா ஔவாவஸதாவஸதியாநெ
ஜிஜ்வாணாவஸு வா கதாசிதி ॥

தஜாஹ விஷ்ணுதெராத்தரெ சாகாஞ்ஜெயः—

‘சுநாஹிதாஹிஸ்ருளவாவஸதெzஸ்ருஹாவெஜிஜெzவ்வா’ ஜதி ॥
ஔவாவஸதः = ஸ்ருஜ்ஹ்யாஹிः ॥

விஜ்ஞாநெஸ்வரீயெ—

‘சுஹிதாஹிஸ்ருத்ர ஜாஹ்யாஹ்நிணெzஸ்ருள வஸாஹிதः ।
சுநாஹிதாஹிஸ்ருளவாவஸதெzஸ்ருஹாவெ ஜிஜெzவ்வாஹ’திி சுவ
ஸ்ருளகரணம் ஜலவாவெ ஸ்ராஜகரணெ வெதிதவ்யிி ॥

அஷ்டம்யாம் என்பதால் அஷ்டகை என்ற ச்ராத்தம் சொல்லப் பட்டது. ஒருவனே உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் ச்ராத்தம் ஏகோத்திஷ்டம். இவ்விதமாகிய இந்த எட்டுவித ச்ராத்தங்களுள் முன்புள்ள நான்கு ச்ராத்தங்களிலும், ஸாக்னிகர்களுக்கும், அநாகாக்னி உடையவர்க்கும், ஏகாக்னிகர்களுக்கும், முன் சொல்லிய வ்யவஸ்தைப்படி அக்னியில் ஹோமம் விதிக்கப்படுகிறது. மற்ற நான்கு ச்ராத்தங்களிலும் ஹோமத்தைப் பித்ருஸ்தாநத்திலுள்ள ப்ராம்ஹணனின் கையில் செய்யவேண்டும்” என்பதாம். முதலாகிய நான்கு ச்ராத்தங்களிலும், ப்ரவாஸம் முதலிய காரணத்தால் ஔபாஸனம் ஸமீபத்திலில்லாவிடில், பாணியிலாவது, ஜலத்திலாவது செய்யவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

மார்க்கண்டேயர், விஷ்ணுதர்மோத்தரத்தில்:- அநாஹிதாக்னியும் ஔபாஸனத்தில், அக்னியில்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனிடத்திலாவது, ஜலத்திலாவது செய்யவும். ஔபாஸனம் என்பது க்ருஹ்யாக்னி என்று.

விஜ்ஞாநேச்வரீயத்தில்:— ஆஹிதாக்னியானவன் தக்ஷிணாக்னியில் ஹோமம் செய்யவும். அநாஹிதாக்னி ஔபாஸனத்தில் அக்னியில்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனிடத்திலாவது ஜலத்திலாவது ஹோமம்.

தஶாஹ காத்யாயநः—

'விஷ்ணோர்தக்ஷிணாவாம் ஶாகுணேயோ ஜுஹுயாத்' இதி। ஸ்யஶ்சாऽவாஸீவை ஸ்யாசு ஸ்ரூவெ ஜுஹுயாத்' இதி। 'யஶ்ச தே வாணிஹோऽவக்ஷः, தஸ்மிகுவைவ விஶ்வஸ்மை வாணாய ஹோமோ நத்' வவ்ருவிஶ்வாணாதிதஶாஹ காத்யாயநः—

'விதேஶ்ச வக்ஷ்யதி-ஶ்ரபுஸ்ருஸ்ரு வாணாவநஶ்சுः। ஹுக்வா ஶ்ரேவ ஶ்ரெஸ்ருஷாம் தஶிஷ்டீம் வாதேஶ்ரு நிக்ஷிவெசு' இதி॥

உந்ः—

'கூஶ்ருஹாவெத் விஶ்வஸ்ய வாணாவெவொவவாஶ்யெசு। வயஶ்சுக்ஷ்ய ஶ்ரஹுநாவஸீயஶ்ய யதெ ஹ்ருதிஶ்ரவஶோஜிஜः' இதி॥ கூதிஶஶிக்ஷாசு வித்ஶ்ரஹ்மாஶ்ரணம்வயஶ்சுக்ஷ்ய வரிவஸீயஶ்ஜுஹுர்யாதிதயுஶ்॥

யத்ர யஜேநொகுழ்—

'ஶெவவிஶ்ருகுரோऽநதிः கூக்வாऽஶ்ரளகுரணம் ஶிஜः' இதி, தத்ர விகுஶ்வேந வ்யவஸ்யா ஶ்ரஷ்டவ்யா॥

ஜலத்தில் ஹோமம் என்றது ஜலஸமீபத்தில் ச்ராத்தம் செய்யும் விஷயத்தில் என்று அறியவும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:— பித்ரு ஸ்தானத்தில் எந்த ப்ராம்ஹணன் முதல்வனை அவனது கையில், அக்னியில்லாதவன் மந்த்ரத்துடன் ஹோமம் செய்து, மற்ற ப்ராம்ஹணர்களின் போஜன பாத்ரங்களில் மந்த்ரமில்லாமல் அன்னத்தை வைக்கவும்.

மனு:— "அக்னி இல்லாவிடில் ப்ராம்ஹணனின் கையிலேயே ஹோமம் செய்யவும். ப்ராம்ஹணன் அக்னிக்கு ஸமனாகியதால். அவனைச் சுற்றிப் பரிஷேசனம் செய்து தர்ப்பங்களால் பரிஸ்தரணம் செய்து, ஹோமம் செய்யவும்". அக்னிக்குச் சமனானதால் பித்ரு ஸ்தானத்திலுள்ள ப்ராம்ஹணனைப் பரிஷேசனம் செய்து, பரிஸ்தரணமும் செய்து ஹோமம் செய்யவும் என்பது பொருள்.

ஆனால், "அக்னியில்லாத ப்ராம்ஹணன் தேவஸ்தானத்திலுள்ள ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமம் செய்து" என்று யமனால் சொல்லப்பட்டுள்ளதே? எனில் அவ்விஷயத்தில் விகல்பத்தால் வ்யவஸ்தை அறியத்தக்கது.

கத கவதீகுகதூகவாணிஹொஃ விஶெஷரோஹ காதூயாயநஃ—

‘கவதீகொ யஜா விவூஃ ப்ராஜம் கூவீூத வாவுணழி । விதூயவிவைூநூஜூாதொ விஶ்வதெவெஷூஹூயதெ’ உதி॥

வாயூவூராணெ ய—

‘கூஹாயெபூா தெவிகெ கூயபூா தெஷம் விதூயை நிவெஷயெகு நஹி வூதாஶ்ஷஹாஜோ விஶ்வதெவாஃ வூராணமெஃ’ உதி ॥ விஶ்வதெவகுரெ ஹொஃவகூஷ ஹூதஶெஷம் விதூயபூ ஹொஜநவாதூவ்வெவ நிகூஷிவெதி தூயபூஃ ॥

வூதூயுதூரெ ய—

‘தெவவிவூகுரெஃஹாயபூஃ கூயகூவாஃழளகூரணம் ஷிஜஃ । ஶெஷயெகு விதூயவிவைூஃ வீணூாயெபூ ஶெஷயெதூா ॥ கூழளகூரணஶெஷம் தூ நஜூா தெஃஶ்வதெவிகெ’ உதி ॥

இவ்விஷயத்தில் பத்னியில்லாதவன் செய்யும் பாணி ஹோமத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:— பத்னி இல்லாத ப்ராம்ஹணன் பார்வண ச்ராத்தம் செய்தால், பித்ருஸ்தானீய ப்ராம்ஹணர்களின் அனுஜ்ஞையைப் பெற்றவனுய் விச்வதேவஸ்தானீய ப்ராம்ஹணர் களிடத்தில் ஹோமம் செய்யவும்.

வாயு புராணத்திலும்:- பார்யை இல்லாதவன் தேவ ப்ராம்ஹண னிடத்தில் ஹோமத்தைச் செய்து, மீதியைப் பித்ர்ய ப்ராம்ஹண னிடத்தில் வைக்கவும். விச்வதேவர்கள் பித்ரு சேஷபாகி களென்று புராணமறிந்தவர்களால் சொல்லப்படவில்லை. விச்வ தேவ ப்ராம்ஹணர்களின் கையில் ஹோமம் செய்தால் ஹோம சேஷத்தை, பித்ரு ஸ்தானீய ப்ராம்ஹணனின் போஜன பாத்ர த்தில் வைக்கவும் என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— பார்யை இல்லாத ப்ராம்ஹணன் தேவ ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமத்தைச் செய்து, பித்ரு ஸ்தானீய ப்ராம்ஹண னுக்காக மீதி வைக்கவும். பிண்டத்திற்காகவும் மீதியை வைக்கவும். ஹோம சேஷத்தை விச்வதேவ ப்ராம்ஹண னிடத்தில் கொடுக்கக் கூடாது.

யஃ—

'கஶ்ளகரணவத்தரு ஹொமொதெவகரெ ஹவெசு। வயஃ-கூய ஶலஃநாஹ்னீயஃ யதெதா ஹ்ருஹ்யஸொஹி வஃ' இதி ॥ யதா தெவவிஃகரெ ஹொதிஷ்யதா தெஹாயபாஶள வித்ரொதாதெஹ ஸ்ரூஶாயஃ வெஸ்ருதெவவிஃஹெதெவிவகரெதெவாந-ஷ்யெஃ, யதா வித்ரொவ்ரூவாழணகரெ ஹொதிஷ்யதா தாதாதெஹவ்ரூவாழண கரெவிவ்ரூயமந-ஷ்யெஃ, வைஸ்ருதெவெ யதெகவ்ஹிந ஹவெ ய-ஃவ்ரூவாஶொ ஜிஜாஃ। ததெகவாணள ஹொதவ்யம் வ்ரூவி யிவிஃஹிதஶ்ரூயா ॥ தாதாதெஹவ்ரு ஹெதெநக-யஃஹி திவி ஹிண-ஃ யஃ' இதி வ்ராஹ்மணாசு ॥

வாணள யசு கதஃவ்யம் தஶாஹ ஶளநகஃ—

'கநஹ்ரிஸ்ரூஶாஶ்ரு ஸ்ரஹீகூவா ஹவகரவ்ஹவாஹ்ளகரணதி தி வ-ஆவஃம் தயாzஸ்ர-' இதி ॥ கயயஃ—'கூஶ்ரு = வ்ரூதா வ்ரு-தஶளம் ஸ்ரஹீகூவா ஹவகரவ்ஹவாஹ்ளகரணஹொதெ கரிஷ்யெ

யமன்:— அதில் அக்னௌகரணத்தில் போல் ஹோமத்தை, தைவ ப்ராம்ஹணனின் கையில் செய்யவேண்டும். பரிஷேசன பரிஸ்தரணங்களைச் செய்து செய்யவும். ப்ராம்ஹணன் அக்னிக்குச்சமனானதால். தைவ ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமம் செய்தால் அப்பொழுது, மஹாளயம் முதலியதில் பிதா மாதாமஹன் இவர்களுக்காக விச்வதேவ ப்ராம்ஹணர்கள் தனியாய் இருந்தாலும், ஹோமத்தை ஒரு தடவை மட்டில் செய்யவும். பித்ர்ய ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமம் செய்யும் பக்ஷத்தில், மாதாமஹ ப்ராம்ஹணனின் கையிலும் தனியாக ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டும். "விச்வேதேவ ஸ்தானத்தில் இருவருக்கு மேல் ப்ராம்ஹணர்கள் இருந்தால், அப்பொழுது ஒருவனின் கையில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். அவ்விதம் விதி இருப்பதால். மாதாமஹனுக்குத் தனியாய்ச் செய்ய வேண்டும் என்பது ஸித்தாந்தம்" என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

பாணி ஹோமத்தில் செய்ய வேண்டியதைச் சொல்லுகிறார்,

சௌனகர்:— 'அனக்னிச்சே + ததாஸ்து' என்று. இதன் பொருள்:—"அக்னி இல்லாதவன், ஆத்யம் = நெய்யால் நிணைந்த அன்னத்தை க்ரஹித்து, பவத்ஸ்வேவ அக்னௌகரண ஹோமம் கரிஷ்யே' என்று முன்பு கேட்டு, 'ததாஸ்து' என்று அவர்களால்

உதி வஷ்வஃ வ்யஷ்டா, தயாzஷ்டிதி தெதரு ஜூஹோதொ ஜு ஹுயா' தி தி ॥

வாணிதமெ ஹுதஸ்யாளுஷ்ய விநியொகமாஹ ஶ்ருஷ்டிகாரஃ—

யதுவாணிதமெ உத்தம யதுநூஉவகுஷ்டிதி । வனகீஹாவெ ந ஹொகுவ்யம் வ்யயஹ்லாவொ நவிஷ்யதெ ॥ கூளம்வாணிதமெ உத்தம வஷ்வஃஶ்ருத்வுஷ்டயஃ । விதரஹ்ஷெ நத்யவ்யுதி ஸொஷாளம் நமஹதி தெ' உதி ॥

யத்து ஸளநகுவ்யநிழ—

தெஷு தத்கு வகுஷ்வ நஉநுஷ்டு ஹொஜயெகு' உதி, வாத்ரஹ்யாவிதம் வாணிஹுதம் வஷ்வஃ ஹுகுவத்து ஹ்ராஹ்மணெஷ்டி தவ்யாயஃ ॥

காமாஉஸெ zவி—

தெவாயுவாணள ஜுஹுயா ஹாயெzநெரு யயா

அனுஜ்ஞை செய்யப்பட்டவனுய் ஹோமம் செய்ய வேண்டும்" என்று.

கையில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்னத்திற்கு விநியோகத்தைச் சொல்லுகிறார்,

க்ருஷ்யபரிசிஷ்டகாரர்:—கையில் கொடுக்கப்பட்டது எதுவோ, போஜன பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்டது எதுவோ, அவ்விரண்டையும் ஒன்றுக்கிப் புஜிக்க வேண்டும். தனியாகச் செய்யக்கூடாது. கையில் கொடுக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் புத்தி இல்லாதவர்கள் முன்பே புஜித்து விட்டால், பித்ருக்கள் அதினாலேயே த்ருப்தர்களாகின்றனர். பிறகு கொடுக்கப்படுவதை அவர்கள் அடைவதில்லை.

ஆனால், 'அவர்கள் அந்த அன்னத்தைப் புஜித்த பிறகு, வேறு அன்னத்தையும் புஜிப்பிக்கவும்' என்று சொனக வசனம் உள்ளதே? எனில், அதன் பொருள் இவ்விதம்:—'போஜன பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்ட, பாணியில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தை முன்பு ப்ராம்ஹணர்கள் புஜித்த பிறகு' என்பதாம்.

காலாதர்சத்திலும்:— பார்யை இல்லாதவன் தேவதார்த்த ப்ராம்ஹணனின் கையில் ஹோமத்தைச் செய்யவும். மற்றவன்

ஹ்ருதஃ। வாணள ஹ்ரஸ்தம யஹ்நம் தஸ் வ்ரயஹ்ஸ்ரஸ்தி க்ரஸ்து ஸிஸ்' இதி ॥

கநெநெவாஹிவ்ரயெண காத்யாயநஃ—

'ஹஷ்ஷெ ஹ்ரஸ்தம யஹ்ஸீயாஸ் வ்ரஸ்ருணொஜ்ஜாநஹ்ரவ்ருயஃ! நஷ்டம்லவதி தஸ் ஸ்ரஸ்ருஜிதி ஸாதாதவொzவ்ரவீஸ்' இதி ॥

வாரிஜாதெத—

'ஹஷ்ஷெஹ்ரஸ்தம த்ர நாஸீயா ஸ்ரவம ஸ்ரகாzந்ரோவிகழ। கஹ்ள வ்ருக்ஷவணம காயம் ஸவிஷ்ணீவ்ரெதகஸ்ருவ-' இதி ॥

'தஷெவஸ்நாஹிதாஹ்ரஸ்ருளவாவஸநவத ஸ்ரூஹிதாஹ்ரஸ்ரஜ்ரு யாநெநளவாவஸநவத ஔளவாவஸந வனவ ஸவிஷ்ணீகரணாதி ஸ்ரூஜம் கதவ்யழ। ஸவஜ்ரயாநெநள்வாவஸநாவஸ்ஹவெ ஸ்ரூவ ஹ்ஸம்வொகாஹ்ளகரணவ்ரு மொவஃ, விதர்யஜ்ஞயஸ்ருகாஹ்ளகரணவ்ரு நநிவ்ரத்திஃ, கிஞ்ரு தவ்ரு உக்ஷிணாஹ்ரவந-ஷ்டாநழ,

---

விதிப்படி செய்யவும். பாணியில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்ன மெதுவோ அதைத் தனியாய் ஒரு காலும் புஜிக்கக் கூடாது.

இவ்விதமான அபிப்ராயத்துடனேயே சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—'பாணியில் ஹோமம் செய்யப்பட்ட அன்னத்தை அறியாத ப்ராம்ஹணன் புஜித்தால், அந்த ச்ராத்தம நஷ்டமாகின்றது' என்றார் சாதாதபர்.

பாரிஜாதத்திலோவெனில்:— ப்ரத்யாப்திகம், அனுமாஸிகம் இவைகளைத் தவிர்த்த ச்ராத்தத்தில் பாணியில் ஹோமம் செய்யப் பட்டதைப் புஜிக்கக் கூடாது. ஸபிண்டீகரணம் ப்ரேத ச்ராத்தம் இவைகளில் புஜிக்காமல் அக்னியில் போடவேண்டும்.

ஆகையால் இவ்விதமிருப்பதால், அநாஹிதாக்னியாய் ஔபாஸனமுள்ளவனும், அர்த்தாதாநத்தால் ஔபாஸன முள்ள ஆஹிதாக்னியும் ஔபாஸனாக்னியிலேயே ஸபிண்டீகரணம் முதலிய ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸர்வாதானத்தால் ஔபாஸன மில்லாடில், ஆபஸ்தம்பர் சொல்லிய அக்னௌகரணத்திற்கு லோபமேதான். பித்ருயஜ்ஞ தர்மகமான அக்னௌகரணத்திற்கு லோபமில்லை. ஆனால், அதற்குத் தக்ஷிணாக்னியில் அனுஷ்டானம்.

தக்ஷிணாக்நௌ ஸந்நிதாவக்நாவளகிகாக்நௌ வாணௌ வா ஜலே வா ஹோமः கர்தவ்யः ॥

அநவஹிதாக்நேர்வ்யவஹிதாக்நிஸாத்யஸ்ய ஸமிதாதிகரணம் ஔபாஸநஸ்ய ஸமீபே வித்யமாநே ஔபாஸநஸமீபே வா கர்தவ்யம் । ஔபாஸநஸமீபாபாவே ப்ராஹ்மணஸ்ய வாணௌ கர்தவ்யம் । க்ஷத்ரியஸ்ய ஜலே । க்ருஹ்யாதிதந்த்ரே து வைகல்பிகம் வாணாவேவ ஹோமः । ஸாவித்ர்யாதிகர்மணி ஔபாஸநஸமீபாபாவே ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்தண்டிலே ஔபாஸநாக்நௌ க்ஷத்ரியஸ்ய ஜலாக்நௌ கர்தவ்யம் । ஔபாஸநாதூர்த்வம் ஔபாஸநஸமீபே கேவலே ஸ்தண்டிலே வா ஹோமः । வாணாவேவ தூ ஹோதவ்யேதி கேசித் ஸமஞ்ஜஸம் ॥ ப்ராஹ்மணாதீநாமக்நிமதாமஸாந்நித்யே ஸதி ஸாந்நித்யாபாதகாபாவாத் । தஸ்மாத் விஷம விதுரா தூஷ்ய விகிரேத் ஸம்ஸ்ருஜ்ய ஹரேத் ॥ ஸாமான்யா ஔபாஸநாதூர்த்வம் ப்ராஹ்மணாதீநாம் வைதஸ்யகே । ஸ்தண்டிலகரண ஜேதஸ்தாம் வஹ்நாவேவ மிதம் ஸமேத்ய’ இதி ஸ்ம்ருதேர்வா ॥

தக்ஷிணாக்நி ஸன்னிதியிலில்லாவிடில் லௌகிகாக்னியிலாவது, பாணியிலாவது ஜலத்திலாவது ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்.

இவ்விதம் அநாஹிதாக்னியும், ஔபாஸனம் ஸமீபத்திலில்லாவிடில் பித்ருயஜ்ஞதர்மகமான அக்னௌகரணத்தை லௌகிகாக்னியிலாவது, ப்ராம்ஹணனிடத்திலாவது, ஜலத்திலாவது செய்யவும். விபாகமாவதற்கு முன் அக்னிபரிக்ரஹம் செய்யாதவனும், ப்ரம்ஹசாரியும், விதுரனும், பாணியில் ஹோமம் செய்யவும், லௌகிகாக்னியில் செய்யக்கூடாது. காம்யம் முதலிய நான்கு ச்ராத்தங்களிலும் பாணியிலேயே ஹோமம். ஆபஸ்தம்பர் சொல்லிய அக்னௌகரணத்தை, அநாஹிதாக்னியானவன், தூரத்திலுள்ள அக்னியை உடையவனாகில் லௌகிகாக்னியில் செய்யவேண்டும். ப்ரம்ஹசாரியும், விதுரனும் லௌகிகாக்னியில் செய்யவேண்டும். “ஔபாஸனாக்னி தூரத்திலிருந்தால், பாணியிலேயே ஹோமம் செய்ய வேண்டுமென்று சில ஸாதுக்கள் விரும்புகின்றனர். இது ஸமஞ்ஜஸமில்லை. ஓ! ப்ராம்ஹணோத்தமர்களே! ப்ராசீனாவீதியாய் அக்னியில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். ஹோம சேஷத்தை ப்ராம்ஹணர்களின் போஜன பாத்ரங்களில் வைக்க வேண்டும், விஷ்ணுவை ஸ்மரிப்பவனாய். பார்யை இல்லாதவன், தூரத்திலுள்ள பார்யையை யுடையவன், ப்ரம்ஹசாரீ, இவர்கள் ச்ராத்தத்தில்

ஸ்ருதிஸ்து வைதிகைர்வாஹ்நிஹோத்ராதிபிர்விதாநைர்ஹுதஸ்ய விஸ்ருஷ்டேந ஸ்ருவேணாஜ்யேந பூர்ணாஹுதிபர்யந்தம் ஸ்ருக்பாணேர்விப்ரஸ்ய கர்தவ்யோ வாநாவித்யுவாச। தத்ர விதாதுர்ப்ராஹ்மணஸ்ய வைஸ்ருஷ்டிகத்வாத்ப்ராஹ்மணஸ்ய வா விகல்ப ஏவேதி॥ ஸ்ம்ருதிஸ்து தத்ர வைஸ்ருஷ்டிகத்வாத்ப்ராஹ்மணஸ்யைவேதி ஸாமாந்யேந ஸ்ருக்பாணேர்விப்ரஸ்ய நியமம் தர்சயதி। ஸர்வாநுஷ்டாநாபாவே ஔபாஸநாபாவே தஸ்ய வைஸ்ருஷ்டிகத்வாத்ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்ருவேணைவ ஹுதமிதி ஸாமாந்யவிஹிதஸ்ருக்பாணேர்விப்ரஸ்ய நியமம் தர்சயதி। ஸர்வாநுஷ்டாநாபாவே ஔபாஸநாபாவே தஸ்ய வைஸ்ருஷ்டிகத்வாத்ப்ராஹ்மணஸ்யைவ

வாzzஸெந நகவுஸி' ஐதி ஸ்மரணாசு ॥ த்ரயாவ்ருகெ வதெத்ரு ஔபாஸநவியாநெ தாஸநாத்ரயத்ரு ஸ்ராஹம் கர்யாசு, கிஞ்சித் வாவிண்ணு, வதெத்ரு விண்ணுநாலாவாந்நிஷெயாலாவாத் ॥

கூர்விவெஹெத—

'அயொஷ்டாயாமணொ வஹ்நிஷ்டஹவஸம்ஸ்காரவஸம்ஸ்ருதஃ', 'விஜொத்ருகாயட விவாயெஷ்டகர்மணெ த்ரயாணாமக்நயெ ஹுத்வாவ்ருத்வுநாநம்கர்ம தெ யத்யாயுழி। கதஃ வாஸ்தாதஸ்ய ஸாத்ருபாவ யதாவத்காமம் கரணம் வதெத்' ஐத்ரயாதிவவநெஷ்டயாநெ வத்தீவாவெக்ஷ க்ஷவமசாசு காயாதெரzந்ரீம் ஸாத்யாளவாவநாத்ரள வா விண்ணும்கர்யாசு, தவ்ரு காயாதெரெ வாவகாழக்ஷாசு। 'வாவ காழஜ்ஞர்யசு காயம் நதசு கர்யாதிஷ்டெத்' ஐதி ஸ்மரணாசு ॥

கத்தைச் செய்யவும், ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமத்தாலாவது ஒருகாலும் செய்யக்கூடாது' என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். ப்ரத்யாப்திகத்தில் பத்னிக்கு நடுப்பிண்டத்தைக் கொடுக்கும்படி விதியிருந்தாலும் அவளை உபேக்ஷித்துச்ராத்தத்தைச் செய்யலாம். ஸாபிண்ட்யத்தைப்பற்றிச் சொல்வதென்? ஸாபிண்ட்யத்தில் பத்னிக்குப் பிண்டதானமில்லாததாலும், நிஷேதிக்கப்படாததாலும்.

அக்னி விச்சின்னமாகிய விஷயத்திலோவெனில், 'விவாஹ ஸம்ஸ்காரத்தால் ஸம்ஸ்க்ரிக்கப்பட்ட அக்னி, இருவருக்கும் ஸமாநமாகியது', 'பலிதங்களான க்ருச்ரங்களால் தேஹத்தைச்சுத்தமாய்ச் செய்து, விதிப்படி த்ரவ்யதானம் செய்து, பிறகு ப்ராணயாமம் செய்து, பார்யையுடன் க்ருஹஸ்தன் ஸங்கல்ப்பத்தைச்செய்யவும்' என்பது முதலிய வசனங்களால் ஸந்தான விஷயத்தில் பத்னியின் அபேக்ஷை வேண்டுமென்பது அறியப்படுவதால், காலாந்தரத்தில், அக்னிஸந்தாநம் செய்துகொண்டு ஔபாஸநாக்னியில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அது காலாந்தரத்தில் ஸாவகாசமாயிருப்பதால், 'ஸாவகாசமான கார்யம் எதுவோ அதைத் தோஷமுள்ள காலத்தில் செய்யக்கூடாது' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

தயாவ ஸ்ருஷ்டிவாசிநிஷ்டை—

'ஜாதஸ்ஸவிதா ஸாவித்ர்யா யாயஸ்தாந்ஸ்ஸ ஸவித்ருஜ:। ஸவிண்ணீகரணஸ்ஸாஸ்ய கர்யஸ்தைவாவிவாஸயந்' இதி॥

ஸ்ம்ருதிரத்னே—

'ஸவிண்ணீகரணே ப்ராப்தே ஜாயஸ்தாயஸி ரஜஸ்வலா। ஸவிண்ணீகரணம் நஸ்யா தஸ்யாவந்த்யதே ஸதி' இதி॥

கந்தர்பஸ்ம்ருதௌ—

'ஸ்ராத்தகர்த்ருர்யதி ஜாயா ஸ்யாத் ஸ்வாஸனவாதனே ரஜஸ்வலா। ஸ்ராத்தஸ்ய தத்தம் வ்யர்தம் தத்வஜ்ஞைர்கதிதம் ஸதி' இதி॥

ஸ்ம்ருதிஸாரஸமுச்சயே—

'ஸ்ராத்தஸ்ய ப்ரதமே தினே யதி ஜாயா ரஜஸ்வலா। ஸ்ராத்தத்ரயம் ந கர்தவ்யம் கர்தவ்யம் வஸுதைவதம்' இதி॥ ஸ்ராத்தத்ரயம் ஸவிண்ணீகரணம்॥

ஏதவத்தாம் ரஜஸ்வலாயாஸ்ஸவி வஸுதிநே கர்தவ்யஸவிண்ணீகரணஸ்யைவ ஸ்ருஷ்டிவாசிதே—

க்ருஷ்ணபரிசிஷ்டத்தில்—"பார்யை ரஜஸ்வலையாயினும், தார்யாக்னியாய் இருப்பவனுகில், ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தை ஸந்தேஹிக்காமல் செய்யவும்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியில்—ஸபிண்டீகரணம் ப்ராப்தமாயிருக்கும் பொழுது, பார்யை ரஜஸ்வலையாயிருந்தால் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது அக்னி விச்சின்னமாய் இருக்கும் பக்ஷத்தில்.

வேறு ஒரு ஸ்ம்ருதியிலும்:— ச்ரார்த்த கர்த்தாவின் பார்யை ஆசௌசத்தின் முடிவில் ரஜஸ்வலையாயிருந்தால் பாக்கியுள்ள ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும், ஸாபிண்ட்யத்தைத் தவிர்த்து.

ச்லோக கௌதமரும்:— ச்ராத்த தினம் ப்ராப்தமாயிருக்கும் பொழுது எவனது பார்யை ரஜஸ்வலையாய் இருக்கின்றாளோ அவன் அன்று ச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஐந்தாவது நாளில் செய்ய வேண்டும். இதில் ச்ராத்தம் என்பது ஸபிண்டீகரணமாம்.

இறந்தவனது பத்னீ ரஜஸ்வலையாயினும், ஐந்தாவது தினத்தில் அவளது பர்த்தாவின் ஸபிண்டீகரணம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

‘ஸவிண்டீகரணே வ்ரூவெ த்வெதவத்நீ ரஜஸ்வலா। ஸவிண்டீ கரணம் ந வ்யாஸ வஞ்சேஹஸ்நி காரயேத்’ இதி ॥ வனதஶ்வ ஶ்ரூயதே யதி வெதே வதீகதபூர்வஸவிண்டீகரணவிஷய ஶ்ரெதிகே, வ்ரூர்ஶிகதபூர்வவிஷயஶ்ரவீதரநெ। ஶிஷ்டாசாராத் வ்யவஸ்யா ॥

ததெதுக்த—

‘ஶ்ரூதெ ஹதபூர்நி யாநாரீ ஹ்யாஸளவாதெ ரஜஸ்வலா। ஶ்ராத்த மெஷம் வ்ரூர்வீத ஸ்நாத்வா ஸ்ருக்கம் விஸஜ்யெத்’ இதி ॥

யத்து நாரதவசநம்—

‘நஷ்டாக்நிஶ்ரூதிஸம்பந்நஶ்ச வாவ்ருணே ஸ்ரீவஸ்ரிதெ। சக்நிம் ஸம்யாய விதிவத் ஶ்ராத்தம் க்ருத்வா விஸஜ்ரயெத்’ இதி ॥

யத்து த்ரிகாண்டீவசநம்—

‘யஸ்ய ஸ்யாத்பா விஶ்ரம்ப்ரஸ்தா வதிதா வ்யாயிதாரவி வா। கநிஷ்டாஃ ப்ரதிக்ருஹ்யாவா தஸ்யாஃ ப்ரதிநிதிகிரியா ॥ ஶ்ராத்த

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:—‘ஸபிண்டீகரணம் ப்ராப்தமாயிருக்க. ப்ரேதனின் பத்நீ ரஜஸ்வலையாய் இருந்தால், ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யக்கூடாது, ஐந்தாவது தினத்தில் செய்யவேண்டும்’ என்றுள்ளது. இது புத்ரனில்லாத பர்த்தா இறந்து பத்நீ செய்யும் ஸபிண்டீகரணத்தைப் பற்றியது, என்கின்றனர் சிலர். புத்ரன் முதலியவர்கள் செய்யும் ஸபிண்டீகரணத்தைப்பற்றியதும் என்று சிலர். இவ் விஷயத்தில் சிஷ்டாசாரத்தால் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

மற்றொருஸ்ம்ருதியிலேயே:—பர்த்தா இறந்த ஆசௌசாந்தத்தில் எந்த ஸ்த்ரீ ரஜஸ்வலையோ அவள் ஸ்நானம் செய்தபிறகு மாங்கல்ய ஸூத்ரத்தின் விஸர்ஜனத்தைச் செய்யவும், ப்ரேதக்ரியையின் மீதியைச் செய்யவும்.

ஆனல் நாரத வசனம்:— ‘நஷ்டாக்நியும், தூரதேசத்திலுள்ள பார்யையை உடையவனும், ச்ராத்தம் பண்ணத்தீர்மானித்திருந்தால், அக்னியை விதிப்படி ஸந்தானம் செய்து கொண்டு, ச்ராத்தம் செய்த பிறகு அந்த அக்னியை விட்டு விடவும்’ என்றும்.

த்ரிகாண்டி வசனம்:— எவனது பார்யை தூரதேசத்திலிருப்பவளோ, அல்லது பதிதையோ, வ்யாதியுள்ளவளோ, இச்சையில்லாதவளோ, ப்ரதிகூலையோ அவளுக்கு ப்ரதிநிதியை வைத்துக்கொண்டு

ஸஹ்ரி தஸ்ய வம்ஶ்யாவெ யஜ்ய ஹாயநா ரஜ்ஜவா । கஸ்ய வ்ரதாய வியிவக்ஷ ஶ்ராஜ்ஜம்க்ருக்வா விஜ்ஞாயெக்ஷ'இதி, தந்நிமித்தகாமஜ்ஜ்யோதிஷ ஶ்ராஜ்ஜவிஷயே, 'வ்ருஷவக்ஷவி ஶாரெஷ்ட விஜெஷ்யஸ்ய வ்ருநஜிக்ஷ் । கந்நெநெவாவிக்ஷ்ய காயநா ஜெஷ்ட வாஸ்ஸெந நவிக்ஷ ॥ ஜ்யோதிஷம் வஸிக்ஷ்ய யஜ்ஞாஶ் கொஜிஜ்ஜ்ஞஸ்ய' இதி மொகாக்ஷ்யாஜிஜ்ஞாணாக்ஷ ॥

'க்ரஹ்ரஜ்ஜம் வ்ருகவீக்ஷ்த யஜ்ய ஹாயநா ரஜ்ஜவா'। 'கவதீக்ஷ் வ்ருவாவீய யஜ்ய ஹாயநா ரஜ்ஜவா । விஜ்ஞாந்நெந நகதவ்ய ஶாஶ் தவ்ய வியீயதெ' இதி காத்யாயநாஜிவசநம் ஸவிண்ஜீகரணாஜிவ்யதிரிக்தவிஷயே, 'ஸவிண்ஜீகரணஶ்ராஜ்ஜ ந்நெநெவ வஸோவரெக்ஷ ॥ நெவாஸெந நஹ்ரோ வா ஶாதாவித்ரோவிக்ஷ ஶ்ரெஷ்தஃ' இதி ஜ்ஞாணாக்ஷ ॥

க்ரியையைச் செய்யவும். ச்ராத்ததினம் ப்ராப்தமாயிருக்க எவனது பார்யை ரஜஸ்வலையோ அவன் அக்னியை விதிப்படி ஸந்தானம் செய்து கொண்டு, ச்ராத்தம் செய்து, பிறகு அக்னியை விட்டு விடவும்' என்றும் உள்ளதே எனில், அது அவகாசமில்லாத ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது. 'பார்யை ரஜஸ்வலையாயிருந்தாலும், அன்ய தேசத்திலிருப்பவனுயினும், அக்னியில்லாதவனுயினும், அன்னத்தினுலேயே ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவேண்டும். ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமத்தாலாவது செய்யக்கூடாது' என்றும், 'ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்தை அதிக்ரமித்தால் கோடிஜன்மங்களில் சண்டாளனுவான்' என்றும், லோகாக்ஷி முதலியவரின் ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

'எவனது பார்யை ரஜஸ்வலையோ அவன் ஆமச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும் என்றும், பத்னியில்லாதவனும், தேசாந்தரத்திலிருப்பவனும், ரஜஸ்வலாபதியும் பக்வான்னத்தால் செய்யக்கூடாது, ஆமச்ராத்தம் அவனுக்கு விதிக்கப்படுகிறது' என்றும் காத்யாயனர் முதலியவரின் வசனம், ஸபிண்டீகரணம் முதலியதைத் தவிர்த்த ச்ராத்தத்தைப் பற்றியது. 'ஸபிண்டீகரண ச்ராத்தத்தை அன்னத்தாலேயே செய்யவேண்டும். ஆமத்தாலாவது, ஹிரண்யத்தாலாவது செய்யக்கூடாது. மாதா பிதாக்களின் விஷயத்தில் இது ஆவச்யகம்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

'யஸ்ய ஆஹிதாக்னேர்ம்ருதஸ்ய ஸபிண்டீகரணம் விஹிதம், ஸவி ண்டீகரணம் விதேஶஃ கர்தவ்யதெகொஹி யஷ்டவ்யஃ । ஸஶ்ரீரகா ர்யேஷு ஆஹிதாக்னேஃ ப்ரதிநிதிஃ ப்ரதீயதெ' 'வனகமனதெஶ்ரமிதா ஸ்ரெவ கர்மணி ஸஹாயதா ஆஹிதாக்னெஃ' இதி ந்யாயா தமிஷ்டாநவதெவம் கதர் வ்யஃ । வனவம் ஸம்வத்ஸரானந்தரம் வதேயாஃ ப்ரஜ்வலாயாம் வதேயாஃ ப்ரதிநியாய 'ஸ்ரௌதெஷ்வெதெ யஷ்டவ்யா ப்ரஜ்வலா । கர்மம் ஸாம்ய வியிவஸு ஸ்ரௌதம் கர்மகா விஸஜதெயெஸு' இதி ந்யாயாஸு தஷ்டு நிரவகாஶகெநாக்னிம் ஸாம்ய ஸாவிண்ட்யம் கர்தவ்யஸு, தது ஸாவிண்ட்யாகரணெ வர்நஷ்டாக்ஷயஜ்வஸ்தெஃ, 'கர்தவ்யாநிரவகாஶதா நித்யம் நைமித்திகம் தயா' இதி ஜ்ஞாபகாத் ॥ தஷ்டவம் 'வதேயாம் ப்ரஜ்வலாயாஶ்சவாஸநெ விஜ்ஞாநெ தாஶநாத்ருதி ஆஹிதாக்னேஃ

எவனுக்கு 12-ஆவது நாளிலேயே ஸபிண்டீகரணம் விதிக்கப் பட்டுள்ளதோ 'ஏகபுத்ரனுயிருப்பவன் மாதாபிதாக்களுக்கு ஸபிண்டீ கரணத்தைச் செய்பவனுகில் அவன் 12-ஆவது நாளில் செய்வது ச்லாக்யம் எனப்படுகிறது, சரீரம் ஸ்திரமில்லாததால்', 'ஏகபுத்ரனு யிருப்பவனும், அக்னியையுடையவனும் (ஆஹிதாக்னி) 12-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும்' என்பது முதலாகிய வசனங்களால், அவனும், 'யஸ்ய பார்யா விதூயஸ்தா' என்ற ந்யாயத்தால், அக்னி ஸந்தானத்தைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் வர்ஷாந்தத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யும் பொழுது, பத்னி ரஜஸ்வலையாயிருந்தால், பத்னிக்கு ப்ரதிநிதியைச்செய்து கொண்டு, 'ச்ராத்ததினம் ப்ராப்த மாயிருக்கும்பொழுது எவனதுபார்யை ரஜஸ்வலையோ அவன்விதிப் படி அக்னிஸந்தானம் செய்து, ச்ராத்தம் செய்து, அக்னியை விட வேண்டும்' என்றுள்ள ந்யாயத்தால் அந்தச்ராத்தம் அவகாசமில்லாத தால், அக்னிஸந்தானம் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்ய வேண்டும். அன்று ஸாபிண்ட்யம்செய்யாவிடில், மறுபடி 16-ச்ரா த்தங்களைச் செய்யவேண்டுவதென்பது ப்ரஸக்தமாகுமாதலாலும், 'அவகாசமில்லாததாகிய நித்யம்நைமித்திகம்இவைகளைச்செய்யவும்,' என்று சங்கல்பஸ்ம்ருதி இருப்பதாலும். ஆகையால் இவ்விதம் பத்னி ரஜஸ்வலையாயினும், ஔபாஸனமிருந்தால் பத்னியை ப்ரதீக்ஷிக்

ஹவிஷ்கரணம் கர்யாத், சுத்திவிதெஹ்தெ வாகொஹ்திஷ்டாஹ்ஹம் ஹுசுராமெ சுஹ்சுவா வஹ்நிதிநாஹாவர்ஹ்தகாமெ சுத்தம் ஹர்ஹ்ய ஹாவிஷ்யம் கர்யாத், வாசுவர்தெஹ்ரஹ்திஹாஸ்ஹ சுர்ஹாதிநா வத்ஸராத் வ்ருகிநியிம் சுஹ்சுவாரஹ்திம் ஹர்ஹ்ய ஹாதஹ்ராஹெ ஹாவிஷ்யம் சுஹ்சுவாததஹ்திம் விஹ்யாஜெத். வத்ஸராதூஹாவிஷ்யதிஹ்யந்நாந வஹ்விவுசும் காமாதஹ்ராஹாவாதூ ஜ்ஹ்யாயாதிவி வத்ஸராம் கர்யாத் ॥ சாவிகாவிகாதிகம் வ சுத்தம் ஹர்ஹ்ய ஹுசுராமெ சுஹ்சுவாததஹ்திம் விஹ்யாஜெத். வ்ருதவத்ஸராம் ப்ரஜ்ஹ்யாயாம் ஹாவிஷ்யம் வஹ்நிதிநெ கர்யாத். சுவர்தெ ஹதர்ரி வ்ருதெயதி வத்தீ கர்யாத் ததெவ வஹ்நிதிர்ஹி ॥ சுந்யஸ்மிந் கர்யாத் வ்ருதவத்ஸராம் ப்ரஜ்ஹ்யாயாதிவி ஹுசுராமெ கர்யாத் ஹத்யவரெ ॥

சுயதி நிஹ்சயஹ்:—

‘சுநாஹிதாக்நிர்ஹ்ராஹ்மணெ த்ருதீயவகெஷ வா த்ருதீய சாவெ ஷஷ்டெ வ்ருகாதிதெ சாவி வத்ஸராதெ வா வர்ஹ்ஷவநா

காமல், 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். அக்னி விச்சின்னமா யிருந்தாலோவெனில் ஏகோத்திஷ்டம் வரையில் ஸ்வகாலத்தில் செய்து, ஐந்தாவது நாள் முதலிய விஹிதகாலத்தில் அக்னிஸந்தானம் செய்து ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஏகபுத்ரனும், அக்னியுடையவனும், குசம் முதலியதால் ப்ரதிநிதியைச் செய்து, அக்னிஸந்தானம் செய்து கொண்டு, த்வாதசாஹத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்து, அந்த அக்னியை விடவேண்டும். வர்ஷாந்த ஸாபிண்ட்யத்தை அக்னிஸந்தானத்தை முன்னிட்டு, பத்னி ரஜஸ்வலையாயிருந்தாலும் காலாந்தரமில்லாததால் செய்யவும். மாஸிகம் ஆப்திகம் முதலியதையும் அக்னி ஸந்தானத்துடன் ஸ்வகாலத்தில் செய்து அந்த அக்னியை விடவும். ப்ரேதனது பத்னீ ரஜஸ்வலையாய் இருந்தாலும் ஸாபிண்ட்யத்தை 5-ஆவது நாளில் செய்யவும். அபுத்ரனை பர்த்தா இறந்து பத்னீ செய்வதாலல் அப்பொழுதுதான் ஐந்தாவது நாளில் செய்ய வேண்டும். அன்யன் கர்த்தாவாகில், ப்ரேதனின் பத்னீ ரஜஸ்வலையாயிருந்தாலும் ஸ்வகாலத்தில் செய்யலாம் என்று சிலர்.

இவ்விஷயத்தில், இது நிர்ணயம்:— அநாஹிதாக்னியானவன், 12-ஆவது நாள், அல்லது 3-ஆவது பக்ஷம், 8-ஆவது மாஸம், ஆறு

உ³பா⁴வஶ்வகர்மாஹமேவ வா ஸவிண்ணீகரணம் கர்தவ்யாஸு ।
ஆஹிதாக்³னேர்ப்⁴ரு³தி ஷட்ஸு தி³நேஷு ஸபிண்ட³நமவ்யபே⁴
தை³ஷு தூ³யோவிம்ஶதி³நே வா கர்தவ்யாஸு, ஸ்ருஹிதாக்³நிர்தை³வே
கதா³ ஸ்ருஹிதாதை³வாநாஹிதாதை³வா ஸ்யாத³வ்ய ஸாவிண்ணீ
ஆஹிதாஹ வனவ கர்தவ்யாஸு ॥ வனகாஹிதாக்³நிநே ஸ்ரு³வாவாதை
வதை³காஹிதாக்³நிநே ஸாவிண்ணீம் கர்யாத்³வா விண்ணவித்³யாஜ்ஞம் வ
கர்தவ்யாஸு । கநிஷ்டா²ஸ் கதா³ சாதை³வ் யாத³வ் தீ³வகேஷ
ஆஹிதாஹே வா கர்தவ்யாஸு । ஶ்ரோத்ரியவித்³யாரணே தூயோ
தி³நே கர்தவ்யாஸு ॥ வாஸிஷ்டா²நாம் ஆஹிதாஹாஸ்ய ஜ்யேஷ்டா²
தி³கர்யாத்³தம் சாவிண்ணீம் ஜ்யேஷ்டா²விஷ்ய கநிஷ்ட²ம் கர்தவ்யாஸு ।
ஆஹிதாஹசாவிண்ணீ வத்³ராஜ்ஞசாவிண்ணீ ச நை வாராஜி
ஷோஷஃ । தத்ராபி ஆஹிதாஹசாவிண்ணீ வித்³யவ்ருதி்ரி
கதா³நாம் ஸ்ரோத்ரியநிதி³கம் வஜ்ரயேத் । வத்³ராத்³யேத³ வ்ரத
ஷோடஶஸ்ராத்³தை⁴வ்யவஹரம் கர்யாத்³ஹயோர்ந்யத்ரா சாவஸ்ய

வது மாஸம், 11-ஆவது மாஸம், வர்ஷாந்தம், பும்ஸவனம் முதலிய ஆவச்யகசுபகார்யம் இவைகளிலாவது ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்யவும். 12-ஆவது நாள் முதல் 6-நாட்களுள் 17-ஆவது நாள் வரையிலுள்ள தினங்களிலாவது, 23-ஆவது நாளிலாவது செய்யவும். ஆஹிதாக்னி கர்த்தாவானால், ம்ருதன் ஆஹிதாக்னியாயினும் அனாஹிதாக்னியாயினும் அவனுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தை 12-ஆவது நாளிலேயே செய்யவும். 11-ஆவது நாளில் தர்சம் வந்தால், 11-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச்செய்து பிண்ட பித்ரு யஜ்ஞத்தையும் செய்யவும். அனாஹிதாக்னியான கர்த்தா, ஆஹிதாக்னியான ப்ரேதனுக்கு, த்ரிபக்ஷத்திலாவது 12-ஆவது நாளிலாவது செய்யவும். மஹா குருவாகிய பிதாவின் மரணத்தில் 13-ஆவது நாளில் செய்யவும். ஆஹிதாக்னியாயினும், அநாஹிதாக்னியாயினும், 12-ஆவது நாள் முதலியதில் கமனமின்மையால் செய்யப்படாத ஸாபிண்ட்யத்தை மேலுள்ள காலங்களில் செய்யவும். 12-ஆவது நாளில் செய்யப்படும் ஸாபிண்ட்யத்திலும், வர்ஷாந்த ஸாபிண்ட்யத்திலும் வாராதிதோஷமில்லை. அதிலும், த்வாதசாஹ ஸாபிண்ட்ய விஷயத்தில், மாதாபிதாக்களைத் தவிர்த்து மற்றவர் விஷயத்தில், சுக்ரவாரமொன்றை வர்ஜிக்கவேண்டும். வர்ஷம் முடிந்தபிறகாலில் மறுபடி ஷோடசச்ராத்தங்களைச் செய்து கன்யாமாஸம், கும்பமாஸம்,

க்ருஷ்ணபக்ஷே வஸுதைவதே ஸோமஸ்யாம் ஔபாஸனம் வா குர்யாத் ॥ விதாமஹாதிஷ்வேகஸ்மின் ஜீவத்யபி ந ஸாபிண்ட்யம் । குர்யாதேவ மாதரம் குர்யாத் । வனஸ்தம் பிதரம் விதாமஹம் வா ஸாபிண்ட்யம் வ்ருத்தஸ்ரோத்ரியே ஸாவித்ர்யை குர்யாத் । நாநேஷ்டாம் வ்ருத்தஸ்ரோத்ரியே ஸாவித்ர்யை குர்யாத் । ஸுஸ்தே ஹைரண்யே வா குர்யாத் ॥ வ்ருத்தஸ்ரோத்ரியாணாம் பிதாவித்ர்யாதீனாமேகஸ்மின் ஸாபிண்ட்யே ஏகஸ்மிந்ஸாஸ்தே ஹைரண்யே வா குர்யாதேவ தஸ்மின் தத்ஸபிண்டாநாமஸதி ஹைரண்யே வனஸ்தஸ்ரோத்ரியாணாம் வனஸ்தஸ்ரோத்ரியாணாம் ஸபிண்டீகரணம் குர்யாத் । வனஸ்தம் ஸ்ரோத்ரியம் வா ஸாபிண்ட்யே விதாமஹாதீனாமேவ வரணே । வைஸ்வதேவாயை ஆஸன, விதாவித்ர்யாதிஸ்வவித்ர்யாதிஸ்தாயை தீர்க, நிர்ரிதாயை வனகம், விஷ்ணவே வனகஸ்தஸ்ரோத்ரியே வ்ருணீயாத் ॥ வைஸ்வதேவாயை விதாத்ர்யை ச குருக்ஷேத்ர வனகஸ்தம் வா வ்ருணீயாத் ।

இவைகளில் ஒன்றின் க்ருஷ்ணபக்ஷத்தில் பஞ்சமீ, அஷ்டமீ, த்வாதசீ, தர்சம் இவைகளுள் ஒரு திதியில் செய்யவும். பிதாமஹன் முதல் 3-பேர்கள் ஜீவித்திருந்தால் ஸாபிண்ட்யமில்லை. இவர்களுள் ஒருவன் இல்லாவிடில் புத்ரன் செய்யலாம். இவ்விதம், மாதா, பிதா பர்த்தா, பத்நீ, இவர்களின் அக்ரமமரணத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யலாம். மற்றவர்களின் அக்ரமமரணத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஆமத்தாலாவது, ஹிரண்யத்தாலாவது செய்யலாம். அக்ரமம்ருதர்களான மாதா, பிதா, பர்த்தா, பத்நீ இவர்களுக்கு அன்னத்தாலும், மற்றவர்க்கு ஹிரண்யத்தாலாவது ஆமத்தாலாவது ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், நடுவிலிருந்தவனின் மரணமானபிறகு, அவனுக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்தவுடன், இவர்களுக்கு மறுபடி அன்னத்தால் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படவேண்டும். புருஷனுடைய ஸாபிண்ட்யத்திலும், ஸ்த்ரீயின் ஸாபிண்ட்யத்திலும் பிதா முதலியவர்க்கே வரணம். விச்வேதேவர்கள் ஸ்தானத்தில் இருவரையும், பித்ரு பிதாமஹ ப்ரபிதாமஹர்கள் ஸ்தானத்தில் மூவர்களையும், நிமித்த ஸ்தானத்தில் ஒருவனையும், விஷ்ணு ஸ்தானத்தில் ஒருவனையும் இந்த க்ரமமாய் வரிக்கவும். சக்தி இல்லாதவன் விச்வேதேவஸ்தானத்திலும் பிதா முதலியவரின் ஸ்தானத்திலும் ஒவ்வொருவரையாவது வரிக்கவும்.

வாம்ஹஃ விஷ்ணும் விதூஷிவிஷ்ணவேஹ ஹம்வ்யஜேஹ । ஷ்ரியாஃ விஷ்ணும் ஸ்ரஷ்டிவிஷ்ணவேஹ ஹம்வ்யஜேஹ । ஸுநவதூயாஃ வதிவிஷ்ணவேநதேயகே । ஸுந்ஹ்யதள ஹஹ்யதள ய வதி விஷ்ணவ ஹம்வ்யஜ்ய வாநஷ்டஹ விதூஷிவிஷ்ணவேஹ ஹம் வ்யஜேஹ । விஷ்ணுயவதா ஸாவித்ராயநாதிஹவிர்தூநாவாஸி ணாம் ஷ்ரியாஷ்டாவிஷ்ணவே ஸ்ரஷ்டாதீநாமேவ வரணழ, தத்விஷ்ணவ ஹம்ஹரஃ ॥ ஹரீநவிஷ்ணயொமாநாம் கமேத்ருகேவ தஞ்ஜதஃ கூயரஹ । நிமித்தவரணம் வ்யத்யகூயரஹ ॥ ஸரண கூரீவஜ்ஜாநேந தூ ஜ்யேஷ்டயுகூரேண விஷ்ணஹம்ஹரஹ கூயரஹ । விதூரஃ வதீ வாது வளது ஹாதவ் தத்வாது ஷ்ஷா ஷஷ்டாணாம் ய ஹஷ்டாதஸரணே விதூரா உரஹஸாஹே ஹவிஷ்டீகரணழ, வதூயாதீநாம் தீவகேஷ, விதூராஸ்ரீதாவை வதூயாதிவ்ருதிஸூதாநா ஸேநேஷாம் ஸரணே

புருஷனின் பிண்டத்தைப் பித்ராதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். ஸ்த்ரீயின் பிண்டத்தை அவளது மாமியார் முதலியவரின் பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவும். புத்ரனில்லாதவளின் பிண்டத்தைப் பதியின் பிண்டத்துடன் சேர்க்கவும் என்று சிலர். அனுமரணத்திலும், சேர்ந்த மரணத்திலும் பதிபிண்டத்துடன் சேர்த்து, மறுபடி அதைப் பித்ராதி பிண்டங்களுடன் சேர்க்கவேண்டும். மூன்று பிண்டமுடையவர்களான ஆச்வலாயனதி ஸூத்ரானுஸாரிகளுக்கு ஸ்த்ரீஸாபிண்ட்யத்தில் அவளது மாமியார் முதலியவர்க்கே வரணம். அவர்களின் பிண்டத்துடனேயே ஸம்ஸர்க்கம். ஸமாநமான பிண்ட ஸம்ஸர்க்கமுள்ள பலர்களுக்கு ஒரு கர்த்தாவாகில் சேர்த்துச்செய்யவேண்டும். நிமித்தவரணத்தைத் தனியாய்ச்செய்யவும். மரண க்ரமம் தெரியப்படாவிடில் ஜ்யேஷ்ட க்ரமமாய் பிண்ட ஸம்ஸர்க்கத்தைச் செய்யவும். மாதாபிதாக்களுக்கும், பத்னீ, புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ராதா, அவனது புத்ரன், நாட்டுப்பெண், பகிநீ, இவர்களுக்கும் ஸங்காத மரணமானால், மாதா பிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம். பத்னீ முதலியவர்களுக்கு த்ரிபக்ஷத்தில். மாதா பிதாக்கள் இறந்த வர்ஷத்தில் பத்நீ முதலிய 7-பேர்களைத் தவிர்த்த மற்றவரின் மரணமானால், மாதா பித்ரு

வித்ஜ்வஜ்ஞாஹெ தெஷாம் ஹவிஜ்ஜ்ஞீகுரணழி, ஹ3ாநொஜ்ஞ ஹளஹித்ஜ்ஞாதித்ஜ்ஞாத்ஜ்ஞாஹளவிகத்ஜ்ஞ்ஹவம்ஜ்ஞாரெ ஆஜ்ஞாஹெ ஹவிஜ்ஜ்ஞீகுரணழி। வக்ஷிஜ்ஞ்யாஹளவிகத்ஜ்ஞ்ஹாஹெத்ஜ்ஞ வத்ஜ்ஞ யுழிந வனகொஜ்ஞிஷ்டம் வஜ்ஞ்ஜ்ஞ3ிநெ ஹாவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ்யம் ஜ்ஞ்ஜ்ஞயுாஹ, வஜ்ஞ்ஜ்ஞத்ஜ்ஞ்ஹகெத்ஜ்ஞ வத்ஜ்ஞயெழzஹ்ஜ்ஞி ஹவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞநம் ஜ்ஞ்ஜ்ஞயுாஹ। ஜ்ஞ்3ிஜ்ஞ்ஜ்ஞதயொஃ விதெஜ்ஞாஃ வ்ஜ்ஞநஜ்ஞ்ஹம்ஜ்ஞாரெ வஜ்ஞ்ஜ்ஞ3ிநெ ஹாவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ்யம் ஜ்ஞ்ஜ்ஞயுாஹ, ‘யெ ஜ்ஞ்ஜ்ஞதாஃ வாவ3ாமெஜ்ஞண தெஷாம் ஹவத்ஜ்ஞாத்ஜ்ஞ்ஜ்ஞாழி। நாஜ்ஞாயணவ்யிம் கூஜ்ஞகூா ஜ்ஞ்ஜ்ஞயுாத்ஜ்ஞ்ஜ்ஞத்ஜ்ஞ்ஜ்ஞளஜ்ஞ்ஜ்ஞுஜெஹஹிகுழி। ஜ்ஞவாதெஜ்ஞவாzயு ஷஜ்ஞ்ஜ்ஞாஹெ வ்ஜ்ஞநஃ கூஜ்ஞகூாத்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ ஹஃஜ்ஞ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞாதிழி। தீஜ்ஞாத்ஜ்ஞ3ிஜ்ஞ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞவிஹஜ்ஞ்ஜ்ஞுகூா ஜ்ஞ்ஜ்ஞராஜ்ஞம் கூஜ்ஞகூா வத்ஜ்ஞ்ஜ்ஞி ஜ்ஞுநெ ॥ ஹாவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞ்யம் வஜ்ஞ்ஜ்ஞ3ிநெ ஸாதாவித்ஜ்ஞெஜ்ஞாஹ்ஜ்ஞாஜ்ஞவிஜ்ஞாஜ்ஞ’ ஜ்ஞ்ஜ்ஞி ஹஜ்ஞ்ஜ்ஞராணாஜ்ஞ ॥ ஸாதாவித்ஜ்ஞவ்ஜ்ஞுதிரிகுத்ஜ்ஞ ஜ்ஞ்3ிஜ்ஞ்ஜ்ஞதவ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞநஜ்ஞுாஹெ தஜ்ஞ்ஜ்ஞீயஜ்ஞ்3ிநெ ஹவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞநம் ஜ்ஞ்ஜ்ஞயுாஹ। கெவலவ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞநஜ்ஞ்ஹம்ஜ்ஞாரவிஷயெ கூஜ்ஞதக்ஜ்ஞ்யயொ ஜ்ஞுாதாவித்ஜ்ஞெஜ்ஞாஜ்ஞாஹெzஹ்ஜ்ஞி ஹவிஜ்ஜ்ஞ்ஜ்ஞநழி,

---

வத்ஸராந்தத்தில் அவர்களுக்கு ஸபிண்டீகரணம். ஸமாநோதகன், தௌஹித்ரன் முதலிய த்ரிராத்ராசௌசிகள் கர்த்தாவாக உள்ள ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம், பக்ஷிண்யாசௌசிகர்த்ருகமான ஸம்ஸ்காரத்திலானால் 4-வது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், 5-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும். பந்து கர்த்ருகமான ஸம்ஸ்காரத்திலானால், 4-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். தர்மரணமடைந்த மாதா பிதாக்களின் புனஸ்ஸம்ஸ்காரத்தில் 5-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ‘‘எவர்கள் கெட்டவழியாய் மரணமடைந்தவர்களோ அவர்களுக்கு வர்ஷத்திற்குப் பிறகு நாராயண பலியைச் செய்து ப்ரேத க்ரியையைச் செய்யவும். வர்ஷத்தின் முடிவிலாவது 6-ஆவது மாஸத்திலாவது புனஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்து மூன்று நாள் ஆசௌசியாயிருந்து, 4-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்து, 5-ஆவது நாளில் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்’’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்த தர்ம்ருதர்களின் புனஸ்ஸம்ஸ்காரத்தில் 3-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஸாதாரணமான புனஸ்ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் க்ரியை செய்யப்படாத மாதாபிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டனம்.

ஹ்ராதாஃவ்நஹ்ஸம்ஹாரேஷ்ணாஹஃஜ்ஞே ஆஹுமேஹ்நி ஸவிண்ஷ்ணி, ஷ்ணாஹாகூ வரம் வத்ராகூ வ்ரீவும் வஜ்ஞஃநிநெ ஸவிண்ஷ்ணம் கூயஹாகூ। ததஃவரம் த்ரீயஃநிநெ ஸவிண்ஷ்ணம் கூயஹாகூ। கூநெ்யஷாம் வ்நஹ்ஸம்ஹாரே யஷ்ய யாவஹாஸுளவம் தஷ்ய தஹாஸுளவாநஞ்ரஃநிநெ வனகொஃஷ்டம் தஹ்ஸ்த்ரஃநிநெ ஸாவிண்ஷ்யம் வ கூயஹாகூ। ஸாதாவிதெ்ரா ஃஹாதாஃஹஸாதாஃஹெ்ராஃஹாதஹ் ஹவ்ய கூவஹ்ஸ்ரூவ்ய ஜெ்யஷ்ஹாதஹ்ஃ விதெ்ரவ்ய்ஹ்ய கூவாயஹ்ய வ ஹ்வளவாஹநெ ஸாவிண்ஷ்யம் கூயஹாகூ। கூஹிதாக்நிரவ்யஹாயாநெநளவாஹநவாநளவாஹநெ கூயஹாகூ। ஸவஹாயாநெந தஹ்ஷம்ஹவெ, கூவஹ்ஷம்ஹொகஹாக்நளகரணஹொஃஹ்ய ஹொவஃ, ஹளகிகாக்நாவிதி ஃதாஞ்ரஃழி। விதெ்ரவஜ்ஞயஃஹுகூவ்ய தஹ் ஃகூஷிணாக்நள, தஹ்ஷம்ஹவெ ஹளகிகாக்நள வாணள ஜஹெ வா ஹொஃஃ। ரஜ்ஹ்வாயாம் வத்ரா ஃளவாவஹநெ விஹ்ரஃாநெ ஸாவிண்ஷ்யம் தஹெவ கூயஹாகூ, ஹளவாஹநவிஹ்ஹெ காஹாஞ்ரெ கூ

ப்ராதாவுக்குப் புனஸ்ஸம்ஸ்காரத்தில் 6-மாஸத்திற்குள் 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம், ஆறு மாஸத்திற்குப் பிறகு வர்ஷத்திற்குள் ஆனல் 5-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். அதற்குமேல் 3-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். மற்றவர்களுக்குப் புனஸ்ஸம்ஸ்காரம் செய்தால் எவனுக்கு எவ்வளவு ஆசௌசமோ அவனுக்கு அந்த ஆசௌசம் முடிந்த மறுதினத்தில் ஏகோத்திஷ்டத்தையும், அதற்கு மறுநாளில் ஸாபிண்ட்யத்தையும் செய்யவும். மாதா, பிதா, மாதாமஹன், மாதாமஹீ. மாதுலன், அபுத்ரனுன ஜ்யேஷ்ட ப்ராதா, பித்ருவ்யன், ஆசார்யன் இவர்களுக்குத் தனது ஔபாஸனத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். ஆஹிதாக்னியும் அர்த்தாதானத்தால் ஔபாஸனவானுகில் ஔபாஸனத்தில் செய்யவும். ஸர்வாதானத்தால் ஔபாஸனமில்லாவிடில் ஆபஸ்தம்பர் சொல்லிய ஆக்னௌகரணத்திற்கு லோபம். லௌகிகாக்னியில் செய்யவேண்டுமென்று மற்றொரு பதம். பித்ருயஜ்ஞ தர்மகமான ஹோமத்திற்காஞல் தக்ஷிணாக்னியில், அது ஸம்பவிக்காவிடில் லௌகிகாக்னியில், அல்லது பாணியிலாவது ஜலத்திலாவது ஹோமம். பத்னி ரஜஸ்வலையாயிருந்தால் ஔபாஸநமிருந்தால் ஸாபிண்ட்யத்தை அப்பொழுதே செய்யவும். ஔபாஸனம் விச்சின்னமாயிருந்தால்

யஸ்ரு, வத்ஸராத்ஹவாவிஷ்ணும் தர் தத்தாம் வஸவ ஸ்ரயஸ்ரு ॥ இதி ஸவிஷ்ணுகரணநிஷேதஃ ॥

ஸோதகும்பஶ்ராத்தவிதிஃ ॥

சுய ஸோதகும்பஶ்ராத்தம் ॥ தத்ர ப்ரதமதஃ—

‘சதைவம் வார்ஷிகஶ்ராத்தம் ஸோதகும்ப விதிர்நாந்யஹம்’ இதி ॥ சதைவம் = விஶ்வேதேவவிஷ்ணுரஹிதம், வார்ஷிகம் = திவஸ்ஸாத்யகம், ஸோதகும்பம் = உதகும்பஸஹிதம், சயதஸ்ரு = உத்தராவந தாம்பூலாதி வர்ஜநாதி ஸ்ரீவசநதஸ்ரு ஸோதகும்பஸ்ரஹிதம் । வத்ஸவ்ருத்திநா = ‘ஸ்ரவா ஹநாத்ஸ்ரளகரணே வ்ருத்திநிமித்தம் தயா । விக்ரயம் விண்ஷ்டாநம் ச வத்ஸமே வத்ஸ வர்ஜயேத்’ இதி ஸ்ரூவிகஶ்ராத்தஸ்ரு வர்ஜ்யம் ப்ரதிஷேதஃ ॥

வத்ஸவ ஸ்ரவாகரணாத்ஸ்ரு ஸவிஷ்ணுகரணே, தத்ர வரம் வார்ஷிகவியாநேந கதாசித்வ்ருத்தி, தத்ர வர்ஜ்ய ஸோதகும்பஶ்ராத்தம்

காலாந்தரத்தில் செயயவும், வர்ஷாந்த ஸாபிண்ட்யத்தையாஸ்ரல் அக்காலத்திலேயே செய்யவும். ஸபிண்டீகரணநிர்ணயம் முற்றிற்று.

ஸோதகும்பஶ்ராத்த விதி.

இனி ஸோதகும்பஶ்ராத்தம் சொல்லப்படும். அதில்,

கௌதமர்:—‘அதைவம் பார்வணஶ்ராத்தம் + விதிநாந்வஹம்’ என்றார். இதன் பொருள்:-“அதைவம்- விஶ்வேதேவ விஷ்ணுவரண மில்லாததும், பார்வணஶ்ராத்தம் = மூன்று புருஷர்களை உத்தேசித்ததாயும், ஸோதகும்பம் = உதகும்பத்துடன் கூடியதும், அதர்மகம் = தந்ததாவனம், தாம்பூலாதி வர்ஜனம், மறுபடி போஜனம் செய்யாமலிருப்பது முதலிய கர்த்ரு போக்த்ரு தர்மங்களில்லாததும் ஆகிய ஶ்ராத்தத்தை, ஸங்கல்பவிதிநா = ஆவாஹனம் அக்னௌகரணம், ஸ்வதாநிநயநம், விகிரம், பிண்டதானம், இவைகளை ஸங்கல்பத்தில் வர்ஜிக்கவேண்டும் என்றுள்ள விதிப்படி, ஆப்திகஶ்ராத்திற்கு முன்வரையில், ப்ரதிதினமும் செய்யவேண்டும்” என்பதாம்.

இதுவும் வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்யாத விஷயத்தில். ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் ஏகோத்திஷ்ட விதாநமாய்ச்

வியாநெந காயழி। வதஸராதஹாவிண்ணை தை வனகொஷ்டி
வியாநெநெவ காயழி, 'கூதெ ஸவிண்ணீகரணை வாவஃணம்
தை வியீயதெ! ஸவிண்ணீகரணாஉவஃமெகொஷ்டம் வியீயதெ'
உதி ஸாசாநெந, 'ஸொதகும்ஃபம் ச கதஃவ்யம் நவஸ்ராத்நாதி
ஷொடஸ। வனகொஷ்டி வியாநெந ஸவிண்ணீகரணாத்யஃ' உதி
விஸெஷதஸ்ச ஸ்மரணாச்॥

வனதஸ்ச்சாஸ்ரிநஸாசார்ய காயழி। தத்தை ஸ்ரீயஸ்ரீபெ—

'ஆதஸ்சாஸ்வஸ்ரதஸ்ச தஸ்வதெ வாந்தஸம்யை தழி।
உத்யாதஸராஹ: கும்ஹம் ஜலபூர்ணம் தை வதஸ்ரழி' உதி ॥

காரிகாரத்நெ தை—

'கூத்யாஸ்சாத்யாதஸ்சாஸ்சாத்ய தத்தஸ்வஃஸ்சாஸ்சாத்யாவி வா।
விதஸ்யாஸ்ரம் ஸொதகும்ஹம் உத்யாதஸ்சாஸ்சாஸ்விகாச்' உதி ॥
ஏதிதிவஸ தெகாதஸ்சாஸ்சாஹம் வா zzராத்ரெ தஸ்யஃ: ॥

செய்யவேண்டும். வத்ஸராந்த ஸாபிண்ட்யத்திலானல் ஏகோத்திஷ்ட விதானமாய்ச் செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணம் செய்த பிறகு பார்வணம் விதிக்கப்படுகிறது. ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்பு ஏகோத்திஷ்டம் விதிக்கப்படுகிறது என்று ஸாமான்யமாயும், 'ஸோதகும்பம், நவச்ராத்தம், ஷோடசச்ராத்தம் இவைகளை ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன்பு ஏகோத்திஷ்ட விதானமாய்ச் செய்ய வேண்டும், என்று விசேஷமாயும் ஸ்ம்ருதியிருப்பதால்.

இதை 12-ஆவது நாள் முதற்கொண்டு செய்யவேண்டும், அது சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ச்ரீதரீயத்தில்:— 12-ஆவது நாள் முதற்கொண்டு, இவனது த்ருப்திக்காக, அன்னத்துடன் கூடியதும், ஜல பூர்ணமுமான கும்பத்தை ஒரு வர்ஷம் வரையில் ப்ரதிதினமும் கொடுக்கவேண்டும்.

காரிகாரத்னத்திலோவெனில்:—முதல் நாள் முதற்கொண்டாவது, 12-ஆவது நாள் முதற்கொண்டாவது, 11-ஆவது நாள் முதற்கொண்டாவது, ஆப்திகம் வரையில் ப்ரதிதினம் ப்ராம்ஹணனுக்கு உதகும்பத்துடன் அன்னத்தைக்கொடுக்கவேண்டும்.

ரோகஸ்ஸேயம்—

'யஸ்ய வர்ஷத்ரயாத்ஊர்த்வம் ஸபிண்டீகரணம் க்ருதம் ।
தாவதேவ தஸ்ய மாஸிகம் ஸௌதகும்பம் ச தேயம் தஸ்யாபி வர்ஷாத்' இதி ॥

ஷட்த்ரிம்ஸன்மதே—

'த்ரிபக்ஷாத்ப்ரப்ருதி ப்ரேதோ யாவத் ஸம்வத்ஸரம் பவேத் ।
வர்ஷத்ரயே ஷோடஸாநாம் ஸபிண்டீகரணம் ச தஸ்ய மாஸிகம்' இதி ॥

காமதேநௌ—

'ஆத்மஜாதீ ஸகாஷாத்ச க்ருதம் யஸ்ய ஸபிண்டநம் ।
கர்மீத வாவத்ஸரிகம் ஸௌதகும்பேந தத்ஸமம் ॥ ஸத்ஸு
நாஸ்ய நிஷ்கரணம் தஸ்ய ஸாபிண்டீகரணாத்' இதி ॥

வ்யாஸ:—

'கதிசித் ஸௌதகும்பே து ஸௌதகும்பே விஸேஷத: ।
ஸஸ்யாதம் ஸௌதகும்பேந நியதம் தத்ர ஸௌதகும்பேந ॥ நியதம்
ஸௌதகும்பேந ஸஸ்யாந்நாஸ்ய நிஷ்கரணம் பவேத் । தஸ்மாத்
நியதம் யாதி கதாசித் ஸௌதகும்பம் தயா விதா' இதி ॥

மார்க்கண்டேயர்:— எவனுக்கு வர்ஷத்திற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கும் வர்ஷம் முடியும் வரையில் மாஸிகம் ஸௌதகும்பம் இவைகளைச் செய்யவேண்டும்.

ஓர்ஸ்ம்ருதியில்:—வர்ஷம் முடியும் வரையில் ஜலகும்பத்தையும் நெய்யுடன் கூடிய அன்னத்தையும், ப்ரதிமாஸம் மாஸிகத்தையும், வர்ஷம் அதிகமாஸவசத்தால் வ்ருத்தியையுடையதாய் ஆனாலும் கொடுக்கவேண்டும்.

காலாதர்சத்திலும்:—12-ஆவது நாள், 3ஆவது பக்ஷம் முதலிய காலத்தில் எவனுக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கு, பார்வணவிதியாய்த் தேவ வரணமில்லாமல் ஸங்கல்ப விதியாய், ச்ராத்த தர்மங்களில்லாததாய் ஆப்திகம் வரையில் ப்ரதி தினமும் செய்யவேண்டும்.

வ்யாஸர்:— அறிந்தவன், ஸௌதகும்பத்தில் அதிதியை அவச்யம் புஜிப்பிக்கவும். அப்யாகதனையும் புஜிப்பிக்கவும். நியதனையே புஜிப்பிக்கக் கூடாது. எந்த மூடன் லோபத்தாலோ மோஹத்தாலோ நியதனையே புஜிப்பிக்கின்றானோ, அந்தக் கர்த்தா, போக்தா, பிதா மூவரும் நரகத்தை அடைகின்றனர்.

யாஜ்ஞவல்க்யர்:—

'சுவபுத்ரவிஜ்ஞீகரணம் யஸ்ய வஸ்வத்ராப்தெள । தஸ்ய வர்ஷம் மொதகும்பம் தத்யாத் வஸ்வத்ரம் விஜ்ஞ:' இதி ॥

சுத்ர விஜ்ஞாநெச்வர:—

'வஸ்வத்ராதவபூர்வம் யவிஜ்ஞீகரணம் க்ருதம் தஸ்ய க்ருதெऽவி தஸ்மிந் ப்ரதிதிவஸம் ப்ரதிமாஸம் வா யாவத்வர்ஷம் ஸகுந்மாரெணாந்நேந மொதகும்பஸஹிதம் ப்ராஹ்மணாய தத்யாத்' இதி ॥

விதாநெயவாரெ த—

'ந ஆதஶாஹாத்ள வாவிஜ்ஞை மொதகும்பஶ்ராத்தாநி ஹதை தத்யாத் விஜ்ஞாவாத் ப்ரதிஹாரெவம் தத்பியிவெ யத்பூர்வதெ: ஶாவிகுவதிநாஷ்டாநெ ப்ரேணாஹாவாத் । ப்ராமுவாத்ப்ரதாந்யவாவிஜ்ஞை நவாநி கார்யாத்தாநி க்ருக்வா வாவிஜ்ஞம் கார்யாத், ஸகிவிஷயெ ஆதஶாஹ

யாஜ்ஞவல்க்யர்:—எவனுக்கு வர்ஷம் முடிவதற்குள் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கும், வர்ஷம் முடியும் வரையில் உதகும்பத்துடன் கூடிய அன்னத்தை ப்ராம்ஹணன் கொடுக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில்,

விஜ்ஞாநேச்வர:்— வர்ஷம் முடிவதற்குள் எவனுக்கு ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கு, ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும், ஒவ்வொரு நாளிலும், அல்லது ஒவ்வொரு மாஸத்திலும், வர்ஷம் முடியும் வரையில் சக்தியை அனுஸரித்து அன்னத்தை உதகும்பத்துடன் கூடியதாய் ப்ராம்ஹணனின் பொருட்டுக் கொடுக்கவேண்டும்.

பித்ருமேத ஸாரத்தில்:— 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்வதானல் ஸோதகும்பச்ராத்தங்களைச் சேர்த்துக் கொடுக்கக்கூடாது. அவ்விதம் விதி இல்லாததாலும், ப்ரதிதினம் வர்ஷம் முடியும் வரையில் செய்யவேண்டும் என்ற விதிக்கு வைபர்த்யம் வரக்கூடுமாகையாலும், மாஸிகத்தைப்போல் இரண்டு முறை செய்வதில் ப்ரமாணம் இல்லாததாலும், வர்ஷம் முடிவதற்கு முன் செய்யப்பட்டவைகளை அப்தாந்த ஸாபிண்ட்யத்தில் மறுபடி செய்யக்கூடாது. செய்யப்படாதவைகளைச் செய்து

வ்ருஹ்ருதாஸம்வத்ஸராஸ் வ்ருதவ்ருஹெகம் திர்வ்ர்ஷொஹ்ஹெ நாஹெவ யஜ்ருகும் வஹ்ருக்ஷிணம் வஹ்ருவியிநா வொஹ்ருர்ம்ஹ ஸ்ராஜ்ம் ஹ்ருவாஸ், வ்ருதிரோவம் ஹ்ஸ்ருர்ஹள வா ரோவிகாஹாநு திநெவா கூதீதவொஹ்ருர்ம்ஹஸ்ராஜ்நாஹாத்ரு ஹ்ருவாஸ், வ்ராஹ்வி ண்ஜீகரணாஹெகொஹ்ஷ்டவஸ், ந வாம்வத்ஸரிகாஹெ தாநி ஹ்ருவாஸ காமாதீதக்வாஸ் ‘ஸ்காமெ வெஸ் க்ருதம் கரி காமம் வ்ராவ்ருவ்ர்ந்ஈக்ர்யா! காமாதீதம் த்ர்யஸ் க்ர்யர்ஹ்ருக்ருதம் தஷ்டிநிஷ்டி ஸ்ஸ்’ ஹதி காத்ராயநஃ’ ஹதி ॥

‘நவாம்வத்ஸரிகாஹெ’ ஹதி, ‘வ்ருதவொகெ த்ர்வஹதி நர்ருணாம் வஷ்டம் வ்ருகீதிர்தா। க்ஷ்த்ரஷ்ஷ்ண வ்ருதவ்ருஹம் தவ்ரு ஹவெதாம் ஹ்ருர்ம்ர்நஜ்ந’ ஹதி வ்ருணாஸ் வஷ்டாவெ வ்ருதவொகவாவம் க்ஷ்த்ரஷ்ஷ்ண வ விஹாய வ்ருகரிர்ஹவம் வ்ராவ்ருதவ்ரு

ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும். சக்தியுள்ள விஷயத்தில், 12-ஆவது நாள் முதற்கொண்டு, வர்ஷம் முடியும் வரையில் ப்ரதிதினம், மூன்று புருஷர்களை உத்தேசித்து, விச்வேதேவ வரணமில்லாத தும், ச்ராத்த தர்மங்களில்லாததும், தக்ஷிணையுடன் கூடியதுமான ஒரு ஸோதகும்ப ச்ராத்தத்தை ஸங்கல்பவிதியால் கொடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் தர்சம் முதலிய திதியிலா வது, மாஸிகதினத்திற்கு முதல் நாளிலாவது, கடந்த ஸோதகும்ப ச்ராத்தங்களைச் சேர்த்துக்கொடுக்க வேண்டும். ஸபிண்டீகரணத் திற்கு முன் செய்யப்படுவதை ஏகோத்திஷ்ட விதியாய்ச் செய்ய வேண்டும். ஆப்திகதினத்தில் அவைகளைச்சேர்த்துக் கொடுக்கக் கூடாது. காலம் அதீதமானதால், ‘ஸ்வகாலத்திற்கு முன் கார்யத் தைச் செய்தால், ஸ்வகாலம் வந்தவுடன் அந்தக்கர்மத்தை மறுபடி செய்யவேண்டும் உரியகாலத்திற்குப் பிறகு எதைச் செய்வானோ அதைச் செய்யப்படாதது என்று சொல்லவேண்டும் என்றார் காத்யாயனர்.

நஸாம்வத்ஸரிகாஹே = இறந்த மனிதர்களுக்கு ஒரு வர்ஷம் முடியும்வரையில் ப்ரேதலோகத்தில் வாஸம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ப்ரேதனுக்கு ப்ரதிதினமும் பசி தாஹங்கள் உண்டாகின்றன, ஓ பார்க்கவ!’ என்ற ஸ்ம்ருதியால், வர்ஷத்தின் முடிவில் ப்ரேதலோக வாஸத்தையும் பசி தாஹங்களையும் விட்டு, தனது கர்மபலத்தை அடைந்தவனுக்கு, ஆப்திகதினம் 2-ஆவது வர்ஷத்தின் ஆதியான

வாம்வ தாரிகாஹவ்ய த்ரிதீயவம்வ தாராதிக்வாசு தத ஊர்த்வ்வ்ணா
ஸாத்ரயஃம் வொஜ்ஞம்ஹ்ராஜம் நிஷ்யொஜநதிரயஃம் ॥

நந், ‘வவிண்ணீகரணாசு வ்ரெத வைத்ரகம் வஜ்ரோவ்ஷி
தெ’ । ‘வத ரொநிவ்ருவெசு விண்ணாநு வ்ரவ்யஃம் தெஷ் வசோ
வயெசு । ததஃவ்ரஜ்ரதி வை வ்ரெதஃ வித்ரவாசோந்யஜ்ரதெ’
உதாஹிஹிஃ கரதெ வாவிண்ணை வித்ரக்வ்ரவ்ருவமசோசு ஆஜ
ஸாஹாஜள வாவிண்ணை கயம் வ்ரெதொகவாவஃ, வ்ருதஹம
தவ்ர கயம் கஷ்த்ரஷ்ண வ ஹவைதாதி வெசு, வதரிழ, தவ்ர,
வ்ரெதொகவாவாஹாவைzவி வ்ரயசோவ்ஹிகஹி நவ்ரவ்ருஹி ந
வயஃஞம் கஷ்த்ரஷ்ணzவி நாஹ்ரவ்ர தவ்ரெதஹாவவ்ர கூதந்ருஹம
வ்ராஹரண உதாஹிஹாவவசு விஜ்ரசோநக்வாசு ॥

கத வவ வ்ரதரதஞரெ—

‘ஶ்ராஜாதி கரிரொவ்ரவ்ரா வவிண்ணீகரணை கரதெ। வ்ரெத
ஹாவாவிநிஃருஷ்ரதஃ வ்ரகஜிஃவஹவ்ரஹ்ரவ்ரவெசு’ உதி । ததஸ்ரு கரதெ

தால் அன்று பசி தாஹ நிவ்ருத்திக்காக ஸோதகும்ப ச்ராத்தம் ப்ரயோஜனமற்றது என்பது பொருள்.

ஓய்! ‘ஸபிண்டீகரணத்தால், ப்ரேதன் பித்ருலோகத்தை அடைந்திருக்க’, ‘நான்கு பிண்டங்களைக் கொடுக்கவேண்டும், முதல் பிண்டத்தை மற்றப் பிண்டங்களில் சேர்க்கவும். அது முதல் ப்ரேதன் பித்ருத்வத்தை அடைகிறான்’, என்பது முதலியவசனங் களால் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்ட உடன் பித்ருத்வம்அடையப் படுகிறதென்று தெரிவதால், 12-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்பட்டால், பிறகு ப்ரேதலோக வாஸம் எப்படி ஏற்படும்? அவனுக்கு ப்ரதிதினம் பசி தாஹங்கள் எப்படி உண்டாகும்? எனில், உண்மையே. அவனுக்கு ப்ரேதலோகத் தில் வாஸம் இல்லாவிடினும், ஆப்திக தினத்தின் முதல்நாள் வரை யில், பசிதாஹங்களுடன் கூடிய ப்ரேதபாவம் தன்னிடத்தில் ‘நான் ப்ராம்ஹணன்’ என்பது முதலிய பாவம் போல் இருப்பதால்.

ஆகையாற்றான் ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:–‘க்ரமமாய் ச்ராத்தங்களைப் பெற்று, ஸபிண்டீகரணம் ஆகிய பிறகு ப்ரேதத் தன்மையினின்றும் விடுபட்டவனாய், தனது கர்மபலத்தை அடைந்தவனாய் ஆகிறான்’

zவி ஸவிண்ஶீகரணே வ்ருதஶாவய ஶதஸ்ய கூஷ்ண தர்ஷாஶா தேயஸ்ய நஷ்யதி, யஸ்ய ஸம்வத்ஸராத்ஸவ்ருக ஸவிண்ஶீகரணம் கர்தவ்யம். ஶாஸிகம் ஸொதகும்ஸம் வ ஜ்யேஷ்டம் தஸ்யாவிவத்ஸரே' இதர்ஷிவசனாத்ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் ஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தம் ஸ்யாத்ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் ஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தம் ஸ்யாத் ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் ஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தம் ஸ்யாத்.

கதம் ஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தஸ்ய ப்ரதிதினத்வம் தத்ர தர்ஶநஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தஸ்ய ஸஹ நவஸ்ராத்தஶாஸிகாதஸ்ராயநிர்யேந ஸஶாநதந்த்ரதஃ கார்யம் ॥

கஸ்யாவஸ்ரகதவ்யக்வாஸ தந்த்ரேண தத்தவ்ருத்தி ர்யதெzவி வளதர்ஷி நாzவ்யவஸிஷ்டம் ஸொதகும்ஸ ஸ்ராத்தஶாஸிகம் ஸாவிகும் வாநஷ்டிழி, 'வ்ரெதஸம்ஸ்காரகார்யாணி யாநி ஸ்ராத்தாநி ஷொடஶ ! யஶ்சகாரைத தக் கார்யாணி நாந்யஶ்ச உத்யதெ ததஃ' இதி ஸ்ம்ருதெஃ ॥

என்றுள்ளது. ஆகையால் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டாலும், ப்ரேதபாவமுடையவனுக்குப் பசி தாஹங்களின் நிவ்ருத்திக்காக அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும். 'எவனுக்கு வர்ஷத்திற்குமுன் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்கும், மாஸிகம், ஸோதகும்பம் இவைகளை வர்ஷம் முடியும் வரையில் கொடுக்க வேண்டும்' என்பது முதலியதாய் முன் சொல்லப்பட்ட வசனங்களின் பலத்தாலும், ஸோதகும்ப ச்ராத்தம் ப்ரதிதினம் ஆப்திகத்தின் முதல்நாள் வரையிலும் செய்யப்படவேண்டும் என்பது ஸித்தித்தது.

இந்த ஸோதகும்ப ச்ராத்தங்களில் எதெது அந்தரிதமாய் ஆகியதோ (செய்யப்படாததோ) அததை அந்தந்தத் தினத்தின் ஸோதகும்ப ச்ராத்தத்துடன், நவச்ராத்த மாஸிகங்களின் அந்தராய (விக்னம்) ந்யாயத்தால் ஸமாந தந்த்ரத்தால் செய்யவேண்டும்.

இது அவச்யம் செய்யப்பட வேண்டியதாகியதால், கடவில் கர்த்தா இறந்தாலும், பௌத்ரன் முதலியவன், மீதியுள்ள ஸோதகும்ப ச்ராத்தத்தையும், மீதியுள்ள மாஸிகத்தையும் செய்ய வேண்டும். 'ப்ரேதனின் ஸம்ஸ்கார கார்யங்கள் எவையோ, 16-ச்ராத்தங்கள் எவையோ அவைகளை அந்தந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில் ப்ரேத பாவத்தினின்றும் விடுபடுவதில்லை' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

விதாயைவாரப்யாஹ—

‘வனகோதாவ்யாஶ்ராத்தைந ஔரஸஜநிதக்ஷேத்ரஷாநிவ்ருத்திः விண்ணோராகாராவாவி ரெகோஷ்டிந விஶாவகுநிவ்ருத்திः ஸொஷகஹஶ்ராத்தைः வ்ரதைரகுவாஸஜநிதக்ஷேத்ரஷாஶாகிः வ்ருஷோத்ஸுநவஶ்ராத்தைः வ்ரதக்ஷுநிவ்ருத்திः ஸவிண்ணீகரணாசு விதாயக்வ்ரூவாவிः। க்ஷேத்ரஷாஜநிதாதாஞ்ஜஸ்ஸாநஹவாவஷ்டா வ்ரதக்ஷுழ। வஷ்டாஶ்ராத்தைவதாவாம்வாஸுः விதாயக்வ்ரூவாவிः। கதஷ்டஸ்ருவ்ருத்தயெ தசு வ்ரூவயெ ய யயாகாமஶவியம்வைந வ்ரதகாயஸ்ஸ காயஸ்ஸுழ, கநயா ஶஹாநு ஸொஷः। நாஸ்ய கிஞ்சிசுஶிஷ்யாயிகாரः’ ஶதி ॥

ஶதகெzவி—

‘ஶ்ரவ்யகதஸ்ரவம் தாவஷ்டாவசு வ்ரதக்ஷுவாவநழ। வஸ்ராணாஶவ்யவம் தாவந்ஸ்வ்யகதஸ்யஸ்வஷ்டெ’ ஶதி ॥ வ்ரதக்ஷுவாவநம் = ஸவிண்ணீகரணழ। கத ஶஸ்ரவ்யகதஸ்ஸ்ருஶாஹாசு

பித்ருமேத ஸாரகாரர்:—‘ஏகோத்தர வ்ருத்தி ச்ராத்தங்கள், உதகதானம் இவைகளால், தஹநத்தால் உண்டாக்கப்பட்ட பசி தாஹங்களுக்கு நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. பிண்டங்களால் சரீரம் ஏற்படுகிறது. ஏகோத்திஷ்டத்தால் பிசாசத்தன்மையின் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. ஸோதகும்ப ச்ராத்தங்களால் ப்ரேதலோகவாஸத்தால் ஏற்பட்ட பசி தாஹங்களின் நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது. ஸபிண்டீகரணத்தால் பித்ருத்வம் ப்ராப்தமாகிறது. பசி தாஹங்களால் ஏற்படும் அதிக துக்கானுபவாவஸ்தை ‘ப்ரேதத்வம்’ எனப்படுகிறது. வஸு முதலிய ச்ராத்த தேவதா ஸம்பந்தம் பித்ரு பாவ ப்ராப்தி எனப்படுகிறது. ஆகையால் அவை நிவ்ருத்திப் பதற்கும், அதை அடைவதற்கும் காலம் தவறாமல் சீக்ரமாய் ப்ரேதகார்யத்தைச் செய்யவேண்டும். செய்யாவிடில் மிகுந்த தோஷமுண்டு. கர்த்தாவுக்கு மற்ற ஒரு கர்மத்திலும் அதிகாரமில்லை’ என்றார்.

சதகத்திலும்:—‘முக்ய கர்த்தாவுக்கு ப்ரேதத்வம் விடுபடும் வரையில் ஆசௌசம். முக்யகர்த்தா இருந்தாலும் புத்ரர்களுக்கும் அதுவரையில் ஆசௌசம்.’ ப்ரேதத்வமோசனம் = ஸபிண்டீகரணம். இவ்விடத்தில் முக்யகர்த்தாவுக்கு 10-நாட்களுக்குப்பிறகு

வாரஷவவியாநம் வ்ரதிகாயா ஏவ கர்தவ்யாநஹ்யுக்தோ தூஷி வ்யாயஷ், 'கர்ப்யக்வா வைதகாயஷ்யாணி நித்யநைமித்திகாந்யவி। ந கர்தவ்யாதாவஷ்யாளஷம் யாவத் வைதக்வஸோக்ஷணஷ்' ஏதி வ்ருணாஸ ॥

ஷ்வ்யக்தஷ்வ்யதிரிக்தஜ்யோதீநாம் ஷ்யாஹாஸ வரம் கர்தவ்யாநஹ்யதா நாஸ்தி। 'வ்ரதைஷ் விதோஷ்ண வஸ்ஷாரஷ் வ்யோஷ்ணதொ யஜி। ஜ்யோதீநாம் ஷ்யாத்ரும் வ்யாஸ தத்ரஷ்வ்ரும் வ்ரதகம் ந ஹி ॥ நித்யகர்மாணி கர்வீத வ்ரத்யர்தாநி தயைவ ச' ஏதி வ்ருணாஸ ॥

வம்ருஹ—

'கர்ப்யதே வைதகாயைத் ந கர்தவ்யா தத்தநஷ்ரஷ்டி। கர்தவ்யதைவ ஷ்ரஷ்டம் கர்ம ஷ்வ்யக்தஷ்ரஷ்ட வளியள' ஏதி ॥

யஜ்ஞ வர்தவ்யஹாவை ஜ்யோதிஷ்டோ கரொதி தத்ர வத்ர விஷ்ணுதிஷ்டதை—

ஆசௌசமென்றது, ஸ்ம்ருதிகைக்குப்போல் கர்மாநர்ஹத்வம் மட்டில் என்ற அபிப்ராயத்துடன் சொல்லியது. 'ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்யாவிடில், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யக் கூடாது. ப்ரேதத்வம் விலகும் வரையில் ஆசௌசமானதால், என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

முக்ய கர்த்தாவைத்தவிர்த்த ஜ்ஞாதிகளுக்கு 10-நாட்களுக்குப் பிறகு கர்மாகர்ஹத்வம் என்பது இல்லை. 'புத்ரர்கள் மாதா பிதாக்களுக்கு ஸம்ஸ்காரத்தைக் கவனமின்மையால் செய்யாவிடில், ஜ்ஞாதிகளுக்குப் பத்து நாள் மட்டில் ஆசௌசம். அதற்கு மேல் ஆசௌசம் இல்லை. நித்யகர்மாக்களையும், ஸ்மார்த்தகர்மாக்களையும் செய்யலாம்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ஸங்க்ரஹத்தில்:—ப்ரேதகார்யம் செய்யப்படாவிடில், தனது சுபகார்யத்தைச் செய்யக்கூடாது. முக்யகர்த்தா ஸன்னிஹிதனாகில் சுபகர்மத்தைச் செய்யலாம்.

புத்ரன் முதலியவன் ஸமீபத்திலில்லாவிடில் ப்ராதா முதலியவன் செய்தால் அவ்விஷயத்தில்.

‘ஜாதா வா ஜாதாயாஸ்தூ வா ஸவிண்டீகரணம் குர்வீத வா । ஸவிண்டீகரணம் குர்வன் கன்யாபூர்வாயம் ததஃ’ இதி ॥

கதாவவாஃ ஜ்யாதயஸ்தரஹிதஃ—

‘முகபூர்திபூர்வநாந்தீ புத்ரகாமம் ந முஞ்சேத் । ஜ்யாதீநாம் ப்ரேதகார்யபூர்வி கர்மபூர்வி ச கார்யேத்’ இதி ॥

வ்யவஹாரவிதேஸ்தஸ்ய ஜாதகர்மாதிகர்மணாமபூர்வ நாந்தி ஜ்யாதிஸாவிண்யாஃ வ்யவஹரதி கதம் கன்யாபூர்திதாயாஃ ॥

ஶாதாவிதாயாஶாதாமஹாயாஶ்ரீநாம் ஸாவிண்யம் குர்யாத்ப்ரபூர்வி முகபூர்திபூர்வநாந்தி கார்யபூர்வி, விதாஶ்ரீநாம் தாயாணாம் தாப்ரபூர்தாநாம் ஸவிண்யநந்தி । குர்யாத் தாப்ரஜ்யோ கன்யாபூர்யாஃ நேதரேஷாம் கயஞ்சந’ இதி ஹாரணாஃ । ப்ரஜ்யோ = வ்யவஹாரவஸ்துகம் ஸ்ம்ருதம் கர்ம ॥

சதுர்விம்சதி மதத்தில்:— ப்ராதா, ப்ராத்ருபுத்ரன், ஸபிண்டன், சிஷ்யன் யாராயினும் ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்து பிறகு சுபகார்யத்தைச் செய்யவேண்டும்.

இவ்விஷயத்தில் அபவாதம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஓர்ஸ்ம்ருதியில்:— பும்ஸவனம் முதல் அன்னப்ராசனம் வரையுள்ளவைகளை ஸ்வகாலத்தில் அதிக்ரமிக்கக்கூடாது. ஜ்ஞாதிகளுக்கு ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்பவனுயினும் அவைகளைச் செய்யவேண்டும், என்று.

பும்ஸவனம், ஸீமந்தோன்னயனம், ஜாதகர்மம், நாமகரணம், அன்னப்ராசனம் இவைகளை, ஜ்ஞாதிகளின் ஸாபிண்ட்யத்திற்கு முன்பும் கர்த்தா செய்யலாம், என்பது பொருள்.

மாதா, பிதா, மாதாமஹன், மாதாமஹீ இவர்களுக்காகில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்தபிறகே பும்ஸவனம் முதல் அன்னப்ராசனம் வரையுள்ளவைகளைச் செய்யவேண்டும். “பிதா முதலிய மூவர்கள் இறந்தால் அவர்களுக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்த பிறகே மங்களத்தைச் செய்யவேண்டும். மற்றவர் விஷயத்தில் எவ்விதத்திலும் இந்நியமமில்லை.” என்று ஸ்ம்ருதியிருப்பதால். மங்களம் = பும்ஸவனம் முதலிய சுப கார்யம். அவ்விதமே,

தயா வ ஸுஹ்ருத்—

வாவகாஸம் தா யஸ் காயம் ந கர்யாந்நாவி ஹ்ரியதே। கர்யாஜ்ஜ்யாவகாஸம் தா நித்யம் நைமித்திகம் தயா' இதி॥

கதி ஸ்ம—

'ரோஹவ்ருத்தேஷ்டா காயேஷ்டா ரிஷ்டிகம் முண்டனம் கர்யம்। கயிரோஹாதிஷோடஸாத் ந வ்ருத்திः காமவியேஷு மாஸ' இதி॥

ஸ்ம்ருத்திः—

'ஜாதகர்மாதி ச ஜாதேஷ்டிம் யஜ்ஞகாலம்வரோவரேஷு' இதி॥

ஸ்ம்ருத்யந்தரே காமாதுராணாம் கதம்சித், 'ஜாதகே நாஸிகாயாம் தயாஸ்வாஸநாஸிகா ச। கூர்மாதிஷு ஸ்திதா நாம ச ரோஹிகம் நாவகர்ஷயேத்' இதி ரோஹிகாவகர்ஷணநிஷேதேந தத்ஸியாநாஸ॥

'யோ யஜ்ஞோபவீதஜாதகேஷ்டிரோஹம் ந குர்யாத்', 'கதிகர்தா தே வாவித்யுः காம ஸீதாம் தைர்விதர்யகம் ப்ரஜாயாம்

சங்கர்:—அவகாசமுள்ள கார்யம் எதுவோ அதைத் தோஷமுள்ள மாஸத்தில் செய்யக்கூடாது. அவகாசமில்லாத நித்யம் நைமித்திகம் இவைகளை மட்டில் செய்யலாம்.

அத்ரியும்:—மாஸத்தைக் கணக்கிட்டு விதிக்கப்பட்ட கார்யங்களின் விஷயத்தில், குரு சுக்ரமௌட்யம், அதிக மாஸம் முதலியவை இவைகளின் தோஷங்கள் இல்லை. காலத்தைக் குறிப்பிட்ட விதியின் பலத்தால்.

ருச்யச்ருங்கர்:—ஜாதகர்ம, ஜாதேஷ்டி இவைகளை, காலத்தை அதிக்ரமிக்காமல் செய்யவேண்டும்.

ருது சாந்தியும் வேறு காலமில்லாததால் செய்யப்படவேண்டியது. "ஜாதகர்மம், நாமகரணம் அன்னப்ராசனம் பத்னியின் ப்ரதமார்த்தவம் இவைகளில் மாஸிகத்தை அபகர்ஷிக்கக்கூடாது" என்று மாஸிகாபகர்ஷ நிஷேதத்தால் ருது சாந்தியை விதித்திருப்பதால்.

எவன் ப்ராம்ஹண்யத்தை இச்சிக்கின்றானோ அவன் 8-ஆவது வர்ஷத்தை அதிக்ரமிக்கக்கூடாது, என்றும், 'உபநயன காலம்

உரெஸு' உதா²ஹிஷ்டாணாஸு । வ்ரம்ஹவநாஹிவஸு ஹவிர்ஜ்ஞீகரணாநஞ்சரம் விதே⁴யாபூதாஷ்டை ரோஹிகாவகஷ்டுவ்ரஹ்மவர்சஸகம் வ்ரதா²நாம் யதா²வ்ரஹ்மவநயநம் கதா²வ்ருத்தி, தயாzவி 'தரிஹோ வா ஹஷ்டதரிஃ ப்ரவிஶதி யரிவிஹாந்ரஹ்மவநயதெ யஶ்ரவிஹாந்ரு உதி ஹி ப்ராஹ்மணே । தஸ்மிந்ஹிஜாநவிதா²ஸரி²ஸ்தெதம் ஸரோஹிதம் ஸம்ஷ்கதா²ரீஷ்ஸு' உதிஷ்டாணா உநுகதா²கூவ ஸம்ஹவாஸு கா²யிதவ்யே । ப்ரதவித்ப்ரகவ்யாஷ்டரெ ரூஷ்டவஷ்டும் ப்ராஹ்மணரி²வநயீத' உதி ப்ரா²திவ்ரஹ்மாஸு ப்ரா²திஷ்ப்ரதெதா²விஹ்ரெயெ ப்ரா²தெவஹ்மீயஷ்டா உரவநயநம் கதா²வ்ருதெவ । தயா வ யஹநநுகதா²கூரிநவகாஶம் வ்ரம்ஹவநாஹிகம் தஸு ஹவிர்ஜ்ஞீகரணாரவிகாவகஷ்டுவ்ரஹ்மவர்சஸகம் ப்ரயரோஹைzவி கதா²வ்ருத்தி । யதா² காமாதெரெ கதா²ம் ஶகேயம் ஷ்நாநவிவாஹாஜி தத்தத்ர நகதா²வ்ருத்தி । கநவகாஶம் யதா²ஹ்ரஹ்மசாரிணம் தத்ர தஸு கரெநந கா²யிதவ்ருத்தி ॥

அதிக்ராந்தமானால் 2-மாஸம் முழுவதும் ப்ரம்ஹசர்ய வ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்' என்பது முதலிய ஸ்ம்ருதிகள் இருப்பதால், பும்ஸவநாதிகளைப்போல், ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு மாதாபிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில் மாஸிகாபகர்ஷத்தைச் செய்து புத்ரன் முதலியவர்க்கு உபநயனத்தையும் செய்யவேண்டியதுதான். ஆயினும் "தம்ஸோவா + மீப்ஸேத்" (ஆபஸ்தம்ப தர்ம ஸூத்ரம்) . என்று இருப்பதால் பிறனும் செய்யலாமென்பது ஸம்பவிப்பதால் பிறனுல் செய்விக்கவேண்டும். பிதா மரித்துள்ளவனுக்கு 'எட்டு வயதுள்ள ப்ராம்ஹணனுக்கு உபநயனம் செய்யவேண்டும்,' என்ற ச்ருதி பலத்தால், ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமானுல் ச்ருதி பலிஷ்டமானதால், உபநயனம் செய்யப்படவேண்டியதே. அவ்விதமாகியதால், பிறன் செய்யக்கூடாததும் அவகாசமில்லாததுமாகிய பும்ஸவனம் முதலியது எதுவோ அதை, ஸபிண்டீகரணம் மாஸிகம் இவைகளை அபகர்ஷித்துச்செய்து, முதல் வர்ஷத்திலும் செய்யவேண்டும். காலாந்தரத்தில் செய்யத்தகுதியுள்ள ஸ்நானம் விவாஹம் முதலியது எதுவோ அதை அந்த வர்ஷத்தில் செய்யக்கூடாது. அவகாசமில்லாததும் அன்யனுல் செய்யக்கூடியதும் எதுவோ அதை அன்யனுல் செய்விக்கவேண்டும். இந்த அபிப்ராயத்தாலேயே,

வதஷ்வாஹிஷ்ணுத்ய ஷ்வம:—

'ஸ்ரீதள விதரள யஷ்ய ஷ்ரஸ்ஹஷ்யாஸ்ரு ஸ்ரிஹ்ருஷ்ஷ்க: । ந ஷ்ரஷ்வம் நாவி விதர்யம் ய யாவஷ்க வ ஸ்ரிணேஹ்ரு ந வத்ஸர: ॥ ஷ்நாநம் ஷ்வ ஶஹாஹ்நாநம் ஷ்வாத்யாயஸ்சாக்நிவ ஸ்ரிஜநிழ । ஷ்ரய ஶேzஷ்வ நகுதஹ்வம் ஶஹாஸ்ரு ஸ்ரிவாதஷ்நே' ஊதி ॥ ஷ்ரஷ்வம் = ஷ்ரவதாஷ்ஸ்தாவநாதி, வி தர்யம் = கஷ்நேயஷ்டாம் வாவிண்ஷ்யழ । 'விஷ்ரோ-ர்ஹ்ருதாஷ்வை வாஷ்நேயஷ்டாம் வத்ஸராஷ்ரே வவிண்ஷ்நழ்' ஊதி வஸ்ரணாஷ்க ॥

வவஷ்ஷ, விதர்ஹ்ருதாஷ்வை ஜ்ஞாதிஸம்ஸ்காரே கர்தை வதி கஷ்கர்மாzவி ஜ்ஞாதிஸ்தாவிண்ஹ்ருவாஸ்ரு ஸ்ரிஹ்ருஷ்க ஸ்ரிஹ்ருஷ்ஷ்க: கத்ஹ்வழி। ஷ்நாநழ = ஸமாவர்தநம், ஶஹாஹ்நாநழ = கநகாஸ்ரூாதி ஸ்ரவிஜழ । ஷ்வாத்யாயஸ் = உவநயநழ, தத்ஹ்ருஷ்கஸ்ரு வநயநஸ்ய, உவநய ஸ்ரீம் விஹ்ருாயஹ்ருஸ்ய ஸ்ரு ஸ்ரிதஷ்ஸம்ஸ்காரஸ்' ஊத்யாவஷ்ஸ்ஸ்ரதே: ॥ உவாகஶேஹ்ருதர்நெ । கஸ்ரிவ ஸ்ரிஜநிழ = கஸ்ரிர்யாநாதி ॥

தேவலர்:—எவனது மாதா பிதாக்கள் இறந்தனரோ அவனது தேஹம் அசுத்தமாகிறது. அந்த வர்ஷம் முடிவதற்குள் அவன் தைவம், பித்ர்யம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது. ஸ்நானம், மஹாதானம், ஸ்வாத்யாயம், அக்னி பூஜை இவைகளை, மஹாகுருமருதியடைந்தால் முதல் வர்ஷத்தில் செய்யக்கூடாது. தைவம் = தேவதாஸ்தாபனம் முதலியது. பித்ர்யம் = அன்யர்களுக்கு ஸாபிண்ட்யம். "மாதா பிதாக்களின் மருதி வர்ஷத்தில், அன்யர்களுக்கு ஸாபிண்ட்யமானால் அதை வர்ஷாந்தத்தில் செய்யவும்." என்று ஸ்மருதி இருப்பதால்.

இவ்விதமிருப்பதால் மாதா பிதாக்களின் மருதிவர்ஷத்தில் ஜ்ஞாதிக்கு ஸம்ஸ்காரம் செய்தால், ஜ்ஞாதிக்கு ஸாபிண்ட்யம் செய்யப்படாவிடினும், ஆவச்யகமான சுபகர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். ஸ்நானம் = ஸமாவர்த்தனம். மஹாதானம் = பொன், குதிரை முதலியது ப்ரஸித்தம். ஸ்வாத்யாயம் = உபநயனம். உபநயனம் அத்யயனத்திற்காக ஆதலால். 'உபநயநம் + ஸம்ஸ்கார:' என்றார் ஆபஸ்தம்பர். உபாகர்மம் என்று சிலர்சொல்லுகின்றனர். அக்னி பூஜனம் = அக்ன்யாதானம் முதலியது.

ததஶ்ச—

‘வத்ஸராத்தே ததஃ ப்ரேதஃ பித்ருத்வமவாப்நுதே’ இதி வாயவீயவசநாத் ‘ப்ரேதலோகே தத்ர வஸதிரப்ரணாம் வர்ஷம் பூர்திர்யதா’ இதி விஜ்ஞாநேஶ்வரோக்தேஶ்ச ‘ஸபிண்டீகரணாத்பூர்வம் ப்ரேதத்வநிவ்ருத்திதஃ । தாவத்ஸ நாயம் வை தாவதஸ்தோ நவமபங்க்தே’ இதி லோகாக்ஷிணா ப்ரேதத்வநிவ்ருத்திநிவாரண லக்ஷணாரணநிஷேயஸ்யாத்ரோக்தத்வாத் ஸபிண்டீகரணே வ்யாஹ்ருதிரிக்தஶ்ராத்தகர்ம நகுர்வீத்யாஹ॥

ஸபிண்டீகரணம்—

‘ஆநத்யாத் கர்மணாம் வ்யாம்யாமேவாயுஷஃ க்ஷயாத் । ஸஞ்சிந்த்யாத்மநோ மர்த்ய ஆத்மாத்மாநம் யுனக்த்யத’ இதி வ்யாக்யாதாத்மநோ கர்மணாம்நாத்யாத் தத்ப்ரேதத்வநிவ்ருத்தயே ஆத்மாத்மாவிஷ்ணுநாத்மநா ஸஹ பித்ருபிதாமஹாதிவாத்மநாம்

அவ்விதமிருப்பதால், ‘வர்ஷம் முடிந்தபிறகு ப்ரேதன் பித்ருத்வத்தை அடைகிறான்’ என்று போதாயன வசனத்தாலும், ‘ப்ரேதர்களுக்கு ஒரு வர்ஷம் முடியும்வரையில் ப்ரேத லோகத்தில் வாஸம் சொல்லப்பட்டுள்ளது’ என்று விஜ்ஞாநேச்வர வசனத்தாலும், ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகும் ப்ரேதத்வம் நிவ்ருத்திக்காததால் வர்ஷம் பூர்ணமாகும்வரையில் விபூதியைத் தரிக்கக்கூடாது’ என்று லோகாக்ஷியினல் ப்ரேதத்வம் நிவ்ருத்திக்காததைப்பற்றிப் பஸ்மதாரணநிஷேதம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், அசுத்தனாகியதால், மாதா பிதாக்களுக்கு 12-ஆவது நாள்முதலாகிய காலத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் முதலாப்திகம்வரையில், பும்ஸவனம் முதலிய அநவகாச கார்யங்களைத் தவிர்த்த சுபகார்யத்தைச் செய்யக்கூடாதென்கின்றனர்.

மற்றும் சிலரோவெனில் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்–“குலதர்மங்கள் அநேகமாயிருக்குமாதலாலும், புருஷர்களின் ஆயுளும் குறைந்ததாதலாலும், சரீரமும் ஸ்திரமல்லாததாலும், 12-ஆவது நாள் ச்லாக்யமாகிறது’ என்று வ்யாக்ரபாத வசனத்தால் குல தர்மங்கள் வெகுவாகியதால் என்பதினல் 12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்

வைதஹோவாநிவ்ருத்தாவபி, ‘வைதஶ்ராஜாநி ஶிஷ்டாநி ஸவிண்ஶ்ரா
கரணம் தயா ! கவகஶ்யாவி கவீ²த கத²ா நாந்தீ²வை
தி³ஜை²’ இதி நாந்தீ²வ்ரதோ உபவஸ்திதெ ராவிகாவகஷ²வியா
நாஸ நிஷெயாஹாவாத்³ ‘ஶ்ரீதள வித்³ரள யஸ்ய ஶ்ரெஹஸ்ஸஸ்யா
ஸ்ரவிஹ²வெஸ்’ இதி ஶ்லோகஉபெநொத்தகி²வ்ருத்³தி⁴நி
மித்தாநி ஸ்ரஹகி²ரணி விவாஹாதீ³நபி கத²வ்யாநி’ இதி ॥
ஶிஷ்டாசாராதி³ஹ வ்யவஸ்தா ॥

விதை⁴ரணாவை உபாதி³ஶ்ராத்³தா⁴நிஷெயை: ॥

விதை⁴ரதாவை உபாதி³ஶ்ராத்³தா⁴நிஷெய உக்தை: ஷட்பி⁴: ஸ்தை²—

‘ஸவிண்ஶ்ரகரணாத்³ ஊர்த்⁴வம் வஷ²ம் வஷ²ாத்³ வஷ²ாத்³வை வா ।
நக்ஷத்ரஸ வாவ²ணஶ்ராத்³த⁴ஷ்டகா ந விஹந்யதெ’ இதி ॥
கஷ்டகாவ்ருத்திரிக்தாபரபக்ஷாயணாதி³ஶ்ராத்³தா⁴நி நகாயஶ்சித்யஶ்ச ॥

தற்குப்பிறகு கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கலாமென்று சொல்லியதால், ப்ரேத பாவ நிவ்ருத்தி இல்லாவிடினும், ‘மீதியுள்ள ப்ரேத சிராத்தங்கள் ஸபிண்டீகரணம் இவைகளை அபகர்ஷித்தாவது நாந்தீ முகத்தில் செய்யலாம், என்று. நாந்தீ என்பது வந்தால் மாஸிகாப கர்ஷம் செய்யவிதியிருப்தாலும், நிஷேதமில்லாததாலும், ‘பிதரௌ ப்ரமீதௌ யஸ்ய’ என்ற இரண்டு ச்லோகங்களால் சொல்லப்பட்ட கர்மங்கள் தவிர்த்த சுபகர்மங்கள் எல்லாம் விவாஹம் முதலியவை களும் செய்யத் தகுந்தவையே” என்று. இவ்விஷயத்தில் சிஷ்டா சாரத்தால் வ்யவஸ்தையை அறியவும்.

மாதாபிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில் தர்சாதி சிராத்தங்களுக்கு நிஷேதம்.

மாதாபிதாக்களின் மரணவர்ஷத்தில் தர்சாதிசிராத்த நிஷே தம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

ஷட்த்ரிம்சன்மதத்தில்:- “ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு ஒரு வர்ஷம் அல்லது 6-மாதம் வரையில் பார்வணசிராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. அஷ்டகைக்கு நிஷேதமில்லை” என்று. ‘அஷ்ட கையைத் தவிர்த்த தர்சம், மஹாளயம், மன்வாதி, இந்த சிராத் தங்களைச் செய்யக்கூடாது என்பது பொருள். அவ்விதமே,

தயாவ ஹ்யதஞ்ஞே—

'கூரஸ்ராஹம் மயாஸ்ராஹம் ஸ்ராஹம் வாவாவக்ஷிகுழி । வ்ரய ஜெzவை ந கூவீஃத கெஸாநாம வவநம் தயா' ஹதி ॥ [வ்ரீத விதயகஃ கூயஃா நகூயஃாஹாஹிகாவயி] ஹதி வாஸாஞாழி ॥

சூஸ்வாயநஹ்ஸு—

'யந்நாவை வாஹிகம் ஸ்ராஹம் யவ்ய விகெதாஹஃவெதிஹ । வ்ரீகிண்ஹாநாதந்நாவி வாவஃணம் ந வஸாஉஞ்ஞே' ஹதி ॥ யவ்ஹிந்நுஸாவைவ்ரயஸாஹிகுழி, ததாஹிகாகூவஸ்வவ்யம் வாவஃணம் ஹஸஃாதிஸ்ராஹம் நகூயஃாதிதயஃம் ॥

ஹ்யதஞ்ஞே—

'வவிண்ணீகாணாஹ்ஹ்வம் ஷண்ணாவாஹ்யதஞ்ஞேzவி ய । நகூயஃாகூ வாவஃணஸ்ராஹ ஷஷ்டகா ந விஹந்யதெ' ஹதி ॥

வாவஃணம் = ஹஸஃாதி ॥

சூத கெவிஹாஹஃம்—

வநதாநி வவநாநி ஹொஜநவயஃாதஸ்ராஹநிஷெயவாணி ।

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:— அமாச்சாத்தம், க்யாச்சாத்தம், மஹாளய ச்சாத்தம், வபனம் இவைகளை முதல் வர்ஷத்தில் செய்யக்கூடாது. (பிதா இல்லாதவன் செய்யவேண்டும். அவனும் ஆப்திகம் வரையில் செய்யக்கூடாது) என்றுமொருபாடம்.

ஆச்வலாயனரோவெனில்:— "எவனது மாதாபிதாக்களுக்கு எந்த மாஸத்தில் ஆப்திகச்சாத்தமோ அந்தப்பிண்டதானத்திற்கு முன்பு, அவன் அந்தமாஸத்தில் பார்வணத்தை அனுஷ்டிக்கக் கூடாது" என்றார். "எந்த மாஸத்தில் ப்ரதமாப்திகமோ, அதில் ஆப்திகத்திற்கு முன்பு பார்வணத்தை = தர்சம் முதலிய ச்சாத்தத் தைச் செய்யக்கூடாது" என்பது பொருள்.

மற்றொரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு 6-மாஸத்திற்குள் பார்வணச்சாத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. அஷ்ட கை நிஷேதிக்கப்படுவதில்லை. பார்வணச்சாத்தம் = தர்சாதி ச்சாத்தம்.

இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர் — இந்த வசனங்கள் போஜனம் வரையிலுள்ள ச்சாத்தத்தை நிஷேதிப்பதில்

வம்வஷ்ணாகு ஷண்ணாவாஆ கவ்ஷ்ணாமவி திவொஷகோத்ரம் கதவ்யழ, ‘ஸவிண்டீகரணாத்பூர்வம் சாவஸம்க்ரமணாதிஷு। வ்ருத்தியொஷகஷஷ்ணாகு க்ஷேத்ரவிண்டாம்ஷயாzzவரொகு’ இதி திவொஷகோத்ரவியாநாகு’ இதி ॥

கநெவ்ய தூ ‘ஸவிண்டீகரணாத்பூர்வம்’இதி வஷ்ணாதைவாவிண்ஷ்யவாழி। திவொஷகஸ்ய ப்ராஜவ்யாவ்ருவமக்ஷணழ, தெந வஷ்ணாகு வாம ஏஷ்ணாப்ராஜாதிகம் கூபவ்ணாகு’ இதி வ்யாவக்ஷதெ ॥

ஸதகவ்யாவ்யாதாரஷ்ட ‘ஏஷ்ணாதிப்ராஜம் ஸவிண்டீகரணாகு வ்ராக் நாஷ்ஷ்யவ, ‘நாஸவிண்டீக்ருதெ வ்ருதெ விதிர்காயம் ப்ரவதவ்யதெ। ஸவிண்டீகரணம் க்ருக்வா கூபவ்ணாகு விதிர்ய ஸ்ம்ருதி ஸ’ இதி ஷ்ண்யதெ:’ இதி ॥

வததவி ஸவிண்டீகரணாகு வாம ஏஷ்ணாதிப்ராஜவியா நம் வஷ்ணாதைவாவிண்ஷ்யாதிவ்ராயழ, கநெயா ‘ஸவிண்டீகரணா

தாத்பர்ய முள்ளவைகள். ஒரு வர்ஷத்திற்கோ 6-மாஸத்திற்கோ முன்பும் திலோதகதானம் மட்டில் செய்யப்பட வேண்டும். ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகு, மாஸஸங்க்ரமணம் முதலியவைகளில் புத்ரன் திலோதகதானத்தைச் செய்யலாம், க்ஷேத்ரபிண்டதானத்தையும் செய்யலாம்’ என்று திலோதகதானத்திற்கு மட்டில் விதி இருப்பதால், என்று.

மற்றவரோவெனில், ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகு’ என்றது வர்ஷாந்த ஸாபிண்ட்யத்தைப் பற்றியது, திலோதகம் என்றது ச்ராத்தத்திற்கும் உபலக்ஷணம். ஆகையால் வர்ஷத்திற்குப்பிறகு தர்சாதி ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும், என்று வ்யாக்யானம் செய்கின்றனர்.

சதகவ்யாக்யானக்காரரோவெனில்:- ‘தர்சம் முதலிய ச்ராத்தம் ஸபிண்டீகரணத்திற்கு முன் நிச்சயமாய் இல்லை. ‘ஸபிண்டீகரணம் செய்வதற்கு முன்பு பித்ருகார்யம் வருவதில்லை. ‘ஸபிண்டீகரணம் செய்து பிறகு பித்ருகார்யத்தையும் சுபகார்யங்களையும் செய்ய வேண்டும்’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் என்றார்.

இவ்விதம் ஸபிண்டீகரணத்திற்குப் பிறகு தர்சாதி ச்ராத்த விதியும் வர்ஷாந்த ஸாபிண்ட்யத்தில் அபிப்ராயமுள்ளது. அவ்விதமில்லை யெனில், ‘ஸபிண்டீகரணத்திற்குப்பிறகு ஒருவர்ஷம்

உத்ஸ்ருஜ்ய வஷட்கும் வஷட்காத்பூர்வே வா' இதி வத்ஸ்யோக்த வத்நவிரோதஸ்யாத்' இத்யாஹுஃ ॥

'ஸபிண்டீகரணாத் பூர்வம் ப்ரேதஸ்ய வத்ஸரம் யாவத் ப்ரதிமாஸம் ஏகோத்திஷ்டம் ஶ்ராத்தம் ப்ரதிதினம்' இதி ஹ்ரஸ்வ ஸ்ம்ருதேஃ ஏகோத்திஷ்டஸ்ய நித்யத்வாத் ஸபிண்டீகரணாத் பூர்வம் ஏவ ஶ்ராத்த த்ரயஸ்ய ப்ராப்தேஃ । ஸபிண்டீகரணாத் பூர்வம் ஏகோத்திஷ்டஸ்ய ப்ராப்தாவபி

ஜாவாலி:—

‘ஸ்ராஜ்ஜம் கூஷ்கூரா தூ தவ்ஷ்யெவ வூநஃஸ்ராஜ்ஜம் நதஜ்ஜிநெ।
நைமித்திகம் தூ கூதஷ்வம் நிமித்தாநூக்ரமோஷயேத்’ ஜதி ॥

கூதூஸ்ரவி—

ஸ்ராஜ்ஜம் கூஷ்கூரா வூநஃஸ்ராஜ்ஜம் நகூர்யாத் கெகுவாஸஸ்ரே।
யதி நைமித்திகம் நஷ்யாத் கெகோஜ்ஜ்வம் ஸவெஷ்ஷ்யதி’ ஜதி ॥

வநகுவதூ ஸ்ராஜ்ஜயம் நைகுஜிநெ கூர்யாதிதூஷ்ய நிஷெயஷ்ய விஷபொஜிஷ்டதஃ விதூர்யெவாஸ்ரே—

‘நைகஃஸ்ராஜ்ஜயகெகோஜ்ஜ்வகெகுவாஸஸ்ரே கூர்யாதெவ நைகுஷ்யாத்। தஜ்ஜ்யா— ‘நிதூந ஷாஜிஷ்டகுவ், - மொஜகூம் ஹெந ஶாஜிகுவ், ஷாஜிஷ்டகெந ஶுஷாஜிய-ஸ்ராஜிஸ்ரஹண (ஸம்க்ராந்தி)ஸ்ராஜ்ஜாநாம் ஸஜிவாதெ வ்யவஜ்ஜாகு வூவ்வஷ்டுஜிஜெ ஸ்ரூதூஷாஜிஷ்டகாஜிஸ்ராஜ்ஜவெவ கூர்யாஜ்நிய தவ்ய வெயஷ்ஷ்யாகு’ ஜதி ॥

ஜாபாலி:— ச்ராத்தம் செய்த பிறகு, அதே தினத்தில், அவனுக்கே மறுபடி ச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. ஆனால் நைமித்திகச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். நிமித்தத்தின் க்ரமத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவும்.

க்ரதுவும்:— ஒரே தினத்தில், ச்ராத்தம் செய்து மறுபடி ச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. அது நைமித்திகமல்லாததாகில், ஒருவரையே உத்தேசித்துள்ளதானால்.

ஒருவரையே உத்தேச்யர்களாயுடைய இரண்டு ச்ராத்தங்களை ஒரேதினத்தில் செய்யக்கூடாது என்ற இந்த நிஷேதத்திற்கு விஷயம் சொல்லப்பட்டுள்ளது,

பித்ருமேதஸாரத்தில்:—ஒருவன் ஒருதினத்தில் ஏகோத்தேச்யமான 2-ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது. அது எவ்விதமெனில், நித்யச்ராத்தத்துடன் தர்சச்ராத்தத்திற்கும், ஸோதகும்பத்துடன் மாஸிகத்திற்கும், தர்சச்ராத்தத்துடன் மன்வாதி, யுகாதி, க்ரஹண (ஸங்க்ராந்தி) ச்ராத்தங்களுக்கும் சேற்க்கை ஏற்பட்டால், ப்ரஸங்கத்தால் பூர்வம் ஸித்திப்பதால் பின்பு சொல்லப்பட்ட தர்சச்ராத்தம் முதலியதையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அநியதம் பலிஷ்டமாகியதால்” என்று உள்ளது.

ஸனகஃவ்யாஶயெனித்யம் விதத்யஃம் வாஜபேயகே' உத்தரேதந நித்யஶ்ராஜெந ஸஹ ஸ நிவஃவதி யஃஶ்ராஜம் வ்ரீதவித்யகோ த்விஜஃ। உத்தரயெ ஶாலி ஶாலி வ்ராயஶ்சித்தீ யதெ த்விஜஃ' உத்தரதஃ ஶ்ராஜஸ்ய ஸனிவாதெ = ஸம்ஶெ ஷநெ, தஸ்ய ஸொஜகாம்ஸஶ்ராஜெந ஸஹ ஶாலிகஸ்ய ஸனி வாதெ, ஶஃஶ்ராஜெந ஸங்ஶ்ய மஶ்ரஸ்ண (ஸம்க்ராந்தி) ஶ்ரா ஜாநாம் ஸந்நிவாதெ ஸதி உத்தரஶஃஶ்ரிஶ்ராஜெந கநியதெந நியதநித்யஶ்ராஜாதிஸிஜெ நஃநியதநித்யஶ்ராஜாதி வ்யயமந ஷெயழி। வ்ரதஸ்ஹம் க்ரியமாண நித்யஶ்ராஜாவெக்ஷயா ஶஃ ஶ்ராஜநியதழி, ஸஸ்வம் ஸொஜகாம்ஸு வ்ரதஸ்ஹம் விஹிதஸு ஶாலி ஶாலி ஶ்ரதாஹெ விஹிதம் ஶாலிகநியதழி, ஸஸ்வட ஶஃ ஶ்ராஜம் வ்ரதிஶாஸம் நியதழி, ஸங்ஶிகம் தர்ஶ கஸ்ய கஸ்யசிந்நாஸி ஸம்ஸ்வாநநியதழி, தஸ்ய ஸம்பஸ்வாதஶெஷாந ஷெஷபதித்யஃ॥

(ஶஃஸம்க்ராந்திஶ்ராஜயொஸ்ஸந்நிவாதெ தர்ஶ ஸயொஸ்தர்

'பஞ்சமஹாயக்ஞத்திலுள்ள பித்ருயஜ்ஞத்தில் ப்ரதிதினம் ஒரு ப்ராம்ஹணஸ்யாவது புஜிப்பிக்கவும்' என்று சொல்லப் பட்டுள்ள நித்ய ச்ராத்தத்துடன், 'அஜீவபித்ருகனை எந்த ப்ராம் ஹணன் ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் தர்சத்தில் ச்ராத்தம் செய்வ தில்லையோ அவன் ப்ராயச்சித்தியாய் ஆகிறான்' என்று சொல்லப் பட்டுள்ள தர்ச ச்ராத்தம் சேர்ந்தால், அவ்விதம் ஸோதகும்ப ச்ராத்தத்துடன் மாஸிகம் சேர்ந்தால், தர்சச்ராத்தத்துடன் மன் வாதி யுகாதி க்ரஹண (ஸங்க்ராந்தி) ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் மேலுள்ள அநியதமான தர்சாதி ச்ராத்தத்தால், நியதமான நித்ய ச்ராத்தாதிகள் ஸித்திப்பதால், நியதமான நித்யச்ராத்தம் முதலியவை தனியாய் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. ப்ரதி தினம் அனுஷ்டிக்கப்படும் நித்ய ச்ராத்தத்தை அபேக்ஷித்து தர்ச ச்ராத்தம் அநியதம். இவ்விதம் ப்ரதிதினம் விஹிதமான ஸோத கும்பத்தை விட, ப்ரதிமாஸம் ம்ருதிதினத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள மாஸிகம் அநியதம். இவ்விதம் தர்சச்ராத்தம் ப்ரதிமாஸம் நியதம். மன்வாதிகமோவெனில் ஏதாவதொரு மாஸத்தில் ஸம்பவிப்பதால் அநியதம். அது பலிஷ்டமானதால் அதை அனுஷ்டிக்கத் தகுந்தது என்பது பொருள்.

(தர்சச்ராத்தமும் ஸங்க்ராந்தி ச்ராத்தமும் சேர்ந்தால்

ஔவமகுவாஜ்ஞவதாஹெஹாஹாவாஅ ஔஷ்ரூஷ்ரூஷம் வஂகுஷ்ரூஷ்ரூஷம் வா சுநுதஷ்ரூஹந-ஷ்ஷெயழி) ॥

காஷ்ரூஹஔஷ்ரூzவி—

ஸ்நிதுஹாஸிஷ்கயொவ்ஹொஹகு-ஂஹோஹிகயொஷ்ரூவி । ஹாஸிஷ்கவுய-ஷ்ரூஹாஜெஷ்ரூ ஹாஸிஷ்காஷ்ரூஹுயொமயொஃ ॥ ஹாஸிஷ்கவுய வ ஔஙாஜெவ்ஹம்வாதெ ஷ்ரூஹகஃஷ்ணஃ । வுஹஹ்ரூஹிதஷ்ரூவுஹாவிவிஹெஷ-ஷ்ரூஷ்ரூஹாவஷ்ரூஹ' ஊதி ॥ சுஷுஹுயொமஷுஷ்வைந வஹ்ரூவஷபஷ்ரூஹணாஹெஷ்ரூஹயாஜீநா ஃ-ஷவஹஂஷ்ரூஹஃ, ஷ்ரூஹணாஹெஷ்ரூஹயொஷ்ரூஹாவாவுஹுகாஜீநகுவாஜ்ஞாஸிஷ்கெந வஂவாதஃ ॥

தஜைவ—

ஸ்நெகஃஷ்ரூஹவயம சுஷயஷ்ரூ ஜெகஜைவுஜைவெகுவாஹவஷ்ரூ । நெஜிதிகம சுவநெகெஷாஸ நிஜிதாநாம வ வஹ்ரூஷ்ரூ ॥ நெஜிதிகாநி தஷ்ஷுகுவா ஔவஜைதெகைவுzவி சூஷுஹுஷுஃ' ஊதி ॥ வஸகஃ

இரண்டுக்கும் பலம் ஸமானமாகியதாலும், தேவதாபேதமில்லாததாலும் ஏதாவது ஒன்றை அனுஷ்டிக்கவும்.) குண்டலாந்தர்கதமான இந்தப் பாகம் சில கோசங்களில் இல்லாததால் ப்ரக்ஷிப்தமென்றே தோன்றுகிறது, துல்யபலத்வமும் இல்லை. தர்சம் நித்யம், ஸங்க்ரமணம் நைமித்திகம் என்று விபாகம் மேலே சொல்லப்படப் போகிறது.

காலாதர்சத்திலும்:—நித்யத்திற்கும் தர்ச ச்ராத்தத்திற்கும், ஸோதகும்பத்திற்கும் மாஸிகத்திற்கும், தர்சத்திற்கும் யுகாதிக்கும், தார்சிகத்திற்கும் அலப்யயோகத்திற்கும் தார்சிகத்திற்கும் மன்வாதிக்கும் சேர்க்கையானால், ப்ரஸங்கத்தால் மற்றொரு ச்ராத்தமும் லித்திப்பதால், இரட்டைகளில் 2-ஆவதாகச் சொல்லியதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். (முக்யமாய் ஒன்றை அனுஷ்டிப்பதால் மற்றொன்றும் லித்திப்பது ப்ரஸங்கமாம்.) அலப்யயோக சப்தத்தால், சந்த்ர ஸூர்ய க்ரஹணம் அர்த்தோதயம் முதலியவைகளே க்ரஹிக்கவும். க்ரஹணமும் அர்த்தோதயமும் அமாவாஸ்யையில் ஸம்பவிப்பதால் தர்ச ச்ராத்தத்துடன் அவைகளுக்குச் சேர்க்கை.

காலாதர்சத்திலேயே:—"ஒருவன் ஒரு தினத்தில் ஒருவனுக்கே இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது. நைமித்திகமானால் இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யலாம். அநேக நிமித்தங்கள்

கதா வனகஷிநெ வனகஸ்ய விதாஷிகஃ ஷிஸ்ய ஸ்ராஜயம் ந குர்யாத், நைமித்திகஸ்ராஜயம் து குர்யாத், கநெகெ ஷாம் நிமித்தாநாம் ய ஸஸ்மிவாதெ ஸதி வஹூநி நைமித்திகாநி ஸ்ராஜாநி ஸெவதெதகெ்யவி கர்ஜஷ்வாநி குர்யாத், நிமித்தாநாம் தர்யுக்வாதித்யயாஃ ॥

ததாஹ காத்யாயநஃ—

‘ஸெ வஹூநி நிமித்தாநி ஜாயெரந்நெகவாஸரெ । நைமித்திகாநி காயாணி நிமித்தைதத்து நர்கரோத்’ இதி ॥

ஸெவதாஸ்ஸெ வனகஷ்ஸிந்து ஸிநெ ஸ்ராஜயாநர்ஷாநயி ॥

‘நைகஃ ஸ்ராஜயம் குர்யாத் ஸெகஸ்மெவைகவாஸரெ’ இதர்ஷஸ்ஸிமெ்யகெ ஸ்ராஜயநிஷெயாத் ஸெவதாஸ்ஸெ ஸ்ராஜயம் குர்யாத் ॥

சேர்ந்தால் அநேக ச்ராத்தங்களையும் செய்யலாம்.” ஒரு கர்த்தா ஒரு தினத்தில் ஒரே பிதா முதலியவரை உத்தேசித்து இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது. நைமித்திகங்களானால் இரண்டு ச்ராத்தங்களையும் செய்யலாம். அநேக நிமித்தங்கள் சேர்ந்தால் அநேக நைமித்திகச்ராத்தங்களைத்தேவதைகள் ஒன்றுயிருந்தாலும் எல்லாவற்றையும் செய்யலாம். நிமித்தங்கள் நைமானமாகியதால், என்பது பொருள். அதைச் சொல்லுகிறார்,

காத்யாயனர்:—ஒரு தினத்தில் இரண்டு நிமித்தங்கள், அல்லது அநேகம் நிமித்தங்கள் உண்டானால் அந்த நைமித்திக ச்ராத்தங்கள் எல்லாவற்றையும், நிமித்தங்களின் உற்பத்தி க்ரமத்தை அனுஸரித்துச் செய்யவும்.

தேவதாபேதமிருந்தால் இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யலாம்.

‘ஒருவன் ஒரு தினத்தில் ஒருவனுக்கே இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யக்கூடாது’ என்று உத்தேச்யன் ஒன்றுயிருந்தால் 2-ச்ராத்தங்களுக்கு நிஷேதமிருப்பதால், தேவதாபேதமிருந்தால், இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யலாம். அது சொல்லப் பட்டுள்ளது,

வித்ருயேவாரெ தஹ்-ஹாஹ்ரு தழ்—

தஹ்ருயா- ‘நித்ருஹாஸி-ருகாஹ்ரு ஹொஹ்கு-ம்ஹோவிகாஹ்வி கூநாம வம்பொமெ, கூஹ்விகெந வம்க்ரு-ஹ்கிோவிகுஹொஹ்கு-ம் ஹாநாம வம்பொமெ, ஹொஹ்கு-ம்ஹாஹ்வி-ஹ்வ-ருஃநா-ஹ்வெயஃநிய தக்வாஸு தெதொ ஃஸ-ருஃழி’ ஈதி ॥

நித்ருஸ்ரூஹ்நெந ஃஸ-ருஸ்ரூஹ்நெந வ ஹொஹ்கு-ம்ஹஸ்ரூஹ்ஷம் ோவிகும் ோத-ஃ விதி-வ்வ-ரூ க்ஷபாஹஸ்ரூஹ்ஷம் வ யஹா வம்ப-க்கும் தஹா ஸ்ரூஹ்ஷயம் கு-ய-ருஹ்ஹெவ। தது கூநிபதநிஶ்சிதம் ஹொஹ் கு-ம்ஹோவிகாஹ்விகாஹி வ-ஹ்வ-ம் க்ரூவ்கா நித்ருஃஸ-ருஸ்ரூஹ்நெ கு-ய-ருஸு, வஹ்வம் ோத-ஃ விதி-வ்வ-ரூ க்ஷபாஹஸ்ரூஹ்நெந வம் க்ரூஹ்ஞாஹிநெஶிதிகஸ்ரூஹ்ஷஸ்ரிவாதெ ஸ்ரூஹ்ஷயம் கு-ய-ருஸு, தது வம்க்ரூஹ்ஞாஹீநி கூநிபதநிஶ்சிதாநி வ-ஹ்வ-ம் க்ரூவ்கா கூஹ்வி கும் கு-ய-ருஹிதவ்ய-ருஃ ॥

வஹ்வம் வ ஹெவதாஹெஹெ வஸி நித்ருபொநெ-ருஶ்சிதிகயொ

பிந்துமேதஸாரத்தில்:-‘அது எப்படியெனில்—நித்யச்ராத்தம், தர்சச்ராத்தம் இவைகளுடன் ஸோதகும்பம், மாஸிகம், ஆப்திகம் இவைகள் சேர்ந்தால், ஆப்திகத்துடன் ஸங்க்ரமணம், மாஸிகம், ஸோதகுப்பம் இவைகள் சேர்ந்தால், ஸோதகும்பம் முதலியதை முன்பு அனுஷ்டிக்கவேண்டும். அநியதமாகியதால், பிறகு தர்சம் முதலியதை அனுஷ்டிக்கவேண்டும், என்று.

நித்ய ச்ராத்தத்துடனும், தர்ச ச்ராத்தத்துடனும், ஸோதகும்பம். மாஸிகம், மாதா அல்லது பிதாவின் ம்ருதாஹ ச்ராத்தம் எப்பொழுது சேருகின்றதோ அப்பொழுது இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். அவ்விஷயத்தில் அநியத நிமித்தமான ஸோதகும்பம், மாஸிகம், ஆப்திகம் முதலியதை முன்பு செய்து, பிறகு நித்ய தர்ச ச்ராத்தங்களைச் செய்யவும். இவ்விதம் மாதா அல்லது பிதாவின் ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்துடன், ஸங்க்ராந்த்யாதி நைமித்திக ச்ராத்தம் சேர்ந்தால் இரண்டு ச்ராத் தங்களைச் செய்யவும். அவைகளுள் ஸங்க்ரமணம் முதலிய அநியத நிமித்தங்களை முதலில் செய்து, பிறகு ஆப்திகத்தைச் செய்யவும்.

இவ்விதமிருப்பதால், தேவதாபேதமிருக்கும்பொழுது, இரண்டு நித்யங்களுக்கோ, நித்யநைமித்திகங்களுக்கோ சேர்க்கை இருக்கும்

வ்ரு ஸ்ரவிவாதெ ஶ்ராத்³த⁴ஸ்யவஶ்யம் கர்தவ்யம், தத்ர நைமித்திகம் நித்யம் வ்ருத்³தி⁴ம் கர்தவ்யம் ॥

தத்ரா ய காம்யாத்³ருக்காரஃ—

'நித்யஸ்ய ஹொத்³கூ⁴ஹஸ்ய நித்யாவிகுயொரபி। ஔபாஸன ஹொத்³கூ⁴ஹஸ்ய ஔபாஸனாவிகுயொரபி ॥ நித்யஸ்ய வாவிகஸ்யாபி ஔஸித்³காவிகுயொரபி ॥ யாமாத்³யாவிகுயொரபி ஸ்ருவி ஸ்ருத்³யாவிகுயொரபி। பூர்தாவிகஸ்ய வாயவ்யயொரபி ஸ்ருவி விஹிதஸ்ய தர்। வம்வாதெ தெவதாஹ்வாஸ ஶ்ராத்³த⁴ம் ஸமாவர்தெத ॥ நிமித்தா நியதிஶ்ராத்³த⁴ வ்ருத்³தி⁴ர் நாஷ்டாங்காரணாத்' இதி ॥ வஷட் உந்நெஷட் யஸ்ய ஶ்ராத்³த⁴ஸ்ய நிமித்தநியதம் தத்ர வ்ருத்³தி⁴ர்நாஷ்டியத், நியதநிமித்தஸ்ய வை யத்ஸ்வாத்ர। தெந ஹொத்³கூ⁴ஹாவிகாவிகாநி வ்ருத்³தி⁴ம் கர்தும் நித்யஶ்ராத்³தா⁴ஸிகெ கர்தவ்ய। ஔஸிகாவிகயொஸ்தாவதெ ஸூவிகம் கர்தவ்யமாத்³யஶ்ராத்³த⁴ம் வ்ருத்³தி⁴ம் கர்தும் ஔபாஸனஶ்ராத்³த⁴ம் கர்தவ்யம், வதெதஷட் உந்நெஷட் வஸ்தூத்³தி⁴ர்நாஷ்டம் தத்ர வ்ருத்³தி⁴ர்நாஷ்டியதி³ஷ்டம் ஸ்யாதி ॥

பக்ஷத்தில் இரண்டு ச்ராத்தங்களை அவச்யம் செய்யவும். அவைகளுள் அநியத நிமித்தமாயுள்ளதை முன்பு செய்யவும். அவ்விதமே,

காலாதர்சகாரர்:—"நித்யத்திற்கும் ஸோதகும்பத்திற்கும், நித்யத்திற்கும் மாஸிகத்திற்கும், தர்சத்திற்கும் ஸோதகும்பத்திற்கும், தர்சத்திற்கும் மாஸிகத்திற்கும், நித்யத்திற்கும் ஆப்திகத்திற்கும், தர்சத்திற்கும் ஆப்திகத்திற்கும், யுகாதிக்கும் ஆப்திகத்திற்கும், மன்வாதிக்கும் ஆப்திகத்திற்கும், ப்ரத்யாப்திகத்திற்கும் அலப்யயோக விஹித ச்ராத்தத்திற்கும் சேர்க்கையானல் தேவதா பேதமிருப்பதால் இரண்டு ச்ராத்தங்களைச் செய்யவும். நிமித்தம் நியதமில்லாதிருப்பது முதலில் அனுஷ்டிப்பதற்குக் காரணமாகும்" என்றார். இந்த இரட்டைகளில் எந்த ச்ராத்தத்திற்கு நிமித்தம் நியதமல்லவோ அதை முன்பு அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அநியத நிமித்தம் பலிஷ்டமானதால். அதனால் ஸோதகும்பம் மாஸிகம் ஆப்திகம் இவைகளை முன்பு செய்து, பிறகு நித்ய ச்ராத்த தர்ச ச்ராத்தங்களைச் செய்யவேண்டும். தர்சமும் ஆப்திகமும் சேர்ந்தால் ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தை முன்பு செய்து பிறகு தர்ச ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். இந்த இரட்டைகளில் பின்பு சொல்லப்பட்டது

தயா ஹ்ருதஞ்சே—

‘ஔரஸ க்ஷயாஹ ச்ரவஸே ப்ராஜம் தத்ர க்ரும ஹவெஷு।
க்ஷயாஹம் தா விதிவ்ருதம்ரு ஔரஸ்ப்ராஜம் ஸரோவரெஷு’ இதி ॥

ச்ரூவ்ராயநஷ்ரு—

‘யந்ரஹ்யெவாஷ்டிகம் ப்ராஜம் யஷ்ய வித்ரோஹ்ருவெதிஹ।
ப்ரூக்விஷ்ணூநாத்ரந்ரஹ்வி வாவ்ருணம் ந ஸரோவரெஷு’ இதி ॥
விஷ்ணூநாஸ = ச்ரூஷ்டிஸ்ப்ராஜீயவிஷ்ணூநாஸ ப்ரூக், வாவ்ருணம் = ஔர்ஹிப்ராஜம் ந ஸரோவரெஷித்யர்ம்ருஃ ॥

ரோதாவித்ரூப்ராஜஷயஸஞ்ஜிவாதெ வியிஃ ॥

ரோதாவித்ரூப்ராஜஷயஸஞ்ஜிவாதெ வித்ரூப்ராஜம் வ்ரு
வ்ரும் கூயர்ம்ருஸ। ‘ரோதாவிதெரோர்ஹ்ருதாஹெகூம் கரெநாவி
ஹவெஷ்ரு। வித்ரூப்ராஜம் வ்ரூரா கூக்வா கூயர்ம்ருந்ரூதரூர
நஞ்ரூர்ம்ரு’ இதி ஷ்ரூணாஸ ॥

எதுவோ அதை முன்பு செய்யவேண்டும் என்று சொல்லியதாய் ஆகின்றது. அவ்விதம்,

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—தர்சத்தில் ம்ருதாஹ ச்ராத்தம் வந்தால் ச்ராத்தத்தை எப்படி செய்வது? எனில், ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்தைச் செய்து பிறகு தர்ச ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

ஆச்வலாயனரோவெனில்:—எவனுடைய பிதாவுக்கு எந்த மாஸத்தில் ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தம் வருகிறதோ, அவன் அந்த மாஸத்தில் பிண்டதானத்திற்கு = ஆப்திக ச்ராத்தீய பிண்டதானத்திற்கு முன்பு, பார்வணத்தை = தர்சாதி ச்ராத்தத்தைச் செய்யக் கூடாது.

மாதா பிதா இவர்களின் ச்ராத்தங்கள் இரண்டும் சேர்ந்தால் விதி.

மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் இரண்டும் சேர்ந்தால் பிதாவின் ச்ராத்தத்தை முன்பு செய்யவும். ‘மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் ஒரே நாளில் வந்தால் பிதாவின் ச்ராத்தத்தை முன்பு செய்து பிறகு மாதாவின் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

தயா வ காமாஹுஶ்ச—

‘விதைராஷ்ட வித்ரவ்ய வ்யகூம வவ்ருது ஶ்ராஜகஶ்ருணி’ ஜதி ॥ வவ்ருது = வவிஷ்ணோகரணாதெ தஷ்டதரஹாவிநி வ்ருத்யாவிகாஹள வ ॥

காஷ்ணாஜநிஃ—

‘விதைராஃ ஶ்ராஜெ லஶம வ்ராவ்தெ நவெ வயக்ஷிதெ zவிவா। வித்ரவ்யவ்யம வஹா கய்காஹந்ருத்ராவத்தியொ மதஃ’ ஜதி ॥ கந்ருது = சாதாவித்ரவ்ருதிரிக்தஶ்ராஜெ ॥

ஹ்ரஸ்வதந்தெ—

‘சாதாவிதைராஃ ஶ்ரஸ்தாவ்ஹெகெ வாகாதீந்ர வ்ஹ காரயெக। கய்காஹுஶ்ச விதஃ ஶ்ராஜம வஶ்ராந்ரதஷ்ட யக்ஷாவியி’ ஜதி ॥

ஹாயணீயெ—

‘ஶ்ராஜகயெவயஷ்டவஶ வ்ராவ்தெ விதைராஃ ஶ்ரஸ்தெzஹநி। வநகவாகெந தஶ கய்காஹிதி ஹ்ரஸ்திகஸ்ரதொ விஷ்டஃ, ஜதி ॥

காலாதர்சத்தில்:—மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தம் எல்லாவற்றிலும் பித்ரு ச்ராத்தம் முன்பு செய்யப்படவேண்டும். ஸர்வத்ர = ஸபிண்டீகரணம் வரையிலுள்ளதிலும், அதற்குமேல் வரக்கூடிய ப்ரத்யாப்திகம் முதலியதிலும்.

கார்ஷ்ணாஜநி:—மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் ஒரு தினத்தில் வந்தால் நவங்களாலும் அந்தரிதங்களாலும், பிதாவின் ச்ராத்தத்தையே எப்பொழுதும் முன்பு செய்யவேண்டும். மாதா பித்ரு வ்யதிரிக்த ச்ராத்த விஷயத்தில் ஸம்பந்த ஸாமீப்யத்தைக் கவனித்து அதன் க்ரமமாய்ச் செய்யவேண்டும்.

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:—மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் ஒரு தினத்தில் சேர்ந்தால், பாகம் முதலியவைகளைச் சேர்த்துச் செய்யவும். முன்பு பிதாவின் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். பிறகு மாதாவுக்கு விதிப்படி செய்யவும்.

ஸாயணீயத்தில்:—மாதா பிதாக்களின் ம்ருதாஹத்தில் 2-ச்ராத்தங்களும் சேர்ந்தால் அவ்விரண்டு ச்ராத்தங்களையும் ஒரே பாகத்தால் செய்யவேண்டும் என்று ஸ்ம்ருதிகார்கள் சொல்லுகின்றனர்.

ஹேமாத்ரள—

'மாதாபித்ரோரேகதிநே ஶ்ராத்தம் ச பூக்ருதம் ஸவேத் ।
ஸகபாகேந தத் கார்யாத்ரணாதி ப்ருதக் ப்ருதக் ॥
நாளாதிஶேஷதோஷோऽத்ர காலைக்யாத்து ப்ருதஶ்வியள ।
ரளஹிணாதெ பிதுஃ க்ருத்வா வைரிஞ்சே மாதுராரபேத்'
இதி ॥

சூஶ்வலாயநோऽத்ர விஶேஷமாஹ—

'ஸகத்ரைவ திநே ஶ்ராத்தயம் ப்ராப்தம் யதா ததா ।
சரேதேவ புரா வர்ஷாத் பித்ரோரேகஸ்து தத்ஸுதஃ ॥
தாவத் பூர்வம் ம்ருதஸ்யாதள க்ருத்வா ஸ்நாத்வா யதாவிதி ।
பஶ்சாத் பஶ்சாந்ம்ருதஸ்யைவ ப்ருதக்பாகேஸ்ஸமாசரேத்'
இதி ॥ ஸகஸ்யாம் திதள ஸத்வாதாநுமரணஸம்பந்தவ்யதி
ரிக்தம் பித்ரோஃ ஶ்ராத்தயம் யதா ப்ராப்தம் ததா பஹுஷு
விஹக்தேஷ்வபி புத்ரேஷு ஸத்ஸு ஸகோ ஜ்யேஷ்ட ஸவ
புரா வர்ஷாத் நவஶ்ராத்யூநாஹ்நிகபர்யந்தம் மரண
க்ரமேண கார்யாதித்யர்த்தஃ ॥

ஹேமாத்ரியில்:— மாதா பிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் ஒரே தினத்தில் ப்ராப்தங்களானால் அவைகளை ஒரே பாகத்தால் செய்யவும். வரணம் முதலியதைத் தனித்தனியாய்ச் செய்யவும். ஒரே காலத்தில் ச்னித்தனியாய் செய்யும் இவ்விஷயத்தில் அன்னாதிகளுக்குச் சேஷதோஷம் என்பதில்லை. ரௌஹிண முஹூர்த்தத்தின்(18-நாழிகைக்குள்.)முடிவில் பித்ருச்ராத்தத்தைச் செய்து, வைரிஞ்ச முஹூர்த்தத்தில் மாத்ரு ச்ராத்தத்தை ஆரம்பிக்கவும்.

இவ்விஷயத்தில் விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறார்,

ஆச்வலாயனர்:— 'ஏகத்ரைவ + ஸமாசரேத்' என்று. இதன் பொருள்— "ஒரு திதியில் ஸங்காதமரணம், அனுமரணம் இவைகளைத்தவிர்த்து, மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் இரண்டும் எப்பொழுது சேர்ந்து வருகிறதோ அப்பொழுது, அநேகபுத்ரர்கள் இருந்தால் அவர்கள் விபக்தர்களாயினும் அவர்களுள் ஜ்யேஷ்டன், வர்ஷத்திற்குட்பட்ட நவச்ராத்தம்முதல் ஊநாப்திகம் வரையிலுள்ளதை மரணக்ரமமாய்ச் செய்யவும். முதலில் செய்து ஸ்நானம் செய்து பிறகு, பின்பு இறந்தவனுக்குத் தனிப்பாகத்தால் செய்யவேண்டும்" என்பது.

வனவம் ய வஷ-ரூஸ வ-ஹ்வ-ம் கத-ஹ்வ்ம் ஶ்ராத்ம் வ்ரூய
வ்ரூகெந வித்ரூவ-ஹ்வ-ரூகம் வா ஶ்ரூணகு ஶ்ரூணை வா கூ-ய-ரூஸ,
கூஹ்விகாஹ்நி வஹவாகெந வித்ரூவ-ஹ்வ-ரூகஶ்வை கூ-ய-ரூஸிதி
ஷ்ஹிதம் । ஶாவிகாஹ்விகபொய-ரூஸவஸ வ்ரூவ்ள த-ரூ ஶாத-ரூஃ
வித-ரூவ-ரூ கூஹ்விகம் வ்ரூயஶ்ம் கத-ஹ்வ்ம், ஶாவிகம் த-ரூ வ்ரூயகு
வாகெந வஶ்ரூஸ காயம், ‘வனகாஹெ ஶாவிகாஹ்ள வெஸ
வ-ஹ்வ-ம் வ்ரூத்ரூஹ்விகம் ஹவெஸ । வஶ்ரூத்-ரூ ஶாவிகம் காயம்
வ்ரூயகு’வாகவாநிகி்ரூயா’ இதி ஷ்ரூணாஸ ॥

கநெகஶ்ரூஶ்வஸஹ்நிவாதெ வியிஃ ॥

விதெரூஜ்ஜ-ரூத்ரூஹெஶ்ரூ ஶ்ரூஶ்த்ரூயஸஹ்நிவாதெ கூஶ்ரூவ
ஶாயநஃ—

‘நெகத்ரூஹிவஹெ ஶ்ரூஶ்த்ரூயம் ஜாகவி விஶ்ரூதெ । வனகூஃ
கூ-ய-ரூத்ரூயா வ்ரூவ்ரூதெ கநெரூயா ஶ்ரூத்ரூரூவரூம வரூஸ ॥ ஶ்ரூத
யவிஶ்ரூஶாநெத-ரூ தஸ வரூzஷ்ஹி ஸஶாவரூஸ । வஶ்ரூஶாரூத

இவ்விதமிருப்பதால் வர்ஷத்திற்கு முன்பு செய்யவேண்டிய ச்ராத்தத்தைத் தனிப்பாகத்தால் பித்ருச்ராத்த பூர்வமாகவாவது மாணக்ரமமாகவாவது செய்யவும். ஆப்திகம் முதலியவைகளை ஒரே பாகத்தால் பித்ருபூர்வமாகவே செய்யவேண்டும் என்பது நிலைத்தது. மாஸிகமும் ஆப்திகமும் ஒரேதினத்தில் வந்தால், மாதாவினுடையதாயினும், பிதாவினுடையதாயினும் ஆப்திகத்தை முதலில் செய்யவும். மாஸிகத்தை தனிப்பாகத்தால் பின்பு செய்யவும். “ஒரேதினத்தில் மாஸிகாப்திகங்கள் சேர்ந்தால் முன்பு ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவும். பிறகு மாஸிகத்தைச் செய்யவும், பாகத்தைத் தனியாய்ச் செய்யவும்.” என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்,

அநேகம் ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் விதி.

மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தங்கள் 2, ஜ்ஞாதி முதலியவனின் ச்ராத்தம் 1, இவ்விதம் 3-ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால்,

ஆச்வலாயனர்:—‘ஒரே நாளில் 3-ச்ராத்தங்கள் செய்வது ஒருகாலும் இல்லை. அவ்விதம் சேர்ந்தால், ஒரு ப்ராதா 2-ச்ராத்தங்களைச் செய்யவும். மற்றொரு ப்ராதா மற்றொரு ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ப்ராதா இல்லாவிடில் அதை மறுநாளில் செய்யவும்,

பொஹ்ராவத்ரிதெஹ்ராஃ வ-வெஹ்ருஸ்ரீ ஸ்ரஹ்ருதெ ॥ வஸவம் விஹ்ரஸ்ரு கூதஹ்ருஹ்ரம் வம்ஹ்ரூவெத்ரு யீஃதா வஸ்ரா। கூநஹ்ருயா ஸ்ரூஃஸ்ரஸ்ரஞா ஹ்ரூஸ்ரு ஸ்ரூஃஸ்ரஸ்ரூஸ்ரகூஹ்ரூவெஸ்ரு' உதி ॥ வஸகூகதஹ்ருகம் ஸ்ரூஃஸ்ரு தூஹ்ருயெகூஹ்ரிநு ஹிவஸ்ரெ நவிஹ்ருதெ, வஸகொ ஹ்ரூதா விதெஹ்ராஃ ஹ்ரூவெத்ரு ஸ்ரூஸ்ரெ கூஹ்ரயஹ்ருஸ்ரு, கூநெஹ்ரூ ஹ்ரூதா ஜ்ரூதிஸ்ரூஃஸ்ரம் உஸ்ரெஸ்ரு, கூவிஹ்ருஃஸ்ரொநெ தஹ்ரூ ஹ்ரூதாநி ஃஸ்ரணகூஹ்ரோஸ்ரு வஸ்ரூஸ்ரு வூவம் விதெஹ்ராஃ ஸ்ரூஃஸ்ரயம் வ-வெஹ்ருஹ்ருஹிவஸ்ரெ ஹ்ருதகியள கூஹ்ரயஹ்ருஸ்ரு, வ-வெஹ்ருஹ்ருதவஹ்ரூவி ஜ்ரூதஹ்ரூஸ்ரெஃ ஸ்ரூஃஸ்ரம் ஹ்ருதகியெஃ வஸ்ரஹிவஸ்ரெ கூஹ்ரயஹ்ருஹிதஹ்ருயஹ்ருஃ। கூயஹ்ருஸ்ரு விதெஹ்ராஸ்ரநுதஸ்ர ஸ்ரூஃஸ்ரஹ்ரு ஜ்ரூதஹ்ரூஹிஸ்ரூஃஸ்ரஹ்ரு ஸ்ர வஸ்ரஹ்ரிவாதெ ஸ்ரூஃஸ்ரஃயம் விதஹ்ருவ-வெஹ்ருகம் தவஹ்ரூம் கியள கூயஹ்ருஹிதஹ்ரூஃஸ்ரதம் ஸ்ரவதி ॥

ஸ்ரூஃஸ்ரத-ஷயஸ்ரந்நிவாதெ ஹ்ருதஹ்ருஞ்ஞெ—

•கூஹ்ரிகூம வ்ரூயஃம கூயஹ்ருநூஹ்ரிகூம தஹ்ரூ ததஃ வஸ்ரூழ।

மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தம் பின்பாகியதாயினும் முதல் நாளில் செய்யவும். ஸங்நிபாதம் வந்தபொழுது புத்தியுள்ளவன் எப்பொழுதும் நன்கு ஆலோசித்துச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் ச்ராத்தத்தைக் கெடுத்தவனுவான். ச்ராத்தங்களுக்கு ஸங்கரத்தைச் செய்தவனுவான்' என்றார். ஒரு கர்த்தா ஒரு நாளில் மூன்று ச்ராத்தங்களைச் செய்வது என்பதில்லை. ஒரு ப்ராதா, மாதாபிதாக்களின் ச்ராத்தங்களைச் செய்யவும், மற்றொரு ப்ராதா ஜ்ஞாதியின் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். ப்ராதா இல்லாவிடில், மரணக்ரமத்தால் பின்பு செய்யவேண்டியதாயினும் மாதாபித்ரு ச்ராத்தங்கள் இரண்டையும் முதல் நாளில் ம்ருததிதியில் செய்யவும். முன்பு இறந்தவனுயினும் ஜ்ஞாதி முதலியவனின் ச்ராத்தத்தை ம்ருததிதியின் மறு நாளில் செய்யவேண்டும் என்பது பொருள். இவ்விதமிருப்பதைக் கொண்டு, மாதாபிதாக்களுள் ஒருவரின் ச்ராத்தமும், ஜ்ஞாதி முதலியவரின் ச்ராத்தமும் ஆக இரண்டு ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் இரண்டு ச்ராத்தங்களையும் மாதா அல்லது பிதாவின் ச்ராத்தத்தை முன்பும், மற்றதைப்பின்பும் அந்தத் திதியிலேயே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியதாய் ஆகிறது.

நான்கு ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால்

ஓர் ஸ்ம்ருதியில்:-ப்ரத்யாப்திகத்தை முன்பும், பிறகு மாஸிகத்

உபஸ்ரூாத்தம் த்ருதீயம் வ்ராஹ்மணாய தேப்ய: ஸ்வதா நம: இதி ॥ ஸ்வதாயை கரணீகுவ்ரணவ்ய வஸ்தாஉபஸ்வதாயைபொதெவ தாஹெஹாக வ்ரியகரணம் ॥

கந்யாரணாவிகவிஷயெ ஹ்ரம்:—

'யா வஸாரொஹணம் கரியாஹ்ரு தத்ரிதாம் வதிவ்ரதா । தாம் ரூதெzஹம் ஸம்ப்ராவெ வ்ரியகர் விண்ணை நியொஜயெ' இதி । வ்ரியகர்விண்ணநியொஜநம் = வ்ரியகர்ஸ்ராத்தகரணம் ॥

தயா வ ஹ்ரூத்ருதெரெ—

'வனகவித்ரும் வஸாரஸ்ரூள ஸம்வதீ நியநம் மதள । வ்ரியகர் ஸ்ராத்தம் தயொ: கரியா ஸொஹம் வ வ்ரியகர் வ்ரியகர்' இதி ॥

லொகாக்ஷிஹ்ரு—

'ரூதெzஹம் வஸாவெந விண்ணநிவ்ராவணம் வ்ரியகர் । நவஸ்ராத்தம் தரு ஸம்வதெரானாரொஹணவனவத:' இதி ॥ ரூதெzஹம் விண்ணநிவ்ராவணம் = ரூதாஹஸ்ராத்தம், வஸா

தையும், மூன்றுவதாகத் தர்ச ச்ராத்தத்தையும், நான்காவதாக மஹாளயத்தையும் செய்யவும் என்றுள்ளது. மஹாளயத்தில் காருணிக வாணமிருப்பதால் தர்ச மஹாளயங்களுக்கு தேவதா பேதம் இருப்பதால் அவைகளைத் தனியாய்ச் செய்யவேண்டும்.

அனுமரணப்திக விஷயத்தில்,

ப்ருது:— எந்தப் பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் சிதையில் ஏறி அனுமரணம் செய்தாளோ அவளுக்கு ம்ருதி தினத்தில் தனியாய்ப் பிண்டத்தைக் கொடுக்கவும். ப்ருதக் பிண்டே நியோஜயேத் = தனியாய் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவேண்டும். அவ்விதமே,

ஒரு ஸ்ம்ருதியில்:— ஒரு சிதியில் ஏறி, தம்பதிகள் மரித்தால் அவர்களுக்கு ச்ராத்தத்தைத் தனியாய்ச் செய்யவும். அன்னமும் தனித்தனி.

லோகாக்ஷியோவெனில்:— தம்பதிகளுக்கு ம்ருதாஹ ச்ராத்தத்தை ஸமாஸத்தால் = ஒரே பாகத்தால் தனித்தனி செய்யவும். அன்வாரோஹண விஷயத்தில் நவச்ராத்தத்தைச் சேர்த்துச் செய்ய வேண்டும். அனேகமாதாக்கள் ஒரே சிதையில் அன்வாரோஹணம்

ஸைந = வாகைகேந வ்யவதாநாபாவாத்யர்தம்। ஸாத்ஷாதிதரேண வ்யவதாநாஸம்பவாத வாகைகேந வ்யவஹிதத்வம் உநஞ்ஸம் வாக்ஷாந்நாதம், ததோ ஜ்யேஷ்டாதிக்ரமேண ஸபத்நீ ஸாத்ஷாத்வ்யவஹிதா கர்தவ்யா ॥

தஞ்ஹ ஸ்ம—

வஸுகாமே மதாஸம்நாம் வஹ்நிர்நாம்யேவா ஆபோ। தஞ்ஜுஹ்வாம் ஸ்ருவேண ஸாகம் ஜுஹோதி வ்யவஹிதம் வ்யவஹிதம் ॥ வ்ரிவ்ருகவ்ய ஸ்ருதவ்யாஜ்ஞா த்ரிதீயவ்ய ததம் வாரே। த்ருதீயவ்ய ததம் கர்தவ்யாம் ஸந்நிவாதைஷ்டவம் க்ருதம்' இதி ॥

ஸாயவீயே வ்யாவ்யாதத்வே— 'வ்ரிவ்ருகவ்ய = ஸ்ருவ்ருவ்ய விதம், த்ரிதீயவ்ய = ததோ ஜ்யேஷ்டாதிக்ரமாக்ஷாந்நாதம், த்ருதீயவ்ய = ததோ ஜ்யேஷ்டாதிக்ரமாத்ஸபத்நீஸாதம்' இதி ॥

வரவம் து— 'நைகஸ்ய ஹ்யேகஸ்மிந் ஸ்ருஷ்டத்வம் ஜாக்வஹி விஷ்யதே' இதி நிஷேதம் ஸாதாவித்யவ்யதிரிக்தஸ்ருஷ்டிவாத

செய்திருந்தால் அவர்களுக்கு ஒரே பாகத்தில் முன்பு பிதாவுக்கும், பிறகு ஸாக்ஷாத் மாதாவுக்கும், பிறகு ஜ்யேஷ்டாதி க்ரமமாய் ஸபத்னீ மாதாக்களுக்கும் தனியாய்ச் செய்யவேண்டும். அதைச் சொல்லுகிறார்,

ப்ருது:— ஒரே காலத்தில் இறந்த பலருக்கோ, இருவருக்கோ ஒரேபாகத்தைச் செய்யவும். ச்ராத்தத்தைத் தனித்தனியாய்ச் செய்யவும். முன்பு இறந்தவனுக்கு முதலில் செய்யவும். இரண்டாமவனுக்குப் பிறகு செய்யவும். மூன்றுமவனுக்குப் பிறகு செய்யவும். ஸன்னிபாதங்களில் இது முறையாகும்.

மாதவீயத்தில் இதற்கு வ்யாக்யானம் இவ்விதம் செய்யப்பட்டுள்ளது—"பூர்வகஸ்ய = முக்யனான பிதாவுக்கு, த்விதீயஸ்ய = பிதாவுக்கடுத்த ஸாக்ஷாத் மாதாவுக்கு, த்ருதீயஸ்ய = அவளுக்கடுத்த ஸபத்நீ மாதாவுக்கு" என்று.

இவ்விதமிருப்பதால் 'ஒரு நாளில் மூன்று ச்ராத்தமென்பதில்லை' என்றது மாதா பிதாக்களைத் தவிர்த்த மற்றவரின் ச்ராத்தங்களின் சேர்க்கையைப் பற்றியது. 'தம்பதிகளைச் சேர்த்து ஸம்ஸ்

விஷயம் । ஔவதை³வஹ வம்ஹாரொ ஶ்²தாவந்²ஶ்²தாவவி । உஷ்கா²ஹிவவிண்ஶ்²ரு²தா² வை²தகாயஸ்²ரூணி யாந்²யவி ॥ கூ²யஸ்²ரூ வஸோநதை²ணை வாம்வதா³ரிகூவை² வ' உதி³ வஹ்²ராதஶ்²ரணா ந்²ரூணவிஷயை வாம்வஹ்²ரிகூஹ்²ரு வஸோநதந்²கூவஹ்²ரூணஶாவஜி ஷயஸ்²ரு, வனகூவிதா³ம் வஸோரூஹ்²ரு ஶ்²ரு²தயொரேகூவஹி²ஷி । விதை²ரூ: விண்ஶாரு வ்²ரூயஸ்²ரூரூ விண்ஶம் வாzzவதா³ ததா³: ஈத்²ருஹ்²ரூணாரூ । விண்ஶிதை²கொஷ்டா²ஹி²ரூயஸ்²ரு, கூநா வஷி தா³ வ்²ரூயமேவ கூயஸ்²ரு, கூந்²யா- ,வ்²ரூயகூ³ ஸ்²ராத்³ தயொ: கூ²யஸ்²ரூ' உதி³ வ²ிவெஸ்²ரூகூஹ்²ரூதிவிரொயஹ்²ரூ ॥

வனவம் வ விதை²ரூவஹ்²ரூதஶ்²ரூணை²ந²ரூணை வ வஹவிண்ஶீ கூரூணாத்³தம் வஹ கூ²யஸ்²ரூ, தஶ்²ரூதா³ரூஹாவிஸ்²ரூராத்³தம் வவஸ்²ரூ வாகெகூகை²ந வ்²ரூயகூ³ கூ²யஸ்²ரூதி³தி நிணஸ்²ரூயஃ ॥

காரத்தை ஸங்காதம்ருதியிலும், அனும்ருதியிலும் செய்யவேண்டும். உதகதானம் முதல் ஸபிண்டீகரணம் வரையிலுள்ள ப்ரேதகார்யங்களையும் சேர்த்துச் செய்யவேண்டும். ஸாம்வத்ஸரிக ச்ராத்தத்தையும் சேர்த்துச் செய்யவேண்டும்' என்று ஸங்காத மரண விஷயத்திலும், அனுமரண விஷயத்திலும் ஸாம்வத்ஸரிக ச்ராத்தத்தைச் சேர்த்துச் செய்யச்சொல்லியது ஆபத்விஷயமாகும். 'ஒரு சிதையில் அன்வாரோஹணத்தால் இறந்த மாதா பிதாக்களுக்கு ஒரே தர்ப்பத்தில் பிண்டங்களைத் தனித்தனியாய்க் கொடுக்கவேண்டும். ஆபத்தில் பிண்டத்தையும் சேர்த்துச் செய்யவும். மூலத்திலுள்ள பிண்டம் என்பதற்கு ஏகோத்திஷ்டமென்று பொருள். ஆபத்தில்லாத விஷயத்திலோ வெனில் தனியாகவே செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் 'அவர்களுக்குத் தனியே ச்ராத்தத்தைச் செய்ய வேண்டும்.' என்று முன் சொல்லிய ஸ்ம்ருதிக்கு விரோதம் வரக்கூடும்.

இவ்விதமிருப்பதால் மாதா பிதாக்களின் ஸங்காத மரணத்திலும், அனுமரணத்திலும், ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் சேர்த்துச் செய்யவும். அதற்கு மேல்பட்ட ச்ராத்தங்களை எல்லாவற்றையும் ஒரே பாகத்தால் தனியே செய்யவும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

வவிண்ணாநாம் ஸ்ராஹவந்திவாதெ வியிः ॥

வவிண்ணாநாம் வஹரணெ ஸ்ராஹவம்வாதெ ஸீஸ்ரஸ்ரஜ்ஜுः-

ஸவெஹ்ரஹி வவிண்ணாநாம் யுவ்முவந்ரணம் தஹா। வம்வஸ்ரா
வஸ்தீரொவ்ரு தகூக்ரு சாகூ ஸ்ராஹசாவரெகூ' இதி ॥

சரணக்ரு வெரிஜ்ஜாநெ து தகூக்ரு சாஹெவ கூயுகூ:
,வதீஸ்ரா தஸ்ரவ்தாநீநாம் வவிண்ணாநாம் யதி க்ரு சாகூ। வஹ்ரா த
சரணம் தத்ரு தகூக்ரு சாகூ ஸ்ராஹசாவரெகூ' இதி வ்ரரணாகூ ॥

ஸீஸ்ரஸ்ரஜ்ஜுஸ்ரு—

,க்ரஸ்ரகா வ்ரவ்யம் சீதவஸ்ராஹள தீதீயஹ்ரு ததः வாழி।
வ்ரநஹ்ஸ்ரபீதீயஹ்ரு தயா வளிவாதெ கவபம்க்ரு சீः இதி ॥

வாவ்ருணெகொழிஷ்டயொவ்ரளிவாதெ ஜாவாலீः—

,யஹ்ரெகூத்ரு ஹவெதாம் வெவஸகொழிஷ்டம் ய வாவ்ருணழி।
வாவ்ருணம் கவலிநிவ்ருதவ்ரு வஸகொழிஷ்டம் வசாவரெகூ' இதி ॥

ஸபிண்டர்களின் ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்தால் விதி.

ஸபிண்டர்களின் ஸங்காத மரணத்தில் ச்ராத்தங்கள் சேர்ந்த விஷயத்தில்,

ருச்யச்ருங்கர்:—ஸபிண்டர்களுக்கு ஸங்காதமரணம் ஏற்பட்டு ச்ராத்தங்கள் ஒன்று சேர்ந்தால் ஸம்பந்த ஸாமீப்யத்தை ஆலோசித்து, அந்தக்ரமமாய் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்.

மரணக்ரமம் தெரிந்தாலோவெனில் அந்தக்ரமத்தாலேயே ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். 'பத்நீ, ப்ராதா, புத்ரன் முதலான ஸபிண்டர்களுக்கு க்ரமமாய் ஸங்காதமரணம் ஏற்பட்டால் அவ் விஷயத்தில் மரணக்ரமத்தை அனுஸரித்து ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்.

ருச்யச்ருங்கரும்:—முதலில் இறந்தவனுக்கு முன்பு செய்து பிறகு இரண்டாவதாய் இறந்தவனுக்குச் செய்து, பிறகு மூன்றாமவனுக்குச் செய்யவும். ச்ராத்த ஸன்னிபாதத்தில் இது க்ரமமாகும்.

பார்வணமும் ஏகோத்திஷ்டமும் சேரும் விஷயத்தில்,

ஜாபாலி:— 'ஒரு நாளில் பார்வணமும் ஏகோத்திஷ்டமும் சேரும் விஷயத்தில், பார்வணத்தைச் செய்து முடித்து, ஏகோத்

ஃஶ்ராத்தெ ஹவிஷ்யெ வ்ருத்தாய ஷ்வாஶுரெ ஶாத்ருʼமாயவ। பித்ருʼப்ய
ஶ்ருʼஶ்ரூவெ ஶ்ராஉ ஜெகொஶிஷ்டம் நவாவநீஜ்ய' இத்யாஶிலிவிஹி
தமெஷ்வெகொஶிஷ்டஷ்ய ,வ்ருத்தஃ வளத்ருʼஃ ப்ரவளத்ருʼஶ்ச ஶளஹி
தெ்ரா ஊஹிதா ஷ்ட்ரூஷா ! ஶம்வதீ ய க்ருʼஹாஜெத ஶ்ராஉம்
கரூயதீர்ஷ்வ்ருʼஶ்ரூஷிஜ்' இத்யாஶிலிவிஹிதஷ்ய வாவநீ
ஷ்ய ஷ ஸஞ்ஜிவாதெ வாவநீயம் கூர்யாத்த வநகொஶிஷ்டம்
கரூயாஶிதூயாஃ ॥

ஆஜெ்யகொஶிஷ்டிவஹெ கதாசூஜெயஶ்ராஉ ஶாமத ஶெஷ
ஸிதம் ஷ நகரூபாஸ, ,வநகொஶிஷ்டஷ்யிவஹெஷவிஷ்ணீகரணம்
விநா । ஶ்ராஉம் கரூயாஸ வித்யெ்ராயாஸ க்ஷயஶாவெ்ஹாதி
ஷத்திஃ' இதி ஷ்ம்ருʼணாஸ । வநகாஉஶிநெ வநகொஶிஷ்டவ்யதி
ரிக்தஶ்ராஉத்தரம் யதி கரூயாஸ தஹா தொஷஃ, விஷயவிஶெஷெ

திஷ்டத்தைச் செய்யவும்' என்றார். 'ப்ராதா, பகினீ, புத்ரன், ஸ்வாமீ, மாதுலன், மித்ரன், குரு, இவர்களுக்கு ஏகோத்திஷ்டமாய் ச்ராத்தத்தைச் செய்யவும். பார்வணமாய்ச் செய்யக்கூடாது' என்பது முதலியவசனங்களால் விஹிதமான ஏகோத்திஷ்டத்திற்கு, 'புத்ரன், பௌத்ரன், ப்ரபௌத்ரன், தௌஹித்ரன், பெண், நாட்டுப்பெண், தம்பதிகள் என்ற இவர்கள் பார்வணச்ராத்தத்தை (3-புருஷர்களை உத்தேசித்த) செய்யவேண்டும்' என்பது முதலிய வசனங்களால் விஹிதமான பார்வணச்ராத்தத்திற்கும் சேர்க்கை ஏற்பட்டால் பார்வணத்தை முன்புசெய்து, பிறகு ஏகோத்திஷ்டத் தைச் செய்யவேண்டுமென்பது பொருள்.

ஆத்யைகோத்திஷ்டத்தின் தினத்தில் கர்த்தா, தான் செய்ய வேண்டிய ச்ராத்தம் அன்று ப்ராப்தமானாலும், ஆசௌசத்தில் அந்தரிதமானாலும் அதைச்செய்யக்கூடாது. 'ஏகோத்திஷ்டதினத் தில் ஸபிண்டீகரணத்தைத்தவிர்த்து, மற்ற ச்ராத்தத்தைச் செய் தால், பித்ருக்களின் க்ரோதத்தால் குலம் க்ஷயத்தை அடையும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். 11-ஆவது தினத்தில் ஏகோத்திஷ்டத் தைத் தவிர்த்த வேறு ச்ராத்தத்தைச் செய்தால் அப்பொழுது தோஷம் உண்டு. ஆனால் விஷய பேதத்தால் 11-ஆவது

ணைகாஹஶாஹவிஹிதம் வஷவிஞ்ஜீகரணம் தத்ரைவாஹவி ஷ்யதிவஸே ஸபிண்டீகரணம் விநா ஏகோத்திஷ்டதிவஸே கர்யாதிதயஃ॥

தத்ர கெவிதாஹுஃ—

'வனகோத்திஷ்டாத்ப வனவ வ்யாக்ஷ வம்ஷ்டத்ருஷ்டஶ்ராத்த கவ வாக்ஷ' இதி வம்ஷ்டத்ருஷ்டைகோத்திஷ்டாநந்தரம் ஶ்ராத்திஹ்யரணாக்ஷ 'காயெத் ப்ரத்யாப்திகெ ப்ராப்தெ ஹ்ருதஶ்சேத்தஹ்ரி தஹஶ்ரீதகெ। ஶுஶ்ரள வாநந்தரம் காயத்ரிதி வாவிஷ்ஹாவிதிதழ்' இத்யாஶுள வாநந்தர ஶெவ தத்ரணவியாநாக்ஷ வனகோத்திஷ்டம் கர்யாத் வ்ரிஹைவ திநெ கர்தவ்யாக்ஷ' இதி॥ தத்ரயாயஃ, 'வனகோத்திஷ்டவ்ய திவஸெ வஷவிஞ்ஜீகரணம் விநா' இத்யநெந வஶ்யவெத்ரெந வனகோத்திஷ்டதிந ஶாத்ர ப்ராப்தாநாம்ரிஷெயப்ரதீதெஃ॥

யத்து—

'வனகாஹஶ்ரஹ்ரி வம்ப்ராவெத ஹ்ரைகோத்திஷ்ட வ வாவத் ணை। கர்யாத் தத்ர வாவத்ணஶ்ராத்த ஶைகோத்திஷ்டம் வஶாவஸ்ரெக்ஷ'

நாளில் விதிக்கப்பட்ட ஸபிண்டீகரணத்தையும், அதற்கு முன் புள்ள ஷோடச ச்ராத்தத்தையும் ஏகோத்திஷ்ட தினத்தில் செய்யலாம் என்பது பொருள்.

இவ்விஷயத்தில் சிலர் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்— 'ஏகோத்திஷ்டம் முடிந்தவுடன் ஸம்ஸ்கர்த்தாவுக்கு ஆசௌசத்தி னின்றும் சுத்தி ஏற்படும்' என்று, ஏகோத்திஷ்டத்திற்குப் பிறகு சுத்தி விதிக்கப்பட்டிருப்பதால், 'ப்ரத்யாப்திகம் செய்யவேண்டி யிருக்க நடுவில் மரண ஜநநாசௌசம் நேர்ந்தால் அதை ஆசௌ சத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டும்' என்று வஸிஷ்டர் சொன்னார் என்று ஆசௌசம் முடிந்த உடனேயே ச்ராத்தத்தைச் செய்யும் படி விதியிருப்பதால், ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்து, அதே தினத் தில் செய்யவேண்டும் என்று. அது ஸாது அல்ல. 'ஏகோத் திஷ்டஸ்யதிவஸே ஸபிண்டீகரணம் விநா' என்று முன் சொல்லிய இந்த வசனத்தால், ஏகோத்திஷ்ட தினம் முழுவதிலும் மற்ற ச்ராத்தம் கூடாது என்பது தோன்றுவதால்.

ஆனால்-"11-ஆவது நாளில் ஏகோத்திஷ்டமும் பார்வணமும் நேர்ந்தால், பார்வணத்தைச் செய்து, பிறகு ஏகோத்திஷ்டத்தைச் செய்யவும்" என்ற வசனமுள்ளதே? எனில், அதுவும், 'ஏகோத்

உதி, தத்ரவி— 'வனகொஷ்டாத்த வவவஸ்யாத்' உத்யுக்தாநேக ஸ்ம்ருதிவிரோதாத் ஸிஷ்டாசாராபாவாச்ச உபேக்ஷ்யம் ॥

கதவனவ விதத்யேவாஹுக்ஷ—

'ஆஹிதாக்ஷ்ய ஸ்வயம் ஸ்ராத்தஸ்தநிதம் ஆத்மநாஹ வனவ கவ்யபாகேநைகாத்மாஹ। தத்ஸ்வாத்ம்யாவாப்திஷ்யாத்'உதி॥

'தெநைநவைதத்ஸ்வாவ்யாதிழ—

'கதநிதரோமதம் ய ஸ்வயம் ஸ்ராத்தம் ஆத்மநாஹ வனவ கவ்யபாத் । ஸவிண்ஸீகரணத்ய வாவகாஸகாத் ஸ்யொத்மநாஹாத்ள கவ்யபாத்' உதி ॥

'யத்ய—

'ஆத்மொzஹநி ஸம்ஸ்தாவெ வாவபாணை ய ஸவிண்ஸந । வாவபாணம் ஸ்யாத்ம் கூகுவா வஸ்தாத் கவ்யபாத் ஸவிண்ஸநழி' உதி, வனதவெவம் வ்யாவகூதெ—'வாவபாணம் ஸ்யாத்ம் = வவவபாழிநெ கூத்தா, வஸ்தாத் = ஸ்யொத்மழிநெ ஸவிண்ஸநம்கவ்யபாத்' உதி ॥

திஷ்டாந்த ஏவ ஸ்யாத்' என்று சொல்லப்பட்ட அநேக ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விருத்தமாயிருப்பதாலும், ஸிஷ்டாசாரமில்லாததாலும், உபேக்ஷிக்கத் தகுந்ததாகும். ஆகையாலேயே,

பித்ருமேதஸாரகாரர்:—'தாஹகன், தான் செய்யவேண்டியதும், ஆஸௌசத்தில் அந்தரிதமாயுமுள்ள ச்ராத்தத்தை 12-ஆவது நாளிலேயே செய்யவேண்டும். 11-ஆவது நாளில் செய்யக்கூடாது. அன்று சுத்தி இல்லாததாலும், நிஷேதமிருப்பதாலும்' என்றார்.

அவராலேயே இது வ்யாக்யானம் செய்யப் பட்டுள்ளது. "அந்தரிதமாகவோ, அன்றைய தினத்தில் ப்ராப்தமாகவோ உள்ளதன்னால் செய்யப்படவேண்டிய ச்ராத்தத்தை 12-ஆவது நாளிலேயே செய்யவேண்டும். ஸபிண்டீகரணத்தையோவெனில் ஸாவகாசமாகியதால், 13-ஆவது நாள் முதலிய காலத்தில் செய்யவேண்டும்" என்று.

ஆனால், '12-ஆவது நாளில் பார்வணமும் ஸபிண்டனமும் சேர்ந்தால், பார்வணத்தை முன்பு செய்து, பிறகு ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்' என்று வசனம் உள்ளதே? எனில், இதற்கு

கதம் ஸ்மார்தாஃ—

‘ஆஶ்வயுஜ்யாம் பௌர்ணமாஸ்யாம் ஸபிண்டீகரணம் ப்ரேதஸ்ய ஸஞ்சயனம் ஆஶ்வயுஜ்யாமேவ ச ஶ்ராத்தாந்தரம் க்ருத்வா, ‘மாஸவிஶேஷே ஶ்ரவணே விதிஶ்சோதிதஃ ஶ்ரவணே। மாஸவிஶேஷஸ்ய ஶ்ரவணஸ்ய நக்ஷத்ரஸ்ய விஶேஷணம் ஶ்ரவணாஃ ॥

ஶ்ரௌதாஃ—

‘ஸகல்பஸ்ய ப்ரதமாயாம் நித்யநைமித்திகாந்யபி। ந கர்யாத்தாவதாஶௌசம் யாவத் ப்ரேதக்ரியோக்ஷணே’ இதி ॥

தயா— ‘ப்ரஹணே து த்விதீயேஹ்னி ப்ரஜோத்பத்ய தூ வக்ஷ்யதே। தயோஸ்ஸந்நிதௌ ப்ரதமே ஜந்மநி ப்ரஹணே’ இதி ॥ ‘ப்ரஹணே து த்விதீயேஹ்னி ப்ரஜோத்பத்ய தூ வக்ஷ்யதே’ இத்யநயோர்விஷயோ ஜ்ஞேய வக்ஷ்யதே ॥ ஶ்ரத

இவ்விதம் வ்யாக்யானம் செய்கின்றனர். ‘பார்வணம் ப்ரதமம் = பார்வணத்தை முதல் நாளில் செய்து பச்சாத் = 13-ஆவது தினத்தில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்யவும்’ என்று.

மற்றவரோ வெனில் இவ்விதம் சொல்லுகின்றனர்-‘12-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யத்தைச் செய்து, 13-ஆவது நாளில், அந்தரிதமாகவாவது, அன்றே ப்ராப்தமாகவாவது உள்ள ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யவேண்டும். ‘ப்ரேதனுக்கு ஸாபிண்ட்யம் ஆகாத வரையில் பித்ருகார்யத்தைக் செய்யக்கூடாது. ஸபிண்டீகரணத்தைச் செய்தபிறகு பித்ரு கார்யத்தையும், சுபகார்யங்களையும் செய்யவேண்டும்’ என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்’ என்று.

மற்றோர் ஸ்ம்ருதியில்:— ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்யாவிடில் நித்யகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யக்கூடாது. ப்ரேதத்தன்மை போகும் வரையில் ஆசௌச மிருப்பதால்.

அவ்விதமே:— க்ரஹணத்திலானால் 2-ஆவது நாளிலும், ரஜோதர்சனமானால் 5-ஆவது நாளிலும், மரணசௌசமானால் 13-ஆவது நாளிலும், ஜநநாசௌசமானால் 11-ஆவது நாளிலும், (செய்யவேண்டும்.) ‘க்ரஹணேது த்விதீயேஹ்னி ரஜோத்ருஷ்டௌ தபஞ்சமே’ என்ற இவ்விரண்டிற்கும் விஷயம் மேலே

கே = ம்ரணாஶௌசே, கதாநீதம் த்ரயொதஶ்யாம் கர்தவ்யம், ஜநநாஶௌசே தஶாஹாத்யர்வாக் கர்தவ்யமிதி தாத்பர்யஃ ॥ ந ச வாச்யம், 'த்ரயொதஶ்யாம் ம்ருதகே' இத்யுதாஹரணவிரோதாத்ப்ரேதவிஷயமிதம், 'உதாஹ்ருத்ய வாக்யம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய வெத்யாதி யஃ விதா । கர்தவ்யாத்தீம் ச நஷ்டாக்நிம் ஆத்மாநம் மஹாம்ரண' இதி வசநேந தத்ர ஆத்மாநமாத்மாஶௌசவத்ப்ரணாஶ' இதி ॥ வாக்யகாரவசநாத்பொதநயா 'ம்ருதகே ச த்ரயொதஶ்யாம்' இத்யம்ஶஸ்யாவ்ருதகாதீநாத்ரயொதஶீ விஷயகத்வப்ரதீதேஃ, மஹாம்ரணவிஷயே த்ரயொதஶ்யாம் வாவிண்ணே ஸதி ப்ரதிநிதயா யேந கேநசித்கர்மணா ந ஸ்யாதிதி கதாநீதம்ராத்ரகரணஸ்ய ப்ரதாநகாலத்வாத் । வசநம் ச ஆத்மாஹவநவிண்ணீகரணவிஷயே கதாநீதம் ராத்ரௌகொஷ்டிநே ஹவிண்ணீகரணாதிநே வா வ்யாவ்தம் ச த்ரயொதஶ்யாம் கதாசந ॥

சொல்லப்படுகிறது. ம்ருதகே = மரணசௌசத்தில் அந்தரிதமான ச்ராத்தத்தை 13-ஆவது நாளில் செய்யவும். ஜநநாசௌசத்தில் அந்தரிதமான ச்ராத்தத்தை 11-ஆவது நாளில் செய்யவும் என்பது பொருள். 'த்ரயோதசேஹ்நி ம்ருதகே' என்றது, மஹா குருவான பிதாவை ஸம்ஸ்கரித்தவனைப் பற்றியது, 'புத்ரனைப் பெற்று, உபநயனம் செய்து, வேதத்தைக் கற்பித்து, வ்ருத்தியையும் கற்பித்த பிதா எவனோ, மஹா குருவாகிய அவன் மரித்தால் 12-நாள் ஆசௌசம்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால்' என்றும் சொல்லக் கூடாது. முன்பும் பின்பும் உள்ளவைகளை ஆலோசித்தால் 'ம்ருதகேச த்ரயோதசே' என்ற பாகமும் அந்தரித ச்ராத்தத்தையே பற்றியது என்று தோன்றுவதால். மஹாகுரு விஷயமென்ற பக்ஷத்தில், 13-ஆவது நாளில் ஸாபிண்ட்யம் செய்தால், சொல்லிய ந்யாயத்தால் 14-ஆவது நாளிலேயே அந்தரித ச்ராத்தத்தைச் செய்வது யுக்தமாகுமாதலாலும். 'இவ்விதமிருப்பதால், 12-ஆவது நாளில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்தில், அந்தரிதமான ச்ராத்தம், அல்லது ஏகோத்திஷ்ட தினத்திலோ, ஸபிண்டீகரண தினத்திலோ ப்ராப்தமான ச்ராத்தம் எதுவாயினும் அதை 13-ஆவது நாளில் செய்யவும்.

வததெவாஹிவ்ருத்ய ஜ்ஜ்யதந்த்ரே—

'சூர்ணவம் ஆதர்ஸாஹாதம் ந கர்யாத்தெவதாவ்ருதே।
நகர்யாத் வித்ருகாயாணி தானம் ஹொமம் ஜபம் தயா' இதி॥

தீர்வக்ஷாதள ஸவிண்ணீகரணவிஷயெ து கதாரிதம் ஸ்ராத்தம் ஆதர்ஸாஹெ கார்யதே। ஆதர்ஸாஹாதிஷ்வ ஸவிண்ணீகரண வயதிரெஷ்வ ப ஸ்ராத்தம் விதெர்ஃ ப்ரத்யாப்திகம் யதா தியெவ கதர்வ்யதே॥

நநு, 'சுக்ரஸ்ய வ்ருத்தகாயாணி நித்யநைமித்திகா நுவி। ந கர்யாத்தாவதாவர்ணவம் யாவத் ப்ரேதத்வமோக்ஷணே' இதி ஸவிண்ணீகரணவயதிரெகம் கர்மாநயிகாரிக்வஸ்ரணாத் கயம் தத்ர விதர்ஸ்ராத்தித்வ வெதி, தஸ்ய விதர்ஸ்ராத்வ்யதிரிக்ததகர்ம நிஷெயவஸ்ரகாத்॥

தயா ச ஜ்ஜ்யதந்த்ரே—

'நாஸவிண்ணீக்ருதெர்ஃ விதெர்ஸ்ரநெயஷாம் ஸ்ராத்தாவரெத்॥

இவ்விதம் அபிப்ராயத்துடனேயே,

ஓர் ஸ்ம்ருதி:— 'ஆசௌசம். 12-நாள் வரையிலுள்ளது. அது வரையில் தேவார்ச்சனம், பித்ருகார்யங்கள், தானம், ஹோமம், ஜபம் இவைகளைச் செய்யக்கூடாது' என்கின்றது.

3-ஆவது பக்ஷம் முதலிய காலத்தில் ஸபிண்டீகரணம் செய்யும் விஷயத்திலோவெனில், அந்தரிதமான ச்ராத்தத்தை 12-ஆவது நாளில் செய்யவேண்டும். 12-ஆவது நாள் முதல் ஸபிண்டீகரணதினம் வரையிலுள்ள தினங்களில் ப்ராப்தமான மாதா பிதாக்களின் ப்ரத்யாப்திகத்தை அந்தத் திதியிலேயே செய்யவேண்டும்.

ஓய்! ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்யாமல், நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைச் செய்யக்கூடாது, ப்ரேதத்வம் போகும் வரையில் ஆசௌசமுண்டு, என்று ஸபிண்டீகரணம் வரையில் கார்யங்களில் அதிகாரமில்லை என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால் எப்படி ஆசௌசத்தில் ச்ராத்தம்? எனில் அது இல்லை. அந்த வசனம் பித்ரு ச்ராத்தத்தைத் தவிர்த்த கர்மங்களின் நிஷேதத்தில் தாத்பர்யமுள்ளதாகியதால். அவ்விதமே,

ஓர் ஸ்ம்ருதி:— 'மாதா பிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில் மற்றவர்களுக்கு ச்ராத்தத்தைச் செய்யக்கூடாது. நித்யம்,

நித்யம் நைமித்திகம் காம்யேஷ்டாவபூர்த்தாதிகர்ம நா ஸாவிகாந்யா
ஸிகம் விதேரா ஸபிண்டீகரணாவதேஃ । கர்யாத்ஸ்வ
கீயிஸ்ராத்தாதி ஸாதாதபவாத்ஸ்வீக' உகி ॥ ஸுஸவிண்டீகர
தெளித்ருஸிவியாவாகாரஃ, விதேராஸவிண்டீகரணவயர்ஜ
ஸநேஷாம் ஸத்ரியாஸிகம் நகர்யாத், ஸாதாவிதேராஸந்த
ஸஸ்ய ஸத்ரியாஸிகஸநுதராஸாவிண்ஸ்யாத் வாவத்ஸு கர்யாதித்ய
யாத்॥ வஸவத்ஸ, விதேராஸவிண்டநாநந்தராஸநேஷாம் ஸத்ரியாஸிக
ஸ்ராத்தம் கதாசித்ருக்தம் ஸவதி ॥

யதாஹ தெவலஸவசநம்—

'விதராள ஸ்ரீதள யஸ்ய தெஹஸ்யஸ்யாஸாவி ஸுகெஸ் ।
ந தெஹெவம் நாவி வித்ரும் ய யாவஸ் வாதிணேர் ந வத்ஸராஃ'
உதி, தது வித்ருஸ்தெநாநேஷாம் ஸாவிண்ஸ்யாதெ,
'விதேரா உர்த்வாவை வாநேஷாம் வத்ஸராதெ ஸவிண்டநிழ்'
உதி ஸ்மரணாத் ॥ வதத்தாயஸ்தாளிராதிவிதிழ ॥

நைமித்திகம், காம்யம், இஷ்டம், பூர்த்தம் முதலியதையும் செய்யக் கூடாது. ஔரஸ புத்ரன் அசுத்தனுயினும், மாதா பிதாக்களின் மாஸிகங்களையும், ஆப்திகத்தையும், அந்தந்தத் திதியில் செய்யவே வேண்டும் என்றார் சாதாதபர்' என்றுள்ளது. இதில் மூலத்தி லுள்ள 'ஆஸபிண்டீக்ருதேஃ' என்பதிலுள்ள 'ஆ' காரம் அபி விதியில், மாதா பிதாக்களின் ஸபிண்டீகரணம் முடியும் வரையில், மற்றவர்க்கு ப்ரத்யாப்திகத்தைச் செய்யக்கூடாது. மாதா பிதாக் களுள் ஒருவரின் ப்ரத்யாப்திகத்தை மற்றொருவரின் ஸாபிண்ட் யத்திற்கு முன்பு செய்யவும் என்பது பொருள். இவ்விதமிருப்ப தால், மாதா பித்ரு ஸாபிண்ட்யத்திற்குப் பிறகு மற்றவர்க்கு ப்ரத்யாப்திக ச்ராத்தத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிய தாய் ஆகின்றது.

ஆனல், தேவலரின் வசனம்:— 'எவனது மாதா பிதாக்கள் இறந்தனரோ, அவனது தேஹம் அசுத்தமாகியுள்ளது. ஆகையால் தைவ கார்யம், பித்ர்ய கார்யம் இவைகளை அவன் செய்யக்கூடாது, வர்ஷம் முடியும் வரையில்' என்றுள்ளதே? எனில், அந்த வசனத்தி லுள்ள 'பித்ர்ய' சப்தத்தால் மற்றவர்களின் ஸாபிண்ட்யம் சொல்லப்படுகிறது, 'மாதா பிதாக்களின் ம்ருதி வர்ஷத்தில்,

யது தைவதைர்யம் தது காம்யாந்-ஷ்டாநாதிநித்யம் ச்ராத்தம் ப்ரஸங்காத் விதத்தி, 'காம்யதைர்ண நித்யஸ்ய *தஸ்ய ச்ராத்தஸ்ய விதத்தி। ப்ராதைகைகம் தத் நிதைர்-ச்ராதைதைவதை ர்யம் ஸம்பவதி' இதி ஸ்ம்ருணாத் ॥

தயா ச காலாதர்சே—

'தைவதைர்யே தத் காம்யாந்-ஷ்டாநாத் நித்யம் ச விதத்தி' இதி ॥

இதி வைஜயந்தீகோஷ-ஸமேத
ச்ராத்தகாண்டஸ்ய வ-தி-பூர்வபாகஃ ஸமாப்தஃ ॥

அண்யர்களின் ஸாபிண்ட்யத்தை வர்ஷாந்தத்தில் செய்யவும்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். இதைப் பற்றிக் கீழேயே சொல்லப் பட்டுள்ளது.

எந்த இடத்தில் தேவதைகள் (உத்தேச்யர்கள்) ஒன்றுயிருக் கின்றனரோ அந்த இடத்தில், காம்ய ச்ராத்தத்தை அனுஷ்டிப் பதால், நித்யமான ச்ராத்தமும் ப்ரஸங்கத்தால் ஸித்திக்கின்றது. 'காம்ய ச்ராத்தம் செய்வதாலேயே நித்ய ச்ராத்தானுஷ்டானமும் ஸித்திக்கின்றது. தேவதைகள் (உத்தேச்யர்கள்) ஒருவரே யாகில் ஒன்றே போதும், அவ்விதம் சாஸ்த்ர மிருப்பதால்' என்று ஸ்ம்ருதி இருப்பதால். அவ்விதமே,

காலாதர்சத்தில்:— 'தேவதைகள் (உத்தேச்யர்கள்) ஒருவரே யாகில், காம்யத்தின் அனுஷ்டானத்தால் நித்யமும் ஸித்திக் கின்றது' என்றுள்ளது.

97139

ச்ராத்த காண்டத்தின் பூர்வபாகம் முற்றிற்று.

---

* உபயோஸ்ஸம்பந்த வாக்யோபந்-ஷ்டாநம் தந்த்ரம். கர்ம்யாஸ்ய ஸம்பந்த வாக்யஸ்ய விஹாந்-ஷ்டாநம் ப்ரயோஜநம்। தந்த்ரதை-வஹ-தி-தாரை-வகாரணோ யேந வாக்யேந ப்ரவர்தி-தேந தத்ர உம் தந்த்ரம், தத்ப்ரயோ-வஹ-தி-நாம் ப்ராஹ்மணாநாம் ஸம்பந்தி கர்ம தத் ப்ரதீவம் தைஷாரை-வகரணாத்। நக்ஷந்-ஸ்யைவ நஹோஜநாதி வத் ப்ரதிவ-ர்ஷ-ரை-வர்த்திக்ருஷ்ணரை-வாவரை-வக்ஷதை ॥